

Giới thiệu Bệnh Chiếm Hữu

Thể loại: Nguyên sang, ngôn tình, hiện đại, HE, Ngọt sủng, Trọng sinh.

Editor: sellsell2610

- ----Thiếu niên yếu đuối cầu ôm một cái----

Nhìn khuôn mặt đầy vết thương kia, Thôi Ôn đau lòng đưa cho thiếu niên một xấp khăn giấy...

Chỉ từ một hành động nhỏ như thế, không ngờ lại tạo thành cả đời bi kịch.

Cô và thiếu niên kia bắt đầu dây dưa với nhau, không nghĩ tới cậu ta cứ như phát điên, hành động cực kì khác người.

Chị gái Thôi Noãn bị bức nhảy lầu mà chết, mẹ cô tâm thần không ổn định.

Vừa trọng sinh, ngày hôm sau cô lại gặp thiếu niên khăn giấy.

Bất đắc dĩ hạ quyết tâm, cô chuyển tới trường của thiếu niên kia, quyết tâm ngăn cản bi kịch.

Chỉ là, hết thảy mọi việc đều xảy ra ngoài tưởng tượng của cô.

Thiếu niên bị đánh đến người đầy thương tích.

Phiền toái nhắm mắt, cậu giống như du hồn nhưng lại dụ ngoạn vô hại.

Thôi Ôn quyết định, để cậu không có suy nghĩ cực đoan cùng với khuynh hướng tàn bạo như đời trước, cô sẽ cứu rỗi cậu.

Chỉ là...

Thôi Ôn nhìn gương mặt tinh xảo mà nhột nhạt, đáy mắt cậu là sự chiếm hữu khiến cô hoảng hốt: "Trần Trì, cậu làm sao vậy?"

Trần Trì mặt không biểu tình, ôn nhu xoa mặt cô, lầm bầm: "Ôn Ôn, đừng cười với hần. Nếu không tôi sẽ không khống chế được chính mình..."

*Nam chính cả hai đời chỉ yêu duy nhất nữ chính, cùng chị của nữ chính không có chút tình cảm nào.

Trọng sinh ngọt văn.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Thiếu niên trầm mặc □

Editor: Sel

"Chính là nam sinh ấy. Nghe nói cậu ta bị điên."

"Chính là người không chịu mở miệng nói chuyện, tóc lại che hết mặt, lúc nào cũng cúi đầu sao? Lại còn không chịu học tập?"

"Thật đáng sợ! Tôi vẫn luôn cảm thấy xung quanh cậu ta chương khí mù mịt, mỗi ngày đi tới đi lui, không khác hồn ma là bao nhiêu."

"Cậu ta chính xác không phải người. Có học sinh nào lại tàn nhẫn oanh tạc trường học đến thương thiên hại lý như cậu ta không?"

Thôi Ôn đột nhiên tỉnh lại, trên trán đầy mồ hôi, cả người cũng không ngừng run rẩy.

Cô ngồi dậy, cuộn tròn thân thể, một cơn ớn lạnh.

Vì cái gì cô lại trọng sinh vào ngày hôm sau, sau khi gặp thiếu niên khăn giấy kia?

Thôi Ôn thoáng khò ôm lấy đầu.

Nếu đời trước không phải do cô động lòng trắc ẩn, ở trong ngõ nhỏ đưa cho thiếu niên bị đánh bầm dập một xấp khăn giấy, sau này chắc cũng không

xảy ra nhiều chuyện như vậy...

Chị gái Thời Noãn sẽ không chết vì nhảy lầu, mẹ cô sẽ không vì tinh thần không ổn định mà cướp tay lái của ba Thời làm xe mất khống chế...

Thời Ôn không biết ba mẹ mình có chết vì tai nạn xe cộ hay không, cô chỉ biết vừa tỉnh lại mình đã trọng sinh.

Nhưng lại cố tình trở lại vào thời điểm sau hôm cô đưa khăn giấy cho thiếu niên kia.

"Tiểu Ôn? Con tỉnh rồi sao? Dậy ăn cơm chiều thôi."

Ngoài cửa truyền đến giọng nói ôn nhu của mẹ.

Đôi mắt Thời Ôn chưa xót, nhẹ giọng đáp: "Vâng, con sẽ ra ngay."

Đơn giản ba phòng một sảnh, góc tường vài đường khe hở nứt toác, phác hoạ năm tháng.

Không khí phòng ăn vô cùng hài hoà, mùi gỗ thoang thoang cùng với ánh đèn dây tóc nhu hoà phát sáng, trên bàn ăn năm món mặn một món canh, đang toả nhiệt nghi ngút.

Muỗng súp va chạm với chén bát, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Thời Ôn uống một chút canh, lại quan sát 3 người, cảm thấy tâm tình không tệ.

Cơm chiều vừa ăn xong, Thời Ôn nói với ba mẹ: "Ba mẹ, con muốn chuyển trường."

Ba người đều sững sốt, dừng lại động tác, đồng loạt nhìn Thời Ôn.

"Chuyển trường? Sao tự dưng lại muốn chuyển trường?" Ba Thời là người phản ứng trước, lên tiếng dò hỏi.

"Ở trường học có người bắt nạt con sao?" Mẹ Thời lo lắng hỏi.

Thời Ôn lắc lắc đầu: "Không có ai bắt nạt con cả. Con chỉ muốn...cùng chị học chung."

Thời Noãn buống chén xuống nhú mi: "Mày muốn chuyển tới trường tao học?"

Thời Ôn gạt đầu, giải thích: "Em cảm thấy như vậy chúng ta sẽ dễ chăm sóc nhau hơn."

Thời Noãn cười lạnh một tiếng: "Chăm sóc? Tao không muốn chăm sóc mày, cũng không cần mày chăm sóc."

Thời Ôn rũ mắt: "Con thật sự rất muốn chuyển tới Nhị Trung, hơn nữa, càng nhanh càng tốt."

Cô gấp rút muốn chuyển trường, ngăn cản sự kiện oanh tạc kia xảy ra lần nữa.

Ba Thời mẹ Thời nhìn nhau.

Ba Thời: "Việc này ba mẹ phải thương lượng lại một chút."

Thời Ôn biết việc này nhất định có thể thành công.

Ba mẹ từ trước tới nay chưa từng từ chối yêu cầu của cô.

Sự kiện chuyển trường, chưa đầy một tuần đã xong xuôi.

Cho dù Thời Noãn không vui, vẫn là phải học chung trường với cô.

Nhị Trung cùng trường học cũ của Thời Ôn khá giống nhau, đều là trường trọng điểm. Chặng qua khu dạy học lẫn khu giáo viên đều mang kiến trúc cổ xưa, ở góc tường có thể thấy kí hiệu của thời gian để lại, kiến trúc cùng văn hoá đặc sệt hơi thở của lịch sử.

Thời Noãn mang Thời Ôn tới lớp của cô, không nói lời nào liền xoay người đi.

Thời Ôn hướng bóng dáng của cô nói: "Chị, gặp lại. Giờ cơm trưa nhớ tới tìm em."

Nếu lúc này Thời Noãn không ghét cô thì tốt rồi.

Nếu Thời Noãn thích cô, thì sẽ không vì trả thù cô mà tiếp cận thiếu niên kia, như vậy sẽ không có nhiều chuyện không hay xảy ra.

Thời Ôn ngồi xuống chỗ gần cửa sổ, ngồi trên cô chính là lớp trưởng, tên là Vương Đình. Vương Đình cùng cô nói qua một chút về trường học, bảo cô không hiểu gì có thể hỏi.

Vương Đình chống tay trên lưng ghế, chuyên tâm ngắm nhìn học sinh mới chuyển trường vô cùng thích thú. Làn da trắng nõn, lông mày thon dài, đôi mắt to tròn như chứa cả nguồn nước, khí chất ôn đằm nhu hoà, nói chuyện cũng mềm mại dễ nghe.

Vương Đình cười nói: "Lát nữa đi ăn cơm trưa với mình nha. Cậu chắc không biết nhà ăn ở đâu."

Thời Ôn nhẹ nhàng lắc đầu: "Cảm ơn cậu, nhưng không cần đâu. Chị mình sẽ đưa mình đi ăn trưa."

Vương Đình kinh ngạc: "Chị cậu? Ai vậy?"

Nghĩ đến tên cô, vội kinh hô một tiếng: "Không phải Thời Noãn chứ?"

Thời Ôn có chút kinh ngạc: "Cậu biết chị gái mình sao?"

Biểu tình của Vương Đình khoa trương: "Cả trường ai mà không biết chị gái cậu chứ? Là nữ thần đó!" Vừa nói vừa đánh giá Thời Ôn, trong giọng nói lộ rõ vẻ hâm mộ: "Gen nhà cậu đúng là tốt thật, chị gái đã xinh đẹp, kết quả em gái cũng xinh đẹp, lại còn vô cùng có khí chất, hơn nữa thành tích học tập rất tốt."

Thời Ôn có chút ngượng ngùng mà cười một cái.

Vương Đình liú lười nhìn gương mặt trắng hồng của cô, tự kìm nén khao khát muốn xoa xoa nó.

Thời Ôn lơ đãng nghiêng đầu, nhìn đến chỗ ngồi bên cạnh mình. Trong học bàn lộ ra một chút sách vở, hẳn là có người ngồi.

"Chỗ này có người ngồi sao?"

Sắc mặt Vương Đình thoáng chốc thay đổi, đè thấp giọng: "Cậu đừng đụng vào đồ của cậu ta."

Thời Ôn cảm thấy khó hiểu.

Giáo viên bước vào phòng học, Vương Đình ngồi ngay ngắn trở lại.

Thời Ôn nhìn chỗ ngồi bên kia vẫn còn trống, ánh mắt hơi loé.

Tiết học cuối cùng của buổi sáng kết thúc, trong lớp học sinh bắt đầu giải tán, trên mặt mỗi người đều vô cùng phấn chấn.

Thời Ôn ngồi một mình trong lớp học, ôn lại từ đơn Tiếng Anh, tiện thể chờ Thời Noãn.

Hơn mười phút sau, Thời Noãn đứng ở cửa phòng học của cô, lãnh đạm nói: "Ăn cơm."

Nghe được giọng của cô, Thời Ôn ngẩng đầu lên, khoé môi mỉm cười: "Được ạ."

Nhà ăn Nhị Trung có rất nhiều loại đồ ăn, nhiều tới nổi hoa mắt, lúc ra khỏi nhà ăn trên mặt Thời Ôn còn mang theo thoả mãn.

"Không chừng trong hơn một năm nữa em sẽ ăn đến béo lên."

Thời Noãn ở một bên hừ lạnh: "Sức ăn của mày thì có thể ăn béo đến mức nào chứ?"

Thời Ôn không thêm đề ý: "Chị, cùng em đến sân thể dục đi dạo một chút, thuận tiện để tiêu cơm."

Thời Noãn không chút suy nghĩ liền cự tuyệt: "Không đi."

Thời Ôn nghiêng đầu: "Trường học lớn như vậy, nếu chị để em đi một mình lỡ có chuyện gì thì sao?"

Ghét bỏ nhử mồi, Thời Noãn lạnh giọng: "Thật nhiều chuyện."

Sân thể dục ở Nhị Trung rất lớn, ánh nắng nóng tới mị người, sân bóng có rất nhiều nam sinh mặc quần áo thể thao chạy qua chạy lại, trên người đều là mùi của thanh xuân.

Ở phía tây của sân thể dục, có một nam sinh ngồi dựa lưng vào cây đại thụ, đối mặt với bức tường.

Khoảng đất ấy phẳng phất như có một bức tường pha lê ngăn cách, tách biệt khỏi sân thể dục.

Nam sinh kia rũ đầu, tóc so với những nam sinh khác còn muốn đen hơn, che lại mặt mày cùng biểu cảm. Tay gác lên đầu gối, cánh tay lộ ra ngoài áo đồng phục mùa xuân chằng chịt vết thương, có chỗ vẫn còn chảy máu, từng giọt từng giọt rơi xuống trên mặt đất.

Đây chính là lần đầu tiên Thời Ôn gặp cậu ở đời trước. Lúc ấy cô mặc kệ Thời Noãn ngăn cản, đã đưa cho cậu một xấp giấy ăn.

Muốn vẩn suy nghĩ, hồi ức giống như đáy vực sâu.

Cả người Thời Ôn đều toát ra mồ hôi lạnh, mắt thấy Thời Noãn sắp đi tới bên cạnh thiếu niên kia, cô cả kinh, vội vàng ngăn lại:

"Chị, dừng."

Thời Noãn có chút kinh ngạc, nhìn cô giữ chặt ống tay áo của mình, cười không rõ ý tứ: "Tao nhớ rõ một tuần trước, lúc Trần Trì nằm trong hẻm nhỏ, tao cũng bảo mày đừng đi nhưng mày vẫn cứ đi, bây giờ mới qua một tuần...tao còn cho rằng mày vì cậu ta mới chuyển tới, hoá ra không phải sao?"

Cô đột nhiên nhướng mày, trên mặt hiện lên vẻ châm biếm: "Mày sợ tao tiếp xúc với cậu ta? Sợ cậu ta sẽ thích tao, sợ tao sẽ đến với người trong lòng của mày?"

Cảm xúc của Thời Ôn bây giờ vô cùng phức tạp, cô chỉ biết lắc đầu.

Đời trước Thời Noãn cho rằng cô thích Trần Trì, vì thế liền tiếp cận cậu, băng bó vết thương cho cậu.

Nghe nói, Trần Trì là vì một nữ sinh mà phát điên, oanh tạc trường học.

Thời Ôn biết, khoảng thời gian ấy, nữ sinh bên cạnh Trần Trì chính là Thời Noãn.

Bây giờ sống lại một đời, cô không thể ngăn cản Thời Noãn quen biết Trần Trì. Nhưng hai người họ mới chỉ gặp mặt được một tuần, đây chính là thời gian tốt nhất để cứu vớt tất cả.

Thời Ôn nắm chặt tay áo Thời Noãn: "Em không thích cậu ta. Lúc ấy em chỉ cảm thấy cậu ta đáng thương, còn bây giờ cảm thấy cậu ta rất đáng sợ...Chị, chúng ta đi thôi."

Thời Noãn cảm thấy cô có gì giấu mình, càng thêm khả nghi. Một người mềm lòng như vậy, nhìn thấy Trần Trì bị đánh thành dạng kia, không những không đo mất roi lệ mà còn cảm thấy đáng sợ?

Càng cảm thấy nghi ngờ, Thời Noãn càng muốn làm theo ý mình, cô dùng sức hất tay Thời Noãn ra, hướng tới chỗ Trần Trì chạy.

Thời Ôn nhấp môi, biết sẽ chẳng dễ dàng gì để ngăn cản được Thời Noãn.

Thời Noãn chạy tới bên người Trần Trì, nhìn đến vết thương trên người cậu, nhíu mày: "Sao cậu lại bị thương nặng như vậy?"

Nam sinh vẫn cúi đầu, không có bất kỳ phản ứng nào, ngực phập phồng mỏng manh, tóc đen che khuất gương mặt trắng tới yếu ớt, không có một chút sức sống.

Thời Noãn vội đứng lên, chạy về phía khu nhà dạy học.

Thời Ôn biết cô đi lấy cái gì.

Đứng ở tại chỗ do dự hồi lâu, Thời Ôn mới đi tới cạnh Trần Trì.

Cô tới gần người cậu, ngồi xổm xuống, thả chậm hô hấp.

Đời trước, cô không chuyển tới Nhị Trung, thỉnh thoảng mới nghe chuyện của cậu qua Thời Noãn. Lớp mười hai việc học lại bận rộn, Thời Ôn sau khi tan học sẽ tiện đường chờ Thời Noãn cùng về nhà. Có vài lần cô thấy Thời Noãn tự tay băng bó cho Trần Trì.

Một năm đó, Thời Ôn cũng gặp Trần Trì khoảng mấy chục lần, nhưng chưa bao giờ thấy rõ mặt cậu. Tóc cậu lúc nào cũng che quá mắt, không thấy rõ ngũ quan cũng biểu tình.

Bị lòng hiếu kỳ quấy rối, Thời Ôn ghé sát vào Trần Trì.

Da cậu rất trắng, mũi rất tinh xảo, môi đẹp nhưng mỏng, nhan sắc càng thêm âm đạm.

Đôi mắt cậu trông như thế nào, có lẽ chưa có ai trên đời nhìn thấy.

Trong lúc Thời Ôn đang miên man suy nghĩ, nam sinh liền mờ bùng mất.

Tầm mắt hai người chạm nhau, cặp mắt kia đen nhánh như bầu trời ban đêm, hun hút như vực sâu. Không một chút gọn sóng.

Biểu tình của Thời Ôn tan vỡ, lộ ra vẻ sợ hãi cùng căm hận.

Sau khi sự kiện kia phát sinh, cô rất hận, hận cậu tàn nhẫn.

Chỉ là...cô lại tự trách, nếu lúc ấy mình ngăn cản không cho Trần Trì và Thời Noãn quen biết nhau, ngăn cản Thời Noãn tiếp cận cậu thì tốt rồi.

Đầu thiếu niên hơi giật giật, mặt cậu không chút biểu tình, đáy mắt vẫn tĩnh lặng không gợn sóng, thẳng tắp nhìn cô.

Thời Ôn có chút chịu không nổi cậu nhìn mình như vậy, cô muốn đứng lên, thiếu niên lại đột nhiên nâng tay, động tác của cô có chút ngây ngốc.

Trần Trì chậm rãi nâng tay lên, hững hờ dưới cằm của cô, một giọt nước mắt không biết từ hốc mắt của Thời Ôn chảy ra lúc nào, xệt qua gương mặt, cuối cùng khó khăn rơi trên tay cậu.

Mười ngón tay cậu thon dài, trên đó còn có vài vết thương chưa lành. Cậu nhìn chăm chăm giọt nước mắt kia, cũng không có một tia cảm xúc nào.

Thời Ôn sùng sốt, không biết nên phản ứng thế nào.

Lời của tác giả: Nam chính cả hai đời chỉ yêu nữ chính, cùng chị gái Thời Noãn của nữ chính không có chút tình cảm nào.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: "Cậu ôn chứ?" □

Edit + beta: sellsell2610

Phía sau có âm thanh người chạy bộ.

"Mày làm gì vậy?" Thời Noãn một phen đẩy mạnh Thời Ôn ra.

Thời Ôn vốn đang định đứng dậy, lại bị cô đẩy mạnh như vậy, thỉnh linh mất trọng tâm, liền ngã ra đất. Lòng bàn tay ma sát với mảnh vụn nhỏ của đá, Thời Ôn đau đến nổi nhắm mắt.

Nhìn lại lòng bàn tay, còn tốt, không bị nặng lắm.

Cô lại ngẩng đầu nhìn Trần Trì, đối phương mặt đối diện với cô, đôi mắt giấu sau tóc, nhìn không ra cảm xúc. Cô di chuyển tầm mắt đến những vết thương trên người cậu.

Không biết cậu có đau hay không?

Thời Noãn nhìn Thời Ôn ngã trên mặt đất, nhíu mày: "Không sao chứ?"

Đứng dậy phui phui quần áo, Thời Ôn rũ mắt: "Em không sao."

Thời Noãn bĩu môi, lôi ra một túi nhỏ, lấy thuốc sát trùng ra băng bó cho Trần Trì.

Trần Trì thờ ơ dựa người vào cây đại thụ, lại quay trở lại với bộ dáng cúi đầu như cũ.

Cậu không có bất kỳ phản ứng gì, giống như không biết đau đớn mà chỉ ngồi im lặng. Động tác của Thời Noãn cũng rất nhẹ nhàng.

Thời Ôn ngăn người nhìn động tác của cô. Lúc này Thời Noãn mới băng bó cho Trần Trì lần đầu tiên, vẫn còn hơi vụng về.

Máu băng từng giọt rơi xuống mặt đất, Thời Ôn cảm thấy đau hộ cậu, âm thầm hít một hơi.

Ngẩng đầu lên, cô thấy Trần Trì nhìn mình.

Xuyên qua khe hở của tóc cậu, Thời Ôn thấy đôi mắt cậu đen trắng rõ ràng, thẳng tắp nhìn cô.

Ánh mắt của cậu vô cùng trống rỗng.

Cô chuyển tầm mắt.

Thời gian nghỉ trưa sắp hết, động tác của Thời Noãn nhanh hơn. Khi hai người rời đi, Trần Trì vẫn ngồi dưới tàng cây.

Vào lớp gần 20 phút, cửa sau của lớp bị đẩy ra. Cả lớp đồng thời quay đầu lại nhìn, bao gồm cả Thời Ôn.

Thời điểm nhìn thấy Trần Trì, Thời Ôn có chút hoảng hốt.

Giống như ngạc nhiên mà cũng giống như tất cả đều đã nằm trong dự tính.

Như cô dự đoán, cậu đi đến chỗ ngồi bên cạnh cô, toàn bộ hành trình đều không liếc mắt tới cô, kéo ghế ra ngồi xuống rồi úp mặt xuống bàn ngủ. Như thể không nhìn thấy bên cạnh mình nhiều thêm một người.

Các học sinh khác đã sớm thu hồi ánh mắt, giáo viên dừng một chút rồi lại tiếp tục.

Giống như thói quen.

Thời Ôn cẩn bút, ổn định tinh thần bắt đầu chuyên tâm nghe giảng.

Chuông hết tiết vừa vang lên, lớp học cũng không có nhiều ồn ào, tất cả học sinh đều ngồi tại chỗ nghiên cứu đề thi giáo viên đưa.

Thời Ôn cũng ở lại, nhưng cô giải đề rất nhanh, thoáng cái liền bắt đầu thu dọn sách vở.

Cửa sau truyền đến tiếng động. Một nam sinh của lớp khác hùng hục hổ hổ đi tới, đồng phục ăn mặc không chỉnh tề, tóc tai quái dị. Đi về phía Thời Ôn, sau đó dừng lại trước bàn của Trần Trì, nhắc chân đạp mạnh vào bàn của cậu.

Cái bàn bị đá lệch đi, Trần Trì đứng dậy, cậu cúi mặt, không nhìn bất kỳ người nào.

Thời Ôn bị hành động này dọa sợ, trong đó có một nam sinh đạp vào người cậu khiến Trần Trì ngã ra đất.

Thời Ôn để ý băng gạc trên tay cậu đã nhiễm màu đỏ tươi.

Mặc kệ các nam sinh cười nhạo, học sinh trong lớp vẫn coi như không có chuyện gì xảy ra, đầu cũng không ngừng tiếp tục làm chuyện của mình.

Thời Ôn đứng lên, muốn ngăn cản.

Một nam sinh nắm lấy cổ áo Trần Trì, ném cậu ra xa.

Trần Trì lao đảo như muốn ngã vào người Thời Ôn, nhưng cậu cũng không đụng vào người cô, thay vào đó cậu đỡ lấy cạnh bàn.

Trần Trì bây giờ mới để ý tới chỗ ngồi bên cạnh mình, trên sách của cô còn dính máu do cậu cọ vào.

Mấy nam sinh kia lúc này mới chú ý tới Thời Ôn:

"Ủi chà, tiểu mỹ nhân này nhìn lạ quá."

Có nam sinh khác lên tiếng trêu chọc: "Tiểu mỹ nữ này nhìn rất quen mắt, có phải chúng ta đã gặp qua rồi không?"

Một nam sinh khác đẩy vai hấn: "Mẹ nó, thời đại nào rồi còn dùng phương thức làm quen cũ rích như vậy?"

Thời Ôn một chút cũng không nghe lọt tai những lời bọn họ nói.

Người trước mặt thân hình khẽ lay động rồi đứng thẳng người.

Mấy nam sinh kia nhìn thấy, lại đạp cậu ngã xuống đất, kiêu ngạo hừ mấy tiếng: "Mày muốn làm gì?"

Hô hấp Thời Ôn như cứng lại, hoàn toàn đã quên mất tiếp theo phải làm gì.

Đôi trước trên người Trần Trì thường xuyên có vết thương, cô chỉ nghĩ rằng cậu là bị người khác bắt nạt, nhưng sau sự kiện xảy ra ở trường học kia, thì lại cảm thấy những vết thương này là do cùng người khác đánh nhau.

Ai mà biết...

Đời này của cô sau khi sống lại, lại tận mắt thấy cậu bị ức hiếp, còn nghe được cả âm thanh va chạm nặng nề của xương cốt.

Cậu cùng với người oanh tạc trường học, hại chết bao nhiêu người kia, trong tưởng tượng của cô cậu muốn sống được yên ổn cũng khó...

Ngã xuống làm tóc mái của cậu lệch sang một bên, lộ rõ mặt mày.

Biểu cảm của cậu đậm đặc, đôi mắt trống rỗng vô hồn. Giống như không để ý mọi chuyện, không để ý vết thương đã bị nứt ra.

Tiếng chuông vào lớp lúc này mới vang lên.

Mấy nam sinh kia trước khi đi còn tranh thủ đá Trần Trì mấy cái rồi mới nghênh ngang rời khỏi lớp học.

Cuối cùng cũng kết thúc, Thời Ôn rụt rè hỏi Trần Trì: "Cậu ổn chứ?"

Cậu không trả lời.

Chỉ nghiêng đầu nhìn chăm chăm vào quyển vở đã dính máu của cô.

- - - - -

Buổi sáng hôm sau, Trần Tri lăm lăm đi vào lớp học.

Cậu đã đem băng gạc Thời Ôn băng bó cho tháo hết đi, lộ ra miệng vết thương. Có lẽ cậu thích tắm rửa, vết thương tiếp xúc với nước tới nỗi trắng bệch.

Thời Ôn không dám nhìn thẳng những vết thương ấy.

Vậy mà, Trần Tri chủ động tới tìm cô.

Hôm nay cậu mang cặp sách, cậu đứng trước mép bàn cô, mở rộng cặp.

Thời Ôn thoáng giật mình, lại lén lút nhìn vào cặp sách của cậu.

Mấy quyển vở ghi, bìa sách cùng độ dày rất giống quyển vở của cô đã bị dính máu của cậu vào hôm qua.

Cô ngẩng đầu, muốn nhìn vào mắt cậu, nhưng cậu lại rũ mắt, tóc che đi hoàn toàn khiến cô không thấy gì cả.

"Cho tôi sao?" Cô nhẹ nhàng hỏi.

Cậu không trả lời.

Đợi một hồi lâu vẫn không có động tĩnh, cô rụt rè rút một quyển, nhẹ giọng: "Cảm ơn..."

Nhưng cậu vẫn không nhúc nhích.

Vương Đình vừa quay đầu lại, đã bị cảnh tượng này dọa cho thiếu chút nữa rơi cằm.

Học sinh trong lớp cũng ngây người, bắt đầu sôi nổi bàn tán. Nam sinh từ trước tới nay không nói chuyện với ai hôm nay lại chủ động giao tiếp với người khác.

Dưới bao nhiêu con mắt tò mò, Thời Ôn lại duỗi tay rút một quyển nữa.

Cậu vẫn không rời đi.

Mỗi một quyển đều có độ dày giống nhau, nhưng bìa sách lại khác.

Cậu không biết bìa của cô có hình gì nên đã mua hết tất cả.

Thời Ôn nhận ra được điểm này, liền rút một quyển giống hệt với quyển vở của cô ngày hôm qua. Trong đầu cũng đã loạn một đoàn.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: "Nhìn một chút, tôi sẽ làm nhẹ thôi." □

Edít + beta: sellsell2610

Thời Ôn lấy từng quyển vở ra, trong lúc không chú ý đụng vào tay cậu. Trần Tri phản ứng rất lớn, lập tức rụt về sau.

Thời Ôn nhúm mày.

Phản ứng lớn như vậy sao?

Thời Ôn muốn đưa sổ vở còn thừa lại cho cậu nhưng cậu không chịu nhận, ném cặp sách lên bàn sau đó lại bắt đầu vùi đầu xuống ngủ, một chút cũng không để ý đến vết thương trên tay.

Nhìn trước mặt bàn là một chồng vở ghi, Thời Ôn rồi rầm liếm môi.

"Tiểu Ôn."

Vương Đình quay lại, muốn nói lại thôi.

Thời Ôn nhìn cô: "Sao vậy?"

Vương Đình quét mắt nhìn Trần Tri cách đó không xa, hơi nhòm người dậy, ghé sát tai cô, nhẹ giọng nói: "Cậu vẫn nên cách xa cậu ta một chút."

Thời Ôn nhìn về phía Trần Tri.

Vương Đình vẫn tiếp tục nói: "Cậu ta chuyển đến đây trước cậu một tháng. Mới vừa học được vài ngày đã chọc khóc hoa hậu giảng đường, mọi người đều nói cậu ta động tay động chân với cô ấy. Mấy nam sinh theo đuổi cô ấy liền tìm tới Trần Tri gây sự. Nhưng cậu ta bị đánh cũng không đánh trả, hơn nữa còn không chịu nói với giáo viên. Vì thế mấy nam sinh bắt đầu coi cậu ta là bao cát mà trút giận."

Thời Ôn nhú mày: "Vậy cậu ấy thật sự làm gì đó không đúng với hoa hậu giảng đường sao?"

Vương Đình lắc đầu: "Không biết nữa. Nhưng mọi người ai cũng nói vậy. Ai thấy cậu ta cũng tránh như tránh dịch bệnh. Cậu không thấy cậu ta giống người bò lên từ địa ngục sao? Quanh năm âm u lạnh lẽo."

Thời Ôn cảm thấy hơi khó thở, nhẹ dịch người sang bên cạnh, muốn hít thở dễ hơn một chút.

Giờ cơm trưa, Thời Ôn cùng Thời Noãn cùng nhau đi xuống nhà ăn. Hai người diện mạo năm phần giống nhau, dáng người tinh tế cao gầy, khí chất xuất chúng. Vừa bước vào chính là tiêu điểm.

Lấy cơm xong, hai người chọn một vị trí trong góc, an tĩnh ăn cơm.

Bên cạnh lướt qua một bóng hình, khí tức thanh lãnh âm u không giống người bình thường.

Thời Ôn nhận ra đó là ai, cô có chút khinh ngạc.

Cậu sẽ ăn cơm sao?

Giấy tiếp theo cô đã tự cười nhạo chính mình. Cậu là người bình thường tất nhiên cần ăn cơm.

Chỉ là, Trần Tri ăn chưa được bao nhiêu đã bị người khác đạp đổ. Tiếng khay sắt rơi xuống mặt đất tạo thành âm thanh vang dội, nhưng chẳng một ai để ý.

Thời Noãn cũng không.

Thời Ôn nhìn những người đang ăn cơm chung quanh, ai cũng là biểu tình hờ hững. Sau đó cô chuyển tầm mắt đến người Thời Noãn đang ăn cơm.

Ăn trưa xong, Thời Ôn nhất định bám sát Thời Noãn, mặc kệ cô có đuổi thể nào cũng không đuổi được.

Trường học rất lớn, Thời Noãn xách theo hộp y tế đi thẳng tới một chỗ. Cô biết rất rõ ngoại trừ sân thể dục, Trần Tri sẽ ở đâu.

Trên tầng thượng phòng thực hành số 3.

Thời Noãn cau mày giúp Trần Tri xử lý vết thương: "Sao cậu lại thích tắm rửa như vậy? Vết thương cũng trắng bệch rồi."

Trần Tri không rên một tiếng, cả người lười biếng dựa vào tường.

Thời Noãn cũng không ngại cậu không đáp lại, tiếp tục nói: "Tôi đã nói cậu đừng tự tiện tháo băng gạc đi. Cậu là người bình thường chứ không phải thần."

Thời Ôn đứng ở bên cạnh, lẳng lặng nhìn hai người.

Cô nghĩ tới ở nhà ăn Thời Noãn thờ ơ lạnh nhạt. Cho nên, Thời Noãn sẽ không lại gần Trần Tri khi có mặt người khác, cũng không tới lớp để gặp cậu, cũng không cùng cậu về nhà. Chỉ khi nào có hai người, Thời Noãn mới giúp Trần Tri băng bó.

Thời Ôn mím môi, nếu cô xử lý tốt vết thương cho Trần Tri, thì Thời Noãn chắc chắn sẽ không có cơ hội tiếp cận cậu.

Sau khi Thời Noãn băng bó giúp cậu xong, giờ nghỉ trưa cũng kết thúc. Thời Ôn đợi Thời Noãn ra tới hành lang, mới vội vàng lấy đồ vật trong túi áo ra, nhanh chóng nhét vào balo của cậu.

Nhìn thấy trên tay cậu là lớp băng gạc dày đặc, cô khẽ nhú mi.

Hai người nhanh chóng rời khỏi sân thượng, bước chân ngày càng xa, cuối cùng biến mất.

Trần Trì mở mắt ra, lấy ra đồ vật mà cô nhét trong balo của mình.

Là thuốc hạ sốt.

Ngoài hộp còn dán một tờ giấy ghi chú, nét chữ sạch sẽ thanh tú.

Uống sau khi ăn nửa giờ.

- - - - -

Sau khi tan học Thời Noãn phải ở lại dọn vệ sinh, Thời Ôn buồn chán ôm cặp sách tản bộ ở sân thể dục.

Hoàng hôn vừa buông xuống, sắc màu ảm áp dễ chịu. Cỏ xanh ở sân thể dục cùng sân bóng rổ như sáng lên.

Đúng lúc Thời Ôn đi qua rừng cây nhỏ, bên trong vang lên tiếng đánh nhau. Cô theo tiếng nhìn tới, bước chân đã dừng lại.

Trong rừng cây nhỏ, Trần Trì nằm dưới đất, bị một đám người vây đánh. Nhìn bộ dáng của đám người kia, khiến cô liên tưởng tới hình ảnh học sinh dẫm đạp sách vở.

Nhưng cậu không phải sách vở, cậu là người bình thường.

Bất chợt, cậu mở to mắt nhìn cô. Xuyên qua khe hở của bụi cây, sắc mặt cậu trắng bệch, đồng tử đen lấy yên ắng.

Cậu không có làm ra bất kì hành động cầu cứu nào. Cô hoàn toàn có thể coi như chưa thấy gì mà bỏ đi.

Rốt cuộc có bao nhiêu người đã làm như vậy rồi?

"Em chào thầy hiệu trưởng." Thời Ôn cố gắng làm cho giọng mình lớn hơn: "Hình như em nghe thấy có âm thanh kì lạ ở đây."

Tiếng đánh nhau rất nhanh dừng lại, sau đó là hàng loạt bước chân bỏ chạy.

Đội đám nam sinh đó đi rồi, Thời Ôn mới đi vào trong rừng cây nhỏ.

Trần Trì nằm trên mặt đất, không hề có thái độ tức giận.

Cô lại gần diu cậu lên, cậu mở bừng mắt, hơi tránh khỏi tay cô.

Thời Ôn cả người cứng lại, không lẽ chỉ cho Thời Noãn chạm vào.

Nội tâm bắt đầu trở nên cứng rắn, cô khẳng khái muốn đỡ cậu lên. Lần này Trần Trì không trốn tránh, chỉ chăm chăm nhìn cô.

Thời Ôn đỡ cậu ngồi lên ghế đá, lấy từ trong cặp sách một hộp y tế nhỏ.

Cuối cùng cũng dùng tới.

Trong hộp là thuốc cùng băng gạc, so với Thời Noãn còn đầy đủ hơn.

Động tác của Thời Ôn vô cùng thuần thực cùng tinh tế. Cô cố gắng làm thật nhẹ nhàng, nhưng dù cẩn thận đến mấy khi động đến vết thương nghiêm trọng cũng khẳng định rất đau.

Chỉ là từ lúc cô băng bó, ngay cả mi mắt cậu cũng không nhăn nhu một lần. Mãi cho tới khi xử lý tới vết thương nghiêm trọng, Thời Ôn khẽ nâng mắt, cẩn thận quan sát từng biểu cảm nhỏ của cậu.

Cậu hơi rũ mi.

Thời Ôn tận lực làm động tác trở nên nhẹ nhàng nhất có thể, dịu giọng trấn an: "Nhịn một chút, tôi sẽ làm nhẹ thôi."

Băng bó xong, Thời Ôn thu dọn mọi thứ cẩn thận. Balo mới kéo khoá được một nửa, đột nhiên cô thấy trên mặt đất có gì đó, liền cúi tay nhặt lên.

Là thuốc. Chính là thuốc trưa nay cô đưa cho cậu. Bên trên vẫn còn tờ ghi chú, ngay cả một viên cậu cũng chưa uống.

Thời Ôn nhíu mày: "Vì sao không uống thuốc?"

Cậu vẫn rũ mắt.

Một hồi trầm mặc. Thời Ôn thở dài, nghĩ mình nên đi đến chỗ máy bán hàng tự động ở sân thể dục để mua một chai nước khoáng.

Trần Tri thấy cô khoác balo rồi đi, cả người liền cứng đờ.

Thời Ôn đi mua nước khoáng trở lại. Thấy Trần Tri đã ngồi dưới đất, không hiểu sao cậu lại ngồi dưới đất, dựa lưng vào ghế đá.

Hoàng hôn rơi xuống, mặt trời cũng bắt đầu khuất núi. Cậu ngồi trong rừng cây nhỏ, ẩn nấp trong một góc tối tăm, làn da trắng trẻo, cảm thon dài, không nhìn rõ biểu tình. Bàn tay được băng bó cẩn thận đang nắm chặt vỉ thuốc.

Không biết là do mặt trời xuống núi, trong góc nhỏ này tối tăm lạnh lẽo hay vì nguyên nhân gì đó, khiến cô cảm thấy không khí ở đây so với vừa rồi lạnh hơn rất nhiều.

Thời Ôn theo ánh sáng mỏng manh nhìn lại, thấy băng gạc trên tay cậu đã chuyển sang màu hồng.

Miệng vết thương của cậu lại nứt ra rồi.

"Cậu đang làm gì vậy?"

Thời Ôn nhìn thấy thì hoảng hốt, vội chạy lại.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Bản □

Editor: Sel

Lúc Trần Tri nhìn thấy cô, rõ ràng sùng sốt một chút.

Thời Ôn vội chạy lại bắt lấy tay cậu, cậu cũng rất nghe lời, tự thả tay ra, vỉ thuốc rơi xuống đất.

Thời Ôn cắn môi, nhìn tay cậu đầy máu, trong lòng vô cùng khó chịu.

"Cậu không biết đau hay sao?"

Sau khi băng bó lại cho cậu, Thời Ôn cầm lấy chai nước vừa mua, lại bóc một viên thuốc mới. Nhưng hai tay cậu đều không thể tự cầm thuốc uống. Do dự một lát, vẫn là đưa thuốc đến bên miệng cậu.

"Cậu mau mở miệng để uống thuốc."

Trần Tri rũ mắt nhìn tới những ngón tay trắng trẻo mềm mại trước mắt mình, khoé môi giật giật: "Bản."

Thanh âm khàn khàn, giống như bị gió thổi đi rất xa.

Thời Ôn có chút ngốc.

Vẫn là lần đầu nghe cậu nói chuyện.

"Nếu không phải tại cậu dùng sức nắm chặt vỉ thuốc, mấy viên thuốc kia làm sao có thể tự rơi ra?" Giọng nói của cô mang theo ý tứ trách cứ cùng bất lực, lại cảm thấy có chút buồn cười: "Đây là thuốc sạch."

Trần Tri nhàn nhạt nhả ra một chữ: "Tôi."

Thời Ôn chấn động.

Tuy rằng trên người Trần Tri lúc nào cũng có vết thương. Nhưng có thể nhận thấy quần áo trên người cậu đều được thay mỗi ngày một lần, nhìn miệng vết thương bị ngâm nước tới trắng bệch, có lẽ cậu rất thích tắm. Tóc của Trần Tri tuy dài nhưng rất mềm, dưới ánh mặt trời còn có thể phát ra ánh sáng nhu hoà.

Rõ ràng một chút cũng không bản.

Cô trực tiếp lấy thuốc để bên môi cậu, tay theo tự nhiên mà đụng phải môi Trần Tri, nhưng cô cũng không trốn tránh. Dưới tay là cảm xúc ấm áp khiến cô có chút giật mình, cô hơi mất tự nhiên: "Uống thuốc đi... có lẽ sẽ rất đáng."

Dù sao Thời Ôn cũng cảm thấy rất ngượng ngùng, hành động vừa rồi giữa nam sinh với nữ sinh phải nói là vô cùng mập mờ. Đòi trước cô cũng chưa

từng cùng nam sinh nào thân mật như vậy, ngay cả nữ sinh cũng không. Nhưng mà nếu vừa rồi cô né tránh, không phải đại biểu cho việc cô ghét bỏ cậu sao? Khác nào thọc vào ngực cậu một dao chữ?

Thời Ôn vẫn luôn cúi đầu, cô không thấy được trong khoảnh khắc tay cô chạm vào môi cậu, mặt cậu cương lên một chút, trong đôi mắt luôn vô hồn bỗng xuất hiện một khe nứt, tăm tối vô cùng.

Môi của cậu rất mềm, thuốc vừa đưa đến miệng liền bị dính lại, Thời Ôn còn chưa kịp rút tay lại, đầu lưỡi của thiếu niên đã vươn ra, nhẹ nhàng liếm qua đầu ngón tay của cô.

Cả người Thời Ôn đều cảm thấy mông lung.

Vừa lấy lại tinh thần, đã thấy thiếu niên vùi mặt vào khuỷu tay, một bộ dáng làm sai chờ bị phạt.

Cô đột nhiên không biết nên nói gì. Nhớ tới trong miệng cậu vẫn còn ngậm thuốc, thuốc đó lại vô cùng đắng, vội vàng đem nước cho cậu.

Hai tròng mắt của cậu nhìn cô chăm

chú, ngửa đầu uống một hơi, môi đã ướt thêm một chút.

Trong balo truyền tới chuông điện thoại.

Thời Ôn lấy điện thoại ra, là Thời Noãn gọi.

Giọng điệu Thời Noãn có vẻ không vui: "Ở đâu?"

Thời Ôn "A" một tiếng: "Em ở sân thể dục."

Thời Noãn: "Vậy sao tao không gặp mày?"

Thời Ôn nhìn Trần Trì: "À em đi nhà vệ sinh, chờ đợi một chút, em sẽ ra ngay."

Tắt điện thoại, Thời Ôn để chai nước sang một bên: "Chắc cậu có thể tự về nhà được. Tôi phải về rồi."

Trần Trì nhìn cô không nói chuyện.

Thời Ôn khoá cặp sách cẩn thận: "Tôi đi đây, tạm biệt."

Vừa ra khỏi rừng cây nhỏ, Thời Ôn quay đầu lại nhìn.

Trần Trì an tĩnh ngồi dưới gốc cây, chăm chú nhìn cô.

Bộ dáng kia của cậu làm cô cảm thấy giống như bạn nhỏ đi nhà trẻ uỷ khuất nhìn mẹ đi làm.

Thời Ôn đi ra khỏi rừng cây nhỏ.

Cậu một chút cũng không giống người làm nô trường học trong tưởng tượng của cô.

Thời Noãn đứng ở dưới cột cờ, có một nam sinh đứng đối diện với cô, trò chuyện rất vui vẻ.

Thời Ôn đến gần, mới nhận ra nam sinh đó chính là Quan Ngọc.

Khi Thời Ôn còn nhỏ, cô cũng không sống ở nhà của Thời Noãn như bây giờ, cô sống cùng mẹ ruột của mình. Sau đó xảy ra một chuyện, gần mười tuổi cô mới chuyển tới đây.

Quan Ngọc cùng Thời Noãn từ nhỏ đã là hàng xóm, hai người chính là thanh mai trúc mã. Hiện tại Quan Ngọc học lớp 12, anh lớn hơn Thời Noãn một tuổi.

Có lẽ Trần Trì cảm thấy ghen ghét về mối quan hệ giữa Thời Noãn và Quan Ngọc nên mới...

"Tiểu Ôn."

Giọng nói ôn hoà của Quan Ngọc đánh gãy hồi ức của Thời Ôn.

Thời Ôn ngẩng đầu, cong môi cười, nhẹ gọi: "Anh Quan Ngọc."

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: "Cậu...ở đây cả đêm sao?" □

Edit: Sel

Quan Ngọc vừa cười vừa đi xuống khỏi bậc thang. Thiếu niên mặt mày thanh tuyền, dưới ánh nắng của mặt trời cuối mùa hạ, cười đến trong sáng.

"Sao tự nhiên lại chuyển tới đây học?"

Thời Ôn nhìn Thời Noãn, khẽ cười: "Muốn học cùng chị."

Thời Noãn hừ lạnh.

Quan Ngọc "A" một tiếng, nhún nhún vai: "Chị gái em đối xử với em có tốt đâu. Anh còn tưởng em chuyển đến đây là vì anh."

Thời Noãn đẩy vai anh, khẽ mắng: "Nói cái gì vậy?"

Quan Ngọc cười khê: "Càng lớn càng hung dữ, không hiểu mấy nam sinh kia nghĩ gì mà lại bầu cho em là nữ thần vườn trường." Vừa nói, vừa xoa đầu Thời Ôn: "Ánh mắt nam sinh của trường chúng ta đúng là không tốt. Tiểu Ôn cũng không được yêu sớm đâu đấy."

Xem hai người họ đầu vô mồm, Thời Ôn sớm đã luyện thành thói quen, chỉ bắt đầu đi gật gật đầu.

Ba người sóng vai rời khỏi sân thể dục. Mặt trời ngả về tây, từng tầng mây trôi trôi nổi nổi, màu cam dần dần bị màu xám bao phủ.

Từ trong rừng cây nhỏ đi ra, một bóng dáng cao gầy đứng lặng lẽ. Thiếu niên nhìn chăm chăm bóng lưng của ba người vừa rời đi, mặt mày như biển sâu, tay trái dùng sức bóp chai nước, máu bắt tri bắt giác thấm đầm lớp băng gạc màu trắng.

*

Buổi sáng hôm sau, Trần Tri không tới lớp, cũng chẳng thấy giáo viên hay bạn học nào hỏi thăm tới cậu.

Giờ giải lao, Thời Ôn gõ nhẹ vào lưng ghế của Vương Đình.

Wương Đình vẫn đang giải đề toán: "Chờ mình một chút, mình viết nốt đáp án."

Không lâu sau, Vương Đình quay xuống hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Thời Ôn chỉ chỉ vị trí của Trần Tri: "Cậu ấy thường xuyên không tới lớp sao?"

Sắc mặt Vương Đình khẽ đổi: "Cậu ta không đến cũng rất bình thường. Tiểu Ôn, cậu quan tâm cậu ta làm gì?"

Thời Ôn: "Mình chỉ tò mò thôi."

Wương Đình sợ cô quá hiếu kì, sẽ dây dưa với Trần Tri, vì thế nhỏ giọng nói: "Mẹ Trần Tri rất giàu có, trường học sẽ không đuổi học cậu ta. Cậu ta không muốn tới thì không tới, cậu đừng động vào cậu ta làm gì."

Thời Ôn nhú mày.

Giờ cơm trưa, Trần Tri cũng không đến nhà ăn.

Thời Noãn nhìn chỗ ngồi hôm qua của Trần Tri, lầm bầm: "Sao hôm nay không đến?"

Ăn cơm xong, Thời Noãn muốn đi tìm Trần Tri, Thời Ôn đoán được ý nghĩ của cô, vội vàng giữ chặt cô, nói muốn cùng nhau tới siêu thị gần trường học.

Thời Noãn lập tức cự tuyệt, trong lúc hai người lôi kéo, thì có một nữ sinh chạy đến.

"Thời Noãn, giáo viên chủ nhiệm gọi cậu tới văn phòng."

Thời Ôn nhẹ nhàng thở ra.

Thời Noãn tức giận lườm cô một cái, sau đó theo nữ sinh kia đi gặp giáo viên chủ nhiệm.

Thời Ôn nhanh chóng chạy về lớp học lấy hộp y tế, rồi mới tới sân thượng phòng thực hành số 3.

Thời Ôn đi đến nơi tìm một vòng cũng không thấy Trần Trì, cô đứng ở hàng rào tìm kiếm lung tung một hồi lâu cũng không thấy.

Xem ra hôm nay cậu không có tới trường học.

Đột nhiên, cô nghĩ tới cái gì đó, đồng tử co rút lại.

Ở rừng cây nhỏ.

Một mạch chạy tới rừng cây nhỏ, nhìn thấy người nằm trên ghế đá, Thời Ôn cúi người thờ đốc.

Đừng nói cậu đã ở đây cả đêm.

Thời Ôn chạy tới, tròn mắt đảo qua thiếu niên nằm ngủ trên ghế đá, vươn tay đặt lên trên trán cậu.

Đã hạ sốt.

Trần Trì chậm rãi mở mắt ra. Ánh mặt trời sau 12h trưa theo kẽ lá chiếu loang lổ trên mặt cậu, hai mắt cậu đen nháy, biểu tình mơ hồ, giống như một chàng trai thích ngủ nướng.

Trong lòng Thời Ôn tràn ngập áy náy.

"Cậu...ở đây cả đêm sao?"

Trần Trì không nói chuyện, chỉ nhìn cô.

"Còn khó chịu sao?"

Trần Trì lắc đầu.

Thời Ôn đỡ cậu ngồi dậy, thấy vết thương đã bị nứt ra, cô lại bắt đầu băng bó. Cả quá trình cậu rất yên tĩnh, hô hấp cũng rất nhẹ.

Băng bó xong, Thời Ôn giúp cậu chỉnh lại vài ngọn tóc bị loạn, nhẹ nhàng hỏi: "Có đói không?"

Cậu gật gật đầu.

"Vậy chúng ta đi ăn cơm nhé?"

Cậu lắc đầu.

Lại nghĩ tới việc đồ ăn cậu bị đập đổ, cô hơi mím môi: "Vậy tôi gói lại mang về đây cho cậu ăn nhé?"

Trần Trì móc từ trong túi ra một cái thẻ cơm.

Thời Ôn lo lắng nhà ăn sẽ đóng cửa, vội chạy đi. Sau khi mua thức ăn xong, sợ Trần Trì đợi lâu sẽ đói, lại vội vã chạy về.

Lúc trở lại rừng cây nhỏ, trên trán đã xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng.

Cô ngồi xuống bên cạnh cậu, đem cơm để vào khoảng trống giữa hai người: "Còn nóng đó, mau ăn nhanh đi."

Trần Trì nghiêng người, không phải lấy cơm mà là xé một đoạn áo sạch sẽ, lau mồ hôi trên trán cho Thời Ôn.

Thời Ôn ngậy người.

Cậu lau rất chậm, động tác cũng vô cùng ôn nhu.

"Không...không cần...cậu mau ăn đi." Cô xê dịch về phía sau, né tránh tay của cậu.

Trần Trì cũng không tiếp tục lau nữa, bắt đầu an an tĩnh tĩnh ăn cơm.

Thời Ôn lúc này mới sờ tới cái trán của mình, rồi lại nhìn Trần Trì.

Hình như có chút không thích hợp rồi...cô cảm thấy mọi chuyện bắt đầu đi hơi xa so với ban đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: "Cậu có thể đưa tôi về không?" □

Edit: Sel

Beta: Ree

Trần Trì ăn khá đẹp mắt, thậm chí có thể gọi là nhã nhặn. Nhưng tốc độ ăn của cậu cũng rất nhanh, bát tri bát giác đã ăn hết một hộp cơm.

Cô phát hiện, cậu rất thích ăn rau cần, ăn còn rất nhanh. Nhưng lại không thích cải bắp, mỗi lần đều chỉ cần một ngụm rất nhỏ. Vậy mà cậu rất ngoan, không lãng phí lương thực, dù không thích ăn bắp cải nhưng vẫn kiên trì ăn hết.

Chờ cậu ăn xong, Thôi Ôn đưa cho cậu một tờ khăn giấy: "Chúng ta quay trở lại lớp nhé?"

Trần Trì nhìn tờ khăn giấy kia, sau một hồi lâu mới đưa tay tiếp nhận.

Cậu đứng lên, bỗng nhiên hơi lão đảo một chút, Thôi Ôn nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy cậu: "Chân bị thương sao?"

Cậu gật đầu.

Thôi Ôn: "Vì thế mới không về nhà?"

Lần này cậu không phản ứng.

Thôi Ôn nhíu mày, không phải nhà cậu rất giàu sao? Sao ngay cả một người tới đón cũng không có?

"Để tôi xem."

Trần Trì vội vàng đem chân lui lại, rũ mắt nói: "Chỉ sưng lên một chút thôi."

Nghe cậu nói vậy, Thôi Ôn cũng yên tâm một chút. Đỡ lấy cánh tay cậu, thanh âm nhẹ nhàng chậm chạp: "Thời gian bây giờ cách lúc vào lớp còn khá dài, chúng ta đi từ từ thôi."

Lúc Thôi Ôn đỡ Trần Trì đi vào phòng học, cả lớp đều sợ ngây người, châu đầu ghé tai bắt đầu bàn tán.

Trần Trì nhẹ nhàng đẩy cô, muốn đi tới hướng bên cạnh, Thôi Ôn trực tiếp nắm lấy tay cậu, không cho cậu tránh.

Cô dìu cậu về chỗ ngồi, từ trong balo lấy ra thuốc cùng nước khoáng để trên bàn cậu. Trần Trì cầm lấy thuốc, cũng không đọc hướng dẫn, trực tiếp bóc hai viên.

Thôi Ôn vội vàng ngăn lại: "Chỉ được uống một viên thôi."

Cậu nâng mắt nhìn cô, đôi mắt đen như hắc diệu thạch.

Nhất thời cô không thể nói bất kì lời trách cứ nào: "Lần sau muốn uống thuốc phải đọc kỹ hướng dẫn, không được uống bậy."

Trần Trì vẫn nhìn cô không chớp mắt.

Tiếng chuông vào học vang lên, Thôi Ôn ngồi thẳng người dậy, lấy sách giáo khoa ra bắt đầu học bài. Vương Đình vốn có chuyện muốn hỏi cô, nhưng thấy giáo viên bước vào đành nuốt một bụng tò mò xuống.

-

Lúc chuông tan học reo lên, Trần Trì vẫn còn đang ngủ. Thôi Ôn đang đoán xem cậu có thể phát sốt nữa hay không. Chờ học sinh ra về hết, cô mới đi tới bên cạnh cậu.

Bộ dáng lúc cậu ngủ ngoan ngoan vô cùng, nhìn giống như một đứa trẻ.

Ít nhất cho tới bây giờ, Thôi Ôn vẫn chưa thấy cậu có khuynh hướng bạo lực cùng tính cách tàn bạo.

Làm nỏ trường học... chắc phải rất đau khổ, mới có thể hạ quyết tâm cùng với người khác đồng quy vu tận*, làm ra việc khủng khiếp như vậy.

(*cùng chết chung)

Thôi Ôn đối với Trần Trì là hận, cũng có tự trách. Bây giờ nhìn thấy cậu sống chật vật như vậy, cô cảm thấy mình ngay cả tư cách hận cũng không có.

Đời trước xảy ra nhiều bi kịch như thế, cũng là lỗi sai của nhiều người.

Trong việc này, cô cũng sai. Biết rõ Thời Noãn vì trả thù mình mới tiếp cận Trần Tri, nhưng cô lại không quan tâm. Nếu cô để ý hai người một chút, có lẽ đã không xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Mà Thời Noãn đối mặt với một thiếu niên đã chồng chất vết thương như vậy, thế mà vẫn vô tình đâm cho cậu một nhát.

Sống lại một đời, cô không muốn trả thù Trần Tri mà muốn giúp cậu, để cậu không hắc hoá, không mất niềm tin vào cuộc sống.

Nhiệt độ trên trán không tính là nóng, có lẽ cậu đã hết sốt.

Thời Ôn nhẹ giọng gọi: "Trần Tri, dậy thôi. Tan học rồi."

Trong giấc mơ, Trần Tri như cũ đi vào trong một cái động đen ngòm, nước chảy đầm dề, không có ánh sáng. Cậu liều mạng hô hấp, nhưng vẫn không thể thở nổi.

Có một giọng nói vô cùng ôn nhu, một tiếng lại một tiếng kêu tên của cậu.

Trước mắt xuất hiện một luồng ánh sáng, trong động nứt ra một khe hở, cậu liều mạng hít thở.

Thiếu nữ ôn hoà điềm tĩnh, lông mi xinh đẹp như cánh bướm khiến lòng cậu ngứa ngáy.

"Trần Tri? Cậu tỉnh rồi sao?" Khoé môi Thời Ôn khẽ nhoen: "Tan học rồi."

Trần Tri đứng dậy, cúi đầu nhìn xuống dưới đất.

Thời Ôn nhẹ giọng hỏi: "Không về nhà sao?"

Cậu không nói chuyện, qua hồi lâu mới quay qua nhìn cô, khoé môi gật gật: "Chân."

"Còn đau sao?"

Cậu gật gật đầu, thanh âm rất thấp: "Cậu có thể đưa tôi về không?"

Thời Ôn hơi ngừng lại, như vậy có ổn không nhỉ?

"Cậu không có điện thoại sao? Hay tôi cho cậu mượn điện thoại để gọi cho ba mẹ tới đón nhé?"

Cậu không nói.

Cô có thể cảm nhận được, cảm xúc của cậu bắt đầu trầm xuống.

Lại nghĩ tới cậu đã nằm một đêm ở rừng cây nhỏ cũng không ai quan tâm.

Ba mẹ cậu không quan tâm cậu sao?

Thời Ôn rồi rầm một hồi, cuối cùng gật đầu: "Được rồi."

Nhưng Thời Noãn còn đang đợi cô. Nếu để Thời Noãn thấy cô đi cùng cậu, nhất định sẽ nghĩ cô thích Trần Tri. Sau đó sẽ tìm cách tiếp cận cậu.

Thời Ôn gửi tin nhắn cho Thời Noãn.

[Chị, xin lỗi hôm nay không về cùng chị được rồi. Giáo viên chủ nhiệm muốn tìm em nói chuyện, chị về trước đi.]

Thời Noãn trả lời ngay lập tức: [Giáo viên tên gì?]

Thời Ôn tùy tiện nói một tên giáo viên nữ.

Thời Noãn: [Nếu ba mẹ có trách tào về mà không đợi mày. Mày phải lấy tiền tiêu vặt tháng này của mày đưa cho tào. Coi như bồi thường.]

Thời Ôn: [Được.]

Thời Ôn đem điện thoại cất vào balo, sau đó nhìn Trần Tri cười: "Chúng ta đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: "Cậu chán ghét tôi?" □

Edit: Sel

Beta: Ree

Chạng vạng buổi chiều cuối mùa hè, mặt trời đang dần dần lặn xuống. Từng trận gió xào xạc thổi qua hàng ngô đồng, không khí bớt vài phần khô nóng.

Thời Ôn vừa đi vừa đỡ tay phải của cậu, hai người đều im lặng, không ai mở miệng nói chuyện.

Đi tới chỗ cột đèn giao thông, hai người dừng lại, Thời Ôn nghiêng đầu nhìn Trần Trì.

Ngã tư không có ngô đồng che phủ, ánh nắng nhàn nhạt của hoàng hôn chiếu xuống sườn mặt của Trần Trì. Con ngươi màu đen của cậu như phát sáng, gương mặt trắng nõn, hơi thở mỏng manh. Phảng phất như muốn hoà tan vào trong không khí, nhạt nhòa như bức tranh màu nước.

Cậu cảm nhận được tầm mắt của cô, nghiêng đầu nhìn lại. Đôi mắt an tĩnh như một bức tranh thủy mặc.

Thời Ôn cảm thấy cậu nhất định rất đẹp trai. Nhận thấy mình thất thần, cô hơi ngại ngừng chuyển tầm mắt, nhìn tới siêu thị đối diện: "Cậu muốn uống sữa chua không?"

Tan học đã được nửa giờ, vì thế trong siêu thị không quá đông người.

Nhưng Thời Ôn lại rối rắm vô cùng.

Vị đào...lô hội...blueberry?

Cái nào mới tốt đây?

"Cậu muốn uống vị nào?" Thời Ôn cong mắt chỉ những vị mình thích: "Đây đều là những vị tôi thích uống."

Vừa dứt lời, cô đã thấy người bên cạnh duỗi tay mang tất cả những vị cô thích ra.

Thời Ôn ngăn lại cậu: "Không cần lấy hết."

Trần Trì đi tới quầy thu ngân: "Tôi muốn uống."

"...vậy được rồi."

Nhà Trần Trì cách trường học không xa, là chung cư xa hoa nhất Nam Đô.

Đi vào thang máy, Thời Ôn vẫn không nhận được thôn thức. Người có tiền đúng là người có tiền, từ phòng an ninh cho tới thang máy cũng không giống với nơi khác. Xem ra nhà cậu rất giàu có.

Đứng trên tầng mười tám không khí vô cùng thoáng đãng dễ chịu. Thời Ôn đứng gần cửa sổ sát đất nhìn xuống, người đi đường bé như con kiến đi qua đi lại. Cô nhanh chóng thu hồi tầm mắt, tìm đập thành thịch.

Đẹp thì đẹp thật, nhưng cô sợ độ cao.

Đưa Trần Trì đến cửa nhà, Thời Ôn liền muốn rời đi.

Trần Trì lại đem cửa mở rộng nhất có thể, ý tứ rõ ràng là muốn cô vào bên trong ngồi.

Thời Ôn xua tay: "Không cần, tôi phải về rồi."

Trần Trì vẫn không nhúc nhích, yên lặng nhìn cô.

Đôi mắt cậu rất đen, biểu tình cũng vô cùng đậm đặc, thậm chí có thể nói là đoán không ra cảm xúc. Chỉ yên tĩnh nhìn cô như vậy, không hề yêu cầu, không hề uy hiếp. Mà ánh mắt đó giống như là có chấp đến bước bình.

Nhìn thấy ánh mắt của cậu, Thời Ôn không có cách nào nói ra lời từ chối.

Phòng khách rất lớn, ánh sáng cũng vô cùng tốt. Nội thất trang hoàng xa xỉ, màu chủ đạo là hai màu xám trắng. Cả gian phòng đều lạnh lẽo, quanh quẩn, không có lấy một chút ấm áp của gia đình.

Có lẽ cậu sống một mình.

Thời Ôn ngồi xuống ghế sofa, Trần Trì đã đem bịch sữa chua đặt trước mặt cô.

Thời Ôn lấy ra một hộp, lại đưa cho Trần Trì.

Trần Trì không nhận: "Không muốn uống."

Thời Ôn:?

"Nhưng nhiều như vậy, tôi không thể uống hết được."

Cậu im lặng một hồi mới vươn tay nhận lấy.

Trần Trì ngồi trong góc, cẩn thận uống sữa chua.

Thời Ôn nhìn tới mắt cá chân cùng mắt cá tay của cậu lộ ra ngoài, thăm cảm thán, cậu cũng gầy quá rồi.

"Buổi tối cậu thường ăn cái gì?"

Trần Trì lắc đầu.

Thời Ôn tiếp tục hỏi: "Vậy buổi sáng cậu ăn gì?"

Cậu dừng lại động tác uống sữa, hơi cúi đầu: "Bánh bao với sữa đậu nành."

Tốt, còn biết ăn sáng.

Lại nghe được giọng của cậu: "Một tuần một lần."

Thời Ôn:?

Trần Trì nhìn cô, chậm rãi nói: "Bởi vì đến muộn, bánh bao đã bán hết rồi."

Thời Ôn: "Cậu có thể dậy sớm mà?"

Trần Trì: "Mệt."

Cô cảm thấy muốn ghen, lại nhìn thấy cậu ung dung như thể việc dậy muộn là lẽ đương nhiên. Thời Ôn để sữa chua lên bàn, ngồi thẳng người dậy: "Tôi phát hiện cậu chưa bao giờ đến lớp sớm cả, như vậy là không đúng."

Cậu xúc một muỗng sữa chua: "Vì sao?"

"Học sinh nên đến trường đúng giờ."

"Tôi không muốn đi học."

Thời Ôn bị câu nói này của cậu làm cho bất lực, cuối cùng nặn ra một câu: "Vậy cậu muốn chuyển trường không?"

Tránh xa những người khi dễ cậu, mọi chuyện không chừng sẽ tốt hơn.

Trần Trì rũ mắt, giọng nói bắt đầu nhiễm lạnh: "Cậu chán ghét tôi?"

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: "Để tôi đưa cậu về." □

Edit by Sel

Beta: Ree

Việc này cùng việc cô có chán ghét cậu hay không có liên quan sao?

Thời Ôn lập tức phủ nhận: "Không có, tôi không có chán ghét cậu."

Tuy rằng đòi trước cô rất hận cậu, nhưng bây giờ cô chỉ muốn giúp đỡ cậu, nếu còn chán ghét sao cô có thể cam tâm tình nguyện giúp cậu sống tốt hơn chứ?

Hơn nữa, với hoàn cảnh bây giờ của cậu, cô muốn chán ghét cũng không chán ghét nổi.

Trần Trì: "..."

Thời Ôn cảm thấy cậu vẫn chưa tin, vẫn luôn cho rằng cô chán ghét cậu.

"Tôi không ghét cậu." Thời Ôn lặp lại lần nữa, ngữ khí thập phần nghiêm túc.

Cậu vui đầu uống sữa chua, cũng không biết là nghe vào hay không.

Di động đổ chuông, là mẹ Thời gọi.

"Tiểu Ôn, việc ở trường đã giải quyết xong chưa?" Giọng mẹ Thời tràn ngập lo lắng.

Thời Ôn: "Xong rồi ạ, con đang chuẩn bị về nhà."

"Trời đã tối rồi, để mẹ tới đón con."

Cô nhìn Trần Trì, phát hiện cậu cũng đang nhìn mình: "Không cần đâu ạ."

"Lần sau nếu có việc ở trường, con phải để Tiểu Noãn ở lại cùng." Mẹ Thời nói xong, lại nhin không được trách mắng Thời Noãn đứng bên cạnh.

Thời Ôn nghe vậy lập tức giải thích: "Là con bảo chị ấy về trước, bụng chị ấy không thoải mái. Thời Noãn lúc đầu cũng muốn ở lại cùng con nhưng con không đồng ý."

Mẹ Thời hừ lạnh một tiếng: "Con đừng bao che cho nó. Con chưa về mà nó đã âm ỉ đòi ăn cơm. Đau bụng cái gì chứ?"

Thời Ôn:...

Nghe điện thoại xong, Thời Ôn áp ứng nhìn Trần Trì, nhưng cô chưa kịp mở miệng, đã nghe thấy cậu nói:

"Cậu phải về sao?"

Hình như...cậu không có tức giận?

Thời Ôn chớp chớp mắt: "Ừ. Trời cũng tối rồi."

Trần Trì từ trên sofa đứng lên: "Để tôi đưa cậu về."

"Không cần." Thời Ôn nhin không được cười: "Chân cậu không phải đang bị sao? Mau nghỉ ngơi cho tốt đi."

Trần Trì không nói nữa.

Ra tới cửa, Thời Ôn nhìn cậu, vẫy tay: "Được rồi, mau vào nghỉ đi. Ngủ ngon, mai gặp lại."

Cửa thang máy khép lại, từng con số bắt đầu nhảy lên, đợi thang máy đến tầng 17, Trần Trì liền ấn nút thang máy.

Một cái thang máy khác nhanh chóng được mở ra.

Cậu cất bước đi vào trong, chân nhìn không ra dấu hiệu bị thương.

Gió mùa hè lồng lộng mát mẻ, nữ sinh phía trước buộc tóc đuôi ngựa gọn gàng, áo sơ mi trắng cùng váy đen phác họa thân hình mảnh mai cân đối. Dưới cây ngô đồng, bước chân của cô nhẹ nhàng uyển chuyển.

Trần Trì đột nhiên nghĩ tới lúc ở rừng cây nhỏ, sợi tóc của cô lướt qua chớp mũi của mình, ánh mắt liền thâm trầm.

Mãi cho tới khi Thời Ôn bước lên xe bus, cậu mới rời đi.

Sắc trời tối tăm, đèn đường cũng không có bật. Chung cư ban ngày sáng sủa sạch sẽ, bây giờ lại vô cùng trống vắng ảm đạm. Căn phòng to như vậy, đồ đạc lạnh lẽo, không khí tĩnh mịch, lại chỉ có một mình cậu.

Trần Trì nằm trên sofa, cả đầu vùi vào gối ôm, bắt đầu mê man.

Vẫn là trong cái động đen ngòm kia, nước chảy đầm dề, không khí áp lực, không hề tồn tại sự sống.

Bên ngoài truyền tới tiếng chuông cửa.

Trần Trì chậm rãi mở mắt ra, bên ngoài cửa sổ sát đất là một mảnh tối tăm, không khí cũng vô cùng lạnh lẽo.

Đứng ngoài cửa là một nhân viên giao com hộp, khác với Trần Trì, người nhân viên mồ hôi đầy đầu, sắc mặt ửng đỏ, duỗi tay đưa com hộp cho Trần Trì.

"Thật xin lỗi quý khách, trên đường gặp phải vài sự cố nhỏ nên mới tới chậm, thật xin lỗi."

Trần Trì hồ hững, nhìn chằm chằm người đưa com hộp nói: "Tôi không có gọi com."

Nhân viên giao com hộp sững sốt một chút: "Hà?" rồi lại nhìn hoá đơn "Đúng là đưa tới đây mà. Là một nữ sinh đặt."

Trần Trì ngẩn ra.

"Này chính xác là giao tới đây. Ngại quá tôi còn phải đi giao com hộp nữa. Cậu mau cầm lấy đi."

Trần Trì ngây ngốc nhận lấy.

Hộp com được đóng gói rất tinh xảo, không nhìn ra bên trong có gì. Cậu cứ thất thần nhìn chằm chằm hộp com, đứng ở cửa hồi lâu cũng chưa vào nhà.

Từ thang máy truyền đến âm thanh nói chuyện ồn ào.

Một nhà ba người vừa tản bộ về, bước ra khỏi thang máy. Trong tay bé trai cầm một quả bóng cao su, say mê thưởng thức. Không chú ý một chút làm quả bóng trượt khỏi tay.

"Bang---" một tiếng vang lớn.

Trên mặt đất vương vãi đầy cháo vẫn còn nghi ngút khói, mùi thơm toả ra khắp hành lang.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Mua thêm bao nhiêu phần đi nữa, cũng không phải do cô mua. Π❖❖

Edit by Sel

Beta: Ree

"Thật xin lỗi." mẹ của bé trai kéo lấy con mình, nhìn thấy Trần Trì, hơi dừng lại một chút: "Cháu không bị phỏng chứ?"

Ba của đứa trẻ đứng chắn trước mặt hai mẹ con, áy náy cười: "Thằng bé chỉ mới chơi bóng cao su cho nên không cẩn thận. Để chú đèn lại đồ ăn cho cháu."

Trần Trì giống như không nghe được, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào đồng cháo còn nghi ngút khói dưới mặt đất.

Người chồng thấy Trần Trì không có phản ứng gì, xấu hổ nhìn vợ mình. Người vợ lại nhìn Trần Trì, nhấp nháp môi lắc đầu.

Hai người giống như ngầm thảo luận thành công, người chồng ngồi xổm xuống: "Để chú lau dọn sạch sẽ nơi này. Cô ấy sẽ mua lại cho cháu phần cháo mới."

Tay còn chưa chạm vào hộp cháo, trên đầu đã vang lên giọng nói thâm trầm:

"Không cho phép chạm vào."

Sắc mặt Trần Trì tái nhợt, đứng dưới ánh đèn càng thêm trong suốt, biểu tình âm lãnh.

Động tác của người đàn ông cứng đờ ngay tại chỗ.

Trần Trì giật giật khoé môi, keo kiệt nhả ra hai chữ.

"Tránh ra."

Người vợ nhìn thấy sắc mặt của Trần Trì liền cảm thấy lạnh người.

Ba năm trước Trần Trì chuyển tới đây, lúc ấy cậu mới chỉ cao 1m7, mặt mày thanh tú yên ngô, chỉ là không năng động hoạt bát như bạn cùng trang lứa mà lại vô cùng âm u tĩnh mịch. Liền cảm thấy gia đình cậu bất hoà, cuộc sống tinh thần khó khăn nên cậu mới ít nói như vậy.

Vợ chồng hai người có lòng, Tết Nguyên Tiêu đều làm bánh trôi, Trung Thu thì mang bánh cho cậu. Nhưng nhiệt tình của họ đều bị cậu dùng lạnh nhạt đáp lại đã 3 năm. Bây giờ cậu càng ngày càng cao, người cũng rất gầy, tóc dài che mắt, trên người luôn có vết thương.

Luôn cô đơn tịch mịch khiến người khác thương xót, nhưng trong đôi mắt của cậu luôn trống rỗng vô hồn.

"Oa" một tiếng, bé trai bị dọa khóc.

Tiếng khóc vang vọng trong hành lang, vô cùng rõ rệt.

Người vợ lúc này mới lấy lại tinh thần, vội vàng ôm con mình vào trong lòng. Sau đó kéo nhẹ gấu áo chồng mình, ra hiệu mau trở về nhà.

Hai vợ chồng nhìn Trần Trì xin lỗi, rồi nhanh chóng ôm con rồi đi.

Hành lang khôi phục yên tĩnh.

Trần Trì chậm rãi ngồi xổm xuống, nhìn chén cháo kia, bàn tay nắm chặt, móng tay khảm sâu vào lòng bàn tay.

Không có ý nghĩa.

Mua thêm bao nhiêu đi nữa, cũng không phải do cô mua.

*

Sáng hôm sau, tiết trời mát mẻ.

Ăn xong bữa sáng, Thời Ôn cùng Thời Noãn ngồi xe ba Thời tới trường. Trên đường đi, hai người đều chuyên tâm đeo tai nghe học tiếng anh.

Tới trường học, Thời Ôn tháo tai nghe xuống, cất điện thoại vào balo.

Ngày trước, nếu Thời Ôn không mở miệng trước thì Thời Noãn sẽ không bao giờ chủ động nói chuyện với cô. Có lẽ đây là lần đầu tiên Thời Noãn chủ động từ khi cô trọng sinh sống lại.

Hai người đi về phía phòng học, Thời Noãn hỏi: "Hôm qua giáo viên bảo mày ở lại có chuyện gì?"

Thời Ôn mặt không biến sắc: "Hỏi em chuyển trường tới đây đã thích nghi được hay chưa? Học có ổn không?"

Thời Noãn nhướn nhướn mày: "Nghe nói thành tích của mày ở trường cũ rất tốt? Thường xuyên đứng đầu?"

Thời Ôn không trả lời, chỉ nhẹ nhàng quay đầu, nhìn cô.

Thời Noãn cũng không e dè ánh mắt của cô, trên mặt không biểu lộ chút cảm xúc nào: "Tao cũng luôn đứng hạng nhất."

Thời Ôn cười một cái, cũng không đáp lại.

"Thời Ôn, không phải cái gì mày cũng có thể cướp đi được."

Khi cô còn nhỏ, tình yêu của ba mẹ Thời Ôn có thể cướp đi, váy công chúa có thể bị Thời Ôn cướp đi. Nhưng hiện tại cô đã trưởng thành, cô sẽ nắm chặt những gì thuộc về mình.

Thời Noãn cười lạnh, trong mắt một mảnh lạnh nhạt, miệng lưỡi kiên định: "Từ bây giờ, những gì thuộc về tao sẽ chỉ là của duy nhất một mình tao."

Editor: Đừng ghét Thời Noãn ạ.((Thời Noãn đáng iuu lắm huhu

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: "Hôm nay tôi ăn sáng." □

Editor + beta: sellsell2610 + Ree

Lúc Thời Ôn bước vào lớp học, trong lớp không có quá nhiều người. Tất cả đều ngồi rải rác, thỉnh thoảng nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng lại thảo luận bài tập.

Vừa để cặp sách xuống, Thời Ôn đã cảm thấy có gì đó không đúng lắm, lập tức quay người nhìn sang bên cạnh.

Ánh mặt trời vào sáng sớm nhu hoà ấm áp, phòng học rộng rãi sáng sủa, thiếu niên ghé vào trên bàn học ngủ. Mái tóc màu đen lộn xộn, tóc mai bên trái nghịch ngợm vênh lên một chút. Gương mặt kia trước nay luôn nhợt nhạt lạnh lẽo, giờ cũng có sức sống hơn.

Sao hôm nay lại tới sớm như vậy?

Thời Ôn kinh ngạc ngồi xuống ghế, không tự giác đánh giá cậu.

Bộ dạng khi ngủ nhìn rất ngoan.

Lông mi cũng thật dài.

Ma xui quỷ khiến, cô lại vươn tay chạm vào nhúm tóc đang nhếch lên kia.

Nhột.

Tay cô hơi dùng lực một chút, áp nhúm tóc kia xuống, nhưng khi buông ra nó vẫn tiếp tục vênh lên. Thời Ôn không chịu thua, bắt đầu ép nhúm tóc kia xuống. Lần này cô giữ lâu hơn, nên rốt cuộc khi bỏ ra nó cũng không vênh lên nữa.

Thời Ôn hài lòng, cong mắt.

Nụ cười còn chưa kịp thu hồi, bên cạnh bỗng nhiên xuất hiện một người, đứng ngược ánh sáng, lưu lại một cái bóng dài.

Thời Ôn tâm lộp bộp một tiếng, chậm rãi ngẩng đầu.

Là Vương Đình.

Thời Ôn nhẹ nhàng thở ra.

Quá nguy hiểm.

Vương Đình vẫn không đi, chỉ chỉ Trần Trì rồi lại chỉ Thời Ôn, nhỏ giọng hỏi: "Cậu vừa làm gì vậy?"

Thời Ôn tỏ vẻ vô tội lắc lắc đầu.

Đầu óc cô chuyển vài cái, muốn dời lực chú ý của Vương Đình sang chuyện khác. Nhưng khi liếc mắt đã thấy nhúm tóc kia của cậu lại bắt đầu vênh lên.

Cô nhăn mũi, tóc gì mà bướng bỉnh y như chủ vậy?

Thời Ôn ghé vào tai Vương Đình: "Mình chỉ đang xem tóc của cậu ấy thôi."

Vương Đình do dự nhìn lại, có chút ngạc nhiên. Nhìn trái một lần, nhìn phải một lần, cô không nhận được ngòi xoắn xuống.

"Da cậu ấy trắng thật đó, nhưng là trắng bệch, giống như không tiếp xúc với ánh mặt trời vậy. Mũi cùng miệng cũng tinh xảo như này, không phải là soái ca đấy chứ?" Vương Đình đứng lên, thì thầm với Thời Ôn: "Từ trước tới nay mình còn chưa nhìn thấy rõ mặt Trần Trì, cậu thấy chưa?"

Thời Ôn nghĩ nghĩ một chút, có lẽ chưa thấy qua. Tuy rằng có nhìn thấy mặt nhưng cô còn chưa được nhìn thấy trán cùng lông mày của cậu.

Thời Ôn lắc đầu: "Chưa."

Biểu tình của Vương Đình có chút tiếc nuối: "Tò mò thật đấy."

Trong lớp người bắt đầu đông dần, hai người trở về chỗ ngồi, đem sách vở để lên bàn học.

Tiết đầu hôm nay là môn Toán học. Giáo viên Toán là một thầy giáo đã già, vô cùng khó tính.

Trong tiết học của ông, cho dù là giờ tự học thì sách giáo khoa, vở ghi, sách luyện tập, bút chì, cục tẩy, thước..., tiết nào cũng đều phải chuẩn bị đầy đủ,

hơn nữa phải sắp xếp ngay ngắn để trên mặt bàn.

Tiết toán học vô cùng căng thẳng, chẳng khác gì đánh giặc. Nhưng hiệu quả lại rất tốt.

Thời Ôn thích bầu không khí này, cô thích cùng mọi người trong lớp nỗ lực học tập.

Chỉ là, đôi khi cô cũng để ý thiếu niên bên cạnh còn đang ngủ say sưa. Cậu cùng xung quanh giống như không có quan hệ, bên cạnh cậu luôn có một bức tường thủy tinh trong suốt, ngăn cách cậu với bên ngoài.

Vì sao giáo viên Toán học nghiêm khắc như vậy cũng không để ý cậu?

Ngay cả giáo viên chủ nhiệm cũng không quan tâm.

Giáo viên dạy toán để cho cả lớp tự giải đề.

Thời Ôn viết cách giải ra giấy nháp, vài lọn tóc trượt theo sườn mặt cô xuống, tạo thành một độ cong ôn nhu.

Tuỳ ý quay đầu, cô liền phát hiện Trần Tri đã thức dậy, mở to đôi mắt đen vẫn còn đang mơ màng, ngơ ngác nhìn cô.

Thời Ôn dặt dặt khoé miệng, cười nhạt: "Chào buổi sáng."

Lông mi Trần Tri khẽ run, tầm mắt dừng lại ở đuôi mắt cô, ôn nhu như vàng trắng.

Cậu bỗng nhiên ngồi thẳng dậy, nhào người về phía cô, gần từng chữ: "Hôm nay tôi ăn sáng."

Thời Ôn quay đầu sang.

Cậu tiếp tục nói: "Cũng đến trường sớm."

Lúc này Thời Ôn mới kịp phản ứng, có chút dở khóc dở cười.

Rõ ràng là cậu ngủ từ lúc tới trường đến giờ...

Thời Ôn: "Vậy sáng nay cậu ăn gì?"

Trần Tri: "Bánh bao cùng sữa đậu nành."

Thời Ôn gật gật đầu, lại hỏi tiếp: "Vậy cậu đến sớm đã học được những gì?"

Trần Tri:...

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: "Chu công nói, tuổi này của tôi phải nuôi chiều cao." □

Edit + beta: sellsell2610+Ree

"Chu Công nói, tuổi này của tôi phải nuôi chiều cao." Trần Tri nói xong, lại lười biếng bò ra bàn, lộ ra nửa bên mặt nhìn cô.

Thời Ôn tỏ ra đã hiểu, hơi mỉm cười: "Vậy cậu cũng phải ăn đủ bữa đấy. Dinh dưỡng phải đuổi kịp với giấc ngủ thì mới có tác dụng."

Trần Tri:...

Thời gian ăn cơm trưa, Trần Tri bước vào nhà ăn.

Lúc đi qua bàn của Thời Ôn cậu hơi dừng lại một chút, sau đó lại tiếp tục đi về phía trước, ngồi vào một góc không có ánh sáng chiếu tới.

Trong vài giây ngắn ngủi cậu hơi dừng lại kia, Thời Ôn thấy rõ trong đĩa cơm

của cậu không chỉ có cà chua xào trứng mà còn có thêm rau cần.

Khoẻ miệng cô nhẹ nhàng nhếch lên, thấy Thời Noãn nhìn, cô mới cúi đầu, nghiêm túc ăn cơm.

Không bao lâu sau, trong góc truyền tới âm thanh xô đẩy.

Các nam sinh đều vô dương oai, trên mặt là biểu tình ác ý cùng dữ tợn, cả linh hồn đến dung mạo đều vô cùng xấu xí. Bọn họ tự cho mình là thượng đẳng mà xô đẩy Trần Trì, ngoài miệng hùng hùng hổ hổ.

Mà thiếu niên kia chỉ cúi đầu, tóc đen che hết mặt mày, khoẻ môi không thêm động đậy, vô cùng thờ ơ.

Thời Ôn nghĩ tới những gì sáng nay Thời Noãn nói, mới cố chịu đựng không có đứng lên ngăn cản.

Thời Ôn đúng là đã vô tình cướp đi nhiều thứ của Thời Noãn, đến bây giờ cô mới hiểu rõ tâm tư của Thời Noãn.

Cho nên, nếu để cô ấy biết mình để ý Trần Trì, nhất định Thời Noãn sẽ tìm cách tiếp cận Trần Trì.

Đây chính là cái chết tuần hoàn.

Sẽ giống như đời trước, Trần Trì sẽ thích Thời Noãn, mà Thời Noãn cả hai đời sẽ đều bỏ rơi cậu. Sau đó sẽ liên lụy tới rất nhiều người.

Đầu Thời Ôn đau đến run rẩy, đột nhiên ăn không ngon.

Từ sau khi cô chuyển trường tới đây, có rất nhiều chuyện xảy ra, cô cũng không biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì.

"Sao không nhanh ăn đi." Thời Noãn nhủ mảy: "Lần nào cũng phải đợi mảy, làm cái gì cũng chậm chạp"

Thời Ôn cầm đũa, không có tâm trí ăn uống.

Thời Noãn nheo nheo mắt: "Tao phát hiện dạo này mảy rất kỳ lạ. Có chuyện gì giấu diếm tao đúng không?"

"Không có gì hết."

Buông đũa xuống, Thời Noãn nhếch mép: "Thời Ôn, rốt cuộc mảy chuyển tới trường này vì lý do gì?"

Thời Ôn chậm rãi nhai nuốt cẩn thận, chậm rì rì trả lời: "Em đã nói rồi, là vì muốn học cùng với chị."

Thời Ôn kéo khoẻ miệng, lười cùng cô nói chuyện.

Ăn cơm xong, Thời Noãn cầm hộp y tế đi tới tầng thượng của khu thực hành số 3.

Thời Ôn như cái đuôi nhỏ lẻo đẻo theo sau, trong miệng không ngừng lải nhải: "Cùng em ra cửa hàng tiện lợi đi mà. Em còn chưa ăn no."

Thời Noãn: "Mày là heo sao?"

"VẬY CHỊ CHÍNH LÀ CHỊ GÁI CỦA HEO."

"Ai là chị mảy? Cách tao xa một chút."

Thời Ôn không nghe, vẫn tiếp tục dây dưa, mãi cho đến khi lên tới sân thượng.

Hai người tìm một vòng, cũng không thấy Trần Trì.

Thời Noãn cau mày: "Không biết lại chạy tới góc nào rồi."

Thời Ôn âm thầm thở ra một hơi, thật tốt, may là không tìm thấy.

"Này, nghĩ cái gì thế? Có đi hay không?" Giọng nói của Thời Noãn không mấy kiên nhẫn.

Thời Ôn: "Hả? À có, chúng ta trở về thôi."

Thời Ôn trở về lớp học, hồi lâu, Trần Trì cũng chưa quay lại.

Trường học nội quy nghiêm ngặt, trong giờ học học sinh không được phép ra ngoài, vậy cậu đã đi đâu?

...Ở rừng cây nhỏ sao?

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: "Cậu không cho phép tôi gỡ ra." □

Edit + beta: sellsell2610

Thời Ôn ở trong rừng cây nhỏ tìm một vòng cũng không thấy cậu, lúc muốn trở lại lớp học thì đột nhiên chú ý tới một góc có bụi cây rậm rạp nhất. Trần Trì ở đó.

Cậu ngồi trên mặt cỏ, tựa lưng vào thân cây bạch quả, đầu vùi vào trong khuỷu tay.

Thời Ôn chạy lại gần.

Lúc Thời Ôn chỉ cách cậu có hai mét, Trần Trì bỗng nhiên ngẩng mặt lên, nhưng không nhìn về phía cô, sau đó lại cúi đầu.

Thời Ôn tiến lên vài bước, trong lòng ần ần tức giận, nhưng nhiều hơn vẫn là bất đắc dĩ: "Tại sao không phản kháng?"

Trần Trì lại lần nữa ngẩng đầu, nhìn thấy người tới là cô, cũng không có quá kinh ngạc.

Thời Ôn ngồi xổm xuống, lặp lại câu hỏi lần nữa: "Tại sao không phản kháng?"

Đáy mắt Trần Trì còn mang chút mờ lung của lúc vừa mới ngủ dậy, giọng nói cũng vô cùng trầm thấp: "Không cần."

Thời Ôn nhú mày, nghiêm túc dạy dỗ: "Lần sau nếu còn bị đánh nữa thì phải biết tự vệ. Không thì cũng phải tìm giáo viên để giải quyết."

Cậu không thèm để ý ngữ điệu: "Không muốn."

Thời Ôn nghẹn một cục tức, do dự mãi mới chậm rãi hỏi: "Vậy tại sao cậu không nói cho ba mẹ cậu?"

Về mặt của cậu không thay đổi, nhưng xung quang không khí bắt đầu trầm xuống, không cần nói cũng biết tâm trạng bây giờ của cậu như thế nào.

Thời Ôn nghĩ mình đã động đến nỗi đau của cậu, nhỏ giọng xin lỗi: "Tôi xin lỗi, cậu..."

Trần Trì: "Tôi là cô nhi."

Thời Ôn không trả lời.

Xem ra quan hệ của cậu với ba mẹ vô cùng kém.

Nếu không phải như vậy, thì làm gì có người ba mẹ nào để con mình sống một mình khi chưa trưởng thành như vậy chứ?

"Xin lỗi."

Thời Ôn cảm thấy mình sai thật rồi, cảm thấy nên tìm hiểu sâu về gia đình cậu, để thuận lợi cho việc tiếp xúc với thế giới nội tâm của Trần Trì.

"Để tôi băng bó cho cậu."

Cô vừa lấy băng gạc ra vừa nói, lại phát hiện băng gạc cô băng bó cho cậu ngày hôm qua vẫn còn nguyên.

Cô nhớ rõ Thời Noãn từng trách cậu thích gỡ băng gạc lại thích tắm rửa, lại không chịu bôi thuốc khiến vết thương luôn bị nhiễm trùng.

"Tại sao không gỡ băng gạc ra?" Thời Ôn tò mò hỏi.

Trần Trì một bộ dáng vô cùng nghe lời mà đáp: "Cậu không cho tôi gỡ xuống."

Thời Ôn nghĩ nghĩ một chút, cô đã từng nói lời này sao?

"À...đó không phải tôi nói, là Thời Noãn." Thời Ôn liếm môi, do dự hỏi: "Vậy...cậu cảm thấy Thời Noãn như thế nào?"

Trần Trì nhìn chằm chằm tay của Thời Ôn đang nắm tay cậu, ánh mắt biến đen, nghe được câu hỏi của cô mới chuyển tầm mắt: "Hà?"

"Là nữ sinh luôn băng bó cho cậu, lớn lên rất xinh đẹp lại có khí chất ấy."

Trần Tri nghĩ nghĩ một chút.

Thời Ôn không để ý, buông tay cậu ra, để trên đầu gối: "Cậu cảm thấy cô ấy như thế nào?"

Trần Tri nhìn chăm chăm tay cô, mày nhíu chặt lại: "Phiên."

Thời Ôn:???

Xem ra hiện tại Trần Tri vẫn chưa thích Thời Noãn.

Băng bó xong, hai người cùng quay trở lại lớp học.

Thời Ôn ngồi một lát, rồi lại đi tới văn phòng giáo viên.

Chủ nhiệm lớp hai* là một người đàn ông trung niên, đầu hói, mang mắt kính. Từ vẻ ngoài cho đến khí chất đều mang đậm dân khoa học tự nhiên.

(*tương ứng với 11a2 bên mình.)

Trong thời gian ngắn tiếp xúc, Thời Ôn cảm thấy ông thích hợp làm nghiên cứu hơn là làm giáo viên.

"Thầy."

Thời Ôn ngoan ngoãn đứng ở trước bàn làm việc, nhìn thấy Đỗ Đông đang cầm bút viết ra các công thức hoá học.

Đỗ Đông bỏ bút xuống: "Thời Ôn sao? Có chuyện gì không?"

Nhất thời, cô không biết nên mở miệng nói thế nào.

Đỗ Đông thấy cô xoắn xuýt ngượng ngùng không nên tiếng, liền trực tiếp hỏi: "Có phải em mới chuyển trường tới đây nên chưa thích ứng được có đúng không?"

"Không phải ạ..." Thời Ôn hạ quyết tâm, nghiêm túc nói: "Thầy, em có thể làm lớp phó kỷ luật được không ạ?"

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: "Giấy." □

Editor + beta: sellsell2610

Lớp 11 năm nay mới vừa chia lại lớp, Vương Đình nói những người trong ban cán sự lớp chỉ là tạm thời. Sau kì thi trung khảo, sẽ tuyển lại một lần nữa.

Tính tình Thời Ôn từ nhỏ đã không thích tranh giành, không thích làm cán bộ lớp, cũng không muốn tham gia. Nếu chẳng may bị chọn cô cũng nhường nó lại cho người khác.

Nhưng lần này khác, nếu cô thực sự làm lớp phó kỷ luật, cô có thể quang minh chính đại giúp đỡ Trần Tri, với Thời Noãn cũng dễ ăn nói.

"Thầy, em thật sự muốn thử sức. Em muốn lớp cùng nhau cố gắng, làm cho lớp thêm đoàn kết."

Thời Ôn vừa nói vừa ra sức phụ hoạ, trên mặt thành ý tràn đầy.

Ngô Đông suy nghĩ một chút, lại giống như nghĩ chưa được kĩ, vầy vầy tay: "Được rồi, chuyện này để tính sau. Em mau quay lại lớp học đi."

Nói xong, lại tiếp tục cúi đầu viết công thức hoá học.

Thời Ôn còn không chắc ông có để chuyện này trong lòng hay không.

*

Tiết thứ hai của buổi chiều là thể dục, tuy mặt trời đã bị mây che khuất, nhưng thời tiết vẫn oi bức khó chịu.

Ủy viên thể dục chỉ đạo cả lớp xếp hàng dưới bóng cây chờ giáo viên. Khởi động đơn giản thư giãn gân cốt, giáo viên thể dục cho cả lớp chạy quanh sân một vòng rồi ra hiệu hoạt động tự do.

Thời Ôn đứng ở dưới bóng cây, rút một tờ khăn giấy lau mồ hôi.

Vương Đình nhìn thấy cô liền chạy tới: "Nóng chết mình mất, thời tiết quái quỷ kiểu gì không biết?"

Thời Ôn rút một tờ khăn giấy đưa cho cô.

Vương Đình cúi tay nhận: "Cảm ơn nha Tiểu Ôn."

Khăn giấy vừa mới chạm tới mặt, Vương Đình bỗng nhiên kêu lên, bộ dáng bị dọa sợ, tay chỉ về phía sau của Thời Ôn.

Thời Ôn cũng bị dọa, nhanh chóng lui sang một bên. Quay đầu lại nhìn thấy Trần Trì, cô mới nhẹ nhàng thờ ra.

Cô quay đầu hỏi Vương Đình: "Cậu vừa kêu cái gì vậy?"

Vương Đình buông ngón tay, bấu môi nhìn Trần Trì, nhỏ giọng nói: "Là cậu ta, cậu không biết về mặt lúc này của cậu ta có bao nhiêu đáng sợ đâu. Suýt chút nữa đã hù chết mình."

Một khuôn mặt không có cảm xúc, đáy mắt lạnh như băng, lại sắc bén như dao.

Tóc mái của Trần Trì rất dài, che hết cả mắt, hơn nữa cậu vẫn luôn cúi đầu, không tạo cảm giác tồn tại. Vương Đình chưa nhìn thấy rõ mặt của cậu, cũng chưa từng thấy cậu nói chuyện hay một chút cảm xúc khác thường nào từ cậu.

Giống như một thân thể không linh hồn. Vậy mà Vương Đình không thể ngờ có một ngày, thiếu niên kia sẽ ngẩng đầu, đôi mắt đen thăm thẳm, lạnh lùng nhìn cô.

Như thế còn không dọa người hay sao?

Thời Ôn nghe cô nói vậy, lại nhìn Trần Trì.

Cậu cũng đang nhìn cô, mắt đảo hao sạch sẽ, dưới ánh nắng mặt trời, tóc đen nhu hoà, làn da trắng đến phát sáng.

Đâu có gì khác thường.

Thời Ôn lại nghi hoặc nhìn Vương Đình.

Vương Đình thấy sắc mặt của Trần Trì trở nên bình thường, nhìn còn vô cùng tội nghiệp đáng thương, cô có chút kinh sợ.

Ánh mắt hai người trong không gian chạm vào nhau.

Thời Ôn cảm thấy có người nắm lấy tay mình, ở trong không khí oi bức của mùa hạ truyền tới cảm giác lạnh lạnh.

Là Trần Trì.

Trần Trì nhẹ nhàng lay lay tay cô, mắt nhìn khăn giấy trên tay của Vương Đình, lại chỉ chỉ tóc mái của mình: "Giấy."

Thời Ôn "a" một tiếng, vội rút khăn giấy đưa cho cậu.

Trần Trì khấn cấp liếm môi.

Thời Ôn nhìn thấy tóc cậu ướt đầm dề, có chút kinh ngạc: "Sao tóc của cậu lại ướt giống như nhúng nước vậy?"

Vương Đình đứng ở một bên nhìn đến tròn mắt há mồm.

Trần Trì vừa cầm tay Thời Ôn.

Có thể sao?

Tóc ướt như vậy?....Thật sự không có nhúng qua nước chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: "Cậu cũng muốn chơi cầu lông sao?" □

Editor + beta: sellsell2610

"Tóc sao lại ướt như vậy?" Thời Ôn lại rút khăn giấy đưa cho Trần Trì: "Không phải lại có người khi dễ cậu chứ?"

Trần Trì lắc đầu: "Không có, là dính nước thôi."

Thời Ôn nhẹ nhàng thở ra.

Trên sân thể dục vang lên âm thanh huyết sáo, không phải giáo viên thể dục lớp hai thôi, mà là lớp một.

Lớp hai cùng lớp một hôm nay đều có tiết thể dục. Giáo viên thể dục lớp một có tiếng là người khó tính, mặc kệ ngoài trời dù có nóng hay lạnh như thế nào đi nữa, cả lớp đều phải chạy quanh sân thể dục ít nhất ba vòng.

Thời Noãn học ở lớp một.

Có mấy học sinh do quá mệt nên chạy tụt lại phía sau, giáo viên thể dục lớp một thôi sáo thúc giục.

Đội lớp tập trung đông đủ, giáo viên dặn dò gì đó mới cho giải tán. Một đám học sinh mệt đến không thở được, rã rời tìm bóng cây đứng tránh nắng.

Thời Noãn cùng mấy nữ sinh sóng vai bước đến dưới bóng cây, trực tiếp ngồi xuống.

Thời Ôn vốn muốn đi đưa nước cho cô, cuối cùng lại từ bỏ.

Thời Noãn trong trường học vẫn luôn là tâm điểm của sự chú ý. Cô hào phóng rộng rãi, chọn bạn chơi không phân biệt nam nữ, quan hệ lại rất tốt. Cô luôn được coi là trung tâm, được mọi người che chở, cô có thể tâm sự cùng người khác, làm mọi người đều thoải mái.

Thời Noãn không cần cô đưa nước cùng giấy ăn, bởi chắc chắn sẽ có người làm điều đó. Đúng vậy, Thời Noãn giống như ánh nắng mặt trời, có thể sưởi ấm tất cả mọi người.

Hiện tại tất cả mọi chuyện vẫn chưa lệch khỏi quỹ đạo.

Trần Trì vẫn chưa thích Thời Noãn, cũng chưa có khuynh hướng bạo lực cùng cực đoan, chỉ là cậu quá cô độc, là một thiếu niên yếu ớt, thiếu cảm giác an toàn.

"Muốn chơi cầu lông với mình không?"

Vương Đình nhìn thấy người khác chơi cầu lông, chân tay cũng ngứa ngáy theo.

Thời Ôn nhìn mặt trời, cảm thấy quá nóng, chưa tìm ra từ nào để cự tuyệt thì Vương Đình đã nắm chặt tay cô, làm nũng: "Chơi đi Tiểu Ôn!!!! Chúng mình chơi dưới bóng cây này nhé?"

Thời Ôn đành tha hiệp: "Được thôi."

"Tiểu Ôn tốt nhất, chúng ta đi mượn vợt cầu lông thôi."

Vương Đình vừa cười vừa ôm Thời Ôn, bất chợt cảm thấy lạnh sống lưng.

Trần Trì cúi đầu đứng ở phía sau các cô, không một chút động tĩnh.

Không khí xung quanh cậu thật lạnh.

Thời Ôn theo tầm mắt của cô nhìn lại: "Cậu cũng muốn chơi cầu lông sao?"

Trần Trì gật đầu.

Thời Ôn chỉ vết thương của cậu, nhắc nhở: "Vết thương của cậu chưa khỏi. Nếu cậu chơi nó sẽ bị vỡ ra mất."

Cậu nhấp môi, không trả lời.

Vương Đình thấy bộ dáng cậu ngoan ngoãn, bắt đầu hoài nghi vừa rồi là do tóc cậu quá dài hay mình bị hoa mắt.

Bộ dáng này hoàn toàn không giống với bộ dáng muốn hù chết người vừa rồi đâu.

Hai người mượn vọt xong, lúc trở về đã thấy Trần Tri ngồi dưới gốc cây tùng, dáng vẻ cô đơn, không hoà nhập được với mọi người xung quanh.

Vương Đình có chút hụt hẫng, muốn nói rất nhiều nhưng cuối cùng chỉ nghẹn ra một câu: "Cậu ta rất kỳ lạ."

Thời Ôn cũng cảm thấy như vậy, nhin không được hỏi: "Rốt cuộc tại sao...các cậu không giúp cậu ấy?"

Trải quan thời gian dài tiếp xúc, cô cảm thấy Vương Đình là một cô gái rất có lòng, sẽ không bàng quang đứng nhìn mọi chuyện như vậy.

Vương Đình rối rắm một chút, cuối cùng ra vẻ thoải mái nói: "Mình có giúp chứ. Chính là vì giúp cậu ta mà trong lớp ngay cả một người bạn cũng không có."

Thời Ôn bất ngờ: "Tại sao?"

"Chuyện này nói ra rất dài. Cậu nhớ hồi trước mình từng nói tới hoa hậu giảng đường chứ? Chính là Tô Nhiễm của lớp một." Nhắc đến cái tên này, Vương Đình trợn mắt, mang theo chán ghét: "Mình lúc ấy mới làm lớp trưởng, tương đối nóng tính, mới nói việc Trần Tri bị bắt nạt cho giáo viên. Kết quả cậu ấy bị đánh nhiều hơn, mình còn bị chị em của Tô Nhiễm cảnh cáo, cuối cùng còn bị cô lập."

Vương Đình bĩu môi, nhẹ giọng: "Chỉ là cậu ấy bị đánh cũng không phản kháng, cũng không cảm ơn mình. Mình liền cảm thấy, ngay cả cậu ấy còn chẳng để ý, mình xen vào làm gì không biết."

Thời Ôn nhúm mày.

Tô Nhiễm?

Bạn học thời sơ trung*?

(*trương đương với cấp hai bên Việt Nam.)

"Còn có việc này nữa."

Vương Đình ghé sát vào Thời Ôn, mắt liếc về phía sân thể dục bên kia, một đám nữ sinh đang cổ vũ bóng đá.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: "Cậu ấy sẽ không tức giận." □

Editor + beta: sellsell2610

Thời Ôn: "Có chuyện gì sao?"

Vương Đình nhỏ giọng: "Lần trước ở nhà vệ sinh, mình có nghe mấy người Tô Nhiễm nói xấu về cậu."

Thời Ôn kì quái hỏi: "Mình đắc tội gì với họ sao?"

Bởi vì cô tiếp xúc với Trần Tri?

Tinh thần bất quái của Vương Đình nổi lên: "Vì có rất nhiều nam sinh thích cậu đấy."

Thời Ôn:???

"Hơn nữa Tô Nhiễm cùng Thời Noãn vốn không ưa nhau, lại biết các cậu là chị em, thế nào cũng sẽ tìm cậu gây chuyện." Vương Đình lo lắng vỗ vai Thời Ôn: "Cậu đơn thuần như vậy, từ bề ngoài tới tính cách đều là người dễ bắt nạt."

Thời Ôn trầm tư.

Thấy cô không trả lời, Vương Đình ôm vai cô, cười nói: "Yên tâm đi, đến lúc đó mình sẽ bảo vệ cậu."

Thời Ôn cong môi cười.

Hai người nắm tay đi đến dưới gốc cây, nghe thấy tiếng động, Trần Tri vội vã ngẩng đầu lên.

Thời Ôn nhìn cậu cười, trêu ghẹo: "Bị thương đến nỗi không thể đánh cầu lông. Lần sau nhớ tự bảo vệ mình cho tốt."

Trần Trì hơi mất tự nhiên giật giật môi, không trả lời.

Vương Đình đi đến bên kia bóng cây, thấy Thời Ôn vẫn còn nói chuyện liên tục giục: "Này, mình phát cầu đấy nhé!"

Thời Ôn đứng ở vị trí đối lập chờ đợi.

Ánh mặt trời ngày hè xuyên qua cành cây chiếu vào trên người thiếu nữ, lập lòe bóng dáng cô gái nhỏ trắng trẻo sạch sẽ nhảy lên, khoe môi mang theo nụ cười sắc sảo chói mắt.

Cầu lông được đánh tới, cô nhẹ nhàng nhảy lên đánh trả lại. Áo sơ mi trắng cùng váy màu đen vẽ ra độ cung tuyệt đẹp, miêu tả hơi thở của mùa hè.

Trần Trì cúi đầu, ánh mắt quét đến cánh tay bị thương của mình, tức giận liếm môi.

"Này...cẩn thận."

Thời Ôn phát cầu, Vương Đình đỡ được, nhưng trong lúc đánh trả dùng lực có hơi mạnh, bị lệch hướng, quả cầu bay về nơi khác. Mắt thấy nó sắp rơi xuống đầu Trần Trì, Vương Đình sợ hãi kêu lớn.

Nhưng mà thiếu niên kia đầu cũng không thềm nâng lên.

Vài giây sau, quả cầu bay theo đường parabol, vững vàng đáp trên đầu của Trần Trì.

Thời Ôn cũng bị một màn này làm cho sững sờ.

Lúc này, Trần Trì mới hậu tri hậu giác ngẩng đầu lên, đáy mắt mang theo vẻ mê mang khó hiểu, trên đỉnh đầu đen tuyền lại điểm thêm màu trắng của quả cầu lông.

Thời Ôn "phụt" một tiếng bật cười, đuôi mắt cong cong.

Vương Đình cầm theo vợt cầu lông chạy nhanh đến chỗ Trần Trì, nhưng sau đó cũng chỉ dám đứng sau lưng Thời Ôn, sợ hãi nói: "Thật xin lỗi, tôi không cố ý."

Trần Trì không cảm xúc liếc cô một cái.

Cả người Vương Đình cứng lại, vội vàng ngậm chặt miệng.

"Cậu ấy sẽ không tức giận đâu." Thời Ôn cười nói, giúp Trần Trì nhặt quả cầu lông xuống: "Tóc vẫn còn ướt."

Vương Đình tốt bụng nhắc nhở: "Bạn học Trần, hay là cậu đến thính phòng ngồi đi, không thì tôi sẽ lại đánh cầu vào cậu mắt, hơn nữa cậu vào đây tóc sẽ nhanh khô hơn."

Trần Trì biểu cảm lạnh lùng, không nghĩ muốn trả lời cô.

Thời Ôn phụ họa: "Đúng vậy, cậu ngồi ở đây sẽ rất mệt."

Trần Trì cứng lại, vội lắc đầu: "Không mệt."

Thời Ôn nghiêng đầu: "Cậu không phải còn muốn nuôi vóc dáng sao? Phơi nắng hấp thụ canxi, hơn nữa tóc cậu ướt như thế này, nếu không khô nhanh nhất định sẽ bị cảm."

Trần Trì...

Không có Trần Trì bên cạnh, Vương Đình đánh cầu đến vô cùng thoải mái. Thời Ôn chơi cũng rất vui vẻ.

Thiếu nữ trẻ tuổi tùy ý rơi mồ hôi, cười đến sáng lạn, xinh đẹp mê hoặc lòng người.

"Này, mấy cậu thấy nữ sinh kia không?"

Câu lạc bộ bóng đá nghỉ giữa trận, quay trở lại thính phòng uống nước, nghỉ ngơi, vô tình nhìn thấy phía trước có nữ sinh đang chơi cầu lông vô cùng hứng thú.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Đánh nhau □

Editor + beta: sellsell2610

Một nam sinh nghe vậy liền ngẩng đầu, cảm thán: "Nhìn kia, chân rất dài, lại còn trắng nữa, trắng muốn phát sáng luôn."

"Lớn lên chắc còn xinh hơn nữa."

"Đây, đó là học sinh chuyển trường của lớp tôi đây."

"Thật không? Vậy ông có phương thức liên hệ không? Chia sẻ cho anh em đi."

"Hừ, ông hiểu biết gì về cô ấy mà đòi làm quen?"

Một nam sinh khác có thâm ý mà nhướn mày: "Xinh thật, nhưng không hiểu sao mà chân vừa dài lại vừa trắng như thế nhỉ?..."

"Cmn, trong đầu ông toàn mấy cái suy nghĩ xấu xa gì vậy?"

"Tôi suy nghĩ xấu xa cái gì? Còn không phải ông tự bỏ não sao?"

"Đây A Vinh, ông có biết phương thức liên hệ không? Chia sẻ cho anh em đi."

Các nam sinh mồm năm miệng mười, Lý Vinh chịu không nổi đành rút điện thoại ra: "Để tôi xem, hình như trong nhóm lớp có số điện thoại của cô ấy."

Mấy nam sinh ghé đầu vào xem, vừa mới click mở nhóm lớp, một bàn tay không báo trước cướp lấy điện thoại.

Nghĩ là giáo viên, bọn họ có chút rụt rè ngẩng đầu, hoá ra lại là một nam sinh.

"Bạn là ai?" Có nam sinh chất vấn.

Lý Vinh nhận ra Trần Trì, từ trên ghế đứng lên: "Bạn làm gì vậy? Đưa điện thoại trả cho tôi."

Trần Trì nắm chặt điện thoại, cúi thấp đầu, chôn đầu cảm xúc.

Có nam sinh hỏi Lý Vinh: "Ai thế? Nhìn âm u giống quỷ vậy?"

Lý Vinh không muốn dây dưa với Trần Trì, giọng nói xa cách lại không kiên nhẫn: "Ồ lớp tôi, đầu óc có chút vấn đề, hay bị người khác đánh. Đây, mau đưa điện thoại đây."

Trần Trì không nhanh không chậm ngẩng đầu, gió thổi qua ghế dựa đủ màu sắc trong thính phòng, quần áo bay phấp phật.

Thiếu niên lộ ra gương mặt lãnh đạm, dưới ánh mắt trời âm áp, ngũ quan rõ ràng lưu loát, dáng người sạch sẽ, lại khó giấu khí tức lạnh lẽo.

Lý Vinh kinh ngạc, còn nghĩ cậu nhất định xấu đến dọa người nên mới để tóc mái dài, suốt ngày cúi đầu. Thoạt nhìn không có bộ dáng bị người khác khi dễ, thế nào lại có cảm giác cậu muốn đánh người?

Nam sinh bên cạnh nhìn Trần Trì neeo neeo mắt, bước lên một bước: "Bề ngoài cũng không giống thằng ngốc mà sao suốt ngày giả ngu vậy? Mau đem trả điện thoại lại đây, lát nữa bọn tôi còn phải đá bóng, không có thời gian đánh cậu đâu."

"Xinh thật, nhưng không hiểu sao chân lại vừa dài vừa trắng như thế nhỉ?"

Y như câu nói ban nãy của người nam sinh kia, ngay cả ngữ điệu cũng rất giống.

Trần Trì nhìn chằm chằm hắn, biểu tình âm lãnh, giống như khí lạnh dưới vực sâu. Cậu đột nhiên mỉm cười, không chút để ý lộ ra tàn nhẫn cùng hung ác, khác xa so với tính cách cô độc ngày trước.

Nam sinh bị cậu nhìn chằm chằm có chút chột dạ: "Bạn cười cái gì? Có cái gì buồn cười? Cậu..."

Trần Trì duỗi tay đưa điện thoại tới trước mặt bọn họ.

Nam sinh sửng sốt một chút, sau đó hừ một tiếng, đưa tay nhận điện thoại. Nhưng chỉ còn cách vài cm, điện thoại lại thẳng tắp rơi xuống đất.

"Cmn." Lý Vinh thấy vậy vội vàng cúi xuống nhặt, lại bị người khác đạp thật mạnh vào người.

Hắn ngã ra mặt đất, đau đến nhe răng trợn mắt, mở mắt ra đã thấy đồng đội đè ở trên người mình: "Đm ông làm cái gì vậy?"

Nam sinh kia cũng ấn đầu, tức giận chỉ vào Trần Trì: "Cm nó đá tôi."

Mấy người khác thấy anh em mình bị khi dễ liền đi lên.

Một nam sinh tiến lên túm chặt cổ áo Trần Trì, muốn nắm lấy tay cậu kéo đi. Còn chưa kịp chạm tới, cổ tay đã bị Trần Trì nắm lấy, sức lực vô cùng lớn, giống như có thể nghiền nát xương cốt. Nam sinh đau đến đỏ cả mặt.

Những người khác lập tức đi tới hỗ trợ.

Lấy nhiều chọi một, lại khó khăn lắm mới coi như thể lực hai bên ngang nhau, mấy nam sinh cảm thấy mắt mặt không chịu được, cho dù muốn đánh thắng cậu nhưng lực bất tòng tâm.

Sau lưng của Trần Trì giống như có thêm một đôi mắt, mặc kệ đánh thắng hay đánh lén đều không được. Cho dù có đánh trúng cậu, nhưng Trần Trì mi cũng không nhắm, giống như không biết đau, nhanh chóng đánh trả.

Ở xa, Thôi Ôn cùng Vương Đình đang tập trung chơi cầu lông, mắt nhìn thẳng, bên tai cũng không nghe ra tiếng động gì.

Mãi cho tới khi Thôi Ôn không đỡ được cầu.

Vương Đình vừa mệt vừa nóng: "Mệt quá mệt quá, mình muốn uống nước."

Thôi Ôn cũng mệt đến không thở được, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trên trán là một tầng mồ hôi. Uống nước cùng điều chỉnh hô hấp xong cô mới cảm thấy có chút kỳ lạ, học sinh trên sân thể dục đều đang tụ tập ở một chỗ.

Vương Đình cũng để ý thấy: "Bên đó có chuyện gì vậy? Hình như là ở thánh phòng."

Thôi Ôn sắc mặt khẽ biến đổi.

Thánh phòng?

Trần Trì đang ở đó.

Cây tùng cổ xưa chắn ngang tầm mắt hai người, Thôi Ôn nhắc chân chạy vòng qua cây tùng, bước chân hơi chậm lại.

Ở thánh phòng, các học sinh vây xem, các nam sinh muốn tiến lên nhưng lại không dám tới quá gần, giáo viên cũng nhanh chóng được gọi đến.

Khiến cho mọi chuyện trở lên nghiêm trọng như vậy, bởi vì đây là một trận đánh nhau tập thể.

Các nam sinh mặc đồng phục đá bóng đang vây đánh một nam sinh mặc đồng phục thường. Nam sinh bị kẹp bên trong, giống như cây táo biển, yếu ớt lại bất lực.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: "Xử lý vết thương của cậu trước." □

Editor + beta: sellsell2610

Một màn này như đâm vào mắt Thôi Ôn, khiến cô đau nhói.

Các nam sinh đánh đến đỏ mặt, thiếu niên không biết tại sao thu hồi nắm đấm, để yên cho đám người xấu xé. Ai cũng nghĩ rằng cậu đã kiệt sức, chống đỡ không nổi. Xung quanh căn bản chẳng một ai có ý định tiến lên ngăn cản.

Mãi cho tới khi có một nam sinh bị người khác kéo tay, lực đạo va chạm mạnh, tay của nam sinh trực tiếp nện phải vai của người phía trước.

Vai của Thôi Ôn đau nhức, bị đẩy mạnh ra, thời điểm sắp ngã cô liền được người khác kéo lại.

Trần Trì không ngờ cô sẽ bất chấp mà xông lên, thấy cô bị thương hai mắt liền biến đen, một tay nắm mạnh vào bụng của một nam sinh, một tay khác nhanh chóng kéo lấy cô.

Một loạt động tác nhanh chóng diễn ra, không một ai thấy rõ quá trình.

Hai người theo quán tính ngã xuống đất, Trần Trì căng eo, dùng sức trao đổi vị trí của hai người, đem cô bảo hộ vào trong lòng vô cùng cẩn thận.

Thời Ôn chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, cơ thể vô lực ngã xuống, lại không có bất kì một cảm xúc đau đớn nào. Dưới thân là một mảnh ẩm áp.

Cô mở mắt ra, nhìn Trần Trì.

Cô ngã vào trên người Trần Trì, khuỷu tay còn đè ở lồng ngực cậu. Ánh mắt hai người giao nhau, trên mặt cậu đầy những vết thương nhỏ vun, đáy mắt phản chiếu ánh mặt trời, như một viên lưu ly trong suốt.

Giáo viên thể dục đi tới, học sinh nhanh chóng tản ra. Lông mi Thời Ôn run rẩy, vội vàng đứng lên.

"Sao lại thế này?" Giáo viên thể dục của lớp một và lớp hai đều đến, nhìn thấy hiện trường hỗn loạn, không nhìn được rõ ràng.

Không một ai hé răng.

Giáo viên thể dục giận tới sôi máu, sau vài giây mới trầm mặt: "Các em mau tới phòng y tế xử lý vết thương. Việc này tôi sẽ nói cho giáo viên chủ nhiệm, làm cho các em sáng mắt ra."

Nói xong, vẫy vẫy tay, ý bảo học sinh dìu mấy người bị thương về phòng y tế.

Vương Đình đứng trong đám học sinh, lúc này mới chạy đến giúp Thời Ôn dìu Trần Trì. Tay còn chưa chạm phải cậu, cậu đã nhanh chóng né vai, tránh sang một bên.

Vương Đình:???

Lại vrun tay muốn đỡ cậu lần nữa, không ngoài dự đoán, vẫn là nhanh chóng tránh đi, không cho cô đụng vào. Thấy Thời Ôn đỡ được Trần Trì, Vương Đình cũng không kiên trì nữa, cùng hai người đi đến phòng y tế.

"Đang yên đang lành sao lại thành thế này?" Thời Ôn lo lắng hỏi.

Khoé miệng Trần Trì bị bầm tím một mảnh, môi mòng khê mề, lại đụng tới vết thương. Cậu lại không thể nói ra lời, cuối cùng đành lắc đầu.

Cảnh tượng vừa rồi nhìn thôi đã thấy đau, nói gì tới người trực tiếp trải qua. Thời Ôn trong lòng chua xót, không tiếp tục hỏi nữa, cầm chặt lấy tay cậu, thả chậm bước chân.

Đến phòng y tế, bác sĩ thấy nhiều người như vậy, trên mặt ai cũng xanh xanh tím tím, trêu ghẹo: "Lâu rồi phòng y tế không có náo nhiệt như vậy, mau ngồi đi."

Phòng y tế chỉ có ba bác sĩ, không thể lo liệu hết mọi việc.

Trần Trì trên người còn có vết thương cũ đang bắt đầu chảy máu, Thời Ôn muốn bác sĩ xử lý vết thương cho cậu trước nhưng Trần Trì lại không đồng ý, không chịu nhúc nhích.

"Xử lý vết thương của cậu trước." Trần Trì nhẹ nhàng chạm vào bả vai của cô, đáy mắt tràn đầy tự trách.

Thời Ôn thấy cậu lo lắng cho mình, cô cong môi: "Không cần, đừng nhẹ thôi, không có sao."

Trần Trì mắt đen không chớp, khí tức lại lạnh bức người.

Thời Ôn bắt đầu đi, tuy rằng có đau nhưng chưa đến mức chảy máu: "Chắc chỉ bị tím thôi. Về nhà tôi sẽ bôi thuốc."

Trần Trì liếm môi, lại nghĩ tới người đụng phải Thời Ôn, tay nắm chặt, rũ mắt che đi cảm xúc cuộn cuộn giống như bão tố.

Vương Đình nghĩ nghĩ: "Hay là để tôi xem cho cậu ấy?"

Trần Trì lập tức nhú mày.

Nhưng Vương Đình cũng không nhìn lại, nhanh chóng kéo Thời Ôn đến sau bức màn.

Bị đụng ở vai, muốn xem chắc chắn phải...cởi áo?

Mặt Trần Trì càng thêm đen.

Không lâu sau hai người đi ra.

Vương Đình thấy sắc mặt của cậu cực kém, không nhìn được thản thừ.

Cảm giác cậu rất quan tâm tới Thời Ôn.

Vương Đình xua xua tay, nhìn Trần Trì: "Không bị gì nặng cả, chỉ là bị bầm với sưng lên một chút."

Nói xong, cho rằng sắc mặt cậu sẽ tốt hơn, ai ngờ lại lạnh thêm.

Trước đây luôn cảm thấy cậu giống quý, đi đâu cũng không lưu lại hơi thở. Hiện tại cậu nhìn thật giống tử thần đi hù dọa người.

Thời Ôn lại không hề cảm thấy Trần Trì có chút bất thường nào. Bởi vì đời trước, cô đã thấy qua rất nhiều biểu tình như vậy của cậu rồi.

Cô cho rằng đây là cách cậu tự phòng bị đối với người mà cậu không quen biết.

Thời Ôn: "Mau đi băng bó vết thương đi."

Trần Trì không thích bác sĩ, nhưng lại nghĩ đến bả vai của Thời Ôn bị thương nên không thể giúp mình băng bó được. Không cam tâm tình nguyện đứng lên.

Ngược lại Thời Ôn lại ngại ngần cả người, cô nghĩ rằng còn phải khuyên bảo cậu một lúc lâu.

Đời trước, cô từng hỏi Thời Noãn, vì sao không đưa cậu đi gặp bác sĩ mà phải tự tay băng bó? Thời Noãn nói, cậu không thích bác sĩ, thậm chí còn chán ghét.

"Cậu không cảm thấy kì lạ sao?" Vương Đình dán tại lỗ tai cô nói nhỏ: "Đám người Lý Vinh khi dễ Trần Trì, thế mà lại còn bị thương, hơn nữa bị thương không nhẹ."

Thời Ôn cũng nhận ra điều này, chỉ biết lắc đầu, roi vào trầm tư.

Lúc cô bị ngã, chỉ lo nhìn đường dưới chân, thật sự không phát hiện ra cậu làm thế nào để vượt qua đám người đó giữ cô lại.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: "Trần Trì, nếu không buông ra tôi sẽ không để ý cậu nữa." □

Editor + beta: sellsell2610

Bác sĩ giúp Trần Trì băng bó xong, tiếng chuông vào lớp cũng reo lên.

Trước khi đi, bác sĩ dặn dò: "Miệng vết thương không được dính nước, phải bôi thuốc hàng ngày, trên người của em có quá nhiều vết thương, tuổi còn trẻ thì phải biết quý trọng thân thể mình chứ."

Trần Trì giống như không nghe thấy, đi ra ngoài.

Thời Ôn cảm thấy, cậu đúng là không thích bác sĩ, có thể nói là sợ.

Tiết này là môn Toán học, Vương Đình rất sợ thầy Lý, lo lắng đến trễ sẽ bị phạt nên luôn mồm thúc giục hai người nhanh chóng trở về lớp. Lúc về tới phòng học, thầy Lý đã đứng trên bục giảng.

Ông nhìn ba người, hất cằm ra hiệu về chỗ ngồi, mắt liếc thấy Trần Trì bị thương liền khẽ thờ dài.

Ngồi vào chỗ, Trần Trì lại bò ra bàn ngủ.

Hết tiết, đại biểu môn Toán đi xuống văn phòng, lúc trở về ôm theo một chồng sách luyện tập, hơi nâng giọng: "Lý Vinh, Trần Trì, chủ nhiệm gọi hai người xuống văn phòng. Thầy còn dặn tiết sau thầy có thể không lên, lớp trưởng quản lớp tự học."

Vương Đình ngẩng đầu từ trong đồng hồ đeo tay lên, nháy mắt nói: "Ok."

Trần Trì vẫn còn đang ngủ. Thời Ôn lay lay cậu, cậu cũng chỉ giật giật người rồi lại tiếp tục chôn sâu đầu vào trong khuỷu tay. Thời Ôn thờ dài, muốn gọi cậu thêm lần nữa thì bị Vương Đình cản lại.

Vương Đình cầm một quyển sách lên, đập xuống bàn của Thời Ôn vài cái.

Cả lớp đều bị chấn động, quay đầu lại nhìn. Thế nhưng Trần Trì vẫn chưa tỉnh lại.

Lý Vinh thấy Trần Trì vẫn vô tư ngủ, tức giận xông lên, muốn đập bàn của cậu.

"Cậu làm gì vậy?" Thời Ôn thấy động tác của hắn thô lỗ, sốt ruột chạy tới, dùng sức lôi kéo tay áo của Lý Vinh, muốn kéo hắn ra ngoài.

Lý Vinh thấy Thời Ôn giúp Trần Trì chống đối lại hắn, vừa khó hiểu lại vừa khó chịu: "Cậu quan tâm cái thằng điên này làm gì?"

Thời Ôn không vui, nhũn mỳ: "Không có ai nói bạn học như thế cả."

Trần Trì chậm rãi mở mắt ra.

Trong mơ, khó khăn lắm cậu mới không mơ tới hang động tối đen kia. Ánh mặt trời sáng lạn, chiếu lên lưng của thiếu nữ. Cả người cô giống như được mạ một lớp kim quang nhu hoà, gương mặt trắng nõn nhiễm hồng, lông mi mềm mại tinh tế.

Cô dựa vào trong người Trần Trì, tay chống trên lồng ngực của cậu, thân thể mềm đến kỳ lạ...

Mở mắt ra, lọt vào trong tầm mắt chính là cánh tay trắng nõn giống như trong mộng kia. Nhưng lại đang lôi kéo đồng phục...

Đồng phục của nam sinh khác.

Đầu còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, thân thể đã hành động trước. Trần Trì túm lấy cánh tay Thời Ôn, đem cô kéo vào trong lòng, tay khác nhanh chóng đẩy mạnh nam sinh kia.

Lý Vinh lão đạo ổn định thân mình, há mồm liên mắng: "Trần Trì, mày bị điên sao?"

Trần Trì đẩy mắt là hàn khí, mặt mày một mảnh hung ác nhan hiểm, lạnh lẽo muốn kết thành băng.

Cho dù Lý Vinh ngày thường kiêu ngạo, nhưng trên người vết thương vẫn còn rất đau, lại nghĩ đến tiết thể dục Trần Trì tàn nhẫn như vậy, không mở miệng nói thêm câu nào nữa.

Người trong lồng ngực khẽ cử động, Trần Trì liền buộc chặt cánh tay, giống như muốn khám sâu cô vào trong ngực của mình.

Tư thế ái muội vô cùng, Thời Ôn đỏ mặt giấy dựa.

Vẫn còn đang ở trong lớp.

Cậu đang làm cái gì vậy?

"Trần Trì buông tôi ra."

Thời Ôn chống tay lên ngực cậu đẩy, giọng nói vừa xấu hổ vừa buồn bực.

Trần Trì vừa mới tỉnh ngủ, ý thức không rõ ràng, chỉ biết làm theo bản năng, ôm cô thật chặt, không cho thoát ra ngoài.

"Cậu làm gì vậy." Thời Ôn vung tay muốn đánh vào vai cậu, lại sợ chạm tới vết thương của cậu nên không dám dùng sức, tức đến hộc máu: "Mau buông ra, tôi không thờ được."

Vương Đình lúc này mới kịp phản ứng, chạy tới muốn kéo tay Trần Trì ra, nỗ lực bỏ qua biểu tình muốn giết người của đối phương.

Tiếp xúc xa lạ làm Trần Trì vừa chán ghét lại bực bội, cậu không muốn buông người vừa mềm vừa ấm trong ngực ra, cũng không muốn cô rời khỏi.

"Tôi nói các em dừng lại có nghe hay không hả?"

Là chủ nhiệm lớp.

Thời Ôn hoàn toàn luống cuống, trong giọng nói mang theo nước nớc: "Trần Trì, cậu mau buông tôi ra. Nếu không tôi sẽ không bao giờ để ý cậu nữa."

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Nói dối □

Edit + beta: sellsell2610

Trần Trì nghe vậy, hơi ngẩn người, sức lực trên tay cũng giảm bớt. Thời Ôn nhanh chóng thoát ra.

Thời Ôn tức giận cắn môi, cảm thấy vô cùng uỷ khuất, không hiểu tại sao Trần Trì lại cư xử kì lạ như vậy.

Khoé mắt cô hồng hồng, mũi nhỏ cũng nhiễm màu hồng phấn, Trần Trì cả người run rẩy, ngoài cảm giác hoảng loạn còn có một cổ cảm xúc điên cuồng xa lạ bắt đầu nảy sinh.

Cậu không muốn bất kì một người nào thấy được đáng về này của cô.

Trần Trì vươn tay muốn kéo cô vào lòng mình, lại bị cô né tránh. Thời Ôn cúi đầu, liếc cũng không thèm liếc cậu một cái.

Vương Đình thay bọn họ hướng chủ nhiệm giải thích: "Thầy, các bạn đang chuẩn bị xuống văn phòng ạ."

Ngô Đông nhìn mấy người đứng sau, nghiêm mặt: "Em cùng Thời Ôn cũng xuống đi."

Vương Đình nghe vậy, giữ chặt Thời Ôn, kéo cô vòng qua người Trần Trì như tránh ôn thần.

Trên hành lang, Trần Trì vẫn lờ đờ đi theo hai người, tóc đen quá mắt, sắc mặt tái nhợt, nhìn không ra cảm xúc.

Vương Đình nhìn lại phía sau, quay sang vuốt tóc Thời Ôn, nhẹ trấn an: "Không sao đâu, đừng sợ."

Nói xong, không nhịn được nhỏ giọng bồi thêm một câu: "Minh còn nghĩ Trần Trì thích cậu đấy."

Cả người Thời Ôn cứng đờ, không thể tưởng tượng hỏi: "Cái gì chứ?"

Vương Đình vỗ vỗ vai cô: "Yên tâm đi, bây giờ thì mình cảm thấy không phải rồi. Hồi nãy cậu ta giống như sắp siết chết cậu vậy."

Thời Ôn kinh ngạc lại mê mang: "Tư thế vừa nãy không á... Cậu nói vừa rồi là cậu ấy siết mình sao?"

Vương Đình bĩu môi: "Vừa rồi không phải là siết cậu rất chặt sao?"

Chớp chớp mắt, Thời Ôn liếm môi.

Vừa rồi cô còn cho rằng...đó chính là ôm.

Thật may còn chưa bị mọi người hiểu lầm, nếu không sẽ lại có tin đồn lung tung.

Trong văn phòng mở điều hoà mát lạnh, Thời Ôn vừa bước vào cửa đã cảm thấy lỗ chân lông của mình vui mừng mà duỗi ra, cô hơi rụt rụt cổ, đưa mắt nhìn xung quanh.

Có rất nhiều người ở đây, gồm mười mấy học sinh cùng ba chủ nhiệm lớp. Trong đó có hai chủ nhiệm lớp là nữ.

Mọi người đều đã đến đủ, giáo viên chủ nhiệm lớp 6 tay chống eo, nâng cao giọng: "Những ai hôm nay tham gia đánh nhau thì bước lên trước."

Mấy nam sinh ngượng ngùng xoắn xuýt đi lên.

"Tại sao lại đánh nhau?"

Không thấy ai nói chuyện, chủ nhiệm lớp 6 liền nhìn học sinh lớp mình.

Một nam sinh chịu không nổi khí tức mạnh mẽ của chủ nhiệm, lắp bắp nói: "Em..em cũng không rõ nữa...Là cậu ta..." Hắn chỉ Trần Trì: "Là cậu ta cướp điện thoại của bọn em."

Mọi người đem ánh mắt chuyển lên người Trần Trì, nhỏ giọng xầm xì bàn tán, chủ nhiệm hô im lặng mới bắt đầu yên tĩnh lại.

"Sao em lại cướp điện thoại của bạn học?"

Chủ nhiệm lớp sáu hỏi Trần Trì.

Trần Trì vẫn một mực cúi đầu, cảm thơn gầy, không rên một tiếng.

Ngô Đông nhìn thấy Trần Trì như vậy, mày hơi nhíu lại, không tiếng động thờ dài.

Thời Ôn lại nghĩ tới giáo viên môn Toán cũng từng thờ dài như vậy, ánh mắt hơi loé.

Ngô Đông chỉ chỉ mấy nam sinh học lớp sáu: "Tôi cảm thấy những học sinh mang điện thoại đến trường này cũng không đúng."

Mấy nam sinh sắc mặt trắng bệch.

Chủ nhiệm lớp sáu phản ứng lại, tức giận nói: "Mấy em dám mang điện thoại tới trường sao?"

Nam sinh nhìn Lý Vinh cầu cứu, cậu ta lại làm mặt quỷ, hần đành uất ức rút điện thoại từ trong túi quần ra.

Ngô Đông quay lại hỏi Trần Trì: "Sao em lại cướp điện thoại của các bạn?"

Trần Trì không nói gì, trong đầu chỉ toàn hình ảnh Thời Ôn khoé mắt hồng hồng.

Cô nhất định rất giận cậu.

Ngô Đông thấy Trần Trì không nói lời nào, sắc mặt ngày càng trắng, cuối cùng đành thở dài. Dù sao thì vẫn chỉ là một thằng nhóc chưa chín chắn.

"Trần Trì, nếu làm sai thì phải can đảm nhận lỗi. Còn nếu em không làm thì cũng phải nói ra tránh cho em bị phạt oan."

Lời nói của Ngô Đông làm Trần Trì tỉnh táo lại.

Cô ấy vẫn còn ở đây, nếu cô biết cậu đánh nhau...

Nếu như vậy, cô nhất định sẽ trốn cậu.

Ánh mắt Trần Trì trầm xuống, ngắn gọn phun ra hai chữ: "Nộp lên."

Mọi người đều sùng sốt.

Lý Vinh tức giận cười, nộp lên? Ai tin chứ? Bằng không nhất định đầu óc sẽ có vấn đề.

Nhưng mà, thật sự có người tin.

Là ba chủ nhiệm lớp.

Thời Ôn nhú mày.

Trần Trì không phải người thích lo chuyện bao đồng, có khi nói chuyện với cậu chưa chắc cậu đã phản ứng lại...

Vậy tại sao phải nói dối?

Ngô Đông vừa lòng gật đầu, lại hỏi: "Vậy ai đánh trước?"

Các nam sinh đồng thời chỉ Trần Trì: "Là cậu ta đánh trước."

Trần Trì sắc mặt không đổi, lạnh lùng phủ nhận.

Ép hỏi hỏi lâu, hai bên vẫn không ai chịu nhận. Hỏi người trong cuộc không được, Ngô Đông lại bắt đầu hỏi những người có mặt ở thánh phòng.

Theo lý thuyết, có cả năm lớp đều thể dục. Đáng lẽ ra như thế phải có rất nhiều người chứng kiến, nhưng đi hỏi một vòng cũng chẳng có ai đồng ý đứng ra nói sự thật.

Ngô Đông nhìn về phía đội thi đấu của Lý Vinh gồm mấy nam sinh: "Lúc ấy các em đang ở đâu? Làm cái gì?"

Các nam sinh nghe ngữ khí như đang thẩm vấn tội phạm của Ngô Đông, nhin cười: "Thầy, lúc ấy bọn em đang thi đấu trên sân, ai nấy cũng rất tập trung. Lúc đến thánh phòng nghỉ ngơi thì đã thấy họ đánh nhau rồi."

Ngô Đông: "Vậy lúc các em tới có nhìn thấy Trần Trì bị đánh hội đồng không?"

Các nam sinh không trả lời. Lúc họ đi tới đúng là thấy một đám người đánh đến hăng say. Nhưng dù thế nào cũng không thể bán đứng anh em..

Hỏi không ra kết quả.

Ngô Đông trầm mặc, lại nhìn về một góc, nữ sinh duy nhất chịu đứng ra nói. Ông nhớ rõ đã từng gặp qua nữ sinh này, thành tích học tập cũng rất tốt, tên là Tô Nhiệm.

"Em tới đây nói cho tôi biết, ai là người đánh trước?"

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Trần trì sinh □

Edit + beta: sellsell2610

Thời Ôn nhìn theo tầm mắt của Ngô Đông liền thấy được một nữ sinh rất đáng yêu, tóc buộc đuôi ngựa, không hề trang điểm, đôi mắt rất to, cánh môi màu hồng nhạt, xinh đẹp như búp bê.

Tô Nhiễm bước lên một bước, khẽ cắn môi, một bộ dáng vừa khó xử vừa sợ hãi.

Ngô Đông cổ vũ: "Đừng sợ, em mau nói sự thật cho mọi người biết đi."

Tô Nhiễm nhìn một bên mặt của Trần Trì, nhưng cậu chỉ nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, liếc cũng không thèm liếc cô ta một lần.

"Là cậu ấy đánh trước."

Âm thanh của Tô Nhiễm mềm mại, cô ta chỉ Trần Trì, sau đó nhanh chóng thu tay lại.

Ánh mắt của Thời Ôn cứng lại.

Sao có thể? Cậu không bị người khác đánh là đã tốt lắm rồi.

Sườn mặt nam sinh đường cong lãnh đạm, vẫn không chịu quay đầu lại.

Tô Nhiễm liếm môi, rũ mi, che giấu cảm xúc không cam lòng.

Đáp án này hiển nhiên không nằm trong dự đoán của Ngô Đông: "Trần Trì? Em nói là em ấy động tay động chân trước?"

Trần Trì lúc này mới chậm rãi quay đầu lại, phủ nhận: "Không phải."

Tô Nhiễm cắn môi, đi đến bên cạnh cậu: "Minh đã thấy hết rồi, là cậu đánh bọn họ trước."

Nam sinh rũ mắt, rốt cục mới đem tầm mắt để trên người cô ta. Đôi mắt đen như mực, sâu như biển, nhìn mãi cũng không thấy đáy.

Cậu vẫn không nhớ ra cô ta là ai.

Tô Nhiễm dùng sức nắm góc áo, ngón tay trở lên trắng bệch.

Trần Trì rất nhanh rời đi ánh mắt, lại thấy Thời Ôn đang lo lắng cho mình, ánh mắt chột loét, chậm rãi nói: "Một mình tôi có thể đánh bọn họ bị thương thành như vậy sao?"

Tức khắc mặt mấy nam sinh kia khó coi vô cùng.

Nhưng ngoại trừ người trong cuộc cùng với những người bằng quang chứng kiến từ đầu đến cuối, thì không một ai tin Trần Trì sẽ đem đám người Lý Vinh đánh thành như vậy.

Trần Trì rũ mắt, môi hơi nhấp: "Bọn họ đánh nhau với học trưởng, đánh thua thì tìm em trút giận."

Đám người Lý Vinh...

Lý Vinh xúc động muốn đánh người.

Lời này đúng là hoàn hảo tới nỗi một giọt nước cũng không lọt qua được, rất có logic, thuyết phục đến nỗi hần cũng sắp tin. Tên này đầu óc có vấn đề? Cmm ai nói tên này đầu óc có vấn đề lão tử liền đánh chết người đó.

Cuối cùng, mấy người Lý Vinh vì mặt mũi mà đành đồng ý cách giải thích của Trần Trì.

Đương sự đã thừa nhận, người chứng kiến cũng không chịu nói thêm điều gì. Cuối cùng chủ nhiệm lớp đành quy Tô Nhiễm muốn đổ oan cho Trần Trì vì sợ đắc tội với đám người Lý Vinh.

Chủ nhiệm lớp bắt đám người Lý Vinh xin lỗi Trần Trì, dù họ không muốn cũng bắt buộc phải làm, hơn nữa còn bị phê bình trước toàn trường để cảnh cáo không được tái phạm nữa.

Chủ nhiệm lớp sáu hận rèn sắt không thành thép, đa số những học sinh đánh nhau đều là học sinh lớp mình, liền tìm vấn đề khác để trút giận: "Các em đánh nhau với học trường nào?"

Lý Vinh trong lòng trợn trắng mắt, căn bản không có vị học trường nào có được không?

Mọi người: "Không nhớ được mặt, không biết tên."

Một đám người lần lượt kéo nhau ra khỏi văn phòng.

Mọi chuyện giống như đã kết thúc.

Nhưng Thời Ôn vẫn rất lo lắng, sợ qua việc này đám người Lý Vinh sẽ coi Trần Trì như cái đinh trong mắt. Cô nhất định phải làm lớp phó kỷ luật mới có thể công khai giúp đỡ Trần Trì, cũng có giáo viên chống lưng.

"Haizzz." Vương Đình về tới phòng học vẫn còn thở dài: "Cậu có nhìn thấy không? Trên người Trần Trì có rất nhiều vết thương, cả mới lẫn cũ đều có, làm sao mà cậu ấy có thể đánh lại đám người Lý Vinh chứ?"

Trong ngực Thời Ôn cũng rầu rĩ, phát hiện Trần Trì còn chưa trở về lớp.

Lý Vinh cũng chưa quay lại, không phải bọn họ lại chặn cậu ở chỗ nào đó để gây sự rồi chứ?

Thời Ôn thấy Ngô Đông còn chưa lên lớp, rồi rầm một chút liền chạy ra khỏi lớp học.

Ở chỗ rẽ, Trần Trì bị một người gọi lại, nhưng cậu đang vội vã quay lại lớp, không có ý muốn đáp lại người đó, coi như không nghe thấy tiếp tục đi.

"Trần Trì Sinh."

Bước chân Trần Trì khựng lại, cậu đứng im.

Lông mày Tô Nhiễm dần ra, có thể không nhớ rõ cô ta, nhưng chắc chắn nhớ cái tên này.

Tô Nhiễm chạy đến trước mặt Trần Trì, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên đánh giá cậu, cười nói: "So với một tháng trước, cậu càng ngày càng xấu tính."

Trần Trì rũ mắt, ánh mắt trông rỗng.

Tô Nhiễm nhìn cậu một chút, tự giễu: "Một tháng trước mình đã giới thiệu qua, cậu không nhớ sao?"

Trần Trì không có tâm tình muốn nhớ lại cô ta là ai, nhắc chân muốn đi.

Tô Nhiễm thấy cậu có ý muốn rời đi, trợn tròn mắt, ngăn cậu lại: "Cậu không tò mò mình là ai sao?"

Trần Trì lạnh nhạt phun ra hai chữ: "Tránh ra."

Tô Nhiễm đột nhiên bật cười: "Câu cửa miệng của cậu có vẻ vẫn không thay đổi nhỉ?"

Trần Trì ngẩn người.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: "Cậu cảm thấy tôi ghê tởm sao?" □

Editor + beta: sellsell2610

"Trần Trì Sinh, mình tên Tô Nhiễm."

Tô Nhiễm đến gần cậu, thanh âm ngọt ngào mềm mại: "Bạn gái cũ của A Sí, Tô Nhiễm."

Trần Trì hơi khựng lại, sau đó trên gương mặt không có biểu tình gì bắt đầu buông lỏng.

Thấy phản ứng của cậu, Tô Nhiễm vừa lòng, nhếch miệng: "Cậu có biết không? Trong suốt một tháng cậu bị người khác khi dễ, mình nhìn cũng thấy đau lòng. Tuy không biết tại sao cậu lại trở nên như vậy, nhưng bây giờ thấy cậu trở lại như bình thường mình rất vui vẻ. Đứng ở trên đầu người khác lãnh ngạo bề ngễ mới là cậu chứ."

Trong khi cô ta đang thao thao bất tuyệt, Trần Trì đã khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt, mắt đen sâu thẳm, giống như đang nhìn cô ta, mà cũng giống như đang nhìn không khí.

Nụ cười trên mặt Tô Nhiễm hơi cương: "Trần Trì Sinh, mình biết rõ cậu là dạng người như thế nào. Vì vậy đừng tỏ ra không quen biết mình. Nếu không mình sẽ vạch trần cậu." Nói xong cô ta cười giảo hoạt, lộ ra một cái răng nanh.

Trần Trì nghĩ tới Thời Ôn, ánh mắt tối sầm vài phần: "Thử xem."

Thân ảnh nam sinh cao gầy, nhìn cũng không thêm nhìn, cứ thế đi thẳng.

Tô Nhiễm thu lại ý cười, nghĩ tới ánh mắt lạnh băng vừa rồi của cậu, dùng sức cắn môi.

Thiếu niên năm đó được mọi người vây quanh hâm mộ, bây giờ vẫn rất toả sáng. Chỉ là chẳng có một ai phát hiện ra, chỉ có cô ta biết, Trần Trì là người như thế nào.

*

Thời Ôn ở trước cửa nhà vệ sinh nghe được giọng nói của đám người Lý Vinh, cô cẩn thận núp vào góc tường.

Đơn giản là nắng Trần Trì.

Thời Ôn trong lòng hừ một tiếng, nhanh chóng xếp đám người này vào loại ý mạnh hiếp yếu, lấy nhiều khinh ít, tiểu nhân thích nói xấu sau lưng người khác.

Không tìm thấy Trần Trì, Thời Ôn cũng không dám ở lại quá lâu, sợ Ngô Đông tìm cô, tính toán một chút, tiếng chuông tan học đã vang lên.

Cả phòng học nhốn nháo, Thời Ôn sợ nhiều người không dễ đi, nhanh chóng chạy về lớp học.

Liếc mắt một cái đã thấy Trần Trì.

Cậu ghé vào trên bàn ngủ, chỉ để lộ ra một cái gáy.

Thời Ôn trở về chỗ ngồi mới phát hiện cậu không ngủ, lộ ra nửa bên mặt nhìn chằm chằm chỗ ngồi của cô, nhìn thấy cô trở về, mắt đen loé lên một chút, chậm rãi đứng dậy.

Cậu lẳng lặng nhìn cô, không nói gì.

Phòng học dần thưa người, Thời Ôn cũng muốn nhanh chóng ra ngoài vì còn có Thời Noãn đợi. Nhưng cô lại cảm thấy Trần Trì có chuyện muốn nói với mình.

Mãi cho tới khi người cuối cùng ra về, cậu mới giật giật thân mình. Sắc môi cậu nhạt nhẽo, mặt cũng trắng bệch, trên mặt còn có vết thương, thoạt nhìn rất tội nghiệp.

Cậu mở miệng, thanh âm rất thấp, khô khốc khàn khàn: "Xin lỗi..."

Thời Ôn ngẩn người, nghi hoặc nhìn cậu.

Tại sao lại xin lỗi cô?

Thời Ôn: "Cái gì?"

Trần Trì ngược mắt, biểu tình ủy khuất đáng thương: "Xin lỗi, không nên tự tiện ôm cậu..."

Thời Ôn lúc này mới hiểu cậu xin lỗi cái gì.

Cô cũng quên luôn chuyện này rồi.

Ôm?

Không phải Vương Đình nói đó là siết sao?

Thời Ôn có chút rối rắm, hồi lâu mới hỏi: "Vậy cậu là ôm hay là...siết tôi?"

Trần Trì...

Cậu làm như vậy, giống siết người sao?

"Ôm."

Cậu khô quắt mà nhả ra một chữ.

"Hà?"

Nghe thấy từ "ôm" làm Thời Ôn hơi thất thần, phảng phất giống như có ngón tay chọc vào dây thần kinh mẫn cảm của cô.

Hình ảnh trong đầu đột nhiên rõ nét, bàn tay kia cầm lấy cổ tay cô, so với trong tưởng tượng của cô, tay cậu lớn hơn rất nhiều, mang theo cảm giác lạnh lạnh. Lực đạo cường ngạnh, nhưng trong lồng ngực lại rất ấm áp, còn có hương bạc hà trên người cậu, sạch sẽ mát lạnh...

Nhưng tại sao lại...ôm cô?

Trần Trì thấy cô nửa ngày không nói lời nào, rũ mi mắt, trong đáy mắt biến đen: "Cậu cảm thấy tôi rất ghê tởm sao?"

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: "Cậu muốn bức điên tôi sao?" □

Editor + beta: sellsell2610

Trong lòng Thời Ôn lộn bộp.

Sao tự dưng lại nói đến vấn đề này?

Thời Ôn: "Không đâu."

Cô nghĩ tới lần ở nhà cậu, cậu cũng hỏi: "Cậu chán ghét tôi sao?"

Tâm tư thật mẫn cảm.

Thời Ôn nhìn vào mắt cậu, ngữ khí chắc chắn: "Tôi sẽ không ghét cậu đâu. Tôi cảm thấy cậu rất sạch sẽ, tóc rất mềm, trên người luôn có mùi bạc hà, sao tôi lại ghét cậu được chứ?"

Nói xong, cô cong cong mặt mày, lộ ra tươi cười.

Trần Trì mắt đen giật giật. Thiếu niên gương mặt sạch sẽ lãnh đạm, cảm xúc không có một chút dao động, giống như một hồ nước không gợn sóng.

Nhưng Thời Ôn lại cảm thấy, cô có thể nhìn xuyên qua hồ nước ấy, nhìn thấy dưới đáy hồ có một con cá trần ngập sức sống đang tung tăng bơi lội.

Đó là biểu hiện của việc cậu vui mừng.

Tức khắc Thời Ôn cũng cảm thấy tâm tình của mình tốt hơn hẳn.

Từ ngoài cửa sổ, gió nhẹ nhàng thổi vào, thổi loạn tóc của Thời Ôn, cô mím môi: "Chúng ta nên về nhà thôi."

Đột nhiên Thời Ôn phát hiện, trừ bỏ lần cậu mang vở ghi cho cô, cậu chưa từng mang balo tới trường.

Cô không tiếng động thở dài, muốn nói gì đó. Nhưng nghĩ hôm nay cậu trải qua nhiều chuyện như vậy, nếu cô còn lải nhải, khẳng định cậu sẽ thấy cô phiền phức.

Thời Ôn đeo balo lên vai, đẩy ghế vào trong gầm bàn, muốn đi ra ngoài cửa.

Đột nhiên tay áo bị kéo lại.

Cô quay đầu lại: "Có chuyện gì vậy?"

Thiếu niên hàm dưới banh ra, ngữ khí tràn ngập lên án cùng bất mãn: "Tại sao lại chạm vào cậu ta?"

Thời Ôn: "Hà?"

Trần Trì kéo kéo tay áo cô, nhử mi: "Giống như vậy."

Thời Ôn mờ mịt: "Có sao?"

Trần Trì nhìn chăm chăm cô, thấy mắt cô mờ mịt cùng mê mang, trong lòng khẽ nhúc nhích, muốn nói không nhớ rõ thì tốt, ai ngờ cô lại: "A" một tiếng, nói: "Tôi nhớ ra rồi, tại vì cậu ta muốn đánh cậu, động tác rất thô lỗ."

"Nhưng cũng không thể chạm vào cậu ta."

Trần Trì nói, tay vẫn còn cầm tay của cô, nghĩ đến lúc tỉnh lại thấy một màn kia, đến bây giờ vẫn còn cảm thấy chói mắt.

Trong đầu hình ảnh không ngừng phóng đại, ánh mắt Trần Trì trầm xuống, sóng ngầm cuộn cuộn. Cậu lấy tay áo của mình, bắt đầu chà sát tay của cô.

Thời Ôn ngây người: "C...Cậu đang làm cái gì vậy?"

"Tôi không thích cậu ta." Giọng nói của Trần Trì mang theo vài phần hàn ý.

Tay bị Trần Trì chà sát đến đỏ ửng, cô muốn rút tay về. Nhưng lại nghĩ đến lúc cô muốn tránh thoát khỏi ôm ấp của cậu, ngược lại cậu còn dùng sức ôm chặt hơn. Thời Ôn không giãy dụa, chỉ nhẹ nhàng nói: "Trần Trì, cậu niết đau tôi."

Động tác của Trần Trì dừng lại một chút, trong tay là bàn tay mềm mại không xương, làn da trắng nõn phủ màu hồng phấn, năm ngón tay tinh tế, cong cong như trăng non, khe hở các ngón tay cũng vô cùng sạch sẽ.

Cổ họng cậu căng thẳng, cảm xúc điên cuồng từ dưới đáy lòng tràn lên, rất muốn làm một cái gì đó. Nhưng sợ dọa tới cô nên đành liều mạng đè xuống.

Thời Ôn cảm nhận được cảm xúc khác thường của cậu, cho rằng cậu đang tự trách, muốn hoà hoãn không khí, đã nghe thấy thanh âm khàn khàn của cậu vang lên trên đỉnh đầu: "Cậu muốn bức điên tôi sao?"

Thời Ôn không kịp phản ứng: "Cái gì?"

Trần Trì cúi đầu, mắt nhắm nghiền, thanh âm trầm thấp: "Đừng chạm vào người khác."

*

Thời Ôn cảm thấy rất loạn.

Đột nhiên nhận ra, Trần Trì có vài chỗ rất khác với tưởng tượng của cô, thậm chí còn vượt xa.

Tính chiếm hữu của cậu quá mạnh.

Đối với bạn bè đã như vậy, sau này có bạn gái thì sao?

Khó trách.

Khó trách đời trước Thời Noãn cùng Quan Ngọc mập mờ với nhau, cậu sẽ trở nên điên cuồng như vậy, còn làm ra sự tình kia.

Thời Ôn vốn định uyển chuyển từ chối. Nhưng với tính cách này của cậu, chưa chắc nói một lần cậu đã nghe. Như vậy lại khiến cậu thêm đau lòng, chắc chắn cậu lại càng trở nên nhạy cảm.

Phải hướng dẫn từng chút một.

Thời Ôn vô lực thở dài, tạm thời đáp ứng: "Được rồi, không chạm vào người khác."

Trần Trì vừa nghe vậy, lập tức ngẩng đầu.

Đột nhiên Thời Ôn cảm thấy mắt mình nhất định bị loạn rồi.

Cậu vừa mới...cười sao?

Miệng cậu lên một độ cong nhạt nhẽo, không để ý chắc chắn sẽ không thấy, nhưng Thời Ôn vẫn nhanh mắt thấy được.

Một ý cười lơ đãng, ngũ quan tinh xảo khôi phục sức sống, trong trẻo sạch sẽ, cặp mắt đào hoa kia cũng nhiễm vài phần ấm áp.

"Trần Trì, cậu cười lên nhất định rất đẹp."

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: "Mình có thể dạy cậu." □

Editor + beta: sellsell2610

Trong trường nổi lên tin đồn.

Có người nói cao nhị lớp hai có một nam sinh chuyển trường, tóc che mắt, suốt ngày cúi đầu, xung quanh âm khí dày đặc, giống như quỷ. Cũng không phải loại người gì tốt, thích bạo lực, đánh nhau rất lợi hại, là phần tử nguy hiểm.

Lời đồn lan truyền rất nhanh, chuyện nhảm bay đầy trời, không ít người còn thêm mắm dặm muối.

Không quá hai ngày, cửa sau của lớp hai thường có người cố tình đi qua, làm như lơ đãng mà ngó vào xem xét.

Vương Đình muốn đóng cửa lại, nhưng Lý Vinh lại sống chết không cho.

Thiếu niên tóc che mắt được mọi người biết đến rộng rãi.

Đa số thời gian Trần Trì đều ghé vào trên bàn ngủ, mặc kệ những lời đàm tiếu rơi vào tai, cậu cũng không để ý.

Các nữ sinh thấy cậu thâm trầm, khí tức lạnh lẽo, đều tin lời đồn rằng cậu đánh người rất lợi hại. Nhưng các nam sinh nghe xong chỉ khinh thường cười nhạt một cái.

Nhiều học sinh thấy cậu đều chọn đi đường vòng.

Nhất thời, cả trường đều biết, cao nhị lớp hai có học sinh chuyển trường tóc dài đến mắt, tâm thần có chút vấn đề.

Giờ nghỉ trưa, Ngô Đông tới lớp học tìm Trần Trì, muốn khuyên cậu đem tóc mái cắt đi. Nhưng cậu chỉ nhắm hờ mắt, bộ dáng uể oải, không trả lời.

Thấy khuyên bảo không thành, Ngô Đông đành nói: "Nếu không tôi chỉ có thể gọi mẹ em tới."

Lúc ấy Thời Ôn đang giải đề hoá học, gặp bài khó cũng không suy nghĩ, nghiêng đầu nghe ngóng động tĩnh bàn bên cạnh, bút nghiêng một chút, một đường mực đen xoẹt qua công thức hoá học.

Vương Đình tò mò không chịu được, quay xuống giả thảo luận đề với Thời Ôn, mắt liếc tới Trần Trì, chạm phải ánh mắt lạnh lẽo của cậu, ngón tay phát run.

Từ trước tới nay cô chưa từng thấy biểu tình dọa người như vậy bao giờ. Nếu để cho những người không hiểu chuyện ngoài kia thấy, mọi việc nhất định sẽ bị phóng đại lên.

Vương Đình đẩy đẩy tay, ý muốn bảo cô nhìn Trần Trì.

Thời Ôn quay đầu, Trần Trì cầm bánh chặt, môi mỏng ním thành một đường thẳng. Chỉ cần nhìn sườn mặt của cậu, cô cũng biết cảm xúc của cậu lúc này không tốt.

Thời Ôn cảm thấy rất tức giận với những người tung tin đồn vớ vẩn.

Cô cũng không muốn hiểu tại sao Ngô Đông lại tìm có "uy hiếp" cậu, đành tìm một lý do đơn giản: "Thầy, mắt cậu ấy không thể thấy ánh sáng quá mạnh."

Lời nói này hiển nhiên ngoài suy nghĩ của Ngô Đông: "Cái gì? Không thể thấy ánh sáng quá mạnh?"

Thời Ôn nhẹ nhàng gạt đầu.

Dùng dư quang nhìn, Trần Trì cũng đang nhìn cô.

Cô quay sang nhìn cậu, nhợt nhạt cong môi, không tiếng động trấn an cậu.

Ngô Đông: "Vậy phải làm sao bây giờ?" Ông thờ dài, nhìn Vương Đình: "Em để ý một chút, nếu có học sinh lớp khác tới đây dòm ngó nữa, em nói các em ấy về lớp, còn nếu nói không nghe thì gọi cho tôi."

Vương Đình đồng ý: "Vâng ạ."

Ngô Đông rời đi, Trần Trì lại nằm bò ra bàn.

Thời Ôn lo lắng nhíu mày, như mọi lần cậu nhất định sẽ nói chuyện với cô.

Gió mùa hạ thổi vào phòng học, sách luyện tập bị thổi lay động, tạo ra âm thanh thanh thúy.

Thời Ôn chống cằm, lại nghĩ tới đề hoá học, đột nhiên nhìn đến Trần Trì.

Hoá học của Trần Trì rất tốt.

Đời trước, cậu chính là tự mình chế tạo ra thuốc nổ làm nổ trường học.

Cô có thể hỏi cách cậu cách làm, để cho cậu cảm nhận thành tựu được giúp đỡ người khác. Lại hướng dẫn cậu dùng thông minh của mình vào học hành, mới là có giá trị nhất.

Mắt Thời Ôn sáng lên, lấy bút chọc vào vai Trần Trì.

"Trần Trì."

Trần Trì động động đầu, tóc mềm mại tán loạn, chậm rãi ngẩng đầu lên.

"Đề này cậu biết làm không?" Thời Ôn đem sách luyện tập để trước mặt cậu, tùy tiện chỉ vào một đề.

Ánh mắt Trần Trì trở nên rõ ràng, đáy mắt phản chiếu hình ảnh đề cương môn hoá học.

"Không biết."

Thời Ôn buồn bực.

Chẳng lẽ, lúc này hoá học của Trần Trì còn chưa được tốt?

Nghe được động tĩnh phía dưới, Vương Đình quay lại, nhỏ giọng nói: "Cậu ấy đi học có bao giờ tỉnh táo đâu. Cậu hỏi bài không phải đang làm khó cậu ấy sao?"

Thời Ôn...

Cô cũng không nghĩ tới chuyện đó.

"Mình có thể dạy cậu."

Trong lúc hai người châu đầu ghé tai thì thầm, đột nhiên có một giọng nam chen vào

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Quỷ hút máu □

Editor +beta: sellsell2610

Hai người đồng thời quay đầu nhìn lại.

Là nam sinh ngồi cùng bàn với Vương Đình, mắt đeo kính, học hành rất nghiêm túc, đúng chuẩn mục tiêu ba tốt trong lòng giáo viên.

Vương Đình thấp giọng thốt thốt: "Sức hút của cậu đúng là vô địch đấy Tiểu Ôn. Cậu ấy chính là đại học bá, hiếm lắm mới được cậu ấy giảng bài cho đấy."

Thời Ôn muốn từ chối, thật ra đề kia cô biết làm. Nhưng vừa rồi cô lại hỏi Trần Trì cách làm, nếu giờ từ chối cậu ta, không phải làm cho cậu ta khó xử sao?

"Cảm ơn." Thời Ôn đem sách luyện tập qua: "Là đề số năm."

Sách luyện tập còn chưa kịp đưa đến tay học bá, đã bị người khác duỗi tay cướp mất.

Trần Trì tay nắm chặt sách, liếc vị học bá kia, nói: "Không cần."

Đỗ Khải Trình không nghĩ tới Trần Trì sẽ cướp sách đi, đẩy đẩy gọng kính, bất mãn nói: "Dù sao cậu cũng không..."

Trần Trì đem sách luyện tập để lên bàn, nhàn nhã vuốt thẳng bìa sách, không để ý đến cậu ta.

Thấy mình bị làm lo, Đỗ Khải Trình sắc mặt hơi tái: "Sáng ngày mai phải nộp bài tập đúng giờ."

Trần Trì: "Được."

Mặt Đỗ Khải Trình đỏ lên, rõ ràng tức giận nhưng lại nghĩ tới lời đồn trong trường, cũng không dám nói gì, đành rầu rĩ quay lại tiếp tục học. Trần Trì vẫn vân đạm phong khinh, bắt đầu tìm sách vở trong ngăn bàn.

Vương Đình âm thầm đánh giá ba người một vòng, rụt rụt cổ, nhanh chóng quay trở về vị trí của mình.

Tình tay ba đáng sợ...cô có thể đổi chỗ ngồi hay không vậy?

Thật ra, xem kịch miễn phí cũng rất tốt.

Trần Trì tìm một hồi, cũng không tìm thấy sách của mình.

Cậu vươn tay tới chỗ Thời Ôn.

Lòng bàn tay hướng lên trên, làn da trắng trẻo, khớp xương rõ ràng.

Thời Ôn biết cậu muốn cái gì.

Cậu nhất định là tìm không thấy sách.

Thời Ôn hơi cong môi, muốn lấy sách hoá đưa cho cậu, chợt khựng người lại.

Cậu...muốn học hoá học?

Học hoá học?

Là vì cô sao?

Nhận ra điều này, Thời Ôn lấy tay che mặt lại, trong lòng hối hận dày đặc, tay cũng không ngừng niết mặt của mình.

Tại sao lại như vậy chứ?

Trời ơi.

Làm sao bây giờ???

Gương mặt trắng nõn bị niết nhanh chóng chuyển sang màu hồng phấn, Trần Trì nhìn thấy vết đỏ trên mặt cô, nhanh chóng kéo tay cô lại:

"Đừng, không được tự làm đau mình."

Trần Trì cau mày, ánh mắt hơi trầm xuống.

Thời Ôn không biện pháp suy nghĩ xem cậu nói gì: "Tôi nghĩ ra cách giải đề rồi."

Cô duỗi tay muốn lấy lại sách luyện tập, trên mặt bỗng nhiên nóng lên. Lòng bàn tay của Trần Trì để lên vết đỏ trên má cô, nhẹ nhàng xoa.

Thời Ôn giật mình: "Cậu...cậu làm gì vậy?"

Trần Trì liếm môi, một tay kéo lại gáy của cô không cho cô trốn. Nháy mắt, khoảng cách của hai người được rút ngắn lại, xuyên qua khe hở giữa tóc mái của cậu, Thời Ôn nhìn thấy rõ hàng lông mi tinh mịn của cậu, nhẹ nhàng như cánh bướm.

Hồ hấp dẫy đưa.

Thời Ôn khủng hoảng, nhanh chóng đẩy cậu ra. Cảm thấy mình dùng sức có hơi mạnh, đầu óc xoay chuyển, tận lực làm cho giọng mình trở nên mềm yếu đáng thương: "Ngại quá, cổ...cổ của tôi đau."

Giọng nói của thiếu nữ vốn mềm mại ấm áp, cố tình giả bộ đáng thương lại càng thêm câu nhân. Truyền vào trong tai Trần Trì, giống như chạm vào dây thần kinh nào đó, trực tiếp châm ngòi tư duy của cậu, khiến cậu tê tê đại đại.

Trần Trì không để ý, đem tay chuyển tới sau cổ của cô.

"Đau chỗ nào?"

Trong lòng bàn tay là làn da tinh tế nhẵn nhụi, ấm áp mềm mịn, còn có mạch đập nhảy lên.

Trần Trì nhìn không được ẩn xuống động mạch chủ của cô, cảm nhận được dòng máu lưu động, đẩy lòng một trận ngửa ngáy.

Tim đập cùng nhịp.

Khi Thời Ôn phát hiện tay cậu sau gáy mình, liền cảm thấy hết nói nổi, ý của cô không phải như vậy, cậu thế nào mà lại suy diễn tài tình như thế?

"Không phải, ý của tôi không phải vậy, mà là..."

Cô quét qua mắt cậu, chạm phải một đôi mắt sâu không thấy đáy, giống như đêm khuya ở Biển Đen, không tĩnh lặng như ngày thường mà sóng ngầm kích động, có thể bạo phát mỗi ngày.

Ngón tay Thời Ôn run rẩy, không khống chế được suy nghĩ miên man.

Tại sao lại có ánh mắt này?

Giống...quỷ hút máu...

Rất giống...quỷ hút máu.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: "Chúng ta xem chung." □

Editor + beta: sellsell2610

Thời Ôn hơi do dự, nói lại một lần nữa.

"Trần Trì, cổ của tôi đau."

Trần Trì rũ mắt, nhìn lông mi của cô chớp động như cánh bướm, thấp giọng hỏi: "Đau chỗ vừa rồi sao?"

Cô nhẹ nhàng thở ra: "Không phải vậy, mà là, nâng cổ lâu sẽ đau."

Tuy không vui nhưng Trần Trì vẫn buông tay vì sợ cô đau.

Lực đạo của cậu buông lỏng, Thời Ôn nhanh chóng lui lại, hít thở dồn dập, vuốt nhẹ lồng ngực.

Doạ chết cô rồi.

Cô vừa nghĩ ngợi lung tung cái gì vậy?

Sao có thể như vậy chứ?

Đúng rồi, hoá học.

Thời Ôn: "Cậu mau đưa sách hoá học cho tôi đi."

Trần Trì nhìn sách hoá học, lại liếc đến Đỗ Khải Trình ngồi bên trên.

Loạt xoạt vài nét bút, Đỗ Khải Trình xoay người, trong tay còn cầm một tờ giấy, sợ Trần Trì cướp lấy, vội đứng lên phóng tới trên bàn của Thời Ôn.

Thời Ôn rũ mắt nhìn đến.

Là đáp án của đề thứ năm.

Trần Trì: "Cái gì vậy?"

Thời Ôn bị ngữ khí lạnh băng của cậu dọa sợ.

Một chân của cậu chống lên bàn Thôi Ôn, chân dài bày ra ưu thế, hoàn toàn ngăn chặn lối trở lại chỗ ngồi của Đỗ Khải Trình.

Đỗ Khải Trình muốn chen qua, nhưng lại không dám làm càn, lo sợ chọc giận Trần Trì.

Giằng co một lát, cậu ta mới cắn răng nhả ra: "Là kết quả."

Trần Trì nhìn chăm chăm cậu ta, cảm xúc khó chịu bắt đầu lên men, chỉ muốn dùng một tay tổng cổ cậu ta ra ngoài.

Nhưng cô vẫn đang nhìn.

Lòng Đỗ Khải Trình chợt lạnh, nghĩ đến mấy lời đồn gần đây, liền cảm thấy đầu mình hồng rồi mới xúc động đi treu chọc Trần Trì.

Chỉ là không ngờ rằng, ngay sau đó, cậu lại thu chân lại.

Đỗ Khải Trình không dám lí giải tại sao cậu lại dễ dàng bỏ qua như vậy, sợ cậu sẽ đổi ý liền nhanh chóng chạy về chỗ ngồi.

Vừa ngồi xuống, đằng sau đã vang lên tiếng động nhỏ.

Trần Trì vo tờ giấy đáp án kia thành một cục, lưu loát ném vào thùng rác.

Thôi Ôn nhìn đến sững sốt.

Tuy rằng chỉ trong nháy mắt, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được lãnh lẽo cùng lệ khí từ trên người cậu toát ra.

Bởi vì tính chiếm hữu cao, nên không muốn người khác dạy học cho cô? Hay là ảo não do không giải được đề hoá học?

Dù thế nào cũng không nên để cậu có cảm xúc cực đoan như vậy

Cô khều khều Vương Đình, nhẹ giọng hỏi: "Trần Trì với đại học bá kia trước đây từng có xích mích sao?"

Wang Ding tròn mắt: "Mình cảm thấy như vậy rất bình thường."

"Hả?"

"Trần Trì như vậy mới là bình thường, đối xử với cậu mới là bất bình thường."

"Có ý gì chứ?"

"Chính là chỉ đối xử tốt với cậu thôi ấy."

Có phải không?

Thôi Ôn nhún mày.

Đó còn không phải vì cô đối xử với cậu tốt sao?

Lông mày của cô nhanh chóng giãn ra.

Bởi vì cô thật tâm tốt với cậu, nên cậu mới không phòng bị đối với cô, coi cô trở thành bạn tốt.

Mà đối với những người khác, cậu luôn lấy xa cách để bảo vệ chính mình. Có lẽ đây là phương thức cậu giao tiếp với mọi người.

Khó trách, vẫn luôn cô độc một mình.

Nếu để cho cậu biết không phải ai cũng xấu xa, có thể cậu sẽ mở rộng lòng chịu kết bạn với mọi người. Đến lúc đó cậu sẽ hiểu rằng một người có thể có nhiều bạn, như vậy tính chiếm hữu của cậu sẽ không mạnh như bây giờ, cũng không còn cố chấp nữa.

Đỗ Khải Trình nhìn trên bàn Thôi Ôn rồi lại nhìn Trần Trì, biết cậu đã ném tờ giấy vào thùng rác. Cậu ta giận nhưng cũng không dám nói gì, chỉ lắp bắp: "Cậu...cậu...cậu..."

Trần Trì lười phản ứng cùng cậu ta, duỗi tay đưa sách cho Thôi Ôn.

Thôi Ôn còn mãi suy nghĩ về việc giúp cậu hoà nhập với cuộc sống, chưa kịp lấy lại tinh thần.

Căn bản chưa kịp cầm lấy, đã bị cậu một lần nữa cướp đi.

Thôi Ôn rối rắm "Tôi còn phải học, cậu mau đưa sách cho tôi."

Trần Trì nghiêng đầu, chăm chú nhìn cô: "Chúng ta xem chung."

Thời Ôn:...

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: "Trừ cậu, tôi không muốn xem chung với ai cả."

Editor + beta: sell2610

Ánh mắt của Vương Đình đảo quanh hai người, sau đó mở miệng: "Vậy cậu đừng sách của tôi đi."

Thời Ôn hoàn toàn hết chỗ nói.

Vấn đề ở đây không phải là ai dùng sách của ai.

Trần Trì không để ý cô, đứng lên bê bàn kê sát vào bàn của Thời Ôn.

Thời Ôn bị dọa nhảy dựng, vội ghé vào trên bàn, tay để ở mép bàn ngăn cản cậu.

Mặc kệ thế nào cậu cũng phải học hoá học, hai người xem chung một quyển không được sao?

Thời Ôn: "Tôi cảm thấy hai người xem chung một quyển sách rất bất tiện."

Mặt Trần Trì không có biểu tình: "Trừ cậu, tôi không muốn xem chung với ai cả."

Vậy cậu cũng đừng dùng nữa.

Thời Ôn nghĩ thầm.

Vương Đình nghe được lời này, lại nghĩ đến chuyện lúc trước đưa Trần Trì đến phòng y tế, cô muốn dìu cậu, lại bị cậu "lơ đãng" né tránh vài lần, bây giờ nghĩ lại, chắc chắn là lúc đó cậu cố ý.

Như vậy có nghĩa là...cậu ghét cô sao?

Vương Đình cảm giận bất bình, đảo mắt lại thấy biểu cảm sống không còn gì luyến tiếc của Thời Ôn.

"Sao cậu lại có biểu cảm này vậy?"

Thời Ôn vô lực lắc đầu.

Thế này thì gọi cái gì là trọng sinh chứ?

Cô cái gì cũng không biết, làm thế nào để bày mưu tính kế, cứu vớt tương lai đây?

Thời Ôn ủ rũ: "Tôi không học hoá học nữa. Tôi rất ghét hoá học."

Động tác của Trần Trì dừng lại, một tay chống lên bàn nhìn cô, qua một lúc lâu mới mở miệng: "Chờ tôi học xong sẽ dạy cậu."

Giọng nói từ tính trầm thấp, trong câu nói là nhẹ nhàng ôn nhu.

Nhất thời, Thời Ôn quên phản bác.

*

Nếu đã như vậy, mọi chuyện tới đâu cô sẽ ứng phó tới đó.

Hoá học của Trần Trì rất tốt, đời trước có thể tự chế bom. Nếu để thiên phú mai một đi thì thật đáng tiếc.

Thời Ôn quyết định, sẽ hướng dẫn cậu sử dụng thiên phú về hoá học để làm việc tốt.

Buổi tối, Thời Ôn ngồi trên bàn học, viết một chiến lược "Thay đổi kế hoạch."

Đêm dài, cô mệt mỏi duỗi eo, nằm úp trên giường.

....

"Tiểu Ôn chưa chết."

"Ba mang mẹ con con rời khỏi nơi này đi..."

"Là do nam sinh kia làm."

"Nam sinh đó có bệnh tâm thần.."

"Ba---đèn đỏ."

"A a a!!!"

Thời Ôn đột nhiên bừng tỉnh.

Trong phòng tối đen, tay Thời Ôn run rẩy mở đèn đầu giường, ánh sáng ôn hoà lan tràn trong phòng, cô mới điều chỉnh lại hô hấp, chậm rãi định chỉ run rẩy.

Động xe, thủy tinh vỡ, mùi xăng, mùi máu tươi...

Đời trước, ở màn đêm u tối tịch mịch, cảm giác sắp chết giống như bị chặt mọi hô hấp của Thời Ôn, khiến cô thờ không nổi.

Cô vùi đầu vào gối, liều mạng hô hấp, giống như sợ qua giây tiếp theo không khí sẽ biến mất.

Thời Ôn không ngủ được.

Phòng của cô nằm ở hướng nam, cô kéo bức màn ra, ngồi ở bên cạnh lẳng lặng nhìn đường chân trời phía xa, đã có lập loè vài tia sáng phá đi bóng đêm.

Cô suy nghĩ rất nhiều thứ, lại giống như không nghĩ về cái gì.

Chỉ là cảm thấy, còn sống thật là tốt.

Cho nên, Trần Trì, cậu cũng phải sống tốt.

*

Một ngày nhiều mây, ánh mặt trời thưa thớt, không khí không quá nóng, thỉnh thoảng còn có gió nhẹ nhàng phe phẩy.

Bước vào phòng học, Thời Ôn chỉ liếc mắt đã nhìn thấy Trần Trì.

Cậu ghé vào trên bàn học, tóc đen mềm mại, sườn mặt sạch sẽ thanh tú.

Từ lúc Thời Ôn nói "học sinh phải đến lớp đúng giờ", cậu mỗi ngày đều đến sớm, có khi còn sớm hơn cả cô.

Chỉ có điều không thay đổi đó là, cậu đến lớp liền ngủ.

Thời Ôn nhẹ nhàng đem ghế dựa kéo ra.

Thời Ôn mở sách tiếng anh, bắt đầu an tĩnh học từ mới.

Không lâu sau, cô phát hiện bên cạnh có tiếng động. Theo bản năng nhìn qua, thấy cậu vẫn còn buồn ngủ, bộ dáng điệu ngoan vô hại.

Thời Ôn mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Buổi sáng vui vẻ."

Thiếu niên cầm tờ giấy trên tay, tay còn lại vói vào trong ngăn bàn sờ soạng một hồi, sau đó để lên bàn của Thời Ôn.

Là một cái điện thoại di động, màu đen.

Giống với điện thoại của Thời Ôn từ kiểu dáng tới kích cỡ, chỉ khác là của cô là màu trắng.

Trần Trì nằm lại trên bàn, chỉ lộ ra một bên mắt, giọng nói có chút khàn cùng lười biếng: "Số điện thoại."

Thời Ôn chớp mắt: "Mới mua sao?"

Không có mặt khải, hình nền cũng là mặc định, không có quá nhiều phần mềm.

Trần Trì thấp giọng "Ừ." một tiếng.

Thời Ôn cong mi cười: "Trùng hợp thật đó, điện thoại của cậu giống hệt tôi."

Trần Trì nhìn chăm chăm cô không nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: "Cậu đang làm nũng sao?" □

Editor + beta: sellsell2610

Còn chưa có số điện thoại của ai cả.

Thời Ôn nhập số điện thoại của mình vào, nghĩ cậu chắc hẳn chưa biết tên của mình, liền lưu là "Thời Ôn".

"Được rồi." Lưu xong, Thời Ôn lại chỉ vào Vương Đình: "Cậu có muốn số điện thoại của lớp trưởng không? Nếu trong lớp có chuyện gì có thể hỏi cậu ấy."

Vương Đình vừa đến, đang ăn dở bánh bao, nghe thấy lời này của cô thiếu chút nữa mắc nghẹn.

Trần Trì không chút suy nghĩ, lãnh đạm nhả ra hai chữ: "Không cần."

Thời Ôn quyết tâm để cậu mở lòng, để cậu kết bạn với nhiều người hơn.

"Cậu nghe tôi đi, nhờ có chuyện gì mà tôi không nghe điện thoại được, cậu cũng có thể gọi cho cậu ấy mà."

Giọng nói của cô ôn nhu mềm mại, giống như đang dỗ dành cậu.

Trần Trì xốc xốc lông mi, nghĩ đến bộ dáng giọng nói mềm mại của cô khi xấu hổ, theo bản năng trả lời: "Cậu đang làm nũng sao?"

Thiếu niên mặt mày mát lạnh, trong mắt loé qua tia tà khí.

Thời Ôn đang muốn nói, nghe cậu nói vậy thì ngo ngẩn.

"Cái gì?"

Trần Trì dờ mắt, sắc mặt nhìn không ra biểu cảm: "Cảm thấy, giọng nói của cậu mà làm nũng nhất định sẽ rất êm tai."

Thời Ôn:???

Thời Ôn đỏ mặt.

Phảng phất giống như bị thổi khí nóng vào tai, từ vành tai dần lan đến trên mặt. Cô nghẹn một bụng không biết nói cái gì, đành quay mặt đi.

Cậu sẽ không chủ động kết bạn cùng người khác.

Đối với mọi người tất cả đều là lãnh đạm thờ ơ, nếu không phải cô chủ động, khẳng định cậu ngay cả một người bạn cũng không có.

Hiện tại có cô làm bạn, nhưng tính chiếm hữu của cậu lại rất lớn. Cậu lại không biết bảo trì khoảng cách, dù gì cô cũng chỉ là một nữ sinh.

Trần Trì nhìn thấy vành tai của cô phấp phồng, ánh mắt hơi tối.

Rất giống thạch lựu.

Thật muốn sờ.

Cảm thấy hơi nóng trên mặt đã giảm bớt, Thời Ôn mới nhận ra mình chưa trả điện thoại cho cậu.

Nhanh chóng để lên bàn cậu rồi thu tay lại, một câu cũng không nói, cũng không biết nói cái gì.

Trần Trì thấy mặt cô vẫn còn chút hồng, môi khẽ câu lên một độ cong rất nhỏ, rất khó phát hiện. Nhận lấy điện thoại, đem tên cô trong danh bạ đổi thành:

"Ôn Ôn."

*

Tiết hoá học.

Thời Ôn một bên nghe giảng, một bên chú ý tới động tĩnh của Trần Trì.

Cậu không ngủ, tay chống cằm, tay áo tuột xuống lộ ra một đoạn cổ tay trắng trẻo thon gầy.

Cậu nghiêng đầu, thỉnh thoảng nhìn bảng đen, lại nhìn về sách vở của mình. Biểu tình nhạt nhẽo không thú vị, thi thoảng không kiên nhẫn nhíu mi. Giống với bộ dáng của Lý Vinh có tiền lại thích ăn chơi trác táng.

Thời Ôn không biết có nên thờ phào nhẹ nhõm hay không.

Cậu không thích hoá học, như vậy sẽ không giống như đời trước, tự mình nghiên cứu bom làm nổ trường học.

Nhưng nếu cậu không học hoá học, thiên phú cứ như vậy bị mai một cũng rất đáng tiếc.

Hơn nữa cậu hoàn toàn không biết tự lo cho bản thân, trên người nhiều vết thương cũng không chịu xử lí lại thích tắm rửa, chế độ ăn uống nghỉ ngơi hỗn loạn. Nhà cậu tuy có tiền, nhưng lại mặc kệ cậu sống một mình, cậu sinh bệnh cũng không quan tâm.

Thời Ôn đề huyết thái dương, cảm thấy rất đau đầu, nhìn không được gãi đầu.

"Sao vậy?" Trần Trì liếc thấy cô như vậy, liếm môi, nhanh chóng giữ tay cô lại.

"Không hiểu bài sao?"

"Để tôi dạy cho cậu."

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: "Vậy tôi có được cậu khen thưởng cái gì không?" □

Editor + beta: sellsell2610

Thời Ôn?

Cậu chịu học hoá học?

Trần Trì thấy cô chần chừ không trả lời, buông tay cô ra, rừ mắt: "Cậu không tin tôi?"

Thời Ôn cũng không biết nên phản ứng thế nào.

Thiếu niên bộ dáng uy khuất khổ sở, giống như bị người mình để ý không tin tưởng mình.

Thời Ôn giải thích: "Tôi không có không tin cậu."

Trần Trì quét mắt nhìn Đỗ Khải Trình ngồi phía trước, nói: "Vậy sau này cậu sẽ hỏi bài tôi sao?"

Chợt thấy tóc của cô có chút loạn, cậu tự nhiên nâng tay, giúp cô vuốt thẳng xuống.

Cả người Thời Ôn cứng đờ.

"Các em coi tôi là không khí à?" Giọng nói lạnh lẽo ngay gần bên tai.

Thời Ôn cả người hốt hoảng.

Mồ mịt lại vô thức.

Hoá học lão sư cảm thước sắt đứng ngay sau lưng hai người.

Thời Ôn nhanh chóng rút người, né tay của Trần Trần Trì.

Hoá học lão sư...

Không phải ông vẫn còn đang trên bục giảng viết đề bài sao?

Tay Trần Trì rơi vào khoảng không, nhấp môi, nhàn nhạt nhìn người đi tới, không nhanh không chậm thu lại tay.

Hoá học lão sư thấy đáng vẻ này của Trần Trì, tức giận nói: "Các em cho rằng ngồi ở cuối sẽ không ai để ý sao? Tôi nói cho các em biết, tôi đã thấy hết rồi. Hai em mau đứng lên cho tôi."

Trong đầu Thời Ôn loạn một đoàn.

Các ý nghĩ không tốt quay cuồng trong đầu, làm lòng cô nóng như lửa, nhưng chân tay lại lạnh băng.

Cô ngoan ngoãn đứng lên, nỗ lực duy trì bình tĩnh, suy nghĩ xem nên giải thích thế nào.

Trần Trì lại không đứng lên.

Cả lớp đều quay lại nhìn, không ai biết chuyện gì xảy ra, chỉ ôm tâm tình xem kịch.

Vương Đình cùng Đỗ Khải Trình ngồi trên đầu đã nghe hết chuyện của bọn họ, trong lòng thầm cầu nguyện.

Hoá học lão sư nổi tiếng với "Chia rẽ uyên ương", không biết có phải do không lấy được vợ mới như vậy không, đặc biệt ghét học sinh yêu đương.

Thấy Trần Trì không phản ứng, ông càng tức giận.

Cũng mặc kệ Ngô Đông lúc trước từng dặn dò mình về tình trạng của Trần Trì.

"Sao? Giáo viên gọi còn ngồi đấy?"

Sắc mặt Trần Trì lãnh đạm.

Thời Ôn nôn nóng, dùng khẩu hình nói chuyện, ý bảo cậu đứng lên.

Cậu nhìn thấy, mới ung dung đứng dậy.

Sắc mặt hoá học lão sư hoà hoãn vài phần, mở miệng chỉ trích: "Không coi ai ra gì, yêu sớm đã không nói, còn dám ở trong tiết của tôi động tay động chân."

Ông càng nói càng thấy mình có lý, giọng cũng nâng cao: "Các em trong mắt còn có thầy giáo, còn có quy định của nhà trường không?"

Các bạn học nghe được liền châu đầu ghé tai, xì xào bàn tán.

Thời Ôn cảm thấy khổ sở vô cùng.

Rõ ràng cô không có nói chuyện yêu đương mà.

Tuy rằng, tuy rằng hàng động có chút mập mờ, nhưng cũng không thể nói trước mặt nhiều người như vậy.

Từ nhỏ đến lớn Thời Ôn trong mắt giáo viên đều là một học sinh tốt, một cô gái ngoan ngoãn.

Chưa từng có ai đối xử với cô như vậy.

Cô nghe được ông ta nói vậy, trước nay chưa từng nghĩ chuyện này sẽ xảy ra trên người mình.

Thời Ôn càng nghĩ càng cảm thấy mất mặt, còn đặc biệt uỷ khuất.

Trần Trì vẫn luôn không mặn không nhạt, vốn định chờ ông ta lái nhai xong, trong lúc nghiêng mắt lại nhìn thấy mũi nhỏ của Thời Ôn phiểm hồng.

Nữ sinh rũ mắt, lông mi ướt át, mũi nhỏ hồng hồng, ngón tay kéo chặt góc áo trở lên trắng bệch.

Tâm Trần Trì trùng xuống.

Cậu chuyển mắt nhìn hoá học lão sư vẫn còn đang mãi trách cứ, đáy mắt kết băng:

"Em vừa mới làm gì?"

Hoá học lão sư nghe vậy, tức muốn học máu, chỉ Trần Trì rồi lại chỉ mình: "Em hỏi tôi? Ngay cả mình vừa làm gì còn không biết sao?"

Trần Trì: "Không biết."

Ông ta tức đến bật cười, thước sắt trên tay gõ gõ vào bàn học của Trần Trì: "Tôi thấy rõ em vuốt tóc của em ấy."

Mọi người trong lớp ồ lên.

Thước sắt của ông ta chuẩn bị chỉ vào Thôi Ôn.

Trần Trì nhìn thấy vậy, nhanh chóng ngăn lại.

Hoá học lão sư không nghĩ được cậu sẽ động thủ, tay cầm không chắc, thiếu chút nữa rơi xuống đất, thước sắt trong tay cộm lên làm ông ta ấn đau một phen.

"Em...em đúng là vô pháp vô thiên. Dám ra tay với cả thầy giáo. Em có được gia đình dạy dỗ đàng hoàng không hả?"

Trần Trì không hề chớp mắt nhìn chằm chằm ông ta, miệng lưỡi đậm mực rõ ràng: "Em giúp bạn ấy nhất sâu xuống."

Hoá học lão sư không biết nên giận hay nên cười, há mồm muốn phản bác, nhưng ngay cả một chữ cũng không nói được.

Nghĩ lại, cũng có thể là thật, hành động lúc đó có thể nói là như vậy.

Chính là ông ta có mười mấy năm kinh nghiệm dạy học, bầu không khí lúc đó của bọn họ hoàn toàn không giống với "bất sâu" bình thường.

Trần Trì thờ ơ lạnh nhạt: "Hiệu trưởng vừa mới đi qua."

Hoá học lão sư đột nhiên ngẩng đầu: "Cái gì?"

Trong lớp vang lên tiếng cười, chính là kiểu quá buồn cười nên không nhịn được.

Hoá học lão sư nhanh chóng phản ứng, sợ hiệu trưởng sẽ quay lại, ho khan một tiếng, làm bộ làm tịch: "Các em mau thảo luận bài đi. Còn hai em ngồi xuống."

Thôi Ôn mê mẩn ngồi xuống.

Vừa rồi, là Trần Trì sao?

Nói dối cũng không chớp mắt một cái, chính là Trần Trì?

Người như vậy sẽ không kết bạn được?

Lừa dối một người cũng được...

Thôi Ôn nghĩ vậy, lại cảm giác có người nhéo ngón út của cô.

Cô xoay đầu lại, cảm xúc trong đáy mắt không chút nào che giấu.

Trần Trì nhìn biểu tình kì quái của cô, không đoán được cô đang nghĩ gì, trong lòng rối rắm.

Vừa rồi hẳn là không đùa cô sợ đi?

Thôi Ôn rũ mắt nhìn, thế mà cậu vẫn còn dám nhéo tay cô.

Không sợ thầy giáo nhìn thấy sao?

Thôi Ôn hất tay cậu ra, Trần Trì nắm không chặt, mà Thôi Ôn cũng không khống chế lực đạo.

Tay Trần Trì hất ra, "Đồng" một cái, va vào góc bàn.

Nghe thôi đã thấy đau.

Thời Ôn bất ngờ.

Người trong lớp học lại lần nữa quay xuống, hai người trở thành tiêu điểm.

Thời Ôn không rảnh để ý ánh mắt bọn họ. Trong mắt chỉ có mu bàn tay của Trần Trì đang chảy máu.

Còn bị nứt một vết sẹo.

Hoá học lão sư thấy lại là Trần Trì cùng Thời Ôn, nhú mày: "Lại là hai em, đừng có ảnh hưởng tới người khác học tập. Nếu còn có lần nữa thì lên trên bảng đứng cho tôi.

"Cậu không sao chứ..." Hô hấp của Thời Ôn run rẩy, giọng lên: "Thầy, Trần Trì cậu ấy bị thương, có thể đưa cậu ấy xuống phòng y tế được không ạ?"

Hoá học lão sư mày nhú chặt, đi tới chỗ hai người: "Không phải vừa rồi vẫn tốt sao?"

Nhìn thấy Trần Trì thật sự bị thương, mày giãn vài phần, lại để ý cậu có rất nhiều vết thương trên người, mới nhớ tới lời dặn của Ngô Đông, sắc mặt ngay lập tức biến đổi.

Ông lắc đầu, chỉ vết thương của Trần Trì: "Mau xuống phòng y tế xử lý đi."

Dáng người hoá học lão sư to béo, đứng ở cạnh bàn cậu, vừa vịn che hơn nửa người của Thời Ôn.

Trần Trì cảm thấy ông ta rất chướng mắt.

Thời Ôn thấy sắc mặt của Trần Trì không tốt, nói: "Thầy, để em đưa cậu ấy đi. Khả năng cậu ấy không biết phòng y tế ở đâu."

Hoá học lão sư nâng mi: "Em đưa em ấy đi?"

Thời Ôn gật đầu.

Ông ta hừ một tiếng: "Em cảm thấy tôi sẽ đồng ý? Không có khả năng, Đỗ Khải Trình, đưa Trần Trì xuống phòng y tế."

Thời Ôn vẫn ôm lòng thuyết phục ông ta: "Thầy, để em đưa cậu ấy đi là được rồi."

Cậu không thích bác sĩ.

Nếu là Đỗ Khải Trình dẫn cậu đi, khẳng định cậu sẽ không cho ai chạm vào mình.

Hoá học lão sư ngữ khí kiên quyết: "Không nói nhiều. Đỗ Khải Trình, mau đưa Trần Trì đi."

Nghe được ông ta nói vậy, bút trên tay của Đỗ Khải Trình cũng run rẩy rơi xuống.

Cậu ta?

Đề cậu ta dẫn Trần Trì đi?

Cậu ta có thể bình an mà quay về sao?

Nhưng mà, những lo lắng của Đỗ Khải Trình hoàn toàn dư thừa, bởi vì mặc kệ hoá học lão sư có nói gì, Trần Trì đều bất động, đầu cũng không nâng lên, coi ông ta như không khí.

Vương Đình vẫn luôn ở bên cạnh hóng hớt, hóng đến thập phần say mê. Nghĩ muốn giúp cậu một chút, nhưng lại nghĩ tới mấy lần trước, đành ngồi im.

Cuối cùng, hoá học lão sư thấy vết thương của cậu ngừng chảy máu, cũng mặc kệ cậu.

Chờ ông ta quay trở lại bục giảng, Thời Ôn ném cho Trần Trì một tờ giấy.

Trần Trì thấy tờ giấy, nâng mắt lên, tờ mờ mờ ra, một hàng chữ sạch sẽ thanh tú.

[Nhanh đi xử lý đi. Không sẽ bị nhiễm trùng mắt.]

Ở một bên Thời Ôn không thấy, Trần Trì kéo kéo khoé miệng.

Cậu lấy bút ra, viết vào, đưa trả cho Thời Ôn.

[Vậy tôi có được cậu khen thưởng cái gì không?]

Thời Ôn...

Cô vì muốn tốt cho cậu, muốn cậu đi xử lý vết thương, cậu còn muốn phần thưởng?

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: "Trần Trì, chúng ta là bạn." □

Editor + beta: sellsell2610

Không thể lúc nào cũng chiều theo ý cậu.

Bản thân bị thương thì phải tự mình xử lý, mà không phải để cô thúc giục mới chịu băng bó.

Thời Ôn đem giấy đề ở góc bàn, không để ý cậu, nghiêm túc nghe giảng.

Trần Trì thấy cô không để ý đến mình, tìm lung tung trong học bàn cũng không thấy một mẫu giấy nháp, dứt khoát xé một tờ giấy trong sách giáo khoa mà cậu không biết tên.

Viết xuống, lại ném qua bàn cô.

Dư quang, Thời Ôn nhìn thấy rõ ràng động tác của cậu.

Thấy cậu trực tiếp xé sách lịch sử để truyền giấy cho mình, ấn đường nhíu chặt.

Thời Ôn không kiên nhẫn mở ra, bên trong là hai chữ đơn giản.

[Phần thưởng].

Thời Ôn viết lại cho cậu hai chữ.

[Không có.]

Trần Trì xoạt xoạt vài nét bút, viết xuống vài chữ.

[Vậy không xử lý.]

Thời Ôn...

Dù gì cũng không phải cô bị thương, uy hiếp cô làm gì chứ?

Cô mới không thèm để ý.

Cũng chỉ là một vết thương nhỏ, mặc kệ cậu muốn xử lý hay không cũng không phải chuyện của cô.

Trần Trì thấy cô thờ ơ không phản ứng, mày nhíu chặt, trong lòng ầm ầm bất an.

Cô thế nhưng không lo lắng cậu bị thương. Đợt trước, chỉ cần cậu bị thương, cô sẽ đau lòng, dịu dàng băng bó vết thương cho cậu.

Bây giờ, cô lại không quan tâm.

Trong lúc Thời Ôn cho rằng cậu muốn nói gì đó, cậu chợt quay đầu, giơ tay lên:

"Thầy, em muốn xuống phòng y tế."

Thời Ôn không nghĩ tới cậu sẽ tự nguyện đi, có chút ngạc nhiên chớp chớp mắt.

Hoá học lão sư đang nói đến phần trọng điểm bài học, bị cắt ngang đương nhiên không vui: "Cái gì? Sao vừa không đi? Mau đi đi rồi về."

Trước bao nhiêu con mắt của mọi người, Trần Trì đứng lên, đi ra khỏi lớp.

Thiếu niên đáng người cao gầy, đồng phục đơn giản, lẻ loi phập phồng.

Thời Ôn có chút hụt hẫng.

Có vài nữ sinh bắt đầu xì xào bàn tán.

"Trên người cậu ta lúc trước có rất nhiều vết thương không xử lý, mình còn tưởng cậu ta không biết đau. Có lẽ vết thương này tuy nhỏ nhưng chắc chắn rất đau đi."

"Có thể sao? Những vết thương trước kia của cậu ta còn không nặng à?"

"Đừng nói nữa, nghĩ lại đều thấy sợ."

"Mà cậu nói xem, Trần Trì cùng Thời Ôn rốt cuộc có quan hệ gì? Mình cảm thấy Thời Ôn đối với cậu ta khá tốt, lần trước Thời Ôn còn dìu cậu ta vào phòng y tế, lần này Trần Trì còn bắt sâu cho Thời Ôn."

"Mình cảm thấy bọn họ không có gì đâu. Hai người bọn họ không phải người cùng thế giới. Thời Ôn nhiều nhất chỉ là thương hại cậu ta."

Hai nữ sinh châu đầu ghé tai nói chuyện, sắc mặt Thời Ôn nhàn nhạt.

Thương hại?

Không phải người cùng một thế giới?

Ánh mắt Thời Ôn hơi loé, có phải Trần Trì cũng nghĩ như vậy, sợ cô thấy cậu phiền nên mới chủ động đến phòng y tế.

Mãi cho đến khi hết tiết học, Trần Trì cũng chưa quay lại.

Thời Ôn nhịn không được, muốn đi tìm, lại bị Vương Đình giữ lại.

Vương Đình ôm tâm tư hóng hớt ghen cả một tiết, nhỏ giọng hỏi: "Chuyện của cậu với Trần Trì là sao vậy?"

Thời Ôn không có tâm tình tám chuyện: "Làm gì có chuyện gì chứ."

Đang chuẩn bị đứng dậy, lại bị giữ chặt.

"Thôi đi, mình cùng Đỗ Khải Trình ngồi trên tuy không nhìn được nhưng cũng nghe được đấy."

Thời Ôn quay đầu nhìn Vương Đình, thấy cô đang cười rất gian xảo: "Nghe được cái gì?"

Ý cười của Vương Đình sâu thêm vài phần, mang theo ý tứ khác, khẽ dương mi: "Cậu để cho cậu ta xoa đầu cậu..."

Thời Ôn!!!

Cô theo phản xạ có điều kiện, nhanh chóng phản biện.

"Không có phải như cậu nghĩ đâu."

Thời Ôn nghiêm trang nói, muốn giải thích, nhưng lại không biết phải giải thích như thế nào.

Dù sao mọi chuyện cũng không phải như Vương Đình nghĩ.

Vương Đình bày ra một bộ dáng "cậu đừng nói dối": "Tiểu Ôn, mình muốn nói lại. Theo như mình thấy, lần trước Trần Trì không phải ghì cậu, mà là ôm."

Thời Ôn hoảng loạn.

Không tự chủ được nghĩ đến cái ôm kia.

"Chỉ là mình cảm thấy, ờ nói như thế nào nhỉ? Trần Trì đối xử với người khác thì lạnh như băng, đối với cậu thì lại nóng bỏng như sa mạc. Hơn nữa tính chiếm hữu cũng rất lớn...Mình thấy, cậu nên cẩn thận một chút." Vương Đình vừa nói, vừa rút cổ lại: "Cậu đã nghe tin tức về việc bạn trai nghi bạn gái có người mới, liền giết bạn gái rồi tự sát chưa? Thật đáng sợ. Hơn nữa Trần Trì u ám lạnh lẽo như vậy, cậu..."

"Đừng nói nữa." Thời Ôn nhú mày, nhàn nhạt nhìn cô, gằn ra từng chữ: "Trần Trì không phải người như vậy."

Nói xong, cô đứng dậy, đi thẳng ra khỏi lớp học.

Bước chân của cô hỗn độn, suy nghĩ cũng loạn.

Cảm thấy có gì đó không đúng.

Ở chỗ rẽ nhà vệ sinh, Thòi Ôn nhìn thấy Trần Tri, bước chân mới chậm lại.

Thòi Ôn thu nhỏ bước chân, không đến gần, nhìn mấy nam sinh đang vây quanh Trần Tri - chính là những nam sinh hôm đó ở phòng ăn kiểm chuyện khi dễ cậu.

Thòi Ôn còn chưa kịp tiến lên ngăn cản, đã có một nữ sinh nhanh chân lao ra.

Thòi Ôn nhận ra, đây chính là nữ sinh duy nhất ngày đó ở văn phòng đứng ra làm chứng cho việc Trần Tri là người động thủ trước.

Lông mày Thòi Ôn nhăn lại, giấy tiếp theo liền giãn ra.

Nữ sinh chạy đến trước mặt Trần Tri, dang tay chắn phía trước cậu.

"Đường Thạc, đủ rồi."

Đường Thạc nhìn thấy Tô Nhiễm, biểu tình thô bạo trên mặt nhanh chóng hoá tươi cười, lại thấy cô ta đang che chắn cho Trần Tri, nháy mắt liền trở nên dữ tợn.

"Tiểu Nhiễm, cậu che cho nó làm gì?"

Tô Nhiễm cắn môi, đáy mắt nhiễm nước, thanh âm run rẩy: "Đường Thạc, đừng làm khó cậu ấy nữa. Cậu hiểu lầm Trần Tri rồi, lúc trước cậu ấy không có làm cho mình khóc."

Đường Thạc chỉ Trần Tri: "Không phải nó làm?"

Tô Nhiễm lắc đầu: "Thật sự không phải. Đạo này mình bị chuyện này làm cho bất an, còn hay gặp ác mộng."

Đường Thạc cũng không quan tâm nhiều như vậy, chỉ lo an ủi người trước mắt: "Tiểu Nhiễm, đừng sợ, mình không khi dễ nó nữa. Mình làm vậy không phải để trả thù cho cậu sao?"

Tô Nhiễm tỏ vẻ không tin, khuôn mặt nhỏ khề nhăn lại.

Đường Thạc ho khan vài tiếng, muốn ở trước mặt người trong lòng tỏ ra hào phóng, nhìn Trần Tri nói: "Người anh em, về sau không gây chuyện với cậu nữa, chuyện lúc trước tôi xin lỗi. Về sau nếu có chuyện gì cứ nói, chúng tôi sẽ giúp cậu."

Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng khinh thường mắng Trần Tri là đồ nhu nhược.

Lại quay sang trấn an Tô Nhiễm: "Tiểu Nhiễm đừng sợ, nếu lần sau còn gặp ác mộng thì cứ gọi cho mình."

Tô Nhiễm do dự gật đầu.

Thòi Ôn trốn sau tường, không nghe được bọn họ nói gì, nhưng nhìn sơ qua có lẽ Trần Tri sẽ không bị khi dễ.

Vì vậy, nữ sinh kia thật sự là do sợ Lý Vinh nên mới khai sai sự thật sao? Nhưng không phải cô ta quen biết mấy nam sinh khó chọc này à, vậy mà còn sợ Lý Vinh?

Chắc hẳn là không muốn mấy nam sinh này giúp, nhìn tên cầm đầu có vẻ thích cô ta.

Thòi Ôn nghĩ kỹ, tâm buông lỏng, còn có chút biết ơn nữ sinh kia.

Mấy nam sinh đi rồi, Tô Nhiễm thu lại vẻ yếu ớt.

Nam sinh phía sau từ đầu đến cuối đều cúi đầu, không nói lời nào.

Tô Nhiễm quay người lại, nhìn mi: "Nếu bọn họ muốn đánh cậu thì cậu cũng để yên cho đánh sao?"

Trần Tri như cũ không phản ứng.

Tô Nhiễm: "Vậy mà mình còn tưởng Trần Tri Sinh kiêu ngạo lãnh đạm đã quay trở lại rồi đây."

Trần Tri chậm rãi ngước mắt lên.

Tô Nhiễm đối diện với mặt cậu, đột nhiên hoảng sợ. Thiếu niên mặt mày không có một chút sinh khí, đôi mắt trống rỗng bức người.

Trong lòng cô ta khẽ run, nghĩ tới cái gì đó, trong giọng nói không còn tia trách cứ nữa: "Trần Tri Sinh, mình biết cậu vì tự trách mới tra tấn bản thân cậu."

thành như vậy, muốn bản thân cậu sống không thành chết. Nhưng cái chết của A Sĩ không liên quan đến cậu, cậu không cần..."

Cô ta bỗng nhiên dừng lại, bởi vì hơi thở xung quanh Trần Trì đều thay đổi, ánh mắt như dao găm cứa vào da thịt cô ta.

Tô Nhiễm tự ý thức được mình nói sai, muốn cứu chữa, lại nghe được cậu lạnh lùng phun ra một câu.

"Cô không có tư cách nhắc tới cậu ấy."

"Cách tôi xa một chút." Cậu nói, con ngươi đen nhánh: "Cũng cách xa cô ấy một chút, đừng có đi theo chúng tôi."

Sắc mặt Tô Nhiễm trắng xanh.

Cậu phát hiện.

Trần Trì không thèm liếc cô ta một cái, xoay người rời đi. Tới chỗ ngã rẽ thân mình chợt cứng lại.

Thời Ôn dựa vào tường, hơi cúi đầu.

Trần Trì đầu ngón tay run rẩy, ngữ khí cũng khó nén được sợ hãi: "Sao cậu lại ở đây?"

Thời Ôn nghe thấy giọng nói của cậu liền ngẩng đầu: "Vì lo cho cậu."

Trần Trì thấy sắc mặt cô có chút khó coi, trong lòng căng thẳng, hỏi: "Gặp chuyện gì không vui?"

Khoé miệng Thời Ôn giật giật, không muốn nói.

Mấy nam sinh kia đi rồi, cậu còn ở lại nói chuyện với nữ sinh kia. Thời Ôn chưa từng thấy cậu tiếp xúc với ai lâu như vậy.

Cuối cùng Thời Ôn vẫn hỏi: "Cậu quen cô gái vừa rồi sao?"

Trần Trì nghe cô hỏi vậy, biết cô không nghe được cuộc nói chuyện, đáy lòng buồn lòng, lắc đầu phủ nhận: "Không quen."

Thời Ôn không cho là như vậy: "Vậy vừa rồi quen."

Trần Trì không hiểu lời này của cô có ý gì, lại thấy cô nhìn lại mình.

Thời Ôn chỉ chỉ tay cậu: "Cậu còn chưa xử lý vết thương?"

Trần Trì thấy cô vừa sốt ruột vừa bất mãn.

Cô vẫn lo lắng cho cậu.

"Không thích bác sĩ."

Rõ ràng là sợ bác sĩ.

Nhưng cô không vạch trần.

Thời gian nghỉ còn 10 phút.

Thời Ôn lấy một hộp sơ cứu, hai người đi đến rừng cây nhỏ.

Từ lúc Trần Trì không tự tiện tháo bỏ băng gạc, vết thương trên người cậu đã trở nên tốt hơn. Thời Ôn phát hiện năng lực tự chữa lành của cậu mạnh hơn người khác.

Cô điều chỉnh lực đạo, chuyên tâm xử lý vết thương.

"Trần Trì, chúng ta là bạn."

Miếng vết thương được băng bó một nửa, Thời Ôn đột nhiên nói.

Trần Trì hơi ngược mắt, suy nghĩ xem từ "bạn" cô nói có ý tứ gì.

Thời Ôn thả chậm âm thanh, ngữ điệu chân thành: "Cho nên tôi đối xử tốt với cậu đều là thật."

Không phải bởi vì thương hại.

Trần Trì gật đầu.

Cậu biết.

Thời Ôn thấy thế, nhẹ nhàng thở ra.

"Vì vậy, cậu không cần tự ti, cũng không cần để ý những người rảnh rỗi thích đặt điều."

Trần Trì không biết tại sao cô lại nói như vậy, chỉ im lặng gật đầu.

Từ trước tới nay cậu chưa từng để ý những người đó.

Thời Ôn quán nốt một vòng băng gạc cuối cùng, buông tay, lại tiếp tục nói: "Tôi không biết trước kia cậu có bạn hay không, nhưng tôi muốn nói cho cậu biết, một người có thể có rất nhiều bạn. Một người bạn chân chính không ai có thể cướp đi được."

Cho nên, tính chiếm hữu đừng có cao như vậy.

Thời Ôn: "Quan trọng nhất chính là, nam nữ khác biệt. Cho dù là bạn tốt hay bạn vô cùng thân, cũng nên bảo trì khoảng cách thích hợp."

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: "Bởi vì cậu." □

Edit + beta: sellsell2610

Thời Ôn nói xong, cũng không chờ cậu trả lời lại.

Trần Trì mặt vô biểu tình mà nhìn cô, thoạt nhìn sắc mặt không tốt lắm.

Thời Ôn bị cậu nhìn có chút giật mình, nghĩ lại vừa rồi cô cũng không có nói cái gì quá đáng, sao trên mặt cậu lại có biểu tình này?

"Trần Trì?"

Cô nhẹ giọng gọi.

Trần Trì động động trông mắt, rốt cuộc mở miệng.

"Vì cái gì?"

Cái gì vì cái gì?

Thời Ôn khó hiểu nói: "Bạn bè cũng phải biết giữ khoảng cách, nam nữ khác nhau."

Trần Trì theo sát nói: "Chúng ta không giống vậy."

Thời Ôn...

"Tôi là nữ, cậu là nam, đó là khác biệt."

"Vì cái gì?"

Thời Ôn thật sự không biết nên giải thích thế nào để cho cậu hiểu: "Dù gì chúng ta nam nữ khác biệt không thể tùy tiện đụng chạm vào nhau, bị người khác nhìn thấy không có tốt."

Ánh mắt Trần Trì trầm xuống: "Cậu sợ ai nhìn thấy?"

Thời Ôn: "Rất nhiều người, nếu để lão sư nhìn thấy, hiểu lầm gì đó rồi gọi cho ba mẹ chúng ta thì sao?"

Trần Trì nhàn nhạt trả lời: "Ba mẹ tôi sẽ không để ý."

Thời Ôn...

Trần Trì lại tiếp tục nói: "Vừa rồi cậu bảo tôi không cần để ý ánh mắt của người khác."

Thời Ôn: "Đúng vậy...không phải, chuyện này không giống chuyện đó."

Trần Trì: "Lúc trước cậu nói cậu không ghét tôi."

Thời Ôn rồi đến độ muốn khóc: "Tôi từng nói qua, nhưng hai chuyện này căn bản không giống nhau."

Trần Trì nâng mi: "Vậy không thành vấn đề."

"Cái gì không thành vấn đề?"

"Khoảng cách của hai chúng ta không có vấn đề gì cả."

Có cũng chỉ là khoảng cách quá xa.

Thời Ôn hoàn toàn nói không lên lời.

Cô cảm thấy chính mình bị cậu xoay vòng vòng trong một vòng tròn.

*

Thời điểm ăn cơm trưa, không biết Thời Noãn bận chuyện gì, Thời Ôn đứng ở cửa nhà ăn đợi một hồi. Lúc hai người tới ăn thì thức ăn đã hết hơn phân nửa.

Thời Ôn thật sự rất đói, cũng không muốn kén chọn.

Mới vừa ngồi xuống bàn ăn, bên cạnh xoẹt qua một thân ảnh. Cô cảm thấy hơi ngạc nhiên liền ngẩng đầu lên.

Là Trần Trì.

Sao bây giờ cậu mới tới ăn cơm.

"Thông minh."

Thời Noãn đột nhiên nói.

Thời Ôn: "Cái gì?"

Thời Noãn tùy ý chỉ Trần Trì: "Lúc này nhà ăn đã vắng người, cậu ta ăn bây giờ mới không sợ bị người khác kiểm chuyện."

Thời Ôn "à" một tiếng.

Hoá ra nguyên nhân là như vậy.

Chỉ là, sau khi lời đồn lan khắp trường học, cũng không có ai tìm cậu gây khó dễ nữa. Có nhiều người tin lời đồn còn tìm cách tránh cậu. Những nam sinh lúc trước hay khi dễ cậu, sau khi Trần Trì được cô gái kia bảo vệ cũng không thấy họ tìm tới Trần Trì nữa.

Nhớ lại, mới cảm thấy nữ sinh kia thật tốt, lớn lên cũng rất đáng yêu.

"Tao lên sân thượng tìm cậu ta nhiều lần nhưng cũng không gặp, thỉnh thoảng đụng mặt thì luôn thấy tay cậu ta được băng bó cẩn thận." Ngữ điệu của Thời Noãn nâng lên một chút, hỏi: "Mày có biết ai băng bó cho cậu ta không?"

Thời Ôn sớm đoán được cô sẽ hỏi chuyện này, đời trước lúc này Thời Ôn còn chưa biết cậu sợ bác sĩ, vì vậy liền nói: "Hình như là chủ nhiệm lớp em dẫn cậu ấy đến phòng y tế xử lí."

Thời Noãn "à" một tiếng, thấp giọng cười lạnh: "Mày cũng để ý cậu ta quá nhỉ?"

Sắc mặt Thời Ôn bình tĩnh: "Cậu ấy ngồi cạnh bàn của em."

Kiến trúc của Nhị Trung rất kì quái, nhất ban cùng nhị ban một lớp ở phía đông, một lớp ở phía tây. Căn bản Thời Noãn không có tới nhị ban, nên cô không biết.

*

Tối gần kì thi trung khảo, trong không khí đều nhiễm sự nghiêm túc.

Trong lớp không có nhiều âm thanh nói chuyện, chỉ có tiếng lật sách cùng tiếng ngòi bút ma sát trên mặt giấy.

Thời Ôn bỏ ra sách hoá học cùng sách luyện tập.

Người bàn bên cạnh vẫn đang lười biếng ghé vào trên bàn, tóc mềm xù xù, ngủ đến an nhàn. Cùng với mọi người đang cầm cúi học tập quả là hai thế cực khác nhau.

"Trần Trì."

Thời Ôn nhẹ nhàng vỗ vai cậu.

Thiếu niên chậm rì rì ngẩng đầu, chuẩn xác quay sang nhìn về phía cô.

Thời Ôn nhìn trên mặt cậu có vết hằn hồng hồng, không tự chủ được cười nhẹ một cái. Cô cầm lấy sách luyện tập, tùy ý chỉ một đề.

"Đề này tôi không có giải được. Cậu có thể dạy tôi không?"

Trần Trì cầm lấy sách luyện tập, tay trong học bàn tìm thấy bút, muốn viết xuống nhưng lại không có giấy.

Thời Ôn lập tức hiểu ý đưa giấy nháp cho cậu.

Viết xong, Trần Trì đưa giấy nháp cùng sách luyện tập cho cô.

Trên tờ giấy nháp, có ba đáp án.

Thời Ôn:...

Cô dựa theo đáp án của Trần Trì, lại nhìn đến sách hoá học, mới phát hiện ra đề bài mà cô chỉ đã có sẵn công thức cùng bài giải.

Thời Ôn dờ khóc dờ cười.

Nhìn vài lần đã biết kiến thức trọng tâm, coi vẻ là cậu học thật sự hiểu bài.

Nhưng mà, đây là cách cậu dạy người khác học hay sao?

"À...là như vậy sao?"

Thời Ôn chân chờ hỏi.

Trần Trì tay chống cằm nhìn cô, đáy mắt còn mang theo tia buồn ngủ: "Ừ."

Thời Ôn:...

Như vậy cũng rất tốt.

"Chúng ta làm bài cùng nhau nhé?"

Trần Trì nhúm mũi, cậu chưa bao giờ làm bài tập cũng như nộp bài tập.

"Không muốn."

Thời Ôn bặm riết không tha: "Nhớ công thức rất dễ, hơn nữa nếu không biết cách vận dụng công thức thì cũng không làm được bài đâu."

Trần Trì lẳng lặng nhìn cô, không nói lời nào.

Một lúc sau, cậu chột nháy mắt, con buồn ngủ cũng tiêu tan.

Sau đó đứng lên, dọn sạch sẽ bàn của mình, rồi nhanh chóng dịch bàn hướng về chỗ của Thời Ôn.

"Lại đây."

Thời Ôn:...

*

Sau khi kiểm tra cậu qua các bài tập, trong lòng Thời Ôn tràn đầy tin tưởng, Trần Trì chính là thiên tài hoá học.

Người này học không cần đọc sách quá nhiều, chỉ cần liếc qua một cái cũng có thể nhìn thấy tinh túy cũng như lỗ hổng của đề bài.

Vì thế, Thời Ôn bắt đầu lên kế hoạch - tẩy não bằng lời nói.

"Hoá học rất thú vị, tuy rằng rất khó, nhưng hi vọng sau này sẽ càng nhiều người biết đến sự kì diệu của nó. Sau đó sẽ chế tạo ra những loại thuốc, góp ích cho nhân loại."

"Ngày hôm qua tôi có xem một tin tức, có một thiên tài hoá học nghiên cứu mấy chục năm rồi cũng không có kết quả. Đột nhiên tháng trước nghiên cứu của ông ấy có tiến triển rất lớn, người này vì nhân loại mà không tiếc thời gian cùng sức lực của mình. Thật là vĩ đại."

"Tôi mới xem được một tin tức thật kinh khủng. Có một thiên tài hoá học thiên phú hơn người. Nhưng vì có xích mích với người khác mà ghi hận trong lòng, sau đó liền nghiên cứu chế tạo vũ khí, hại chết người nọ. Đây là mạng người đó, thật kinh khủng."

Đến ngày thứ ba Thời Ôn vẫn tiếp tục nói chuyện về những tin tức hoá học kia, Trần Trì nhún mày.

"Sao lại thích học hoá?"

Thời Ôn: "Sao lại không thích chứ? Có thể giúp đỡ người khác mà."

Trần Trì liếc mắt nhìn sách hoá học trong tay, ném lên bàn.

"Vậy cậu nói xem tại sao người ta lại dùng kiến thức để đi hại người khác?"

"Không biết."

"Nếu làm việc tốt, mọi người nhìn thấy cống hiến của mình sẽ rất hạnh phúc. Không phải bản thân mình cũng hạnh phúc sao?" Thời Ôn vừa nói vừa quan sát biểu tình của Trần Trì: "Vậy tại sao cậu lại học hoá học?"

Trần Trì nhàn nhạt nhìn cô, trả lời đơn giản ba chữ: "Bởi vì cậu."

Thời Ôn...

*

Sau khi xác nhận Trần Trì sẽ không sử dụng thiên phú của mình làm chuyện xấu, Thời Ôn mới chính thức ngủ một giấc ngủ thật ngon.

Buổi sáng hôm sau, Thời Ôn tâm tình tốt, mang theo bữa sáng đến trường học.

Vì để kích thích Thời Noãn, Thời Ôn mỗi ngày đều đến trường sớm nửa giờ, cũng không giấu diếm, cô nói thẳng là muốn đến ôn tập, bầu không khí ở trường tương đối tốt.

Như thế, Thời Noãn vì muốn vượt qua cô, sẽ đặt hết tâm trí vào việc học, càng không có thời gian quản chuyện của Trần Trì.

Có khi Trần Trì tới rất sớm, nhiều lúc hai người không cần hẹn cũng đến trường vào cùng thời điểm, sau đó lại cùng nhau học bài.

Thời Ôn phát hiện Trần Trì học khoa học tự nhiên rất tốt, toán không kém hoá một chút nào. Nhưng thông minh đến mấy thì tiếng anh của cậu cũng rất kém.

Trần Trì không thích học từ mới cùng ngữ pháp, vì vậy tiếng anh dốt đặc cán mai.

Lúc Thời Ôn đến đã nhìn thấy Trần Trì ngồi trong lớp, bàn của hai người cũng kê sát vào nhau.

Dù gì cũng sớm quen, Thời Ôn cũng không bất ngờ.

Cô để sách đầy đủ lên bàn, mỉm cười nhẹ nhàng cầm lấy sách tiếng anh của Trần Trì:

"Chúng ta viết chính tả đi."

Tóc Trần Trì lộn xộn, dúi tóc bên phải khê vênh, cực kì hợp với ánh mắt vừa bất mãn vừa buồn ngủ của cậu. Giống cậu bé khó tính ngủ không đủ giấc có tính gắt gỏng lúc rời giường.

Thời Ôn bật cười, lại không nhịn được nghĩ.

Nếu kiểu tóc này trên đầu người khác nhất định rất khó coi, nhưng da Trần Trì rất tốt, ngũ quan lại tinh xảo, nhìn thế nào cũng không thấy xấu, ngược lại giống thiếu niên lười nhác nhưng đẹp trai hơn.

Thời Ôn nhìn sơ qua từ mới, bắt đầu ôn tập.

Chỉ là chưa viết được mấy chữ, Trần Trì đã dừng lại.

Thời Ôn có chút tức giận.

"Cậu bảo cậu sẽ học thuộc từ mới mà?"

Trần Trì hơi bĩu môi, nằm bò ra bàn, tỏ vẻ đáng thương: "Tôi đói."

Thời Ôn nghe vậy, cũng quên luôn chuyện cậu không học từ mới: "Cậu không ăn sáng sao?"

Trần Trì: "Tiệm bán bánh bao kia đóng cửa rồi."

"Vậy cậu có thể mua ở nhà khác mà."

"Tôi chỉ muốn ăn bánh bao của tiệm đó."

Thời Ôn bắt đắc đĩ: "Sau này tôi sẽ mang cho bữa sáng cho cậu. Vậy cậu có thể học từ mới cho tốt không?"

Ánh mắt Trần Trì hơi loé: "Vậy tôi sẽ mang sữa đậu nành cho cậu."

Thời Ôn cười khẽ: "Được."

Học sinh tới ngày càng nhiều, Thời Ôn thúc giục cậu mang bê bàn trở lại chỗ cũ, nhưng nói thế nào cũng không nghe. Cô sợ giáo viên tới, dứt khoát tự mình đẩy bàn của cậu, cậu liền trực tiếp ghé vào trên bàn.

Thời Ôn tròn mắt: "Cậu làm gì vậy?"

Trần Trì hoàn toàn không cảm thấy có vấn đề gì, biếng nhác nói: "Không khí chỗ này tốt."

Thời Ôn hết nói nổi: "Cách nhau có nửa mét, không khí còn khác nhau?"

Trần Trì mặt không đổi sắc gật đầu, đôi mắt sâu thêm vài phần.

Cô cũng không biết mùi hương trên người cô có bao nhiêu dụ hoặc đối với cậu.

*

Thật sự edit mà tới mấy chỗ Trần Trì giả đáng thương buồn cười lắm ơ =)))

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: "Không cần giúp tôi." □

Editor + beta: sellsell2610

Tầm mắt Trần Trì lướt qua cổ của Thời Ôn.

Sáng hôm nay cô tới cậu đã để ý, Thời Ôn thay đổi kiểu tóc, đem tóc búi thành một quả cầu nhỏ.

Bây giờ mới cảm thấy, kiểu tóc này khiến cả vùng cổ của cô hiện ra. Trắng nõn một mảnh, thon dài tinh tế, Trần Trì lại nghĩ đến lần trước chạm vào, trong tay là xúc cảm mềm mại không muốn buông.

"Đừng loạn nữa Trần Trì."

Thời Ôn lo lắng lão sư sẽ tới.

Trùng hợp Vương Đình đi đến, nhìn thấy cảnh này, trong lòng thổn thức không ngừng.

Trần Trì nhìn Vương Đình rồi lại nhìn Đỗ Khải Trình ngồi trên, sắc mặt trầm xuống.

"Cậu buông tóc xuống."

Trần Trì gằn từng chữ một: "Thì tôi sẽ trở về chỗ."

Thời Ôn sờ sờ nắm tóc của mình: "Hả? Tại sao chứ?"

Thời tiết hôm nay rất nóng, hơn nữa khó có khi cô có tâm tình tốt như vậy, khi mẹ Thòi muốn búi tóc cho cô, cô cũng vui vẻ đồng ý.

Là rất xấu sao?

Vương Đình nghe Trần Tri nói vậy, vội xoay người nhìn Thòi Ôn: "Đừng bỏ xuống, mình cảm thấy cậu dễ như vậy đặc biệt đáng yêu."

Nắm tóc nho nhỏ mềm mại, da Thòi Ôn lại trắng hồng, đôi mắt thủy linh linh, búi lên như vậy, kết hợp cùng với áo sơ mi trắng của Nhị Trung, xinh đẹp không tả nổi.

Cô không chú ý tới Trần Tri đen mặt, khều Đỗ Khải Trình ngồi bàn kế bên: "Đỗ Khải Trình, cậu thấy thế nào?"

Đỗ Khải Trình quay người lại, đẩy đẩy mắt kính, còn chưa nói được câu nào, liền cảm nhận được ánh mắt như băng muốn xuyên thủng cậu ta.

Không cần nhìn cũng biết là ai.

Cậu ta cười gượng hai tiếng, một câu cũng không dám nói, vội đầu tiếp tục học từ đơn.

Thòi Ôn nhìn thấy phản ứng của cậu ta, lại nghĩ đến lời Trần Tri nói, cảm thấy có chút mất mát, hơi nhếch môi: "Được rồi, có lẽ rất khó coi."

Cô đem tóc thả xuống, buộc thành tóc đuôi ngựa đơn giản.

Vương Đình kỳ quái.

Thảm mỹ của nam sinh bây giờ khó hiểu vậy à?

Trần Tri nhìn thấy biểu tình mất mát của Thòi Ôn, môi mím hơi mím, cái gì cũng không nói.

-

Buổi sáng hôm sau, Trần Tri viết đúng hai trang giấy chính tả không sai một chữ.

Tâm trạng của Thòi Ôn vô cùng vui vẻ.

Hai người dọn sạch sẽ bàn của mình, bắt đầu ăn sáng.

Thòi Ôn mở cửa sổ, để cho thoáng khí.

Gió của sáng sớm mang theo hương hoa thơm ngát, sáng khoái mát lạnh, ánh mặt trời cũng không chói mắt. Thòi Ôn cắn một miếng bánh bao, nâng mắt nhìn thiếu niên cũng đang ăn bánh bao thực yên tĩnh bên cạnh.

Tóc của cậu bị gió thổi bay loạn, sùnn mặt cậu thanh tú sạch sẽ, hơi thở ôn đạm. Một chút cũng không giống thiếu niên cho nỗ trường học, làm việc xấu không ghê tay kia.

Một đời này, tất cả sẽ tốt lên.

Thòi Ôn cong cong mắt, cảm thấy cuộc sống này tràn đầy hi vọng.

-

Tiết thể dục, Thòi Ôn cùng Vương Đình đánh cầu lông.

Trần Tri đứng ở dưới tàng cây, lạnh lùng nhìn vết thương trên tay.

Đánh một lúc lâu, hai người đều cảm thấy mệt, Vương Đình ra hiệu muốn nghỉ ngơi.

Vương Đình lau mồ hôi, nghĩ lại vừa rồi mình không thắng nổi mấy hiệp, nói: "Sao cậu thích bắt cầu vậy? Còn bắt rất tốt."

Thòi Ôn cười một cái: "Thói quen."

"Thói quen?"

Cô gật gật đầu, không nói gì nữa.

Đúng là thói quen. Khi vừa dọn đến nhà của ba Thòi, Thòi Noãn rất ghét cô, mỗi ngày đều nghĩ cách đuổi cô đi.

Ba Thòi vì muốn quan hệ của hai chị em trở nên hoà thuận liền mua một bộ cầu lông. Thòi Ôn trước kia chưa từng chơi, Thòi Noãn lại rất giỏi. Đánh chưa được mấy hiệp, Thòi Noãn liền trực tiếp bắt cầu, kết thúc trò chơi. Mỗi khi ba Thòi hỏi, Thòi Noãn thường nói rằng: "Kỹ thuật cầu lông của Thòi

Ôn quá kém."

Năm đó Thời Ôn mới mười tuổi, vô cùng miễn cảm lại tự ti, nhưng sự quật cường lại thấm vào trong xương cốt. Cô tự mình luyện đánh cầu lông, luyện đến khi tay muốn rời ra cũng không dừng lại.

Nhưng lúc đó Thời Noãn chán ghét cô như thế nào, Thời Ôn cũng chưa thể tưởng tượng nổi.

Chờ đến lúc cô có thể tiếp cầu của Thời Noãn, thì Thời Noãn lại nói không thích chơi cầu lông, mà có hứng thú với dương cầm.

Thời Ôn nghĩ đến, ánh mắt buồn bã, không muốn tiếp tục nhớ lại nữa.

"Nghỉ một lát lại chơi." Vương Đình nói: "Mình cũng muốn bắt được cầu của cậu."

Thời Ôn mỉm cười: "Được."

Đứng ở một bên, Trần Trì nhìn cô cười đến sáng lạn, cảm xúc ngày càng lạnh.

Khó chịu.

-

Thời Ôn cảm thấy Trần Trì đối với tiếng anh có thể dùng câu "Đánh cá ba ngày, phơi lưới hai ngày" để hình dung.

(Đánh cá ba ngày, phơi lưới hai ngày: chỉ sự lười biếng, không có hứng thú.)

Cô không học ngữ pháp cùng cậu, cậu sẽ không học. Với chỉ số thông minh của cậu, tự học chắc chắn không thành vấn đề.

Thời Ôn coi như mình đang dạy một bạn học nhỏ, tuy rằng cô cảm thấy Trần Trì đúng là một bạn học nhỏ.

"Đề này gồm những kiến thức trọng tâm, tôi từng nói qua, cậu còn nhớ không?"

Thời Ôn vừa hỏi, mắt vừa nhìn bài thi, một lúc lâu cũng không thấy Trần Trì trả lời. Liếc mắt qua, đã sợ tới mức rụt người lại.

"Cậu cách tôi gần như vậy làm gì?"

Trần Trì nghiêng nghiêng đầu, chỉ nói: "Sao cậu lại trắng như vậy?"

Thời Ôn nhìn cậu: "Cậu cũng rất trắng."

Ánh mắt cậu dò xuống, dừng trên môi của cô gái: "Môi cũng rất hồng."

Thời Ôn đỏ mặt, lan xuống tận cổ.

"Cậu không được nói..."

Hai từ "nói bậy" còn chưa nói xong, Trần Trì đã vươn một ngón tay, chọc chọc vào vành tai của cô, âm thanh trầm thấp khàn khàn, hơi thở nóng bỏng phun ở bên tai: "Đồ."

Thời Ôn:...!

"...Cậu...cậu cách tôi xa một chút."

Cô mặc kệ tay cậu có bị kẹp không, nhất quyết đẩy bàn của cậu ra xa.

Trần Trì thấy cô dùng sức đến móng tay cũng trắng bệch, nhử mày, liền tự mình dời bàn của mình đi. Đang muốn nói chuyện thì đã thấy cô quay mặt sang hướng khác, một bộ dáng không quan tâm đến cậu.

-

Trần Trì phát hiện Thời Ôn thật sự tức giận.

Vào tiết học, cậu lấy ra cuốn sổ tiếng anh của cô vì cậu mà chuẩn bị, điên cuồng học.

Hết tiết, cậu vừa nhìn cô vừa vẩy vẩy notebook, một bộ dáng ngoan ngoãn nghe lời: "Cậu muốn tôi học từ đơn, tôi học xong rồi."

Thời Ôn lông mi nhẹ chớp, cặp mắt, không để ý cậu.

Tan học, đến phiên tổ Thời Ôn trực nhật.

Vương Đình cùng Thời Ôn quét rác.

Trong tổ không có nam sinh, hai người đành tự mình nâng ghế dựa để lên bàn.

Thời Ôn còn chưa kịp nâng ghế dựa lên, một bàn tay đã cầm lấy ghế dựa trong tay cô, cánh tay dùng sức, Thời Ôn nhìn thấy hình dáng khoẻ khoắn của cơ bắp.

Nhìn lên, là Trần Trì.

Thời Ôn lướt qua cậu: "Tôi tự làm."

Nhưng đến cái ghế tiếp theo, Trần Trì vẫn giúp cô.

Thời Ôn nhăn mày: "Công việc này của tôi, tôi tự làm được."

Nói xong, liền thấy Trần Trì rũ mắt, sắc mặt tái nhợt, vừa vô hại vừa đáng thương.

Thời Ôn mềm lòng, vòng qua cậu, nhỏ giọng nói: "Không cần giúp tôi."

Trần Trì quả thật không giúp cô nữa, cũng không rời đi, chỉ yên lặng ngồi một chỗ, cô đi đến đâu tầm mắt liền theo đấy.

Vương Đình ở một bên vừa quét rác vừa đánh giá hai người, sau đó kéo tay Thời Ôn: "Hai cậu cãi nhau à?"

Thời Ôn lắc đầu.

Không muốn nhiều lời.

-

Ngày hôm sau chính là kỳ thi trung khảo.

Thời Ôn tuy rằng không muốn để ý tới Trần Trì, nhưng nếu cậu không ăn sáng khẳng định thi sẽ không tốt. Vì vậy, ngày hôm sau cô đến trường học sớm, đem bánh bao bỏ vào trong ngăn bàn của cậu.

Môn thi đầu tiên kết thúc, Thời Ôn cảm thấy khát nên đi uống nước, lại tình cờ gặp Quan Ngọc trên hành lang. Cao tam không có kì thi, tất cả đều đang chuẩn bị thi đại học, hẳn xuất hiện ở đây làm gì?

"Anh Quan Ngọc, sao anh lại ở đây?" Thời Ôn thấy vẻ mặt của hắn nồn nóng, hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Quan Ngọc nhíu mày: "Chị gái em vừa đi lấy nước thì bị nước sôi văng vào làm cho phỏng, bây giờ đang ở nhà vệ sinh xả nước lạnh, cô ấy chưa nói cho em à?"

Nói xong lại tự hỏi tự đáp: "Sắp vào giờ thi rồi, chắc sợ làm em chậm trễ nên mới không nói."

Đồng tử của Thời Ôn co lại, sốt ruột hỏi: "Sao lại bị phỏng? Có nặng không?"

Quan Ngọc vốn muốn nói nghiêm trọng, trong nháy mắt lại sửa lại: "Còn tốt, Tiểu Noãn sợ chậm trễ kì thi nên không muốn đi phòng y tế. Anh đi lấy thuốc, em đừng lo lắng, thi cho tốt."

Thời Ôn bắt lấy tay hắn, ngăn lại: "Anh đợi chút, em có thuốc trị phỏng. Em về lớp lấy, anh đợi ở đây."

Thời Ôn nóng lòng chạy đi, không để ý thân ảnh đã đứng lặng hồi lâu, đem nhất cử nhất động của cô thu vào mắt.

Trần Trì biểu tình lạnh băng, hơi thở âm lãnh tàn mạn, tay cậu nắm thành quyền, cơ bắp căng chặt. Trong đầu hình ảnh Thời Ôn chủ động nắm tay nam sinh khác không ngừng phóng đại.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: "Đau"; □

Thời Ôn vô cùng lo lắng trở về phòng học lấy thuốc.

Vốn muốn tự mình đi xem Thời Noãn, nhưng Quan Ngọc không cho, luôn miệng thúc giục cô quay về phòng thi, không được chậm trễ.

Thời Ôn cũng không quá kiên trì, dặn dò vài câu rồi rời đi.

Quan Ngọc nhận được thuốc, vội vàng chạy về phía nhà vệ sinh.

Trên hành lang đột nhiên có một nam sinh đi qua, hai người đối mặt, Quan Ngọc tránh sang một bên, đảm bảo cho hai người không va vào nhau. Không ngờ, người này lại không có ý muốn tránh, lại giống như cố tình dùng vai huyếch mạnh vào vai anh.

Xương cốt Quan Ngọc đau xót, tay mất khống chế, thuốc rơi xuống.

Không chờ anh thoát ra khỏi đau đớn, đã có một bàn tay xoè trước mặt anh - nam sinh kia đã nhặt thuốc lên.

Quan Ngọc cảm thấy kì quái, lại nhìn đến nam sinh tóc dài quá mắt, nghĩ đến lời đồn gần đây, cẩn thận suy nghĩ một chút, sắc mặt hơi biến, không đoán được đây là cậu cố ý hay vô tình.

Nhận lấy thuốc, anh lễ phép nói "cảm ơn" rồi nhanh chóng dời đi.

Trần Trì vẫn đứng ở đó, đầu cũng không quay lại, nghe tiếng bước chân ngày càng xa...

Thuốc trị phỏng...?

Lúc nhặt thuốc lên, ba chữ kia bắt mắt đập vào mắt cậu.

Trần Trì bỗng nhiên bật cười, nhưng trong mắt lại không có nửa điểm vui vẻ, chỉ thấy hàn ý.

Hoá ra, người khác bị thương cô cũng sẽ lo lắng!

-

Buổi sáng khảo thí kết thúc, Thời Ôn thu thập tốt đồ dùng, đứng ở cửa phòng thi đợi Thời Noãn.

Mọi người đi gần hết Thời Noãn mới ra khỏi, sắc mặt không quá tốt.

Thời Ôn muốn cầm cặp sách của cô, lại bị cô né tránh.

Thời Ôn đoán, Thời Noãn không vui có lẽ do sáng nay bị phỏng, cũng có thể là thi không được như mong muốn.

Chắc là nguyên nhân thứ hai rồi.

"Thật không thú vị." Thời Ôn ra về nói năng nhẹ nhàng, chỉ chỉ vết thương của Thời Noãn: "Kì thi lần này chị bị thương, em có thắng cũng chẳng về vang gì."

Thời Noãn nâng mi, rốt cuộc mới chịu nói chuyện: "Tại sao không nói là cho dù tao bị thương mà vẫn thắng, mày cực kì mất mặt."

Thời Ôn rung đùi đắc ý: "Chiều nay em nhất định sẽ thi thật tốt. Thua sao? Còn lâu!"

Thời Noãn "hừ" một tiếng: "Mày nói nghe cũng oai thật, nếu tao mà không bị thương thì còn lâu mới đến lượt mày đắc ý."

Thời Ôn cười: "Người nào không biết mà nghe chúng ta nói chuyện còn tưởng chúng ta đang muốn tham gia thi đấu võ lâm đấy."

Thời Noãn nghiêng mặt đi, một bên khoé miệng nhẹ nhàng nhếch lên.

Để ý không thấy Thời Noãn tức giận, Thời Ôn mới nhẹ nhàng thờ ra.

-

Cả ngày khảo thí kết thúc, Thời Ôn quay lại phòng học của nhị ban, chờ đợi các đại biểu từng môn dặn dò vài thứ.

Xong xuôi, Thời Ôn thấy Trần Trì vẫn còn ngủ, do dự một lát, mới vỗ nhẹ vai cậu vài cái: "Trần Trì, tan học..."

Không có phản ứng.

Thời Ôn cong eo một chút, muốn nhìn rõ mặt của cậu.

Nhưng mặt cậu giấu quá sâu, tóc che khuất nhìn không rõ.

Cô ngồi thẳng dậy, chọc chọc bờ vai của cậu.

"Trần..."

Cô đột nhiên ngừng lại, đồng tử của Thời Ôn co lại, cả người có chút run rẩy.

Trên cánh tay thường ngày rắn chắc trắng trẻo, nay lại có một mảng đỏ thẫm, xuất hiện mấy cái bọt nước lớn nhỏ, nhìn sợ tới mức lông tơ trên người cô cũng muốn dựng lên.

Là bị phỏng.

Vết thương của Thời Noãn cũng không nghiêm trọng bằng của cậu.

"Trần Trì, mau tỉnh dậy..."

Thời Ôn ra sức lắc cậu.

Thiếu niên đầu khê động, rốt cuộc chịu ngẩng đầu.

Thời Ôn nhẹ nhàng cầm lấy tay cậu nhìn kỹ, giọng nói đau xót: "Sao lại bị như vậy?"

Trần Trì nhàn nhạt mím môi, nhìn thấy trong mắt cô là sốt ruột cùng đau lòng, cả người mới thả lỏng.

"Bị đổ nước sôi."

"Tại sao không chịu cẩn thận chút?"

Thời Ôn nhăn mặt, trong lòng thầm oán trách hệ thống cung cấp nước uống của nhà trường.

"Cậu đã xả qua nước lạnh chưa?"

Cậu không trả lời câu hỏi đấy, chỉ nói: "Đau.."

Giọng nói của thiếu niên rất nhẹ, còn mang theo giọng mũi lúc mới tỉnh ngủ.

Thời Ôn nghe cậu nói vậy, tâm như bị nhéo một cái.

Từ trước tới nay cô chưa từng nghe cậu nói qua chữ "đau", trước kia xử lý những vết thương nghiêm trọng như vậy, khi cô băng bó cậu cũng không chịu rên một tiếng.

Phải là rất đau cậu mới có thể nói ra như vậy.

Thời Ôn rất đau lòng: "Tôi có thuốc phỏng, cậu đợi chút."

Nói xong, cô đứng dậy lấy cặp sách, khoá kéo mới kéo ra một nửa cô mới nghĩ tới.

"Quên mất..."

Thời Ôn nhỏ giọng lẩm bẩm.

Trần Trì mặt mày khẽ nhúc nhích.

"Cậu mau đi toilet xả nước lạnh, tôi đi lấy thuốc."

Cô chạy ra khỏi phòng học.

Nhất ban, Thời Noãn đang thu dọn sách vở.

Thời Ôn: "Chị, chị có thuốc trị phỏng không?"

Thời Noãn thấy cô vội vàng chạy vào, nghi hoặc hỏi: "Có gì mà gấp vậy?"

Thời Ôn dừng một chút, ánh mắt trốn tránh: "Là Vương Đình bị phỏng."

"Vương Đình là ai?"

"Bạn ngồi trước bàn của em."

Thời Noãn "à" một tiếng, lấy ra thuốc trị phòng.

Thời Ôn nhận lấy: "Chị cùng mẹ cứ về trước, lát nữa em sẽ tự về."

Cô muốn rời đi, lại bị Thời Noãn gọi lại: "Mẹ mang tao đi bệnh viện có lẽ sẽ về muộn, mày làm gì có chìa khoá?"

Thời Ôn không quản nhiều như vậy: "Lúc ấy em sẽ gọi điện cho hai người."

Lúc Thời Ôn trở lại phòng học, chỉ còn một mình Trần Trì.

Cậu lẻ loi ngồi một chỗ, phòng học trống không, thiếu niên bóng dáng gầy ốm, cong eo ghé vào trên bàn, áo sơ mi đơn bạc phác hoạ ra xương lưng mảnh khảnh.

Mũi Thời Ôn chưa xót.

Cô đột nhiên ý thức được, cậu chỉ có một mình.

Ở trường học, sẽ chẳng có ai hỏi hán bị phỏng phải không, sẽ không giống như Thời Noãn được mọi người vây quanh hỏi han. Sau khi tan học cũng không có cha mẹ lo lắng, vội vàng tới đưa đi bệnh viện.

Cậu chỉ có một mình, tự cảm nhận tất cả nỗi đau.

Có lẽ trước kia cậu bị phỏng cũng sẽ không cảm thấy đau, chỉ vì cô xuất hiện, cậu ý lại vào cô, mới chịu nói ra nỗi đau mà mình chịu đựng.

Vậy mà hôm nay cô lại cáu kỉnh với cậu, rõ ràng biết cậu không có bạn bè, biết cậu không biết cách duy trì khoảng cách, cô còn cố tình trốn tránh cậu.

Thời Ôn nhẹ nhàng kéo tay cậu, nhìn đến mấy cái bọng nước kia, đôi mắt phỉếm hồng, cô cẩn thận thổi vài cái: "Tôi giúp cậu xử lý, cậu chịu khó nhịn đau một chút."

Thanh âm của nữ sinh thực nhẹ, ôn nhu như gió xuân, lại mềm mại như bông.

Trần Trì cảm thấy, có thể làm cô trong mắt chỉ chứa một mình mình, chút đau đớn này chẳng đáng để nhắc tới.

Thời Ôn lấy ra một cây kim nhỏ, dùng rượu sát trùng khử độc.

Xử lý xong tất cả, Thời Ôn cẩn thận đem tay cậu để lên bàn: "Chú ý một chút."

Tay vừa mới buông ra đã bị giữ lại, sau đó một cái đầu dựa vào trên vai cô, mái tóc ngắn cọ vào tai cô khiến cô phát ngứa.

Thời Ôn không dám động.

Chóp mũi Trần Trì tràn đầy hương vị của cô, trong đầu lại nhớ tới hình ảnh cô giữ chặt tay nam sinh khác, nhíu mày, tay nắm tay cô tăng lên vài phần sức lực.

Thời Ôn nghĩ rằng cậu đau, nâng lên một tay khác, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng trấn an cậu.

Trong nháy mắt, sau lưng Trần Trì nổi lên một cổ tê dại, người trong lồng ngực cậu giống như trong tưởng tượng ấm áp mềm mại, làm cậu muốn dùng sức khảm cô vào trong xương cốt, nhưng lại chẳng dám làm đau cô.

Hô hấp tràn đầy hương vị của cô, cậu trầm khàn thủ thi: "Cậu chính là muốn bức điên tôi..."

-

Xử lý xong vết thương, sắc trời đã tối.

Trần Trì khẳng khẳng muốn đưa Thời Ôn về nhà.

Thời Ôn cự tuyệt mãi cũng không được, đành đồng ý.

Hai người cùng đi đến trạm xe, đợi xe bus.

Trần Trì ngồi trên ghế dài, tùy ý vươn chân dài, một tay chống ghế, không cẩn thận lau mắt một chút thuốc, cũng may Thời Ôn không để ý.

Thời Ôn ôm cặp sách, đôi mắt không mục đích nhìn loạn, sau đó dừng lại ở một chỗ, tươi cười cứng đờ.

Trần Trì nhìn theo, tầm mắt dừng ở biển quảng cáo cách đó không xa.

Là một người phụ nữ có diện mạo tinh xảo, cầm trên tay một loại mỹ phẩm quốc tế, cười đến tự tin lại hào phóng, làn da có vẻ rất mịn màng, chỉ có ánh mắt kia...

Trần Trì rũ mắt.

Đem tầm mắt chuyển qua Thôi Ôn.

Gương mặt người phụ nữ trên biển quảng cáo rất giống Thôi Ôn, không chút khác biệt.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Vì không có cô bên cạnh. Ⅱ❖❖

Editor + beta: sellsell2610

Ánh mắt Trần Trì lại chuyển đến biển quảng cáo, muốn nhìn rõ tên của người phụ nữ kia. Nhưng lại trùng hợp, có một vết bản đã che đi tên của người đó.

Xe bus đến, hai người lên xe.

Trần Trì cố gắng từ trong trí nhớ hồi tưởng lại diện mạo của Thôi Noãn, muốn so sánh một chút.

Nhú mào...

Không thể nhớ nổi..

Cả đường đi Thôi Ôn đều thất thần.

Đến cửa tiểu khu, cô vẫy tay tạm biệt với cậu.

Trần Trì không yên tâm, không nhanh không chậm theo sau cô.

Đèn đường có chỗ bị hỏng, phía trước một mảnh tối tăm, Trần Trì nhanh chóng tăng tốc đi theo.

Không ngoài dự đoán, đi tới chỗ tối nhất, nữ sinh chân vấp phải thứ gì, kêu lên một tiếng, muốn ngã về phía trước, Trần Trì nhanh tay đem cô kéo trở về.

Gương mặt đụng phải một lồng ngực rắn chắc.

Thôi Ôn tim đập còn chưa kịp bình ổn lại: "Cảm ơn, cảm ơn!"

Cô vội lui ra sau, kéo ra khoảng cách.

"Đang nghĩ cái gì vậy?"

Giọng nói không vui từ đỉnh đầu truyền xuống.

"Sao lại không cẩn thận?"

Thôi Ôn ngẩng đầu, nương theo ánh trăng mỏng manh mà nhìn người trước mắt.

"Trần Trì? Cậu còn chưa đi?"

Trần Trì: "Không yên tâm về cậu."

"Hả? Tôi thì có cái gì mà không thể yên tâm?"

Cậu nhẹ giật giật khoé miệng: "Vậy à?"

Thôi Ôn sờ sờ lỗ tai, có chút xấu hổ.

Vừa rồi thật nguy hiểm, thiếu chút nữa đã ngã.

Tay bị nắm lấy, ấm áp truyền lại.

So với tay cô lớn hơn nhiều, cũng mạnh mẽ hơn, trong đêm tối, hình dáng mỗi ngón tay đều trở lên rõ ràng.

Thời Ôn không tự giác ngừng thở.

Trần Trì quơ quơ tay cô, nói thầm "Tôi cầm tay cậu, phòng cậu bị ngã lần nữa."

Thời Ôn không tiếng động cười khẽ.

"Cậu đúng là trẻ con, không muốn người khác cướp đoạt đồ chơi của mình."

Thời Ôn nói, nụ cười cũng nhạt vài phần, vô cùng cảm khái: "Bạn học Trần Trì, nhanh nhanh lớn lên đi. Cậu sẽ thấy trên đời này còn có rất nhiều lựa chọn."

Tay Trần Trì hơi dùng sức, rũ mắt nhìn xuống nữ sinh bên cạnh. Ánh trăng vì cô mà trở nên nhu hoà, khiến ngũ quan cô vốn tinh xảo nhẹ nhàng, nay lại thêm vài phần kiều diễm vô hại.

Cô không hề biết, cậu từ trước tới nay chưa từng để ý có ai cướp đi của mình thứ gì. Cậu rất ít có hứng thú với cái gì đó, mà nếu có cũng chẳng có ai đủ khả năng để cướp đi.

Chỉ có cô...

Khiến cậu cảm nhận thế nào gọi là mãnh liệt khao khát, cũng cảm nhận được cảm giác bất an lo lắng được mất là như thế nào.

Nếu cậu nắm chặt tay, cô sẽ thấy phiền, nếu cậu buông lỏng tay, có khả năng cô sẽ rời đi mất.

Rõ ràng là nắm đó cô nợ cậu.

Rất nhanh đến trước cửa nhà, Thời Ôn đột nhiên nhớ tới, Thời Noãn vừa nhắn tin đến, nói đang cùng mẹ trở về nhà.

"Không được, cậu mau về đi." Thời Ôn thúc giục, sợ cậu gặp phải Thời Noãn cùng mẹ Thời, vội chỉ một con đường khác: "Từ hướng này cũng có thể đi ra."

Trần Trì nhú mày: "Làm sao vậy?"

Thời Ôn nóng nảy: "Bị mẹ tôi nhìn thấy không tốt."

Trần Trì: "Tôi có thấy ai đâu?"

"Không phải, này...bị mẹ tôi nhìn thấy nhất định sẽ nghĩ chúng ta yêu sớm. Đến lúc đó cậu sẽ không được ngồi gần tôi nữa. Biết rồi chứ? Mau đi đi."

Thời Ôn cố tình nói một cách nghiêm túc, không chú ý tới nam sinh khi nghe cô nói "yêu sớm" ánh mắt thoáng lập loè.

"Được rồi."

Trong đêm tối, Trần Trì hơi héch khoé miệng, khuôn mặt lạnh lùng hàng ngày như ẩn chứa điều gì.

-

Cuối tuần, thành tích kì thi trung khảo được công bố.

Thời Ôn đứng đầu toàn ban.

"Đồng chí Tiểu Ôn, đúng là thâm tàng bất lộ!"

Giờ ra chơi, Vương Đình đem ghế dựa xoay lại, một bộ dáng muốn tâm sự.

"Mình chỉ nghĩ cậu thành tích khá, không ngờ lại giỏi như vậy, trực tiếp đem nữ thần từ vị trí số một đẩy xuống."

Thời Ôn nghe cô khoa trương như vậy, chỉ bắt đắc dĩ cong môi: "Là nỗ lực đôi lần."

Khoảng thời gian này cô thật sự nỗ lực học tập, vô cùng mệt mỏi.

Vì muốn Thời Noãn một lòng chú tâm vào học tập, không nghĩ tới việc của Trần Trì, cô nhất định phải càng cố gắng tiến lên để kích thích Thời Noãn.

Vương Đình nghe vậy, toét miệng, phủ nhận: "Không không, người thường chúng mình cố gắng cũng không bằng các cậu được."

Thời Ôn chống cằm, hơi mỉm cười, lại ngó sang người bàn bên cạnh vẫn còn đang ngủ.

"Cậu ấy, cậu ấy mới đúng là thiên tài."

Vương Đình "a" một tiếng: "Thật á? Ai vậy mà mình không biết?"

Đỗ Khải Trình nghe được, cũng quay xuống gia nhập đề tài, giọng điệu giống như một lời khó nói hết: "Là thật đấy."

Cậu ta đẩy đẩy mắt kính, liếc Trần Trì, thấy cậu ngủ rồi mới tiếp tục nói: "Thành tích khoa học tự nhiên của cậu ta còn cao hơn Thòi Ôn, đứng đầu ban."

Nếu thành tích của Thòi Ôn là ngoài dự đoán của cậu ta, thì Trần Trì chính là làm cậu ta cảm thấy giống như trời sụp đất nứt.

Đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong.

Không nghĩ tới, cậu cả ngày chẳng quan tâm gì đến học hành, mà thành tích lại tốt như vậy.

Nhưng, thành tích tốt như vậy...

Thật sự sẽ đánh nhau sao?

-

Tiếng Anh của Trần Trì miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn. Thành tích các môn tự nhiên lại tốt đến nỗi khiến tất cả học sinh cùng các giáo viên ban tự nhiên đều chú ý.

Hoá học lão sư từ trước đã nổi danh độc mồm độc miệng, nay lại khen cậu không ngớt.

Toán học lão sư nghiêm khắc như vậy cũng không tiếc lời khen ngợi cậu.

Mà nhân vật chính lại an nhàn ghé người lên bàn ngủ.

Bộ dạng này của cậu làm các nam sinh trong ban tức điên.

Hơn nữa, lại khiến các nữ sinh liên tiếp quay đầu lại, nhỏ giọng thảo luận, người luôn cúi mặt kia, rốt cuộc nhìn như thế nào, nhìn qua đáng người, đúng là không tồi.

Thòi Ôn cả ngày cười đến xuân phong đắc ý.

Có cảm giác mình đã nuôi lớn một đứa con, hơn nữa đứa con này không làm cô thất vọng, ngược lại còn vượt qua cả mong muốn của cô.

Tan học, Trần Trì mới ngồi thẳng dậy, lười biếng duỗi eo.

Áo sơ mi theo động tác kéo lên, lộ ra một đoạn vòng eo trắng nõn. Thòi Ôn nhìn thấy, hoảng loạn dời mắt.

Dùng dư quang thấy cậu duỗi xong eo, cô mới quay đầu lại.

"Trần Trì..."

Cậu liếc mắt, thấy cô mím môi, ánh mắt ướt đầm lập loè, muốn nói lại thôi.

"Làm sao vậy?"

Thòi Ôn rồi rầm một hồi, mới chậm rãi hỏi: "Sao cậu không cắt tóc?"

Thật sự là do mắt không thể thấy ánh sáng quá mạnh sao?

"Bận."

Ngán ngùi một chữ.

Thòi Ôn hoài nghi chính mình nghe nhầm: "Cái gì? Bận?"

Trần Trì gật đầu.

Thòi Ôn tư duy có chút không thông: "Bận? Cậu bận cái gì?"

Trần Trì ngáp một cái, nói: "Ngủ."

Thời Ôn không thể hiểu nói: "Ngủ? Ngày nào cậu chẳng ngủ?"

Trần Trì: "Buổi tối không ngủ được."

"Vì sao?"

Cậu không nói lời nào, thẳng tắp nhìn cô.

Vì không có cô bên cạnh.

Cô bị cậu nhìn đến không tự nhiên, sờ sờ mặt: "Gì vậy?"

Tầm mắt cậu chuyển từ đầu ngón tay trắng trẻo của cô đến trên mặt, nhàn nhạt nói: "Hôm nay cậu rất đẹp, tuy rằng mọi hôm cũng đẹp."

Thời Ôn...

Nếu cậu thật sự cắt tóc, để lộ ra gương mặt đẹp trai kia, chắc chắn sẽ có rất nhiều người theo đuổi. Có khi sẽ có người đưa thư tình cùng quà cho cậu.

Tuy rằng hơi phiền...nhưng rất tốt, có thể khiến cậu có thêm nhiều bạn.

Thời Ôn trong lòng thầm tính toán: "Cậu có muốn cắt tóc không?"

Trần Trì: "Không."

Thời Ôn: "Nhưng..."

Trần Trì lại nói: "Nếu cậu muốn, tôi sẽ đi cắt."

Thời Ôn kinh ngạc mở to mắt: "Thật sao?"

Trần Trì lười nhác gật đầu.

-

Sáng hôm sau, lúc Thời Ôn đến lớp học, Trần Trì vẫn chưa tới. Đến khi tiết đầu tiên sắp bắt đầu cậu cũng không có mặt.

Không cắt tóc nên không dám tới gặp cô? Hay là cắt hỏng rồi?

Thời Ôn ở trong hai cái lí do nghĩ đi nghĩ lại, mãi cho tới khi trong lớp đột nhiên an tĩnh, lớp học như bị đóng băng, không có bất kì một tiếng động nào.

Cô mê mẩn ngẩn đầu, sững sờ một chút.

Từ ngoài cửa, một nam sinh biếng nhác đi vào.

Tóc đen lưu loát, đường cong khuôn mặt lưu luyến, làn da trắng sáng nhìn vô cùng sạch sẽ không ai dám xâm phạm. Ngũ quan tinh xảo, đôi mắt đào hoa ẩn ẩn câu nhân, biểu tình lại hồ hồ hững hờ, giữa hai chân mày không kiên nhẫn nhăn nhai, thanh tuyến lạnh lẽo.

"Này..." Vương Đình cả kinh chụp lấy bàn Thời Ôn: "Ai vậy? Học sinh chuyển trường sao? Sao mình không biết?"

Một câu này của Vương Đình, thành công đem không khí ngưng đọng trong lớp phá nát.

Trong lớp nháy mắt loạn lên, mồm năm miệng mười bắt đầu nghị luận.

Thời Ôn nhìn thấy nam sinh mím môi, trên mặt lại không kiên nhẫn thêm vài phần.

Trần Trì..

Sơ mi trắng quần đen, quy quy củ củ mặc trên người nam sinh, tạo nên khí tức kiêu ngạo bất tuân không giống người thường.

Cậu ngó lơ những lời đánh giá xung quanh, đi đến lối nhỏ tận cùng cuối phòng học, chân dài bước ra, dừng lại bên cạnh Thời Ôn, kéo ghế dựa ra, ngồi xuống.

Nửa giây này, trong ban im lặng, trong vài giây, không có bất kì một âm thanh nào.

Thời Ôn so với bọn họ đã sớm chuẩn bị tâm lí, nhưng dưới hoàn cảnh này, cũng không biết nói gì.

Mãi đến khi Trần Trì quay đầu lại, trong đôi mắt đen của cậu vẫn còn buồn ngủ, mông lung nhìn cô.

Bàn tay với khớp xương rõ ràng xoè ra, môi mỏng giật giật: "Bữa sáng."

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: "Vây cậu ta thích mày?" □

Editor + beta: sellsell2610

Trước ánh mắt của cả lớp, Thời Ôn đưa bữa sáng cho cậu.

Trần Trì giống như không phát hiện ánh mắt kì lạ của mọi người, nhanh chóng ăn bữa sáng, sau đó lại xắn tay áo chuẩn bị ngủ, giống như cái bàn mới là giường ngủ của cậu vậy.

Âm thanh bàn tán nghị luận cũng lập tức biến mất khi giáo viên bước lên bục giảng.

Tất cả mọi người trong lớp, thậm chí là cả giáo viên đều vài lần nghi ngờ, sau cùng mới chịu tin nam sinh có ngoại hình xuất chúng này chính là Trần Trì.

Cùng lúc đó, mấy lời đồn đãi vớ vẩn cũng lặng yên tới.

Trước khi Trần Trì lộ mặt, mọi người đều nghĩ Thời Ôn thiên lương, thương hại Trần Trì, mà hai người lại ngồi gần nhau, đều là học sinh chuyển trường, vì vậy mới giúp đỡ lẫn nhau.

Sau khi Trần Trì lộ mặt, các bạn học thấy nhan sắc của hai người như vậy, liền cảm thấy Thời Ôn nhất định đã nhìn thấy diện mạo của Trần Trì từ trước, hai người vừa mắt nhau, đã là quan hệ mờ ám, hoặc cũng có thể là một đôi từ lâu.

Nhị Trung cấm yêu sớm, một khi bị phát hiện, sẽ bị xử lí theo quy định của nhà trường.

Bị đuổi học là một chuyện, bị Thời Noãn phát hiện là một chuyện, Trần Trì bị hiểu lầm, tính cách lại trở nên hung tàn âm u là một chuyện, hai người bị tách ra cũng là một chuyện.

Không có bất kì cái gì tốt cả.

Thời Ôn lo lắng đến cơm trưa cũng ăn không vào.

Chính là...Thời Noãn lại tới tìm cô.

Trước kia Thời Noãn đều không muốn chú ý tới cô, sau kì thi trung khảo lại tự động tới lớp gặp cô.

Thời Ôn vừa mừng vừa sợ.

Sợ cô nhìn thấy Trần Trì còn đang ngủ, Thời Ôn vội vàng lôi kéo Thời Noãn ra ngoài.

Nhưng mà, không lâu sau Trần Trì cũng theo vào nhà ăn.

Chỉ cần là chỗ cậu đi qua, không cần phải nói khoa trương, nơi đó đều trở nên sôi nổi.

Thời Ôn không nghĩ rằng cậu sẽ nổi bật như vậy.

Nữ sinh ngồi bên cạnh com cũng không ăn, gương mặt vì hưng phấn mà hơi ửng hồng.

"Đây là học sinh chuyển trường sao? Trước giờ mình chưa từng thấy!"

"Cmn, nhan sắc cùng đáng người kia đúng là cực phẩm. Còn rất có khí chất nữa."

"Về sau mình có động lực tới trường học rồi."

"Trong một phút đồng hồ, mình muốn biết tất cả về nam sinh này!!!"

Thời Ôn không nhịn được, bật cười.

Thời Noãn kì quái nhìn cô: "Cười cái gì vậy?"

Thời Ôn vừa cười vừa xua tay.

Thời Noãn: "Nhưng mà đúng là đẹp trai thật. Hoá ra trường của chúng ta còn có người đẹp như vậy."

Nụ cười của Thời Ôn cương cứng.

Tình huống này là sao đây?

Cảm thấy có hứng thú sao?

Trần Trì bụng khay cơm đi qua bàn của hai người, đi đến bàn ở trong góc mà cậu thường ngồi. Trong một khắc ấy, Thời Ôn cảm thấy bầu không khí trong nhà ăn bị sự vi diệu chiếm cứ.

Nữ sinh bên cạnh thanh âm cũng thay đổi.

"Chỗ đây không phải chỗ tên kì lạ kia hay ngồi sao?"

"Không phải là cùng một người chứ?"

"Thật ra, mình cảm thấy đáng người rất giống..."

Ăn cơm xong, Thời Noãn chủ động rủ Thời Ôn cùng tới sân thể dục tản bộ.

Thời Ôn ủ rũ, ôm tâm trạng "tránh được mừng một nhưng không tránh được mười lăm"* đi tản bộ.

(*giống với câu "tránh vô dưa gặp vô dưa" của Việt Nam.)

Thời Noãn đi thẳng vào vấn đề: "Mày cắt tóc cho cậu ta?"

Thời Ôn phủ nhận.

Đúng là cô khuyên cậu đi cắt tóc, nhưng cũng đâu phải cô cắt cho cậu.

Thời Noãn một chút cũng không tin, cười nhạt: "Mày nói hôm đó lão sư tìm mày nói chuyện. Mau nói đi, rốt cuộc hôm đấy mày đi đâu?"

Bước chân của Thời Ôn hơi dừng lại, sau đó lại không hoang mang, tiếp tục trả lời: "Chính là gặp lão sư nói chuyện."

Hôm ấy, hình như chân Trần Trì bị thương, cô đã đưa cậu về nhà.

Thời Noãn hí mắt: "Mày nói lão sư nói chuyện với mày là nữ. Nhưng chủ nhiệm lớp mày không phải là nam sao? Vậy chẳng lẽ là lão sư lớp khác muốn tìm mày nói chuyện à?"

Thời Ôn mím môi.

Thời Noãn: "Tao đã hỏi qua rồi. Giáo viên lớp mày chỉ có duy nhất Tiếng Anh lão sư là nữ. Con của cô ấy mới hai, ba tuổi. Mỗi khi hết tiết liền tức tốc chạy về nhà, thời gian đâu mà tìm mày nói chuyện?"

Thời Ôn khẽ cười, khoé miệng độ cong chậm rãi giương lên: "Vậy chị nói đi, em đã đi đâu?"

Thời Noãn dừng lại, đối diện với cô: "Mày ở bên cạnh Trần Trì."

Thời Ôn bình tĩnh lắc đầu: "Không phải."

Thời Noãn khẽ nâng cằm: "Mày thích cậu ta?"

Thời Ôn bật cười: "Không phải."

Ở trong lòng của cô, cậu giống như một cậu bạn nhỏ, chẳng qua bây giờ đã trưởng thành hơn một chút.

Thời Noãn mị mị mắt, ý vị thâm trường mà hỏi: "Vậy cậu ta thích mày?"

Thời Ôn chần động: "Cái gì? Sao có thể chứ?"

Đương nhiên là không có khả năng.

Đời trước Trần Trì rõ ràng là thích Thời Noãn. Tính cách của hai người hoàn toàn khác nhau. Trần Trì sao có thể thích cô? Căn bản là cô không có phải mẫu người cậu thích.

Thời Noãn đánh giá cô, không nhìn ra chút vui sướng thẹn thùng nào từ Thời Ôn, mới nhướn mày: "Tùy tiện nói vậy thôi. Tao về lớp học đây."

Thời Ôn thật sự bị câu hỏi vừa rồi của cô dọa tới, thấy cô chuẩn bị đi, vội vàng vượt qua cô: "Em cũng về lớp."

Thời Noãn nhìn thân ảnh tinh tế của cô rời đi, bỗng nhiên nghĩ đến năm đó, Thời Ôn vừa mới chuyển tới. Cả người nho nhỏ, đôi mắt lại nhấp nháy, tràn đầy yếu ớt cùng sợ hãi.

Thời Noãn nghe dì nhỏ nói, lúc trước mẹ Thời cùng ba Thời là thanh mai trúc mã. Vậy mà lại có một người phụ nữ độc ác chen chân vào mối quan hệ của hai người, mang thai với ba Thời. Ba Thời bị ép cưới người phụ nữ kia, mà Thời Ôn chính là đứa nhỏ đó.

Nhưng mọi việc khó liệu, mẹ Thời cũng mang thai cô, chỉ là còn trẻ không có kinh nghiệm, thương tâm quá độ bị xuất huyết mới biết mình mang thai. Ba Thời muốn cùng người phụ nữ kia li hôn, nhưng lại bị pháp luật hạn chế, người phụ nữ kia thế nào cũng không đồng ý, đẩy đưa nhiều năm mới chịu li hôn, Thời Ôn đi theo mẹ.

Chỉ là, đứa nhỏ này đột nhiên tới, gia nhập nhà của cô.

Thời Noãn cực kì chán ghét.

Mãi cho đến một ngày, mẹ Thời mua cho Thời Ôn một chiếc váy, nhưng Thời Ôn như thế nào cũng không chịu mặc, Thời Noãn tức giận vì cảm thấy Thời Ôn không biết ơn, dọa cô nếu cô không chịu mặc sẽ đưa cô trở về với mẹ.

Cả đời này có lẽ Thời Noãn cũng không quên được ánh mắt bất lực lại sợ hãi của Thời Ôn, càng không quên được những gì mình thấy sau đó.

Thân hình nho nhỏ, trên người đầy vết thương, giống như vết roi, vết cào cào, vô cùng khó coi.

Từ đó về sau, ba Thời cùng mẹ Thời đều bảo vệ Thời Ôn vô cùng cẩn thận.

Thời Noãn biết ba mẹ dụng tâm, nhưng cũng không cam lòng, chính xác là Thời Ôn thỉnh thoảng xuất hiện, cướp đi tình yêu của ba mẹ vốn dĩ chỉ thuộc về cô.

Nhưng đối mặt với sự đơn thuần cùng ôn nhu của Thời Ôn, cô làm thế nào cũng không thể chán ghét nổi.

Ba mẹ đem tình yêu đáng lẽ chỉ dành cho cô cho Thời Ôn, mà Thời Ôn lại đem tình yêu này hoà tan, bao dung cô. Những món quà nhỏ mà ba mẹ cho Thời Ôn, chỉ cần là Thời Noãn thích, Thời Ôn sẽ tự động đưa cho cô.

Thật ra mà nói, Thời Noãn không đủ tư cách làm chị gái. Cô tức giận ba mẹ quan tâm Thời Ôn, tức giận Thời Ôn luôn đối tốt với mình, tức giận với ngay cả chính bản thân mình.

Bởi vì làm thế nào cô cũng không vượt qua được những khổ sở trong lòng, Thời Ôn đã cướp đi của cô rất nhiều, thật ra cô mới là công chúa duy nhất trong nhà.

*

Lúc Thời Ôn quay trở lại lớp học, liền nhìn thấy một nữ sinh đứng ở ngoài cửa lớp, trong tay đang cầm một túi quà rất tinh xảo.

Thời Ôn muốn vòng qua cô trở về chỗ, nhưng lại dừng lại, do dự vài giây mới hỏi: "Cậu muốn tìm ai sao? Mình có thể gọi giúp cậu."

Mắt nữ sinh sáng rực lên, cẩn thận chỉ chỉ: "Cậu ấy, là cậu ấy."

Thời Ôn nhìn qua.

Là Trần Trì.

Thời Ôn nhìn nữ sinh nhiều thêm một cái.

Sáng nay Trần Trì mới đổi kiểu tóc tới trường học, nữ sinh này nhanh như vậy đã mua quà?

Chưa nghĩ xem nên hỏi thế nào, nữ sinh đã tự giới thiệu: "Cậu nói với cậu ấy, mình chính là người đem qua." nữ sinh ngượng ngừng cười một chút: "Cũng chính là người sáng nay đã ngăn cậu ấy ở chỗ đó."

Chẳng trách hôm nay Trần Trì lại đến muộn.

Thời Ôn: "Cậu có thể tự đưa cho cậu ấy mà, cậu ấy..."

Nữ sinh vội vàng xua tay: "Cậu ấy đang ngủ, mình không muốn quấy rầy."

Thời Ôn còn muốn nói nữa, nữ sinh đã nhét túi quà vào trong tay cô: "Nhờ cậu cả đó."

Thời Ôn tiếp nhận: "Được rồi, mình sẽ đưa cho cậu ấy."

Tranh thủ cơ hội này chứng tỏ hai người trong sạch, cô rất vui vẻ giúp người khác tặng quà đấy.

Đang muốn đi, nữ sinh lại giữ chặt cô, nhỏ giọng nói: "Cậu đừng quấy rầy cậu ấy ngủ. Mình cảm thấy cậu ấy có chứng tức giận lúc rời giường đấy."

Nói xong, thẹn thùng cười, xoay người đi.

Thời Ôn xem xét túi quà trong tay.

Thật ra cô muốn nói, Trần Trì lúc này không có ngủ, cậu chỉ nằm bò ra bàn thôi.

Hơn nữa, Trần Trì không có chứng tức giận lúc rời giường. Ngược lại lúc cậu mới tỉnh ngủ, đặc biệt vừa ngốc vừa đáng yêu, giống một cậu bạn nhỏ dễ bị ăn hiếp.

Thời Ôn đi đến bên cạnh Trần Trì, cũng hơi do dự.

Nhờ đâu cậu ngủ rồi.

Cô đứng một lúc, muốn rời đi, Trần Trì lại hơi cử động người.

Cậu vẫn ghé vào trên bàn, lộ ra nửa gương mặt, ánh mắt rõ ràng không hề buồn ngủ: "Sao bây giờ mới về?"

Thời Ôn cong cong mắt.

Thời Ôn đem túi quà để lên bàn của cậu: "Nhìn này."

Trần Trì nhìn đến túi quà được đóng gói tinh xảo, tư duy có chút đình trệ.

...Cô tặng quà cho cậu?

Sorry mọi người vì sự lười biếng của tui nhaaa □□

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Cậu ghen tị đến phát điên. Ⅱ❖❖

Editor + beta: sellsell2610

Thời Ôn chỉ chỉ chiếc túi: "Cậu nhìn xem có đẹp không? Là người theo đuổi cậu đưa đấy! Lợi hại thật nha bạn học Trần Trì."

Ánh sáng trong mắt Trần Trì dần dần âm đạm.

Thời Ôn cũng không quên lời dặn của nữ sinh kia, đặc biệt tốt bụng mà nhắc lại: "Cô ấy nói cô ấy chính là người tối hôm qua, cũng chính là người sáng hôm nay. Này, rốt cuộc là ai vậy?"

Trần Trì cũng không quản cô ta là ai, tùy ý đẩy cái túi về một bên, tiếp tục nằm bò ra bàn.

Thấy túi chỉ một chút nữa là rơi xuống, Thời Ôn nhanh tay đỡ lấy.

"Này, nếu là đồ thủy tinh sẽ vỡ mất." Cô đem túi đến trước mặt cậu: "Cậu không định xem qua sao? Cậu ấy đã rất dụng tâm đấy."

Thời Ôn vừa dứt lời, Trần Trì đã ngồi dậy, cầm lấy cái túi, chuẩn xác ném vào thùng rác.

Tiếng vỡ giòn vang.

Thời Ôn nhìn thấy sắc mặt cậu không tốt, cảm thấy cả người mờ mịt vô thố.

Nhận thấy trong túi nhất định là đồ bằng thủy tinh, hơn nữa cũng đã vỡ. Cô lo lắng mấy bạn trực nhật không may sẽ bị thương, liền xắn tay áo muốn gom

chúng lại.

Tay còn chưa đựng túi túi, một bàn tay khác đã xướt qua bả vai của cô, làm nổi lên một làn gió nhỏ lay động tóc mái của cô. Thời Ôn nghiêng đầu, nhìn thấy một bên sườn mặt tinh xảo lạnh nhạt của Trần Trì.

Cậu nhặt lên cái túi kia, một câu cũng không nói, vòng qua người cô đi ra khỏi phòng học.

Thời Ôn chà xát góc áo, cảm thấy chính mình chọc cậu không vui.

Đến lúc tan học, Thời Ôn cũng chưa nói chuyện với Trần Trì, mà cậu vẫn luôn ngủ. Thời Noãn từ trước tới nay chưa từng tới tìm cô, nay lại chủ động đến.

Thời Ôn làm trò trước mặt Thời Noãn, không dám đánh thức Trần Trì, đeo cặp sách lên lưng rồi nhẹ nhàng rời đi.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng ngày càng xa.

Trần Trì ngồi dậy, một tay chống trán, biểu tình tối tăm.

Thời Ôn cùng Thời Noãn cũng không trực tiếp trở về nhà, mà ghé vào siêu thị gần trường, ở đây mới có loại sữa chua mới, hai người muốn uống thử.

Hai người đều cầm sữa chua, chạy vội về trạm xe bus, váy dài màu đen vẽ lên một đạo phong cảnh.

Trần Trì chăm chú nhìn Thời Ôn lên xe bus.

Cậu đi vào trong siêu thị, mua một hộp sữa chua có vị giống của Thời Ôn.

Nhân viên siêu thị lúc đi ra ngoài cửa, đụng phải mấy nam sinh, mấy nam sinh nghiêng người, chột nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Trần Trì ra khỏi cửa, nam sinh kia mới kịp phản ứng lại, vội kéo lấy nam sinh tóc đỏ bên cạnh:

"Anh, hình như vừa rồi em thấy Sinh ca."

Lưu Cánh cùng với mấy người này vừa mới đi ẩu đả, đánh không thắng khiến tâm trạng bức bối. Nhưng sự sợ hãi nhanh chóng được thay thế khi nghe được hai chữ "Sinh ca".

"Cmn mày có nhìn nhầm không?"

"Em, em không chắc. Nhưng em cảm thấy rất giống."

Lưu Cánh đẩy cậu ta ra, chạy về ra ngoài cửa, nhìn thấy một bóng dáng cao gầy, mà người này cũng đúng lúc rẽ phải.

Chỉ cần nhìn sườn mặt là đủ rồi.

"Sinh ca!"

Lưu Cánh vừa chạy vừa gọi.

Người nọ không dừng lại, hấn cứ chạy theo đến lúc không thấy bóng dáng người đó đâu.

Đỗ Khải Trình đứng ở một góc ở siêu thị, bị một màn vừa rồi làm mờ mắt.

Người vừa rồi mua sữa chua không phải là Trần Trì sao?

Tại sao bọn họ lại gọi cậu là Sinh ca?

Cậu ta do dự một chút, mới đi đến trước mặt đám người kia.

"Người vừa rồi mấy cậu gọi, tôi...tôi...có quen..."

Các nam sinh kia nghe vậy, hai mắt sáng ngời:

"Cậu quen sao?"

Đỗ Khải Trình gật gật đầu, đẩy mắt kính: "Nhưng cậu ta có lẽ không phải người mà các cậu tìm. Tên của cậu ta không có chữ "Sinh" "

"Vậy tên là gì?"

Đỗ Khải Trình không nghĩ muốn nói.

Một nam sinh thấy cậu ta không chịu lên tiếng, liền xắn tay áo, lộ ra vẻ mặt hung ác, Đỗ Khải Trình nuốt nuốt nước miếng: "Tên, tên là Trần Trì."

Các nam sinh bất động, nhìn nhau.

Rốt cuộc, có người lên tiếng.

"Không sai, đúng là Sinh ca."

Trần Trì, Trần Trì Sinh.

Chỉ là ít đi một chữ.

*

Cả buổi sáng ngày hôm sau, Đỗ Khải Trình đều suy nghĩ về việc xảy ra ngày hôm qua.

Bàn phía sau có động tĩnh, Trần Trì đứng dậy, cậu ta đoán Trần Trì đi toilet, vội đứng dậy đi theo.

Hai người đứng gần nhau.

Đỗ Khải trình đánh giá cậu từ trên xuống dưới vài lần.

Không nghĩ tới thành tích của Trần Trì tốt như vậy, đánh nhau còn rất giỏi. May mắn lúc trước cậu ta không có trêu chọc Thòi Ôn.

Đôi mắt lơ đãng ngó xuống phía dưới.

Cậu ta như ong mỳ, kinh ngạc thốt thốt.

Trần Trì nghe được, lạnh lùng liếc cậu ta một cái.

Đỗ Khải Trình xấu hổ cười cười: "Cái kia...cái kia..."

Trần Trì xoay người muốn đi.

Đỗ Khải Trình đuổi tay muốn kéo cậu, lại bị cậu ghét bỏ né tránh.

Đỗ Khải Trình: "Tôi nghe nói cậu đánh nhau rất giỏi...Cậu có thể giúp, giúp tôi? Giải quyết vài người không?"

Bước chân của Trần Trì không dừng lại.

"Tôi cũng biết cậu thích Thòi Ôn. Tôi giúp cậu theo đuổi cậu ấy, chẳng hạn như cậu ngại hỏi về ngày sinh nhật của Thòi Ôn, tôi sẽ giúp cậu, còn nữa,..."

Trần Trì: "Không cần."

Đỗ Khải Trình nhìn Trần Trì đi xa, gãi đầu khó xử.

*

Bụng của Thòi Ôn vô cùng đau đớn, cơm trưa cô cũng không muốn ăn. Lại đúng lúc trường học phát sữa chua, cô không uống được sữa chua lạnh, mà đây cũng không phải vị Thòi Ôn thích. Nhà Vương Đình ở gần đây, trưa nào cô ấy cũng trở về nhà. Thức ăn trong nhà ngon, cô ấy ăn no cũng không muốn uống sữa chua.

Thòi Ôn cầm sữa chua trên tay, không biết phải làm thế nào.

Trên đường trở về lớp học cô gặp được Quan Ngọc, sữa chua rốt cuộc cũng có người uống.

"Anh Quan Ngọc, gần đây anh hay xuất hiện ở khu bọn em vậy?" Thòi Ôn cười khẽ, thanh âm có chút suy yếu, đưa sữa chua qua: "Anh có muốn uống không?"

Quan Ngọc thấy sắc mặt cô tái nhợt, lo lắng hỏi: "Tiểu Ôn, em khó chịu chỗ nào à?"

Thòi Ôn lắc đầu: "Chỉ đau bụng một chút thôi."

Quan Ngọc: "Dạ dày không khỏe?"

Giọng nói của Thòi Ôn nhỏ lại: "Không phải, không có chuyện gì đâu. Anh đừng lo..."

Quan Ngọc banh mặt: "Sắc mặt em đã kém như vậy rồi, còn không có chuyện gì à? Có gì khó chịu phải nói với anh."

Giọng nói của anh ôn nhu hơn một chút: "Anh cũng đâu có chê em phiền?"

Mặt của Thôi Ôn có chút nóng.

Rất cuộc cũng không thể nói là...cô bị đau bụng kinh chứ?

Quan Ngọc nhẹ nhàng xoa tóc cô: "Ngại ngừng cái gì chứ?..."

Nói đến đây, anh mới kịp phản ứng.

Thấy cô gái nhỏ mặt càng ngày càng hồng, gãi gãi ót, ho khan một tiếng: "À...à, có cần anh mua cho chút gì không?"

Thôi Ôn cúi gầm mặt, cảm thấy xấu hổ không chịu được: "Không cần...em đi trước."

Cúi đầu vòng qua Quan Ngọc.

Ở chỗ ngoặt của cầu thang, Thôi Ôn bị một người cản trở.

Cô muốn đi sát ra bên cạnh, người nọ lại cố tình chặn cô, Thôi Ôn đau bụng khó chịu, bị đùa dai như vậy không thoải mái chút nào. Muốn ngẩng đầu xem là ai, hoá ra là Trần Trì.

Gương mặt tái nhợt lúc đầu giờ đã thành ửng hồng vì xấu hổ.

Trần Trì nghĩ đến cảnh nam sinh vừa rồi xoa đầu cô, bàn tay không khống chế được siết chặt.

Cậu đứng dưới bậc thang, sắc mặt âm u, đôi mắt lạnh lẽo tới mức có thể tích ra nước đá, ngữ khí lại bình đạm giống như thường.

"Nóng lòng đem tôi đây cho nữ sinh khác, là vì muốn dây dưa với nam sinh kia à?"

Cậu thật sự ghen tị đến phát điên.

"Không phải..."

Thôi Ôn biết cậu còn tức giận chuyện sáng hôm qua, muốn giải thích nhưng lại không có sức lực, bụng cô thật sự rất đau.

Người phía trước vẫn không nhúc nhích.

"Thật sự không phải..." Thôi Ôn nói, lại một trận đau kéo tới, cô cúi người, kéo góc áo Trần Trì, giọng nói nhỏ như muỗi kêu: "Trần Trì, có thể giúp tôi một chút không?"

Ấn đường Trần Trì vừa động.

Rũ mắt, nhìn thấy sắc mặt của cô không biết từ lúc nào đã chuyển sang trắng bệch.

Đồng tử của cậu co rụt lại, đỡ lấy cô, cả người cô mềm như bông, đầy mồ hôi.

"Làm sao vậy?"

Thôi Ôn lắc đầu: "Có thể đưa tôi về lớp học không?"

Ánh mắt Trần Trì trầm xuống: "Đi phòng y tế."

Nói xong, muốn đem cô bế lên.

Thôi Ôn vỗ vỗ cậu, cả người không có bao nhiêu lực: "Không cần mà."

Trần Trì cũng không cứng đầu, đỡ cô về phòng học rồi lại đi ra ngoài.

Không lâu sau, có người chạy vào.

Thôi Ôn hí hóp nửa mặt, cũng đoán được là ai.

Trên bàn xuất hiện một cái túi, Thôi Ôn mở mắt ra, phát hiện bên trong đều là thuốc dạ dày.

Trên trán của Trần Trì xuất hiện mồ hôi tinh mịn, cậu mở túi ra: "Cậu mau uống thuốc đi."

Thời Ôn cảm thấy buồn cười, nhưng cũng vô cùng ảm áp.

Nhưng là...

"Tôi không có đau dạ dày..."

Trần Trì mím môi, lại nghe người ngồi phía trước thở dài.

Đỗ Khải Trình lắc đầu, nghĩ thâm lão đại này đúng là một thiếu niên ngây thơ. Đau bụng tháng cũng không biết. Như vậy còn muốn theo đuổi người ta, lại còn cự tuyệt cùng cậu ta hợp tác.

Đang suy nghĩ hăng say, lưng ghế đã bị người gõ vài cái.

Cậu ta bị dọa nhảy dựng, quay lại thì thấy Trần Trì đạm mạc đang nhìn mình.

"Ra đây."

Thời Ôn nhìn chằm chằm bóng dáng của hai người rời đi, chớp chớp mắt.

Đây là lần đầu tiên...

Cậu chủ động cùng người khác nói chuyện.

Một lúc sau, chỉ có một mình Đỗ Khải Trình quay trở lại.

Thời Ôn: "Trần Trì đâu?"

Đỗ Khải Trình lắc đầu: "Không biết."

Tiếng chuông vào lớp vang lên, Trần Trì còn chưa quay lại.

Thời Ôn có chút lo lắng.

Sẽ không bị người khác chặn đường kiểm chuyện chứ?

Vào tiết được mười phút, cửa sau được mở ra.

Toán học lão sư bị dọa đến, phấn cũng bị gãy thành hai nửa, nhìn thấy Trần Trì, sắc mặt cũng không tốt lên.

"Tại sao vào muộn?"

Vô pháp vô thiên, vào tiết của ông chưa ai dám đến trễ, dựa vào thành tích tốt thì có thể tùy hứng sao?

Từ trước tới nay ông luôn đối xử với mọi người bình đẳng.

"Vào muộn mười phút, đứng cuối lớp hai mươi phút cho tôi."

Trần Trì không trả lời, đem đồ trong tay để lên ghế của mình, lại đem ghế dựa kéo ra, ở chỗ mọi người không thấy được mà Thời Ôn vẫn có thể chạm tới.

Rồi sau đó, quy củ đứng cuối lớp.

Thời Ôn biết ý của cậu, nhìn qua cái túi.

Băng vệ sinh, nước đường đỏ, thuốc giảm đau...

Nhân lúc không ai chú ý, Thời Ôn cầm vài miếng băng vệ sinh. Quay đầu lại nhìn Trần Trì đang cúi đầu, khoé miệng khẽ cong, nhàn nhạt cười.

Có thứ gì đó mềm mại lướt qua trong lòng cô giây lát.

*

Thời Ôn cảm thấy, mọi thứ bây giờ đều rất tốt, tốt vô cùng tốt.

Mọi lời đồn về Trần Trì đều biến mất, người theo đuổi cậu lại nhiều vô kể, không ít nữ sinh tặng quà cùng với tỏ tình. Chỉ là cậu một mực không quan tâm, đối với quà để trên bàn cậu, Trần Trì liếc cũng không thèm liếc, trực tiếp ném vào thùng rác.

Thời Ôn cảm thấy vô cùng đáng tiếc, những nữ sinh đó ai cũng xinh đẹp đáng yêu.

Sau đó cô lại nghĩ, tại sao không có nam sinh nào tìm cậu kết bạn?

Suy nghĩ này vừa nảy ra, đã có nam sinh mời cậu gia nhập đội bóng rổ.

Mãi đến khi có tiết thể dục, cậu cùng mấy nam sinh chơi bóng rổ, Thòi Ôn cùng Vương Đình chơi cầu lông mới biết được.

Khi đội bóng rổ thi đấu, sẽ mời những nữ sinh trường nghệ thuật làm cổ động viên. Mà đội trưởng đội bóng rổ lại có ý với đội trưởng đội cổ vũ. Mà trong đội cổ vũ lại có vài nữ sinh tỏ vẻ rằng: nếu Trần Trì gia nhập đội bóng, bọn họ sẽ làm cổ động viên, hơn nữa cũng sẽ giúp đội trưởng đội bóng rổ theo đuổi đội trưởng đội cổ vũ.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Người trong lòng □

Editor + beta: sellsell2610

Trên sân bóng rổ, Trần Trì nhẹ nhàng mà dứt khoát thả bóng vào rổ.

Đã một năm rồi cậu chưa có đứng trên sân bóng.

Có người gọi cậu, Trần Trì quay sang, lại vô tình nhìn thấy một người.

Ở ngoài sân bóng rổ, một nam sinh nhanh chóng đi qua, áo sơ mi sạch sẽ quy củ, trên tay cầm một tệp giấy tờ.

Đỗ Khải Trình chạy đến bên người cậu, thúc giục: "Bên kia đang chờ cậu đấy!"

Trần Trì thu mắt: "Giúp tôi một chuyện."

Đỗ Khải Trình: "Chuyện gì?"

"Điều tra nam sinh kia."

Đỗ Khải Trình theo tầm mắt của cậu nhìn qua.

Quan Ngọc...

Cậu ta liền cười cười: "À được được, nhưng mà..."

"Không thành vấn đề."

Trần Trì nhàn nhạt nói.

Đỗ Khải Trình không nghĩ tới cậu dễ dàng đồng ý như vậy: "Cậu không hỏi tôi muốn cậu đánh ai sao?"

Trần Trì liếc cậu ta một cái, từ chỗ ngồi đứng lên, không trả lời.

Đỗ Khải Trình hậm hực sò sò mũi.

Xem ra cái danh lão đại không phải dễ đấy.

*

Buổi sáng cuối tuần, Trần Trì nhận được điện thoại của Đỗ Khải Trình.

Nhận được địa chỉ, cậu sững sốt một chút.

Chính là trường học trước kia của cậu.

Cách chỗ đó ngày càng gần, phong cảnh xung quanh càng trở nên quen mắt, Trần Trì lạnh nhạt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đỗ Khải Trình ngắt điện thoại, cố làm ra vẻ: "Tôi đã có người bảo hộ, lần sau mấy người đừng hòng mượn tiền của tôi. Chúng ta sớm không còn là bạn

bè rồi."

Các nam sinh nghe cậu ta nói vậy đều bật cười.

Nam sinh dẫn đầu gầy điều thuốc: "Nói như mày thì ai chẳng nói được. Để tao xem người mày gọi tới là ai đi."

Mấy nam sinh đứng vây quanh bắt đầu mở miệng châm chọc.

Đỗ Khải Trình lo âu mà đứng một bên.

Cũng không biết Trần Trì mang theo bao nhiêu người. Nếu không đánh lại bọn họ, khẳng định sau này cậu ta sẽ bị chèn ép khổ sở hơn.

Đội thêm một lúc nữa, có người không kiên nhẫn, đẩy Đỗ Khải Trình: "Mẹ nó, rốt cuộc có tới hay không?"

Đỗ Khải Trình thiếu chút nữa bị té ngã, sau đó nhìn thấy nam sinh đang từ xa đi tới, ánh mắt sáng lên: "Đến rồi."

Khoan đã...

Chỉ có một mình cậu?

Cậu tới đánh nhau mà không mang theo người? Đơn thương độc mã tới?

Mấy nam sinh theo ánh mắt của cậu ta nhìn qua, không nhịn nổi cười: "Cậu ta?"

Mặt Đỗ Khải Trình trắng bệch.

Nam sinh dẫn đầu phìu phìu bụi trên quần áo, đứng lên.

Thân ảnh nam sinh ngày càng tới gần, khoe miệng ngả ngón của hắn cũng ngày càng nhạt.

Bên cạnh đã có người nhận ra.

"Sinh...Sinh ca?"

"Cmn, thật hay giả?"

"Đm cậu mù à?"

Đỗ Khải Trình ngơ ngác.

Mấy người này biết nhau sao?

Sẽ không...cùng nhau đánh cậu ta chứ?

Đỗ Khải Trình thật sự muốn khóc.

Trần Trì đến gần, có nam sinh lập tức xông lên. Cậu nghiêng người, giữa hai lông mày nhiễm lệ khi.

"Sinh ca!"

Tên dẫn đầu hô lên, mấy người phía sau cũng hô theo:

"Sinh ca!"

Đỗ Khải Trình thật sự bị dọa tới rồi.

Người anh em này, lai lịch trâu bò như vậy?

Trần Trì nhăn mày, mấy người trước

mất tuy có chút quen thuộc, nhưng cậu không nhớ tên, cũng không muốn nhớ.

"Định đánh cậu ta?"

Nam sinh dẫn đầu sắc mặt thay đổi: "Cậu ta là người Sinh ca bảo kê sao?"

Trần Trì nhàn nhạt nói: "Còn muốn đánh nữa không?"

Trương Diệu cười ra tiếng, cũng không biết là đang cười hay đang khóc: "Sinh ca đã nói vậy thì cậu ta chính là anh em của chúng ta. Sao có thể đánh chứ?"

Trần Trì không để ý đến hắn, nhìn Đỗ Khải Trình.

Đỗ Khải Trình biết, đây là cậu muốn hỏi cậu ta có muốn tiếp tục truy cứu hay không.

Cảm giác được lão đại che chở thật cmn tốt quá!

"Các người mau hứa đi. Về sau không được vay tiền của tôi nữa. Không, đây không phải vay mà là cướp."

Trương Diệu co được giãn được, quyết đoán đồng ý. Sau đó nhìn Trần Trì: "Sinh ca, lâu không gặp, đi uống một chút."

Trong mắt Trần Trì không cảm xúc: "Không cần."

Trương Diệu cũng không cảm thấy mất mặt, chậm rãi nói: "Em nghe được một ít về chuyện của Sí ca."

Sắc mặt của Trần Trì không thay đổi.

Trong lúc Trương Diệu cảm thấy cậu sẽ không đồng ý, Trần Trì lại lên tiếng: "Được."

Trương Diệu tìm một tiệm lẩu gia đình, tất cả ngồi trong một góc có cửa sổ sát đất. Đỗ Khải Trình cũng không dám đi theo, cảm ơn Trần Trì xong liền chạy mất.

Trương Diệu gọi một kết bìa.

"Thời gian trôi qua nhanh thật, một năm rồi mới gặp lại được Sinh ca."

Mấy người còn lại cũng bắt đầu bàn tán sôi nổi.

Trần Trì không rên một tiếng, dần dần không còn kiên nhẫn, trực tiếp đánh gãy câu chuyện: "Chuyện kia có gì mới?"

Trương Diệu tươi cười cứng đờ.

Trần Trì mắt đen nhìn chằm chằm hắn.

Bầu không khí trên bàn trở nên khẩn trương, ai cũng không dám động đũa, cũng chẳng dám thở mạnh, sợ Trần Trì tức giận sẽ làm ra điều gì đó.

Thời Ôn ở con phố đối diện, liền thấy được một màn trong tiệm lẩu. mấy nam sinh như hồ rình mồi mà nhìn một người, người kia lại đưa lưng về phía cô, thân mình hơi cong.

Cô cảm thấy có chuyện gì đó không hay.

"Nhanh lên." Thời Noãn ở phía trước thúc giục.

Thời Ôn nhìn thêm vài lần rồi nhanh chóng đuổi theo Thời Noãn.

Thời Noãn nhìn hướng dẫn trên điện thoại, cau mày cắn răng: "Cái lớp học bỏ tức kiểu gì mà tìm mãi không thấy?"

Thời Noãn lúc trước có hứng thú học dương cầm, nhưng cũng chẳng được bao lâu. Tuy yêu thích nhiều thứ nhưng lại không kiên nhẫn.

Gần đây lại ồn ào muốn đi học vẽ tranh.

Ba Thời cùng mẹ Thời biết cô không lâu sau sẽ chán, nhưng tính tình Thời Ôn dịu dàng lại kiên nhẫn, chắc chắn học sẽ rất tốt.

Liền cho Thời Noãn học, nhưng Thời Ôn cũng phải học theo.

Cuối tuần, hai người ngồi xe bus đến một khu phố khác. Nghe nói ở đây có một trung tâm học bỏ tức, giáo viên cũng rất giỏi.

Ba Thời có nhận một vụ án, làm quen được một người cũng làm luật sư, nhờ quan hệ bạn bè mà an bài cho Thời Ôn cùng Thời Noãn đi học ở đây.

Thời Noãn vẫn còn mãi oán giận, ánh mắt trời quá gắt, cô sợ da mình sẽ bị đen. Cả người đứng dưới nắng hồi lâu cũng bắt đầu đầy mồ hôi.

Thời Ôn rồi rầm một hồi lâu mới nói: "Chỉ cứ đi tìm trước đi. Em vừa thấy có một cửa hàng rất đặc biệt. Muốn đi xem một chút."

Cô cũng không chờ Thời Noãn kịp phản ứng, đã nhanh chóng chạy đi.

*

Thời Ôn chạy đến cửa sổ sát đất, đám người còn chưa đi, bầu không khí vẫn rất kì lạ.

Tiệm lẩu rất lớn, cô phải đi nửa vòng cửa hàng mới tới cửa chính. Lúc đi đến bàn của đám người kia, đã không thấy Trần Trì đâu.

Những nam sinh này không nhuộm tóc thì xỏ khuyên tai, cũng không ít người có hình xăm. Vừa thấy đã biết không phải loại người gì tốt.

Trong lòng Thời Ôn phát lạnh.

"Cậu ấy đâu?"

Trương Diệu ngửa đầu uống bia, nghe thấy có người nói thì nhìn qua. Là một nữ sinh, mặt nhỏ như bàn tay, đôi mắt vừa to vừa long lanh, ngũ quan nhỏ nhắn tinh xảo, trên người mặc váy dài màu trắng đơn giản.

Hắn buông lon bia, ngả ngón: "Tiểu mỹ nhân, có chuyện gì sao?"

Thời Ôn lui về sau một chút, rồi chỉ vị trí trống duy nhất: "Người vừa rồi ngồi đây đâu rồi?"

Trương Diệu híp mắt, đánh giá cô từ trên xuống dưới: "Cô cùng cậu ta có quan hệ gì?"

Thời Ôn: "Bạn."

"Bạn?" Trương Diệu cười lạnh: "Trên đời này chẳng có ai có thể làm bạn với cậu ta cả."

Lúc trước có, nhưng đã chết.

Một nam sinh khác lên tiếng: "Hay là bạn gái?"

Thời Ôn lắc đầu phủ nhận: "Không, không phải bạn gái."

Trương Diệu: "Vậy cô đang theo đuổi cậu ta sao?"

Thời Ôn mím môi, suy nghĩ một lúc, cuối cùng im lặng không phản bác.

Trương Diệu cười, đứng là Sinh ca đi đến chỗ nào cũng có người theo đuổi.

Hắn đứng lên, khui một chai bia mới: "Nhanh uống hết, xem cô có đủ tư cách theo đuổi cậu ta hay không?"

Các nam sinh bắt đầu hòa theo, gõ đũa thúc giục.

Từ bé đến lớn Thời Ôn chưa từng chạm qua rượu bia, mọi người xung quanh khi uống, sắc mặt cũng rất bình thường, nhất là trong TV, rượu bia giống như không nguy hiểm, nhân vật chính nào cũng đều uống hết cả một chai.

Cô chậm rãi nhận lấy, uống một ngụm.

Hương vị rất kì quái.

Cô muốn dừng một chút, lại có người đẩy chai bia lên ý đồ muốn cô uống bằng sạch.

Trần Trì từ nhà vệ sinh đi ra, tuy còn làm cậu choáng váng, nhưng Trần Trì vẫn có thể chuẩn xác nhận ra Thời Ôn.

Cậu không kịp nghĩ tại sao cô lại xuất hiện ở đây, nhanh chóng đi tới cướp lấy chai bia vứt xuống đất. Mọi người trong quán đều quay lại nhìn, ánh mắt Trần Trì tàn nhẫn, một tay đỡ Thời Ôn ổn định trọng tâm.

Trương Diệu thấy vậy, đứng lên muốn nói gì đó, đã bị Trần Trì hung hăng nện vào mặt.

Mùi máu tươi ở khoang miệng lan tràn, Trương Diệu đau đến nhe răng trợn mắt, cảm thấy răng của mình sắp rụng ra rồi.

Trần Trì lôi kéo Thời Ôn rời đi.

Người phục vụ đi tới thu dọn, không cẩn thận đụng phải Trương Diệu, bị hắn ta mắng cho một trận.

Hắn nhìn bóng dáng của hai người rời đi, cười lạnh hỏi người bên cạnh: "Lúc Sĩ ca chết, cậu ta có rơi một giọt nước mắt nào không?"

Không ai dám lên tiếng.

Trương Diệu tùy tiện vớ một chai bia bắt đầu tu ừng ực, sau đó lại bật cười: "Đánh chết tao cũng không tin Trần Trì Sinh có người trong lòng."

Cậu ta phải xứng đáng với cuộc sống cô độc, tịch mịch tới chết.

*

Trần Trì ngăn một chiếc taxi, vừa ngồi trên xe liền gục xuống. Tài xế hỏi địa chỉ, Thời Ôn thấy trên người cậu là mùi rượu bia nồng đậm, vẫn là nên đưa cậu về nhà.

Đọc địa chỉ nhà của Trần Trì.

Thời Ôn gian nan dìu Trần Trì vào nhà, vất vả lắm mới đặt cậu được lên sofa.

Cũng may nội thất nhà cậu vô cùng xa xỉ, ngồi dưới thảm lông cũng dễ chịu vô cùng.

Thời Ôn rót cho cậu một cốc nước.

Trần Trì cảm không chắc, bị đổ lên người, làm ướt áo phông màu trắng, xương quai xanh quấy rầy như ẩn như hiện.

Thời Ôn lại rót thêm một cốc nước nhưng không đưa cho cậu, mà cẩn thận giúp cậu uống.

Đợi cậu uống xong, Thời Ôn muốn thu dọn đồ trên mặt đất một chút, nhưng vừa mới đứng dậy, cánh tay đã bị kéo lại.

Cô không phòng bị, bị cậu kéo liền ngã xuống. Ngược lại không có cảm giác đau đớn, vì ngã vào người cậu, lại bị cậu ôm trong lòng.

Đầu Trần Trì đau muốn nứt ra, mơ mơ màng màng lại nghĩ thấy mùi hương quen thuộc, làm cậu cảm lòng không đau muốn tới gần nơi có mùi hương kia.

Cậu duỗi tay, thế nhưng lại có thể dễ dàng giữ chặt người nọ, không giống như trong giấc mơ rất nhiều lần đều thất bại.

Trong lòng ngực là Ôn Ôn của cậu nho nhỏ mềm mại không xương, làm cậu chỉ muốn buộc chặt tay, khiến cô không rời khỏi cậu nữa.

Cậu vui mặt vào hõm vai của cô, tìm một tư thế thoải mái, âm thanh khàn khàn rầu rĩ: "Bọn họ đều nói do tôi, bọn họ không tin tôi..."

Thời Ôn bị cậu ôm chặt có chút khó thở: "Hả? Ai cơ?"

Trần Trì không trả lời, giật giật đầu, mái tóc xù xù cọ vào tai Thời Ôn khiến cô phát ngứa.

Trần Trì: "Bọn họ nói tôi là người xấu."

Thời Ôn ngăn ra, lập tức phản bác: "Không phải đâu, cậu không phải người xấu."

Trần Trì lắc đầu: "Cậu cũng sẽ thấy tôi xấu xa sao?"

Thời Ôn cảm nhận được cậu run rẩy, không biết hôm nay cậu trải qua những gì, nhẹ nhàng xoa tóc của cậu, ôn nhu nói: "Không, tôi không có nghĩ như vậy."

Nhưng Trần Trì khi uống say còn cứng đầu hơn lúc cậu tỉnh táo.

Trần Trì: "Cậu sẽ nghĩ như vậy. Từ trước tới nay cậu đều không tin tôi."

Ánh mắt Thời Ôn hơi loé.

Đời trước, Trần Trì đúng là người xấu.

Nhưng đời này sẽ không, cô sẽ giúp cậu.

Thời Ôn nhẹ nhàng vuốt tóc của cậu: "Tôi tin cậu mà."

Trời ơi buồn ngủ quá nên beta còn ẩu, sai ở đâu mọi người cmt nhắc nhở để mình sửa nhaaa

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37-1: Tôi sẽ không để cho ai khi dễ cậu ấy □ (1)

Editor + beta: sellsell2610

Lời của editor: Chương này dài kinh khủng luôn ấy ạ, nên mình chia nhỏ ra làm mấy phần nha, mình sẽ up dần ạ♥️ □

Thời Ôn mất ngủ.

Không phải do cô không ngủ được, mà là nửa đêm gặp ác mộng nên tỉnh dậy, rồi cứ như vậy thức tới sáng.

Cơm sáng cô cũng không muốn ăn.

Trong đầu cô chỉ có duy nhất bộ dáng suy sụp ngày hôm qua của Trần Trì.

Còn có những câu hỏi kì lạ đó.

Rốt cuộc những người ở tiệm lẩu đó là ai? Nhìn qua thì không phải học sinh của Nhị Trung, tại sao Trần Trì lại chọc phải bọn họ?

Lúc đi ngang tiệm bánh bao, cô dừng lại, theo thói quen mua bữa sáng cho Trần Trì.

...

Trần Trì tới muộn hơn cô một chút, trừ bỏ tóc có chút rối loạn, sắc mặt vẫn bình thường.

Như thường ngày, cậu đưa cho Thời Ôn một hộp sữa đậu nành, rồi sờ trong ngăn bàn, lấy ra bánh bao mà cô mua, bắt đầu ăn.

Thời Ôn uống một chút sữa.

Cậu chắc hẳn không nhớ những gì mình nói hôm qua.

Nhưng mà...

"Trần Trì." cô nhẹ giọng gọi.

Trần Trì nghiêng mặt nhìn, lười nhác "ừm" một tiếng.

"Hôm qua cậu uống say." Mặt mày Thời Ôn hiện lên lo lắng: "Sau đó cậu còn đánh một nam sinh. Tôi thấy bọn họ là người không dễ chọc. Bọn họ sẽ không trả thù cậu chứ?"

Trần Trì giật giật lông mày.

Vậy sao?

Cậu nhìn gương mặt tràn đầy lo lắng của cô, cắn một miếng bánh bao: "Không biết nữa."

Mày Thời Ôn lại nhăn chặt vài phần.

Trần Trì ăn xong, dạ dày thoải mái không ít, mới bắt đầu nói: "Nói không chừng...tan học sẽ bị chặn đường..."

Thời Ôn "a" một tiếng: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

Trần Trì ăn xong miếng bánh bao cuối cùng, vứt túi vào thùng rác: "Cậu đưa tôi về nhà."

Vương Đình ngồi trên thật sự không nghe nổi nữa.

"Đề Tiểu Ôn đưa cậu về nhà làm gì? Cậu ấy là nữ sinh đấy." Vương Đình thấy ánh mắt cậu lạnh vài phần, khí thế liền yếu đi: "Cậu ấy đưa cậu về cũng không làm được gì, có khi còn bị khi dễ."

Vương Đình cảm thấy vẫn là mình nói có lý, giọng nói lại cao thêm vài phần: "Làm gì có ai để bạn nữ đưa về nhà, không phải do cậu tự gây sự sao..."

Thời Ôn kéo kéo tay áo của Vương Đình, ra hiệu cô đừng nói nữa.

Đỗ Khải Trình nhìn qua có vẻ đang chăm chú làm toán, nhưng thật ra lỗ tai đã dựng lên từ bao giờ.

Nghe xong chỉ có cảm nhận duy nhất.

Lão đại cũng thật biết nguy trang.

Ngày hôm qua, cậu ta nghe được rõ ràng đám người kia đều gọi cậu là "Sinh ca", gọi đến thuận miệng không chịu được. Đám người kia thường ngày kiêu ngạo, đã bao giờ chịu cho ai mặt mũi chứ?

Trần Trì bị khi dễ.

Làm gì có chuyện đấy.

Trần Trì chống cằm, nhàn nhạt liếc Vương Đình: "Cậu ấy đi cùng tôi, tôi sẽ không để cho ai khi dễ cậu ấy."

Vương Đình"..."

Vương Đình thôn thức, nhìn Thời Ôn, lại phát hiện cô đỏ mặt.

Không thể cứu vãn.

Đồng chí Tiểu Ôn cũng ngây thơ quá rồi.

Thời Ôn phát hiện gần đây bản thân rất dễ đỏ mặt, cô dùng mu bàn tay áp vào má, nói: "Không được, tôi phải về nhà cùng với Thời Noãn. Hay cậu tìm giáo viên đi."

Gần đây Thời Noãn giám sát cô càng lúc càng chặt.

Trần Trì rũ mắt "ừ" một tiếng, rồi lại nằm bò ra bàn.

Thời Ôn lại nghĩ đến bộ dáng đáng thương của cậu ngày hôm qua.

Nhưng Thời Noãn đang nghi ngờ bọn họ, nếu hôm nay cô đưa cậu về bị Thời Noãn phát hiện. Vậy không phải sẽ uổng phí bao nhiêu công sức trước đây của cô sao?

Ăn cơm trưa xong, Đỗ Khải Trùng ra hiệu bảo Trần Trì ra ngoài, rồi sau đó đưa cho cậu mấy tờ giấy A4.

"Đây là thông tin về Quan Ngọc."

Trần Trì dựa vào lan can ngoài ban công, nhanh chóng lật xem.

Thanh mai trúc mã?

Quen biết 7 năm?

Trần Trì thu mắt.

Lúc cậu gặp cô lần đầu tiên, cô mới chỉ 7 tuổi.

Nhưng cô lại không nhớ.

Hàng xóm?

Trần Trì không tự chủ được sức lực, tờ giấy trong phút chốc đã bị vò nát.

Cuối tuần, Thời Ôn lấy cớ đến thư viện để tới tiệm lẩu.

Cô ở ngoài tiệm đi một vòng, cũng không gặp lại mấy nam sinh kia.

Cô bước vào trong tiệm, lập tức có phục vụ đi tới.

"Ngại quá" Thời Ôn mở miệng trước: "Em không có tới ăn, em muốn hỏi chút việc."

Người phục vụ cũng không tỏ ra thiếu kiên nhẫn cùng ghét bỏ, lễ phép nói: "Quý khách muốn hỏi chuyện gì ạ?"

Thời Ôn: "Tuần trước, mấy nam sinh ngồi bàn ở trong góc kia, uống rượu đánh người, chị còn nhớ không ạ?"

"A, nhớ rồi. Ngày hôm đấy tôi cũng ở đây, thật sự bị dọa chết!" Người phục vụ ôm ngực, hơi rùng mình.

Thời Ôn không nghĩ có thể hỏi được ngay: "Vậy chị biết bọn họ là ai không ạ?"

Phục vụ: "Bọn họ sao? Đều là học sinh cá biệt, có điều thường xuyên chiếu cố quán của chúng tôi. Ngày thường bọn họ cũng tương đối tốt, chỉ là hơi phiền một chút. Nhưng lần trước quả thật rất đáng sợ."

Thời Ôn gật gật đầu, lần trước đúng là dọa người. Lúc Trần Trì đánh một người trong đó, cô chỉ nghĩ đám nam sinh đó sẽ đứng lên vây Trần Trì lại mà đánh hội đồng.

"Vậy chị có biết khi nào bọn họ đến đây không? Có thời gian chính xác không ạ?"

Người phục vụ lắc đầu: "Cái này tôi không biết. Nhưng họ thường xuyên tới một quán bar gia đình."

Rồi chỉ chỉ phía đường đối diện: "Chính là quán bar đó."

Thời Ôn cảm ơn người phục vụ xong. Cô cũng không vội vã qua đường, mà đứng ở bên này chăm chú nhìn quán bar gia đình đó.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37-2: Tôi sẽ không để cho ai khi dễ cậu ấy □ (2)

editor + beta: sellsell2610

Bên trong có nguy hiểm không?

Nhưng còn phải xem lúc này quán bar có mở cửa không đã.

Có lẽ không mở vào buổi sáng đi, cô qua xem một chút liền biết.

Thời Ôn âm thầm hạ quyết tâm, chờ đến đèn xanh liền sang đường.

Ngoài dự đoán, quán bar lúc này đang mở cửa.

Đã như vậy rồi, Thời Ôn cũng không hề do dự, cứng đầu đi vào. Bên trong quán bar tối tăm, ánh sáng mê ly, vừa đi vào cảm giác như bước vào trong đêm tối, khó có thể phân biệt rõ đây là ngày hay đêm.

Quán bar lúc này không nhiều người lắm, nhưng cũng không tính là ít.

Thời Ôn không trang điểm, tóc buộc đuôi ngựa, trên người là váy trắng sạch sẽ thuần khiết, cùng với những người nùng trang điểm đậm giống như thuộc về hai thế giới khác nhau.

Một đường đi hấp dẫn không ít ánh mắt.

Thời Ôn có chút sợ hãi, lòng bàn tay vì khẩn trương mà ra mồ hôi. Cô nỗ lực né tránh những ánh mắt trần trụi soi xét, ở trong đám người cố gắng nhớ lại gương mặt kia. Ngẫu nhiên đụng phải ánh mắt của một vài người khác, ý tứ khiêu khích không che giấu kia làm cô ngay lập tức muốn rời khỏi.

Cô cắn môi, vẫn là kiên trì.

Đi đến trước quầy bar, Thời Ôn đang muốn hỏi bartender, đột nhiên không kịp phòng ngừa tay bị người khác giữ chặt, cô hoảng loạn, vội vùng ra.

"bang" một tiếng, biến mất ở trong âm nhạc ồn ào.

Thời Ôn quay đầu lại, nhìn thấy một nam nhân anh tuấn. Người này mắt phượng hơi chợn, khí chất kiêu ngạo khó thuần, nhìn qua đã biết là người không dễ chọc vào.

Thời Ôn trong lòng hoảng hốt.

Người đàn ông lại giống như không giận dữ, ngược lại còn cười, đôi mắt thon dài, cười đến yêu nghiệt.

"Em gái nhỏ. Nhìn em không giống nữ sinh sẽ đến nơi này. Sao? Tới tìm người à?"

Thời Ôn nhìn hán tử cười không có gì giả tạo mới thoáng buông lỏng cảnh giác.

"Đúng vậy, tôi tới tìm người. Anh có biết mấy nam sinh thường xuyên đến tiệm lẩu đối diện kia không? Trong đó có nam sinh nhuộm tóc, trên tay xăm hình khẩu súng."

Người đàn ông hí mắt: "Hình xăm khẩu súng sao? À, tôi biết đó là ai rồi."

Ánh mắt Thời Ôn sáng lên: "Thật sao?"

Người đàn ông: "Tôi giúp em tìm người đó thì có lợi gì sao?"

"Hả?..."

Hắn lại hừ một tiếng, nhếch mép cười: "Thôi, coi như làm người tốt đi."

Hắn đưa cô vào thang máy, đi lên tầng ba.

Không tới một lúc sau đã có một đám người đi tới, Thời Ôn nhận ra bọn họ, người dẫn đầu đám người kia chính là người đã bị Trần Tri đánh một quyền.

Trương Diệu nhìn thấy Thời Ôn, hơi nhướn mí: "Lại là cô à? Tìm anh đây có chuyện gì à?"

Đám người ngồi vào quầy bar.

Thời Ôn cũng đi qua: "Tôi muốn hỏi một chút. Các người có quan hệ gì với Trần Tri?"

Trương Diệu lấy một ly cocktail, đẩy cho Thời Ôn, ý tứ không cần nói cũng biết.

Thời Ôn nhú mày.

Cô nhìn Trương Diệu, lại nhìn đám người chung quanh, vào lúc cô muốn rời đi, có một bàn tay đã cầm lấy ly rượu, uống thay cô.

Là người đàn ông vừa rồi giúp cô tìm người.

Thời Ôn: "Cảm ơn."

Trương Diệu nhướn mày, uống một hớp rượu: "Cô hỏi quan hệ gì à? Hắn cướp bạn gái của huynh đệ tôi, lại hại huynh đệ tôi chết thảm. Cmn cô nói xem đây là quan hệ gì?"

Thời Ôn ngăn ra.

Phản ứng đầu tiên chính là không có khả năng, nhất định là hắn ta nói bậy. Nhưng nếu không phải lý do này, bọn họ tại sao lại khi dễ Trần Tri.

Cô cẩn thận hỏi lại: "Mấy người vì chuyện này mới khi dễ cậu ấy?"

Trương Diệu động tác hơi dừng lại, những người khác sắc mặt cũng đồng loạt thay đổi.

Bọn họ khi dễ Sinh ca?

Trương Diệu lại nghĩ tới lần trước gặp Trần Tri, trên người cậu là lòn bé vết thương.

Đã hiểu.

Hắn cười nhạt.

Hoá ra là giả làm một thiếu niên vô hại.

Trương Diệu cũng không vạch trần: "Đúng vậy, chính là bởi vì nguyên nhân này, tên khốn đó là thiếu đôn."

Thời Ôn nghe hắn nói Trần Tri như vậy liền cảm thấy không vui: "Tôi biết Trần Tri không phải người như vậy, các người có lẽ đã hiểu lầm cậu ấy rồi."

Trương Diệu cười đến hoang đường: "Cô thì hiểu cậu ta cái gì? Anh đây nói cho cô biết, cậu ta trước đây chẳng khác gì con chuột luôn bị mọi người đuổi đánh. Ngoại trừ có gương mặt đó ra thì còn có cái gì? Một thằng khốn cướp bạn gái của huynh đệ mà cô vẫn muốn theo đuổi sao?"

Thời Ôn vội bắt lấy trọng tâm: "Trần Tri trước kia có bạn bè sao?"

Trương Diệu trườ trườ khoe miệng: "Đúng vậy, Sí ca thấy cậu ta đáng thương mới kết huynh đệ, không ngờ lại bị cậu ta cướp bạn gái lại còn bị cậu ta hại chết."

Hắn đột nhiên hạ giọng: "Cô biết nữ sinh kia là ai không? Đó chính là Tô Nhiễm. Cô biết cô ta chứ?"

Nghe được hai chữ Tô Nhiễm, sự tin tưởng của Thời Ôn dành cho Trần Tri bỗng xuất hiện một vết nứt.

Vương Đình từng nói rằng: Nam sinh khi dễ Trần Tri là bởi vì khi Trần Tri mới chuyển đến đây đã chọc hoa hậu giảng đường Tô Nhiễm bật khóc.

Hiện tại, nam sinh kia lại nói: Bọn họ khi dễ Trần Tri là bởi vì cậu cướp bạn gái của một người tên Sí ca, cô gái này cũng chính là Tô Nhiễm.

"Tôi không biết cô ấy... Cảm ơn."

Thời Ôn tâm sự nặng nề mà rời khỏi quán bar, không thấy được các nam sinh kia vào lúc cô xoay người liền đổi sắc mặt.

"Không nghĩ tới cô ta lại dám tìm tới đây. Có vẻ rất thích Sinh ca." Một nam sinh lên tiếng trêu ghẹo.

Có người nói tiếp: "Qua chuyện này chắc sẽ không thích nữa, chúng ta đều nói Sinh ca thành dạng người vừa hèn vừa đều rồi còn gì nữa."

"Cô ta sẽ tin à?"

"Tao cảm thấy nhắc đến Tô Nhiễm cô ta khẳng định tin. Hôm qua tao tìm Tô Nhiễm hỏi qua, biết Sinh ca đã sớm không để ý cô ta, Tô Nhiễm biết sự tồn tại của Thời Ôn cũng không cam lòng, hứa sẽ giúp chúng ta một tay."

"Haha, tốt nhất cô ta nên tin rồi rời xa Sinh ca. Sau đó Xích ca thừa thắng xông lên bắt lấy em gái đó. Haha không biết Sinh ca sẽ cảm thấy thế nào nếu nữ nhân của mình bị người khác cướp đi nhỉ?"

"Sinh ca hẳn là cũng thích cô ta đi. Nếu không tại sao chúng mày lại muốn thực hiện kế hoạch này?"

"Nhiều nhất chính là Sinh ca để ý cô ta."

Trương Diệu đứng lên: "Có thể làm cho Trần Trì Sinh để ý còn chưa đến một bàn tay. Được rồi."

Hắn đi đến bên cạnh Nhậm Xích, nhìn trên tay hắn ta vẫn là ly rượu vừa rồi uống thay Thời Ôn, Trương Diệu lấy lại để lên bàn, một tay đặt lên vai của Nhậm Xích.

Thấy Nhậm Xích vẫn nhìn cửa không nói lời nào, Trương Diệu lại lên tiếng: "Xích ca, Trần Trì Sinh cướp bạn gái của Sí ca lại hại Sí ca chết. Hiện tại anh cướp đi người phụ nữ của hắn, cũng không nhất định phải lấy mạng của hắn. Coi như là quá nhân từ rồi. Sí ca sẽ không trách anh đâu."

Nhậm Xích cười lạnh một tiếng: "Tao muốn báo thù cho em ruột tao còn cần người dạy à?"

Tình hình là chương 37 vẫn còn một đoạn nữa, mình sẽ cố gắng up sớm nhất có thể ạ ♥ □

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37-3: Tôi sẽ không để cho ai khi dễ cậu ấy □ (3)

Editor +beta: sellsell2610

Thời Ôn lại một đêm mất ngủ.

Ngày hôm sau lúc cô vào lớp, Trần Trì đã tới rồi. Cậu ghé vào trên bàn học, tóc đen nhánh mềm mềm, một bộ dáng khi ngủ dụ ngoạn vô hại.

Thời Ôn thật ra không mấy tin tưởng lời của những nam sinh kia.

Nhưng bọn họ sao phải gạt cô chứ?

Không có ý nghĩa gì cả.

*

Tiết thể dục, cuộc thi chạy 800m.

Thời Ôn chạy xong, mệt đến nỗi thở không ra hơi. Từ lúc trọng sinh đến bây giờ cô chỉ dùng não, thể lực càng ngày càng kém.

Cô cùng Vương Đình cùng đi tới toilet, hai người rửa mặt bớt nóng, thể lực của Vương Đình còn kém hơn cả cô, dựa vào bồn rửa mặt không muốn đứng lên.

"Cậu ổn chứ?"

Thời Ôn giúp cô nhẹ nhàng điều hoà hô hấp.

Vương Đình: "Đừng, đừng. Chị gái à, cậu mặc kệ mình đi. Giờ mình muốn ối lắm rồi."

Thời Ôn thu tay lại, áy náy nói: "Xin lỗi cậu. Không sao chứ?"

Vương Đình lắc lắc tay: "Đầu mình hơi choáng một chút. Cậu cứ ra ngoài trước đi."

Thời Ôn cũng không quên dặn dò: "Cậu đừng rửa nước lạnh nhiều quá."

Ra đến ngoài toilet, cô muốn đứng đây đợi Vương Đình.

Đột nhiên cô nghe dưới tầng có động tĩnh.

"Học...học trường..."

Nữ sinh ở khu dạy học đợi đã hồi lâu, cuối cùng cũng đợi được người mình mong ngóng.

Vì đang trong giờ học nên hành lang cực kì an tĩnh, một chút thanh âm cũng có thể truyền lên tầng. Chính vì thế Thời Ôn liền rõ ràng nghe được nữ sinh kia kích động run rẩy gọi hai chữ "học trường".

Sau đó, là một đạo giọng nam.

"Tôi đã có người trong lòng."

Tiếp theo là tiếng bước chân lên tầng.

Thời Ôn vội vàng chạy vào toilet.

Đó là giọng của Trần Trì.

Tôi đã có người trong lòng?

Ý nghĩ của Thời Ôn đình chỉ hoạt động, trong đầu chuyển phát ý nghĩa của câu nói này xong, cô chỉ có thể nghĩ đến một cái tên: Tô Nhiễm.

*

Thời Ôn còn chưa kịp tìm lí do gặp Tô Nhiễm, Tô Nhiễm đã đi trước một bước, chủ động tới tìm cô.

Lúc đó là giờ nghỉ, Thời Ôn đi lấy nước ấm, trong lúc quay trở lại lớp thị bị người gọi lại. Nhìn đến người đó, cô hơi sững sốt một chút.

Chính là nữ sinh đó, lúc trước ở văn phòng vì bị uy hiếp mới nói Trần Trì động thủ đánh người trước. Nhưng cũng chính là nữ sinh đã giúp Trần Trì khỏi bị khi dễ.

Nữ sinh chạy đến trước mặt Thời Ôn, cong môi cười khế, răng nanh như ẩn như hiện, tự giới thiệu: "Xin chào, mình là Tô Nhiễm."

Thời Ôn tươi cười cứng đờ.

Tô Nhiễm

Cô ấy thế mà lại chính là Tô Nhiễm.

Thời Ôn cùng Tô Nhiễm ngồi trên băng ghế dài ở sân thượng.

Tô Nhiễm mở miệng trước: "Mình muốn nói với cậu về chuyện của Trần Trì."

Thời Ôn đoán được, gật gật đầu, trong lòng phức tạp.

Thật ra cô cũng muốn tìm bạn học thời sơ trung của Trần Trì để nói chuyện. Chỉ là trong ấn tượng của cô, Trần Trì và Tô Nhiễm quan hệ không tốt. Lại không ngờ rằng Tô Nhiễm chính là nữ sinh giúp Trần Trì không bị khi dễ.

Tô Nhiễm cười cười: "Mình cũng chính là bạn học thời sơ trung của Trần Trì. Không biết cậu có biết hay không. Lúc cậu ấy vừa chuyển tới, mình cùng cậu ấy nhắc tới vài chuyện cũ... vì thế mình liền khóc. Các nam sinh khác đều nghĩ cậu ấy khi dễ mình, nên họ mới bắt đầu gây phiền toái cho Trần Trì."

Thời Ôn liếm môi.

Cô đã nghe Vương Đình kể qua chuyện này. Lúc ấy đối với nữ sinh chưa thấy mặt này nữ sinh ấn tượng không tốt.

Tô Nhiễm cúi đầu, tay đặt trên đầu gối, ra sức nắm lấy gấu váy.

"Mình không nghĩ mọi chuyện sẽ như thế này...Lúc học sơ trung, đã xảy ra rất nhiều chuyện, mình đã làm tổn thương cậu ấy."

Thời Ôn ánh mắt hơi lơ: "Mình có thể hỏi đó là chuyện gì không?"

Tô Nhiễm cắn môi: "Thật ra sơ trung mình có quen một người bạn trai, tên là Nhậm Sí. Trần Trì cùng Nhậm Sí là bạn tốt, ba người chúng mình chơi cũng rất tốt. Nhưng đột nhiên có một ngày, Trần Trì phản bội Nhậm Sí, nói rằng cậu ấy thích mình..."

Tô Nhiễm vừa nói vừa quan sát biểu tình của Thời Ôn, thấy cô lộ ra biểu tình ngạc nhiên thì âm thầm thở ra. Xem ra Trần Trì còn chưa kể cho cô về chuyện lúc trước.

"Cậu ấy từ nhỏ đã không thân cận với gia đình, chưa từng cảm nhận được tình yêu cùng sự quan tâm. Nhìn cậu ấy có vẻ lạnh nhạt xa cách, nhưng nếu có ai đối tốt với cậu ấy, Trần Trì sẽ buông xuống phòng bị, hoàn toàn ý lại và tin tưởng người đó. Cậu ấy đối với mình cũng là như vậy, mình cảm thấy cậu ấy không phải thật sự thích mình nên mình mới cự tuyệt..."

Thời Ôn lại liếm môi, lắng lắng nghe cô ta nói.

"Về sau mình chuyển trường vì muốn tránh xa mối quan hệ tay ba đó. Không lâu sau thì nghe tin Nhậm Sí đua xe, gặp tai nạn chết."

Thời Ôn tròn to mắt, không tự chủ nắm chặt góc áo.

Tô Nhiễm: "Mình tới tìm cậu chính là do gần đây nghe được vài lời đồn rằng Trần Trì rất bám cậu. Mình muốn nhắc nhở cậu một chút, Trần Trì đối với cậu có thể không phải thật lòng thích, nếu cậu hiểu lầm thì sẽ chỉ có mình cậu tổn thương thôi. Nhưng cũng không thể nói trước, có khả năng cậu ấy thật sự thích cậu, nhưng để phòng ngừa vạn nhất...Nhưng mà, cậu đối với Trần Trì là cảm giác gì?"

Thời Ôn "a" một tiếng, phủ nhận: "Mình và cậu ấy chỉ là bạn bè thôi."

Tô Nhiễm hơi mỉm cười: "Vậy sao? Không ngờ Trần Trì cũng có thể kết bạn. Thời Ôn, mình nói câu này có khả năng sẽ làm cậu buồn..."

Tô Nhiễm thanh âm có chút do dự: "Mình cảm thấy cậu ấy tiếp cận cậu là vì nghĩ tới mình, mới đồng ý cùng cậu thân thiết. Nhưng cậu nhất định cũng rất tốt, bằng không cậu ấy cũng không đồng ý ở gần cậu."

"Nhưng mà mình thật sự lo lắng cậu ấy sẽ đem những gì không vui vì mình mà liên lụy đến cậu. Cậu nhất định phải cẩn thận. Còn nữa, nếu cậu muốn biết chuyện gì của cậu ấy, cứ đến hỏi mình. Mình hiểu cậu ấy rõ nhất."

Tô Nhiễm nói xong liền đứng lên.

Thời Ôn cũng theo đó đứng lên, cô xoa xoa làn váy, phát hiện bàn tay mình đã phỉm lạnh.

Tô Nhiễm cùng cô vẫy tay tạm biệt.

Thời Ôn vẫn đứng tại chỗ, mọi chữ Tô Nhiễm nói đều rành mạch rõ ràng văng vẳng bên tai.

Cả người Thời Ôn đều cảm thấy vắng vẻ, giống như có cái gì đó chậm rãi mất đi, khiến cô hoang mang.

Chương này chỉ còn một phần nữa thôi là xong ạ ♥ □ spoil một chút là bạn Trần Trì sắp tỏ tình rồi naaa

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37-4: "Ôn Ôn, đừng cười với hắc..."; □

editor + beta: sellsell2610

Tan học, Thời Noãn phải ở lại trực nhật. Thời Ôn ngồi ở lớp làm bài tập, tiện thể đợi Thời Noãn.

Nhưng cô căn bản không viết được chữ gì.

Mấy ngày nay xảy ra quá nhiều việc, lời nói của những người đó đều làm cô lo lắng cùng khủng hoảng.

Cướp bạn gái, hại chết bạn tốt, hiện giờ vẫn nhớ mãi không quên Tô Nhiễm. Lại còn đem cô trở thành thể thân của người khác.

Nếu Trần Trì thật sự là người như vậy, cô làm sao có thể giúp đỡ cậu. Làm thế nào mới có thể ngăn cản cậu làm ra việc thương thiên hại lý kia?

Thời Ôn buông bút, để lên trên mặt bàn.

Trần Trì cũng chưa về, khó có khi cậu không ngủ, ghé vào trên bàn, mắt nhìn mặt đất, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Thời Ôn trong lòng có chút khó chịu, tò mò nhưng không thể hỏi, mãi mãi cũng chẳng biết chân tướng.

Bạn bè không phải là nên tin tưởng nhau sao?

Những người đó đều không quan trọng bằng cậu, sao phải tin bọn họ mà nghi ngờ cậu?

"Trần Trì..."

"Hình như tôi thích cậu..."

Cả hai người cùng đồng thời lên tiếng.

Thời Ôn im lặng, từng câu từng chữ Trần Trì vừa nói, rõ ràng rót vào tai.

"Tôi thích cậu."

Thời Ôn không biết mình nên làm gì lúc này nữa.

Trong đầu tràn đầy dấu chấm hỏi.

"Cậu nói cái gì?"

Thời Ôn không chắc chắn hỏi lại, hoài nghi lỡ tai mình có vấn đề.

Trần Trì không chớp mắt lặp lại một lần nữa: "Tôi thích cậu."

Ngữ khí kia bình thản giống như nói "Tôi muốn ăn bánh bao."

Một chút cũng không giống như thổ lộ.

Thời Ôn thay cậu tìm lí do: "Cậu chơi đại mạo hiểm bị thua?"

Trần Trì lắc đầu, ngồi dậy, từng câu từng chữ rõ ràng rơi vào tai Thời Ôn: "Cậu giúp người khác theo đuổi tôi khiến tôi rất tức giận, nam sinh cao tam xoa đầu cậu ở hành lang kia cũng khiến tôi tức giận. Đó không phải biểu hiện của thích một người à?"

Thời Ôn...

Cô nghĩ đến những lời Tô Nhiễm nói.

"Đây là bởi vì cậu không có cảm giác an toàn, tôi đối tốt với cậu, cậu sợ tôi đối tốt với người khác sẽ không quan tâm cậu nữa. Đó là chiếm hữu."

Trần Trì nghĩ đến Quan Ngọc xoa đầu cô, liền không nhịn được nắm chặt tay.

Là chiếm hữu?

Trần Trì mặt vô biểu tình, kiên trì nói: "Tôi chỉ có tính chiếm hữu với một mình cậu. Tôi thích cậu."

Thời Ôn nhú mày, thốt lên: "Không phải cậu thích Tô Nhiễm sao?"

Cả hai người đều im lặng.

Đáy mắt Trần Trì một mảnh âm lệ, lại cố kìm xuống, chỉ còn dư lại một khoảng tối tăm.

Hắn hoá ra đã động tay, còn câu kết với Tô Nhiễm.

"Tô Nhiễm là ai?" Trần Trì đậm mặt hỏi.

Thời Ôn mông lung.

Chuyện này là sao?

Trần Trì biểu tình tự nhiên, mắt đảo hoa hắc bạch phân minh, thẳng thắn mà nhìn cô.

Thời Ôn nhìn không ra một chút dấu vết nào từ cậu.

Cô đem việc xảy ra hai ngày gần đây kể cho cậu, sắc mặt Trần Trì theo đó ngày càng kém.

Cô chưa bao giờ thấy qua sắc mặt dọa người của cậu như thế này bao giờ.

"Cậu đi đâu tìm bọn họ?" Trần Trì hỏi.

Thời Ôn không dám nói là quán bar, cố tình lược qua đoạn đó.

Trần Trì: "Quán bar?"

Thời Ôn không nghĩ tới cậu sẽ đoán được, nhỏ giọng đáp: "Ừm."

Mu bàn tay gân xanh bạo khỏi, cậu cố gắng áp chế cảm giác muốn phát tiết: "Cậu dám đi một mình tới nơi nguy hiểm như vậy?"

Thời Ôn không nói lời nào.

Nơi đó đúng thật rất nguy hiểm.

"Vì vậy, cậu tin lời bọn họ?"

Trần Trì quay mặt đi nơi khác, nhắm mắt lại che giấu lệ khí âm u trong đáy mắt.

Thời Ôn nhìn sườn mặt thon gầy tái nhợt của cậu: "Không phải...Chỉ là bọn họ nói rất..."

Trần Trì nhếch môi, so với khóc còn khó coi hơn, cậu đứng dậy, nhàn nhạt lưu lại một câu.

"Cậu chưa bao giờ chịu tin tôi cả."

Thời Ôn phảng phất giống như bị xối một chậu nước đá.

Cô nghĩ đến ngày đó cậu uống say, cậu ôm cô, cả người run rẩy, giọng nói khô khốc áp lực, nói bọn họ không tin cậu, nói bọn họ đều nói cậu là người xấu, nói cô cũng không tin cậu.

Lúc ấy cô thề thốt phủ nhận, hiện tại lại làm ngược lại với lời hứa lúc ấy.

Cô đuổi theo, hàng lang chạy dài trống trơn, không thấy bóng dáng Trần Trì.

Cô chạy đến cầu thang, nhìn xuống dưới, thấy được thân ảnh của Trần Trì ở chỗ ngoặt. Cô vội vàng chạy theo.

Thời Ôn đi ra tới cổng trường, lại không thấy Trần Trì đâu. Đang tính toán muốn đi tìm thì có người gọi cô lại.

Thời Ôn quay đầu lại.

Một chiếc xe mui trần bất ngờ dừng ở ven đường. Nam nhân ngồi ở ghế lái đeo kính râm, hẩn nhìn Thời Ôn vẫy vẫy tay, bước xuống xe.

Là người đàn ông hôm trước ở quán bar đã giúp cô.

Hắn đến trước mặt cô, tháo xuống kính râm: "Không nhớ ra tôi?"

Mắt phượng hẩn hơi chợn, cười nghiền ngẫm. Là một gương mặt dù chỉ gặp qua một lần cũng khó có thể quên được.

Thời Ôn: "Tôi nhớ."

Nhậm Xích cười: "Vậy có nhớ tôi uống thay cô một ly rượu?"

Thời Ôn suy đoán mục đích của hắn, nhẹ giọng trả lời: "Nhớ."

Nhậm Xích: "Vậy mời tôi một bữa cơm đi. Coi như cảm ơn."

Thời Ôn lộ ra vẻ mặt khó xử: "Ngại quá. Tôi phải về nhà."

"Nhưng cô còn chưa có lấy cặp sách kia."

"Lát nữa tôi sẽ quay trở lại trường học lấy."

"Tôi ở đây chờ cô."

"Ngại quá." Thời Ôn mỉm cười lễ phép: "Mẹ của tôi rất nghiêm khắc, tôi cảm ơn bằng cách khác được chứ? Tôi có thể mời anh uống nước, nhưng cũng không thể uống cùng anh được."

Thời Ôn còn muốn nói thêm điều gì nữa, bất chợt bị một người túm lấy kéo đi.

Thời Ôn hoảng hốt nhìn lại.

Là Trần Trì.

"Trần Trì?"

Trần Trì không nói chuyện, cậu đưa lưng về phía cô, Thời Ôn không nhìn thấy sắc mặt của cậu. Cô quay đầu nhìn lại, người đàn ông kia nhìn bọn họ chăm chăm, chuẩn xác mà nói, chính là nhìn Trần Trì. Sắc mặt hắn ta âm trầm, một đôi mắt phượng phiếm tàn nhẫn.

Trần Trì kéo cô đi tới khu dạy học, tan học trên hàng lang không có một bóng người.

Thời Ôn bị cậu dồn vào góc tường, phía sau là bức tường lạnh băng, phía trước là hơi nóng từ thân thể cậu toát ra.

Có lẽ cậu mới rửa mặt xong, tóc trên trán dính nước ướt đầm dề rủ xuống, có giọt nước từ tóc cậu nhỏ xuống mặt đất. Thời Ôn thu mắt, phát hiện khoảng cách của hai người hiện tại quá gần.

"Cậu..."

Cô mở miệng, nhưng đối diện với đôi mắt cậu lại nói không ra lời.

Đôi mắt cậu rất đen.

Giống như màn đêm.

Một tay Trần Trì chống trên tường, đem cô vây lại trong lồng ngực, hơi hơi khom lưng, nhìn thẳng vào mắt cô. Đáy mắt cậu sâu không thấy đáy, cảm xúc phức tạp, giống như một đốm lửa nóng cháy, muốn đem cô hoà tan.

Sự chiếm hữu quá mãnh liệt.

Chỉ cần nhìn đã có thể thấy sự chiếm hữu khiến cô hoảng hốt, cô nhìn gương mặt tinh xảo tái nhợt của cậu, run run hỏi: "Trần Trì, cậu làm sao vậy?"

Trần Trì cầm lấy cánh tay cô, một tay chống phía sau cô, khớp ngón tay trắng bệch.

Thời Ôn: "Cậu đang làm tôi đau đấy."

Ánh mắt Trần Trì hơi loé, giảm nhẹ sức lực.

"Sao hai người lại ở cạnh nhau?" Cậu từ kẽ răng rít ra mấy chữ.

Thời Ôn: "Cái gì?"

Trần Trì: "Cậu còn cười với hắn."

Mặt cậu không có biểu tình, động tác mềm nhẹ mà xoa gương mặt cô, thì thầm lẩm bẩm:

"Ôn Ôn, đừng cười với hắn..."

"Bằng không tôi sẽ không khống chế được chính mình..."

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38-1: "Đừng động vào cô ấy"; □

Editor + beta: sellsell2610

Lời editor: Chương này dài nên mình sẽ chia ra thành mấy phần, mình sẽ cố up nhanh cho mọi người nha □

Thời Ôn bị dọa tỉnh.

Trong mộng, thiếu niên kia trở thành ác ma, tay cầm vũ khí, biểu tình nhàn nhạt mà nhìn cô. Cuối cùng lộ ra nụ cười ác liệt, đẩy mắt tràn đầy sự điên cuồng muốn phá hủy tất cả.

Cậu nhìn cô, nhẹ giọng nói:

"Cậu không tin tôi là đúng."

Thời Ôn từ trong ác mộng tỉnh lại, cả người không kim được toát mồ hôi lạnh, ngồi trên giường một lúc lâu vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh.

*

Quán bar K.

Nhậm Xích ung dung bình thản, chờ có người báo cáo xong, mới chậm rãi sửa sang lại quần áo xuống lầu.

"Lâu không gặp."

Khoé môi hắn cong lên một cách châm biếm, đưa mắt quét toàn bộ người trong quán bar vừa bị Trần Trì đánh gục, lại cười lớn vài phần:

"Sao lại thế này? Thật sự đối với một cô bé mà để bụng. Trần Trì Sinh trong trí nhớ của tao không có thất tình lục dục."

Trần Trì tiện tay lau máu bên miệng, lệ khí trong mắt khó tan đi lại bùng lên:

"Đừng động vào cô ấy."

Mỗi một chữ giống như được đúc ra.

Nhậm Xích ngồi vào quầy bar: "Còn Tô Nhiễm? Lúc trước vì cô ta mà phản bội anh em, hại chết Nhậm Sí. Giờ nói không thích liền không thích?"

Trong giọng nói của Trần Trì không có bất kì độ ấm nào: "Tao cùng cô ta không có quan hệ."

Nhậm Xích nhếch môi, nhìn những người trong quán bar: "Mày nghĩ ở đây có ai tin?"

Ngữ khí của hắn nhàn nhạt, một chút cũng không giống như đang đùa giỡn.

Nhậm Xích đứng lên, cười đến càng yêu nghiệt, lại nói ra những lời tàn nhẫn nhất: "Trần Trì Sinh, loại người như mày, đến ba mẹ ruột còn ghét bỏ, dựa vào đâu dám đi thích con gái nhà người khác? Mày tốt nhất nên quay trở lại cái cống của mày đi, đừng làm bẩn nơi con người sống."

Sắc mặt Trần Trì không đổi, cảm xúc cũng không hề phập phồng: "Cái mạng này sống ở cống ngầm không đáng giá. Vì vậy, nếu mày còn động vào cô ấy, tao liều mạng với mày."

Nhậm Xích ý cười từ đầu tới cuối không thuyên giảm, hắn đẩy ra người bảo tiêu đứng chắn trước mặt, đôi mắt phượng nhãn khế neho lại, hạ giọng lạnh lùng nói: "Càng là mày để ý tao càng muốn biết cô ấy là người như thế nào. Có thể làm loại người không có lương tâm như mày để ý."

Trần Trì xông lên bóp chặt cổ hắn, mặt vô biểu tình, hơi thở hung ác tùy ý phát tán.

Bảo tiêu muốn tiến lên, lại bị Nhậm Xích ra hiệu lùi lại, hắn buông tay, nắm chặt lấy cánh tay Trần Trì.

Cả hai đều dùng hết sức, không ai dễ chịu. Mọi người xung quanh không dám lên tiếng.

Đôi mắt Nhậm Xích xung huyết, bảo tiêu vài lần muốn tiến lên lại bị hắn trừng mắt trở về.

Nhưng ở lúc hô hấp của hắn bắt đầu thô suyễn, Trần Trì liền buông lỏng tay.

Trần Trì: "Phụ nữ của anh em không để động vào."

Lúc Nhậm Sí còn sống đã lập ra quy tắc này. Sau khi Nhậm Sí chết, quy tắc này liền trở thành quy tắc của Nhậm Xích. Chỉ cần có người trong hội động đến phụ nữ của anh em, nhất định phải đánh gần chết mới thôi.

Nhậm Xích ho khan một hồi, mở miệng âm thanh đều ách: "Mày cùng cô ấy ở bên nhau?"

Trần Trì nghĩ tới ngày hôm đó Thời Ôn cự tuyệt cùng không tin tưởng cậu, ánh mắt tối lại.

"Đúng vậy, ở bên nhau."

Nhậm Xích cười lạnh, tự rót rượu: "Thì liên quan gì đến tao? Cmn, mày sớm đã không phải anh em của tao."

Trần Trì: "A Sí nhận tao là anh em."

Cả quán tĩnh mịch.

Nhậm Xích đột nhiên bật cười, càng cười càng to, cười đến lúc không thể cười nổi: "Anh em? Vậy mày nói cho tao biết lúc nó chết mày ở đâu? Mày biết rõ sau khi nó uống rượu sẽ đi đưa xe sao không ngăn nó? Cmn còn không phải mày lừa nó sao?"

Trần Trì không biểu tình, trong quán bar tối tăm, làm người khác nhìn không thấu: "Tại sao mày lại không biết?"

Nhậm Xích hơi dừng lại: "Mày có ý gì?"

Trần Trì không trả lời, nhắc lại câu nói kia: "Đừng động vào cô ấy."

Nói xong liền xoay người đi.

Đám đông vây xem vội rẽ thành một con đường.

Chúc những bạn nào sắp thi học kì sẽ đạt kết quả thật tốt nha ♥️ good luck ♥️

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38-2: Lưu li □

Editor + beta: sellsell2610

Thời Ôn bị mẹ Thời cứng rắn lôi từ trên giường dậy, kì công trang điểm một phen, nói là muốn đi quảng trường dạo phố.

Thời Ôn vừa tới quảng trường chưa bao lâu, đã nhận được tin nhắn.

[Tôi đang đợi ở dưới nhà của cậu.]

Tay Thời Ôn run lên, thiếu chút là làm rớt điện thoại, khiến cho cả Thời Noãn cùng mẹ Thời đều nhìn qua.

Cô cất điện thoại đi, thất thần lắc đầu: "Không có gì đâu ạ, chỉ là vừa rồi nhìn thấy một tin tức đáng sợ..."

Mẹ Thời xoa đầu cô: "Tin tức gì mà lại dọa người như vậy?"

Thời Ôn miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: "Mẹ, con muốn đi toilet..."

Mẹ Thời: "Ừ, con mau đi đi."

Lúc cô chuẩn bị rời đi, lại bị mẹ Thời giữ lại: "Con đang mặc váy, cầm điện thoại vào nhà vệ sinh không có tiện."

Thời Ôn le lưỡi: "Không sao đâu ạ!"

Mẹ Thời cảm thấy kì quái, quay sang hỏi Thời Noãn đang đứng cạnh: "Con có biết Tiểu Ôn dạo này có chuyện gì không?"

Thời Noãn nhún nhún vai.

Ai mà biết gần đây xảy ra chuyện gì, chỉ là cô cảm thấy Thời Ôn đúng thật rất kì quái, lại thường xuyên thất thần.

Thời Ôn đi vào toilet, trả lời tin nhắn.

[cậu đang ở dưới nhà tôi?]

Bên kia rất nhanh trả lời lại.

[ừm]

Thời Ôn liếm môi.

[Tôi cùng chị gái với mẹ đang ở quảng trường. Không thể về ngay được. Cậu mau về nhà đi. Có chuyện gì để mai nói cũng được.]

Cô đợi một lúc cũng không thấy cậu trả lời. Trong lòng cảm thấy, cậu nhất định sẽ đợi cô trở về, mặc kệ sớm hay muộn.

Thời Ôn lại bồi mẹ Thời đi dạo một hồi, lại hay thất thần mà nhìn điện thoại.

Không có tin nhắn.

"Sao vậy con?" Mẹ Thời đang chọn quần áo cho cô, thấy cô liên tục cau mày, không ngừng nhìn điện thoại: "Có việc gì gấp à?"

Thời Ôn "à" một tiếng, vốn dĩ muốn nói không phải, nhưng mở miệng ra lại thành "vâng"

"Con cảm thấy bà đi sắp đến...Con về nhà trước được không ạ?"

Mẹ Thời suy tư, cũng không nhớ nổi kỉ sinh lý của Thời Ôn cùng Thời Noãn, lại thấy cô đang mặc váy trắng: "Được rồi, mặc váy trắng rất dễ lộ. Con đợi Tiểu Noãn ra rồi chúng ta cùng về."

Thời Ôn: "Không sao đâu ạ. Mẹ cùng chị cứ tiếp tục đi dạo đi."

Thời Ôn đi đến nơi mẹ Thời không nhìn thấy liền bắt đầu chạy. Chạy đến ra ngoài khu thương mại, mặt trời mùa hạ không chút nào bủn xỉn chiếu trên người, ánh sáng chói mắt cùng nhiệt độ nóng kinh người, Thời Ôn nhanh chóng toát mồ hôi.

Rốt cuộc cũng về đến nhà, từ xa nhìn lại cũng không thấy bóng dáng Trần Trì, cô phóng chậm bước chân.

Đi rồi?

Thời Ôn che lại bụng bên trái do vừa rồi cô chạy nhanh nên bị sốc, lại lấy ra giấy ăn bắt đầu lau mồ hôi. Đang muốn mở khoá đi vào, ma xui quỷ khiến, cô lại vòng ra phía sau chung cư.

Tiểu khu rất chú ý đến hoạt động xanh hoá môi trường, tuy không phải những cây hiếm lạ, nhưng trước mắt, cả màu sắc lẫn khóm cây đều được trồng rất thuận mắt.

Ở tường rào cuối cùng có một cây bạch quả, Trần Trì ngồi xõm dưới gốc cây.

Cậu mặc đơn giản một áo phông trắng cùng quần màu đen, ngồi xõm cúi đầu, chôn đầu trong đầu gối, sợi tóc đen như mực dán vào áo phông.

Giữa một bức tranh màu nước loang lổ, cậu là bức phác hoạ độc đáo nhất, đơn giản mà sạch sẽ.

Thời Ôn đi trên con đường đá vụn, chậm rãi đi đến bên cạnh cậu.

Sau đó, cô nhìn thấy trên người cậu bị thương, có chỗ vẫn còn đang chảy máu. Cô nhí đến kinh hãi, hô hấp đều phát run.

"Trần Trì."

Cô ngồi xõm bên người cậu.

Trần Trì ngẩng đầu, trên mặt cậu cũng có vết thương, khoe miệng là một mảng máu bầm.

Dưới ánh mặt trời, mái tóc đen của cậu càng thêm nhu hoà, làn da lãnh bạch làm cho gương mặt càng thêm sạch sẽ, thanh tú. Đáy mắt như chứa mặt trời, là một đôi mắt đào hoa đẹp như lưu li.

Bộ dáng này cùng với thiếu niên ác ma trong giấc mơ của cô khác nhau một trời một vực.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38-3: "Đó là do tôi ghen"; □

Editor + beta: sellsell2610

Cậu ngồi xõm trên mặt đất, mí mắt nhẹ xốc nhìn cô, ánh mắt thông thấu, như là từ một nơi rất xa nhìn lại. Cậu vươn cánh tay, nói: "Tôi tới nhờ cậu xử lý vết thương."

Lòng Thời Ôn tê rần.

Vết thương trên người Trần Trì rải rác có rất nhiều, nhưng không phải đặc biệt nghiêm trọng.

Cô nhẹ nhàng giúp cậu xử lý, thi thoảng lại quan sát đến biểu tình của cậu. Lòng mi cậu hơi run một chút, có lẽ thật sự rất đau.

Thời gian trôi qua, tất cả lại giống như trở về thời điểm cô vừa trọng sinh.

Thiếu niên trước mắt mặt mày sạch sẽ, khí chất dịu ngoan, làm Thời Ôn cảm thấy giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

"Tôi không hại chết Nhậm Sí, cũng không thích Tô Nhiễm. Cậu càng không phải thể thân. Tôi nói như vậy, cậu tin tôi sao?"

Trần Trì đột nhiên mở miệng nói chuyện, mắt vẫn nhìn dưới mặt đất, ngữ khí nhàn nhạt, như là không dùng lực khi nói chuyện.

Thời Ôn ngơ ngác.

Cậu ngừng đầu.

Khoảnh khắc Thời Ôn chạm phải ánh mắt kia, cô cảm thấy... Nếu cô nói không tin, thì giây tiếp theo, thế giới trong đáy mắt cậu liền sụp đổ.

"Tôi tin."

Cô nhẹ nhàng nói.

Một cơn gió thổi tới, tóc cậu vương vào mắt, Thời Ôn đuổi tay muốn gạt hộ cậu, lại bị Trần Trì kéo vào trong ngực.

Cậu ngả về phía sau, dựa vào thân cây.

"Một mình cậu là đủ rồi."

Chỉ cần cô tin là đủ rồi.

Nhưng vào trong tai Thời Ôn lại trở thành tiếng kêu rên.

Trên lưng cậu cũng có vết thương.

Thời Ôn nóng nảy: "Trần Trì, mau bỏ tôi ra."

Trần Trì nhúm mày, ôm cô càng thêm chặt: "Cậu ghét bỏ tôi?"

Thời Ôn biết cậu hiểu lầm, cho rằng cô ghét bỏ quần áo có chút rách nát của cậu.

"Không phải. Trên lưng cậu có vết thương đúng không? Dựa vào cây như vậy sẽ rất đau. Có phải rất nghiêm trọng không? Chúng ta đến bệnh viện nhé?"

Trần Trì: "Cậu giúp tôi băng bó!"

Thời Ôn: "Đừng nháo. Nên đi bệnh viện thì phải đi."

Trần Trì lại càng ôm chặt: "Không nghiêm trọng, chỉ cần cậu."

"Trần Trì..." cô thuyết phục không được, đành thỏa hiệp: "Được rồi, vậy tôi giúp cậu xử lý!"

Cô đứng dậy, không bắt được ý cười xẹt qua đáy mắt cậu.

Hành lang tầng cao nhất, cậu dẫn cô vào góc tường, cảm xúc mất khống chế cùng với tính chiếm hữu, giống như muốn đem cô nhai nuốt..

Tay Thời Ôn run rẩy, thiếu niên liền nhắm mi.

"Xin lỗi..." cô nhẹ giọng xin lỗi, sau đó lại hỏi: "Ai làm cậu bị thương vậy?"

Trần Trì: "Nhậm Xích"

Thời Ôn: "Nhậm Sí? Không phải anh ta..."

"Là anh ruột của Nhậm Sí."

Thời Ôn hiểu rõ, gật gật đầu, sau một lúc lâu lại chậm rãi hỏi: "Cậu không muốn giải thích sao?"

Trần Trì rũ mắt: "Không cần thiết."

"Vì cái gì?"

Trần Trì: "Không ý nghĩa!"

Thời Ôn ngo ngoắt.

"Vậy cậu không muốn tôi cười với Nhậm Xích là vì lo rằng anh ta sẽ đem tức giận với cậu trút sang tôi sao?"

"Không phải."

Thời Ôn chớp chớp mắt: "Hà?"

Hóa ra là cô tự mình đa tình.

Trần Trì yên lặng quan sát biểu tình của Thời Ôn, thấy cô xấu hổ đến đỏ mặt, hầu kết khẽ nhúc nhích. Cậu cúi đầu, ghé sát vào tai cô, nói:

"Tôi không muốn cậu ta làm hại cậu. Nhưng cũng không muốn thấy cậu cười với ai cả. Đó là do tôi ghen."

Thời Ôn nhẹ buông tay, miếng bông rơi xuống đất.

Cô ngước mắt, chăm chú nhìn thiếu niên phía trước, trong đầu xẹt qua một màn.

"Có phải ai giúp cậu xử lý vết thương, cậu đều sẽ thích người đó. Có đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39-1: Bạn gái □

Editor: sellsell2610

Trần Trì nhú mi, nhàn nhạt nói: "Tô Nhiễm giúp tôi xử lý vết thương 3 năm."

"Tôi chỉ thích một mình cậu."

Thời Ôn hoảng loạn.

Vậy đời trước thì sao?

Mặc kệ đời trước vì lý do gì mà cậu lại thích Thời Noãn, nhưng ít nhất đời này, cô đã thành công, không để cho Trần Trì thích Thời Noãn.

Chỉ là, người cậu thích bây giờ lại là cô.

Nếu như cô cự tuyệt, cậu sẽ từ bỏ sao?

Thời Ôn: "Nếu tôi từ chối cậu?"

Trần Trì mặt không biểu tình: "Không quan trọng."

"Thích cậu là việc của tôi."

Miếng bông vừa được Thời Ôn cầm lên lại một lần nữa rơi xuống, cô chớp chớp mắt.

Không nghe lầm chứ?

Cô nhớ lại một chút, trừ ngày hôm đó ở hành lang, tính chiếm hữu khiến cậu mất khống chế, thì Thời Ôn chưa từng thấy qua cậu có biểu hiện của một thiếu niên bất lương cùng tàn bạo bao giờ.

Hiện tại tính chiếm hữu của cậu cũng không mãnh liệt tới mức muốn giam cầm cô. Dựa theo tác phong của cậu ở đời trước, bởi vì Thời Noãn cùng người khác mập mờ mà cậu đã cho nổ trường học.

Xem ra, kì thật bây giờ cậu cũng không quá thích cô. Cậu không vui khi thấy cô cười với Nhậm Xích, bởi vì người kia luôn tìm cách đối phó với cậu.

Vì thế, đem tình cảm mới chớm của cậu bóp chết từ trong nôi, có lẽ tất cả mọi chuyện sẽ quay trở lại với đúng quỹ đạo vốn có của nó.

Thời Ôn tự bỏ nãi xong, sau đó nhẹ nhàng thờ ra.

Trần Trì đem tất cả biểu tình của cô thu vào đáy mắt, thấy vẻ mặt cô nhẹ nhàng, bàn tay đang nắm chặt đá vụn mới buông lỏng ra.

*

Nữ sinh theo đuôi Trần Trì dạo gần đây biết thêm một tin tức - Trần Trì có bạn gái.

Dần dần lời đồn đã lan khắp trường.

Nhị ban hóa học lão sư biết Trần Trì chính là nhân vật chính trong lời đồn liền không giữ nổi bình tĩnh.

Vì thế ông liền tìm đến chủ nhiệm của nhị ban, chính là Ngô Đông. Ngô Đông cũng là hóa học lão sư, vừa nghe cũng nóng nảy. Trần Trì chính là học sinh chuyên trường có kết quả thi khoa học tự nhiên vô cùng tốt, tương lai đáng mong chờ. Vì vậy, trực tiếp tới lớp gọi Trần Trì đến văn phòng.

Ngô Đông chưa từng trải qua việc này, không biết nên mở miệng thế nào, nhị ban hóa học lão sư Vương Thụy lại là người có kinh nghiệm.

"Trần Trì. Gần đây trong trường học có lời đồn nói em có bạn gái. Có phải đấy là sự thật không?"

Trần Trì thờ ơ: "Không phải."

Wang Thụy: "Vậy tại sao mọi người đều nói em có bạn gái?"

Trần Trì ngáp một cái: "Có nữ sinh tìm em thổ lộ, nên tùy tiện lấy cớ."

Wang Thụy minh bạch: "À! Hóa ra là vậy."

Ngô Đông cũng nhẹ nhàng thờ ra.

Wang Thụy cảm thấy lúc này chính là cơ hội tốt để nói vài lời khuyên răn cậu: "Trần Trì này, tình yêu cấp ba không đáng tin cậy. Hiện tại quan trọng nhất chính là việc học, em phải nhớ kĩ..."

"Lão sư, em có thể về lớp chưa?"

Trần Trì lạnh nhạt cắt ngang.

Những lời Vương Thụy muốn nói liền nghẹn ở cổ.

Trần Trì tiếp tục: "Em phải đi về làm hóa học."

Wang Thụy cùng Ngô Đông vừa nghe, liền không dám chậm trễ cậu: "Đi đi, không lãng phí thời gian học tập của em"

Trần Trì đầu cũng không quay lại, xoay người rời khỏi văn phòng.

Cả lớp thấy cậu trở về liền yên tĩnh, sau đó lại bắt đầu châu đầu ghé tai bàn tán.

Trần Trì cũng không thèm liếc nhìn mọi người một cái, về tới chỗ liền bò ra bàn ngủ.

"Vậy Trần Trì thật sự có bạn gái?"

"Đó không phải thật chứ?"

"Oa, có chút hâm mộ nha. Không biết nữ sinh đó thế nào, có xinh đẹp không nhỉ?"

"Này, biểu tình của cậu giống như không phải thực hâm mộ. Là ghen tị à?"

"Cậu không ghen tị sao? Hừ!"

"Thật ra mình cảm thấy chuyện đó là giả. Chỉ là cậu ấy tùy tiện lấy cớ để từ chối thôi."

"Mình cũng cảm thấy như vậy. Trần Trì tính cách rất lạnh nhạt, cũng không hẳn là cao lãnh, mà là loại người không có thất tình lục dục."

"Mình nói cho các cậu nghe. Mỗi lần mình đi qua cậu ấy, mắt Trần Trì lúc nào cũng nhìn thẳng, cảm thấy trong mắt cậu ấy không chứa bất kì ai cả. Bình

thường tuy chúng mình hay chạm mặt thoáng qua, nhưng cậu ấy lại đem cho mình cảm giác, đó là mình bị làm lo, căn bản là không có cảm giác tồn tại."

"Mình cũng có cảm giác này."

"Mình cũng vậy..."

Thanh âm mọi người nhỏ vun bản luận, chữ đực chữ cái rơi vào tai Thời Ôn, khiến cô trong lòng không yên.

Chỉ là, mọi người nói không phải có chút quá khoa trương sao?

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39-2: Lớp phó kỉ luật □

Editor: sellsell2610

Vừa hết tiết thứ hai, Ngô Đông cho gọi Thời Ôn lên văn phòng.

Cô sợ tới mức thiếu chút nữa dùng bút xuyên thủng sách luyện tập.

Chủ nhiệm lớp đã biết cô chính là người Trần Trì thích sao?

Trần Trì bên cạnh vẫn còn đang ngủ. Thời Ôn cảm thấy chắc chắn không phải cậu nói, nhưng trong lòng khó tránh khỏi bất an. Tiết trước vừa gọi Trần Trì lên văn phòng, tiết này lại đến lượt cô.

Nếu mọi người hiểu lầm thì phải làm sao?

Tới văn phòng Thời Ôn mới biết mình đã nghĩ nhiều.

Ngô Đông đẩy mắt kính: "Việc của Trần Trì chắc em cũng nghe nói rồi chứ?"

Thời Ôn chần chừ, không biết nên gật đầu hay lắc đầu. Ngô Đông cũng không chờ cô trả lời, đã nói tiếp:

"Thầy nhớ lúc trước em nói muốn làm lớp phó kỉ luật. Đối với em thầy rất yên tâm, bởi vì em rất hiểu chuyện. Nhưng việc của Trần Trì khiến thầy rất lo lắng, cho nên, vị trí lớp phó kỉ luật không cần phải tuyển nữa, em trực tiếp làm đi."

Thời Ôn nghĩ thầm, thật ra cô đã sớm quên cái chức lớp phó kỉ luật này rồi, bởi gần đây ở trường học không có ai khi dễ Trần Trì.

Ngô Đông tiếp tục: "Đặc biệt là Trần Trì, thầy hi vọng em có thể quan tâm bạn, nhắc nhở bạn một chút, học sinh phải lấy việc học làm chủ. Có được không?"

Thời Ôn hoàn toàn không có lý do cự tuyệt, vì lúc trước chính là cô yêu cầu làm, nên đành phải căng da đầu đồng ý: "Vâng. Cảm ơn lão sư đã tin tưởng."

Chức lớp phó kỉ luật bị dồn đến ột, Thời Ôn trong lòng đều đều. Cô không có kinh nghiệm làm cán bộ lớp, lúc trước ứng tuyển là muốn lúc Trần Trì bị khi dễ, cô có thể danh chính ngôn thuận mà "xen vào việc của người khác", xảy ra chuyện gì còn có lão sư bảo vệ.

Học sinh lớp hai tuy rằng Thời Ôn không quá hiểu biết, nhưng cô ngồi ở bàn cuối, ngay cả động tác nhỏ của họ cô cũng thấy rõ ràng.

Đặc biệt là lớp phó kỉ luật hiện tại, Đường Hi. Hẳn không những không tuân thủ kỉ luật, hơn nữa còn nói rất nhiều, mà hẳn cũng chính là anh em tốt của Lý Vinh, mặc dù không tham gia trận đấu với Trần Trì lúc trước.

Không cần phải làm lớp phó kỉ luật, Đường Hi vô cùng vui sướng, khi nói chuyện âm thanh cực to. Thời Ôn cùng hán chỗ ngồi một người nam một người bắc mà còn có thể nghe thấy hán nói gì.

"Rốt cuộc không cần làm lớp phó kỉ luật. Bằng không lúc tôi nói chuyện thật cảm thấy thẹn với chức vụ của mình."

"Nói ra cũng tiếc thật, sau này lão tử không thể bao che cho anh em được rồi."

"Thời Ôn nhìn mềm mềm nhũn nhũn. Chúng ta đã dành cô ấy mấy câu hán là cô ấy sẽ bỏ qua."

Thời Ôn: "..."

Giọng của hắn lớn như thế nào hắn thật sự không biết sao?

Vài phút sau, Đường Hi vẫn còn đang nói.

Phiền thật.

Cô là lớp phó kỉ luật đúng không? Có lẽ sẽ quản được hắn đề hắn không nói chuyện nữa. Nhưng nên nói thế nào đây?

Thời Ôn nghĩ đến xuất thân.

"Phanh---"

Là tiếng sách vở bị ném lên bàn.

Thời Ôn sợ tới mức tay run lên, quay đầu nhìn lại.

Trần Trì híp mắt, hiển nhiên vẫn còn buồn ngủ. Cánh tay gầy nhưng rắn chắc vẫn còn giơ lên giữa không trung, không cần nói cũng biết cậu vừa làm gì.

Mà trên mặt bàn Đường Hi lại xuất hiện một quyển sách không phải của hắn.

Hắn cầm lấy sách giáo khoa, mắng: "Mẹ nó, ai ném?"

Ánh mắt dừng trên người Trần Trì, hắn ngẩn người, nghĩ lại chuyện ở sân bóng Lý Vinh kể lại, ngữ khí hoà hoãn lại, nhưng vẫn không áp được lửa giận:

"Trần Trì cậu ném tôi làm gì?"

Trần Trì nâng mí mắt, không mặn không nhạt nói: "À, ngại quá, nằm mơ."

Sự tức giận của Đường Hi vì câu này của cậu mà nổi lên, cảm thấy bản thân mình bị trêu đùa:

"Nằm mơ ném sách? Còn ném tới chỗ tôi? Cậu nằm mơ cái gì mà trâu bò như thế?"

Trần Trì dựa lưng vào ghế: "Mơ chơi bóng rổ."

Đường Hi nghẹn họng.

Thành sọc liền quên đau, Lý Vinh không ưa Trần Trì, cảm thấy cậu chính là cố ý gây chuyện. Trần Trì là người tàn nhẫn, hắn cũng không kém.

Lý Vinh thấy vậy, lập tức đứng lên trợ uy cho Đường Hi:

"Cmn Trần Trì, cái cố của cậu ngời được sao? Chơi bóng rổ thì ghê gớm lắm à? Lão tử đây đá bóng cũng không có đi đá chân ghế của người khác."

Đường Hi ngồi ở phía trước Lý Vinh, tươi cười đóng băng vài giây.

Thật ra, hắn rất muốn nói, Lý Vinh thường xuyên đá chân ghế của hắn.

Đường Hi ho khan vài tiếng: "Tôi cảm thấy cậu chính là cố ý gây chuyện."

Trần Trì: "Ừm."

Lý Vinh: "Cái gì?"

Trần Trì lạnh lùng liếc hắn một cái: "Tôi chính là cố ý muốn gây chuyện với các cậu đấy."

Lý Vinh: "..."

Giống mấy thằng trẻ chow cãi nhau quá =))

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39-3: Ghen ghét □

Editor: sellsell2610

Đường Hi cũng không biết nên nói lại như thế nào, đành nhin xuống, nhưng không muốn trước mặt bao nhiêu người bị mất khí thế, chỉ có thể nói:

"Cmn nếu cậu có bản lĩnh thì chúng ta ra bên ngoài đánh một trận."

Lời này vừa nói ra, bà vai đã bị Lý Vinh túm lấy, làm mặt quỷ, nói nhỏ:

"Cậu muốn tìm chết cũng đừng kéo theo tôi."

Đường Hi không nghe thấy hẳn nói:

"Cậu nói gì vậy?"

Lý Vinh tròn trắng mắt.

"Cái kia..."

Giọng nói của nữ sinh nhu nhược mềm mại, hai người đều nhìn qua. Là Thòi Ôn.

Thòi Ôn mỉm cười lễ phép: "Bây giờ đang là giờ tự học, các cậu mau trở lại chỗ ngồi đi. Nếu không tôi sẽ ghi lại tên."

Đường Hi há mồm muốn nói chuyện.

Thòi Ôn giờ lên quyền sở giám sát: "Muốn nói mấy câu đồ dành tôi cũng vô dụng."

Đường Hi xấu hổ cười cười, ghé vào tai Lý Vinh nói: "Cô ấy nghe được kia."

Thòi Ôn bắt đầu đi: "Bây giờ cậu nói cái gì tôi cũng nghe thấy rồi, cho nên mong cậu lần sau đừng nói chuyện trong giờ học."

Đường Hi: "..."

Lý Vinh vui vẻ, vỗ vai Đường Hi: "Giọng cậu lớn như vậy làm gì có ai không nghe được? Haha buồn cười chết mất."

"Cười đủ chưa?"

Một giọng nói lạnh như băng xen vào.

Thòi Ôn biết bọn họ quấy rầy Trần Tri nghỉ ngơi, liền nói với Đường Hi cùng Lý Vinh: "Các cậu ra ngoài nói chuyện với tôi một chút được chứ?"

Đường Hi cùng Lý Vinh liếc nhau.

"Được chứ."

Cô gái mềm mại như cô thì có thể làm gì bọn họ?

Hai nam sinh nghênh ngang theo Thòi Ôn ra ngoài, không ai chú ý tới ánh mắt của Trần Tri từng chút từng chút phỉếm ý lạnh.

"Lớp phó kỉ luật. Tìm chúng tôi có chuyện gì sao?"

Đường Hi tùy tiện, tươi cười còn có chút trêu chọc.

"Mọi ngày đều là người khác gọi tôi là lớp phó kỉ luật, hôm nay lại đến lượt tôi gọi người khác. Kì diệu thật."

Lý Vinh không chút nghĩ ngợi đã kích hấn: "Ai gọi cậu là lớp phó kỉ luật? Không phải mọi người đều gọi cậu là Đường Tây Thi sao?"

Đường Hi thấy có nữ sinh ở đây, biệt hiệu xấu hổ lại bị lộ ra, liền vội vàng bảo vệ mặt mũi: "Cmn cậu không được nói bậy. Lớp phó kỉ luật, không phải như vậy đâu."

Thòi Ôn hơi cong môi, muốn bảo trì một nụ cười lễ phép, chứng tỏ cô không để ý đến biệt hiệu của hắn.

Nhưng nghĩ đến ba chữ "Đường Tây Thi" lại nhin không được lộ ra mấy chiếc răng sữa.

"Đm" Lý Vinh thấp giọng mắng.

Lớp phó kỉ luật cười...cũng quá ngọt quá mềm rồi.

Đường Hi cũng ngây ngốc, sờ sờ mũi: "Lớp phó kỉ luật, cậu cười lên đẹp quá."

Thời Ôn được hân khen có chút ngưng ngừng: "A, cảm ơn."

Trần Trì dựa vào lưng ghế, gất gao nhìn ba người ngoài hành lang. Thấy nữ sinh thì thoảng lại cười vô cùng thẹn thùng, sinh động đến chói mắt.

Tay cậu nắm chặt ghế dựa, cổ nén cảm giác muốn xông lên, cho hai người kia một quyền.

Thời Ôn mím môi, nói ra những lời cô đã chuẩn bị tốt:

"Tôi gọi các cậu ra đây là muốn thương lượng một chuyện. Lần trước các cậu khi dễ Trần Trì, dù sao lão sư cũng xử phạt rồi, chỉ là tôi không muốn Trần Trì đối với các cậu ghi hận. Gần đây cậu ấy luyện bóng rổ rất chú tâm, tôi cũng muốn cậu ấy thông qua bóng rổ có thể làm quen được với nhiều người. Hơn nữa Trần Trì nhất định không muốn giữa cậu ấy và các cậu có hiểu lầm, cho nên tôi hi vọng các cậu cùng cậu ấy sau này có thể chung sống hoà bình với nhau. Có được hay không?"

Lý Vinh cùng Đường Hi liếc nhau, cảm thấy đầu óc của mình không đủ dùng.

Chuyện kia, không phải bọn họ mới là người bị hại sao,

Thời Ôn thấy bọn họ không trả lời, lại nói tiếp:

"Các cậu không cần phải trở thành bạn của nhau. Nhưng mọi người đều là bạn học, chỉ là mong các cậu mỗi lần nói chuyện đều không cần căng thẳng như vậy, sẽ ảnh hưởng đến kỉ luật của lớp, tôi không thể lúc nào cũng ghi tên của các cậu được. Nếu không, e là chủ nhiệm lớp sẽ thông báo cho ba mẹ các cậu đấy."

Ba mẹ nguyện ý đứt tiền cũng muốn cho con vào nhị ban, khẳng định rất quan tâm tới con của mình. Mà đồng ý tới nhị ban học, học sinh nhất định rất sợ ba mẹ.

Quả nhiên, hai người nghe được câu cuối cùng sắc mặt đều đổi.

Còn có thể nói như thế nào nữa?

Nếu nói cho ba mẹ, còn không phải vừa bị ăn mắng lại vừa bị cắt tiền tiêu vặt sao?

Hơn nữa, không thể vì vạch mặt Trần Trì giả nhân giả nghĩa mà đem chuyện Lý Vinh hân cùng một đám người cũng không đánh lại một người truyền ra ngoài.

Lý Vinh cố tỏ ra mình khoan hồng độ lượng: "Được rồi."

Đường Hi nghĩ thầm, đúng là diễn giỏi thật, vì thế cũng chỉ biết đồng ý.

Thời Ôn cảm kích, nhìn bọn họ cười cười.

Cô suy nghĩ, trong lớp có lẽ không có ai chán ghét Trần Trì. Sau khi gia nhập đội bóng rổ liền có bạn, lại có cơ hội hoạt động, hẳn là không còn gì đáng lo.

Vì vậy sau khi tan học, Thời Ôn vỗ vỗ cái bàn, nhắc nhở Trần Trì tan học, cũng nhân tiện nói luôn:

"Trần Trì, từ ngày mai buổi sáng tôi không thể đến sớm cùng cậu học được rồi. Mẹ tôi muốn tôi phải ăn sáng ở nhà."

Idol mình sắp cưới rồi mà mình vẫn ngồi edit truyện được huhu tự cảm thấy mình mạnh mẽ vl:)

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40-1: "Cô xấu" ☐

Edit + beta: sellsell2610

Đây là Thời Ôn lấy cớ.

Nếu cô còn tiếp tục đơn độc ở chung với Trần Trì, có khả năng cậu sẽ càng lún càng sâu. Cho nên, cô muốn trước khi nó nảy nờ, đem nó bóp chết từ trong gốc rễ.

Cậu vừa mới tỉnh ngủ, một tay chống trán, nghe cô nói vậy, chỉ nhân nhật quay đầu, về mặt buồn ngủ mê mẩn: "Ừm."

Không có phản ứng tiêu cực.

Thời Ôn thả lỏng tâm trạng.

"Mai gặp lại."

Thân ảnh của thiếu nữ rời đi.

Cánh tay chống trán của Trần Tri buông xuống, nặng nề đập trên mặt bàn. Trên mặt âm u khó lường, hai mắt một mảnh hắc ám.

*

Trận trung kết bóng rổ của Nhị Trung được tổ chức tại sân bóng rổ của trường đại học.

Trước ngày diễn ra trận đấu, Trần Tri đã gửi tin nhắn cho cô. Thời Ôn không chút do dự liền đồng ý tới xem.

Nếu lần này cô không đi, thì cô không xứng đáng làm bạn của Trần Tri.

Lúc Thời Ôn tới, trận đấu đã bắt đầu.

Trong sân, các cầu thủ áo trắng cùng áo đỏ hoà vào nhau. Thời Ôn quét một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng trên thân ảnh màu đỏ kia.

Thiếu niên một thân quần áo đỏ tươi, trên tay cầm bóng, nhẹ nhàng né tránh động tác cướp bóng của cầu thủ áo trắng, vô cùng linh hoạt lại thành thạo.

Bóng vào rổ.

Một quả ba điểm.

Ở khán đài vang lên tiếng cổ vũ.

Thời Ôn cũng vỗ tay theo đám đông, cô thấy Trần Tri đập tay cùng đồng đội.

Thời Ôn cong môi cười khê. Thiếu niên xoay người, nhìn một lượt trên khán đài, cuối cùng dừng lại trên người cô.

Cô thấy vậy, ý cười nơi khoé miệng đậm thêm vài phần, vốn dĩ muốn giơ ngón tay cái cổ vũ cậu, nhưng cuối cùng lại thôi.

Trận đấu diễn ra được một nửa, điện thoại trong túi Thời Ôn rung lên, là điện thoại của Thời Noãn giục cô về ăn cơm.

Thời Ôn nhắn tin cho Trần Tri.

[Chị tôi gọi. Tôi phải về nhà đây.]

Thời Ôn khom lưng đi xuống khán đài, đi đến cửa thông đạo, cô lơ đãng quay lại nhìn thoáng qua, đúng lúc đối diện với tầm mắt của Trần Tri.

Vừa vận nghỉ giữa trận.

Cậu không đi tới khu nghỉ ngơi, cùng người bên cạnh nói gì đó rồi nhanh chóng đi tới chỗ cô.

Trong sân có rất nhiều nữ sinh nhìn theo cậu, Thời Ôn không muốn trở thành cái đích cho mọi người chỉ trỏ, vội vàng chạy xuống lầu.

Sợ cậu không tìm thấy mình sẽ tức giận, cô cũng không thật sự rời đi, mà tránh ở một góc dưới lầu. Đợi một hồi cũng không thấy cậu xuống.

Không phải tìm cô sao?

Thời Ôn phóng nhẹ bước chân, đi tới cầu thang.

"Học trường... học trường chờ một lát."

Thời Ôn nhanh chóng lui trở về chỗ cũ.

Lại có người cùng cậu thả lố?

"Đây là bao cổ tay em chọn cho anh. Hi vọng anh sẽ thích nó". Nữ sinh đem đồ trong túi lấy ra, có chút kích động. Cô ở cửa thông đạo do dự hồi lâu không dám đi vào, không chờ cô lấy hết can đảm, thế nhưng học trường lại tự mình đến.

Mặc kệ học trường lại đây làm gì, cô cảm thấy, đây nhất định là duyên phận.

Trần Trì không nhìn cô, càng không nhận quà, lúc chuẩn bị đi qua, lại bị nữ sinh giữ chặt vạt áo.

Trần Trì khựng lại, lạnh lùng nói: "Buông"

Nữ sinh bị dọa sợ, tay hơi rụt rụt.

"Học trường, chúng ta có thể..."

Trần Trì: "Tôi có bạn gái."

Nói xong liền muốn đi.

Nữ sinh không cam lòng, khề cán môi: "Không phải. Anh đừng nghĩ dùng cái này lừa em."

Trần Trì nhấc mắt, không rõ ý vị: "Tôi quen một lúc rất nhiều người."

Gương mặt nữ sinh cứng đờ: "Em không tin. Anh không phải người như vậy."

Đáy mắt Trần Trì xẹt qua một tia trào phúng.

Thấy cậu thật sự muốn đi, nữ sinh vẫn không chịu buông tha: "Chúng ta có thể làm bạn chứ?"

Trần Trì cũng không quay đầu lại: "Cô xấu."

#

Các bạn có ai hứng thú với edit không ạ? Thật ra mình đang muốn tìm một bạn edit chung với mình bộ này vì hiện tại mình đang cuối cấp, không có nhiều thời gian để edit. Vì thế mình cần tìm một bạn văn phong ổn, đúng chính tả và đọc hiểu convert để cùng mình hoàn thành bộ này. Ai đủ tiêu chuẩn ib với mình nha. Nếu nhắn tin trên wattpad không được thì mọi người ib vào fb của mình nhé, link fb của mình ở phần giới thiệu nha! Luv u ♥

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40-2: "Không được chạm vào cô ấy"; □

Editor + beta: sellsell2610

Thời Ôn?

Trần Trì không biết Thời ở dưới lầu, cậu dừng lại, đứng trên bậc thang.

Âm thanh nữ sinh khóc thút thít biến mất, có lẽ đã đi vào trong sân.

Thời Ôn nhớ tới những lời cậu vừa nói, mày hơi chau: "Cậu nói như thế là làm tổn thương lòng tự trọng của người khác đấy."

Trần Trì khẽ siết bàn tay: "Không lẽ nhận?"

Thời Ôn biết cậu hiểu sai ý của mình, liền lắc đầu: "Ý của tôi không phải như vậy. Chỉ là tôi cảm thấy, nếu cô bé kia thật sự thích cậu, lại bởi vì cậu nói kia của cậu mà đi phẫu thuật thẩm mỹ thì sao?"

Ánh mắt Trần Trì âm trầm, nhàn nhạt nói: "Không liên quan đến tôi."

Cô không nghĩ cậu sẽ trả lời như vậy, lại nghe được giọng nói của thiếu niên có chút đậm đặc: "Lúc chưa ai nhìn rõ mặt của tôi. Họ đều cho rằng tôi là loại người nguy hiểm. Đến khi họ nhìn thấy gương mặt này. Lại tranh nhau nói thích."

Khoé miệng cậu hơi cười, mắt đào hoa khẽ nhếch thắm đầy hàn ý cùng châm chọc.

Sau đó xoay người rời đi, bóng dáng tiêu điều.

Thời Ôn cảm thấy trong lòng như bị kim châm, khó chịu vô cùng.

Cô nhớ tới khoảng thời gian mới trọng sinh, thiếu niên người đầy thương tích, chặt vật bất kham, mọi người xung quanh hoàn toàn ngó lơ cậu.

Thân thể chông chênh vết thương, làm sao có thể ép cậu có tâm lý hoàn chỉnh như người bình thường?

*

Rạp chiếu phim gần đây đang công chiếu một bộ phim nói về tình yêu của người đẹp và quái vật.

Thời Ôn giới thiệu bộ phim này cho Trần Trì. Còn không quên giảng giải: Người có vẻ ngoài đẹp chưa chắc có tâm hồn đẹp, chưa chắc sẽ gặp được người toàn tâm toàn ý yêu mình. Mà người có vẻ ngoài xấu chưa chắc tâm hồn đã xấu, chưa chắc sẽ không tìm thấy người toàn tâm toàn ý yêu mình.

Cuối tuần, Đỗ Khải Trình tổ chức sinh nhật tại tầng cao nhất của KTV.

Các bạn trong lớp tới rất đông, ở ghế lô, dưới đèn màu xoay tròn cùng với âm nhạc đỉnh tai nhức óc, có người ca hát có người nhảy, có người chơi game có người uống rượu, không khí vô cùng náo nhiệt.

Thời Ôn vừa đến đã bị Vương Đình kéo vào một góc: "Ngồi chỗ này nè."

Cô đưa cho Thời Ôn một ly đồ uống, dương dương mi: "Tiểu Ôn có muốn nếm thử rượu cocktail này không? Đỗ Khải Trình tiêu tiền hào phóng thật, rượu này rất đắt đó. Haiz người có tiền đúng là..."

Thời Ôn không muốn uống rượu, xua xua tay: "Minh không uống đâu."

Cô cầm một ly nước trái cây, lại đưa mắt nhìn xung quanh ghế lô, cũng không nhìn thấy Trần Trì.

Cũng đúng, Trần Trì không thích những nơi như thế này.

Ngay lúc Thời Ôn cho rằng cậu không đến, của KTV bỗng mở ra.

Người bước vào không ai khác chính là Trần Trì.

Trần Trì tiến vào, nhiệt độ trong phòng giống như giảm xuống mấy độ, nhưng vài giây sau lại náo nhiệt như cũ. Đỗ Khải Trình vừa thấy Trần Trì tới thì cao hứng vô cùng, cậu ta uống có chút nhiều, cứ vây quanh Trần Trì thao thao bất tuyệt.

Trần Trì ngồi ở góc ngoài sofa, dựa lưng ra sau, một tay cầm ly rượu Đỗ Khải Trình đưa cho, con ngươi nửa rờn, không có biểu hiện không kiên nhẫn, cũng không có biểu hiện thật sự muốn nghe.

Vương Đình lại cầm một ly cocktail, nhìn vô cùng đẹp mắt. Cô dụ dỗ Thời Ôn: "Nhìn này, đẹp không? Nếm thử một ngụm nhé?"

Thời Ôn không hiểu sao tâm trạng lại có chút buồn bực, cũng muốn nếm thử xem loại rượu đẹp như vậy có hương vị như thế nào. Vì vậy cô nhận lấy ly rượu, cái miệng nhỏ nếm nếm, hương vị có chút kích thích, cô bẹp miệng.

Liếc mắt nhìn thấy đồ vật trên bàn, cô nổi hứng muốn điều chế rượu, vì vậy cô đổ thêm một chút nước nho, sau đó lại thả mấy quả anh đào vào ly cocktail.

Đợi đến khi Vương Đình quay trở lại, Thời Ôn đã say ngã vào trên sofa. Bên cạnh còn có một nữ sinh say rượu, không ngừng lấy tay chọt chọt mặt Thời Ôn, miệng lầm nhảm ôn không rõ: "Đáng yêu quá... vừa trắng... vừa mềm..."

Vương Đình vội vàng kéo nữ sinh kia ra, muốn quay lại dỗ Thời Ôn, bỗng dưng có người nhanh chóng kéo lấy cô (Thời Ôn).

Là Trần Trì.

Sắc mặt cậu âm trầm, giữa hai hàng lông mày bao trùm lệ khí: "Không được chạm vào cô ấy."

Dứt lời, cậu ôm Thời Ôn rời khỏi phòng.

#

Mình mới tìm được một bộ nam chính vừa biến thái lại còn chiếm hữu cao, cũng edit xong văn án rồi mà sợ đào hố nhiều quá không biết lúc nào mới lấp được nữa huhu □□□

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40-3: "Ôn Ôn, em thơm quá!"; □

Editor + beta: sellsell2610

Thời Ôn say đến mơ mơ màng màng, cả người đầy mùi rượu, Trần Trì gọi xe trực tiếp đưa cô về nhà của mình.

Cậu dìu cô nằm trên sofa, lại chỉnh cho cô nằm sao cho thoải mái. Sau đó vội đi rót một ly nước, lúc Trần Trì quay lại, không biết tại sao cô lại ngồi dậy, chớp chớp mắt, thanh âm mềm mại: "Khát...tôi khát..."

Tâm Trần Trì mềm nhũn, ngồi xuống cạnh cô, muốn giúp cô uống nước nhưng cô lại không thuận theo, quay đầu đi, duỗi tay muốn cầm ly nước.

Bấy đặc đi, Trần Trì đành đưa ly nước cho Thời Ôn.

Cô cảm không chắc khiến nước bị tràn ra ngoài. Trần Trì muốn giúp cô, lại hì cô quát to: "Không được động đây".

Miệng nhỏ chu lên, vừa thờ phỉ phỉ vừa trừng mắt, âm thanh tuy vang nhưng lại nhu nhu kiều kiều, không hề có lực uy hiếp.

Đáy mắt Trần Trì nhiễm ý cười.

Hai tay Thời Ôn ôm ly nước, cẩn thận đưa lên miệng, nhỏ giọng thăm thì: "Cái ly...cái ly...sao lại có hai cái miệng thế này???" (ý Thời Ôn là cái miệng cốc á)

Trần Trì nhìn gương mặt của cô vì say rượu mà phấn phấn nộn nộn, lại nhớ tới nữ sinh ở KTV dám chọt vào mặt của cô, cậu mím môi, duỗi tay xoa xoa hai má của Thời Ôn, xúc cảm mềm mại làm cậu không nhận được lại nheo vài cái.

Thời Ôn không trốn, ngay cả nước cũng không buồn uống mà chỉ mở to mắt ngoan ngoãn nhìn cậu.

Tầm mắt Trần Trì từ đôi mắt của cô chuyển tới cái mũi, cuối cùng rơi xuống môi, sắc môi của cô vốn là màu hồng nhạt bây giờ lại chuyển thành màu đỏ thắm, khoe miệng còn dính chút nước. Cậu vươn tay chạm vào khoe miệng cô xoa vết nước, vài giây sau lại chậm rãi đụng tới môi.

Lồng bàn tay giống như chạm phải lửa, thiêu tới tận lồng ngực, cảm xúc chùng chất dưới đáy lòng nhiều ngày giống như tìm được chỗ phát tiết, cậu càng ra sức xoa nắn, ánh mắt tối tăm không rõ nghĩa.

Thời Ôn mơ mơ màng màng lại cảm thấy trên môi một trận đau xót, nức nở một tiếng, tay cậu theo đó chui vào, đụng tới hàm răng của cô. Ngón tay theo thanh âm của cô biến mất, bị cô ngậm lấy.

Ánh mắt Trần Trì tối sầm lại.

Giây tiếp theo, cậu nhanh chóng rút tay ra.

"Ngủ một chút sẽ tỉnh rượu."

Cậu nói xong đứng dậy muốn rời đi, cánh tay lại bị giữ chặt.

Thời Ôn nhìn thấy vết sẹo trên tay của cậu, chớp chớp mắt, giọng nói mơ hồ không rõ: "Cậu bị thương rồi...có đau không?"

Cô bẹp miệng, thanh âm mang theo nức nở: "Nhất định rất là đau...Muốn tôi ôm cậu một cái không? Lúc tôi bị đau ba mẹ đều ôm tôi"

Cô loạng choạng đứng dậy, chân dẫm vào sofa, nghiêng ngã ngã vào trên người Trần Trì.

Trần Trì đứng bất động, gắt gao ôm lấy cô: "Tại sao cậu lại bị đau?"

Thời Ôn: "Thì là bị đau chứ còn gì nữa! Tay cậu có đau không?"

Trần Trì buộc chặt vòng tay: "Không đau"

Có cô bên cạnh, cậu không đau.

"Vậy là tốt rồi."

Trần Trì ôm cô không buông tay, mùi hương trên người thiếu nữ loáng thoáng doanh ở chóp mũi, cậu chôn mặt ở hõm vai của cô, hít sâu một hơi:

"Ôn Ôn, em thơm quá!"

Không có người đáp lại.

Hô hấp của cô chậm rãi bằng phẳng, cậu nhẹ nhàng ôm cô đến sofa.

Trần Trì lấy một cái thấm đắp cho cô. Lúc cảm đến tay Thời Ôn, nhìn thấy ngón áp út của cô bị chảy máu, cậu vội cầm khăn giấy nhẹ nhàng lau, có lẽ do lực đạo của cậu không chế chưa được tốt, cũng có lẽ do da cô quá mỏng, lau rồi vẫn còn chảy máu.

Trần Trì nhú mày. Tuy cậu thường xuyên bị thương, nhưng chưa bao giờ tự mình xử lý vết thương cả, nên kinh nghiệm trong phương diện này của cậu quá ít ỏi.

Cậu đem khăn giấy dán lên chỗ bị thương kia, không dám chà lau, đợi khăn giấy thấm máu.

Lúc lấy ra, vẫn còn chảy máu.

Trần Trì mím môi, không nghĩ nhiều liền đem ngón tay cô ngậm trong miệng, vị ri sắt nhanh chóng lan ra. Ánh mắt cậu hơi trầm, nhẹ nhàng hút một chút, mùi máu tươi đặc vãi phần. Cậu nghĩ tới thái độ xa cách của cô mấy ngày nay, còn có cô vui vẻ nói chuyện với những nam sinh khác, liền tức giận mà dùng răng cắn cắn ngón tay cô.

Ngoan, Ôn Ôn, ngoan...

Không cần thận dùng quá lực, nữ sinh tỉnh lại, khóc lóc rầm rì: "Đau~"

#

Mọi người dành chút thời gian qua ủng hộ hồ mới đào nha □ tuy chưa biết lúc nào mới hoàn:))

Nhưng bạn nào thích nam chính biến thái lại chiếm hữu cao thì nhớ ghé qua đọc á □

Link: <https://my.w.tt/VfYmhS64Y3>

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40-4: "Lưỡng tình tương duyệt"; □

Editor: LngNguyt9

Beta: sellsell2610

Quà cho 5000 bình chọn nha ^^

*

Cậu lấy lại tinh thần một chút, vừa rồi bị cảm xúc tấn công mà thất thần, nghiêng đầu nhìn cô có tỉnh hay chưa, mặt tự dưng tê rần.

Cô giờ tay hua qua hua lại loạn xạ trên không trung rồi lại rơi xuống sofa, thuận tiện trở mình.

Trần Trì lau mặt, cúi đầu vừa thấy trên tay mình có vết máu, mà móng tay Thời Ôn còn dính chút máu màu đỏ tươi.

Cậu nhất thời không biết nói gì.

Một lúc lâu sau, cậu rút một tờ giấy, định dùng chút nước giúp cô lau vết máu trên móng tay đi.

....

Lúc Thời Ôn tỉnh lại, hoàng hôn đã rơi xuống một nửa. Cửa chung cư trống không, hơi thở mỏng manh.

Cô ần ần huyết thái dương, sau khi say rượu đầu hơi đau một chút. Cô ngồi dậy, nhìn sang ghế sofa đối diện thấy Trần Trì.

"Trần Trì?"

Cô gọi một câu, cậu vẫn không tỉnh.

Thời Ôn đi đến cạnh cậu, ngồi xổm xuống, nhìn sắc mặt cậu tái nhợt, cô hơi đau lòng, rõ ràng là cậu đang ngủ, vậy mà vẫn thấy đầy mắt là một mảng hỗn loạn.

Buổi tối cậu ngủ không ngon sao?

Cô đứng dậy, lấy tấm thảm trên ghế sofa, nhẹ nhàng, thông thả mà đắp lên người Trần Trì.

Bây giờ đã là 5 giờ chiều, Thời Ôn không tiện ở lại lâu, giúp cậu đắp thảm xong rồi mới rời khỏi chung cư.

-

Hôm sau Thời Ôn nhìn thấy trên mặt Trần Trì có vết cào, giống như các học sinh khác đều cùng lộ ra biểu tình kỳ lạ.

"Mặt cậu làm sao vậy?"

Cô nhớ rõ ràng, hôm qua lúc cô đi không thấy được.

Àch--lúc đó cậu nằm nghiêng nên chắc cô không thấy.

Trần Trì ý vị không rõ, nhìn cô một chút rồi nói: "Bị mèo hoang nhỏ cào"

"A?" Thời Ôn kinh ngạc hô một tiếng "Có nặng lắm không? Có phải tiêm vắc xin phòng dại không?"

Trần Trì bò xuống bàn, không thèm để ý cô, nói: "Không cần, tôi cắn lại nó rồi."

Thời Ôn ngốc ra "Cậu nói gì cơ?"

Trần Trì: "Tôi cắn nó trước."

Thời Ôn nghe không hiểu cậu đang nói cái gì, chỉ có thể khuyên cậu nhất định phải đi tiêm vắc xin phòng dịch.

Nói chuyện một lúc, tiết học rất nhanh đã bắt đầu.

Trần Trì bị thương ở bên trái mặt, Thời Ôn vừa quay đầu là có thể nhìn thấy. Cô vừa nhìn đến liền có cảm giác đó là vết thương do tay người gây ra, bây giờ, càng nhìn càng khẳng định đó là vết cào này chính là bị người cào.

Nam sinh chắc không có để móng tay, đánh nhau cũng không cào vào mặt.

Hắn là nữ sinh...

Thời Ôn nhìn tay của mình, sạch sẽ, ngày hôm qua cũng không có vết máu nào.

Nữ sinh khác ư?

....

Thời Ôn đụng phải Tô Nhiễm ở cửa toilet, hai người né tránh nhau, cùng tránh qua một bên mà đi, suýt nữa đụng phải nhau. Sau mấy lần, cuối cùng cũng đi qua nhau.

Thời Ôn nháy mắt thấy được tay của Tô Nhiễm, móng tay thật dài, góc móng tay ngón út có một đóa hoa anh đào rất đẹp.

Cô rất nhanh liền tưởng đến vết sẹo trên mặt Trần Trì.

Nhưng lại phủ định.

Cô tin tưởng Trần Trì, tuy rằng không biết Tô Nhiễm cùng những nam sinh đó vì sao lại lừa cô, nhưng Trần Trì phủ nhận vậy chắc cậu là không có làm những việc đó. Cậu cùng Tô Nhiễm cũng có liên quan.

Là một nữ sinh khác.

Thời Ôn mới vừa về lớp, liền bị Vương Đình thần thần bí bí lôi ra ngoài. Cô ngượng ngùng một hồi lâu, không nói một câu nào.

Thời Ôn: "Làm sao vậy?"

Vương Đình sờ sờ lỗ tai, "Cái kia, cái kia..... Đỗ Khải Trình tỏ lộ với mình."

Thời Ôn:?!?!

"Cái gì? Đỗ Khải Trình?"

Vương Đình có chút xấu hổ, "Ừm, cậu ta ngày hôm qua nói với mình....."

Thời Ôn hiếm lạ mà "Oa" một tiếng, "Tớ cho rằng Đỗ Khải Trình chỉ thích học tập chứ, không nghĩ tới học bá cũng sẽ yêu sớm. Nhưng mà, cảm giác cậu ta cũng không tệ lắm, hẳn là rất đáng tin cậy."

Vương Đình vừa nghe, méo máo: "Không phải, mình không thích cậu ta, nếu là thích mình đã sớm vui vẻ muốn chết. Cậu ta không phải hình mẫu mình thích, mình thích hình mẫu năng động cơ."

Thời Ôn đầu ong ong, "Cậu ấy cũng chơi bóng rổ còn gì? Có lần mình thấy cậu ấy mặc đồng phục bóng rổ giống Trần Trì."

Vương Đình giật giật mí mắt: "Cậu ta chỉ là trọng tài, mặc đồng phục bóng rổ cho bớt thèm thôi."

Thời Ôn: "..... A, như vậy hả, được thôi."

Vương Đình: "Tiểu Ôn, cậu cảm thấy nam sinh quan trọng nhất là cái gì?"

Thời Ôn không nghĩ nhiều, nói thẳng: "Chung thủy, hơn nữa nhất định phải có năng lực phân rõ giới hạn cùng với nữ sinh khác."

Lúc trước ba Thời nếu có thể phân rõ quan hệ với mẹ Thời Ôn, cũng sẽ không bị bà hạ được, sau đó ngoài ý muốn mà có Thời Ôn, Thời Ôn cũng sẽ không vừa sinh ra đã không được hưởng tình yêu thương, cũng không bị mẹ ruột hành hạ sau khi ba mẹ ly hôn.

Nhưng cô không hận nổi ba Thời, ông không có đủ tư cách làm người đàn ông tốt, nhưng có đủ tư cách làm một người ba.

Ba Thời ở cùng mẹ Thời Ôn sau khi ly hôn, rồi lại cùng mẹ Thời Noãn hợp lại, có được thành tựu một nhà ba người vui vẻ, bọn họ một nhà quá là vui vẻ, hạnh phúc. Nhưng ba Thời biết được Thời Ôn sau này bị ngược đãi, không nói lời đem Thời Ôn mang về nhà, cũng may, mẹ Thời Noãn, cũng chính là mẹ Thời hiện tại, là người phụ nữ hiền lành, không chỉ không khó xử với Thời Ôn, còn coi Thời Ôn như con gái ruột mà đối xử.

Nếu không, ba Thời mang theo cô như vậy sẽ thành phiền toái, khả năng sẽ ly hôn lần thứ hai.

Vương Đình có chút ghen lời, cô cho rằng Thời Ôn sẽ nói một vài lời kiểu như "Rất tốt với mình", "Cung chiều mình".

"Cậu cùng Trần Trì thật đúng là xứng đôi."

Trần Trì tính chiếm hữu cao như vậy, hận không thể đem đôi mắt dính trên người Thời Ôn, hơn nữa đối với những nữ sinh theo đuổi cậu, mặc kệ thiên sinh lệ chất cỡ nào, cậu một ánh mắt đều không cho.

Thời Ôn lại một lần hoài nghi tai mình xảy ra vấn đề: "Cái, cái gì?"

Vương Đình cơ bản không nghe được, về mặt sống không còn gì luyến tiếc mà nói: "Với mình mà nói, nam sinh quan trọng nhất chính là có thể làm mình, nhưng Đỗ Khải Trình căn bản không thể. Mẫu chốt nhất cậu biết là cái gì không? Mình từ chối cậu bây giờ muốn học tập thật tốt! Cậu ta lại hỏi mình muốn vào trường nào? Thật đáng sợ! Cậu ta thành tích so với mình tốt hơn không biết bao nhiêu lần, đến lúc đó vì mình mà sửa nguyện vọng, mình không phải sẽ trở thành tội nhân của cả nhà cậu ta sao!"

Thời Ôn vừa nghe, cảm thấy sự tình đúng là có chút nghiêm trọng. Lại nghe Vương Đình tiếp tục nói: "Hơn nữa cấp 3 mà yêu đương không đáng tin, không phải ai cũng giống Trần Trì, lại nói hai cậu lưỡng tình tương duyệt vô cùng xứng đôi, mình cùng Đỗ Khải Trình, haha, cậu ta ở trong mắt mình thật sự chính là người thiếu mệnh lười, đọc sách khác khổ, không có tí EQ nào cả."

Thời Ôn không nghe thấy Vương Đình sau đó nói cái gì, trong đầu chỉ có:

Lưỡng tình tương duyệt như vậy rất là xứng đôi

"Cái kia, chờ một chút." Thời Ôn chỉ chỉ chính mình, "Cậu nói mình với Trần Trì? Nói mình với cậu ấy lưỡng tình tương duyệt?"

Vương Đình ra vẻ đương nhiên: "Không phải sao? Mình với Đỗ Khải Trình ngồi trước hai người, nghe động tĩnh liền biết hai người yêu nhau."

Thời Ôn lỗ tai đỏ lên, nói chuyện có chút không thông thuận: "Không phải, bọn mình không có, hơn nữa, sao lại dùng lưỡng tình tương duyệt, mình, mình..... Cậu cảm thấy mình thích cậu ấy?"

Lúc này đến lượt Vương Đình mông lung: "Cậu không thích cậu ta sao?"

Thời Ôn đem bàn tay giấu phía sau, không tự giác bấm bấm đầu ngón tay: "Mình, mình thích sao?"

Vương Đình theo không kịp tiết tấu này. Cô cùng Đỗ Khải Trình cho rằng hai người bọn họ sớm ở bên nhau.

Vương Đình: "Ý của cậu là hai người không có gì?"

Thời Ôn vẫn ở trạng thái trên không trung, "Không có a."

Vương Đình: "À, bảo sao dạo này mình cảm thấy cảm xúc của Trần Trì có chút không đúng..... Hồng rồi! Nếu hai cậu không phải người yêu, vậy ngày

hôm qua cậu uống say Trần Trì đưa cậu đi ấy. Mình nghĩ hai người là người yêu nên không ngăn cản. Trần Trì có làm gì cậu không?"

"Không có." Thời Ôn lắc đầu, không tự chủ được vì Trần Trì giải thích, "Trần Trì không phải người như vậy."

Vương Đình kỳ quái: "Tin tưởng cậu ấy vậy sao? Mình còn tưởng cậu ta làm chuyện xấu gì với cậu, cậu liền cào mặt cậu ta bị thương."

Nhắc tới vết cào kia, Thời Ôn mất buồn bã, "Kia không phải mình cào."

"Không phải cậu cào? Cái đó khẳng định là nữ sinh làm, cậu ta có bạn gái?"

Thời Ôn hạ mắt, lông mi run run, "Không biết....."

"Mình cũng chỉ đoán thôi." Vương Đình phát hiện không đúng, "Ai u, Thời Ôn đồng học, cảm xúc này của cậu không đúng nha, mình cảm nhận được trên người của cậu phát ra hơi thở khó sở!"

Thời Ôn nhú mày, có chút khó hiểu lại muốn tránh né, "..... Cậu nói cái gì cơ?"

Vương Đình lặng lẽ hỏi: "Cậu đã từng thích ai chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41-1: Ôn tư sương □

Editor + beta: Sel

Thời Ôn lắc đầu.

Tuy cô đã sống hai đời nhưng cả hai đời cô chỉ sống đến 17 tuổi. Cô chưa từng thích một nam sinh nào, ngay cả nam thần tượng cũng không có.

Vương Đình ý vị thâm trường mà vỗ vỗ vai Thời Ôn: "Bạn học Thời Ôn, mình cảm thấy có lẽ cậu đã thích Trần Trì rồi."

Thời Ôn bỗng dưng ngẩng đầu: "Hả?"

Vương Đình lại vỗ vai cô: "Tự mình cảm nhận cho tốt đi ha!"

Cô vẫn không tin Trần Trì có bạn gái, cô cảm thấy mặc kệ Thời Ôn mất bao lâu mới phát hiện mình thích Trần Trì, cậu đều sẽ nguyện ý chờ.

*

Cuối tuần Thời Ôn cùng Thời Noãn lại đi tới trung tâm dạy phụ đạo kia.

Lần trước Thời Noãn đã tìm ra địa chỉ cho nên lần này hai người đã tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Trên đường đi Thời Noãn cứ luôn miệng nhắc tới chuyện Thời Ôn bỏ lại mình lần trước.

Thời Ôn cả một đường thì giả ngu ngơ để lảng tránh vấn đề.

Đến phòng vẽ tranh Thời Noãn mới không nói lại nữa.

Hai người chưa từng học vẽ, nên bắt đầu học từ những thứ đơn giản nhất. Thời Noãn học một hồi liền không kiên nhẫn, Thời Ôn thấy nhiều cũng quen.

Chỉ là Thời Ôn cũng không phải thật sự hứng thú, cô cảm thấy có chút buồn. Tuy cô rất có kiên nhẫn ngồi học, nhưng lúc vẽ ra cũng không quá nhiệt tình cùng có thần.

Nhấn nhẹn cả một tiết, giờ giải lao Thời Ôn liền một mình đi toilet.

Đi ngang qua một phòng học, cô hướng bên trong nhìn thoáng qua, bất tri bất giác liền đứng lại hồi lâu.

"Hey. Chưa gặp cậu bao giờ. Mới tới sao?"

Không biết từ đâu có một nam sinh nhảy ra, dọa Thời Ôn nhảy dựng.

Cô đem ánh mắt từ trong phòng học chuyển đến trên người nam sinh. Người này có lẽ xấp xỉ tuổi với cô, ngũ quan đoan chính lập thể. Trên người là trang phục hip-hop, nhìn qua có vẻ rất quen thuộc với nơi này.

Thời Ôn nhìn cậu lễ phép gật đầu, lên tiếng giải thích: "Tôi không phải học khiêu vũ."

Nam sinh nhìn thấy trên tay cô có dấu vết của bút chì, nhất thời hiểu rõ: "Cậu học vẽ sao? Học vẽ thôi mà khí chất tốt thế này cơ à?"

Thời Ôn ngượng ngùng cong môi dưới, cảm thấy vô tình hai người nói chuyện có chút nhiều, đang muốn rời đi lại nghe thấy một giọng nữ vang lên:

"Sở Bách, mau quay lại luyện tập."

Nữ nhân từ phòng học đối diện đi tới, trên người mặc vũ y.

Sở Bách "hử" một tiếng: "Em chỉ vừa mới nghỉ thôi mà."

Nữ nhân trừng mắt: "Cậu còn muốn ra mắt nữa không?"

Sở Bách bĩu môi: "Biết rồi."

Cậu nhìn Thời Ôn vẫy vẫy tay, phảng phất giống như hai người bạn quen biết từ lâu: "Tôi đi tập luyện đây. Hẹn gặp lại."

Thời Ôn đồng cảm mà vẫy tay chào lại cậu.

Nữ nhân ánh mắt chuyển đến trên người Thời Ôn, lông mày hơi nhíu lại, chỉ vào phòng học phía sau cô: "Học khiêu vũ sao? Đáng người không tòi."

Sở Bách giải thích: "Chị Thát, cậu ấy học vẽ."

Liễu Thát có chút kinh ngạc: "Em không phải học múa sao?"

Thời Ôn lắc đầu: "Em chỉ nhìn một chút thôi."

Liễu Thát có chút tiếc nuối: "Dáng người của em tốt như vậy, rất thích hợp học khiêu vũ. Tiếc thật."

Nụ cười lễ phép của Thời Ôn hơi cứng lại.

Liễu Thát lại nói: "Chị thấy em nên tìm hiểu về khiêu vũ một chút, nói không chừng sẽ thích thì sao?" Cô nhìn phòng múa bĩu môi: "Người dạy bên đó là học trò của tiền bối Ôn Tư Sương. Lớp này chủ yếu bồi dưỡng vũ đạo cho diễn viên. Ôn Tư Sương tuy đã 45 tuổi rồi nhưng vẫn là diễn viên múa cùng giáo viên dạy vũ đạo nổi tiếng trong nước, chắc em cũng biết nhỉ? Mà chị cảm thấy dáng người của em rất giống bà ấy."

Liễu Thát bước lên vài bước nhìn một chút do bị cận thị, sau khi đứng ở khoảng cách gần, nhìn rõ ngũ quan của Thời Ôn liền vui vẻ: "Mặt em cũng rất giống bà ấy nữa. Nếu không tính tuổi thì chị còn nghi ngờ em là con gái bà ấy đây."

Tươi cười trên mặt Thời Ôn hoàn toàn biến mất, bàn tay giấu ra phía sau cũng lặng lẽ nắm chặt.

"Nhưng Ôn Tư Sương tiền bối hình như chưa bao giờ sinh con. Con gái hiện tại cũng là con của người chồng thứ hai cùng với vợ trước. Con chồng bà ấy cũng học khiêu vũ, chắc cũng tầm tuổi em. Tiếc là em không học khiêu vũ, nếu không cũng có thể cùng con gái Đinh Tư Thanh của bà ganh đua cao thấp."

Sở Bách sau khi mở nhạc xong, quay lại vẫn không thấy Liễu Thát đâu. Cậu vô ngữ mà tròn mắt, lại nhìn thấy tiểu nữ sinh kia tay nắm chặt, khớp xương trắng bệch, sắc mặt thì tái nhợt mà Liễu Thát vẫn còn đang lải nhải gì đó.

Cậu đoán có lẽ Thời Ôn muốn đi toilet nhưng lại bị Liễu Thát nhiều chuyện, đã sắp không nhịn được nữa.

Sở Bách vội kéo lấy Liễu Thát: "Em có linh cảm về động tác mới rồi. Nhanh lên, về tập thôi."

Liễu Thát nghe xong mắt sáng ngời, còn chưa kịp cùng Thời Ôn chào hỏi đã bị kéo về phòng tập.

Thời Ôn trong lòng buồn bực, thất hồn lạc phách đi ra khỏi trung tâm dạy phụ đạo

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Editor + beta: Sel

Ánh mặt trời sau 12 giờ chiếu xuống khiến cô phát đau, Thôi Ôn vội vàng che mặt đi tới chỗ có bóng râm.

Cuối cùng cô ngồi xổm trước một cửa hàng đang sửa chữa, công nhân có lẽ đã đi ăn cơm trưa, xung quanh an tĩnh, chỉ có nhàn nhạt mùi sơn.

Đầu óc Thôi Ôn trống rỗng, cái gì cũng chưa kịp nghĩ chỉ ngồi ở đây. Có tiếng bước chân tới gần, cô tùy ý nhìn lại, tầm mắt liền cứng đờ.

Thôi Ôn cũng không hiểu tại sao, lúc ấy nhìn thấy Trần Trì, mũi nhỏ lên men, hốc mắt cũng nóng lên.

Chờ cô muốn thu liễm cảm xúc, nước mắt cũng đã rơi xuống.

Trần Trì vốn dĩ đang tức giận bởi cô và nam sinh ở lớp phụ đạo kia mập mờ không rõ, hiện tại nhìn thấy cô khóc, tức giận ghen tuông cũng ném ra sau đầu.

Cậu bước lên vài bước, ngồi xổm trước mặt cô:

"Ai khi dễ cậu?"

Thôi Ôn lau nước mắt, lắc đầu: "Không sao."

Cậu phóng nhu thanh âm "Vậy làm sao?"

Thôi Ôn rút khăn giấy lau nước mắt, tuy nước mắt đã khô nhưng mắt vẫn còn hồng: "Không có gì."

Thấy cô không chịu nói, sắc mặt Trần Trì dần dần trầm xuống, cậu đè nén cảm xúc, thấp giọng hỏi: "Không có gì? Không có gì thì tại sao lại khóc?"

Thôi Ôn nghĩ tới hai người Liễu Thất mới nhắc tới, đáy mắt liền hiện lên sợ hãi cùng yếu ớt.

Bởi vì... bà ấy sắp về nước.

Nửa năm sau, con chồng của bà - Đinh Tư Thanh sẽ không từ thủ đoạn làm Thôi Ôn thân bại danh liệt, khiến cô trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, bị toàn bộ cộng đồng mạng mắng là "lục trà kỹ nữ".

Nếu không phải do sự kiện bạo lực mạng kia, đời trước Thôi Ôn sẽ không đến mức không phát hiện ra Trần Trì cùng Thôi Noãn khác thường. Đời trước, cô bị bạo lực mạng tra tấn khiến cả thể xác lẫn tinh thần đều tiêu tụy, bạn bè phản bội, cô không dám bước chân ra khỏi cửa. Đoạn thời gian đó so với bị nữ nhân kia bạo hành còn đau khổ hơn.

Đời này, không biết sự kiện kia có phát sinh hay không.

Thôi Ôn một chút ngừng nước mắt.

Nếu nó vẫn xảy ra, Trần Trì sẽ bảo vệ cô hay là không chịu nổi bạo lực mạng mà hắc hóa?

Cần thiết đem loại khả năng này bóp chết.

Thôi Ôn trong lòng phát lạnh, cô hít sâu một hơi, thanh âm hơi run:

"Trần Trì, chúng ta vẫn nên bảo trì khoảng cách đi. Cậu cách tôi xa một chút."

Trần Trì nghe vậy, máu trong người lạnh dần, rõ ràng là mùa hè nóng bức, cậu lại thấy cả người giống như rơi vào hầm băng, hàn khí nơi đáy mắt cùng tức giận không cách nào kiềm chế lại.

Cậu kéo Thôi Ôn đến con hẻm chật chội gần đó, một tay đem cô vây ở trong tường với lồng ngực.

Trần Trì nắm lấy cằm Thôi Ôn, bức cô nhìn chính mình. Nữ sinh khoẻ mạnh chớp mũi đều hồng, trên mặt còn lộ ra biểu tình kinh ngạc vì hành động đột ngột của cậu, vừa ngây thơ vừa đơn thuần, khiến cậu có dục vọng phạm tội mãnh liệt.

Cậu ghì chặt cô, ách giọng:

"Bảo trì khoảng cách? Cậu còn muốn thế nào nữa?"

Thôi Ôn không thích cảm giác bị áp bách này, muốn lùi lại nhưng phía sau chính là bức tường.

Trần Trì nhắm mắt, che khuất lệ khí cùng chiếm hữu, ghé vào tai cô thì thầm:

"Là bởi vì nam sinh vừa rồi sao? Nam sinh làm cậu cười ấy à? Đúng không Ôn Ôn?"

Đối với Trần Trì, chỉ cần bên cạnh Thời Ôn không có nam sinh nào khác, thì mặc kệ bao lâu cô mới thích mình, cậu cũng không để ý. Giống như lâm vào đầm lầy, so với các phương thức khác, cậu càng thích hướng dẫn từng bước, khiến cô giống như sa vào đầm lầy mà thích cậu, càng giây giụa thì lại càng lún sâu.

Chính là, cô dám cười với nam sinh khác, còn muốn cậu cách xa một chút.

Nghĩ vậy Trần Trì mặt mày hiện lên khóe cười, dục vọng chiếm hữu va chạm lục phủ ngũ tạng đến phát đau.

Thời Ôn ngơ ngác nhìn, cô nhìn đến điên cuồng, cổ chấp cùng nồng đậm hoảng sợ trong mắt cậu.

Trần Trì thanh tuyến căng chặt lại vô lực: "Cậu chính là muốn bức điên tôi."

Nặng nề một tiếng, kí ức như bùng lên.

Thời Ôn nhớ tới lúc trước cậu đã từng nói câu này, rất lâu rồi.

Chẳng lẽ bắt đầu từ lúc ấy sao?

Thời Ôn nghiêng đầu, nhìn đến cánh tay gân xanh bạo khởi. Cô gợn tay, nhẹ nhàng chạm vào, trong chớp mắt da thịt tương dán, gân xanh liền biến mất.

Thiếu niên mặt mày thanh tuyến xẹt qua kinh ngạc, đáy mắt điên cuồng cùng cổ chấp theo đó cũng tiêu tan.

Thời Ôn ý thức được, cô có thể khiến cậu tức giận, cũng có thể trong nháy mắt làm cậu nhụt chí.

Cậu thích cô, so với tưởng tượng của cô càng muốn thích nhiều hơn.

Mà cô...

Cũng thích cậu.

Vương Đình bảo cô cẩn thận cảm thụ, mà cô cảm thụ một ngày một đêm, liền nhận ra mình thích Trần Trì.

Chỉ là, Đình Tư Thanh...

Nếu đời này cô từ bỏ học võ đạo thì sẽ không chọc đến Đình Tư Thanh.

Đời trước, cô không màng ba Thời phản đối mà kiên trì học võ đạo, cuối cùng bị Đình Tư Thanh hãm hại, còn liên lụy tới ba mẹ.

Cô thật sự có thể từ bỏ võ đạo sao?

Thời Ôn biểu tình buồn bã.

Đúng, cô nên từ bỏ. Để không phải hứng chịu bạo lực mạng, ba mẹ cùng chị gái không bị liên lụy, Trần Trì sẽ không bởi vì bảo vệ cô mà làm ra những việc cực đoan, biện pháp tốt nhất chính là cô từ bỏ võ đạo.

Vậy liền không có gì phải băn khoăn nữa.

Lương tình tương duyệt...

"Chúng ta ở bên nhau đi."

Thời Ôn nhìn Trần Trì, nhỏ giọng nói.

Trần Trì nháy mắt cứng lại, không phản ứng.

Nói ra rồi, cô cũng không hề hối hận.

Thời Ôn trong lòng càng thêm xác định, ý cười nhu vài phần, mi mắt cong cong, phần môi khẽ mở: "Trần Trì, em đồng ý ở bên cạnh anh."

Em sẽ bảo vệ anh, chúng ta cùng nhau trưởng thành, cùng nhau vượt qua khó khăn.

Lớp băng mỏng trong mắt Trần Trì như nát vụn, cậu đứng thẳng dậy: "Cái gì?"

Sau đó cười nhạt: "Cậu thương hại tôi?"

Trên mặt cậu hiện lên tia châm chọc, xoay người muốn rời đi.

Thời Ôn không đoán được cậu sẽ nghĩ như vậy, vội giữ chặt lấy tay cậu.

Cô nhìn bóng dáng cậu mảnh khảnh tiêu điều, lấy hết can đảm nói:

"Là... là thích anh!"

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41-3: "Em không phải bạn gái của anh sao?" □

Editor + beta: Sel

Hôm nay Thời Ôn đến trường từ rất sớm, trong nháy mắt cô cảm thấy hoảng hốt, giống như chuyện đến sớm này là chuyện rất lâu trước kia.

Thời Ôn xách theo hai phần ăn sáng, từng bước từng bước một dẫm lên bậc thang, lúc thì đi nhanh, lúc thì thả chậm tốc độ, một lúc sau mới đi tới cửa lớp.

Trần Trì ghé vào trên bàn, vùi mặt vào cánh tay, chỉ dư lại một đầu tóc đen mềm mại.

Hình ảnh này đã lâu không thấy, khoe miệng Thời Ôn khẽ cong. Cô rón rén đi vào, sợ đánh thức cậu. Nhưng thiếu niên giống như vô cùng nhạy bén, cậu bỗng dưng ngồi thẳng dậy, ngoảnh đầu lại nhìn.

Tầm mắt hai người vừa vặn chạm nhau.

Cậu không chớp mắt mà nhìn cô.

Thời Ôn có chút ngưng ngưng, nhanh chóng đi tới chỗ ngồi, lúc đi qua bàn cậu còn tiện thể đặt bữa sáng xuống.

Kéo xong ghế dựa, lại buông cặp sách xuống, lúc Thời Ôn ngẩng đầu lên đã thấy trên bàn có một ly sữa đậu nành. Cô vươn tay cầm lấy, hơi ẩm truyền vào lòng bàn tay, ngay cả trong lòng cũng thấy ấm áp.

Trần Trì nhìn động tác của cô lại nghĩ đến ngày hôm qua cô giữ lại cậu, sau đó còn nói thích cậu.

Cổ họng cậu khẽ nhúc nhích, rử mắt giấu đi dày đặc tình tứ.

Thời Ôn uống một ít sữa đậu nành, nhỏ giọng hỏi: "Mấy ngày vừa rồi anh có ăn sáng từ tẻ không?"

Động tác cắn bánh bao của Trần Trì hơi ngừng, sau đó lại tiếp tục: "Không."

Thời Ôn áy náy nhưng cũng cảm thấy tức giận.

"Bữa sáng rất quan trọng. Nếu không ai mua cho anh thì anh cũng phải tự đi mua. Phải biết chăm sóc bản thân thật tốt, nhớ chưa?"

Trần Trì hơi khản trương, ngược mắt hỏi:

"Em không phải bạn gái của anh sao?"

Thời Ôn đỏ mặt: "Đúng... Nhưng nếu có một ngày nào đó mà em có việc không thể tới trường học được, thì không phải anh sẽ nhịn đói à?"

Cậu nhìn hai má đỏ ửng của cô, cổ họng khô khan, gật đầu:

"Anh biết rồi."

Thật ra Trần Trì nói dối, đã sớm được cô tạo cho thói quen ăn sáng nên bây giờ nếu một ngày không ăn dạ dày sẽ không chịu nổi. Gần nhà cậu mới mở một quán bánh bao, mấy ngày vừa rồi cậu đều ăn sáng ở đây.

Hai người ăn xong bữa sáng, Trần Trì gom lại vào một túi sau đó ném vào thùng rác.

Thời Ôn thần thần bí bí rút một quyển notebook từ trong cặp sách ra:

"Muốn học cùng em không?"

Cô nhỏ giọng hỏi, trong mắt lấp lờ chờ mong.

Trần Trì nhìn đến quyển sách Tiếng Anh quen thuộc kia thì thái dương liền phát đau.

Nhưng vẫn là đồng ý:

"Muốn."

Thời Ôn bật cười: "Buổi sáng trí nhớ tốt, chúng ta học Tiếng Anh đi."

Không biết thời gian vừa rồi Trần Trì có chịu ôn tập không? Có lẽ không.

"Vậy anh mau lấy notebook ra đi. Chúng ta ôn tập một chút."

Trần Trì đem bàn học kéo qua, khoảng cách được rút ngắn khiến đầu ngón tay cậu như bị điện giật mà tê rần.

Một vòng ôn tập kết thúc.

Thời Ôn dưới đáy lòng cảm thán.

Thiên tài đúng là không giống người thường, học một lần liền nhớ, căn bản không cần ôn tập.

Thời Ôn nâng má nhìn Trần Trì đang viết bài, cảm thấy nếu vụ nổ trường không phát sinh, cậu lên đại học sau đó sẽ tìm được một công việc thích hợp, khẳng định sẽ ưu tú hơn rất nhiều so với hiện tại.

Nghĩ đến chuyện này, cô lại tò mò hỏi: "Trần Trì, sau này anh muốn thi trường nào?"

Cậu không ngần đầu cũng không chút do dự trả lời: "Thi cùng trường với em."

Thời Ôn nhớ tới chuyện giữa Vương Đình và Đỗ Khải Trình liền lắc đầu: "Không được, thành tích của anh tốt như vậy, năng lực học tập cũng rất mạnh, nhất định có thể thi được trường đại học tốt nhất."

Trần Trì nhắc lên mí mắt, sắc mặt trầm xuống:

"Mới vừa yêu nhau mà em đã muốn bỏ rơi anh?"

Thời Ôn vội phủ nhận: "Không phải như vậy, anh đừng hiểu lầm."

Cậu nhấp môi: "Em ở đâu thì anh ở đây. Đừng hòng thoát khỏi anh."

Mặt Thời Ôn nóng lên, cô không tự nhiên xoa xoa, cúi đầu nhỏ giọng đồng ý: "Được rồi."

Vậy cô cố gắng thi vào trường đại học tốt nhất là được.

Thấy hai má cô ửng đỏ, Trần Trì nhìn không chớp mắt. Sau đó cậu chậm rãi ghé sát mặt vào, muốn nhìn cho rõ.

Rốt cuộc tại sao cô lại đỏ mặt như vậy?

Thời Ôn cảm giác được Trần Trì cách mình càng ngày càng gần. Cô không biết cậu muốn làm cái gì, hơi ngạc nhiên nhìn qua, sau đó hai người đồng loạt cứng đờ.

Ai cũng không ngờ sẽ phát sinh loại sự tình này.

Thiếu nữ đầu nhẹ động, vô cùng trùng hợp, một nụ hôn dừng lại ở sườn mặt của thiếu niên.

Lúc Thời Ôn kịp phản ứng lại đã là vài giây sau, cô giống như lò xo bật trở về, ghé vào trên bàn đem mặt giấu đi.

Trần Trì nhìn đến vành tai cùng cổ của cô phấp phồng, ánh mắt biến thâm. Sau một lúc lâu, cậu khẽ nhếch miệng.

Vừa thơm vừa mềm, thật muốn hôn.

Học sinh bắt đầu tới lớp nhiều hơn, Trần Trì cũng đem bàn trở về chỗ cũ. Cậu cũng ghé vào trên bàn, lẳng lặng nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41-4: "Đưa bạn gái về nhà." □

Edit +beta: Sel

Cả một ngày Thời Ôn vẫn không dám đối diện với Trần Trì, nhưng lại lo lắng cậu hiểu lầm mình lạnh nhạt cậu. Vì thế cứ hết hai tiết liền mượn cậu đồ, nhưng như vậy cũng không có ích gì, bởi cậu căn bản không mang cặp.

Sau vài lần như vậy, Thời Ôn càng ngượng ngùng, đặc biệt là nhìn đến biểu tình cười như không cười của cậu.

Cuối cùng Vương Đình chịu không nổi.

Người ta là thiên tài, là lão đại, đi học thì ngủ, thi lúc nào cũng đứng nhất, căn bản không cần mang mấy thứ như vậy.

Vương Đình lấy ra đồ dùng học tập dự phòng đưa cho Thời Ôn, một bộ người có tiền hào phóng: "Này, cho cậu."

Kỳ thật mấy thứ này Thời Ôn đều có, nhưng cô cũng không dám nói, đành nhận lấy.

"Cảm ơn Tiểu Đình."

Trần Trì đem một màn này thu vào đáy mắt, sắc mặt trầm xuống.

Xuy.

Không phải là đồ dùng học tập thôi sao?

Đến lúc tan học, hiếm khi Trần Trì không ngủ.

"Em về trước đây." Thời Ôn khoác cặp lên lưng, cười cười vẫy tay với cậu: "Hẹn gặp lại. Anh nhớ ngủ sớm một chút nha! Ngủ ngon!"

Trần Trì nhìn theo cô rồi đi.

Đợi một hồi, cậu mới ra khỏi phòng học.

Thời Ôn từ nhất ban bước ra, bên cạnh là một nữ sinh khác.

Cậu thả chậm bước chân, đi theo hai người các cô.

Ra tới cổng trường, Trần Trì không về nhà mà vẫn tiếp tục đi theo Thời Ôn.

Đi được mấy trăm mét, nữ sinh phía trước đột nhiên dừng lại.

Thời Noãn xoay người nhìn Trần Trì, khẽ nâng cằm: "Nhà cậu đâu phải nhường này. Đi theo chúng tôi làm gì?"

Thời Ôn trong lòng căng thẳng. Lúc trước sau khi gọi cậu dậy xong cô sẽ rời đi luôn, Trần Trì cố tình ngồi trong lớp thêm một lát để tránh cho Thời Noãn nhìn thấy hai người đi cùng nhau.

Nhưng từ trước tới nay cậu chưa từng đi theo.

Trần Trì đứng tại chỗ, biểu tình đạm bạc, chăm chú nhìn cây ngô đồng ven đường, không phản ứng Thời Noãn.

Thời Noãn thấy cậu không để ý mình, thấy nhiều cũng không trách: "Không lẽ cậu muốn cảm ơn vì lúc trước tôi băng bó giúp cậu? Nếu là vậy thì không cần đâu. Mà không phải sau đó có người khác giúp cậu băng bó à? Còn làm tốt hơn cả tôi, vì thế không cần cảm ơn."

Trần Trì di chuyển tầm mắt, đối diện với ánh mắt của Thời Noãn.

Cậu nhớ tới nữ nhân trên biển quảng cáo ở bến xe bus không giống với Thời Noãn. Thời Noãn cùng Thời Ôn đáng người rất giống nhau, nhưng gương mặt thì không. Một người mặt mày cong cong, ôn nhu nhẹ nhàng. Một người đỉnh mày hơi dương, kiêu khí kiêu ngạo.

Thời Noãn thấy cậu nhìn mình, nhưng cảm xúc trong mắt lại là lạnh nhạt, giống như xuyên qua cô nhìn đến một người khác, nhíu mi:

"Đừng đi theo nữa."

Thời Noãn xoay người đi tiếp, Thời Ôn nhân cơ hội Thời Noãn không để ý mà nhìn cậu cong mắt cười khế, vẫy vẫy tay với cậu.

...

Thời Ôn về đến nhà liền gửi cho Trần Trì một tin nhắn.

[Vừa rồi anh đi theo là có chuyện muốn nói với em sao?]

Gửi xong cô đặt điện thoại lên bàn, chuẩn bị học Tiếng Anh.

Học được một lúc cô lại cầm lấy điện thoại, phát hiện Trần Trì giống như lập tức trả lời tin nhắn của cô, chẳng qua cô không để ý.

Trên màn hình màu trắng, đơn giản mấy chữ màu đen.

[Đưa bạn gái về nhà.]

Thời Ôn hồ hập cứng lại, cảm thấy trái tim đang "bùm bùm" nhảy lên.

...

Buổi chiều, tiết Tiếng Anh.

Sau 12 giờ không khí khô nóng, lại vừa mới ăn xong không lâu, học sinh trong lớp đều ngủ gà ngủ gật.

Trần Trì ghé vào trên bàn ngủ đến vô cùng thoải mái, Thời Ôn có chút ngượng ngùng đánh thức cậu.

Nhưng tiết này rất quan trọng.

Thời Ôn vờn một ngón tay, nhẹ nhàng gõ vào bàn học của cậu.

Trần Trì vẫn không động dậy.

Cô biết không dễ gì gọi được cậu dậy, cũng không muốn gọi cậu dậy nữa.

Nhưng cô vừa mới thu tay lại, Trần Trì liền mở mắt ra. Mang theo dầy đặc buồn ngủ nhìn cô, sau đó đưa tay vào học bàn sờ sờ, đem đồ vật để lên bàn của Thời Ôn.

Tiếng Anh lão sư vừa vặn nhìn đến hai người, thấy Trần Trì trực tiếp đem đồ dùng học tập cho Thời Ôn liền "nha" một tiếng: "Em đưa đồ cho bạn ấy thì em học bằng cái gì? Thích giúp đỡ mọi người thế à?"

Thời Ôn trong lòng lộp bộp, sợ lão sư biết chuyện gì đó, có chút chột dạ mà cúi đầu.

Tiếng Anh lão sư lại nói thêm: "Tôi nghe nói em là học sinh đứng nhất trong ban tự nhiên, tôi còn thấy bực vì tiếng anh của em chỉ đủ đạt tiêu chuẩn. Có phải muốn cải thiện quan hệ với bạn học Thời Ôn gọi tiếng anh?"

Sau đó lại trêu đùa: "Tiếp tục nỗ lực, học sinh tốt nên cùng nhau học tập, cùng nhau trưởng thành."

Nói xong, Tiếng Anh lão sư vừa đọc bài khóa vừa đi lên bục giảng.

Thời Ôn nhẹ nhàng thở ra.

Bỗng nhiên có bóng người xuất hiện trên đầu, tóc bị chạm nhẹ.

Trần Trì duỗi tay nhặt lá cây trên tóc của cô.

Thân mình Thời Ôn banh đến gắt gao. Trần Trì biểu tình tự nhiên, mang theo nghiêm túc, tay cũng không dừng lại trên đầu cô lâu. Thời Ôn nhìn đến lá cây nhỏ xíu trên tay của cậu, thần kinh căng thẳng mới trùng xuống.

Cô còn tưởng rằng... cậu đang sờ tóc mình.

Nhưng cho dù như thế thì hành động vừa rồi của cậu cũng quá lớn mật, gần đây hóa học lão sư cùng chủ nhiệm lớp rất chú ý tới cậu, Thời Ôn có chút hồ thẹn, chủ nhiệm lớp để cô làm lớp phó kỉ luật để quan sát Trần Trì, cô lại còn to gan dám cùng Trần Trì nói chuyện yêu đương.

Tan học, Thời Ôn chờ mọi người rời đi hết, mới nhỏ giọng đánh thức Trần Trì, sau đó nói:

"Trần Trì... chúng ta ở trường học không cần có quá nhiều...ừm...tiếp xúc chân tay được không?"

Trần Trì mơ hồ mở mắt ra, nghe được lời này liền xóc xóc lông mi: "Chúng ta có tiếp xúc chân tay?"

Thời Ôn: "Chính là vừa rồi anh chạm vào trán của em"

Trần Trì không nói, cứ như vậy nhìn chăm chăm cô, nhìn đến cả người Thời Ôn không được tự nhiên, làm cô cảm thấy mình vừa đưa ra yêu cầu vô lý không chịu được.

"Em ghét bỏ anh?" Âm cuối của cậu hơi cao.

Thời Ôn quyết đoán: "Không có, không phải."

"Tốt nhất là như vậy." Cậu âm trầm nói, sau đó lại ghé vào trên bàn.

Thời Ôn rõ ràng nhìn thấy đáy mắt cậu nhảy lên chiếm hữu dục cùng cổ chấp, sau cổ chột lạnh.

...

Nhất ban có một cặp yêu nhau bị phát hiện. Hai người đều là hạt giống tốt, lão sư nhanh chóng gọi phụ huynh. Cha mẹ hai bên cũng không trì hoãn liền vội vàng tới.

Cuối cùng, hai người bị ghi tội xử phạt.

Một người ở lại trường, một người chuyển tới trường khác.

Thời Ôn nghe được tin này từ Vương Đình, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

Tiết hóa học, Vương Thụy giảng tới nội dung trọng điểm trong bài thi. Mọi lần Thời Ôn sẽ tập trung tinh thần nghe giảng, nhưng lúc này cô vô pháp nghe vào những gì lão sư đang nói.

Người bàn bên cạnh sau khi tỉnh ngủ vẫn ghé vào trên bàn nhìn cô, mặc kệ cô làm cái gì, cậu đều nhìn.

Nhìn mãi không chán sao?

Thời Ôn trong lòng nghĩ vậy, vô cùng lo lắng hóa học lão sư sẽ phát hiện manh mối.

Tan học, Thời Ôn gửi tin nhắn cho Thời Noãn, nói muốn ở lại lớp làm vệ sinh.

Chờ học sinh đi hết, Thời Ôn mới đánh thức Trần Trì.

"Trần Trì. Chúng ta nói chuyện nghiêm túc đi."

Trần Trì ngồi dậy, nhìn cô.

Thời Ôn bày ra ngữ khí thương lượng: "Nhất ban có một đôi vừa bị phát hiện nên em có chút lo lắng. Vì thế về sau ở trường học chúng ta có thể giống như bạn cùng lớp bình thường thôi được không?"

Sắc mặt Trần Trì lập tức trầm xuống, uể oải hỏi: "Tại sao?"

Thời Ôn: "Bởi vì chủ nhiệm nhất ban đã gọi phụ huynh, hiện tại bọn họ một người học ở đây một người chuyển trường, ở trường học còn bị lão sư quan sát chặt chẽ, ở nhà thì ba mẹ nhìn chăm chăm, muốn nói với nhau một câu cũng không thể."

Trần Trì biểu tình ngày càng khó coi.

Thời Ôn phóng nhẹ âm lượng: "Nếu chúng ta bị phát hiện, buổi sáng em sẽ không thể học cùng anh, tan học cũng phải lập tức về nhà...."

Trần Trì nghe vậy, hoàn toàn biến sắc mặt, trên người loáng thoáng tản ra âm khí.

#

Mọi người có ai đọc được caoh không ạ? Vừa tìm được truyện nam chính biến thái ở một level mà các bạn sẽ shock:)) nhưng lại là truyện caoh nặng kinh khủng mà các bạn có tâm hồn trong sáng chắc chắn sẽ không chịu được:)) nếu mọi người thích thì mình sẽ edit vì truyện hợp gout mình, còn nếu các bạn không thích thì thôi ạ:(

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42-1: "Ôn Ôn, anh vẫn luôn nhìn em!"

Edit + beta: Sel

Thời Ôn bị sắc mặt của cậu dọa tới, vội vàng ôn nhu trấn an: "Chỉ cần chúng ta không bị lão sư phát hiện, ngày thường duy trì quan hệ bạn học thật tốt, không có hành động thân mật là không sao cả."

Trần Trì nhấp môi: "Chúng ta có hành động thân mật?"

Thời Ôn sờ sờ lỗ tai: "Ừm... anh sờ tóc em, trong giờ học cũng hay nhìn em chăm chăm. Em cảm thấy như vậy rất dễ bị lão sư nghi ngờ."

Đôi mắt của cô thủy linh linh, không được tự nhiên mà trốn tránh.

Trần Trì gắt gao đuổi theo tầm mắt của cô, trong giây lát, khoé miệng khẽ nhếch lên, toát ra vài phần tà khí khó phát hiện.

"Vậy mỗi ngày phải ôm anh một cái." Cậu chậm rãi nói.

Thời Ôn cảm thấy yêu cầu này thực quá phận, nhưng cố tình ánh mắt của cậu lại nhàn nhạt, trên mặt cũng không hề gợn sóng, khiến cô cảm thấy việc này rất bình thường.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Thời Ôn liền đồng ý: "Được rồi."

Giữa người yêu với nhau, chắc ôm một cái cũng không có gì.

Trong lòng Trần Trì tê dại, nhưng trên mặt như cũ vẫn không có biểu hiện gì: "Vậy ngay bây giờ đi."

Thời Ôn nhìn xung quanh xác nhận không còn ai khác, cô mới đến gần cậu, nâng tay lên nhưng lại không biết rót cuộc nên đặt chỗ nào, cuối cùng khom lưng, vòng tay ôm lấy cậu.

Cô đang muốn đứng thẳng dậy, đột nhiên cậu ôm lấy eo của cô, ấn Thời Ôn vào trong lồng ngực. Hai thân thể gần kề, độ ẩm hoà vào nhau, cách quần áo mỏng manh không che được nhịp tim trầm trọng lại hữu lực.

Sắc mặt Thời Ôn chậm rãi chuyển hồng.

Cô dần dần không phân biệt rõ là nhịp tim của ai. Nếu là của cả hai, tại sao lại đồng nhất như vậy?

...

Tiết thể dục, học sinh được tự do hoạt động.

Thời tiết ngày càng nóng, đi vài bước liền toát mồ hôi. Vương Đình cùng Thời Ôn đều không thích vận động, hai người ngồi dưới tàng cây, câu được câu không nói chuyện phiếm.

Chỗ ngồi của Thời Ôn vừa vặn có thể nhìn thấy sân bóng rổ. Thiếu niên tùy ý chạy nhảy, thân thể rắn chắc dưới ánh mặt trời giống như toả ra sức lực bất tận cùng nhiệt độ nóng bỏng.

"Cậu muốn đi toilet không?" Vương Đình nói: "Vừa rồi mình uống hơi nhiều nước. Mùa hè đúng là phiền phức mà."

Thời Ôn đứng lên: "Được. Đi thôi."

...

Thời Ôn vừa bước ra khỏi toilet liền nhìn thấy Đỗ Khải Trình cùng Vương Đình, hai người giống như đang tranh chấp một chuyện gì đó, thanh âm xa dần.

Thời Ôn vỗ vỗ ngực, chậm rãi đi ra ngoài.

Cũng không biết tình huống bây giờ của hai người họ như thế nào.

Cô vừa nghĩ vừa đi xuống lầu một.

Dưới lầu truyền đến âm thanh hỗn độn nói chuyện phiếm, giọng nói càng lúc càng lớn, có lẽ có người trở về lớp học. Thời Ôn sắp đi đến chỗ quẹo thì liền lùi qua một bên, tránh đụng phải bọn họ.

Nhưng cô lại bị bọn họ ngăn lại.

Thời Ôn nhìn thấy Tô Nhiễm thì cảm thấy không được tự nhiên, không biết đối mặt với cô ta như thế nào, chỉ lễ phép hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Tô Nhiễm khẽ nâng mặt, gương mặt ôn nhu xinh đẹp lúc trước biến mất không rõ tung tích:

"Nghe nói cậu và Trần Trì ở bên nhau."

Ánh mắt Thôi Ôn hơi loé, lại bình tĩnh phủ nhận: "Không phải, chúng tôi chỉ là bạn học."

Tô Nhiễm châm chọc cười cười: "Đừng lừa tôi làm gì, vô ích thôi."

Trương Diệu nói cho cô ta biết, Trần Trì đã ở trước mặt anh em của mình thừa nhận cậu cùng Thôi Ôn đang ở bên nhau.

Thôi Ôn lắc đầu, không muốn cùng cô ta dây dưa. Đang muốn rời đi liền bị kéo lại, Tô Nhiễm đưa tay đẩy mạnh Thôi Ôn.

Thôi Ôn khó khăn lắm mới đứng vững được, cô nhú mồm, không dám tin Tô Nhiễm sẽ động thủ.

"Cậu làm cái gì vậy?"

Nữ sinh bên cạnh Tô Nhiễm mở miệng, khí thế kiêu ngạo:

"Ai cho phép cậu đi?"

Thôi Ôn nhớ tới lúc trước Vương Đình nói từng nghe trộm được bạn bè của Tô Nhiễm nói xấu cô.

Chắc hẳn là mấy người này.

Thôi Ôn liếc mi: "Mấy người rốt cuộc muốn gì?"

Tô Nhiễm lại gần cô, ánh mắt phiếm lạnh: "Lúc trước không phải tôi đã nói rồi sao? Trần Trì chỉ coi cậu là thể diện, vậy mà cậu vẫn chẳng biết yêu quý bản thân mình, lại còn cam tâm tình nguyện làm thể diện cho tôi."

Thôi Ôn nhún vai: "Tôi không phải thay thế. Tôi cũng không biết tại sao mấy người lại muốn lừa tôi, nhưng Trần Trì đã nói rồi, cậu ấy không hề thích cô."

Tô Nhiễm nghe vậy, biểu tình bỗng trở lên vụn vặt, lộ ra tàn nhẫn:

"Cậu nói bậy. Rõ ràng cậu ấy thích tôi, cậu đừng..."

Tô Nhiễm còn chưa kịp dùng sức véo Thôi Ôn thì đã bị người đẩy mạnh ra. Lực đạo kia cực lớn khiến cô ta ngã sang một bên, cánh tay đập vào lan can đau đến mức Tô Nhiễm thét lên, sắc mặt trắng bệch.

Đáy mắt Trần Trì kết băng, hàn khí thấm người, giống như một cái động đên không đáy, có thể đem người ta hút vào, khiến họ tan xương nát thịt.

Cậu nghĩ đến Thôi Ôn lo lắng lo sợ phát hiện mới cố nén xúc động muốn ôm cô vào lòng che chở. Trần Trì đi đến trước mặt Tô Nhiễm, mặt mày hung ác nham hiểm mà bề ngoài:

"Thích cô?"

Cậu trên dưới tùy ý quét một vòng, lạnh giọng nói:

"Cô từ trên xuống dưới cũng không khơi dậy một tia hứng thú. Thật ghê tởm."

Tô Nhiễm nghe cậu nói vậy, biểu tình nháy mắt tan vỡ, cả người phát run. Mà bạn bè của cô ta cũng bị một màn này dọa đến, không dám ho he một tiếng.

Trần Trì vòng qua cô ta đi lên lầu, ngay cả một ánh mắt cũng keo kiệt không muốn bố thí cho cô ta.

Thôi Ôn không dám ở lâu, vội đi theo cậu lên lầu.

Vừa đi lên lầu, Trần Trì đột nhiên quay đầu lại, giữ chặt cánh tay của cô kéo đến một góc khuất, sau đó ôm chặt lấy Thôi Ôn.

Bất thành linh bị ôm khiến tim Thôi Ôn nhảy thành thịch.

Liền nghe thấy cậu rầu rĩ nói:

"Đề em chịu ủy khuất rồi."

Thôi Ôn lắc đầu, có chút thẹn thùng: "Không sao, bọn họ chưa kịp làm gì thì anh đã đến rồi. Nhưng sao anh lại biết em ở đó?"

Trần Trì ôm cô chặt hơn: "Em không có ở sân thể dục."

Thôi Ôn kinh ngạc: "Không phải lúc đó anh đang đánh bóng rổ à?"

Trần Trì môi để sát vào bên tai cô, hơi thở ấm áp phả ra:

"Ôn Ôn, anh vẫn luôn nhìn em, nam sinh khác đừng nghĩ đến gần."

"Em cũng đừng nghĩ có thể nhìn nam sinh khác."

Sau cổ Thời Ôn chợt lạnh.

Cậu đột nhiên cúi xuống, đem mặt chôn ở cần cổ của cô, Thời Ôn bị ngửa, rụt rụt cổ:

"Anh làm gì vậy?"

Cậu bắt mắt cô trốn tránh, đem cô ôm càng chặt, ở trên cổ của cô liên tục cọ xát:

"Ôn Ôn. Em mềm quá..."

Thanh âm cậu khàn khàn, thấp thấp mà truyền tới trong tai cô, Thời Ôn ngượng ngùng nhắm mắt lại, khẽ cắn môi dưới.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42-2: "Bí mật"; □

Editor + beta: Sel

Ngày diễn ra trận chung kết bóng rổ, sân bóng rổ ở trung tâm thành phố chật ních người. Thời Ôn đi vào liền nhìn thấy thính phòng phía Đông treo một biểu ngữ vừa to vừa khoa trương.

"Trần Trì nhất định chiến thắng!"

Thời Ôn:...

Cô cũng không hiểu tại sao cậu lại được yêu thích như vậy.

Cuối tuần rảnh rỗi không có gì làm nên Vương Đình cũng đến, nhìn tám biểu ngữ kia rồi lại nhìn biểu tình nghi hoặc của Thời Ôn mới giải thích: "Thi đấu lần này tuyên truyền rất tốt. Chắc bọn họ nhìn thấy ảnh của Trần Trì."

Thời Ôn hiểu ra.

Đây đúng là thế giới nhan khổng mà.

Hai người đến cũng không tính là sớm, hàng ghế phía trước đều đã hết chỗ. Các cô cố gắng lắm mới tìm được chỗ tốt để ngồi.

Trận đấu còn chưa bắt đầu, Thời Ôn cùng Vương Đình nói chuyện phiếm giết thời gian. Đột nhiên Vương Đình kinh hô chỉ vào cách đó không xa: "Cậu nhìn kia. Đội cổ động viên đến rồi."

Các nam sinh trong sân ồn ào bàn tán giống như vô cùng kích động, thi thoảng còn có tiếng huýt sáo trêu đùa.

Thời Ôn nhìn qua, chặc lưỡi: "Dáng người đẹp thật."

Vương Đình hâm mộ muốn hồng: "Ghen tị thật đấy. Đây chính là cổ động viên của đội Trần Trì đó. Lúc trước mình từng nói với cậu rồi nhì, có mấy người vì Trần Trì mới gia nhập làm cổ động viên đâu."

Vương Đình thấy biểu tình của Thời Ôn không có gì biến hóa mới tiếp tục nói: "Mình còn nghe nói có mấy nữ sinh đã trao đổi số điện thoại với Trần Trì."

Lông mi Thời Ôn nhẹ nhàng: "Khi nào?"

Vương Đình nhún nhún vai: "Mình chỉ là nghe nói thôi."

Thời Ôn cảm thấy cái "nghe nói" này thật không đáng tin.

Thi đấu bóng rổ bắt đầu, không khí cũng trở lên sôi động hơn.

Các cầu thủ trong sân vào vị trí, tiếng còi báo hiệu vừa vang lên trận đấu liền bùng nổ.

Trần Trì thật sự rất rất rất đẹp trai.

Cậu mặc đồ màu đỏ, tóc mái màu đen tán loạn trên trán, làn da lành bạch, giờ tay nhắc chân đều đem lại cảm giác tùy hứng lại phóng khoáng, cũng có lúc trở lên bí ẩn khiến người khác không khỏi tò mò. Thôi Ôn chưa từng thấy qua Trần Trì như vậy bao giờ, thậm chí cảm thấy đúng là cảnh đẹp ý vui.

Trên sân có người khó khăn lắm mới chui được bóng cho Trần Trì nhưng thân mình không kịp ổn định liền ngã mạnh xuống đất. Trong sân một mảnh ồ lên, Trần Trì gặp sự cố này cũng chỉ ngừng lại một giây liền thu mất, nhắc tay nhẹ nhàng thấy bóng vào rổ.

Ghi ba điểm vô cùng hoàn mỹ.

Mọi người phản ứng lại, có người reo hò, có người kêu rên.

Mọi người trấn an cầu thủ bị thương, Thôi Ôn nhìn thấy Trần Trì nói gì đó, cầu thủ bị thương kia liền cười cười. Sau đó Trần Trì lại xoay người tiếp tục thi đấu.

Trận đấu tiến đến giai đoạn khẩn trương, người xem cảm xúc cũng lên xuống theo tiết tấu trong sân.

Thôi Ôn tuy không hiểu lắm nhưng cũng bị bầu không khí này ảnh hưởng, ngón tay khăn trương tới nỗi cuộn lên.

Trần Trì lại một lần nữa thấy bóng, tay cậu câu lấy khung rổ, văng văng đem bóng tiến vào. Thân thể treo trên không trung hơi hơi lắc lư, áo cậu bị xóc lên, lộ ra cơ bụng.

Chỉ qua vài giây, cậu liền nhảy xuống.

Nhưng màn vừa rồi không ít người nhìn thấy, trong không khí có chút nóng lên, âm thanh nữ sinh hét chói tai cùng với nam sinh nghị luận bàn tán.

Thôi Ôn cũng nhìn thấy, mặt đỏ lên, nhưng không hiểu tại sao trong lòng lại có chút không vui.

Ngoài ra còn có chút nghi ngờ tại sao cậu lại có cơ bụng? Hơn nữa, cô nhớ rõ lúc trước cánh tay cậu chỉ cần hơi dùng sức cũng sẽ xuất hiện cơ bắp.

Đầu năm nay nam sinh không cần rèn luyện cũng có thể có cơ bắp sao?

Nghỉ giữa trận, Thôi Ôn cũng giống như nhóm cầu thủ, vặn ra nắp chai nước khoáng bắt đầu uống nước.

Vương Đình thấy cô uống nước liền kinh ngạc: "Không phải cậu muốn đưa nước cho Trần Trì sao?"

"Sao phải đưa cho cậu ấy?" Thôi Ôn chớp chớp mắt chỉ về khu nghỉ ngơi: "Ở đây có mấy thùng nước kia."

Vương Đình chỉ hận rèn sắt không thành thép: "Cậu mau nhìn mấy nữ sinh kia đi. Tất cả đều muốn nhào lên đưa nước kia kia."

Thôi Ôn nhìn qua, Vương Đình cũng không khoa trương, mấy người kia chỉ thiếu bước trèo qua rào lan can.

Nhưng cô thật sự rất khát, vì thế lại bắt đầu uống nước.

Vương Đình nhỏ giọng thì thầm: "Gần đây cậu và Trần Trì sao ít tiếp xúc với nhau vậy? Làm mình chẳng nghe ngóng được gì."

Thôi Ôn thiếu chút nữa bị sặc:

"Cái gì? Cậu nghe lén."

Vương Đình nhún nhún vai: "Động tĩnh trước kia của các cậu cũng không nhỏ."

Thôi Ôn nắm chặt bình nước khoáng: "Làm gì có gì..."

Vương Đình "hắc hắc" cười một tiếng rồi lại hỏi: "Hai cậu giấu cũng kỹ thật. Thật sự không có gì sao?"

Thôi Ôn tiếp tục uống nước.

Nhị Trung cảm yếu sớm. Vì phạm nhẹ thì gọi phụ huynh cùng với bị ghi tội xử phạt, nặng thì thông báo toàn khối xử phạt, tùy theo tình huống, nếu nghiêm trọng thì có thể bị đuổi học.

Không phải cô không tin Vương Đình, nhưng ít một người biết là ít đi một phần nguy hiểm, cô cũng vì muốn tốt cho Vương Đình.

Thôi Ôn đóng nắp lại nói:

"Bí mật."

Vương Đình nhủ nhủ cái mũi, hừ một tiếng: "Còn bày đặt bí mật nữa chứ. Nói luôn thì chết người à?"

...

Hà Nội có thêm ca nhiễm mới rồi, các bạn ở Hà Nội nói riêng cùng các bạn ở những nơi khác nói chung cố gắng giữ gìn sức khỏe nha!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42-3: "Em thích anh ở điểm gì?" □

Editor + beta: Sel

Thi đấu cuối cùng cũng kết thúc.

Đội của Trần Trì không phụ mong đợi của mọi người mà chiến thắng, thắng còn vô cùng vẻ vang.

Các đồng đội ôm nhau reo hò, người xem cũng dần giải tán, Thòi Ôn an tĩnh đứng ở một góc chứng kiến một màn này.

Đột nhiên, thiếu niên trong đám người hỗn loạn ngẩng đầu lên, chuẩn xác nhìn về phía cô. Thòi Ôn bất giác ánh mắt của cậu liền khẽ cong mắt.

Tuy cách nhau rất xa nhưng cô vẫn có thể thấy rõ ràng cậu cười môi dưới.

Thòi Ôn cùng Vương Đình đều chưa ăn nên rất đói. Cô vốn dĩ muốn ở cạnh Trần Trì nhưng cũng không thể nào bỏ rơi Vương Đình được.

Hai người vừa tới một quán cháo gia đình, Thòi Ôn liền lấy điện thoại ra, gửi cho Trần Trì một tin nhắn:

[Em đang ăn cơm chiều với Vương Đình.]

Trần Trì đang thay quần áo, nghe được thông báo có tin nhắn liền áo đã cởi ra được một nửa cũng mặc kệ.

Điện thoại của cậu chỉ có duy nhất một số, không cần đoán đều biết là ai.

Nhìn đến tin nhắn, sắc mặt của cậu hoàn toàn khó coi.

Có nam sinh nhìn thấy sắc mặt này của cậu, giống như vừa bị cướp đi vật gì vô cùng quý giá, có chút sợ:

"Sắc mặt của Trì ca lúc này giống như chúng ta bị thua vậy."

Trần Trì nhàn nhạt ngược mắt.

Nam sinh đối diện với ánh mắt này của cậu cả người liền phát lạnh: "Thôi được rồi, coi như tôi chưa nói cái gì hết."

Một nam sinh khác nghe vậy liền trêu ghẹo: "Cậu dám đem Trì ca ra để nói đùa à?"

Trần Trì cũng không để ý bọn họ âm ỉ, mím môi trả lời tin nhắn:

[Ở đâu?]

Không lâu sau liền có phục hồi:

[Em không biết tên, là một quán cháo gia đình. Không phải các anh còn có tiệc liên hoan sao? Chơi vui vẻ nha.]

Trần Trì: [Gửi định vị qua đây.]

Thấy Thòi Ôn còn đang rối rắm chọn thức ăn, Vương Đình đã tự gọi cho mình một phần bún ốc còn không quên trêu chọc: "Cậu tốt nhất nên chọn một món có mùi nặng một chút, không thì lát nữa ngay cả mùi cháo cũng không có hiệu quả đâu."

(vì món bún ốc mà Vương Đình có mùi rất kinh khủng nên Vương Đình mới trêu mùi cháo của Thòi Ôn không át được mùi của bún ốc)

Thòi Ôn suy nghĩ một chút: "Vẫn gọi cháo măng chua cay đi."

Vương Đình nhướn mày: "Ồ~ thích ghen hả?"

(thường mọi người hay nói người hay ghen là "bình dấm chua" hay "người thấy mùi chua" là ám chỉ nói về ghen cho nên việc Thờì Ôn ăn cháo măng chua cay nghĩa là cô ghen =))

Có tin nhắn tới.

Cô nhìn xung quanh tiệm một lát liền nhìn đến menu.

[Quán cháo Quế Lâm, ở đây hết chỗ rồi anh đừng tới. Chờ em ăn xong chúng ta ở quảng trường gặp nha.]

Thờì Ôn nghĩ tới bộ phim điện ảnh lúc trước giới thiệu cho Trần Trì, vì thế lại hỏi:

[Lần trước bộ phim điện ảnh em bảo anh anh đã xem chưa? Nếu chưa xem thì chờ anh liên hoan xong chúng ta cùng xem đi.]

Bên kia Trần Trì nhận được tin nhắn đầu của Thờì Ôn liền chuẩn bị không tham gia liên hoan, mặc kệ cả đội tốt khuyên xấu khuyên, ngay cả ánh mắt cậu cũng bần thần không muốn liếc họ một cái.

Đúng lúc bọn họ định từ bỏ không khuyên nữa liền thấy cậu cúi đầu nhìn điện thoại nói:

"Đi thôi."

Có người không kịp phản ứng: "Đi? Đi đâu? Cậu muốn đuổi chúng tôi đi sao? Lão đại cậu tuy chơi bóng rổ giỏi nhưng cũng không cần phải với anh em như vậy chứ?"

Nam sinh khác nhìn không được người ngu ngốc như vậy liền trực tiếp vỗ vào đầu cậu ta: "Là bảo đi liên hoan, cậu nói ngu ngốc cái gì thế?"

...

Thờì Ôn ăn cháo cực kì chậm, bởi vì cô sợ dầu thức ăn bắn lên người cho nên chỉ xúc một chút một chút mà ăn.

Vương Đình thì trái ngược, hai ba miếng liền hết nửa chén, rút khăn giấy nhìn đến tốc độ ăn của Thờì Ôn không khác ốc sên là mấy, kém một chút là đem cháo phun ra.

"Cậu có muốn ăn từng hạt từng hạt một không?"

Thờì Ôn ngượng ngùng cười cười nhưng vẫn giữ nguyên tốc độ.

Vương Đình lắc đầu cảm thán: "Về sau cậu mà đi ăn với bạn trai ấy, một hai lần đầu còn không sao. Chứ lâu dần cảm tình cũng bị cậu mài mòn, bạn trai cậu sẽ không kiên nhẫn đâu."

Thờì Ôn buông lỏng chiếc thìa: "Vậy sao?"

Vương Đình gật đầu: "Trừ phi bạn trai cậu vô cùng vô cùng yêu cậu, chỉ cần xem cậu ăn cũng thấy cậu đẹp như tiên trên trời vậy."

Thờì Ôn cắn môi.

Ăn được một lúc lại lấy điện thoại ra.

Bữa tiệc liên hoan, đồng đội cùng lớp không còn vẻ câu nệ thường ngày, thậm chí còn vui vẻ chúc rượu.

Có người muốn cùng Trần Trì uống liền bị cự tuyệt.

"Nhìn Trì ca đâu giống kiểu không uống được rượu?"

Thật ra từ lượng của Trần Trì rất tốt, chỉ là cậu không muốn lát nữa đi xem phim với cô mà trên người có mùi rượu.

Cậu tùy tiện ăn một chút, cũng không tham gia cuộc nói chuyện của bọn họ.

Điện thoại bỗng kêu lên.

[Nếu như em ăn rất chậm thì sao? Kiểu như anh ăn chỉ mất 10p nhưng em phải mất 50p, anh sẽ vui về chờ em sao? Sẽ...mất kiên nhẫn ạ?]

[Anh nói thật là được rồi. Thật ra em cũng cảm thấy đây là thói quen xấu. Anh nói đi, coi như cho em động lực để khắc phục.]

Mặt mày Trần Trì không tự giác ôn nhu.

[Em không cần sửa.]

[Ôn Ôn của anh là tốt nhất. Mất bao lâu anh cũng chờ được.]

Thời Ôn nhận được tin nhắn, vô cùng thẹn thùng mà che nửa bên mặt, nhưng lại không giấu được khoé miệng đang nhếch lên.

Vương Đình kì quái: "Sao tự dưng lại xuân phong đắc ý thế kia?"

Thời Ôn dùng tay phẩy phẩy gió, giả ngốc: "Làm gì có đâu, tại mình cay thôi."

Nhà của Vương Đình cùng Thời Ôn không cùng hướng, ngay cả trạm xe bus cũng khác nhau.

Đưa Vương Đình ra bến xe xong Thời Ôn liền quay trở lại quảng trường, gửi tin nhắn cho Trần Trì sau đó lặng lẽ chờ đợi.

Không tới vài phút Trần Trì đã đến. Thời Ôn nhìn cậu vẫy vẫy tay, tay vừa mới nâng lên liền bỏ xuống.

Phía trước, một nữ sinh mặc váy hồng nhạt chạy đến trước mặt Trần Trì, sau đó rút ra điện thoại nói gì đó.

Trần Trì rũ mắt nhìn nháy liếc cô nàng một cái, trả lời vài chữ liền vòng qua nữ sinh đã sớm hóa thạch kia mà đi đến chỗ Thời Ôn.

Thời Ôn qua khẩu hình mà đoán được cậu đã nói gì.

"Cô xấu."

Cô không biết nên chỉ trích cậu thái độ không tốt hay nên khen tính tình cậu quyết đoán nữa.

Lúc trước Thời Ôn không biết ở đâu nghe được một câu như thế này: Bạn trai tôi lớn lên đẹp trai như vậy, nếu tôi không gắt gao đi theo anh ấy, đến lúc bị cướp mất thì phải làm sao?

Nhưng đến lượt cô, căn bản không cần cô gắt gao đi theo cậu làm gì.

Chờ Trần Trì đi tới, Thời Ôn móc điện thoại ra tươi cười: "Soái ca, cho em số điện thoại được không?"

Trần Trì sững sốt.

Trong lòng cậu nhảy dựng, vội lấy ra điện thoại đưa cho cô, đầy mắt mê hoặc cùng tà khí:

"Điện thoại đưa em, em có thể mang theo anh về nhà không?"

Thời Ôn lỗ tai nóng lên, đem tay giấu phía sau, chạy chậm rời đi.

Bỏ lại nữ sinh vừa mới đến gần đã chịu lần thứ hai tổn thương. Số điện thoại có thể không cho, nhưng cái đồng thức ăn cho chó này rốt cuộc phải bắt cô nuốt xuống hay sao?

Cục cưng tui thân nhưng cục cưng hông nói:))

Phim chuẩn bị chiếu, đèn cũng được tắt đi.

Thời Ôn ôn nhu nói: "Anh lần sau đừng nói các cô ấy xấu nữa, như thế bọn họ sẽ bị tổn thương lòng tự trọng."

Trần Trì dựa lưng vào ghế, không thêm đề ý: "Nhưng thật sự bọn họ rất xấu."

"Anh nói cái gì vậy? Em thấy nữ sinh vừa rồi rất xinh đẹp."

"Vậy sao?"

"Đúng vậy, anh vừa nói thế là làm tổn thương người khác rồi."

"Ha"

Thời Ôn không còn gì để nói.

Trần Trì thấy cô không trả lời liền ngoéo đầu ngón tay Thời Ôn: "Được rồi, không nói."

Ý cười của Thời Ôn còn chưa kịp hiện lên lại nghe cậu nói: "Nhưng những lúc buột miệng thốt ra thì không tính."

Thời Ôn nghĩ thầm, không phải lúc nào cũng buột miệng là được.

Thời Ôn xem phim đến vô cùng nghiêm túc, tới đoạn cao trào nhìn không được muốn thảo luận với Trần Trì. Vừa chuyển đầu suyt nữa cô đụng phải mặt cậu, sợ tới mức lùi ra sau, âm lượng cũng không khống chế được:

"Anh cách em gần như vậy làm gì?"

Nói xong cô mới nhận ra mình vừa nói cái gì.

Mọi người theo tiếng nhìn qua, có người không nhịn được bật cười.

Thời Ôn ngượng ngùng che mặt.

Trần Trì khoé môi cong lên.

Phim chiếu được một nửa, Thời Ôn cảm thấy tay mình được tay cậu bao bọc. Cô cũng không rút lại mà tiếp tục xem phim. Một lát sau tay lại bị lật sang, lòng bàn tay giữa lên trên, một ngón tay dừng ở lòng bàn tay của cô, nhẹ nhàng gãi.

Cảm giác ngứa từ lòng bàn tay lan đến trái tim, thân thể cô hơi run một chút.

Trần Trì chơi đùa với tay cô đến hăng say, cào xong lòng bàn tay liền vuốt ve mấy ngón tay, không bỏ sót một ngón nào, chơi đến vô cùng vui vẻ.

Thời Ôn bất đắc dĩ nhưng cũng không cản lại cậu.

Xem phim xong hai người ngồi xe bus trở về nhà, cửa sổ hơi mở, gió đêm mát lạnh thổi vào.

Thời Ôn thoải mái híp híp mắt, hít sâu một hơi.

Ánh mắt Trần Trì vẫn luôn quán lấy cô, nói: "Lúc em bảo anh đi xem phim này, anh còn cho rằng đây là lí do em muốn cự tuyệt anh."

Thời Ôn nghi hoặc: "Lí do gì?"

Trần Trì nhéo nhéo tay cô: "Em chê anh xấu."

Thời Ôn bật cười: "Không phải lúc ấy em còn nói một câu sao?"

Trần Trì: "Không sao, anh cho rằng em đưa ra hai lí do."

Thời Ôn cảm thấy mình bị oan uổng: "Nhưng em chỉ muốn nói với anh là nhất định sẽ có người thích anh mà không phải vì khuôn mặt của anh, mà là thật lòng thích."

Ánh mắt cậu sâu thẳm, thấp giọng hỏi: "Em thích anh ở điểm gì?"

Thời Ôn đảo đảo mắt, có chút suy ngẫm: "À...lớn lên đẹp trai, tính tình tốt. Vậy đó."

Tức khắc mặt Trần Trì tối sầm.

Thời Ôn quay mặt đi cố gắng nhịn cười.

Chỉ là nửa giờ sau, cô cười không nổi.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43-1: "Em ghen à?" □

Editor + beta: Sel

Trần Trì không đồng ý để Thời Ôn về nhà một mình, nhất quyết lôi kéo tay Thời Ôn đi tới phía sau nhà cô.

Cây bạch quả kia vẫn như cũ, chỉ khác chính là lần này cô bị cậu đè lên thân cây. Trần Trì gất gao ôm cô, hai người thân thể dựa sát, giống như không tìm ra được một khe hở.

Trần Trì đem mặt chôn ở căn cổ của cô hít một hơi thật sâu, lại cọ cọ vài cái: "Em là bạn gái của anh nên chỉ có thể thích một mình anh."

"Mặc kệ em có gặp được người tốt hơn anh, em cũng chỉ được thích anh."

Thời Ôn bị cậu cọ tới cọ lui đến phát ngứa, muốn đẩy cậu ra lại bị cậu nắm lấy cổ tay. Sau đó cậu lại ách giọng:

"Ôn Ôn. Đừng rời khỏi anh. Anh sẽ chết mất."

Cái tính chiếm hữu này thật sự có hơi...

Thời Ôn bắt đầu dĩ giải thích: "Em chỉ là cảm thấy ôm nhiều không tốt. Một ngày mà ôm nhiều như vậy, qua một thời gian không phải sẽ không còn cảm giác gì hay sao?"

Cảm xúc Trần Trì chợt lạnh, máu giống như không còn lưu thông nữa, cậu đứng thẳng dậy: "Không còn cảm giác?"

Cậu nắm lấy cảm cô, bức cô nhìn chính mình, từ kẽ răng rít ra một câu:

"Mới ôm vài lần em đã chán?"

Thời Ôn cũng không trả lời đúng ý cậu: "Không phải là hơn 10 lần rồi sao?"

Trần Trì cười nhạt: "Vậy mà em lại thừa nhận, em chán rồi. Hối hận rồi?"

Lúc này cô mới hiểu cậu nói gì, vội phủ nhận: "Không phải vậy."

Lại cảm thấy giống như không đủ chắc chắn, cô liền bồi thêm một câu: "Em một chút cũng không có chán anh. Em chỉ muốn nói là chờ một chút."

Thiếu niên đầu cúi thấp, hô hấp có chút lạnh: "Chờ?"

"À, đúng vậy, chờ cảm xúc tới."

"Chờ cảm xúc?"

Thời Ôn không biết trả lời ra sao vì chính cô cũng chẳng biết mình vừa nói mấy câu vớ vẩn gì. Đột nhiên cô nhìn thấy cái gì đó, vô cùng cả kinh mà rúc vào trong lồng ngực của cậu.

Tìm Trần Trì đập nhanh muốn chết, nghe được đằng sau có thanh âm của phụ nữ thì cậu cũng đoán được vài phần, liền đem cô ôm đến gắt gao, hận không thể khảm vào xương cốt của cậu.

Cô nghe được giọng nói quen thuộc kia, sợ đến mức không dám hô hấp chứ đừng nói là động đậy.

"Đúng là người trẻ tuổi mà. Đứa con gái nhà tôi bây giờ cũng như vậy, có lẽ cũng đã có người trong lòng rồi. Còn hai đứa con gái nhà chị thì sao?"

"Hai chúng nó rất ngoan, đứa lớn thì vô tâm vô tư, con gái út lại đặc biệt ngoan, mỗi ngày đều dậy sớm đến trường học, cuối tuần lại tới thư viện đọc sách."

"Ai ui nhưng cũng không biết thế nào được. Nó ra ngoài thì chị làm sao biết được nó có đi học hay không?"

"Ôn Ôn nhà chúng tôi không giống những người khác, con bé rất ngoan."

"Cũng đúng. Ôn Ôn nhà chị ngoan thật, ước gì tôi cũng có một đứa con gái ngoan ngoãn hiểu chuyện như thế."

Hai người đi xa, thanh âm cũng nhỏ dần.

Thời Ôn vừa hồ thẹn vừa khó chịu tránh khỏi ôm ấp của Trần Trì.

Trần Trì biết trong lòng cô khẳng định không thoải mái.

Cậu giúp cô vuốt tóc, đặt cằm lên vai cô nói:

"Không có khả năng chia tay."

Thời Ôn bịu môi: "Em còn chưa có nói đấy nhé!"

Trần Trì: "Nghĩ cũng không được phép nghĩ tới."

Thời Ôn phình phình má: "Người thích anh nhiều như vậy, anh không thay đổi là tốt rồi."

Trần Trì: "Không có khả năng."

Cậu trực tiếp trả lời, ngữ khí nhàn nhạt lại tự nhiên.

Giống như có người hỏi: "Mặt trời mọc từ phía nào?"

Cậu trả lời: "Phía đông."

Ngữ khí tự nhiên giống như vậy.

Thời Ôn úp mặt vào vai cậu nhẹ nhàng cười.

Cô không thích hứa hẹn.

Bởi vì ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, không một ai biết cả.

Nhưng cô nghe thấy câu trả lời này của cậu, cô cảm thấy rất ấm áp lại vô cùng bình yên.

Cô nghĩ bản thân mình không bị cuộc hôn nhân thất bại của ba mẹ ruột ảnh hưởng nhiều.

Thời Ôn nghĩ gì đó, lại hỏi thêm: "Hôm nay có người nói với em là anh trao đổi phương thức liên lạc với mấy nữ sinh trong đội cổ động."

Trần Trì đứng thẳng dậy, mắt đen loé lên:

"Em ghen à?"

Thời Ôn mắt tự nhiên: "Không phải."

Trần Trì buông cô ra, khinh khỉnh phiêu phiêu nói: "Có cho số điện thoại."

Thời Ôn nháy mắt cứng lại.

Trần Trì không bỏ sót bất cứ biến hóa cảm xúc nào của cô, lại ôm lấy Thời Ôn nói:

"Em ghen đúng không?"

Thời Ôn: "Anh đúng là đồ xấu xa."

Cô đẩy cậu ra muốn chạy đi, nhưng chưa quá hai bước đã bị cậu giữ lại, dưới chân cô không vững lao đảo vài cái, lưng liền dán vào ngực Trần Trì.

Cậu trực tiếp ôm lấy cô, cảm để ở đỉnh đầu Thời Ôn.

Thời Ôn muốn né tránh nhưng dư quang lại nhìn thấy gì đó, có chút không thể tin được, mấy móc xoay lại đầu, ngốc tại chỗ.

#

Những bạn chờ mong first kiss thì ráng đợi qua khúc ngược tâm Trần Trì đi nha huhu mình cũng khổ lắm chứ, edit chúng nó vờn nhau 40 mấy chương rồi mình cũng muốn chúng nó nhanh nhanh một tí:)) nhưng tác giả hông chịu:)

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43-2: Phát hiện ☐

Editor + beta: Sel

Phía bên kia rào chắn, Thời Noãn xách theo túi rác. Cô đứng dưới đèn đường, ánh sáng từ bên trên chiếu xuống tóc cô, nhìn không rõ biểu tình, chỉ có toàn thân tản ra khí tràng lạnh như băng.

Thấy hai người đều nhìn thấy mình, Thời Noãn cười lạnh một tiếng, đem rác vứt trên mặt đất, lấy điện thoại ra.

Trong khoảnh khắc cô rút điện thoại ra, Thời Ôn đã biết cô muốn làm cái gì, nhanh chóng đẩy Trần Trì sang một bên sau đó trực tiếp ngồi xổm trên mặt đất.

Trên điện thoại của Thời Noãn đã kịp thời chụp lại bóng dáng của hai người.

Thời Noãn nhếch môi lại chụp tiếp mấy tấm nữa mới đi tới gần hai người.

Thời Noãn vừa đi tới đã kéo lấy tay Thời Ôn, Thời Ôn loạng choạng đứng không vững liền được Trần Trì giữ chặt. Vì thế hoàn cảnh lúc này vô cùng quý giá, một người kéo tay trái, một người kéo tay phải của Thời Ôn.

Thời Noãn nhường mảy, ngừng khi không tốt: "Buông tay ra."

Trần Trì nhàn nhạt buồn xin liếc Thời Noãn một cái.

Thời Noãn cũng không chịu yếu thế, liền chuyển trọng tâm sang Thời Ôn: "Tao muốn nói cho ba mẹ biết chuyện mảy yêu sớm, để xem mảy còn có thể đóng vai con ngoan trò giỏi nữa được không!"

Thời Ôn nghe cô muốn nói chuyện này với ba mẹ liền nóng nảy.

Trần Trì lờn cùng Thời Noãn dây dưa, tay sử dụng một chút lực liền thành công kéo Thời Ôn vào trong lòng ngực.

Thời Noãn mất đà, theo quán tính đổ về phía trước vài bước, cảm thấy cmm tên Trần Trì này thật quá đáng, cô hít sâu một hơi, nỗ lực bình ổn tâm trạng.

"Cậu bỏ nó ra, nó là em gái của tôi. Chị gái chỉ có một, bạn trai sau này sợ không có sao? Cậu nên biết địa vị của mình ở đâu đi."

Hồ hấp của Trần Trì chợt lạnh, cả người tản mát ra một cỗ hàn khí.

Thời Ôn cảm nhận được tâm trạng của cậu lúc này không ổn, lo lắng cậu vì mấy lời kia mà chịu kích thích, nhẹ nhàng cầm tay cậu trấn an:

"Anh về trước đi, em cùng chị ấy nói chuyện là được rồi."

Thời Noãn không thể tưởng tượng nổi, từ trước tới nay cô chưa từng nghĩ Thời Ôn sẽ yêu sớm, cũng không nghĩ em gái mình sẽ chủ động cầm tay nam sinh:

"Mày còn cầm tay cậu ta? Lúc trước không phải tao đã nói với mày là tao thích cậu ta à? Thế nào? Sao mày cứ phải cướp những thứ trong tay tao bằng được vậy?"

Thời Ôn phản bác: "Trần Trì không phải đồ vật. Hơn nữa chị cũng không thích anh ấy, em biết chị tiếp cận anh ấy đều có mục đích."

Sắc mặt Thời Noãn cứng đờ: "Tao thì có mục đích gì chứ? Mày hiểu tao lắm à?"

Thời Ôn gạt đầu: "Em hiểu chị rất rõ, chị không lừa được em đâu."

Thời Noãn tức đến bật cười:

"Đúng, mày đoán đúng rồi đấy, tao chính là có mục đích mới tiếp cận cậu ta đấy. Xem ra chỉ có tao mới không hiểu biết mày, mày giả làm con ngoan trò giỏi làm gì chứ? Không phải ngày nào cũng đến trường sớm để yêu đương à?"

Thời Ôn ghen đến đỏ mặt, lại chẳng biết phải nói gì.

Thời Noãn cười lạnh: "Mày đợi đấy, tao sẽ nói chuyện này cho ba mẹ."

Thời Ôn vừa sợ vừa gấp, vội ôm chặt lấy Thời Noãn.

Trần Trì thấy vậy, sắc mặt liền tối sầm.

Thời Ôn vẫy vẫy tay với cậu ý bảo cậu nhanh về đi. Cuối cùng Trần Trì vẫn là không cam lòng bỏ đi.

Dưới tàng cây chỉ còn hai chị em.

Thời Ôn buông tay ra, Thời Noãn vuốt vuốt quần áo, nhú mảy:

"Đều tại mày làm nhàu."

Nói xong, khẽ nâng cằm, một bộ "tao đang nghe, có gì thì giải thích cho đàng hoàng".

Lại không nghĩ tới Thời Ôn thoải mái thừa nhận.

Thời Ôn chậm rãi nói: "Em và Trần Trì đúng là đang quen nhau, nhưng bọn em cũng không để ảnh hưởng tới chuyện học tập, ở trường cũng rất chú ý không làm mọi người biết. Vì vậy, chị có thể đừng nói cho ba mẹ được không?"

Thời Noãn: "...mày dám thừa nhận à?"

Về mặt Thời Ôn thẳng thắn, thành khẩn: "Em không muốn nói dối với chị."

Thời Noãn mắt tròn trắng: "Mày yêu ai không yêu lại đi yêu Trần Trì! Chưa nghe mấy lời đồn lúc trước cậu ta là mấy phần tử nguy hiểm sao?"

Nghe chị gái nói Trần Trì như vậy, Thời Ôn liền không vui: "Đây chỉ là mấy lời đồn vô vẩn, Trần Trì rất tốt. Chỉ là tâm tư phòng bị quá mạnh cũng không thích nói chuyện."

Thời Noãn cười lạnh: "Ồ vậy tại sao lại nói chuyện với mày?"

"Có lẽ do em đối tốt với anh ấy. Hơn nữa là em chủ động cùng anh ấy nói chuyện."

"Không phải tao cũng đối xử tốt với cậu ta sao? Lúc trước còn giúp băng bó, cậu ta cũng chẳng thêm để ý. Vừa rồi vẫn là lần đầu tiên cậu ta nói chuyện với tao đây."

"Cũng có thể do tâm tư của anh ấy nhạy cảm, biết chị tiếp cận với mình vì có mục đích."

Thời Noãn thu mắt: "Vì thế mới nói, mày không cảm thấy nam sinh như thế rất đáng sợ à? Tốt xấu gì tao cũng là chị gái mày nên muốn nhắc nhở một câu, cậu ta không giống một người tốt. Lần đầu tiên mày gặp rồi đưa khăn giấy cho cậu ta, tao thấy ánh mắt lúc đó của cậu ta nhìn mày rất kì quái, dù sao cũng không phải ánh mắt tốt đẹp gì."

Thời Ôn cũng không nhớ rõ, nhưng thật sự lúc Trần Trì mặt không biểu tình thì đôi mắt rất dọa người.

"Anh ấy lớn lên như thế thì sao?"

Thời Noãn không còn lời nào để nói: "Tao muốn nói với ba mẹ."

Thời Ôn vội giữ chặt không cho cô đi: "Không được. Chị, chỉ cần chị không nói ra, chị muốn em làm gì em đều đồng ý."

Thời Noãn mím môi: "Tuy tao không phải là một người chị tốt, nhưng dù gì tao cũng là chị mày, sẽ không trơ mắt nhìn em gái mình cùng người nguy hiểm như thế ở bên nhau." Nói xong lại hận rên sắt không thành thép: "Nói mày ngu ngốc cũng không sai, mắt nhìn người kém không chịu được."

Thời Ôn nháy mắt hoảng hốt.

Cô nhớ rõ đời trước, lúc nào cũng cảm thấy Thời Noãn thật sự rất ghét mình, mà chính xác là Thời Noãn cũng không ưa cô. Mãi cho tới một lần, Thời Ôn bị một thanh niên lêu lổng làm phiền, Thời Noãn cho rằng hai người là người yêu liền mắng cô một trận, cũng chính là những lời vừa rồi. Mà sau khi Thời Noãn biết tên thanh niên lêu lổng kia là đơn phương dây dưa, liền trực tiếp nói cho ba mẹ của đối phương.

Từ lúc ấy Thời Ôn mới biết Thời Noãn là miệng dao găm nhưng tâm dạ hũ.

"Mắt nhìn người của em đúng là không tốt, nhưng em muốn dùng ánh mắt thiện lương để nhìn người." Cô cầm lấy tay của Thời Noãn: "Chị, đừng nói cho ba mẹ được không?"

Biểu tình Thời Noãn có chút buông lỏng, một lúc sau mới tránh khỏi tay của Thời Ôn.

Về đến nhà Thời Noãn cũng không cùng ba mẹ nói cái gì, Thời Ôn mới nhẹ nhàng thở ra, xong lại thông báo tin tốt này cho Trần Trì.

Buổi sáng ngày hôm sau, người bình thường chưa sát giờ học chắc chắn không dậy - Thời Noãn hôm nay lại dậy đặc biệt sớm, đi theo Thời Ôn đến trường học.

Nhị ban, sáng sớm từ trước đến nay chỉ có hai người giờ lại nhiều thêm một cái bóng đèn.

Con người của Trần Trì rét run: "Cậu ở lớp chúng tôi làm cái gì?"

Thời Noãn không cho là đúng: "Thì học chứ còn làm gì? Em gái ngoan của tôi thích học tập như vậy, tôi cũng không thể lười biếng để bị tụt lại phía sau."

Thời Ôn:...

Buổi sáng, Thời Noãn bám theo Thời Ôn cùng Trần Trì học tập, buổi tối Thời Noãn lại tới lớp đón Thời Ôn về nhà.

Thời Ôn cũng không biết hiện tại mình nên vui vẻ hay ra sao nữa. Đời trước đối với thanh niên lêu lổng kia là cô không thích nên được Thời Noãn quản chặt khiến cô cảm động tới rồi tỉnh rồi mù.

Nhưng đời này cô lại sợ hãi... Sợ hãi Trần Trì sẽ như vậy mà hắc hóa, làm ra những chuyện không thể tưởng tượng.

...

Ngày nọ tan học, Thời Ôn phát hiện Thời Noãn không tới tìm mình mà Trần Trì đi toilet cũng chưa về, cô lại bắt đầu tự bỏ não, tưởng tượng ra những cảnh tạt nước hay tạt axit vô cùng cầu huyết giống như mấy bộ phim truyền hình chiếu lúc 8 giờ tối.

Trước cửa nhà vệ sinh nam, Trần Trì bị Thời Noãn chặn lại.

#

Gần đây mình bận học quá nên có edit chậm thì mọi người ráng đợi và thông cảm cho mình nha ☐

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43-3: "Ôn Ôn, em không ngoan!"☐

Editor + beta: Sel

Thời Noãn khoanh tay trước ngực, trực tiếp hỏi: "Cậu tiếp cận con bé để làm gì?"

Trần Trì lạnh lùng nhìn cô: "Vậy cậu có mục đích gì?"

Thời Noãn: "Tôi thì có mục đích gì chứ?"

Cô xùy một tiếng: "Ở trước mặt Thời Ôn thì giống như con cừu non, ở trước mặt tôi thì lại hiện nguyên hình. Cậu diễn cũng giỏi thật, một tôi lúc trước còn giúp cậu băng bó cơ đấy."

Trần Trì: "Cậu giúp tôi băng bó không phải cũng có ý đồ riêng sao?"

Thời Noãn tỏ vẻ khinh thường, tên này đúng là cái gì cũng nghe theo Thời Ôn.

"Cậu đã biết tôi có ý đồ riêng mà vẫn cho tôi băng bó hộ là sao?"

Trần Trì không có hứng thú muốn tiếp tục cùng đôi co, vòng sang một bên chuẩn bị rời đi.

Thời Noãn ngăn lại cậu, nhíu mi suy đoán: "Là vì Thời Ôn? Cậu cảm thấy nếu đến gần tôi thì sẽ tiếp xúc được với con bé?"

Cậu không trả lời.

"Tôi đã nói cậu có vấn đề mà. Ánh mắt của cậu ở hẻm nhỏ lúc được Thời Ôn đưa giấy đã không thích hợp rồi. Cậu mau nói đi, vì sao muốn tiếp cận con bé, cậu đang muốn làm cái gì?"

Trần Trì lạnh lùng xà môi dưới: "Muốn thích cô ấy."

Nghe cậu nói vậy, Thời Noãn liền nổi da gà: "Đừng có nói mấy lời buồn nôn đấy."

Ánh mắt của Trần Trì lần thứ hai nhàn nhạt liếc cô một cái: "Cậu biết mẹ ruột của Thời Ôn là ai không?"

Thời Noãn chần chờ:

"Cậu hỏi chuyện này làm gì? Tôi cũng không có biết..."

Trần Trì: "Cậu giúp tôi tìm hiểu về bà ấy, tôi sẽ nói lý do cho cậu."

Thời Noãn mị mắt: "Thành giao."

Sau đó cậu cũng không thèm quay đầu lại, chỉ nhàn nhạt nói một câu:

"Sáng ngày mai đừng tới lớp chúng tôi làm bóng đèn nữa."

Thời Noãn tức giận cắn chặt răng.

Lúc Thời Ôn muốn ra ngoài tìm Trần Trì, ngoài ý muốn lại gặp được một người.

Là Tô Nhiễm.

Tinh thần của cô ta dạo gần đây có vẻ không được ổn, đôi mắt sưng vù, thần thái mệt mỏi.

"Có thể nói chuyện một chút không?"

Thời Ôn cũng không biết rốt cuộc cô ta đã trải qua chuyện gì, cũng không muốn tốn sức an ủi, chỉ lo cô ta sẽ làm chuyện gì không tốt với mình, liền nói:

"Nói luôn tại đây đi."

Tô Nhiễm gật đầu, nhưng một lúc sau cũng chưa chịu mở miệng nói một lời.

Thật lâu sau cô ta mới cười khẽ một tiếng:

"Ngoài cậu ra, anh ấy đối với ai cũng đều rất tàn nhẫn."

Ánh mắt Thời Ôn hơi lóe.

Tô Nhiễm ngẩng đầu, nhìn cô chằm chằm:

"Tôi thích Trần Trì, từ sơ trung* đã bắt đầu thích."

**tương đương với THCS ở Việt Nam.*

Thật ra chuyện này Thời Ôn đoán được.

Tô Nhiễm tiếp tục nói: "Nhưng anh ấy không hề thích tôi. Vì tiếp cận Trần Trì, tôi cùng anh em tốt của anh ấy ở bên nhau, người đó chính là Nhậm Sí. Tôi một bên cùng Nhậm Sí yêu đương, một bên lại muốn tính kế Trần Trì. Đợi đến khi thời cơ chín mùi, tôi thổ lộ với anh ấy, nhưng anh ấy không do dự chút nào liền cự tuyệt rồi. Tôi không cam lòng, muốn làm cho Trần Trì phải thân bại danh liệt, vì thế liền ở bên Nhậm Sí khua môi múa mép, nói mình từ trước đến nay đều chưa từng thích hắn, cùng hắn ở bên nhau chỉ vì muốn tiếp cận Trần Trì, mà Trần Trì cũng thích tôi, hai bên là lưỡng tình tương duyệt, bảo hắn đừng có chen vào giữa tôi và Trần Trì. Nhưng tôi thật sự không nghĩ tới Nhậm Sí sẽ vì chuyện này mà uống rượu đua xe, sau đó..."

Thời Ôn không nghĩ tới lại có một chuyện như vậy.

Hóa ra mấy người ở quán bar đó đều hiểu lầm Trần Trì, đến tận bây giờ vẫn cho rằng cậu chính là người hủy hoại tình yêu của bạn tốt, hại Nhậm Sí chết.

Mà nữ sinh trước mặt này, chỉ vì muốn tiếp cận Trần Trì mà không từ thủ đoạn, khiến Trần Trì trở thành hai bàn tay trắng.

Thời Ôn nhún mày, có chút không muốn cùng Tô Nhiễm nói thêm câu nào nữa, nhưng vẫn không nhịn được hỏi:

"Vậy sao cậu không giải thích với mấy người ở quán bar?"

Tô Nhiễm cúi đầu: "Mọi chuyện không đơn giản như vậy, Nhậm Sí chết không phải hoàn toàn do say rượu lái xe, hơn nữa Trần Trì cũng không cho tôi nói."

Cô ta nói xong lại ngẩng đầu, ánh mắt đen láy dừng lại trên người Thời Ôn, gần từng chữ từng chữ vô cùng rõ ràng:

"Thời Ôn, cậu trăm ngàn lần đừng đùa giỡn với tình cảm của Trần Trì, anh ấy sống từ trước đến nay chưa từng có hy vọng gì."

Thời Ôn cứng lại.

"Thật ra tôi và Trần Trì rất giống nhau, chúng tôi không có thời thơ ấu tốt đẹp, nhưng sẽ vì một chút ấm áp mà người khác đem lại mà điên cuồng khát vọng, không màng mọi thứ để có được. Sau đó, trong lòng sẽ không chứa nổi ai khác nữa."

"Trần Trì thật sự rất thích cậu."

Ở tiết thể dục, cô chỉ muốn hỏi Thời Ôn một chút chuyện, lại dễ dàng như vậy chọc cậu nổi điên, cô chưa từng biết hóa ra lúc Trần Trì tức giận lại đáng sợ như vậy.

Cô ta còn nhớ rõ ngày hôm qua cậu tới tìm mình, những gì cậu nói càng làm Tô Nhiễm muốn hồng mắt.

Cậu nói: "Người năm đó cứu cô là Nhậm Sí, cậu ấy bảo tôi không cần nói cho cô biết cho nên từ trước tới nay tôi chưa từng nói. Về sau đừng có tới làm phiền tôi, cũng không được lại gần cô ấy."

Vì vậy mới nói cậu tàn nhẫn...

Trừ bỏ Thời Ôn, cậu đối với ai cũng vô cùng tàn nhẫn.

Ngay cả đối với Nhậm Sí cũng thật tàn nhẫn, rõ ràng đã đáp ứng, vậy tại sao lúc này lại đem chân tướng mọi việc nói ra, khiến cô ta cả đời sống trong tự trách cùng hối hận?

Tô Nhiễm xoay người rời đi, lau sạch nước mắt sắp tràn ra.

Thời Ôn mãi đắm chìm trong câu nói "Trần Trì thật sự rất thích cậu" cho tới khi bị người ôm lấy.

Cô ngẩng đầu nhìn thấy Trần Trì, lo lắng hỏi:

"Anh đi đâu vậy?"

Trần Trì rũ mắt: "Nhớ anh?"

Thời Ôn bất đắc dĩ: "Đúng vậy, nhớ anh. Nhưng chị của em đâu?"

Trần Trì bởi vì câu trước mà vui vẻ câu môi, lại bị câu tiếp theo làm cho xụ mặt:

"Không biết."

Thời Ôn đi theo cậu trở về lớp học:

"Chị ấy không tìm anh kiếm chuyện chứ?"

Trần Trì:

"Em đang lo lắng cho anh đúng không?"

Thời Ôn: "Đúng, vậy chị ấy không tìm anh gây chuyện không?"

"Ôm anh một cái thì anh sẽ nói."

Bởi vì Thời Noãn cản trở, hai người đã qua mấy ngày chưa ôm nhau.

Thời Ôn nhẹ nhàng ôm lấy cậu, chút sức lực của cô đối với cậu căn bản là không đủ, đôi tay cậu vòng qua eo cô, dùng sức ôm chặt.

Cậu cọ cọ cổ cô, nhẹ nhàng hô hấp, trong miệng lại lẩm bẩm:

"Đã lâu không ôm em. Có lẽ anh mới là người nên đi tìm cô ta gây chuyện."

Thời Ôn chớp chớp mắt, nhỏ giọng nói thầm:

"Không được, em sẽ lo lắng."

Đổi lại cậu ôm càng thêm chặt:

"Em chỉ được lo lắng cho anh thôi."

...

Thời Noãn biết ở nhà không được nhắc tới mẹ ruột của Thời Ôn, cho nên nhân lúc mẹ Thời không có nhà mà lặng lẽ hỏi ba Thời.

Dưới công phu dai như keo con chó của Thời Noãn, ba Thời hết cách đành lạnh nhạt phun ra ba chữ: Ôn Tư Sương.

Ôn Tư Sương?

Thời Noãn nhìn người phụ nữ trên màn hình điện thoại.

Gương mặt quả là có tới 9 phần giống.

Lại nhìn đến tư liệu cá nhân, Thời Noãn liền hiểu rõ.

Khó trách khi còn nhỏ Thời Ôn muốn học khiêu vũ, ba Thời lại sống chết không đồng ý, lạnh nhạt với Thời Ôn hơn một tuần.

Khiêu vũ cô diễn trong nước, diễn viên múa, diễn viên, Ôn Tư Sương đều có thể chiếm được một vị trí cho riêng mình, hơn nữa lại là vị trí không một ai có thể lay động.

Nếu Ôn Tư Sương biết Thời Ôn cũng học khiêu vũ, chắc chắn sẽ có hai kết quả:

Một: hối hận vì những tổn thương đã gây ra cho Thời Ôn, nâng đỡ chính nữ nhi của mình, ly gián tình cảm của Thời Ôn cùng ba Thời.

Hai: trong lòng vẫn còn ghi hận ba Thời, sẽ tìm cách chèn ép Thời Ôn, phá hủy Thời Ôn.

Khó trách...

Thời Noãn lại nhớ tới lúc Thời Ôn mới đến, cả người nho nhỏ, trên thân thể tràn đầy vết thương.

Khi còn nhỏ Thời Noãn oán hận Thời Ôn là con gái của tiểu tam, còn tới cướp đi tình yêu của ba mẹ cùng quần áo đẹp với mình. Lớn hơn một chút Thời Noãn lại oán hận chính mình, cô không có cách nào bảo vệ Thời Ôn khỏi những tổn thương trong quá khứ, cũng không có cách nào để Thời Ôn bớt thiện lương một cách ngu ngốc.

Cô thích cái gì Thời Ôn đều sẽ đưa cho cô, cô thích ăn cái gì Thời Ôn cũng sẽ không chần chờ mà nhường cho cô. Loại chuyện này từ nhỏ đã xảy ra vô số lần, đến khi Thời Noãn lớn lên, cảm xúc hối hận chồng chất như núi.

Nói đến cùng, vẫn là cô lòng dạ hẹp hòi.

Nhưng ít ra cô cũng được làm chị gái một lần.

...

Vẫn là ở cửa toilet.

Thời Noãn: "Ôn Tư Sương."

Trần Trì lấy điện thoại ra tìm hiểu, nhìn đến ảnh của người phụ nữ kia liền nhú mày.

Là người phụ nữ ở biển quảng cáo.

Thời Noãn: "Bây giờ nói đi, cậu tiếp cận Thời Ôn có mục đích gì?"

Trần Trì: "Thích cô ấy."

Thời Noãn cảm thấy chính mình bị thăng nhóc này lừa, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

"Ngày hôm qua cậu cũng nói như vậy."

Trần Trì click mở tư liệu của Ôn Tư Sương:

"Tôi gặp được cô ấy sớm hơn cậu."

"Cái gì?"

Trần Trì nhàn nhạt mở miệng: "Lúc đó cô ấy đại khái chỉ tầm 7-8 tuổi, trên người đầy vết thương ngồi ở đầu đường. Tôi cho cô ấy một túi sữa bò, lại bên cạnh cô ấy cả một đêm."

Thời Noãn kinh ngạc, không nghĩ tới sẽ có chuyện như vậy.

Bảy tám tuổi.

Lúc ấy ba Thời mới cùng mẹ ruột của Thời Ôn ly hôn, Ôn Tư Sương ngược đãi cô, có lẽ buổi tối hôm ấy cô chịu không nổi mà bỏ trốn ra ngoài.

Trần Trì ngược mắt: "Đừng nói cho cô ấy biết."

Thời Noãn nhướn mày: "Tại sao? Không phải chuyện này sẽ khiến Thời Ôn thích cậu hơn à?"

Gương mặt của cậu vốn trắng, ở dưới sự phụ trợ của ánh sáng điện thoại càng thêm lạnh lẽo:

"Không muốn cô ấy nhớ lại đoạn thời gian đau khổ đấy."

Thời Noãn:...

Cho nên không chịu thừa nhận bản thân nhớ thương Thời Ôn 10 năm là vì không muốn cô nhớ lại quá khứ tồi tệ ấy.

Thời Noãn nâng cằm: "Vậy ra cậu để tôi băng bó hộ là muốn tiếp cận Thời Ôn. Sao cậu không trực tiếp hỏi tôi số điện thoại của con bé? Tôi băng bó cho cậu lâu như vậy cậu cũng chẳng thèm nói một câu nào, tôi còn tưởng cậu bị câm đấy."

Trần Trì liếc xéo cô một cái: "Bởi vì tôi cảm thấy cậu cũng chẳng phải người tốt."

Thời Noãn:...

Trần Trì vòng qua cô đi khỏi, vẫn không ngừng đọc tư liệu cá nhân của Ôn Tư Sương.

Kết hôn lần thứ hai.

Con gái.

Đình Tư Thanh.

Bước chân của cậu hơi ngừng lại.

Trần Tri hí hóp mắt, đáy mắt sáng ngời cuộn cuộn.

Thời Ôn nhìn tiêu đề tin tức trên màn hình điện thoại, phản xạ có điều kiện mà vội buông điện thoại ra. Dòng chữ kia lại quá rõ ràng mà thâm nhập vào trong mắt cô.

Ôn Tư Sương sáng ở sân bay đón con gái riêng của chồng về nước.

...Đình Tư Thanh về nước?

Thời Ôn mở ra lịch.

Đời trước, không sai biệt lắm chính là vào ngày này.

Thờ điểm Trần Tri trở về phòng học liền thấy Thời Ôn nhìn điện thoại đến phát ngốc, ngay cả cậu đi vào cũng không phát hiện ra.

Cậu đi đến phía sau cô, một tay đỡ lấy trán của Thời Ôn đem đầu cô ấn vào trong lồng ngực của mình. Ánh mắt quét đến màn hình điện thoại của cô, tươi cười liền cứng lại.

Thời Ôn tắt màn hình điện thoại đi, nhanh chóng thu liễm cảm xúc.

Tay Trần Tri câu lấy cằm của cô, khiến cô ngẩng đầu lên nhìn mình:

"Sao lại không cho anh nhìn?"

Thời Ôn miễn cưỡng cong cong môi: "Không có gì đáng xem hết. Chỉ là mấy tin tức vớ vẩn thôi."

Trần Tri nhìn khoe miệng của cô gượng gạo, lại vuốt ve gương mặt của Thời Ôn, lẩm bẩm nói:

"Ôn Ôn, em không ngoan."

...

Thời Ôn không biết giữa Trần Tri và Thời Noãn đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết Thời Noãn vào buổi sáng lại bắt đầu ngủ nướng, hết tiết cũng không có tới nhị ban tìm mình.

Một tuần trước kỳ khảo thí, chủ nhiệm lớp Ngô Đông thông báo một tin khiến cả lớp sôi trào.

"Ngày mai tiết cuối các em sẽ được xem biểu diễn, trường đã mời đến một vị khách rất quý, hình như tên là Kiến Thâm, nghe nói hiện tại rất nổi tiếng. Cũng chính là học sinh tốt nghiệp ở trường của chúng ta."

Nữ sinh cả lớp hò hét điên cuồng.

Kiến Thâm là ai?

Chính là nghệ sĩ toàn năng vô cùng nổi tiếng hiện tại, chính là người tình trong mộng của các thiếu nữ.

Vương Đình kích động cực kì, lôi kéo Thời Ôn nhất định phải đi gặp Kiến Thâm cùng mình.

Thời Ôn cũng chỉ cười cười không dám đồng ý. Bên cạnh còn có bình dấm chua đang nhìn chăm chăm, cô còn nghĩ thấy mùi không vui từ cậu, nói không chừng giây tiếp theo bình dấm này liền đổ.

Tiết học cuối cùng ngày hôm sau, toàn trường đều vô cùng náo nhiệt.

Thời Ôn ngồi một lúc lâu cũng không thấy Trần Tri tới, nhân lúc biểu diễn còn chưa bắt đầu, nói với Vương Đình một câu liền chạy nhanh ra khỏi lễ đường.

Dưới cây đại thụ trước khu dạy học Thời Ôn nhìn thấy Trần Tri, cô chạy lên, muốn đi tới bên cạnh cậu, lại hoảng sợ khi nhìn đến người kia.

Cô phảng phất giống như bị phong ấn, không thể nào nhúc nhích.

Trước mắt đều là gương mặt của nữ sinh kia tràn đầy ý cười, trong đầu lại tràn ngập hình ảnh nữ sinh sắc mặt chăm chọc của đời trước.

Là Đinh Tư Thanh.

#

Sel: mọi người ơi ghé qua nhà bạn Vangbac1610 và cho bạn này xin một vé report để bạn được tham gia tour du lịch "tham quan đảo khi" nha mọi người:)) cũng đừng quên để lại những lời nhắn "yêu thương" để động viên bạn nha:)) tuần sau có ai muốn bạo chương hông nhiiii???

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44-1: Không được gặp em, anh sẽ chết □

Editor + beta: Sel

Hai người có lẽ cũng đã nói xong, xoay người đi tới chỗ Thời Ôn.

Trần Trì nhìn thấy biểu tình của cô cứng đờ thì nhẹ nhàng hỏi:

"Sao em lại ở đây?"

Tay chân của Thời Ôn lạnh lẽo, ánh mắt từ trên người cậu chuyển sang Đinh Tư Thanh.

Đinh Tư Thanh thấy cô nhìn mình thì cong môi, lộ ra nụ cười vừa xinh đẹp vừa hào phóng:

"Chào cậu."

Thời Ôn không hề rảnh.

Cô sợ vừa nói một câu liền bại lộ cảm xúc của chính mình.

Vẫn là nụ cười ấy.

Đời trước, lần đầu tiên Thời Ôn gặp cô ta, Đinh Tư Thanh cũng cười như vậy cùng cô chào hỏi.

Từ bé đã sống trong sự cưng chiều cùng hâm mộ, tất nhiên khí tức cũng là hào phóng, khiêm tốn lại thân thiện. Không vì gia cảnh tốt mà kiêu ngạo, không vì địa vị của mẹ kế ở giới giải trí mà ăn chơi sa đọa, mà là người không chỉ có thiên phú, mà còn chăm chỉ hiếu học.

Đời trước cô cùng Đinh Tư Thanh không có quá nhiều tiếp xúc, nhưng chỉ cần một hai lần tiếp xúc kia cũng làm cô nhớ cả đời.

Thời Ôn không muốn nhớ lại những chuyện đó lại càng không muốn nhìn thấy cô ta, liền vòng qua bọn họ mà chạy đi.

Trần Trì nhú mày muốn đuổi theo.

Đinh Tư Thanh đi lên phía trước vài bước chặn lại cậu, cười khê:

"Trao đổi phương thức liên lạc được không? Không tốn thời gian của cậu đâu."

...

Thời Ôn ngồi xổm ở hành lang của khu dạy học, nhớ lại gương mặt tươi cười đầy dối trá kia, thân thể không không chế được mà run lên.

Có người nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Thời Ôn ngửi được mùi hương quen thuộc, rúc vào trong lồng ngực của cậu, buồn bã hỏi:

"Anh cùng với người kia..."

Trần Trì nhắm mắt, ôm cô chặt thêm một chút: "Không có gì, cô ta chỉ hỏi đường tới lễ đường thôi."

Kiến Thâm..

Xem ra Đình Tư Thanh chính là bạn nhảy của hắn.

Thời Ôn rũ mắt: "Chúng ta không đi xem biểu diễn có được hay không?"

Cậu buộc chặt cánh tay, gắt gao ghì cô vào lòng: "Được."

...

Khảo thí cuối kì kết thúc, trường học thông báo học sinh được nghỉ.

Phòng học rất nhanh liền vắng vẻ, học sinh đều đã về trước, không ai muốn ở lại thêm một chút nào cả.

Thời Ôn bị Trần Tri lôi kéo, mặt cậu chôn ở cổ của cô, muện thanh nói:

"Mỗi ngày."

Thời Ôn: "Năm ngày?"

Cậu kiên trì: "Mỗi ngày. Ngày nào cũng phải gặp em, nếu không anh chết mất."

Cô nhú mày, bất mãn nói: "Đừng động một chút là lại nói cái chữ kia."

Cậu vẫn ở bên cổ của cô cọ cọ: "Sẽ chết."

Lại thấp giọng bồi thêm một câu: "Tốt nhất là nên buộc em lại bên người, em có muốn trốn cũng không trốn được."

Sau cổ Thời Ôn chợt lạnh.

Bởi vì những lời này của Trần Tri mà tới khi Thời gia muốn đến nơi khác nghỉ ngơi, Thời Ôn liền rối rắm cả buổi trưa cũng không dám nói cho cậu biết.

Làm sao bây giờ?

Cuối cùng cô đành nhờ Thời Noãn giúp đỡ.

Thời Noãn không thể hiểu nổi: "Mày hỏi tao thì tao biết hỏi ai?"

Thời Ôn rầu rĩ nhú mày.

Thời Noãn: "Tao cảm thấy nếu cậu ta biết hơn một tháng không thể gặp mày, chắc chắn sẽ rất rất rất tức giận."

Thời Ôn: "..."

Đúng vậy, cậu chắc chắn sẽ rất tức giận.

Nhưng nếu không nói gì liền đi, cô biết cậu sẽ làm ra những chuyện vô cùng kinh khủng.

Buổi tối, Thời Ôn vẫn là gửi cho cậu một tin nhắn..

[Trần Tri...ba mẹ em muốn đi nơi khác nghỉ ngơi, có lẽ phải đi hơn một tháng, gần khai giảng mới có thể trở về.]

Gửi xong cô liền đem điện thoại ném lên giường.

Một phút sau..

Nội tâm dày vò.

Nếu là trước đây cậu đã sớm trả lời lại, tin nhắn của cô cơ bản một giây sau cậu đã hồi phục.

Thời Ôn đợi thêm một lúc vẫn không thấy cậu trả lời liền dứt khoát đi tắm.

Nước ấm giúp thần kinh căng thẳng của cô được thả lỏng.

Cô nghĩ, thật ra Trần Tri cũng không phải người vô cớ gây rối. Bởi vì không phải cô không muốn gặp cậu, mà đây là quyết định của ba mẹ, cô cũng không có biện pháp từ chối, có lẽ cậu sẽ thông cảm được.

Rửa mặt xong, lại mặc tốt áo ngủ, Thời Ôn từ trong phòng tắm đi ra, nương theo ánh sáng nhìn đến bóng người kia khiến cô sợ tới mức hét chói tai.

Nhưng Thời Ôn cũng nhanh chóng che lại miệng mình, run rẩy vờn tay chỉ người đứng trước cửa sổ.

"Trần Trì...sao...sao anh lại ở đây?"

Cửa sổ mở rộng, gió ban đêm ùa vào khiến rèm cửa màu trắng kịch liệt lay động, thỉnh thoảng lại xẹt qua đầu tóc đen nhánh của Trần Trì, cậu cũng không chớp mắt, gắt gao nhìn chăm chăm cô, môi mím thành một đường thẳng.

Thời Ôn căng thẳng mà véo ngón tay.

Phải an ủi cậu thế nào đây?

Cậu mở miệng trước, thanh âm trầm thấp:

"Sao không lấp cửa sổ chống trộm?"

Thời Ôn: "Hả?"

Cô bị cậu hỏi một câu ngoài dự liệu liền trở tay không kịp.

"Ách...chỉ là em cảm thấy cửa sổ chống trộm tầm nhìn không tốt, hơn nữa phòng em ở tầng ba, cũng không cần thiết."

Trần Trì: "Còn không phải anh vẫn trèo lên được?"

Thời Ôn phình phình má: "Anh đột nhập nhà dân bất hợp pháp mà còn dám nói à?"

Trần Trì xóc xóc mắt: "Anh chỉ đứng ở cửa sổ, còn chưa có nhúc nhích."

Thời Ôn không còn gì để nói.

Lại nhìn qua, liền thấy khuôn mặt Trần Trì vững vàng, lông mày nhíu lại, âm khí dày đặc, khiến trong phòng cũng trở nên ngột ngạt.

Cô lúi cúi kéo khăn lông trên tay, vắt óc suy nghĩ.

Làm sao bây giờ? Phải giải thích như thế nào?

Trần Trì đi tới, từng bước từng bước giống như đi trên từng sợi dây thần kinh của Thời Ôn.

"Muốn đi đâu?"

Khí tràng của cậu quá cường đại, giống như tùy thời có thể đem cô xé thành từng mảnh nhỏ.

Thời Ôn hơi lùi lại về sau một chút: "Cầm Đầu. Là ba mẹ em quyết định, em không thể không đi."

Trần Trì đứng ở trước mặt cô, giọng nói khô khốc:

"Khi nào thì đi?"

Thời Ôn chột dạ: "Sáng...ngày mai."

Ánh mắt cậu trầm xuống: "Tối hôm nay em mới nói cho anh?"

"Em không dám nói với anh..."

"Vì cái gì?"

"Em..."

Cậu một phen ôm lấy cô, giọng nói uể oải: "Không đi được không em?"

"Chính là ba mẹ em...Xin lỗi, em không biết có chuyện này."

Trần Trì nhảy cửa sổ rồi đi, Thời Ôn vẫn mãi nhìn theo bóng dáng của cậu, đáy lòng nổi lên áy náy cùng khổ sở.

.....

Sel: có lẽ mình không giữ được lời hứa bạo chương rồi ☹ vì thế thay vì bạo chương thì mỗi ngày mình sẽ up một chương nha!

Chương 44-2: "Cậu đẹp, cũng không đẹp bằng bạn gái của tôi." □

Editor + beta: Sel

Sáng sớm ngày hôm sau, Thời gia xuất phát đến Cẩm Đề.

Cẩm Đề là một tòa thành cổ, niên đại đã lâu, khắp nơi đều là di tích lịch sử. Không có những tòa cao ốc chọc trời mà lại vô cùng mộc mạc mang theo bất phàm, phố lớn phố nhỏ đều lắng đọng lại những tinh hoa của năm tháng, nơi nơi đều làm người khác không nhận được muốn ghé qua.

Ba Thời cùng mẹ Thời vạch ra kế hoạch tham quan, trước tiên họ sẽ tới cổ trấn trước rồi mới bắt đầu đi những nơi khác sau.

Hèm nhỏ cổ kính cùng rêu xanh, còn có những cây dương xỉ mọc ra từ những khe nứt trên tường, hai bên đường là hoa dại cùng sông nhỏ chạy dài giống như vô tận.

Thời Ôn cảm thấy mọi thứ ở nơi này, từ bé đến lớn, mỗi một chỗ đều là cảnh đẹp, đều vô cùng có sức sống.

Nếu Trần Trì cũng ở đây thì thật tốt...

Thời Ôn bắt đầu đi từ đầu cổ trấn đến khu nhộn nhịp nhất, nó nằm giữa tòa thành cổ này.

Lúc ba Thời cùng mẹ Thời phát hiện chỗ thổi đồ chơi bằng đường, trên tay Thời Ôn vẫn còn cầm hai khối bánh đường chưa ăn được bao nhiêu.

Cô sờ sờ bụng của mình lại nhìn đồ chơi được thổi bằng đường kia, trong lòng tiếc nuối cực kỳ.

Xung quanh ba Thời cùng mẹ Thời cũng có rất nhiều người vây xem, tất cả bọn họ chỉ nghe rằng có đồ chơi được làm bằng đường chứ chưa một ai được tận mắt chứng kiến lần nào cả.

Càng ngày Thời Ôn càng bị mọi người đẩy ra một bên, cuối cùng cô dứt khoát đứng ở cửa của một nhà bán tương. Căn cứ vào việc từ bé đã được dạy là không được lãng phí lương thực, cô đành gian nan mà xử lý hai khối bánh đường trong tay.

Vừa ăn vừa nhìn đồng nhìn tây, bỗng tầm mắt lướt qua chỗ nào đó liền giống như lò xo mà nhìn lại.

Ở bên bờ sông, mấy nữ sinh vây quanh một thiếu niên. Thiếu niên ăn mặc đơn giản, áo phông trắng cùng quần đen, thân hình thon dài, tóc cậu vừa đen vừa mềm, rũ rờ mắt nhìn nữ sinh trước mặt, sau đó lại giương mắt nhìn về phía Thời Ôn.

Tâm của Thời Ôn nhảy dựng lên.

Trần Trì vẫn đứng ở kia, cũng không cùng cô nói chuyện, ngược lại còn cúi đầu cùng nữ sinh kia nói gì đó.

Hai chữ.

Không phải là "cô xấu".

Thời Ôn nhìn khẩu hình của cậu liền đoán ra.

?

Cô đẹp?

Thời Ôn có chút do dự, lại nhìn thấy nữ sinh kia nói gì đó, Trần Trì liền lấy điện thoại ra.

Thời Ôn cảm thấy Trần Trì không phải người sẽ tùy tiện cho nữ sinh số điện thoại, nhưng thấy một màn này, cô vẫn không nhận được mà miên man suy nghĩ.

Thời Ôn tìm được Thời Noãn.

"Em muốn đi chỗ khác tham quan, chị lát nữa nói với ba mẹ hộ em bảo hai người không cần lo lắng, có chuyện gì gọi cho em là được."

Thời Noãn hừ lạnh: "Lại đi tìm cậu ta?"

Sau đó liền nâng cằm nhìn đến cạnh bờ sông.

Thời Ôn kinh ngạc: "Chị cũng thấy sao?"

"Cậu ta đi theo từ đầu rồi."

Thời Ôn mím môi: "Vậy sao? Thế mà em cũng không phát hiện."

"Ngu ngốc."

Thời Ôn cũng không thèm để ý: "Em đi đây, chị không cần lo lắng."

Thời Noãn tỏ vẻ buồn cười: "Tao thì lo lắng cái gì?...Nhưng chỉ được một giờ thôi đấy."

Bên cạnh Trần Trì sớm đã không thấy mấy nữ sinh kia đâu. Bất quá có mấy nữ sinh đi qua không nhận được mà nhìn nhiều thêm một chút. Cậu dựa vào trên cầu đá, không chút để ý ánh mắt đánh giá của người khác, biểu tình nhàn nhạt, bị ánh mắt trời chói chang làm khó chịu, cậu hơi híp mắt, có chút giống như chưa tỉnh ngủ.

Thời Ôn đi ngang qua cậu cũng không dừng lại, rẽ vào một ngõ nhỏ mới đứng lại. Xoay người lại đã nhìn thấy Trần Trì ở đằng sau.

Thời Ôn quay mặt đi, lẩm bẩm:

"Cậu đẹp?"

Trần Trì lộ ra ý cười nghiền ngẫm, đôi mắt lại sạch sẽ không lẫn tạp chất:

"Còn có cậu sau nữa. Cậu đẹp, nhưng cũng không đẹp bằng bạn gái của tôi."

Sel: nhân danh những người trong hội độc thân tôi từ chối hai người này tán tỉnh ve vãn nhau kiểu này:) đúng là không chịu nổi mà.

Thời Ôn nghĩ tới Thời Noãn mắng mình ngốc, cô đúng thật là ngốc, thế mà lại bị cậu lừa ra tới.

Nhưng mà...

"Vậy anh lấy điện thoại ra làm gì?"

"Cho bọn họ xem ảnh của em."

"Anh chụp trộm em?"

"Ừ. Chụp nhiều lắm."

Thời Ôn bĩu môi: "Anh làm vậy là xâm phạm quyền được bảo mật chân dung của em đấy."

Trần Trì đưa điện thoại cho cô: "Em có thể xóa mà."

Thời Ôn click mở album ảnh, sau đó liền nhận ra, cậu chụp...cũng khá đẹp.

Cô đưa điện thoại trả cậu, nhỏ giọng nói: "Tạm thời cứ để đấy đi."

Hai người sóng vai đi về phía trước, Thời Ôn nghĩ tới hai khối bánh đường trên tay liền lắc lắc:

"Anh có muốn ăn không?"

Trần Trì nhận lấy, lại nói: "Em ăn nhiều như vậy không sợ bụng bị căng hông à?"

Mặt Thời Ôn liền đỏ lên: "Anh nhìn thấy?"

Trần Trì: "Ừ."

Thời Ôn hỏi hận tại sao vừa rồi không biết mà ăn ít lại chứ?

"Ở trước mặt anh không cần phải để ý mấy chuyện đó. Anh chỉ lo bụng em không thoải mái thôi." Trần Trì vừa nói, tay cũng đặt lên bụng cô: "Có khó chịu không?"

Trên bụng Thời Ôn ấm áp, trong lòng theo đó cũng chậm rãi ấm lên:

"Không ạ."

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44-3: "Ăn ngon"; □

Editor + beta: Sel

Trần Trì mở túi nylon ra, đem hai khối bánh đường đã bị cô ăn dở mà ăn nốt. Thời Ôn ở bên cạnh nhìn cậu không chớp mắt.

Thật ra lúc cô mua hai khối bánh này thì cảm thấy rất tiếc nếu cậu không được ăn. Bởi vì cậu cũng giống cô, rất thích ăn đồ ngọt.

Lần đó lúc mới sống lại, cô đưa cho cậu rất nhiều thuốc hạ sốt nhưng cậu lại không chịu uống, về sau cô nghĩ lại có lẽ do cậu sợ đắng.

Một Trần Trì không thích đắng, thích đồ ngọt, thích uống sữa đậu nành sao có thể hắc hóa chứ?

Thời Ôn nhếch khóe miệng, vươn tay cầm lấy một tay rảnh rỗi của cậu.

Cảm nhận được lòng bàn tay ấm áp, Trần Trì hơi khựng lại, sau đó trở tay nắm lấy tay cô, mười ngón tay đan vào nhau.

Thời Ôn cùng Trần Trì đi dạo nửa giờ, thấy sắp tới thời giờ Noãn quy định, cô có chút tiếc nuối.

Ở thời điểm trong lòng còn lưu luyến không rời, Thời Ôn nhìn thấy phía sau của Trần Trì có một cửa hàng bán đậu hũ thối. Cửa tiệm treo một cái biển bằng gỗ, dùng bút lông để viết:

[Đậu hũ thối gia truyền]

Mắt Thời Ôn sáng lên, cũng không thèm cầm tay cậu mà cứ thế chạy qua.

Trần Trì nhìn lòng bàn tay vắng vẻ, lại nhìn tới nữ sinh vô tâm vô phổi xoay người chạy đi...

"..."

Trong quán cũng chỉ có mấy cái bàn nhưng vệ sinh quán lại vô cùng sạch sẽ thoáng mát.

Thời Ôn nhìn Trần Trì, vẫy vẫy tay:

"Chúng ta ngồi ở đây đi."

Hai người gọi một phần đậu hũ thối kinh điển.

Trong lúc chờ đợi, bên cạnh lại có người ngồi xuống. Là một người phụ nữ thời thượng, trang điểm theo phong cách Âu Mỹ, mặc áo lộ eo cùng quần short ngắn, một chút cũng không hợp với nơi cổ trấn này.

Thời Ôn cùn không nhìn cô ta nhiều, chỉ là cảm thấy mình bị mùi nước hoa nồng đậm của người phụ nữ này làm sặc.

Cô không nhận được "khu" một tiếng.

Thời Ôn rút một tờ khăn giấy xoa xoa cái mũi, phát hiện khăn giấy có thể giúp mùi nước hoa không xông vào khoang mũi của cô, vì vậy cô cũng không bỏ xuống.

Lúc Thời Ôn muốn hất xì cái thứ hai, bỗng nhiên người ngồi bên cạnh lại hỏi một câu:

"Nước hoa của ai vậy?"

Mi mắt Trần Trì hơi nâng, mặt mày so với khi nãy nhiều hơn vài phần buồn ngủ, tay tùy ý chống cằm, ngữ khí nhàn nhạt giống như là thuận miệng hỏi.

Nữ nhân tầm mắt từ trong di động chuyển qua, nhìn thấy người hỏi ánh mắt liền sáng lên.

Cô ta vốn dĩ không muốn đến cái cửa hàng tồi tàn này, chỉ là lí do nhìn thấy bên trong có một đại soái ca mới nguyện ý đi vào. Ngay từ đầu cô ta còn tưởng nữ sinh bên cạnh là bạn gái cậu, trong lòng liền âm thầm mắng cậu ánh mắt không tốt, lại đi thích loại người thẳng như cây trúc như vậy.

Nữ nhân vuốt ve mấy lọn tóc, liếc mắt, tự cảm thấy mình cmn thật là câu nhân:

"Cũng không đắt lắm, chỉ có hơn một ngàn thôi à!"

Trần Trì: "Đúng là không đắt. Nhưng mùi còn nặng hơn cả mùi đậu hủ thối."

Mọi người xung quanh đều bật cười.

Sắc mặt cô ta liền biến đổi: "Cậu nói vậy là có ý gì?"

Không biết là đứa nhỏ nghịch ngợm nhà ai, bi ba bi bô nói:

"Bác gái này không chỉ có xấu mà còn hư. Đậu hủ càng thối thì là đậu hủ chính tông, nước hoa của bác còn thối hơn cả đậu hủ thối, nghĩa là bác rất thối rất thối."

.."

Chứng kiến cả quá trình Thôi Ôn rốt cuộc không biết nên bày ra phản ứng gì.

Chỉ là cảm thấy đứa nhỏ này lớn lên sẽ liều mạng không khác gì Trần Trì.

Nữ nhân kia tức giận rời đi.

Thôi Ôn buông khăn giấy xuống, tức khắc liền cảm thấy không khí thật trong lành.

"Cô thấy hai đứa còn nhỏ, có phải đang yêu sớm không?"

Có người hỏi. Thôi Ôn nhìn qua, là mẹ của đứa bé vừa rồi.

Trần Trì uống một chút nước, không nhìn người phụ nữ, nhàn nhạt nói: "Yêu sớm cũng khá tiện."

Thôi Ôn không biết tiếp theo cậu sẽ nói ra những lời kinh hãi thế tục gì, vội kéo lấy cánh tay của cậu.

Người phụ nữ cảm thấy rất hứng thú, lần đầu tiên nghe được lời biện giải như vậy về chuyện yêu sớm:

"Ồ! Tại sao?"

Trần Trì liếc người phụ nữ một cái, môi mông giật giật, không cảm xúc nói:

"Không cần lớn tuổi rồi mà vẫn còn mang thai."

Ánh mắt Thôi Ôn dời xuống, mới phát hiện người phụ nữ đang mang thai.

Người phụ nữ xấu hổ cười cười, bầu không khí bỗng trở lên vi diệu.

Thôi Ôn nhân lúc người phụ nữ nhìn mình mà nhỏ giọng nói xin lỗi.

Cô kéo Trần Trì đứng dậy, sau đó nhờ ông chủ gói lại mang về.

Thôi Ôn xách theo túi đậu hủ thối, bất đắc dĩ: "Anh không thể nói chuyện đàng hoàng với người khác được hay sao?"

Không biết Trần Trì như thế nào lại để ý tóc đuôi ngựa của cô, thỉnh thoảng lại duỗi tay đùa nghịch vài cái, nói:

"Em không thấy anh là người chủ động nói chuyện à?"

Thôi Ôn bật cười: "Chẳng lẽ em còn phải khen anh?"

Trần Trì gật đầu.

Thôi Ôn nói không lại cậu, chán nản lắc đầu.

Cô cầm lấy que xiên bằng gỗ xiên một miếng đậu hủ thối, cắn miếng thứ nhất liền bị kinh diễm. Từ trong ra ngoài, ngay cả nước chấm cũng vô cùng hợp khẩu vị của cô.

Thôi Ôn cong mắt, kích động nói với Trần Trì:

"Anh thấy sao? Ngon lắm đúng không ạ?"

Trần Trì lau sạch nước chấm dính trên khóe miệng cô, sau đó liếm ngón tay:

"Ừ. Ngon lắm!"

Thời Ôn bị hành động của cậu l cho hóa đá.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45-1: Ôn Ôn, anh nhớ em lắm □

Editor + beta: Sel

Đã hết một giờ đồng hồ, Thời Noãn gửi tin nhắn báo cô nhanh trở về.

Thời Ôn nhanh chóng trả lời lại, nghĩ đến phải tạm biệt liền cảm thấy trong lòng có chút khó chịu, còn có cảm giác trống rỗng.

Cô không biết nói như thế nào với cậu nữa.

Điện thoại của Trần Trì chợt kêu lên.

Thời Ôn nhìn thấy mấy con số mở đầu rất giống của cô, nhưng cậu không lưu tên.

Thời Ôn tò mò hỏi: "Ai thế anh?"

Trần Trì tắt điện thoại, ngữ khí nhàn nhạt:

"Điện thoại quấy rầy thôi."

Nhưng mà dãy số này đâu giống những cuộc điện thoại quấy rầy?

Có lẽ là gọi nhầm.

Cô cũng không hỏi nhiều, tiếp tục do dự nên nói chuyện mình phải về như thế nào với cậu.

"Ôn Ôn!"

"Dạ?"

"Anh phải về rồi."

Thời Ôn cả kinh, không nghĩ tới cậu lại về nhanh như vậy, còn nghĩ rằng cậu sẽ ở đây mấy ngày.

"Sao vậy? Nhanh như vậy anh đã về rồi ạ?"

Trần Trì dứt điện thoại vào túi: "Ở Nam Đầu có chút việc."

Chuyện gì chứ? Cậu ở một mình, lại không có bạn bè...

Thời Ôn nghĩ thầm.

Trần Trì ôm lấy cô, theo thói quen ở cổ của cô cọ cọ.

Thời Ôn bị ngira liền rụt rụt cổ, đáy lòng là vô cùng tò mò, nhưng cũng không hỏi nhiều.

"Đi đường cẩn thận nhé, về đến nơi nhớ nhắn cho em!"

"Ừ!"

...

Sau khi Trần Trì về tới Nam Đầu liền gọi điện cho Thời Ôn, lúc ấy cô còn đang ở quán com, Thời Ôn cầm lấy điện thoại, đứng ở hành lang, hai người nói

chuyện rất lâu.

Tắt điện thoại, một trận khó chịu trong lòng nổi lên. Thời Ôn tự mắng chính mình thích ra về.

Nhưng mà, trình độ dính người của Trần Trì hoàn toàn nằm ngoài sức tưởng tượng của Thời Ôn.

Mỗi ngày, đại khái cứ qua một giờ, cậu đều sẽ gửi tin nhắn đến. Nội dung phần lớn đều là:

[Em đang ở đâu?]

[Em đang làm gì?]

[Rút cuộc khi nào em mới trở về?]

Ngày đầu tiên Thời Ôn có chút kinh ngạc, cô cũng không dự đoán được cậu dính người như vậy nên điện thoại cũng không để chế độ im lặng, khiến cho ba Thời cũng không nhận được mà hỏi ai vậy?

Thời Ôn cười gượng, qua loa lấy lệ nói:

"Tin nhắn rác thôi ạ!"

Thời Noãn vô tình nhìn đến điện thoại của cô, há mồm nói một câu thô tục:

"Đm dính người như vậy?"

Nửa câu sau cô nói rất nhẹ, hoặc cũng có thể nửa câu đầu của cô quá có mức hấp dẫn, ít nhất khiến ba Thời cùng mẹ Thời chú ý, liền túm lấy cô dạy dỗ một phen.

Thời Ôn nhân cơ hội này mà trả lời tin nhắn của Trần Trì.

Mỗi vấn đề mà cậu hỏi cô đều rất kiên nhẫn trả lời, sau đó nhìn thấy nơi có phong cảnh đẹp liền không nhận được mà gửi cho cậu.

Vấn đề "khi nào trở về" này rốt cuộc cũng có đáp án chính xác.

Còn 36 ngày nữa.

Trần Trì uất ức mà nhắn lại "..."

Cách màn hình Thời Ôn đều có thể tưởng tượng ra bộ dáng của cậu lúc này, mí mắt cậu gục xuống, cả người âm khí dày đặc nhưng lại vô cùng ủy khuất. Hai loại cảm xúc đối ngược như vậy kết hợp lại cũng không có chút nào kì quái.

Thời Ôn ở bên này không nhận được cười thầm.

...

Ở Cẩm Đề ngày thứ hai mươi năm, suốt một ngày, Trần Trì không có gửi tin nhắn tới.

Thời Ôn nhìn thấy rất nhiều cảnh đẹp, hảo hức mà chụp lại gửi cho cậu, nhưng một tin cậu cũng không trả lời.

Đêm khuya ở Cẩm Đề không khí yên tĩnh lại ôn nhu, nhớ nhưng lại ngay lúc này tập kích Thời Ôn, khiến cô trở tay không kịp.

Cô ngẩng đầu nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, tâm giống như bị ngâm trong nước, vô cùng khó chịu. Thừa dịp Thời Noãn đang ngủ, cô đi tới ban công, mở ra cửa kính.

Gió mãnh liệt mà thổi tới, Thời Ôn buộc lại tóc.

Điện thoại vẫn chưa có ai trả lời, cuối cùng tự động tắt.

Gọi lại một lần, vẫn là như vậy.

Thời Ôn có chút lo lắng bất an.

Cô gọi lại vài cuộc, vẫn không ai nghe máy. Thời Ôn ăn mặc mỏng manh, đứng hồi lâu trước gió dần dần cảm thấy cả người rét run, đành quay trở lại phòng.

Cô gửi cho cậu một tin nhắn:

[Anh ngủ ngon!]

Nếu là trước đây, cậu sẽ nhanh chóng trả lời cô, sau đó liền dúi đưa một hồi lâu.

Nhưng Thời Ôn đợi hơn 10 phút vẫn không có gì cả.

Một ngày bận rộn, căng chân Thời Ôn có chút đau nhức, thân thể cũng mệt mỏi, cô nằm không lâu liền thiếp đi.

Ngày hôm sau tỉnh lại, cô nhìn điện thoại vẫn không có thông báo mới, nhìn đến thất thần.

Thời Noãn phát hiện cô vẫn nhìn chăm chăm vào điện thoại:

"Sao vậy? Không trả lời tin nhắn? Ừ chà đúng là kì tích."

Thời Ôn hoàn hồn lắc đầu.

Thời Noãn khoanh tay trước ngực hừ lạnh:

"Đúng là không có tiền đồ. Chỉ là không trả lời tin nhắn thôi mà. Mày sợ cậu ta ngoại tình?"

Thời Ôn: "Không phải. Anh ấy không phải người như vậy."

Thời Noãn bĩu môi, trong lòng cũng cảm thấy chắc chắn không có khả năng.

Cô chưa từng gặp qua nam sinh nào dính người như vậy. Nhìn bề ngoài thì một chút cũng không giống, cô lại nhớ tới lúc trước, lúc Trần Trì đối diện với cô không phải cả người tử khí trầm trầm thì cũng chính là hồ hững làm lơ, giống như một tên đầu gối. Ai ngờ sau khi yêu đương xong lại dọa người như vậy.

Nhưng mà hần không trả lời tin nhắn Thời Noãn cũng cảm thấy kì quái:

"Chắc cậu ta có việc bận."

Thời Ôn nghe cô an ủi như vậy, suy nghĩ một lát cũng cảm thấy rất có khả năng, liền tắt điện thoại đi.

Ban ngày Trần Trì vẫn không có trả lời tin nhắn, Thời Ôn vẫn như cũ gửi ảnh mình chụp được cho cậu xem.

Ban đêm, Trần Trì nhắn lại:

[Anh bị mất điện thoại.]

[Em có nhớ anh không?]

[Anh rất nhớ em. Muốn ôm em.]

[Ôn Ôn, anh nhớ em lắm!]

Tâm tình buồn bực chồng chất suốt hai ngày nay của Thời Ôn liền trở thành hư không. Cô nhìn tin nhắn, không kìm được mà cong môi.

Thời Noãn nhìn mặt cô tràn đầy nhu tình mật ý, ghét bỏ mà giật khóe miệng, vươn tay tắt đèn ngủ ở đầu giường đi.

Thời Ôn cũng không ý thức được mình cười có bao nhiêu vui vẻ, nhanh chóng trả lời lại:

[Em cũng nhớ anh!]

[Mười ngày nữa chúng ta liền được gặp nhau rồi.]

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45-2: "Anh ơi, em nhớ anh lắm!" □

Editor + beta: Sel

Nhưng đúng là người tính không bằng trời tính.

Máy bay đến trễ, Thời Ôn trở về Nam Đều cũng chậm một ngày so với dự kiến. Trên đường đi cô đã gọi vài cuộc điện thoại cho Trần Trì nhưng cậu đều không nghe.

Có lẽ là tức giận rồi.

Thời Ôn về tới nhà cũng không kịp nghỉ ngơi, thay quần áo liền đến nhà của Trần Trì. Ấn chuông cửa hồi lâu cũng không có người mở, Thời Ôn từ trong túi lấy ra chìa khoá dự phòng lúc trước Trần Trì đưa cho cô.

Phòng khách trống không, không có bóng dáng của Trần Trì.

Thời Ôn nhẹ nhàng đi vào phòng ngủ, nhìn thấy trong chăn phồng lên một đoàn.

Bây giờ cũng đã giữa trưa rồi mà cậu vẫn còn ngủ?

Cô đi tới gần, vốn dĩ muốn dọa cậu một phen, lại đột nhiên không kịp chuẩn bị mà thấy khuôn mặt cậu đầy vết thương.

Tâm của Thời Ôn giống như bị kim châm một chút.

Thời Ôn: "Anh ơi!"

Cậu không tỉnh.

Thời Ôn đem chăn kéo ra, nhìn đến trên người cậu lớn bé vết thương đều có cả, nhìn đến nổi tay đều phát run. Cô lại đắp chăn lên giúp cậu, sờ sờ gương mặt Trần Trì muốn gọi cậu dậy, nhưng lúc này mới phát hiện người cậu nóng hầm hập.

Tay cô để lên trán cậu.

Độ ẩm không bình thường.

-

"Miệng vết thương bị nhiễm trùng khiến cậu ấy bị sốt cao, may là còn đưa đến kịp. Nhưng hiện tại vẫn còn đang hôn mê." Bác sĩ cầm báo cáo, lại ngược mắt nhìn Thời Ôn: "Cháu là gì của cậu ấy? Hai đứa chắc cũng chưa thành niên đúng không? Thế thì nhanh gọi người nhà của cậu ấy đến đi."

Thời Ôn nói cảm ơn xong liền ra khỏi phòng, cô ngồi vào trên ghế dài ngoài hành lang.

Còn may không nghiêm trọng.

Nhưng còn người nhà? Làm thế nào mới liên lạc được với người nhà của cậu đây?

Điện thoại của cậu ngoại trừ số của cô ra thì không có ai cả.

Đúng rồi, Vương Đình là lớp trưởng, có lẽ sẽ có tư liệu cá nhân của Trần Trì, chắc cũng sẽ biết cách liên lạc với mẹ của cậu.

Ngay sau đó Thời Ôn liền gọi cho Vương Đình, đầu dây bên kia có chút âm ỉ, có lẽ họ hàng nhà cô nàng tới chơi. Vương Đình nghe cô nói xong liền nói sẽ gọi điện cho Ngô Đông hỏi một chút.

Một lúc sau, Vương Đình gửi một dãy số tới.

Thời Ôn hít sâu mấy lần, ấn gọi.

"Ai vậy?"

Giọng của người phụ nữ không phải thật sự ôn nhu mà còn có chút hơi vội, làm Thời Ôn có cảm giác nếu hai giây sau cô không nói câu nào, người phụ nữ này nhất định sẽ tắt máy.

Thời Ôn cũng không nghĩ nhiều được như vậy.

"Chào cô, cháu là bạn cùng lớp của Trần Trì, cậu ấy hiện tại đang ở bệnh viện, bác sĩ yêu cầu người nhà phải đến, cô có rảnh không ạ?"

Đầu dây bên kia an tĩnh một hồi.

Trong lòng Thời Ôn lại loạn như ma.

Nếu bà ấy không tới thì phải làm thế nào bây giờ?

Thời Ôn nhéo góc áo, thử hỏi: "Cháu gửi địa chỉ bệnh viện cho cô nhé?"

"Gửi đi."

Nói vậy nghĩa là sẽ đến đi?

Trần Trì vẫn còn đang hôn mê, vết thương trên người cũng được bác sĩ xử lí tốt, nhìn qua rất chặt vật, lại chọc người đau lòng.

Thời Ôn ghé vào mép giường của cậu, sau đó lại dần dần thiếp đi.

Lúc cô tỉnh lại, mặt trời đã lặn xuống được một nửa. Thời Ôn ngủ sâu, nhất thời không phân biệt được bây giờ là chiều tối hay là sáng sớm.

Cô lung tung nhìn xung quanh, cuối cùng đối diện với đôi mắt của Trần Trì.

Không biết cậu đã tỉnh từ lúc nào, nghiêng đầu nhìn chăm chăm cô, khuôn mặt tiêu tụy nhưng ánh mắt một chút cũng không giống người bệnh.

"36 ngày?"

Câu nói đầu tiên của Trần Trì chính là câu này.

Thời Ôn biết cậu sẽ không dễ gì bỏ qua chuyện này: "Máy bay đến trễ, xin lỗi anh, em về muộn một ngày!"

Trần Trì mím môi, biểu tình cũng không hề buông lỏng.

Thời Ôn thấy vậy, một tay chui vào chăn, cầm lấy bàn tay không ghim kim của cậu

"Anh ơi! Em nhớ anh lắm!"

Lúc đầu chỉ là muốn dỗ dành cậu nên mới nói, nhưng không ngờ nói ra rồi mới biết lời này là thật lòng.

Mặt mày của cậu buông lỏng vài phần, quay đầu sang hướng khác.

Có người đẩy cửa bước vào.

Là hai hộ sĩ, bọn họ đẩy xe, đem cơm chiều chia cho từng bệnh nhân.

Thời Ôn nhìn đến thức ăn quá mức thanh đạm kia, đoán chắc rằng Trần Trì sẽ không thích ăn.

Nhưng cô vẫn hỏi một chút: "Anh ăn cơm chiều nhé?"

Quả nhiên Trần Trì ghét bỏ mà nhắm mắt lại không thèm nhìn.

Hộ sĩ dẫn dò bệnh nhân xong liền rời đi. Mới vừa đi ra cửa, một trong hai hộ sĩ lập tức nói:

"Cô có nhìn thấy nam sinh ngồi dựa cửa sổ kia không? Đẹp trai thật đấy!"

Hộ sĩ còn lại tiếp lời: "Đúng là đẹp trai thật nhưng mà cậu ta có bạn gái rồi. Hơn nữa cô bạn gái cũng rất xinh đẹp."

"Đẹp thì đẹp thật nhưng cô không phát hiện nam sinh kia một chút cũng không thèm phản ứng cô bé kia à? Tôi đoán chắc chắn là cô bé kia đơn phương. Toàn bộ quá trình đều là cô bé hỏi han ân cần, nam sinh kia lại một câu cũng không thèm trả lời. Nhìn rất không kiên nhẫn ấy."

"Hình như là như vậy."

"Vừa rồi cô bé bảo nam sinh ăn cơm, cậu ta cũng không thèm để ý trực tiếp nhắm mắt lại. Tôi cảm thấy không lâu nữa là chia tay rồi."

"Vết thương trên người cậu ta vừa nhìn là biết do đánh nhau, hiện giờ nữ sinh ngoan ngoãn đều thích nam sinh hư à?"

"Nam nhân không xấu nữ nhân không yêu mà. Tôi chắc chắn chúng ta đưa cơm xong, cậu ta ngay cả một miếng cơm cũng không động đến. Cô bé kia mềm mại mại mại, căn bản không hold được nam sinh như thế này đâu!"

Thời Ôn đổ dành Trần Trì một hồi liền miệng khô lưỡi khô, từ lúc ngồi trên máy bay về đây cô chưa uống một miếng nước nào đâu.

Cô cầm lấy ly nước trên bàn, bởi vì khát nên uống có chút nhanh, khoé miệng rơi ra vài giọt, cô tùy ý liếm đi.

Lại hỏi Trần Trì: "Anh có muốn uống không?"

Cô lắc nhẹ cái ly, lại thấy Trần Trì thẳng lăng lăng mà nhìn mình, ánh mắt tùy ý lại trần trụi.

Cô không biết cậu lại nghĩ tới cái gì, cũng không suy nghĩ nhiều. Đợi một hồi vẫn không thấy cậu trả lời, cô dứt khoát đem cái ly để lại trên bàn.

Cửa phòng bệnh mở ra.

Tim Thôi Ôn đập nhanh một nhịp.

Là mẹ của Trần Trì sao?

Cô thử thăm dò mà nhìn qua, nhưng không phải, mà là hai hộ sĩ vừa rồi.

Hai hộ sĩ đi tới các giường hồi han một vòng, cuối cùng mới đi tới chỗ Trần Trì.

Hai người liếc nhau.

Một hộ sĩ mở miệng: "Sao cậu còn chưa ăn cơm? Để nguội không có tốt đâu!"

Thôi Ôn thấy hộ sĩ nói rất đúng, liền ôn nhu khuyên:

"Trần Trì, anh mau ăn đi. Nếu anh lại phát sốt thì làm sao?"

Trần Trì nhú mày.

Hai hộ sĩ lại liếc nhau. Một người đột nhiên nhìn thấy một bàn tay của Thôi Ôn để trong chăn, lông mi liền dựng lên.

Giờ nào rồi còn cầm tay? Một tay cậu truyền dịch, một tay bị nắm thì ăn thế nào được?

Hỏi sĩ: "Em gái nhỏ này, phiền em tránh ra để chị nâng cao chỗ dựa lên một chút, chắc tư thế này không thoải mái!"

Thôi Ôn nghe tư thế này khiến cậu không thoải mái liền lập tức đồng ý: "Vâng."

Cô muốn đứng lên, lại cảm giác được bàn tay của Trần Trì nắm chặt lấy tay cô. Cô giật giật tay, cậu lại càng dùng sức.

Lúc này hộ sĩ còn lại cũng phát hiện tay của Thôi Ôn còn trong chăn, sắc mặt biến đổi:

"Này em gái, người bệnh phải ăn cơm theo đúng quy luật, bây giờ muộn lắm rồi, bảo em tránh sang một bên cũng không được à?"

Thôi Ôn không biết mở miệng như thế nào, cô thật sự cũng rất muốn đứng lên mà.

Cô nhìn Trần Trì ra hiệu nhưng đối phương lại lười biếng dựa vào thành giường, biểu tình đạm nhiên, giống như người túm tay cô không chịu thả ra không phải là cậu.

Hộ sĩ nhìn Thôi Ôn vẫn không đi ra liền chịu không nổi, cô ta đi đến cạnh Thôi Ôn, có ý "nha" một tiếng: "Hôm nay nóng như vậy em còn thấy lạnh à? Còn đem tay giấu trong chăn, không cần phải làm vậy đâu!"

Nói xong cô ta liền xốc chăn lên, nhìn đến một màn dưới chăn, đúng là sét đánh giữa trời quang.

Dưới chăn, không giống như trong tưởng tượng, nữ sinh nặt dày mày dạn mà lôi kéo nam sinh, mà là nam sinh nhìn có vẻ không để ý nữ sinh lại đang gắt gao nắm chặt lấy tay nữ sinh, không chịu buông ra.

Sel: nhanh thật đấy, mới đó mà truyện đã được 10k vote rồi!!! ☐ cảm ơn mọi người nhaaa!!!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46-1: "Em chỉ được cười với anh!" ☐

Editor + beta: Sel

Hộ sĩ xấu hổ mà buông chăn ra, ho khan một tiếng:

"Mong rằng người nhà vẫn nên chú ý sức khỏe của bệnh nhân. Cơm chiều cũng vẫn nên ăn lúc còn nóng!"

Hộ sĩ còn lại cũng nhìn thấy được, trong lòng thôn thức không thôi.

Hai người ngượng ngùng rời đi, Thôi Ôn lại một lần nữa nỗ lực muốn rút tay ra, cậu lại càng nắm chặt, còn thay đổi cách nắm - mười ngón tay đan vào nhau.

Thôi Ôn dùng sức nhiều đến nỗi mặt đều đỏ, lại nhìn biểu tình cậu nhàn nhã như không có chuyện gì, trong lòng cảm thán đúng thật là không công bằng, sao sức lực nam nữ lại cách xa nhau như vậy?

Đột nhiên cô nhớ tới chuyện gì đó:

"Sao anh lại bị thương?"

Biểu tình của Trần Trì buông lỏng vài phần.

Thôi Ôn: "Có phải Nhậm Xích tìm người đánh anh đúng không?"

Trần Trì thấp giọng "ừ" một tiếng, buông tay của cô ra, ngồi dậy bắt đầu ăn cơm.

Thôi Ôn nhìn gương mặt tái nhợt tiểu tụy của cậu cũng không đành lòng trách cứ, nhưng vẫn nhịn không được làm bầm:

"Không phải anh đã hứa với em rồi à? Lúc em không có bên cạnh anh sẽ tự bảo vệ mình, nếu đánh không được thì chạy là cùng."

Cô nhẹ nhàng chạm vào băng gạc, phảng phất cảm thấy vết thương giống như ở trên người mình, mũi nhỏ trướng trướng:

"Anh đúng là đồ ngốc, về sau đánh không được nhất định phải chạy!"

Trần Trì thấp giọng trả lời: "Ừ!"

Mặt Thôi Ôn đỏ lên.

Ngoài cửa có tiếng động, Thôi Ôn hơi giật mình, tự động ngồi cách xa Trần Trì nhưng cũng không dám ngồi quá xa bởi cô lo lắng cậu thấy vậy sẽ không vui.

Lần này chắc hẳn là mẹ của cậu.

Nhưng mà dựa vào tiếng bước chân hình như có nhiều người thì phải.

Thôi Ôn nghi hoặc, ngẩng đầu lên đã thấy vài người đứng trước giường bệnh của Trần Trì.

"Sinh cai"

Một người gọi, tất cả các người còn lại cũng gọi theo.

Thôi Ôn bị tình cảnh này làm cho ngây người, trở tay không kịp.

Động tác gấp thức ăn của Trần Trì dừng lại, cậu

ngẩng đầu lên, lạnh nhạt hỏi:

"Mấy người là ai?"

"Có phải nhận nhầm người không?"

Lưu Cánh không để ý tới ám chỉ phát ra từ đáy mắt của cậu, cảm thấy có chút buồn cười lại kì quái:

"Bọn em làm sao có thể nhận sai Sinh ca được chứ? Không phải mấy ngày hôm trước chúng ta

vân..."

"Nhận sai rồi!" Trần Trì lạnh giọng.

Lưu Cánh nhìn thấy biểu tình của cậu, sắc mặt nháy mắt liên thay đổi. Biểu tình này xuất hiện nghĩa là Sinh ca đã nổi giận.

Thôi Ôn cảm thấy bầu không khí bỗng nhiên trở lên quỷ dị, những nam sinh này vừa nhìn liền biết không phải người dễ chọc, mà thái độ của Trần Trì lại kém như vậy, cô lo lắng cậu sẽ chọc những người này nổi giận rồi tìm cậu tính sổ, vì thế nhẹ giọng nói: "Ngại quá, mọi người nhận nhầm rồi!"

Tên của Trần Trì không có chữ "Sinh".

Lưu Cánh bị ánh mắt như muốn giết người của Trần Trì dọa tới chưa kịp phản ứng, nhưng vẫn trả lời Thôi Ôn:

"Đứng, đứng. Nhìn kĩ mới thấy không giống. Ngại quá, làm phiền hai người rồi. "

Thời Ôn mỉm cười lễ phép.

Đám người rời đi

Tay của Thời Ôn bị cậu nắm lấy, cô quay đầu nhìn lại, sắc mặt Trần Trì đã trầm xuống:

"Không được cười với tên đó!" Thời Ôn: "Em chỉ cười lịch sự thôi mà!"

Trần Trì nhú mày: "Vậy cũng không được, em chỉ được phép cười với anh!"

Thời Ôn phình phình má: "Nếu như vậy thì thái độ của anh phải thân thiện một chút. Anh cứ như thế bọn họ tìm anh trả thù thì sao?"

Trần Trì lại dựa vài đầu giường: "Dù sao em cũng không được phép cười với nam sinh khác."

Thời Ôn: "..."

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46-2: "Em cũng trốn không thoát!"

Editor + beta: Sel

Đám người Lưu Cánh đi vào thang máy bắt đầu đi lên lầu trên. Lúc này hẳn ta mới kịp hoàn hồn, hỏi các nam sinh khác:

"Sao vừa rồi Sinh ca không nhận chúng ta?"

Mấy nam sinh còn lại đồng lòng trả lời: "Không biết!"

Trên lầu năm của bệnh viện vô cùng náo nhiệt, Lưu Cánh đẩy cửa liền nhìn thấy một đám anh em nhà mình, có người bó thạch cao, có người thì chân treo lơ lửng, nhưng cũng không ngăn được bọn họ tán gẫu, nói chuyện rôm rả.

Lưu Cánh đứng ở cửa lớn tiếng reu rầy:

"Còn may là hôm qua bọn tao có việc, nếu không hôm nay cũng không được chiêm ngưỡng bộ dạng ngốc nghếch này của chúng mày!"

Có người trong phòng bệnh kêu gào:

"Cmn đây không phải ngốc nghếch! Đây là chiến tích!"

"Đúng, là chiến tích, báo thù giúp Sĩ ca chính là vinh quang!"

Ngoài mặt Lưu Cánh cười, nhưng trong lòng hẳn cũng có chút tiếc nuối vì không tham gia trận đánh báo thù giúp Nhậm Sĩ ngày hôm qua.

Trương Diệu chính là người bị treo chân lên, ồn ào nói:

"Còn đứng đực ra đấy làm gì? Mang dọn cơm ra đi, ông đây đói sắp chết rồi!"

Lưu Cánh bước vào trong phòng: "Biết thế để cho mày chết đói, cơm này đưa cho Sinh ca ăn còn hơn!"

Trong phòng bệnh an tĩnh một chút.

Cuối cùng có người lên tiếng hỏi: "Mày gặp Sinh ca ở đây?"

"Sinh ca bị thương cũng không nhẹ, không đến bệnh viện thì đi đâu?"

"Hôm qua đánh xong hẳn liền bỏ đi, tao còn tưởng hẳn sẽ không để ý vết thương giống như trước kia!"

Trương Diệu cười lạnh: "Chúng mày lo lắng làm cái đếch gì? Trước kia hẳn ta có Tô Nhiễm quan tâm, bây giờ có Thời Ôn."

Lưu Cánh: "Tô Nhiễm chưa từng xử lý vết thương giúp chúng ta sao? Cũng không phải chỉ giúp Sinh ca, mà có âm dương quái khí cũng đừng có lời chuyện này ra nói. Còn Thôi Ôn? Chắc là nữ sinh ngồi ở mép giường, nhìn qua rất giống tiểu tiên nữ, nữ sinh như thế có thể quản được Sinh ca à?"

Trương Diệu hừ lạnh: "Trần Trì Sinh ở trước mặt cô ta vô cùng ngoan ngoãn, chính là thiếu niên đáng thương không biết đánh nhau, có hiểu không?"

Lưu Cánh lúc này mới nhận ra: "Bảo sao vừa rồi lại nói không quen tao. Mà thái độ của mày kiểu gì vậy? Không phải tao đã nói rõ rồi sao? Mọi việc đều sáng tỏ rồi, Sí ca chết là do đối thủ động tay động chân với xe của anh ấy!"

Trương Diệu trừng lớn mắt, rống lên:

"Vậy cũng không thay đổi được hần ta cùng Tô Nhiễm yêu đương vụng trộm khiến Sí ca không vui mới đi đua xe, không phát hiện xe bị động tay động chân."

Phòng bệnh lâm vào trầm mặc.

Lưu Cánh bĩu môi: "Lúc trước Sinh ca từng nói xe có người giờ trò, chúng mày lại không tin. Dù sao nếu không nhờ Sinh ca tìm ra được người ngồi cùng Sí ca thì chúng ta mãi mãi chỉ cho rằng anh ấy tai nạn do không nhìn rõ đường, mà không biết rằng xe đã bị động tay động chân."

Trương Diệu quay mặt đi.

-

Buổi chiều, Trần Trì đã bắt đầu không kiên nhẫn, một hai đòi phải xuất viện.

Thời điểm bác sĩ tới kiểm tra phòng, Thôi Ôn hỏi xem tình trạng của Trần Trì có thể xuất viện được không. Thật ra cô muốn bác sĩ nói không, bởi vì mẹ của cậu còn chưa tới.

Nhưng bác sĩ lại nói: "Được!"

Thôi Ôn kinh ngạc, chạy theo: "Đợi một chút đã ạ, không phải có một vài thủ tục mà người chưa thành niên chưa thể kí sao?"

Bác sĩ: "Có người kí giúp cậu ấy rồi!"

Nói xong lại tiếp tục đi về phía trước.

Thôi Ôn lại đuổi theo: "Ngại quá, cháu hỏi một câu nữa, người tới là phụ nữ đúng không ạ?"

Bác sĩ liếc cô một cái: "Là đàn ông, nhìn có vẻ ngoài 30 tuổi."

Thôi Ôn vội vàng hỏi: "Quần áo như thế nào ạ?"

Bác sĩ nhú mi: "Tây trang, qua cách nói chuyện thì giống người trợ lý."

Sau đó bước vào một phòng bệnh khác.

Thôi Ôn đứng ngoài hành lang, cúi đầu, trong lòng nổi lên chua xót.

Mẹ của cậu thật bận...

Bận đến nỗi ngay cả con trai ruột của mình nằm viện cũng không thể tới...

Hai giờ sau Trần Trì về đến nhà, bộ dáng của cậu thoải mái giống như vừa thoát khỏi nhà giam, thấy Thôi Ôn rũ mắt, rầu rĩ không vui, cho rằng cô lo lắng vết thương của mình.

Cậu ôm lấy cô, thấp giọng níu non: "Có em ở đây vết thương sẽ không sao nữa!"

Thôi Ôn ôm lại cậu.

Xa nhau hơn một tháng, nhớ nhung từ trong xương cốt chui ra, từ lưng truyền đến đại não, cậu cảm lòng không đậu, ôm càng chặt hơn.

Trần Trì đem mặt giấu ở cổ của cô, không ngừng cọ cọ:

"Ôn Ôn, em mềm quá!"

Thôi Ôn bị cậu cọ ngứa cũng không trốn, cô nghĩ tới chuyện của mẹ Trần Trì, bàn tay đặt trên lưng cậu nhẹ nhàng xoa xoa:

"Em sẽ ở bên cạnh anh!"

Trần Trì ngửi hương thơm trên người cô, khàn giọng nói:

"Em cũng trốn không thoát!!"

Lần đầu tiên Thòi Ôn không cảm thấy lạnh gáy, cô mềm mại "vâng" một tiếng.

Trần Trì nghe thấy cô trả lời, không nhịn được mút cổ cô một cái:

"Nếu em dám trốn, anh sẽ trói em lại!"

Lông mi Thòi Ôn nhẹ run.

Ừm...sau cổ vẫn có chút lạnh!

Hai người gắt gao ôm lấy nhau, ai cũng không muốn động.

Cho tới khi tiếng chuông điện thoại có chút không thích hợp vang lên.

Là điện thoại của Trần Trì.

Trần Trì không kiên nhẫn nhú mảy rút điện thoại ra, nhìn đến màn hình liền sùng sốt một chút, sau đó nhú mảy trực tiếp cắt điện thoại.

Thòi Ôn ngồi dậy: "Ai thế anh?"

Sel: chẳng biết wattpad bị làm sao nữa, mãi không đổi font chữ lại bình thường được ☐

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46-3: "Trần Trì của em, ngủ ngon!" ☐

Editor + beta: Sel

Trần Trì duỗi tay ôm cô vào lòng, lại ở trên cổ cô cọ cọ:

"Gọi nhầm thôi!"

Ánh mắt Thòi Ôn hơi loé, cô nghĩ tới cuộc gọi quấy rầy ở Cổ Trấn.

Nhưng cô cũng chỉ nghĩ chứ không hỏi nhiều.

Trời bắt đầu tối dần, Thòi Ôn phải về nhà.

Trần Trì trầm mặt xuống, sắc mặt đen đi rất nhanh, chỉ là màn trở mặt như vậy có chút buồn cười.

"Em phải về, không thể ở đây được!"

Trần Trì nhắc mắt: "Anh cũng không có ngại!"

Thòi Ôn: "...ngày mai em sẽ tới được không? Anh mau nghỉ ngơi cho tốt đi!"

Trần Trì không muốn xa cô, lười biếng nằm lên sofa, không nặn không nhặt nói:

"Thôi được rồi, em cứ mặc kệ anh đi. Anh ngủ ở chỗ này cũng được!"

Thòi Ôn nhú mảy: "Không được, anh nhanh về phòng ngủ đi. Nếu lại phát sốt thì sao? Anh lại muốn đi bệnh viện nữa à?"

Trần Trì nghe cô nhắc tới bệnh viện, nhắm lại mi, không tình nguyện đi vào phòng.

Sau đó hai người đồng loạt dừng lại tại cửa phòng.

Bởi vì giường loạn thành một đoàn, trên chăn dính rất nhiều mồ hôi cùng máu.

Thời Ôn hỏi: "Trong nhà còn đồ mới chứ ạ?"

Trần Trì gật đầu.

"Vậy anh ra sofa ngồi đi, để em thay cho."

Nhưng mà Thời Ôn loay hoay một hồi cũng không tìm được khoá kéo cửa chắn, cuối cùng Trần Trì không nhịn nổi mà tự mình ra tay, 10 phút sau liền xong.

Thời Ôn chớp chớp mắt, cảm thấy vô cùng mới lạ:

"Hoá ra là anh biết làm chuyện này sao, lợi hại thật đấy!"

Nghĩ lại cũng đúng, cậu ở một mình, mấy chuyện này đương nhiên phải biết làm.

Thời Ôn: "Vậy anh cũng biết nấu cơm ạ?"

Trần Trì đang đắm chìm trong cảm giác hạnh phúc khi được cô ngưỡng mộ, nghe cô hỏi vậy cả người liền cứng đờ:

"Anh không biết!"

Thời Ôn bĩu môi.

Cũng đúng, cậu không thích ăn cơm, đương nhiên sẽ không biết nấu ăn.

Thời Ôn: "Được rồi, anh mau ngủ đi."

Trần Trì nằm lên giường, Thoif Ôn giúp cậu đắp tốt chăn.

"Anh mau ngủ đi, chờ anh ngủ rồi em mới về!"

Trần Trì rút tay từ trong chăn ra chìa trước mặt cô, không cần nói cũng biết cậu muốn gì.

Thời Ôn đem tay đặt vào tay cậu, nhẹ nhàng cảm.

Thiếu niên hô hấp dần bằng phẳng, Thời Ôn lặng lẽ nhìn cậu, mỉm cười nói khẽ:

"Trần Trì của em, ngủ ngon!"

Cô đứng lên muốn rời đi, điện thoại của cậu bỗng nhiên kêu lên, ở trong bầu không khí phá lệ chói tai.

Thời Ôn sợ Trần Trì bị đánh thức, vội vàng cầm lấy điện thoại của cậu tắt đi.

Cô nhìn tới dãy số kia, mấy số đầu giống y đúc của mình.

Cô biết đây chính là cuộc gọi quấy rầy ở Cổ Trấn, chân tay bỗng trở lên lạnh lẽo.

Thời Ôn nắm chặt điện thoại, sắc mặt trắng bệch, cuối cùng cô vẫn không làm gì cả, để điện thoại vào chỗ cũ.

Cô khom lưng chăm chú nhìn thiếu niên ngoan ngoãn ngủ, giúp cậu dịch tốt góc chăn liền rời đi.

Đêm khuya tĩnh lặng.

Thân thể Thời Ôn đã mệt mỏi cả ngày, nhưng đầu óc lại vô cùng tỉnh táo.

Cô phát hiện mình lại nhớ rõ số điện thoại kia, tim đột nhiên gia tốc.

Thời Ôn ngồi dậy, chậm rãi cầm lấy điện thoại.

Sau đó nhập số.

Tay Thời Ôn đặt ở trên nút gọi, chậm chạp không cử động.

Cô nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, đầu ngoan tay vô tình xẹt qua, gọi đi.

Cả người Thời Ôn căng thẳng.

Chuông kêu lên từng hồi.

Hơn 10 giây sau, có người nghe máy:

"Alo, ai vậy?"

Đồng tử Thời Ôn co rút, tay mất lực, điện thoại rơi xuống giường, sau đó trượt xuống đất.

Sel: có tuesday mọi người oiiii:)))

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47-1: "Đừng lừa gạt em!" □

Editor + beta: Sel

Trần Trì bị chuông điện thoại đánh thức, cậu mở mắt ra, ánh sáng trong phòng mờ ảo, có chút không rõ bây giờ là lúc nào.

Cậu vươn tay cầm lấy điện thoại trên đầu giường, bắt máy:

"Ôn Ôn..."

Người đầu dây bên kia có chút cứng đờ, không thể tin nổi âm thanh ôn nhu này lại phát ra từ nam sinh lạnh lùng khó gần kia, do dự một chút, cuối cùng vẫn nói:

"Tôi là Đinh Tư Thanh!"

Trần Trì nhíu mày nhìn màn hình điện thoại, không kiên nhẫn:

"Muốn tôi cảm ơn thế nào?"

Đinh Tư Thanh nghe được thanh âm của cậu lại trở về vẻ lạnh lùng như thường ngày, nhịn không được nắm chặt tay.

"Không cần đâu, Nhậm Xích đã cảm ơn tôi rồi. Hơn nữa chuyện này là tôi nợ Nhậm Sí, nếu lúc đó anh ấy không cứu tôi ra khỏi xe thì thật sự tôi không biết bây giờ mình còn sống hay không. Nhậm Sí là ân nhân của tôi."

Cô ta sợ Trần Trì tắt máy, lại vội vàng nói:

"Tôi đã giải thích cho đám người của Nhậm Xích rồi, nhưng còn chưa nói cho cậu. Năm ấy tôi nói với cảnh sát là phanh xe của Nhậm Sí không ăn, nhưng không ngờ tôi lại bị anh trai của tên thiếu gia nhà giàu kia chặn lại nên vẫn bị giấu tới bây giờ... Cũng may hiện tại Nhậm Xích đủ lớn mạnh để tống tên đó vào tù. Là tôi nên cảm ơn cậu, nếu không tôi sẽ áy náy cả đời, vì thế tôi có thể mời cậu một bữa được không?"

"Không được!"

Trần Trì lãnh đạm trả lời, lúc chuẩn bị tắt máy lại bồi thêm một câu:

"Tôi với cô coi như không có nợ nần gì. Số điện thoại này tôi sẽ đổi, về sau gặp trên đường cũng xem như không quen đi!"

Nói xong, quyết đoán mà tắt điện thoại.

Đinh Tư Thanh nghe được tiếng "tút" kéo dài trong điện thoại, cả người đều bị nổi khuất nhục bao phủ.

Chưa từng có người không để cô ta trong mắt, từ nhỏ đến lớn cô ta chính là công chúa nhỏ được phụng trong lòng bàn tay, nhân viên công ty của ba cô ta đều đồ dành, những người bên cạnh mẹ lúc nào cũng khen cô ta. Đinh Tư Thanh từ bé tới lớn luôn là tâm điểm, mặc kệ cô ta ở đâu đều có thể dễ dàng thu hút ánh mắt của người khác.

Lần đầu tiên, đây là lần đầu tiên...

Đinh Tư Thanh gắt gao nắm chặt điện thoại, đột nhiên bật cười.

Trần Trì à...

-

Trần Trì cúp điện thoại, nhìn đồng hồ đã là 10 giờ trưa.

Cô còn chưa tới đây, ngay cả một cuộc gọi, một tin nhắn cũng không.

Trần Trì không nhận được mà gọi đi.

Theo từng tiếng chuông điện thoại kêu lên, sắc mặt cậu ngày càng đen.

Còn chưa kịp gọi cuộc thứ hai, đã có một dây số lạ gọi tới, cậu hơi ngừng một giây mới nghe máy:

"Là tôi."

Thanh âm người đàn ông có chút khàn, giống như say rượu.

Trần Trì đoán được là ai, hỏi: "Có chuyện gì?"

Nhậm Xích nằm liệt trên sofa, nghe thấy Trần Trì trả lời, mới thấp giọng bật cười:

"Muốn tìm cậu tâm sự!"

Trần Trì không biểu cảm: "Chờ tỉnh rượu rồi hãy tìm tôi!"

Cậu hậm hực tắt điện thoại, rời giường.

Rửa mặt xong xuôi, cậu vẫn không thấy Thòi Ôn gửi tin nhắn tới, nhủ mày nhanh chóng đánh chữ, còn chưa kịp gửi đi, chuông cửa đã vang lên.

Cậu nghĩ nghĩ, không gửi tin nhắn đi mà đi mở cửa.

Đứng ngoài cửa là Thòi Ôn.

Sắc mặt của cậu đen thui lù cả buổi sáng rồi cuộc mới tươi tỉnh lên:

"Bây giờ em mới chịu tới à?"

Cậu nắm lấy tay cô, đột nhiên không kịp phòng ngừa bị cô rút ra.

Ý cười của Trần Trì cứng đờ, phát hiện từ lúc cô tới vẫn luôn cúi đầu, liền khom lưng hỏi:

"Em sao vậy?"

Sau đó nhìn thấy gương mặt tái nhợt của cô, đôi mắt sưng đỏ còn có tơ máu.

Đầu quả tim của cậu giống như bị ai hung hăng nắm lấy, Trần Trì cẩn thận nâng mặt cô lên:

"Làm sao vậy, Ôn Ôn?"

"Có phải có người khi dễ em không?" Cậu nghĩ vậy, lệ khí đột nhiên toát ra, không nhận được mà mặt mày trở lên âm hiểm.

Thòi Ôn lẳng lặng nhìn đáy mắt tràn đầy lo lắng của cậu.

Cô tới đây để hỏi mọi chuyện cho rõ, nhưng phát hiện mình chẳng có chút sức lực nào.

Thấy cô không rên một tiếng, Trần Trì nóng nảy, giữ chặt lấy cô:

"Chúng ta vào trong trước đã!"

Không ngờ cô lại giãy giụa, như thế nào cũng không chịu đi vào.

Trần Trì buông cô ra, thấp giọng dỗ dành:

"Được rồi chúng ta không đi vào, em có thể nói với anh đã xảy ra chuyện gì được không?"

Thòi Ôn trơ trọi, chỉ cần nghĩ tới tên của người kia, cả người cô đã run rẩy.

Vì thế, cô đọc dây số điện thoại kia ra.

Trí nhớ của cậu tốt như vậy, cho dù không thuộc dãy số đó nhưng chắc chắn có ấn tượng.

Quả nhiên, Trần Trì nghe xong liền đổi sắc mặt.

Thời Ôn không chớp mắt mà nhìn cậu, không muốn bỏ qua bất kì một biến hoá nhỏ nào trên gương mặt cậu.

Trần Trì không nghĩ tới cô sẽ phát hiện, nhưng cậu biết chắc chắn cô đã hiểu lắm, cậu vô lực vươn tay muốn chạm vào cô, lại sợ cô trốn nên đành thôi, chỉ khô khốc nói:

"Anh có thể giải thích!"

Lông mi Thời Ôn run rẩy: "Được, em nghe!"

Dây thần kinh căng chặt của cậu cuối cùng cũng được thả lỏng, ôn nhu nói:

"Chúng ta đi vào bên trong có được không?"

Thời Ôn động động mắt, rút cuộc chịu đi vào.

Trần Trì rót cho cô một ly nước ấm, nhanh chóng kể lại mọi chuyện:

"Xe đua của Nhậm Sí chính là bị đối thủ động tay động chân, phanh không ăn dẫn đến gặp sự cố. Mà Đinh Tư Thanh chính là người ngồi chung xe với Nhậm Sí, anh tìm cô ta mục đích chỉ muốn chứng minh xe đúng là bị giờ trò, như vậy có thể hoá giải hiểu lầm với Nhậm Xích cùng anh em của Nhậm Sí."

Nói xong lại bổ sung: "Chỉ có như vậy thôi!"

Thời Ôn chậm rãi nâng mắt, mây đen cũng dần tản đi:

"Thật sao?"

Trần Trì gật đầu: "Thật!"

"Vậy bọn họ đều không hiểu lắm anh nữa rồi đúng không?"

Trong lòng cậu mềm nhũn, cầm lấy bàn tay phỉếm lạnh của cô:

"Ừ, không hiểu lắm nữa rồi. Hôm nay anh sẽ đổi số điện thoại, được không?"

Thời Ôn rũ mắt, áp lực suốt một đêm cuối cùng trào ra, nước mắt không nhịn được mà rơi xuống:

"Anh ơi, em không thích cô ấy..."

Trần Trì nhìn bộ dáng cô tiêu tụy, trong lòng đau không ngừng, cẩn thận lau nước mắt cho cô.

Thời Ôn nức nở nói: "Thật ra cô ấy là con chồng của..."

Trần Trì: "Anh biết!"

Cậu nâng mặt cô lên: "Bởi vì biết nên mới gạt em, lúc trước anh cùng cô ta không có quan hệ, sau này cũng không. Ôn Ôn, em đừng lo lắng..."

Cô mím môi, trong giọng nói lộ vẻ kiên quyết:

"Mặc kệ anh có quan hệ với ai cũng được, nhưng đừng là cô ấy!"

Cậu cúi đầu hôn lấy khoé mắt còn đọng nước của cô, lắm lắm:

"Không đâu, anh sẽ không có quan hệ với bất kì ai cả, anh chỉ có em thôi."

Thời Ôn nhẹ nhàng ôm cậu:

"Đừng lừa gạt em!"

Trần Trì: "Được!"

Sel: Các chị đoán xem Thời Ôn sắp phát hiện ra chuyện kinh thiên động địa gì nhéee!!!!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47-2: Lừa dối □

Editor: Sel

Thời Ôn ở trong nhà Trần Trì ngủ một giấc, cả một đêm qua cô đã không ngủ, khi tỉnh dậy mặt trời cũng đã lặn được hơn nửa.

Cô vội vàng tìm điện thoại.

Quả nhiên điện thoại hiển thị rất nhiều cuộc gọi nhờ cùng tin nhắn của mẹ Thời và Thời Noãn.

Cô nhanh chóng xuống giường, động tác hơi lớn nên đánh thức Trần Trì cũng đang ngủ ở bên cạnh. Cậu duỗi tay sờ sờ, không chạm được vào cô liền mở mắt ra:

"Em phải về rồi à?"

Thời Ôn nghe thấy giọng nói của cậu liền sợ thiếu chút nữa ngã xuống đất.

"Sao anh lại ngủ trên giường với em?"

Lại nhìn thấy cậu nằm ở ngoài mà không chui vào trong chăn, mới nhẹ nhàng thở ra.

Trần Trì lăn đến bên kia giường, ôm lấy eo cô:

"Em không cho phép, anh sẽ không làm!"

Trong lòng Thời Ôn ấm áp, chọc chọc cánh tay của cậu:

"Vậy anh ôm em làm gì?"

Cậu đứng lên, đem mặt cọ ở cổ của cô:

"Anh còn phải cọ em!"

"Việc này là việc nhất thiết phải làm mỗi ngày, nếu không anh sẽ chết!"

Thời Ôn nhú mày: "Lại nữa, em bảo anh không được nói từ đó rồi cơ mà!"

Trần Trì ôm chặt cô, môi dán sát vào vành tai Thời Ôn, hơi thở ấm áp phả qua: "Nhất định sẽ chết mất, vì vậy đừng rời khỏi anh."

Lỗ tai Thời Ôn ngứa ngay, cô cười cười né tránh:

"Em biết rồi, anh đừng thở vào lỗ tai em nữa, ngứa quá."

Trần Trì đem cô ôm lại vào lòng, nhìn chăm chăm lỗ tai đỏ bừng của cô:

"Tai Ôn Ôn thật dễ hồng, anh rất muốn cắn thử, xem nó có hương vị gì."

Thời Ôn giật mình: "Không được."

Trần Trì rử mắt: "Anh biết rồi!"

Một ngày nào đó nhất định cậu sẽ thử.

Trần Trì ôm Thời Ôn nhõng nhẽo một hồi lâu mới bằng lòng để cô về.

Hai người tay trong tay ra khỏi chung cư, ra tới đường lớn Thời Ôn liền buông tay cậu ra. Trần Trì đen mặt, biết cô lo lắng điều gì nên cũng không dám ép buộc, đành tự mình giận dỗi.

Xe bus vừa tới, trước khi lên xe Thời Ôn còn nhẹ nhàng nhéo ngón út của cậu.

Cô ngồi vào chỗ gần cửa sổ, nhìn cậu vẫy tay.

Xe vừa khởi động, Thời Ôn quay lại liền nhìn thấy một chiếc moto chạy ngang qua.

Người trên xe có chút quen mắt.

Đúng rồi, là người lần trước ở bệnh viện nhận sai người, luôn miệng gọi Trần Trì là "Sinh ca".

Về đến nhà tất nhiên không tránh được bị ba Thời cùng mẹ Thời giáo huấn một trận, cô cũng không dám nói gì, chỉ cúi đầu nghe mắng.

Ăn cơm xong, Thời Noãn chạy đến phòng Thời Ôn, hừ lạnh:

"Diễn cũng giỏi thật đấy, mà đúng là thích diễn vai con gái ngoan ngoãn mà."

Thời Ôn đang làm bài tập hè, nghe cô nói vậy liền mỉm cười.

Thời Noãn vẫn dè bủ cô: "Mày nên đổi tên đi, gọi là Thời Già Già."

Thời Ôn chớp chớp mắt: "Ừm...tên này cũng dễ nghe đấy chứ!"

Thời Noãn cứng miệng: "Sao da mặt của mày dạo này dày thế?"

Nói xong, giống như chịu không nổi đã kích mà bỏ đi.

Da mặt dày?

Thời Ôn xoa xoa mặt, chắc là bị lấy từ Trần Trì đi.

Thời Già Già?

Già?

Đúng là nghe cũng rất được, nhưng bây giờ làm thủ tục đổi tên vô cùng phức tạp.

Đổi tên?

Ý cười của Thời Ôn thu lại, dần dần nhạt đi.

Trong đầu cô đột nhiên bình tĩnh lại, hai ngón tay nhịp nhàng gõ trên bàn, sau đó đứng dậy đi đến phòng Thời Noãn.

Thời Noãn cũng đang làm bài tập, thấy cô đến, mày liền giương lên:

"Cung phản xạ của mày dài thế à?"

Thời Ôn lắc đầu, liếm môi có chút khô khốc:

"Chị...lớp chị chắc có group chat đúng không? Chị có wechat của Tô Nhiễm chứ?"

Thời Noãn nhủ mày: "Tô Nhiễm? Mày muốn wechat của cậu ta làm gì? Cậu ta cũng chẳng phải người tốt lành gì."

Thời Ôn: "Em muốn hỏi chút việc."

"Chuyện gì?"

"Lúc Trần Trì chuyển đến đây không phải làm Tô Nhiễm khóc nên anh ấy mới bị những nam sinh khác khi dễ sao? Em muốn hỏi một chút về chuyện này."

"Vậy à?" Thời Noãn không tình nguyện đưa wechat của Tô Nhiễm cho Thời Ôn: "Tao khuyên mày đừng có dính dáng đến cậu ta làm gì."

Thời Ôn: "Vâng!"

Rất nhanh Thời Ôn liền trở thành bạn tốt trên wechat với Tô Nhiễm.

Thời Ôn: [Cậu lúc trước từng nói nếu muốn biết chuyện gì của Trần Trì có thể tìm cậu, đúng không? Hiện tại cậu rảnh không?]

Tô Nhiễm: [Có chuyện gì sao?]

Thời Ôn: [Tôi có chút tò mò, không biết Trần Trì có từng đổi tên hay không? Lúc trước tôi mở sách giáo khoa của anh ấy ra, thấy một cái tên khác, chẳng lẽ là của em trai anh ấy?]

Tô Nhiễm: [Trần Trì làm gì có em trai chứ? Cậu ấy đổi tên, Trần Trì, Trần Trì Sinh, chỉ ít đi một chữ "Sinh" thôi.]

Thời Ôn: [Được rồi, cảm ơn cậu!]

Thời Ôn ném điện thoại lên trên bàn, nắm chặt tay cố gắng làm cho bản thân bình tĩnh.

Nhưng tràn ngập trong đầu cô là những người kia gọi cậu là "Sinh ca".

Sáng sớm ngày hôm sau, Thời Ôn đi tới quán bar K.

Có những chuyện cần thiết phải hỏi rõ ràng, nếu không sẽ trở thành hiểu lầm.

Thời Ôn ở trong lòng tự cổ vũ mình một chút mới đi vào bên trong quán bar.

Quán bar ban ngày người không nhiều cũng không ít, nhưng vẫn cản trở tầm mắt của Thời Ôn, cô đi tới quầy bar, hi vọng có thể gặp được những người kia.

Vòng qua một đám người, rốt cuộc cô cũng đi tới được quầy bar.

Lại bị một màn trước mắt khiến cho ngây ngẩn.

Thiếu niên ngồi ở trên quầy bar, xung quanh là một đám người có chút quen mắt, không phải bầu không khí giương cung bạt kiếm, mà là vô cùng vui vẻ náo nhiệt.

Có người ngồi bên cạnh, có người đứng phía sau cậu, cúi đầu nói với cậu cái gì đó. Thiếu niên rũ mắt, câu được câu không, thì thoảng mới đáp lại.

Khụy tay cậu chống quầy bar, ly rượu trong tay lắc nhẹ, trong quán bar tối tăm, trên người cậu vẫn là áo phông trắng quần đen, ánh sáng sắc lạnh càng làm da cậu trở lên trắng hơn, tóc đen mềm mại, đường cong thân thể tuyệt mỹ như được phác họa.

Nam sinh ngồi bên cạnh rút ra một điều thuốc đưa tới trước mặt cậu.

Trần Trì nhàn nhạt liếc một cái, nói hai chữ.

Thời Ôn dựa vào khẩu hình mà đoán được:

"Bỏ ra."

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: "Chúng ta chia tay đi!"; □

Editor: Sel

Lần thứ hai Trần Trì nhận được điện thoại của Nhậm Xích.

Ngữ khí của hắn bình thường, không còn bị điều khiển bởi rượu, nhưng vẫn là câu nói kia:

"Muốn tìm cậu tâm sự."

Trần Trì: "Ồ đâu?"

"Ồ K đi."

Tối tăm ghé lô, chất còn gay mũi, không bật đèn, không vén rèm cửa, tối đến nỗi không nhìn rõ năm đầu ngón tay.

Trần Trì đẩy cửa ra, cậu không bước vào mà đứng dựa ở khung cửa, nhú mày nhìn một đoàn trên sofa.

"Nhậm Xích!"

Cậu gọi.

Người nằm trên sofa hơi giật giật, chậm rãi tỉnh lại. Nhậm Xích ngồi dậy, nhìn thấy Trần Trì đứng ở cửa lại nằm xuống:

"Cậu đến rồi sao? Cứ đứng đấy đi đừng nhúc nhích. Chúng ta cứ thế này nói chuyện cũng được."

Trần Trì mặt vô biểu tình, cũng không muốn đi vào.

Nhậm Xích dựa vào trên sofa, một hồi lâu mới muộn thanh nói: "Lúc trước cậu từng hỏi tôi "vì sao anh không biết?", những lời này, bây giờ tôi mới hiểu..."

Vì sao anh lại không biết?

Vì sao anh không biết ngày hôm ấy Nhậm Sí sẽ đi đưa xe.

Vì sao anh không biết Nhậm Sí vì muốn bù tiền lỗ cho quán bar của anh mà mới chấp nhận đi đưa xe?

"Xin lỗi, hiểu lắm cậu rồi."

Nhậm Xích ách giọng nói, cổ tình ngừng thật lâu, muốn xem Trần Trì phản ứng như thế nào, nhưng cậu cũng không có thái độ gì cả.

Nhậm Xích tiếp tục nói: "Gọi cậu đến là muốn thương lượng một chuyện. Lúc trước số tiền để bù vào lỗ hồng tài chính của quán bar là 100 vạn tiền mặt, trong đó của cậu có 20 vạn, bây giờ cậu muốn rút về, hay vẫn muốn làm cổ đông của quán bar?"

Rút về, có nghĩa là cắt đứt mọi quan hệ, từ nay về sau không qua lại. Tiếp tục làm cổ đông, chứng tỏ cậu tha thứ tất cả, vẫn tiếp tục làm anh em tốt.

Lời này của Nhậm Xích mang theo áy náy với Trần Trì, cũng là áy náy với Nhậm Sí đã mất.

Hắn hỏi vô cùng cẩn thận, Trần Trì lại trả lời có lệ: "Làm cổ đông."

Nhậm Xích giật giật mắt, khô khốc nói: "Vậy thường xuyên tới quán một chút."

Trần Trì cũng không tỏ vẻ đồng ý: "Còn chuyện gì nữa không?"

Nhậm Xích: "...cảm ơn."

Trần Trì xuống lầu mới phát hiện, nhạc trong quán bar đã tắt, không khí an tĩnh áp lực, dưới ánh sáng loang lổ, người nào cũng cúi thấp đầu không thấy rõ khuôn mặt.

Cậu vừa bước ra khỏi thang máy, đám người đồng loạt ngẩng đầu lên, có người ướt hốc mắt, muốn nói lại thôi.

Trước khi bọn họ kịp mở miệng, Trần Trì đã lạnh lùng nói:

"Đừng nói gì cả, nghe chán chết."

Cậu chuẩn bị rời đi lại bị một người câu lấy vai, há miệng mang theo một cỗ mùi rượu:

"Sinh ca, anh đi đâu vậy? Cùng anh em uống vài chén đi mà, đừng lạnh lùng như vậy chứ..."

Trần Trì ghét bỏ mà đẩy Lưu Cánh ra, vài giây sau liền đi tới quầy bar.

Trương Diệu thấy cậu đi tới quầy bar đáy lòng mới buông lỏng, đỏ mắt vài phần, hắn đưa cho Trần Trì một ly rượu, lại tự rót cho mình ba ly.

Sắc mặt Trần Trì không đổi đem ly rượu kia uống sạch, sau đó lại rót thêm hai ly nữa.

Bầu không khí ở lúc cậu buông ly rượu thứ ba xuống mới được thả lỏng.

Mọi người ăn ý mà không nhắc lại việc kia.

Trần Trì câu được câu không uống rượu, mò ra điện thoại, nhú mày.

Cô còn chưa trả lời tin nhắn.

Trương Diệu đưa qua điều thuốc, muốn đưa cho Trần Trì, lại bị cậu nhân nhậ nói: "Bỏ ra."

Cậu uống một ngụm rượu, để điện thoại lên bàn.

"Ai ui, kia có phải chị dâu nhỏ không?"

Lưu Cánh uống đến say khướt, nhưng ánh mắt vẫn khá tốt, hắn híp mắt đi tới gần, muốn xác nhận.

Thời Ôn đứng bất động tại chỗ, nhìn nam sinh kia đi tới, mà cô nhận ra hắn.

Là người ở bệnh viện gọi Trần Trì là "Sinh ca", cũng là người lái xe moto ngày hôm qua.

Lưu Cảnh đứng ở trước mặt Thời Ôn, toe toét cười: "Chị dâu nhỏ? Hoá ra đúng là chị à?"

Thời Ôn lúc này mới kịp phản ứng, lùi về phía sau một bước, muốn tránh xa mùi rượu gay mũi trên người hắn.

"Đừng sợ hahaha, tôi mang chị đi tìm Sinh ca."

Hắn nói, lại duỗi tay muốn tóm lấy tay Thời Ôn, còn chưa kịp chạm đến đã bị mạnh mẽ đẩy ra.

Hắn bị đẩy mạnh như vậy, rượu giống như từ dạ dày trào lên, vội vàng chạy tới toilet.

Mọi người trong quán bar đều dừng lại, tò mò nhìn nữ sinh trước mặt Trần Trì.

Trần Trì mím môi, sắc mặt vô cùng không tốt.

Không biết cô đã nhìn thấy bao nhiêu, đại khái chắc có thể đoán ra mọi chuyện rồi.

"Sinh ca?"

Thời Ôn phản môi khê mở, ngữ điệu mang theo chút châm chọc.

Trần Trì biểu tình cứng đờ.

Thời Ôn mặt mày bất động: "Chúc mừng anh, không chỉ giải được hiểu lầm mà còn trở thành bạn bè nữa."

Ánh mắt Trần Trì phức tạp, hy vọng có thể từ gương mặt ôn hoà của cô tìm ra chút gì đó.

Thời Ôn vẫn đứng im tại chỗ, nghiêng nghiêng đầu, nhẹ nhàng hỏi: "Anh lớn hơn bọn họ?"

Lông mày Trần Trì hơi thả lỏng, dịu dàng "ừ" một tiếng.

Thời Ôn: "Hoá ra anh già rồi."

Mặt cậu lại cứng đờ.

Thời Ôn cong cong môi, đi tới quầy bar, Trần Trì nhanh chóng giữ chặt lấy tay cô.

Cô quay đầu, lẳng lặng nhìn cậu: "Sao vậy? Có chuyện gì muốn nói à?"

Trần Trì nhấp môi, không nói lời nào.

Thời Ôn nhìn cậu một hồi, lại tiếp tục đi đến quầy bar.

Vừa đi vào trong, mọi người xung quanh đã hô lên:

"Chị dâu nhỏ."

Thời Ôn nhột nhạt câu môi dưới, lại chậm rãi nói: "Tôi biết mấy người đánh nhau rất giỏi, sau này có thể dạy Trần Trì không?"

Có không ít người cười cười, trong giọng nói mang theo không dám tin tưởng: "Sinh ca làm gì cần chúng tôi dạy chứ? Anh ấy đánh nhau vô cùng lợi hại."

"Đúng rồi, ở trước anh ấy chúng tôi chỉ là lũ trói gà không chặt thôi."

Trương Diệu quét mắt nhìn tới Trần Trì sắc mặt âm u, phía sau lưng chột lạnh.

Thôi chết, Sinh ca OOC rồi!!!

*OOC: viết tắt của cụm từ "Out Of Character", nghĩa là nhân vật với tính cách thật khác nhau một trời một vực, ý ở đây là Trần Trì bị lộ rồi!!!

Chị dâu nhỏ sẽ không vì chuyện này mà chia tay chứ? Nam sinh biết đánh nhau có gì không tốt?

Trần Trì cố gắng làm giọng nói của mình trở lên bình tĩnh: "Đừng nghe bọn họ nói linh tinh, chúng ta về nhà được không?"

Cậu giữ chặt Thời Ôn, dắt cô đi ra ngoài.

Ngoài quán bar, mặt trời đã lên cao, ánh sáng chói lọi xông vào mắt.

Thời Ôn híp mắt, một bàn tay che ở trước trán cô, giúp cô chắn bớt ánh nắng.

Cô nhìn đến vết thương trên tay cậu.

Thời Ôn: "Biết đánh nhau?"

Trần Trì: "Anh không..."

Thời Ôn: "Rõ ràng biết đánh, tại sao lúc bị đánh lại không đánh trả?"

Bình tĩnh trong đáy mắt Trần Trì dần dần tan rã, cậu rũ mắt nhìn biểu tình lạnh nhạt trên gương mặt cô, lòng bàn tay rét run.

Thời Ôn đợi một hồi không thấy cậu trả lời, dứt khoát xoay người.

Trần Trì lại giữ chặt cô.

Cô không quay đầu lại, hỏi: "Vì sao không đánh trả?"

Cả người Trần Trì căng thẳng, biết không thể giấu nữa mới chậm chạp nói:

"Không muốn."

Thời Ôn quay người lại, thẳng tắp nhìn cậu:

"Nhìn em đau lòng vết thương của anh, lo lắng anh bị bắt nạt, có phải nhìn rất vui không? Nhìn em làm một loạt những chuyện ngu ngốc như vậy có phải rất thú vị không?"

Da đầu Trần Trì căng thẳng: "Không phải."

Thời Ôn: "Vậy tại sao lại làm như không biết đánh nhau, lại giả làm người bị hại?"

Trần Trì nhấp môi.

Thời Ôn cắn chặt môi, nếm đến mùi máu tươi trong miệng mới buông ra, cố gắng áp chế trong giọng nói không mang theo nước nỡ:

"Anh lại gạt em."

Trần Trì vẫn là phát hiện được cảm xúc của cô không tốt, cậu giữ chặt cánh tay có chút lạnh lẽo của cô, ách giọng nói: "Anh không muốn gạt em...nhưng chỉ như vậy em mới thương hại anh, đến gần anh..."

Thời Ôn: "Anh thích em?"

Trần Trì không hiểu vì sao cô lại hỏi vấn đề này, cho rằng cô nghi ngờ tình cảm của mình, bàn tay cũng dùng sức nắm cô chặt hơn:

"Thích em không phải giả, em đừng nghi ngờ được không?"

Cô không phản ứng, ngay cả mắt cũng không chớp.

Trần Trì trầm mắt, cậu không thích bầu không khí này, không thích cô áp chế cảm xúc mà không chịu nói cho cậu.

"Nhưng mà Trần Trì, em không tin một người ngay cả tính mạng của mình cũng không quan tâm lại có năng lực đi thích người khác."

Cậu nghe được lời này, ngây ngẩn vài giây, cuối cùng mới phát hiện cô đang nghi ngờ tình cảm của mình, cậu nhú mày kéo chặt cô, đem cô ôm vào trong lòng ngực:

"Ôn Ôn, em cái gì cũng có thể nghi ngờ, nhưng không thể nghi ngờ việc anh thích em!"

Ngón tay Thời Ôn run rẩy, nhắm mắt lại: "Anh tự yêu bản thân mình trước đi."

Cô nói xong liền đẩy cậu ra, lần thứ hai muốn rời đi.

Trần Trì cố gắng giữ biểu tình không đi xuống, lệ khí bất tri bất giác lại tràn ra.

Cậu gần từng chữ một: "Em có ý gì?"

Thời Ôn không nói lời nào.

Trần Trì nắm lấy cằm của cô, bức cô nhìn mình, trong giọng nói mang theo lạnh lẽo:

"Sao? Muốn chia tay à?"

Thời Ôn: "Anh đang làm em đau đấy."

Trần Trì ngay lập tức buông lỏng lực đạo, nhưng sau đó lại nắm chặt lấy tay cô.

Thời Ôn nhìn bộ dáng cậu mắt không chớp, bỗng nhiên cảm thấy lực bắt tông tâm, vô lực nói:

"Chúng ta bình tĩnh một thời gian đi."

Cô xoay người, lại bị cậu giữ chặt: "Bao lâu?"

"Không biết."

Cậu cười nhạt, đem cô ôm trở lại, để lưng cô dựa vào trong ngực mình, gất gao giam cầm:

"Không có khả năng."

Người trong lồng ngực không nói chuyện, cũng không phản kháng, cậu đem mặt chôn ở hõm vai cô, nhẹ nhàng cọ cọ:

"Xin lỗi, anh không nên gạt em, về sau sẽ không như vậy nữa..."

Không biết qua bao lâu, cậu cảm nhận được người trong lòng có chút run rẩy, đồng tử cậu co rút lại, vội vàng xoay cô lại, đập vào mắt chính là hình ảnh cô khóc như hoa lê dính hạt mưa.

Gương mặt cô đầy nước mắt, lông mi ướt át, gất gao cản môi, không tiếng động khóc lóc.

Trần Trì cảm thấy tâm của mình cũng giống như những giọt nước mắt kia rơi xuống, vỡ nát.

Thời Ôn tùy ý lau nước mắt, thanh âm nghẹn ngào:

"Hiện tại em không biết phải đối mặt với anh như thế nào nữa..."

"Em không biết đâu mới là Trần Trì thật, đâu mới là Trần Trì giả..."

Cô đơn một mình vui đầu gối không nói chuyện với ai chính là anh, cùng một đám anh em uống rượu hút thuốc đánh nhau chính là anh, dịu ngoan vô hại làm nũng nói thích cô chính là anh, hay là,...tất cả đều không phải.

"Anh gạt em. Rất nhiều lần."

"Trần Trì, em thật sự không dám tin anh nữa rồi...chúng ta bình tĩnh một thời gian được không?"

-

Khai giảng, Trần Trì mới được nhìn thấy Thời Ôn. Cô vẫn mặc đồng phục của trường, somi trắng, váy đen, chỉ là gầy đi một vòng.

Ánh mắt của cậu không chút giấu diếm ở trên người cô đảo quanh, cô lại không hề liếc mắt dù chỉ một lần.

Nhưng nhớ giống như độc tẩm ở trong xương cốt.

Tiết thể dục, Thời Ôn bị Trần Trì kéo lên tầng thượng khu thực hàng số 3, cửa còn chưa đóng lại, cậu đã vội vàng ôm lấy cô.

Trần Trì dồn cô vào một góc tường, tay cậu vòng qua eo cô, cảm xúc mềm mại tập kích, làm lòng bàn tay cậu nóng lên, trong lòng cuối cùng cũng có một chút ấm áp, cậu nheo mắt cái, lại nhìn không được buộc chặt cánh tay, hận không thể xoa cô tiến vào trong xương cốt.

Cậu đem mặt chôn ở cổ của cô, hương thơm quen thuộc lại một lần nữa tràn vào, Trần Trì liều mạng hô hấp, cảm thấy không thấy đủ còn cọ lên cọ xuống.

Thời Ôn sau khi lên đây liền bị một loạt động tác liên tiếp làm cho trở tay không kịp. Cô bị động tác trên cổ làm ngứa ngáy, chịu không nổi mà tránh né, mặt cũng đỏ lên:

"Trần Trì, mau buông ra, anh đang phát bệnh cái gì vậy?"

Trần Trì dừng lại, nhìn tai nhỏ của cô, ánh mắt biến thâm, nhẹ nhàng liếm một cái.

Cả người Thời Ôn run lên.

Cậu thối thối vào tai cô, thấp giọng dỗ dành: "Chúng ta làm lành được không Ôn Ôn?"

Thời Ôn cảm thấy then cực kì, tay chống ngực cậu muốn đẩy ra, nhưng cậu lại bất động, vững chắc giống như một hòn núi.

Trần Trì: "Về sau không gạt em nữa, chúng ta bình thường lại được không?...Ôn Ôn, anh nhớ em đến phát điên rồi, xin em đấy..."

Thời Ôn không trả lời, tiếp tục đẩy cậu, sau đó cũng cạn kiệt sức lực, cuối cùng bất động. Cậu vẫn gắt gao ôm cô, độ ẩm hai người chỉ cách vài dẹt truyền lại cho nhau.

Trần Trì thoải mái mà ở trên cổ cô cọ cọ, lẩm bẩm: "Ôn Ôn.."

Thời Ôn: "Chúng ta chia tay đi."

Sel: *Chúc mọi người buổi sáng vui vẻ bằng một chương siêu siêu ngọt nha* ♥□

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49-1: "Đây mới là bộ dáng chân thật của anh đúng không?" □

Editor: Mary, Sel

Beta: Sel

Một tiếng nói thật nhẹ nhàng lọt vào tai Trần Trì. Tựa như trong ngày hè bỗng dưng thổi tới một cơn gió lạnh, từ tai len lõi đến đại não, dập tắt đi cảm giác ấm áp, toàn bộ đều rét lạnh như nước đá, làm tâm hồn cậu như chết lặng.

"Em nói cái gì?"

Trần Trì tay chống tường, đứng dậy, tay cứng đờ hỏi.

Thời Ôn nhân cơ hội này từ tay hạ thấp của cậu chui ra, cái gì cũng không nói liền chạy mất.

.....

Vương Đình ba lần xoay hướng Thời Ôn để thảo luận đề mục, vừa vặn ba lần nhìn thấy ánh mắt lạnh băng của Trần Trì. Ánh mắt kia rất dọa người, không có bất luận loại cảm xúc gì, thuần túy như một tảng băng.

Cô lặng lẽ viết tờ giấy đầy tới trước mặt Thời Ôn:

[hai người các cậu làm sao vậy?]

Vương Đình không thể chờ đến lúc Thời Ôn trả lời.

Một phút sau, cô lại ném một tờ giấy qua:

[cậu tan học sớm một chút về nhà đi.]

Thời Ôn vò nát hai tờ giấy trong tay, đỏ mồ hôi, cô thật sự không chịu nổi ánh mắt mạnh mẽ như vậy của cậu.

Tới gần giờ tan học, Thời Ôn bắt đầu thu dọn cặp sách. Tiếng chuông thứ nhất vang lên, trong lớp có rất nhiều học sinh hướng ra ngoài, Thời Ôn đeo cặp sách tính toán theo bọn họ cùng rời đi.

Nhưng cô vừa mới định đứng lên, một cái chân liền đưa tới.

Bên trái là tường, bên phải là chân của cậu, cô chẳng còn đường nào khác.

Thời Ôn nhìn theo cái chân kia đến Trần Trì, mặt cậu không có biểu tình, băng ở đáy mắt hòa tan đi, xếp thành hóa.

Thời Ôn rũ mắt, "Phiền cậu nhường một chút, tôi phải về nhà."

Trần Trì nhìn bộ dạng lễ phép của cô, châm chọc mà cười rộ lên.

Vương Đình quay lại liền nhìn thấy tình cảnh này, cả kinh che miệng.

"Cậu đang làm cái gì vậy?"

Cô thấp giọng mắng, đứng dậy định đẩy chân Trần Trì ra, giúp Thời Ôn đi, nhưng cô còn chưa đụng đến cậu, đã bị ánh mắt cậu dọa khựng lại.

Trần Trì: "Cút."

Vương Đình bị sắc mặt của cậu dọa, cũng bị câu nói này làm cho chấn kinh. Cô biết Trần Trì kỳ kỳ quái quái nhưng không dễ chọc, nhưng chưa từng gặp qua bộ dạng này của cậu, sắc bén giống như lưỡi dao, còn không có hơi thở người, khiến cho người ta nghĩ đến máu.

Một số bạn học đi từ cửa sau chú ý tới động tĩnh này, lại chỉ nhìn đến Trần Trì vuron chân dài không cho Thời Ôn đi, còn tưởng hai người ở đó chơi trò mập mờ, ghé tai vào nói vài câu liền đi.

Vương Đình liếm liếm môi có chút khô nứt, "Cái kia, bạn học Trần, chúng ta....."

"Cậu đi trước đi." Thời Ôn thanh âm ôn trọng, nhìn cô cười nhẹ.

Lương tâm của Vương Đình như thế nào không có trở ngại, "Không phải chân cậu ấy....."

Thời Ôn lắc đầu, "Không có việc gì, nửa giờ sau mình về liền gọi điện thoại báo cậu."

Vương Đình do dự, còn muốn nói gì lại bị Đỗ Khải Trình lời đi.

Lớp học dần dần vắng vẻ, Thời Ôn để cặp sách lại lên bàn, ngồi xuống chờ cậu nói chuyện.

Người cuối cùng rời đi.

Trần Trì vẫn không nói lời nào.

Thời Ôn nhìn đồng hồ, chắc Thời Noãn vẫn còn đang đợi cô.

"Có chuyện gì không?"

Trần Trì: "Em còn chưa ôm anh."

Cả người Thời Ôn cứng lại.

Thanh âm của cậu lạnh lạnh, không hề chớp mắt nhìn cô:

"Lúc trước em đã đồng ý với anh, mỗi ngày đều phải ôm một cái."

Thời Ôn nắm chặt tay, nhỏ giọng nói: "Chúng ta chia..."

Còn chưa nói xong, Trần Trì đã đứng bật dậy, động tác nhanh chóng, một tay chống lưng ghế của Thời Ôn, một tay nhéo lấy cằm cô, đem cô bao phủ ở trong không gian nhỏ hẹp.

Hai tròng mắt cậu đỏ tươi, nghiêng răng nghiêng lợi rít ra một câu:

"Không được nói lại hai chữ đó."

Thời Ôn nhìn thẳng vào mắt cậu, nơi đó mây đen tầng tầng, lệ khí tràn ngập, chỉ cần nhìn thôi đã cảm thấy khiếp sợ.

"Cho nên, đây mới là bộ dáng chân thật của anh đúng không?"

Cô nhẹ nhàng nói, đẩy ra tay đang nhéo lấy cằm của mình, đem bàn học dịch lùi lên phía trước, từ khe hở nhanh chóng chạy đi.

Trần Trì ngơ ngác nhìn cô rời đi.

Cô ngồi đây, hơi ấm còn, cô đi rồi, một chút ấm áp cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49-2: "Đồ Điên!" □

Editor: Mary

Beta-er: Sel

Cao tam ngày đầu tiên.

Thời Ôn về đến nhà, được nghênh đón bằng một bàn cơm "Ép hỏi"

—— nguyên vọng thi đại học là gì?

Ba mẹ cô câu một câu hai liên hỏi Thời Ôn vấn đề này, nhưng mỗi lần đều bị Thời Ôn qua loa trả lời.

Đồ ăn nóng hổi, ngon miệng như cũ, Thời Ôn lại không có tâm trạng ăn uống.

Có cảm giác như mọi chuyện xấu đều đi đôi với nhau.

"Dựa vào thành tích đi ạ." Bữa cơm sắp kết thúc, Thời Ôn mới mở miệng, "Phải xem thành tích của con đã, điểm tuyển cao mới có thể tìm công việc làm ra tiền."

Bàn ăn thoáng lấm vào trầm mặc.

Ba cô gắt gao nhứ mày, "Trong nhà không thiếu tiền, không cần con phải tìm việc gì quá tốt, chị con hiện tại thích làm luật sư, con cũng nên tìm việc mình thích làm."

Thời Ôn nhìn ông, ánh đèn rõ ràng, tầm mắt cô lại mơ hồ, có vẻ trong nháy mắt cô thiếu chút nữa nói ra hai chữ kia:

Khiêu vũ.

Nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt.

Đời trước ba là người ngăn cản cô, một đời này không giống nhau, ràng buộc quá nhiều.

Thời Ôn nhẹ nhàng buông chén xuống, nói: "Con sẽ suy nghĩ lại, học kỳ này sẽ có đáp án."

.....

Thời Ôn bắt đầu cân nhắc nguyên vọng đại học ở khoá tự học, cô ôm tâm nguyện "Nhất định phải cho ba mẹ được thoải mái nửa đời còn lại", nghiêm túc lựa chọn công việc thích hợp nhất.

Không khí khoá tự học thứ hai ——

Mười phút đầu lớp yên tĩnh, hai mươi phút giữa tiết không ngừng có các động tĩnh lớn nhỏ, mười phút cuối cùng xao động bất an.

Thời Ôn không biết nam sinh trong lớp hôm nay có gì hưng phấn, còn 10 phút nữa cũng không chịu ngồi im.

Âm thanh càng lúc càng lớn, cô vỗ vỗ bàn.

"Mọi người đừng nói chuyện nữa, quấy rầy tới các bạn học khác."

Khi cô cúi đầu định tiếp tục cân nhắc nguyên vọng, phòng học vang lên một tiếng hô đau. Âm thanh của nam sinh vừa lớn lại chói, do đau đớn nên hoàn toàn không chế không được âm lượng, dẫn tới toàn lớp đồng loạt nhìn lại, rất nhanh liền định vị mục tiêu.

Là Đường Hi.

Thời Ôn nghiêng đầu nhìn ra xa, muốn xem cậu ta cùng Lý Vinh quậy cái gì, cậu ta lại nhanh chóng đứng lên, Thời Ôn cũng không cần hỏi thăm trước, ngồi thẳng lưng, nhẹ hỏi:

"Có chuyện gì?"

Đường Hi lấy tay che trán, lại buông ra nhìn chăm chăm vào tay, xác nhận không có máu thì tiếp tục che, vừa há mồm các từ ngữ thô tục liền tuôn ra, nhưng không phải nói với Thời Ôn.

"Mẹ nó! Trần Trì đầu óc mày có vấn đề sao? Mày mẹ nó lấy sách đánh tao làm gì? Đừng có con mẹ nó lại nói mày nằm mơ đánh bóng rổ!!"

Thời Ôn lúc này mới phát hiện Trần Trì không biết đã tỉnh lúc nào, cậu dựa vào lưng ghế, đầu nhẹ nghiêng, liếc xéo Đường Hi.

Trần Trì: "Làm phiền tao ngủ."

Âm thanh lười biếng, tư thái tùy ý.

Đường Hi cùng Lý Vinh đều bị chọc giận, trực tiếp rời chỗ ngồi.

Thời Ôn lập tức che ở trước Trần Trì phía, nhướn mày hùng hổ nói với hai người, "Các cậu lúc trước đã đồng ý với tôi, bạn học cùng lớp phải hoà thuận với nhau."

Đường Hi cắn răng, chỉ vào Trần Trì ở phía sau cô, "Cậu đi nói với hắn, không phải tôi muốn gây chuyện, là cậu ta mẹ nó lấy sách đánh tôi!"

Lý Vinh nâng nâng mi, "Đúng là, cậu ta gây sự cậu còn che chở cậu ta, hai người các cậu thực sự không có gì thì tôi quý."

Thời Ôn nghiêng mình đi, nhìn dưới mặt đất, nhẹ giọng nói: "Xin lỗi đi."

Suốt mặt nữ sinh nhu hòa, thanh âm nhẹ nhàng chậm chạp, lại làm trái tim Trần Trì băng giá.

"Câu nói đầu tiên."

Thời Ôn nắm chặt tay.

Câu nói đầu tiên.....

Cô đối với cậu hôm nay, là câu nói đầu tiên.

Cô biết, chính mình chọc cậu nóng giận.

Vương Đình đứng lên, thân là lớp trưởng kiêm bạn tốt của Thời Ôn, không lên tiếng thì quá hèn nhát.

Cô cười ha hả đứng dậy, lời Thời Ôn đang kẹt ở giữa ra, lại nhìn Đường Hi nói: "Cậu lấy tay ra cho tôi xem."

Đường Hi lấy ra, Vương Đình quét mắt, ghét bỏ nói một chữ "Xùy", "Cũng chỉ đồ có một chút, sao lại tính toán chi li như đàn bà, tất cả đều về chỗ ngồi đi, bằng không đợi lát nữa tôi báo cáo tất cả lên chủ nhiệm."

Đường Hi cảm thấy khó chịu cực kỳ, "Là cậu ta đánh tôi! Cậu ta cố ý gây sự! Là cậu ta trước....."

Nửa câu sau chưa nói ra biến thành tiếng hét thảm thiết.

Học sinh lớp hai xem diễn một giây sau mặt mày đều biến thành khiếp sợ, ai cũng không dám tin sẽ phát sinh một màn này.

Trần Trì trước đây vẫn luôn bị người khác khi dễ, bị đánh đến mình đầy thương tích, thế nhưng lại cho Đường Hi một đám.

Đường Hi cũng không phản ứng lại, phản xạ có điều kiện bịt mắt, khi đã lấy lại tinh thần thì hé miệng, máu trộn lẫn nước miếng rơi xuống trên mặt đất.

Thấy có máu, cả lớp liền trở nên xao động. Vương Đình cũng bị dọa sợ, không biết phải làm sao.

Thời Ôn đứng ở kia, dường như một giây đó quên cả việc hít thở, cô nhìn máu loãng trên mặt đất, run rẩy móc khăn giấy trong túi ra.

"Mau lau đi, cậu nhanh chạy tới phòng y tế!"

Cô cầm khăn giấy định đưa Đường Hi, lại bị người khác chặn đứng nửa đường, cái tay kia giữ chặt cô cánh tay đem cả người cô kéo qua.

Bên tai cô nhấc lên một trận gió, mặt Trần Trì tiến đến bên tai cô, thanh âm lộ ra vẻ tàn nhẫn: "Không cho chạm vào cậu ta."

Thời Ôn không nghĩ tới cậu sẽ làm trò như vậy trước mặt cả lớp:

"Đồ điên."

Cô nói, dùng sức ném tay cậu ra.

Trần Trì nhìn tay mình bị cô ném ra, không cảm xúc nhấp nháy môi dưới, "Ôn Ôn, anh sẽ cho em biết thế nào mới là điên."

Tan học, Trần Trì giữ chặt Thời Ôn mang đi, cậu bước nhanh tới cổng trường, một tay lôi kéo Thời Ôn không bỏ, Thời Ôn cơ hồ là chạy theo bước chân

của Trần Trì.

Đi ra cổng trường rồi lại con phố, nhìn xa xa phía trước cây ngô đồng có dừng mấy chiếc xe máy, sắc thái loá mắt, vài âm thanh động cơ bất quy tắc làm người qua đường liên tiếp quay đầu lại.

Thời Ôn thấy được mấy gương mặt quen thuộc, đôi tay bắt lấy cánh tay của Trần Trì không muốn đi qua.

"Em phải về nhà."

Trần Trì cúi đầu, nhìn cô vì chạy bộ mà trên trán toát ra mồ hôi mỏng, nhẹ nhàng lau đi, thanh âm trầm thấp mà phảng phất như từ phương xa truyền đến, "Không biết đâu là anh chân chính? Không biết quá khứ của anh không muốn tin tưởng anh?"

"Ôn Ôn, anh cho em nhìn bộ dạng chân thật của anh, mang em đi xem quá khứ của Trần Trì."

Cậu giúp cô vén tóc mái lên tai, giữ chặt tay cô, thẳng tắp đi đến một chiếc xe máy.

Trương Diệu nhướn nhướn mi, "Chị dâu vẫn khỏe chứ?"

Những người khác cũng trầm trồ khen ngợi.

Trần Trì nghiêng đầu, thấp giọng hỏi: "Ôn Ôn muốn ngồi xe máy sao?"

Thời Ôn lập tức lắc đầu, mặt đầy chống cự, "Em phải về nhà Trần Trì, anh đừng náo loạn."

Cô muốn rời đi, nhưng tay cậu vẫn nắm chặt lấy cô, thẳng đến đầu xe, cậu đội nón bảo hộ lên cho cô.

"Trần Trì thích lái xe máy, nhưng mà, có em ở phía sau, anh sẽ chạy chậm một chút."

Cậu nói, một cánh tay vòng qua chân cô, ôm cô lên trên xe.

"Ngồi nghiêng."

"Che váy kĩ vào."

Cậu duỗi tay giúp cô vén một bên váy, lơ đãng cọ qua đùi cô, đầu ngón tay nóng lên, giây tiếp theo, bị cô chụp lấy bàn tay đang làm loạn.

Nữ sinh đỏ mặt, đầy mắt có lửa giận, "Em nói em phải về nhà."

Trần Trì: "Vây em ôm anh một chút."

Cô không nhúc nhích.

Cậu sắc mặt bình tĩnh, sai bước lên xe.

"Ong ong ——" vài tiếng vang lên, xe nổ máy, lao đi giống như mũi tên.

Thời Ôn chịu đựng phía sau xe chao đảo, hoảng loạn ôm ngang eo Trần Trì: "Trần Trì, anh chạy chậm một chút."

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50-1: "Anh đau lắm, em quan tâm anh một chút được không?" □

Editor: Sel

Xe chạy chậm lại, nhưng sau đó, lại bắt đầu tăng tốc.

Thời Ôn gắt gao ôm lấy cậu, nhắm chặt mắt không dám nhìn xung quanh.

Không lâu sau, xe dừng lại, cô vội vàng xuống xe, tháo ra mũ bảo hiểm, bắt mắt lên án: "Tốc độ vừa rồi căn bản không phải chậm."

"Ôn Ôn, đây là tốc độ an toàn của xe." Trần Trì nắm lấy tay cô đi đến một cửa hàng tạp hoá nhỏ, khom lưng sờ sờ gương mặt mềm mại của cô:

"Chạy nhanh một chút, em mới có thể ôm anh!"

Thời Ôn ngẩng đầu, bình tĩnh hỏi: "Anh mãi nguyên rỗi chứ? Em muốn về nhà."

Đáy mắt Trần Trì chột lạnh.

Phía xa lại truyền đến vài tiếng của xe摩托, ven đường không biết từ khi nào lại xuất hiện thêm một đám người. Mỗi bên đều có một người cầm đầu, bầu không khí trở lên quái dị.

Trần Trì đứng lên, nhìn tới cảnh tượng ngoài cửa hàng tạp hoá, ánh mắt lạnh lẽo lại trở về bình thường.

Thời Ôn đoán được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, vội kéo tay áo của cậu, nhưng lại bất chợt, ngờ ngác nhìn thiếu niên quay lưng đi.

Trong khoảnh khắc hai bên gặp nhau, nắm tay giống như không có mắt mà vung lên, chỉ cần bắt được ai liền đánh, có người ngã xuống lại nhanh chóng đứng lên, ai cũng dùng hết sức lực, mồ hôi hoà cùng máu rơi xuống.

Trần Trì đi thẳng lên trước, trực tiếp cùng tên cầm đầu nghênh chiến, tâm của Thời Ôn như bị ai kéo lại, cảm xúc lo lắng tràn ngập, nhưng vài phút sau cô liền biết lo lắng của mình hoàn toàn là dư thừa.

Thiếu niên động tác nhanh nhẹn, tay chân phối hợp linh hoạt dứt khoát, mỗi một quyền đều không hề dư thừa, đánh thẳng vào điểm yếu của đối phương, lực đạo tàn nhẫn. Tên cầm đầu chưa đến vài phút liền bị cậu đánh gục.

Thời Ôn đứng ở cửa hàng, cứ như vậy mà nhìn cậu. Mỗi một quyền cậu vung ra giống như đánh thẳng vào lòng cô, cuối cùng tên cầm đầu kia hô cái gì đó, Trần Trì mới dừng lại động tác, nhưng vẫn không quên dẫm lên tay của hắn ta, ra sức nghiền một chút mới buông ra.

Tên cầm đầu phun ra một ngụm máu, lồm cồm bò dậy, dân theo người của mình chạy mất.

Trần Trì nhàn nhạt nhìn bọn họ chạy trốn, lại liếc mắt nhìn tới vết thương trên tay, nhíu mày.

"Cmn Sinh ca vẫn là lợi hại nhất!" Trương Diệu đứng thẳng thân mình, lau máu khoé miệng, vỗ vai Trần Trì.

Lưu Cánh bị thương ở chân, trực tiếp ngồi xuống mặt đất: "Lần sau cứ thấy tên đó một lần liền đánh một lần, cho rằng bên mình nhiều người liền huênh hoang, lúc trước dám tới quán bar gây sự, bây giờ còn không phải bị Sinh ca dẫm ở dưới chân à?"

Trương Diệu đi đến đìu cậu ta: "Sức lực của Sinh ca cũng không nhỏ, tên kia bị dẫm đau đến mức mặt trắng bệch. Còn mày nữa, sao chân lại bị thương như này? Thế mà còn dám thách người khác ngóc!"

Lưu Cánh đẩy tay của hắn ra: "Cút cút, còn Sinh ca...ơ anh ấy đâu rồi?"

Một đám người nhìn qua, thấy Trần Trì đang đi tới cửa hàng tạp hoá ven đường.

Trương Diệu cũng ngồi xuống: "Chắc đi tìm chị dâu!"

Lưu Cánh: "Chị dâu? Chị dâu vẫn còn ở đây sao? Sinh ca không sợ dọa tới cô ấy à?"

Trương Diệu nhún vai: "Không biết, tao có cảm giác là anh ấy cố tình mang chị dâu đến."

Tất cả đều kết thúc, Thời Ôn vẫn đứng im không động đậy.

Chủ tiệm tạp hoá thì thoảng lại làm bầm vài tiếng:

"Nhóm nam sinh này lâu lắm rồi mới thấy đến."

"Nam sinh kia là ai thế?"

"Hôm nay giải quyết cũng nhanh thật!"

"Cháu gái, người đánh lợi hại nhất kia có phải bạn trai cháu không?"

Thời Ôn bị câu này làm cho bực mình, cô nghiêng nghiêng đầu, không trả lời mà đi ra ngoài quán.

Cô cùng Trần Trì chạm mặt nhau dưới một tàng cây.

Trên mặt thiếu niên có mấy vết thương nhỏ, dưới ánh mặt trời, làn da toả sáng, vết máu rõ ràng.

Cậu giơ lên cánh tay:

"Ôn Ôn, anh bị thương."

Biểu tình mang theo quen thuộc uỷ khuất cùng vô hại, Thời Ôn thiếu chút nữa bật cười, nhưng cô không biết mình nên cười như thế nào.

Cô cũng không biết mình mở miệng nói chuyện bằng cách nào:

"Anh đang làm cái gì vậy?"

Cô chỉ có thể nghĩ ra câu này.

Trần Tri khom lưng, nhìn thẳng cô:

"Anh đánh nhau có lợi hại không?"

"Sau này anh sẽ không bị ai khi dễ nữa, cũng không để ai chạm vào em."

Thời Ôn nhếch miệng châm chọc: "Lợi hại."

Cô xoay người muốn đi. Trần Tri thấy vậy liền nhanh chóng ôm lấy cô từ sau, đem cánh tay duỗi lên trước mặt cô, méo máo uỷ khuất nói:

"Ôn Ôn, anh đau lắm, em quan tâm anh một chút được không? Xin em đấy!"

Thời Ôn liếc mắt, lại rất nhanh rời đi, máu trộn lẫn với thịt, giống như vết thương đang ở trên người cô vậy.

"Anh lợi hại như vậy thì đi tìm bác sĩ xử lí đi. Em về muộn ba mẹ sẽ lo lắng."

Thời Ôn đẩy Trần Tri ra, cậu không dùng lực, cô nhẹ nhàng bỏ đi.

Bóng dáng nhỏ yếu của nữ sinh ngày càng đi xa.

Trương Diệu cùng Lưu Cánh đi đến bên cạnh Trần Tri, thấy hốc mắt cậu đỏ bừng, trên mặt lại âm u vẩn vọ, sợ hãi đến không dám nói gì, nhanh chóng lảng ra chỗ khác.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50-2: "Anh chịu không nổi!"

Editor: Sel

Sáng hôm sau, Thời Ôn cùng Thời Noãn ngồi xe ba Thời tới trường học.

Thấy Thời Ôn lên xe, Thời Noãn có chút tò mò, nhưng có ba Thời ở đây, cô cũng không tiện hỏi.

Vừa xuống xe, hai người sóng vai đi đến khi dạy học. Lúc này Thời Noãn mới không nhịn được hỏi:

"Mày cùng Trần Tri làm sao vậy? Hôm nay không đến sớm học cùng cậu ta à?"

Thời Ôn đá viên sỏi dưới chân, nhỏ giọng nói:

"Bọn em chia tay rồi!"

Ngay cả bữa sáng trong tay Thời Noãn cũng không để ý, bởi vì ngạc nhiên mà âm điệu có chút cao:

"Chia tay? Là ai nói trước? Nhất định là mày đi."

Thời Ôn nhấp môi.

Thời Noãn nhìn cô như vậy liền hiểu: "Mày thuyết phục cậu ta thế nào? Cậu ta đồng ý chia tay? Mày không kích thích đến cậu ta chứ? Cậu ta có làm ra việc gì điên rồ không?"

Thời Ôn không hé răng.

Hai người đi đến lầu hai, sắp sửa đường ai nấy đi, Thời Noãn thấy cô không trả lời, đành nhủ mày dặn dò:

"Cẩn thận với cậu ta một chút!"

Thời Ôn nắm chặt tay, lại nghĩ đến hôm đó Vương Đình cũng bảo cô về nhà sớm một chút.

Ở trong mắt họ, Trần Trì rất dễ dàng trở thành ác ma.

Lúc trước Thời Ôn nghe họ nói vậy cô nhất định sẽ phản bác, nhưng vừa rồi cô lại không nói gì.

Rõ ràng mọi chuyện không nên trở thành như vậy...

Thời Ôn cúi đầu đi vào phòng học, cô tránh tiếp xúc tầm mắt với Trần Trì. Ánh mắt bên cạnh nóng bỏng mãnh liệt, cô tận lực ngó lơ, cúi đầu làm bài.

Tiết đầu tiên kết thúc, Thời Ôn đứng dậy đi toilet, vài giây kia, cô không khống chế được mình mà liếc nhìn cánh tay của cậu.

Trong lòng hung hăng bị đâm một cái.

Cậu căn bản không xử lý vết thương, miệng vết thương trực tiếp lộ ra ngoài không khí, xung quanh trắng bệch, rõ ràng là ngâm nước quá lâu.

Trần Trì thấy được cô vẫn chú ý đến vết thương của mình, đáy mắt hiện ra ý cười, nhưng rất nhanh liền giấu đi.

Cô vẫn còn lo lắng cho cậu.

Ôn Ôn của cậu vẫn còn quan tâm cậu.

Nhưng cậu còn chưa kịp vươn tay, cô đã thu hồi mắt, đi ra khỏi lớp.

Cả người Trần Trì nháy mắt liên giống như rơi vào hầm băng.

Thời Ôn không muốn đi toilet, thật ra cô chỉ lấy cho mình một cái có để có thể nhìn thấy vết thương của cậu.

Thời điểm nhìn đến vết thương kia, Thời Ôn biết rõ ràng mình không thể tỏ ra thờ ơ lạnh nhạt. Nhưng tối hôm qua, để phòng chính mình mềm lòng, nên cô đã bỏ hộp y tế ra khỏi cặp.

Hôm nay liền hối hận rồi.

Thời Ôn chạy đến nhất ban mượn hộp y tế của Thời Noãn, nhưng sau khi Trần Trì được Thời Ôn giúp xử lý vết thương, Thời Noãn cảm thấy giữ lại cũng chẳng làm gì nên đã vứt đi từ lâu.

Cô lại vội vội vàng vàng chạy đến phòng y tế.

Lấy đủ đồ xong, Thời Ôn lại nhanh chóng chạy về khu dạy học. Lúc sắp chạy tới lầu hai, Thời Ôn không cẩn thận đụng phải một người. Cô ôm chặt đồ vật trong tay, thấy không bị rơi mới yên tâm.

"Tiểu Ôn? Em có việc gì mà đi gấp vậy? Trong tay em đang ôm cái gì thế?"

"Anh Quan Ngọc?" Thời Ôn có chút kinh ngạc, không nghĩ tới sẽ gặp anh ở đây. "Em còn có việc gấp, em đi trước nhé!"

Quan Ngọc giữ chặt cô: "Anh đi tìm lão sư. Chuyện gì mà em gấp như vậy? Còn nữa, trong tay em là cái gì, em bị thương ở đâu à?"

Thời Ôn phản xạ có điều kiện mà tránh khỏi tay Quan Ngọc, lại thấy anh ngờ ngác, cô có chút xấu hổ.

"Cái kia...Anh Quan Ngọc, không phải em bị thương mà là bạn của em, thật sự rất gấp."

Quan Ngọc nhìn bàn tay mình vừa bị cô đẩy ra, lấy lại tinh thần, cười khê: "Anh chỉ muốn nói với em là trên tóc em có lá cây thôi."

Anh nói xong, vươn tay muốn giúp cô lấy xuống.

Thời Ôn nhận thức được động tác của anh, trợn to mắt muốn lùi lại:

"Không cần..."

Một bàn tay túm lấy cổ tay của Thời Ôn, mũi cô đau xót, mặt cô vững vàng đụng phải một bức tường bằng thịt. Cô ngửi thấy mùi hương quen thuộc, lông tơ liền dựng thẳng.

Cậu sẽ không hiểu lầm chứ?... Vừa rồi cũng đâu có chuyện gì.

Thời Ôn nghĩ vậy, Trần Trì cũng đem cô buông ra.

Biểu tình của cậu nhạt nhẽo, môi mím thành một đường thẳng. Cậu nhẹ nhàng giúp cô lấy lá cây trên đầu xuống, 10 ngón tay đan vào nhau, muốn dẫn cô lên lầu.

Quan Ngọc thấy hai người cầm tay nhau, mặt liền biến sắc.

Anh bước nhanh đến bậc thang, giữ chặt một tay của Thời Ôn: "Cậu là ai? Ở trường học mà dám làm ra loại hành động này là có ý đồ gì? Muốn hại cô ấy bị đuổi học sao?"

Trần Trì tiếp tục đi về phía trước, lại phát hiện Thời Ôn không động đậy, lệ khí không áp chế được, quay lại liền nhìn thấy một cánh tay không phải của cậu đang giữ chặt lấy tay Thời Ôn.

Thời Ôn luống cuống, muốn vùng tay tránh thoát:

"Mau buông em ra anh Quan Ngọc, nhanh lên!"

Quan Ngọc không buông tay.

Tiếng chuông vào học truyền đến, ở trong hành lang phá lệ chói tai, cũng che đi tiếng kêu đau của Quan Ngọc.

Trần Trì dùng sức kéo Quan Ngọc ra, một tay vung lên hướng đến mặt của anh. Quan Ngọc bị cậu đánh loạn choạng lù lại vài bước, Trần Trì lại một phen kéo lấy cổ áo của anh:

"Không phải ai mà cũng có thể chạm vào!" Thanh âm của Trần Trì thấp đến tận cùng, giống như từ dưới địa ngục bò lên, mang theo hơi thở lạnh lẽo:

"Tao cảnh cáo mày, cách cô ấy xa một chút, bằng không tao cũng không biết sẽ làm ra chuyện gì với mày đâu."

Thời Ôn nghe cậu nói vậy, giống như sét đánh giữa trời quang.

Quan Ngọc, Thời Noãn...

Thời Ôn nghĩ tới đời trước.

Cô không nên trở thành Thời Noãn của kiếp trước, như vậy lần trọng sinh này sẽ chẳng có ý nghĩa gì hết.

"Anh ơi!"

Thời Ôn hoang mang rối loạn gọi.

Trần Trì nghe được giọng nói của cô, bàn tay đang túm chặt cổ Quan Ngọc cũng buông ra. Lần thứ hai cậu lôi kéo cô đi lên lầu.

Thời Ôn an tĩnh đi theo cậu, không dám quay lại nhìn Quan Ngọc dù chỉ một cái.

Tới lầu hai, Thời Ôn biến bị động thành chủ động, cứ thế kéo cậu đi, lên đến tầng cao nhất mới rẽ vào một góc khuất.

Trần Trì rũ mắt nhìn gương mặt nhỏ của Thời Ôn trắng bệch, nhẹ nhàng nâng cằm của cô lên. Khoé miệng của cậu vẫn còn đọng máu, đôi mắt đỏ tươi, nước mắt cũng từ hốc mắt tràn ra tới, cậu nghẹn ngào lắm lắm:

"Ôn Ôn, đây chính là con người thật của anh..."

Cậu nhẹ nhàng ôm cô, thì thầm:

"Em nhất định sẽ sợ hãi...sẽ rời khỏi anh...Ôn Ôn, anh chịu không nổi đâu, đừng làm như thế!"

"Em tàn nhẫn lắm, Ôn Ôn..."

Thời Ôn nhẹ nhàng nhắm mắt lại, từng chuyện trong quá khứ lại hiện ra, cô nghĩ tới ba mẹ đời trước, Thời Noãn đời trước, Trần Trì đời trước,...

Cuối cùng cô vươn tay ôm lấy cậu:

"Em không rời khỏi anh đâu!"

"Trần Trì, chúng ta không chia tay!"

Thời Ôn tận lực không chọc Trần Trì mắt khổng chề, phương pháp cũng rất đơn giản: không được nhìn nam sinh khác, không được cho nam sinh khác chạm vào người, mỗi ngày đều ôm cậu một lần, sáng tối đều phải gửi tin nhắn, buổi sáng cùng nhau học tập.

Tựa như trước kia.

Thời Ôn làm so với lúc trước còn tốt hơn.

Từ lúc Trần Trì đánh Đường Hi, mọi người đều cho rằng cậu có chứng tức giận khi ngủ dậy, vì thế, chỉ cần trong lúc cậu ngủ, không ai dám to tiếng làm phiền.

Như vậy cũng làm công việc lớp phó kỷ luật của Thời Ôn nhàn hạ hơn bao nhiêu.

Tiếng chuông tan học vừa vang lên, mọi người đều vội vã thu dọn sách vở, nhanh chóng muốn về nhà.

Thời Ôn đứng dậy thu dọn đồ đạc, ở lối đi có một nam sinh đi qua, cô phải dịch lùi vào trong để không chạm vào người họ. Cuối cùng, trong lớp chỉ còn lại Thời Ôn cùng Trần Trì.

Cô theo lẽ thường ôm lấy cậu, qua một thời gian, chuyện này sớm đã trở thành thói quen. Ôm một hồi, cô tính toán muốn đứng lên, lại bị cậu ôm trở về.

Chỉ là thời gian cậu ôm càng ngày càng dài.

Lại một lúc trôi qua, Thời Ôn không nhận được vỗ lưng cậu:

"Em phải đi rồi, Thời Noãn còn đang đợi."

Cầm Trần Trì để trên vai cô: "Em dùng sức ôm anh một chút đi."

Thời Ôn bắt đắc dĩ, cánh tay tăng thêm sức lực.

Ánh mắt của cậu âm thầm: "Lại dùng sức một chút nữa."

Cô tiếp tục dùng sức.

Trần Trì: "Nữa đi."

Thời Ôn cảm thấy tay mình thật sự không còn sức nữa, nhưng vẫn tiếp tục nỗ lực ôm lấy cậu.

Một hồi lâu sau Trần Trì vẫn không nói gì, cô buồn tay, đứng dậy cười khẽ:

"Được chưa vậy bạn học Trần Trì?"

Trần Trì cúi đầu, cô không nhìn rõ mặt cậu. Chỉ nghe cậu "ừ" bằng giọng mũi liền vội vã rời đi, mà không chú ý tới ánh mắt của cậu không biết từ bao giờ đã trở lên lạnh băng.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51-1: Có anh bên cạnh em không sợ nguy hiểm nữa! □

Editor: Mary

Beta-er: Sel

Vào tiết toán, bầu không khí của lớp trước sau như một vô cùng căng thẳng. Lão sư viết trên bảng đen giờ tự ôn luyện, các bạn học cầm bút nghiêm túc giải đề, phòng học an tĩnh, chỉ lâu lâu mới có âm thanh của giấy vụn.

Không gian yên ắng dường như có thể kéo dài đến khi tan học, bởi vì không ai dám lơ là lơ mắng trong giờ lên lớp của vị lão sư này.

Cho nên thời điểm phòng học vang lên tiếng chuông di động, tất cả mọi người cho rằng là của lão sư. Hơn nữa, tiếng chuông kia là tiếng chuông tự động, chỉ người già và trung niên mới thiết lập.

Lão sư sừng sốt ước chừng hơn mười giây, ông chưa từng nghĩ tới có một ngày sẽ có người ở trong lớp của ông chơi di động, đã thế còn xác xược không để chế độ im lặng!

Lão sư: "À? Đứng lên cho tôi!"

Các bạn học kinh ngạc nhìn chung quanh, nghĩ thầm rốt cuộc ai lại luẩn quẩn trong lòng như vậy, sôi nổi tìm kiếm nguồn gốc của tiếng động, cuối cùng, xác định mục tiêu ở vị trí cuối cuối lớp bên cửa sổ, kinh ngạc trong đáy lòng nháy mắt liên tiếp.

Lại là cậu ta.

Thời Ôn duỗi cánh tay, cố gắng tắt đi động của Trần Trì trong ngăn kéo, cô tìm một hồi lâu còn chưa tìm ra thì bàn tay bị người kia cầm lấy.

Trần Trì mở mắt, nửa tỉnh nửa mơ hỏi: "Làm sao vậy?"

Thời Ôn nôn nóng, thấp giọng nhắc nhở, "Điện thoại của anh kêu kìa!"

Trần Trì buông cô ra, sò đến đi động, một cuộc gọi nhờ. Dãy số nhìn quen mắt, là Nhậm Xích.

Cậu không kịp làm động tác tiếp theo, điện thoại đã bị cướp đi.

"To gan!" Lão sư thổi râu trừng mắt: "Cư nhiên sử dụng điện thoại trong lớp của tôi?!"

Trần Trì nhú nhú mày, dựa lên lưng ghế, trầm mặc không lên tiếng.

Lão sư biết nói như thế nào cậu đều nghe không vào, cũng không muốn làm gián đoạn thời gian học, "Tôi giao đi động của em cho giáo viên chủ nhiệm, em muốn tìm thì đi gặp chủ nhiệm lớp!"

Tan học, Trần Trì quả thật đi văn phòng tìm Ngô Đông, còn đi theo lão sư dạy toán tiến vào văn phòng.

Lão sư một giây trước vừa mới giao tang vật cho Ngô Đông, Trần Trì liền nói: "Lão sư, em tới lấy đi động."

Toàn bộ giáo viên trong văn phòng đều nhìn qua.

Vị lão sư kia tức giận kể lại cho Ngô Đông sự tình trong lớp.

Chân mày Ngô Đông dần dần nhăn chặt: "Trần Trì, em có biết Thương Trọng Vinh không? Em có thiên phú nhưng không nghiêm túc học tập trong lớp, cuối cùng cũng sẽ mờ nhạt trong biển người, lỡ là việc học trong giai đoạn này của cao tam là không được."

Trần Trì: "Em không chơi trò chơi, đi động em không có phần mềm trò chơi."

Ngô Đông hoài nghi: "Thật sao?"

Sắc mặt Trần Trì như thường: "Thầy có thể mở ra nhìn xem, em cầm đi động tra từ vựng tiếng Anh, lúc này là có người gọi điện thoại quấy rầy."

Ngô Đông kiểm tra, thật đúng là không có trò chơi, thậm chí ứng dụng cơ bản như mạng xã hội cũng không có.

"Đem điện thoại tới trường là trái với nội quy trường học, tiếng Anh của em yếu có thể hỏi Thời Ôn, người bên cạnh cũng có thể học hỏi."

"Không được không được!"

Ngô Đông vừa mới dứt lời, thầy giáo hóa ở một góc khác của văn phòng nghe thấy, "Hai người đưa nó không được, tiết hóa lần trước của tôi, thấy hai đứa chúng nó..... Nói chuyện phiếm! Liên tục làm mấy cử chỉ nhỏ trong giờ, không được không được!"

Ngô Đông nghe vậy, tâm lộ bộp một cái, có loại chuyện này sao? Ông còn cố ý làm Thời Ôn thành lớp phó kỷ luật để giám sát Trần Trì..... Hai đứa nhỏ trẻ tuổi đầy sức sống, sẽ không trở thành vấn đề chứ?

Trần Trì quét đến sắc mặt biến hóa không ngừng của Ngô Đông, lãnh đạm mở miệng, "Bạn ấy còn không để ý đến em!"

Thời Ôn mới vừa vào văn phòng, liền nghe vài câu này. Bước chân cô rối loạn, đi đến trước bàn làm việc của Ngô Đông, để bản nhiệm vụ của cô lên bàn: "Lão sư, đây là sổ đầu bài"

Cô đứng bên cạnh Trần Trì trộm liếc qua, cậu không thấy ánh mắt của cô mà chỉ chăm chăm nhìn chiếc điện thoại trên bàn Ngô Đông, "Lão sư, em có thể lấy lại đi động chưa? Em chỉ có cái điện thoại này để liên lạc với người nhà, bọn họ mỗi năm đều không ở nhà."

Sắc mặt Ngô Đông biến đổi, nhẹ giọng hỏi: "Trần Trì, mẹ em không có trở về sao? Tôi thấy việc học của em hiện tại rất quan trọng, em có muốn tôi nói chuyện với mẹ giúp em?"

Trần Trì: "Không cần."

Cậu vron tay, ý tứ rõ ràng.

Ngô Đông nhú nhú mi, bắt lực lắc đầu, "Đi học không được lơ là biết không? Trần Trì, thầy tin tưởng em là đứa trẻ có tương lai."

Cậu không lên tiếng.

Trước khi đi, lão sư dạy hoá giao cho Trần Trì một chồng sách mang về lớp.

Hai tay của cậu ôm sách, Thời Ôn đi ở phía trước giúp cậu mở cửa.

Có nữ lão sư nhìn đến cảnh tượng này, vui vẻ tiễn hai người đi rồi quay qua trêu chọc: "Tôi cảm thấy hai đứa nhỏ này rất xứng, có ý chí, học hành cũng tốt, đây còn không phải là Kim Đông Ngọc Nữ của trường ta sao."

Trần Trì và Thời Ôn một trước một sau ở trên hành lang, mới đi một nửa, điện thoại trong túi cậu vang lên.

Thời Ôn quay đầu lại, nhìn đến sắc mặt của cậu, cũng không hỏi tiếp liền đuổi tay lấy điện thoại ra.

Một chuỗi con số, không có tên.

Thời Ôn: "Không ghi tên."

Trần Trì cùng Thời Ôn bốn mắt nhìn nhau, "Mở ra nghe thử xem."

Thời Ôn mất tự nhiên cầm điện thoại lên tai.

"Cuối tuần sinh nhật tôi cậu có tới không? Tổ chức ở K."

Một giọng nam cất lên, Thời Ôn phát hiện thanh âm này rất quen thuộc, là người đàn ông mắt phượng kia, Nhậm Xích.

Thời Ôn nói lại với Trần Trì: "Là Nhậm Xích, anh ta hỏi cuối tuần anh có muốn tham gia sinh nhật của anh ta tổ chức ở K không?"

Trần Trì không cần suy nghĩ: "Không đi."

Thời Ôn trước tiên chưa nói với Nhậm Xích, hấn ở bên kia điện thoại còn đang giảng cho Trần Trì lý do cậu cần phải tới.

Thời Ôn chầm chước một phen, nói: "Trần Trì, em muốn đi."

Bước chân của cậu khựng một chút sau đó tiếp tục đi: "Vì sao?"

"Em có chút tò mò xem quán bar có bộ dạng gì, ngày thường chỗ đó quá phức tạp không dám đi, có anh bên cạnh em không sợ nguy hiểm nữa."

Trần Trì nhìn cô một hồi, biểu tình khó đoán,

"Được."

-

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51-2: Hôn □

Editor: Mary

Beta-er: Sel

Cuối tuần, khi Thời Ôn đến K bên trong đã có rất nhiều người, âm nhạc đỉnh tai nhức óc, đèn màu xoay tròn, mờng lung huyền ảo.

Thời Ôn đi một đường tới quầy bar, một đường này có vô số người chào hỏi, cô cuối cùng trực tiếp che lại mặt.

Trần Trì ngồi ở trước quầy bar, cô chậm chạp chạy qua. Mấy nam sinh quen mắt không thấy đâu, bên cạnh cậu không có người khác làm không khí cũng tự nhiên hơn vài phần.

Trần Trì thấy mặt cô đỏ hồng, lo lắng hỏi: "Em làm sao vậy?"

Thời Ôn căn môi dưới, "Bọn họ cũng nhiệt tình quá rồi, cả một đường đều khoa trương chào hỏi em."

Trên mặt Trần Trì thoáng chốc kết sương: "Ai động tới em?"

Thời Ôn hoảng hốt lắc đầu: "Không! Không có! Chỉ là chào hỏi thôi."

Trần Trì "Ừ" một cái, nghĩ thầm đợi lát nữa dặn dò Lưu Cánh, về sau tuyệt đối không để những người này đến gần Thời Ôn, nói một chữ cũng không được.

Nhậm Xích từ thang máy bước tới, nhân vật chính vừa xuất hiện bầu không khí liền trở nên sôi động.

Thời Ôn bị Trần Trì kéo đến ngồi ở góc sofa, một đám người tụ tập nhảy nhót điên cuồng trên sàn nhảy. Sofa chỉ cách sàn nhảy một bậc thang, khoảng không gian vô hình lại tạo nên hai bầu không khí vô cùng khác biệt.

Cái miệng nhỏ của Thời Ôn ngoan ngoãn uống nước trái cây Trần Trì lấy cho cô.

Quầy bar có cô gái cầm ly rượu, nhan sắc tươi mát tinh xảo, duyên dáng ngồi bắt chéo chân. Thời Ôn chớp chớp mắt, "Em có thể uống cái kia không anh?"

Trần Trì không do dự "Không được."

Cậu không thể đảm bảo nếu lần này Thời Ôn uống say, cậu sẽ kiềm chế được mà không làm ra sự việc kia.

Thời Ôn cũng đoán được, không hỏi lại, rút cuộc, Trần Trì cùng cô uống nước trái cây.

Cô thay ly nước nhỏ, một bên uống một bên ngắm Trần Trì.

Từ sau khi cô nói không chia tay hai người lại giống như trước, Trần Trì không mất khống chế, vẫn dính cô làm nũng.

Bất quá, cô phát hiện cậu luôn rất cẩn trọng, không muốn phát sinh những chuyện không thể kiểm soát..... quả thật có chút đau lòng.

Sàn nhảy náo nhiệt ồn ào, có không ít người đều dời lực chú ý đến góc hai người an tĩnh ngồi uống nước trái cây.

Trương Diệu vỗ vỗ Lưu Cánh: "Nhìn kia, hai vợ chồng ân ái ái!"

Lưu Cánh "Ha ha ha" cười một hồi, vốn là đang hưng phấn giờ mặt hần càng hồng hơn, hần vừa uống rượu vừa ha ha, cũng không sợ cái gì, kéo lấy Trương Diệu, "Đi đi đi, các anh em nhanh đến hầu rượu đôi thần tiên quyến lữ kia đi."

Mấy nam sinh lớn gan kéo nhau đến chỗ Trần Trì.

Nhưng bọn họ còn chưa dẫm lên được bậc thang, đã bị ánh mắt bức người của Trần Trì hù khựng lại, mắt cậu đen sâu không thấy đáy, sắc lạnh dưới ánh đèn liếc tới, khuôn mặt càng hiện vẻ lạnh lùng sắc bén.

Có mấy cô gái thấy cậu như vậy liền tỏ vẻ muốn đi đường vòng.

Cho rằng cậu sẽ nghe lời nữ sinh kia, tên đứng ở phía trước, đầu chuyển hướng Thời Ôn, "Tiểu mỹ nữ, chúng ta đi lên chơi cùng các người được chứ?"

Thời Ôn "A" một chút, ngẫm lại đây đều là bằng hữu của Trần Trì, cự tuyệt không được tốt, liền gật đầu.

Dưới bậc thang mọi người cẩn thận đem mắt nhìn tới Trần Trì, cậu đã thu hồi ánh mắt dọa người kia.

Trương Diệu nhìn ra cậu chớp mắt một cái tỏ vẻ khó chịu, lắc đầu thổn thức.

Trần Trì Sinh thật sự mẹ nó cho một nữ sinh ngồi lên đầu, buồn cười..... Sỉ ca ở đây, khẳng định cũng không dám tin.

Một đồng người tới ngồi, Thời Ôn tự động hướng tới góc Trần Trì ngồi dựa qua.

Mọi người phát hiện, tuy rằng ngồi một khối, nhưng mà cũng chỉ có bọn họ tự nói chuyện với nhau, hai người kia đồng lòng không tham dự.

Trương Diệu đưa cho Thời Ôn một chén rượu, "Chị dâu, ném thử cái này, hàm lượng còn rất thấp."

Thời Ôn lễ phép cười cười, lắc đầu, "Cảm ơn, nhưng tôi không thể uống rượu."

Trương Diệu vẻ mặt không tin, "Lần trước ở tiệm lẩu....."

Lời nói đến đây đột nhiên im bặt, bên cạnh có người cũng ở tiệm lẩu nhéo nhéo cánh tay hần, hạ giọng nói: "Anh nói chuyện đó làm gì? Anh xem gương mặt Sinh ca kia."

Hắn giương mắt, liền thấy mặt Trần Trì âm u, thanh âm lạnh vèo vèo, "Cô ấy không uống rượu."

Trương Diệu nuốt nước miếng, cầm lấy trái cây thập cẩm, "Chị dâu ăn trái cây đi."

Thời Ôn thấy là trái cây, tuy rằng cô uống đồ uống no rồi, nhưng nghĩ đến hắn đối với Trần Trì không có thái độ tốt lắm, sợ cô không tiếp nhận, làm mất mặt mũi hắn, cuối cùng lại gây sự với Trần Trì:

"Cảm ơn."

Cô đang định cầm lấy thì bị Trần Trì ngăn cản, không để ý người trên bàn nói lên một câu: "Không cần cho bọn họ mặt mũi."

Thời Ôn: "....."

Mọi người khó chịu, nhưng đánh không lại Trần Trì, cũng không dám động cựa, làm bộ không nghe thấy.

"Sinh ca câu này..... thật thương tâm" Lưu Cánh lấy tay che tim, bỗng nghĩ tới cái gì đập bàn nói, "Lúc này phải chơi mấy trò mạo hiểm! Đĩa quay đâu đĩa quay đâu!"

Không biết ai từ đâu móc ra đĩa quay.

Lưu Cánh lắc lắc đĩa quay, "Sinh ca với chị dâu tới không?"

Trần Trì dựa sô pha, không có một điểm hứng thú.

Thời Ôn lắc đầu như trống bỏi, "Không cần, cảm ơn."

Cô cũng không dám chơi.

Mấy người còn lại thấy còn nhiều người cũng không trách, bắt đầu chơi.

Một nam sinh gọi điện cho lão sư tỏ tình.

Một đôi nam nữ không yêu nhau hôn môi.

Hai người kia lại nhún nhảy gọi cảm cùng nhau một lần.

Thời Ôn thấy họ bị phạt đến cả kinh, cảm thấy tam quan bị đổi mới, cô không nhịn được liếc thử đĩa quay, liền thấy hai chữ "Hôn môi".

Thật tốt cô không có chơi.....

Bất quá, nhìn một hồi Thời Ôn phát hiện bọn họ chơi rất vui vẻ, không thích học tập, thích đánh nhau, là loại thiếu niên vừa trưởng thành đầy nhiệt huyết..... Nhưng xem ra bọn họ, không quá xấu?

Cô cúi đầu suy tư, cảm thấy bọn họ không đến mức dạy hư Trần Trì, Trần Trì trước kia hẳn là cũng trưởng thành trong hoàn cảnh này.

Người bên cạnh đột nhiên cúi xuống, một cái bóng bỗng ập đến, Thời Ôn sợ tới mức giật mình một cái, tuy không trốn nhưng cả người căng chặt.

"Anh chưa từng chơi cái này, trước kia cũng không."

Cậu chỉ nói một câu này liền ngồi xuống.

Thời Ôn sờ sờ lỗ tai, khóe miệng không tự giác nhếch lên.

May là cậu chưa từng chơi.....

Tươi cười bỗng cứng đờ.

Cậu có phải đã sớm đoán được..... Cô tới đây không phải vì tham quan quán bar, mà là vì quan sát bạn bè bên cạnh cậu có đáng tin cậy?

Thời Ôn lo lắng mà nhìn lại mi.

Cậu sẽ không cảm thấy cô không tin nhiệm cậu chứ?

"Tao lạy, như thế này không được!!"

Một tiếng gào rống hấp dẫn sự chú ý của Thời Ôn.

Lưu Cánh che miệng, "Tao có bạn gái, tao muốn bảo trì trinh tiết! Không thể tùy tiện cùng người khác hôn."

Trương Diệu vẻ mặt ghét bỏ, "Mày thôi đi, bạn gái mày cũng không có ở đây."

"Cút mẹ mày đi, không có ý tốt thì câm miệng, Tiểu Nhiên chia tay tao thì sao?" Mắt Lưu Cánh tròn trắng, đảo đảo mắt, quyết định cầu cứu Trần Trì và Thôi Ôn, "Sinh ca! Giúp huynh đệ cái này mau đi."

Không khí bắt đầu nóng lên.

"Ý kiến hay!"

"Có thể có thể!"

"Không được! Nhất định phải là chị dâu chủ động! Như vậy mới kích thích ha ha ha."

Thôi Ôn có chút mờ mịt.

Sao lại nhắc đến bọn họ?

Cái gì?

Cô chủ động?

Thôi Ôn có linh cảm xấu nép phía sau sô pha.

Lưu Cánh: "Chị dâu sẽ không thấy chết mà không cứu chứ, chị đừng nói chị với Sinh ca chưa từng hôn! Thẹn thùng cái gì a!"

Trương Diệu cũng ồ ào, "Chị dâu có tin trong lòng Sinh ca nhất định chờ mong giây phút này, chị không cùng anh ấy thân mật anh ấy liền cảm thấy mất mát, khẳng định trong lòng không vui!"

Thôi Ôn mặt mày khẽ nhúc nhích, đỏ mặt giương mắt nhìn Trần Trì. Cậu vẫn luôn lười nhác làm tổ trên sô pha, mí mắt gục xuống, sừng mặt lãnh đạm, nhìn sơ không giống người đa tình.

Cô nghĩ nghĩ, giữa lúc mọi người đang ồ ào, vươn đầu ngón tay chọc chọc Trần Trì.

Lông mi cậu hơi nâng, ánh mắt mơ hồ không rõ dừng trên người cô.

Lưu Cánh: "Hôn đi! Tình nhân yêu nhau thẹn thùng cái gì!"

Trương Diệu: "Miệng chỉ cần chạm một chút, đầu lưỡi cũng không cần đưa ra."

Thôi Ôn bối rối, cô nhìn vào mắt Trần Trì, nghĩ đến cậu gần bên tâm tình liền trở nên rạo rức.

Mà chung quanh âm thanh mọi người ồ ào càng lúc càng lớn, có cảm giác như họ không đạt được mục đích nhất định sẽ không bỏ qua, nếu cô trực tiếp từ chối, bầu không khí sẽ trở nên gượng gạo. Trần Trì sẽ mất mặt trước bạn bè.....

Thôi Ôn nghĩ vậy, nắm chặt góc áo. Cô nhắm mắt lại, cúi người gần sát cậu, trên môi ấm áp, độ ẩm không thuộc về cô truyền đến.

Lỗi tai Thôi Ôn đỏ ửng, chung quanh ồn ào như muốn nổ tung, tim cô đập hỗn loạn nhưng toàn bộ lực chú ý đều nằm ở xúc cảm ấm áp trên môi.

Vài giây sau, cô lui về, có chút hít thở không thông.

Cô chôn đầu xuống rồi lại ngượng ngùng ngẩng lên, cảm thấy vừa xấu hổ vừa mắc cỡ.

Sau khi thực hiện hành vi xấu xa, cô bị người kia kéo đi, chỉ nhìn đến ót cũng đủ biết là Trần Trì.

Thôi Ôn không tránh tay Trần Trì, cùng cậu ra ngoài, trong lòng có chút lo sợ bất an.

Mọi người nhìn thân ảnh hai người vội vã rời đi.

Lưu Cánh gỡ gỡ tóc, "Sinh ca không phải là định làm việc cấm trẻ em với chị dâu chứ?"

Trương Diệu nâng nâng cằm, "Mày cảm thấy sắc mặt vừa rồi của Sinh ca giống vậy sao?"

Có người trả lời: "Không giống..... Sắc mặt vừa nãy của Sinh ca rất khó coi, như muốn giết người vậy? Chẳng lẽ anh ấy không thích chị dâu?"

Lưu Cánh: "Sao có thể."

"Cũng không giống ghét bỏ a ——"

Thời Ôn bị Trần Trì nắm tay đến gắt gao, cảm thấy chính mình nóng lên, trong đầu không tự giác nhảy ra mấy hình ảnh cấm trẻ em.

Trần Trì bắt xe về, hai người ngồi ghé sau, cậu báo địa chỉ chung cư, sắc mặt cực kỳ âm trầm khó coi.

Thời Ôn nhìn thấy, không rõ vì sao cậu lại giận, nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay của cậu, nhỏ giọng hỏi: "Trần Trì? Anh làm sao vậy?"

Cậu không trả lời, ngược lại trầm mặc nhắm mắt.

Một đường không ai lên tiếng, bầu không khí áp lực đến nỗi bác tài cũng đổ mồ hôi.

Đưa hai người tới chỗ, bác tài cũng quên nói "hẹn gặp lại" liền dẫm lên chân ga chạy như bay.

Thời Ôn bị Trần Trì lôi kéo hết một đường, lâu như vậy tay cũng có chút đau, nhưng cô không nói ra.

Hai người đi thang máy đến tầng nhà của Trần Trì. Khoá cửa bị mở, phát ra một tiếng "Tích".

Trần Trì dùng chân đá văng cửa, Thời Ôn theo sát bị cậu kéo mạnh vào phòng, phía sau lưng chột lạnh, Trần Trì ôm cô lên áp lên cửa.

Sel: chưa thấy đôi nào như đôi này:) tỏ tình cũng lãng xẹt mà nụ hôn đầu cũng nhạt nhẽo nữa huhu □ hai đứa có phải ngây thơ quá rồi khônggg???

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51-3: Ôn Ôn, em trốn không thoát! □

Editor: Sel

P phía sau lạnh lẽo vừa mới truyền đến, phía trước nhiệt độ lại đột nhiên ập tới, Trần Trì cúi người tới gần, hai người thân thể kề sát. Cậu nắm lấy tay cô kéo qua đỉnh đầu, chế trụ trên ván cửa.

Về mặt cô hoảng loạn cùng co quắp lọt vào trong mắt cậu. Nữ sinh mất phẩm nước, môi hồng gắt gao nhấp, giống như một viên ngọc tinh xảo dễ vỡ, khiến cậu cảm thấy chỉ cần mình dùng sức một chút cô liền biến mất không một chút bóng dáng.

Trần Trì nắm lấy cằm của Thời Ôn, sắc mặt lạnh lẽo, cố gắng áp chế ngữ khí:

"Em xem chúng ta là cái gì? Tùy tiện nói hôn là hôn?"

Thời Ôn có chút bối rối, không biết tại sao cậu lại vì chuyện này mà tức giận.

Cô còn tưởng rằng...cậu sẽ vui vẻ...

"Em chỉ muốn giữ mặt mũi của anh trước bạn anh thôi."

Cô nhẹ giọng nói, cậu nhìn phần môi khẽ đóng lại mở, giọng nói của cô mềm mại dễ nghe, cổ họng căng chặt, ách thanh:

"Lại hôn anh một lần được không?"

Thời Ôn: "Hả?"

Cô hơi quay mặt đi, đầu ngón tay cuộn tròn, cào cào ván cửa.

Cậu bức cô quay mặt đối diện với mình, nhìn cô hoảng loạn, đáy mắt lại là một mảnh sóng ngầm kích động, thanh âm nghe không rõ biểu tình:

"Ôn Ôn, em sợ anh?"

Cô sững sốt, phủ nhận: "Không có!"

Cậu giống như không nghe được, vẫn tiếp tục nói:

Em sợ chọc giận anh, sợ anh làm ra những chuyện điên rồ, em cảm thấy anh là người xấu."

Cô lắc đầu: "Không phải."

Cậu đứng dậy, đem tay cô để ở trong tầm mắt của hai người. Trên cổ tay trắng nõn có vài vết đỏ, Trần Trì cúi đầu, nhẹ nhàng hôn:

"Có đau không?"

Thời Ôn bị cái hôn này của cậu làm cho lông tơ dựng thẳng, rụt rụt bả vai.

Trần Trì thổi thổi vết đỏ trên cổ tay cô, lẩm bẩm:

"Em sợ anh là đúng, nếu em cùng nam sinh khác có cái gì, anh sẽ nổi điên, sẽ làm ra những việc vô cùng đáng sợ. Ôn Ôn, em không thể tưởng tượng được đâu."

Thời Ôn không biết nói gì với cậu.

Trần Trì hôn hôn cổ tay cô vài cái, lại nâng mặt lên, nhắm thẳng đến môi của cô, khi chỉ còn 2cm liền dừng lại:

"Hối hận rồi? Hối hận đã trêu chọc đến anh?"

Hô hấp của cô không thông thuận, lắc đầu, nhẹ nhàng nói:

"Không đâu, em không..."

Hai chữ "hối hận" còn chưa kịp nói ra, môi đã bị lấp kín.

Cậu cũng không hôn sâu, chỉ là ở bên ngoài tần tọc không ngừng, nói đúng hơn chính là cắn.

Khi nặng khi nhẹ, lúc nhẹ thì triển miên, chọc đến lỗ tai nhỏ cùng mặt của cô đều hồng, lúc nặng thì khiến cô đau đến nhắm mi lại, cảm thấy môi của mình nhất định bị cậu cắn nát.

Không biết qua bao lâu, cậu dừng lại, hỏi cô:

"Hối hận sao?"

Cô hô hấp khó khăn, vô thố lắc đầu:

"Không ạ!"

Cậu lần thứ hai hôn lấy cô.

Thời Ôn chịu không nổi, hơi hơi đẩy cậu.

Cậu rút cuộc đứng dậy, trong mắt tràn ngập hình ảnh môi cô sưng đỏ.

Trần Trì kim lòng không đậu, lại nhẹ nhàng hôn một chút:

"Đây chính là ấn ký của anh... Ôn Ôn, em trốn không thoát đâu."

"Em có thể sợ anh..." Thanh âm của cậu chợt lạnh: "Nhưng rất nhanh nó sẽ là thói quen thôi."

Cô run lên, cảm giác không khoẻ trên môi càng thêm rõ ràng:

"Anh đã nói, chuyện em không thích anh sẽ không làm..."

Trần Trì xoa xoa vết nước ở khoé miệng cô, nói nhỏ:

"Lần đầu tiên có thể nghe theo em, lần thứ hai thì không có gì là không thể cả."

"Ôn Ôn, là em hôn anh trước."

Thời Ôn quay mặt đi, nhịn không được trả lời:

"Đó là do bọn họ chơi trò chơi thua thôi."

"Anh nói rồi, em không cần cho bọn họ mặt mũi." Cậu cọ cọ cổ cô, nhẹ nhàng hô hấp: "Em cũng không cần cho anh mặt mũi, Ôn Ôn, em có tư cách làm như vậy."

Cho nên, đừng sợ cậu...

Thời Ôn: "Trần Trì.."

Cô thất thần nhẹ gọi, lại suy nghĩ một chút, mọi chuyện rốt cuộc sai từ đâu?

Bởi vì phát hiện cậu biết đánh nhau sao?

Đúng vậy, cậu lừa cô, cậu biết đánh nhau, ra tay không một chút lưu tình, thấy máu cũng không sợ hãi, cậu như vậy sẽ làm cô cảm thấy cậu không phải một thiếu niên vô hại, cậu như vậy sẽ khiến cô cảm thấy chuyện cho nổ trường học kia càng thêm đúng lý hợp tình.

Chỉ là, cô cho rằng mình ở bên cạnh cậu, không để cậu mất không chế là tốt rồi.

"Anh đưa em về nhà."

Trầm thấp một tiếng.

Thời Ôn thu lại suy nghĩ, nhìn trời không biết lúc nào đã chuyển đen: "Vâng!"

Hai người một trước một sau ra khỏi nhà, thang máy cũng vừa lúc lên đến tầng 18. Người trong thang máy chuẩn bị ra, cô đứng lùi vào một bên.

Đưa bé cầm trong tay quả bóng cao su, mẹ bé nhẹ nhàng đỡ dành vài câu, đem bóng cao su cầm lấy, sợ lại xảy ra chuyện giống lúc trước, đụng vào thiếu niên ở phòng 1802 kia.

Người phụ nữ thấy đứng ngoài thang máy là một nữ sinh xa lạ, do dự nhìn vài lần. Nữ sinh cũng vừa lúc nhìn qua, hai người ánh mắt giao tiếp, lễ phép mỉm cười.

Lại để ý thấy môi cô đỏ mọng hơi sưng, một chân người phụ nữ vừa bước ra khỏi thang máy, liền nhìn thấy nữ sinh kia đứng bên cạnh Trần Trì, bà bị dọa không nhẹ, thậm chí còn nhỏ giọng kêu lên, đứng ở cạnh cửa quên động đậy.

Thang máy chậm rãi khép lại, mắt thấy sẽ kẹp đến người phụ nữ cùng đứa bé, Thời Ôn không kịp nghĩ nhiều, vươn tay muốn cản thang máy lại.

Tay mới vừa duỗi ra được một nửa, một lực đạo cường ngạnh đem cô kéo về, một tay khác thay cô cản lại cửa thang máy.

Người phụ nữ bị một màn này làm choáng váng, bà vội vàng lôi kéo đứa bé ra ngoài, còn có chút phản ứng không kịp.

Vừa mới giúp bà chặn cửa chính là thiếu niên kì quái ở phòng 1802? Thiếu niên luôn sập cửa vào mặt bọn họ, gặp cũng không thêm nói một lời?

Suy nghĩ vừa chuyển qua, bà mới nhớ tới

mình còn chưa nói cảm ơn. Bà vừa quay người lại, cửa thang máy cũng đã đóng, thân ảnh của hai người cũng biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Bệnh tâm thần □

Editor: Sel

Trong thang máy, Trần Trì nắm chặt tay của Thời Ôn, sắc mặt vô cùng khó coi:

"Em không nghĩ tới mình cũng có thể bị thương à?"

Thời Ôn nhìn chăm chăm mũi chân: "Em không kịp nghĩ nhiều như vậy."

Cậu môi mỏng khẽ mở, nhàn nhạt phun ra một câu:

"Vậy lần sau em đẩy anh ra là được rồi."

Ngón tay Thời Ôn hơi cong, nắm lấy tay cậu, nói thản nhiên: "Không được đâu."

Ánh mắt Trần Trì nặng nề nhìn cô một hồi, cuối cùng cái gì cũng không nói, chỉ là tay nắm càng thêm chặt.

Thời Ôn còn cho rằng cậu sẽ cầm tay cô cả đoạn đường về nhà, không ngờ vừa ra đến đường lớn cậu liền buông tay ra.

Cô nhìn bàn tay bị vắng vẻ.

Cũng đúng, bị người quen bắt gặp không tốt.

Cô tiếp tục đi về phía trước, lại phát hiện không thấy cậu đâu.

Thời Ôn hoảng sợ nhìn đông nhìn tây, xuyên qua cửa sổ sát đất, cô thấy Trần Trì đang đứng bên cửa hàng tiện lợi.

Cô nhẹ nhàng thở ra, có chút bất mãn, chạy chậm tới chỗ cậu, đứng lúc cậu cũng mua xong đồ.

Thời Ôn: "Em còn tưởng không tìm được anh đâu."

Giọng nói của cô rất nhẹ, mềm mại mượt mà, âm cuối kéo dài, mang theo chút giận dỗi, nhưng lại càng giống như đang làm nũng.

Trong lòng Trần Trì nhộn nhạo: "Xin lỗi, lần sau anh sẽ nói với em một tiếng."

Thời Ôn ngoảnh mặt, coi như bỏ qua.

"Anh mua cái gì vậy ạ?"

Cô vừa hỏi, mặt đã bị cậu nâng lên, sau đó bị thứ gì che lại, cố định ở sau tai.

Nhận thấy là khẩu trang, cô mới nhớ tới miệng của mình.

Cô có chút xấu hổ, hai người đứng ở trước cửa hàng tiện lợi, người đi đường thỉnh thoảng lại đánh giá vài lần.

Thời Ôn không được tự nhiên mà đẩy đẩy cậu:

"Chúng ta mau đi thôi!"

Nhưng Trần Trì cũng không chớp mắt, nghiêm túc giúp cô chỉnh lại khẩu trang cùng tóc mái.

Rốt cuộc, cậu giống như vừa lòng, cầm chặt tay cô tiếp tục đi.

Lòng bàn tay ấm áp, cô nhẹ nhàng cầm lấy tay cậu, khoé miệng dưới khẩu trang cũng giờ lên.

Một đường đi tới tiểu khu, đến nơi, hai người buông tay ra. Thời Ôn đi trước, Trần Trì theo sau.

Đi đến nhà của Thời Ôn, trong lúc ấn chuông cửa, cô chạy lại chỗ cậu, nhanh chóng ôm lấy cậu một chút liền tách ra. Tiếng chuông vừa dứt, thay vào đó là thanh âm của mẹ Thời:

"Tiểu Ôn về rồi sao?"

Cô lại nhanh chóng trở về, cửa vừa mở, Thời Ôn cũng không quay lại, mà đi thẳng vào nhà.

Trần Trì đứng tại chỗ nhìn thân ảnh của cô biến mất mới quay người rời đi.

Cậu không về nhà, mà đến K.

Bữa tiệc sinh nhật còn chưa kết thúc, đêm đã khuya, đây mới chính là thời điểm phóng túng nhất ở K.

Sắc mặt Trần Trì cũng không đẹp, rất nhiều người đã được nghe nói chuyện xảy ra hồi chiều, nhưng cũng không có can đảm tới hỏi, đành giương mắt nhìn cậu đi tới một góc trong ghế sofa.

Trương Diệu cùng Lưu Cánh thấy cậu, liền vỗ vỗ Nhậm Xích chơi đến điên đảo bên cạnh.

"Sinh ca tới kia."

Nhậm Xích uống cũng không ít, tuy nhiên qua nhiều năm mài giũa, vẫn giữ được thanh tỉnh. Hắn hí hóp mắt nhìn qua, hừ một tiếng, ra hiệu cho bartender:

"Tới chỗ cậu ta, cậu ta muốn uống bao nhiêu liền cho ngần đấy."

Hắn lại cầm ly rượu đi qua, một ly để trước mặt Trần Trì:

"Bảo cậu có rảnh thì tới quán bar chơi, ai ngờ chỉ khi tâm trạng không vui mới đến. Kia, nhanh nhìn xem, trong vòng 3m có ai dám gần cậu không? Suốt ngày vác cái bộ dạng nửa chết nửa sống, còn không phải là một đứa con gái thôi à, hiếm lạ cái gì?"

Cậu lạnh lùng giương mắt, biểu tình vô cùng bức bối.

Nhậm Xích "xuy" một tiếng, cũng không muốn gây sự:

"Thôi được được, tôi không được phép nói không hay về bạn gái nhỏ của cậu."

Nói xong liền rời đi.

Trần Trì cầm lấy ly rượu trên bàn, một hơi uống cạn.

Cậu xoay xoay ly rượu trong tay, dưới ánh đèn, thủy tinh như phát sáng, không tự chủ được mà nghĩ tới đôi mắt của cô.

Tầm mắt lệch về một bên, cậu nhìn đến vết thương trên tay, không biết nứt ra từ khi nào, có máu chảy ra.

Cậu hơi thất thần, rút giấy ăn cùng cồn trong túi ra.

Đây là Thời Ôn đưa cho cậu.

Chất lỏng kích thích miệng vết thương, đau đớn bén nhọn xuất hiện, Trần Trì nghĩ, nếu lúc này là Thời Ôn, tay nhỏ của cô sẽ cẩn thận đỡ lấy tay cậu, nhẹ nhàng mà nghiêm túc giúp cậu xử lý, còn cẩn thận nâng mắt nhìn phản ứng của cậu.

Cậu vo tờ giấy lại, ném vào thùng rác.

Lại có máu chảy ra, cậu không kiên nhẫn ấn giấy ăn vào.

Bên cạnh có người đi qua, lại lùi trở về.

Trần Trì cũng không quan tâm, tiếp tục lẩn lộn với tay của mình.

Chai rượu "phanh" một phát bị ném lên trên bàn.

Sau đó, là một giọng nói đã say khướt:

"Cậu có bệnh!"

Động tác trên tay của Trần Trì dừng lại, lạnh nhạt nhấc lên mí mắt.

Một nam sinh đeo mắt kính, mặt đỏ bừng, trên người nồng nặc mùi rượu gay mũi.

Nam sinh đứng không vững, đỡ bàn nói tiếp:

"Tôi cũng có bệnh!"

Trần Trì mặt vô biểu tình nhìn hắn.

"Thế giới này...không ai nguyện ý tiếp thu những người có bệnh cả. Giống như cậu, giống như tôi, loại người như chúng ta sẽ không có ai chào đón..."

Nam sinh đập đổ chai rượu, trực tiếp đặt mông ngồi xuống cạnh Trần Trì:

"Cậu biết không? Tôi đã học lớp 12...học 3 năm rồi. Nhưng tôi vẫn không thi đỗ đại học...Vì sao? Vì sao tôi nỗ lực như vậy vẫn không bằng những kẻ được gọi là thông minh kia? Bọn họ nhẹ nhàng liền qua, mà tôi...không chỉ có ngu ngốc mà còn bị người người ghét bỏ...Ngu dốt giống như tôi, bệnh tâm thần thích tự ngược như cậu, sẽ không một ai trên thế giới này thật lòng với chúng ta cả..."

Ánh mắt Trần Trì nhàn nhạt, nhìn chằm chằm vụn thủy tinh trên bàn.

Nam sinh một mồm bò lên bàn, híp mắt cười cười nhìn Trần Trì:

"Cậu biết SM không? Tôi cảm thấy cậu chính là...cậu lớn lên đẹp trai như vậy...chắc chắn không ít nữ sinh thích cậu...nhưng vô dụng thôi, ba mẹ các cô ấy chắc chắn sẽ không đồng ý...cậu từng nghĩ tới muốn chết chưa? Tôi đã từng thử rất nhiều lần rồi, còn nghiên cứu một chút hắc hắc..."

Trần Trì rót một ly rượu, lạnh lẽo liếc nam sinh một cái:

"Đã bao lâu mày chưa ngủ ngon rồi?"

Nam sinh đôi mắt tư thế nằm bò:

"Lâu lắm rồi...lại sắp thi đại học..."

Trần Trì đứng lên, xách lấy cổ áo của hắn, nhàn nhạt phun ra mấy chữ:

"Không cần cảm ơn tao."

Nói xong liền vung tay lên, một quyền đánh thẳng vào mặt nam sinh.

Nam sinh ngã vào trên sofa, đau đến mức che mặt lại.

Trần Trì không biểu tình nói:

"Răng mày rụng rồi kia, yên tâm tao sẽ tiêm thuốc tê cho mày. Tốt nhất đừng có tỉnh lại, cẩn thận không đi ra ngoài được."

Nam sinh giống như nghe thấy, rầm rì vài tiếng, chậm rãi không có động tĩnh.

Trương Diệu đứng từ xa thấy được, rượu trong miệng lập tức phun ra:

"Chỗ Sinh ca có chuyện gì vậy? Tên tiểu tử kia trêu chọc anh ấy à?"

Trần Trì: "Đề ý nó một chút, đừng để tao đâm một quyền mà đã chết!"

"Cmn!!!"

Trương Diệu bán tín bán nghi, duỗi ngón tay để dưới mũi nam sinh.

Không, không hô hấp?

"Đm! Lưu Cánh mau lại đây! Nhanh lên!!!"

Trần Trì đem ly rượu uống cạn, xoay người rời khỏi quán bar.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Lạnh nhạt □

Editor: Mary

Beta-er: Sel

Trước khi vào nhà, Thôi Ôn nghĩ kỹ xem phải lấy cớ gì để giải thích với mẹ việc cô mang khẩu trang.

Vừa mở cửa, mẹ Thôi liền bị gương mặt đeo khẩu trang của Thôi Ôn hấp dẫn, bởi vì Thôi Ôn không giống Thôi Noãn, cô chưa bao giờ mang khẩu trang. Mẹ Thôi tò mò lại lo lắng hỏi: "Tiểu Ôn hôm nay như thế nào lại mang khẩu trang?"

Thôi Ôn cúi đầu đổi giày, "Trên xe buýt có nhiều người cảm mạo ho khan."

Mẹ Thôi tò mò hiểu rõ "ồ" một tiếng, "Mẹ có để lại cơm trên bàn, học nhóm có ăn no không? Hay con ăn thêm chút nữa đi?"

Thôi Ôn lắc đầu, "Không cần đâu mẹ, con ăn no rồi. Con muốn tắm rửa, về phòng trước."

Mẹ Thôi: "Ừm, chơi cũng mệt rồi, nghỉ ngơi sớm một chút."

"Dạ, mẹ ngủ ngon."

Thôi Ôn dùng tốc độ nhanh nhất trở về phòng, vừa tận lực dấu diếm đáng về "hốt hoảng mà chạy" của mình.

Trở lại phòng, Thôi Ôn khóa cửa lại, lúc này mới bỏ khẩu trang ra. Nghĩ đến mới vừa rồi mặt không đỏ tâm không run nói dối với mẹ Thôi, cô cảm thấy mình đúng là bị Trần Trì dạy hư.

Tắm rửa xong, Thôi Ôn tay chân nhẹ nhàng đi phòng bếp lấy túi chườm nước đá, lại xử lý tốt môi màng, lăn lộn với cái miệng sưng đỏ một trận, mới bắt đầu sấy tóc.

Làn gió ấm áp xuyên qua sợi tóc, nhẹ chạm da đầu, Thời Ôn thoải mái mà giãn mày ra. Tay nhẹ gom lại mấy sợi tóc, gió ở lòng bàn tay đảo quanh, cảm giác ấm áp làm cô nghĩ đến tay Trần Trì. Tay cậu so với cô lớn hơn, so với cô ấm hơn, cậu thích dùng lực đạo gắt gao lôi kéo cô, khi cậu bao bọc lấy cô, Thời Ôn sẽ không cảm thấy khó chịu, ngược lại có một loại cảm giác đặc biệt an ổn.

Lòng bàn tay muốn bông, Thời Ôn hút một hơi lạnh, hoảng loạn dời đi tay, cô lắc lắc tay, thay đổi hướng máy sấy.

Cậu sẽ giống như máy sấy, cho cô ấm áp lại làm bông đến cô sao?

..... Không giống sẽ đến mức làm bông cô.

Thời Ôn tắt máy sấy, cô cuộn mình thành một đoàn, đem mặt chôn vào người, môi sát đến đầu gối, vai run lên.

Tuy rằng không đến mức "bông", nhưng vẫn rất "nóng".

Dục vọng chiếm hữu của cậu quá mạnh, lúc mắt không chế cũng dọa người.

Cô sợ cậu sao?

Rất sợ, nhưng không phải là nỗi sợ trong mắt cậu. Cô biết những hành động như vậy là bởi vì cậu không có cảm giác an toàn. Cậu chưa từng cảm thụ được tình yêu, đến lúc có khẳng định sợ mất đi, cho nên muốn bắt lấy đến gắt gao, cho nên không có cách nào không chế chính mình.

Thời Ôn đặc biệt có thể lý giải. Bởi vì năm đó cô mới vừa rời khỏi Ôn Tư Sương, đi vào gia đình mới cũng là như thế này, chẳng qua cô thật sự may mắn, gặp được mẹ Thời cùng Thời Noãn, cũng có người ba thiết tình đau lòng cho cô, bọn họ chữa lành những vết thương sâu trong tâm hồn Thời Ôn.

Cô cũng muốn chữa khỏi cho Trần Trì, cô muốn giúp cậu..... Cô thích cậu, cô hy vọng cậu có thể có một tương lai thật đẹp, cô còn đặc biệt hy vọng bọn họ có thể có một tương lai.

—

Thời Ôn buổi sáng dậy muộn, vội vàng thu dọn cặp sách rồi chạy đến trường, cách tiết đầu tiên chưa tới mười phút.

Cô thờ hồng học ngồi vào vị trí, Trần Trì lười biếng nằm trên bàn ngủ, tay cô đưa qua, thật cẩn thận đem bánh bao bỏ vào ngăn kéo, tay còn chưa kịp rút lại, một người đã đứng bên cạnh.

Thời Ôn nhanh rút tay, giữ vững sắc mặt bình thường.

Gần đây có quá nhiều tai tiếng cùng lời đồn về Trần Trì, rất nhiều tai mắt nhìn chăm chăm cậu, bất quá cô chỉ mang bữa sáng đến cũng không tính là gì.

"Thu bài tập toán, cả lớp chỉ thiếu mỗi cậu."

Giọng nam trầm thấp. Là Sứ Tề - đại biểu môn Toán học.

Toán học lão sư yêu cầu bài tập phải nộp lên văn phòng trước khi vào lớp.

Thời Ôn vội vàng kéo cặp sách ra, đem vở bài tập toán trong ngăn kéo đưa qua: "Ngại quá, tôi nộp muộn."

Sứ Tề cầm lấy, "Không có việc gì, chỉ là lần sau tốt nhất nộp sớm một chút, bằng không lão sư lại mắng cậu."

Thời Ôn xin lỗi mà cười một cái.

Đầu ngón tay chạm vào trong nháy mắt, khoe miệng cô đang cười liền đông lại. Người ngồi kế bên khi Sứ Tề đang nói chuyện liền ngồi dậy, cô có thể khẳng định, Trần Trì nhìn thấy cậu ta khi lấy sách luyện tập đựng phải tay Thời Ôn.

Sứ Tề đem sách luyện tập bỏ vào trong chồng sách phải nộp, từ lối nhỏ giữa hai người rời đi.

Thời Ôn ở một giây trước khi cậu ta đi qua, thấy được Trần Trì trầm ngâm hạ mắt, mà chờ khi Sứ Tề đã rời khỏi, cô nhìn đến gương mặt kia, không có gọn sóng, ánh mắt nhàn nhạt, một chút dấu hiệu tức giận cũng không có.

Thời Ôn chuẩn bị chạy đi rửa tay chân thì chậm chậm ngồi xuống, cô quan sát sắc mặt của cậu, cảm thấy có chút không thể tưởng tượng, bình thường mặt cậu đã đen như đất nôi, đỉnh đầu cũng kéo đến mấy phiến mây đen, như thế nào hôm nay lại không phản ứng?

Trong lúc cô suy tư, Trần Trì đã cúi đầu, móc ra bánh bao cô nhét vào bàn học, đi đến hành lang.

Thời Ôn cách cửa kính nhìn ra xa bóng dáng cậu mảnh khảnh, đứng ngồi không yên. Cuối cùng, cô vẫn chạy tới toilet giặt sạch tay, cô cố tình không lau tay, rửa tay ướt xuống chậm rì rì đi ngang qua cậu từ trước cửa tiến vào phòng học.

Cô không biết, Trần Trì sau khi nhìn đến bọt nước trên tay cô, mới buông tay đang nắm chặt gắt gao trong túi ra.

.....

Thời Ôn một bên đi học, một bên lâu lâu ngẫm lại biểu hiện kỳ quái của Trần Trì lúc sáng. Mới đầu cô có loại cảm giác không vui không biết đến từ đâu, đến khi cô nghĩ đến khả năng làm cậu thay đổi —— bởi vì cảm thấy cô sợ hãi cậu, cho nên cậu nghĩ dự vọng chiếm hữu của mình quá cường đại, tự điều chỉnh biểu hiện.

Thời Ôn xoay chuyển tròn mắt, cảm thấy loại khả năng này rất lớn.

Thời Ôn cũng không biết chính mình nghĩ như thế nào, có lẽ giữa trưa cơm nước xong đầu trở nên hồ đồ. Cô cầm sách toán chọc chọc Đỗ Khải Trình ở phía trước Trần Trì.

Thời điểm Đỗ Khải Trình vừa bị chọc còn tưởng là Trần Trì, hần có chút nghi hoặc, quay đầu lại thì phát hiện là Thời Ôn đang cầm trong tay cuốn sách luyện tập.

Thời Ôn: "Cậu có thể giúp tôi xem đề này không?"

Vương Đình nghe được động tĩnh, giống với Đỗ Khải Trình, phản ứng đầu tiên chính là quay qua nhìn Trần Trì.

Ai ngờ Trần Trì không hề ngẩng đầu liếc nhìn bọn họ một cái, lại tiếp tục thay đổi tư thế ngủ.

Vương Đình:?

Đỗ Khải Trình:?

Thời Ôn so với bọn họ cũng chán động không kém, thời điểm cô mới vừa lấy sách luyện tập đụng tới Đỗ Khải Trình liền cảm thấy hối hận, nhưng đã không kịp rồi, Trần Trì đã tỉnh lại, cô chỉ có thể căng da đầu tiếp tục.

Cậu thế nhưng lại giống hết lúc sáng.

Thời Ôn sờ sờ lỗ tai, tâm tình có chút phức tạp.

.....

Tiết thể dục, thời tiết chuyển lạnh, Thời Ôn chơi đánh cầu cùng với Vương Đình.

Đánh hồi lâu, hai người dừng lại nghỉ ngơi, một bên uống nước một bên nói chuyện phiếm.

Vương Đình tay vịn nắp bình, lấy ly nước chỉ chỉ sân thể dục bên trái sân bóng rổ. Trần Trì đang đánh bóng rổ cùng các bạn nam khác.

"Hai người các cậu đúng là khó hiểu. Sao hôm nay cậu hỏi bài Đỗ Khải Trình mà Trần Trì lại không tức giận nhỉ? Mình suy nghĩ rất cẩn thận, đây không giống tác phong thường ngày của cậu ấy!"

Thời Ôn nuốt nước xuống, môi nhẹ nhàng cong lên, "Đại khái là muốn đổi phong cách đi."

Vương Đình: "Cái gì?"

Cô nhún mày nghĩ nghĩ, "Quả thật là có thay đổi, từ phong cách trần ngập tử khí trước kia biến thành bộ dạng lạnh băng hiện tại. Cậu nói cậu ấy sẽ không biến thành nam sinh âm áp như ánh mặt trời đi?"

Thời Ôn bỏ não một chút, cảm thấy thật sự quý dị.

Vương Đình thật ra não bỏ đến vui sướng.

Hai người lại ngồi một hồi, tới gần tan học, chuẩn bị cất vọt bóng.

Trên sân thể dục có lớp đang luyện tập chạy bền. Thời Ôn cùng Vương Đình đi ở vòng ngoài đến kho dụng cụ.

Đi đến sân bóng rổ bên, Thời Ôn nghe được một tiếng kêu:

"Này ——"

Cô nhìn qua. Trên không trung bay tới một kiện áo khoác.

"Các mỹ nữ hỗ trợ giúp với, cứ tùy tiện ném vào kho dụng cụ nhé, cảm ơn."

Nam sinh trong lớp đang tập chạy. Hần nói xong, kéo kéo quần, tăng tốc lao đi.

Nam sinh ném quần áo rất chuẩn, thẳng tắp bay về phía Thời Ôn và Vương Đình, Thời Ôn gần quần áo nhất, không thể nhìn quần áo rớt xuống đất, phản

xạ có điều kiện tiếp lấy.

Thời điểm hai tay bắt lấy quần áo, Thời Ôn còn có chút ngờ ra. Hơn mười giây sau, cô lập tức nhìn hướng sân bóng rổ. Tiết thể dục sắp kết thúc, trong sân thi đấu hùng hực nhiệt huyết, các nam sinh hết sức chăm chú. Trần Trì cầm bóng trong tay, cũng không nghiêng đầu nhìn phía cô.

Thời Ôn nhẹ nhàng thở ra, lại nghĩ đến Trần Trì đang muốn thay đổi, cái này hẳn là không có gì.....

Có lẽ càng giúp cậu đẩy nhanh tiến độ?

Dọn dẹp xong dụng cụ cầu lông, Thời Ôn không chờ tập hợp, vội vàng đi toilet.

Tuy rằng không cần lo lắng Trần Trì, nhưng sau khi chạm qua nam sinh khác hoặc là đồ vật của nam sinh khác, chính cô ngược lại không thể tiếp thu, cảm thấy trên tay không thoải mái.

Thời Ôn vừa ra khỏi toilet cánh tay đã bị kéo lấy. Độ ẩm và lực đạo này đối với cô vô cùng quen thuộc nên Thời Ôn không hề hoảng hốt.

Cô bị ấn lên trên tường, quanh mũi bay đến hương vị của Trần Trì. Cậu cũng không ôm lấy cô, chỉ là một tay lôi kéo cánh tay cô, một tay chống tường.

Thời Ôn: "Trần Trì?"

Có phải cậu đã thấy một màn trên sân bóng rổ? Hẳn là có chút không thể tiếp thu, trong lòng vẫn sẽ khó chịu bức bối.

Thời Ôn vờn tay, nước trên tay đại đa số đã bị cô dùng giấy lau đi, nhưng còn chút hơi nước đọng lại.

"Trần Trì, em rửa tay rồi."

Cô mới vừa nói xong, tay bỗng chốc bị cậu bắt lấy, bên tay đau xót. Cậu vậy mà trực tiếp cắn một cái.

Thời Ôn hít ngược một hơi khí lạnh, cô nhú mày nhưng không ngăn cậu lại.

Trần Trì nhắm hai mắt, cắn bên tay non mềm của cô. Trong đầu thoáng hiện hình ảnh, không ngừng va chạm vào lý trí cậu —— một màn lúc sáng học sinh nam kia đụng đến tay Thời Ôn; một màn cô hỏi bài Đỗ Khải Trình lại nhất quyết không hỏi cậu; một màn cô ôm quần áo của nam sinh khác.

Mỗi một màn đều chói mắt, mỗi một lần hồi ức đều làm ngực cậu phát đau. Giống như có một bàn tay xé rách tâm cậu, làm cả người cậu một mảnh hỗn loạn, cậu lại chỉ có thể bắt lực ngồi xem.

Lực đạo của Trần Trì càng ngày càng mạnh, Thời Ôn nhấn chặt mày cắn răng chịu đựng, cuối cùng cô không nhịn được kêu lên một tiếng.

Sức lực bên tay thoáng thả lỏng.

Tiếng kêu đau đớn làm tâm trí Trần Trì nổ tung, cậu rũ mắt nhìn tay cô. Hai dấu răng hằn lên, không chảy máu nhưng hình dáng vô cùng rõ ràng.

Cậu vờn đầu lưỡi liếm một chút, dấu răng lồi lõm xúc cảm rõ ràng, cậu lại liếm liếm.

Cậu muốn đem cô rửa sạch sẽ, như vậy cô sẽ luôn là của cậu.

Thân mình Thời Ôn theo động tác của cậu run lên. Cô rút tay trở về, lại bị cậu gắt gao giữ lấy.

Cô nhìn cậu liếm một vòng xung quanh dấu răng, lại hôn một hồi lâu, tay cô từng tắc từng tắc một đều có hương vị của Trần Trì, cậu lại trở về chỗ dấu răng nhẹ nhàng liếm láp, Thời Ôn ngại ngùng nhắm mắt lại, trong nháy mắt trên tay truyền đến xúc cảm nóng bỏng vài lần, cô lại đột nhiên mở mắt ra.

"Trần Trì....." Cô run run giọng gọi cậu.

Động tác của Trần Trì dừng lại, trong đầu vang lên tiếng nói của nam sinh trong quán bar:

"Loại người giống cậu thích tự ngược bản thân, cũng khẳng định có bệnh tâm thần thích ngược người khác....."

"Không được làm hại các cô gái vô tội....."

"Vô dụng, cha mẹ bọn họ sẽ không đồng ý....."

Trần Trì cắn chặt răng, cậu liếm liếm bên tay cô đến khi không còn thấy rõ dấu răng, thấp giọng hỏi: "Như vậy tính là ngược đãi sao?"

Thời Ôn hoàn toàn bị hành động vừa rồi của cậu làm cho khiếp sợ, căn bản không có thời gian nhớ ra chuyện cậu hỏi từ đâu mà đến, hay có ý tứ gì.

Trần Trì rũ xuống mắt, buông tay cô ra, xoay người rời đi.

Thời Ôn dựa vào tường, không kịp lấy lại tinh thần.

Lúc đã bình tĩnh lại, cô cố gắng lý giải vấn đề lúc này Trần Trì nói, lại phát hiện như thế nào cũng không thể nhớ ra.

.....

Sau khi tan học Trần Trì trực tiếp đi đến K. Hoạt động buổi tối ở K vừa mới bắt đầu, cậu ngồi vào góc kê một bàn rượu, không quan tâm xung quanh, tự chuốc mình say.

Uống một hơi liền không biết chừng mực, cậu nặng nề hạ người xuống thiếp đi.

Lần nữa tỉnh lại, không phân biệt được ngày đêm.

Trần Trì đau đầu muốn nứt ra, cậu sờ sờ túi quần, nhưng không thấy di động.

"Đây này."

Trần Trì mở mắt ra, nhìn đến Nhậm Xích cầm di động đứng kế sô pha, bên cạnh là Trương Diệu và Lưu Cánh, dùng ánh mắt xem diễn nhìn cậu.

Cậu ngồi dậy, day day ấn đường, giật lấy di động.

Vừa vặn một tiếng chuông vang lên. Là Thời Ôn.

Hiện tại là 12 giờ rưỡi trưa ngày hôm sau.

Trần Trì ý thức được chính mình cúp tiết cả một buổi sáng, cậu đột nhiên đứng lên, hai giây sau, lại ngồi trở lại.

Trương Diệu nhượng mảy, "Không nghe điện thoại chị dâu?"

Trần Trì không nói chuyện, nhìn chăm chăm vào màn hình.

Cuối cùng, vẫn bất máy.

Bên tai truyền đến thanh âm nữ sinh nồn nóng mềm mại.

"Trần Trì anh rốt cuộc chịu nghe điện thoại rồi, anh đang ở đâu vậy?"

Trần Trì mặt không biểu tình dựa đến trên sô pha, giật giật môi: "Trong nhà, thân thể có chút không thoải mái."

Thời Ôn vừa nghe liền sốt ruột, "Thân thể anh làm sao? Có cảm thấy khó chịu chỗ nào không? Hay là mau đi đến bệnh viện đi?"

Trần Trì: "Không nghiêm trọng, anh uống thuốc xong liền đi ngủ."

"Tan học em tới thăm anh."

"Không cần, lúc ấy chắc anh đang ngủ."

Bên kia điện thoại, Thời Ôn sùng sốt.

Nếu là trước kia, cậu khẳng định sẽ tỏ vẻ đáng thương dính lấy cô đòi chăm sóc.....

Tắt điện thoại, Trần Trì ném di động lên sô pha.

Lưu Cánh trêu đùa: "Không dám nghĩ Sinh ca lại sợ chị dâu. Buổi chiều đi học cũng bình thường thôi, lại còn lo lắng trấn an chị dâu, không phải chỉ cúp học có mấy tiết thôi sao."

Trương Diệu tròn trắng mắt: "Mày biết cái gì? Có mùi rượu biết không?"

Lưu Cánh: "A —— thì ra là vậy, quý, hôm qua uống nhiều quá hôm nay đầu hồng rồi."

Trương Diệu: "Mày đúng là ngu."

Trần Trì đứng dậy, đi đến một chỗ khác trên sô pha.

Nhậm Xích cũng đi qua, "Tôi thấy trạng thái này của cậu không đúng lắm. Hôm qua sao lại uống nhiều như vậy, biết rõ hôm nay còn phải đi học cơ mà?"

Trần Trì nằm trên sô pha, lấy cánh tay che mắt, "Không đi."

Nhậm Xích kinh ngạc, "Nghỉ cả ngày?"

Trần Trì không đáp lời.

Không trở lại nữa, cậu sợ không khống chế được chính mình.

Đôi mắt với cô, cậu sẽ bắt gặp trở nên nóng nảy, mỗi ánh mắt cử chỉ của cậu đều bị cô ảnh hưởng. Trần Trì phát hiện mình không có cách nào kiềm chế khao khát giữ lấy cô.

Nhậm Xích dương dương mi: "Cậu xác định bạn gái nhỏ của cậu sẽ tin lí do thoái khác vừa này? Cô ấy tới nhà tìm không thấy cậu, nói không chừng sẽ đến đây."

Trần Trì: "Để cô ấy tới."

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Hiểu lầm □

Editor: Sel

Thời Ôn đứng ngồi không yên cả một ngày, cuối cùng cũng đợi được tới lúc tan học, cô nhắn tin cho Thời Noãn báo sẽ về muộn, liền vội vàng đi tới nhà Trần Trì.

Trong cặp sách của cô vẫn luôn mang theo chìa khoá dự phòng của nhà cậu. Cô nhẹ nhàng đi vào, đi một vòng phòng khách cũng không nhìn thấy Trần Trì, mà trên giường chần gối được gấp rất gọn gàng, không có dấu vết từng có người nằm qua.

Thời Ôn tìm cả nhà một lần, cuối cùng xác nhận Trần Trì không có ở đây.

Cô ngồi xuống sofa, chuẩn bị gọi điện thoại cho cậu thì Thời Noãn lại gọi tới.

Trong điện thoại, giọng của Thời Noãn tràn ngập lên án:

"Mày yêu đương còn muốn đem tao làm lá chắn à? Vừa rồi ba mẹ cứ hỏi mãi, cũng may lần này còn giấu được, nhưng chưa chắc lần sau sẽ không bị lộ. Mày cùng cậu ta cũng ngốc ở lớp cả ngày mà không chán à? Tan học rồi vẫn còn muốn bên nhau. Tốt nhất mày nên về sớm một chút, ba mẹ muốn nói tiếp về chuyện nguyện vọng đấy!"

Thời Ôn từ trên sofa đứng lên: "Em sẽ cố gắng về sớm."

Thời Noãn: "Cố gắng cái gì? Chạy nhanh lên."

Thời Ôn đi ra tới ngoài cửa, lại quay đầu nhìn phòng khách:

"Em còn phải tới một chỗ, nếu ba mẹ hỏi thì chị cứ bảo em tới nhà bạn học ăn cơm, lát nữa bạn em sẽ đưa về."

Thời Noãn nhủ mi: "Mày cứ chuẩn bị tinh thần đợi liên hoàn call từ mẹ đi."

Thời Ôn bắt xe đến K, dọc đường đi, cô nắm chặt điện thoại, nhiều lần muốn gọi cho Trần Trì, nhưng cuối cùng vẫn từ bỏ.

Ở ngoài quán bar, Thời Ôn nhìn thấy Trương Diệu, hắn đang hút thuốc, bên cạnh là một nữ sinh ăn mặc nóng bỏng, hai người nói chuyện đến khí thế nhất thời.

Thời Ôn nhìn thấy chân của cô gái kia lộ ra ngoài đã bị đông lạnh đến mạch máu cũng nổi lên rõ ràng.

Đã vào mùa đông.

Cô kéo kéo áo khoác, chuẩn bị đi qua.

Trương Diệu nhìn thấy cô, khoe miệng đang hơi lên cũng suy sụp một chút. Hắn tiến lên vài bước, cản đường Thời Ôn:

"Chị dâu sao lại tới đây? Để Sinh ca biết chị tới đây một mình nhất định sẽ không vui."

Thời Ôn nhàn nhạt nhìn hắn: "Trần Trì anh ấy không có ở đây sao?"

Trương Diệu buông tay: "Không thấy!"

"Vậy là tốt rồi!" Thời Ôn nói, làm bộ vòng qua hắn.

Trương Diệu thấy thế, muốn giơ tay ngăn lại:

"Có ý gì thế?"

Thời Ôn né tay của hắn: "Cậu đừng vào tôi anh ấy mới không vui. Tôi đây đương nhiên là để uống rượu. Bên ngoài lạnh quá, cậu dẫn tôi vào trong đi, cũng có thể thay Trần Trì gì sát tôi được mà!"

Cô đứng giữa Trương Diệu và cô gái kia, sắc mặt vô cùng bình tĩnh.

Trương Diệu gỡ gỡ tóc, cảm thấy tình huống này đúng là khó giải quyết.

Đến đây uống rượu? Hắn còn tưởng chị dâu thuộc loại nữ sinh ngoan ngoãn... Cũng đúng, nữ sinh ngoan ngoãn làm sao thích được Sinh ca? Không được, việc này hắn không dám tùy tiện làm chủ, phải cấp báo cho Sinh ca biết.

"Haha chị dâu này, để tôi gọi điện thử xem lẩu hai còn ghé lô không nhé?"

Trương Diệu vừa nói vừa móc điện thoại ra.

Thời Ôn nhân lúc hắn nghiêng người gọi điện, liền vòng qua cô gái kia, đi vào trong.

Trương Diệu muốn ngăn cũng không kịp, ngoài miệng văng một câu nói tục, vội vàng gửi tin nhắn cho Trần Trì.

Trần Trì ngồi ở trước quầy bar, điện thoại để trước mặt, thất thần uống rượu.

Nhìn thời gian, có lẽ cô đã đến nơi rồi.

Điện thoại chợt sáng, ánh đèn của cậu nháy nháy.

Vội vàng nhìn lại, hoá ra là tin nhắn của Trương Diệu:

[Chị dâu tới, anh mau trốn đi!]

Trần Trì đem ly rượu uống một hơi cạn sạch, chất cồn kích thích, cậu xoay xoay điện thoại, nói với bartender:

"Cho một ly 136"

Thời Ôn vừa vào, lập tức đi đến quầy bar, đập vào mắt chính là cảnh tượng Trần Trì uống một hơi hết cả ly rượu.

Ngón tay cô cuộn lên, nhắm mắt, nhanh chân đi đến chỗ cậu.

Trần Trì biết cô đến, nhưng cũng không quay đầu mà chỉ chăm chú nhìn động tác của bartender.

Thời Ôn đứng ở bên người cậu. Thiếu niên tóc lại dài thêm, đã chạm tới lông mày, sườn mặt mảnh khảnh.

Cô có rất nhiều vấn đề muốn hỏi cậu, giống như:

Tại sao không ở nhà nghỉ ngơi mà đến đây uống rượu?

Bị bệnh có thể uống rượu sao?

Không bị bệnh vì sao không đến trường học?

Nhưng đến cuối cùng, cô chỉ vô lực lắc đầu:

"Trần Trì, anh lại gạt em..."

Trần Trì cắn chặt răng, nhưng biểu tình lại không có biến hoá, cậu nghiêng đầu, đối diện với ánh mắt của Thời Ôn.

Trong ánh đèn của quán bar hỗn độn màu sắc cùng âm nhạc đinh tai nhức óc, cô mặc đồng phục sạch sẽ, tóc đuôi ngựa hơi buông lỏng, vài sợi tóc vào làn da trắng nõn của cô, đôi mắt thanh khiết, nhưng đáy mắt lại là một tầng khổ sở.

Cậu dời tầm mắt: "Không phải em không tin anh à?"

Trên mặt Thời Ôn xẹt qua một tia bi thương.

Bartender điều chế xong rượu liền đưa cho Trần Tri. Trần Tri cầm lấy, liếc cô một cái:

"Muốn uống không?"

Trong ly rượu thủy tinh là chất lỏng màu xanh lam, màu sắc tươi mát nhẹ nhàng, vài viên đá nhỏ ở giữa nhẹ nhàng lắc lư.

Là ly rượu mà cô muốn uống trong sinh nhật Nhậm Xích.

Thời Ôn không hiểu vì sao cậu lại cho mình uống rượu, chỉ là không lập tức đáp lại, đem ánh mắt dời lên gương mặt của cậu.

Trần Tri chạm đến hoang mang trong mắt cô, cặp mắt kia còn khiến cậu mê say hơn cả ly rượu này.

Cậu cầm ly rượu đứng lên, nhìn cảm xúc trong mắt cô toát ra, từ từ đến gần, thẳng đến khi cảm xúc của cô hoàn toàn bị hoảng loạn thay thế.

Tay cậu nhẹ nhàng giữ lấy cô, dùng sức kéo một chút, cô liền nhào vào trong lồng ngực mình.

Mặt cô vùi vào lồng ngực, Trần Tri nghe được cô hô nhỏ một tiếng, nâng lên chén rượu uống một ngụm, lại nắm lấy cằm Thời Ôn, động tác không tính ôn nhu, thậm chí có thể nói là thô lỗ.

Trần Tri buông ra tay trái, ly rượu rơi xuống đất, phát ra tiếng nứt vỡ chói tai. Thời Ôn thờ nhẹ, cúi đầu muốn nhìn, đột nhiên không cảnh giác mà bị hôn lấy.

Chất lỏng chảy vào, hương vị cay nồng kích thích đầu lưỡi, Thời Ôn đỏ mặt, ướt lông mi.

Cô ra sức đẩy cậu, cậu lại dùng sức ôm eo cô, đè thấp đầu, tiếp tục hôn.

Hương rượu tràn ngập, một ngụm liền kết thúc, hai lần môi tương dán, độ ẩm dây dưa. Trần Tri cắn lấy môi cô, đầu lưỡi chen vào câu lấy lưỡi nhỏ của cô, không phải dịu dàng khiêu khích mà là ngang ngược đòi lấy.

Thời Ôn bị động thừa nhận, dần dần cô cảm thấy đầu lưỡi tê mõi, hô hấp khó khăn, nhưng tay chống ở ngực cậu làm thế nào cũng không có sức lực, vô thức nức nở, không kiềm chế được phát ra tiếng khóc chộc người liên tục.

Trần Tri nửa mở mắt, nhìn đến lông mi cô ướt át, hầu kết lẫn lộn. Cuối cùng hôn cô nột chút rồi buông ra.

Không khí một lần nữa tràn vào phổi, Thời Ôn che lại ngực thờ dốc:

"Anh...anh..."

Nhưng cô cũng không biết nên nói cái gì.

Loại tình huống này khiến cô xấu hổ đến mức muốn rời đi, nhưng hôm nay cô không thể làm như vậy.

Trần Tri đứng tại chỗ, nhìn bộ dáng cô hỗn độn, cậu đem tầm mắt chuyển tới vệt nước bên môi cô, đó chính là rượu tràn ra trong lúc cô giấy giụa.

Cứ thế mà xui quýt khiến mà nhìn, càng nhìn càng cảm thấy mình nên làm cái gì đó.

Thời Ôn còn đang ấp úng muốn nói, cầm lại một lần nữa bị cậu lấy. Trần Tri ghé sát mặt, cùng cô nhìn thẳng, mắt đen thâm thúy:

"Anh làm sao?"

Cậu vơn đầu lưỡi, liếm sạch vệt nước bên môi cô, cũng không lập tức đứng dậy, hơi thở ấm nóng phả vào trên khoé miệng cô:

"Ác liệt? Ghê tởm? Xấu xa?"

Thời Ôn nghe cậu nói vậy, cả người liền hoảng hốt.

Trần Tri lộ ra biểu tình cười như không cười:

"Đây mới chính là anh, những chuyện này anh đã muốn làm với em từ lâu lắm rồi...Hơn nữa, không chỉ dừng lại ở hôn..."

"Sao? Sợ à?" Cậu xoa xoa khoé môi của cô, nhếch môi trào phúng: "Ồ quên mất, bạn học Thời vẫn luôn sợ mà."

Thời Ôn nghe vậy, lắc đầu phủ nhận: "Em không có sợ anh!"

Ánh mắt Trần Tri hơi ngừng lại, bình tĩnh hỏi: "Đúng không?"

Cô trương miệng, vài lần muốn nói, nhưng cuối cùng lại im lặng.

Làm thế nào mới giải thích được cô không có sợ cậu như cậu nghĩ...cô chỉ sợ hãi bị kịch đời trước, dù gì đó cũng là chuyện đã xảy ra. Nhưng mà cô phải giải thích như thế nào? Cũng không thể nói mình chính là trọng sinh trở về.

Trần Trì thấy cô không nói gì biểu tình liền ảm đạm, cậu buông cô ra, ngồi lại vào quầy bar.

Đúng, cô nên sợ.

Cậu biết rõ, cậu căn bản không khống chế được chính mình...Nếu tiếp tục ở bên cạnh cô, cậu sẽ không thể bình tĩnh nổi, đến lúc đó cô càng thêm sợ hãi...Đúng là làm hại nữ sinh vô tội.

"Cứ như vậy đi."

Thời Ôn nghe cậu ảm đạm nói, liền ngơ ngẩn.

Cô cứng đờ, quay đầu hỏi cậu: "Anh nói vậy...là có ý gì?"

Trần Trì không nhúc nhích, cũng không nói chuyện.

Không khí đọng lại, vô cùng áp lực.

Bartender lúc đầu cũng hóng hót vô cùng vui sướng, càng về sau càng thấy quái quái, liền trực tiếp chuyển sang quầy khác, quay lưng về phía hai người.

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên.

Là điện thoại của Thời Ôn.

Mẹ Thời gọi, cô liếc một cái liền tắt máy.

Vài giây sau, mẹ Thời lại gọi tới.

Quán bar âm ỉ, không thích hợp để nghe điện thoại, cô cũng không tắt đi, nhẹ giọng nói:

"Mẹ em gọi đến, giục em về nhà."

Trần Trì vẫn không cử động.

Lòng ngực Thời Ôn khó chịu, cô cúi đầu:

"Anh muốn bình tĩnh một thời gian sao?"

"...Nhiều nhất một tuần."

"Anh vẫn nên đi học đi, em không quá rầy anh nữa, cũng sắp thi đại học rồi."

"Em về đây. Trần Trì, ngủ ngon."

Thời Ôn nói xong liền rời đi.

Dur quang nhìn đến thân ảnh thiếu nữ đi xa. Trần Trì cắn chặt răng, trong mắt một mảnh đỏ tươi, cậu ngẩng đầu lên nhìn, biểu tình bình tĩnh đã tan vỡ.

Thời Ôn vừa bước ra khỏi cửa, Trần Trì vội vàng chạy theo. Chạy đến cửa, cậu nhìn thấy cô vẫy một chiếc taxi, liền hơi lùi về sau một chút.

Trần Trì đội lên mũ lưỡi trai màu đen, chờ cô lên xe liền nhanh chóng bắt xe đuổi kịp cô.

Thời Ôn ngồi trên xe gọi lại cho mẹ Thời. Cô nhắm mắt lại, không thể tin tưởng Trần Trì sẽ nói ra câu đó.

Cô không tin...

Trần Trì theo cô về đến nhà, kéo thấp mũ nhìn cô bước vào trong.

Tài xế thấy nữ sinh kia về nhà cũng được một lúc lâu, mà nam sinh ngồi trên ghế phụ cũng không nhúc nhích, không xuống xe cũng không nói gì cả, nhin không được nhắc nhở:

"À...tiền vẫn còn thừa, cậu muốn xuống xe hay là..."

Trần Trì nhắm mắt lại: "Trở về."

Tài xế ngán người: "Về chỗ vừa rồi?"

Cậu cũng không trả lời.

Tài xế nhún nhún vai, dầm lên chân ga, nhanh như chớp rời đi.

-

Ngày hôm sau Trần Trì cũng không tới trường học, Thời Ôn an ủi mình, cậu là muốn bình tĩnh một chút.

Bọn họ hẳn là nên bình tĩnh, đầu óc cô hiện giờ cũng loạn một đoàn.

Mãi cho đến thứ ba, thứ tư,...thứ sáu...

Thời Ôn cả một tuần không thấy cậu, lại qua hai ngày, chính là tròn một tuần mà cô nói.

Thời Ôn thất hồn lạc phách, Thời Noãn là người rõ ràng nhất. Nhưng mà Thời Noãn cũng không hỏi lại, đáy lòng chỉ cảm thấy yêu đương đúng là phiền phức.

Buổi chiều thứ sáu, Thời Noãn nhìn tin tức trên mạng, ánh mắt chột lóe.

Ăn xong cơm chiều, Thời Noãn đi vào phòng Thời Ôn.

Trước mặt Thời Ôn bày một đồng sách vở, trong tay cầm bút, nhưng trên giấy lại không có một chữ nào.

Thời Noãn ghét bỏ trợn trắng mắt, cướp đi bút trong tay cô, đặt thật mạnh thứ kia xuống bàn:

"Này, có muốn đi xem không?"

Thời Ôn chậm rãi nhìn xuống, ánh mắt hơi lóe.

Hai tấm phiếu, bên trên là hàng chữ vô cùng bắt mắt:

"Biểu diễn nghệ thuật cổ điển Nam Đều"

Thời Noãn gõ gõ cái bàn: "Mày có đi không? Chẳng phải mày thích khiêu vũ à? Không có nguyện vọng gì chắc chắn là vì thích khiêu vũ chứ gì."

Thời Ôn giọng nói khô khốc, nói không lên lời.

Thời Ôn dựa vào bàn, nhìn gương mặt của cô đã gầy đi một vòng:

"Cuộc sống ngoài yêu đương ra còn rất nhiều chuyện thú vị, giống như ước mơ của mày ấy, ngày mai, đi xem đi."

Thời Ôn lắc đầu.

Hoàn cảnh của cô không giống như Trần Trì.

Cô không thể tùy tiện liến tủa bỏ cậu...Hơn nữa, cho dù không có đời trước, cô cũng không thể chia tay một cách không rõ ràng như vậy được, cô phải cho cậu biết là cậu đã hiểu lầm, đem mọi chuyện giải quyết thật tốt.

Cho dù là khiêu vũ...cũng không thể.

Thời Noãn nghiêng đầu: "Mày lo ba sẽ phản đối chứ gì? Tao tưởng mày nếu thật sự thích, nói cho ba, ba sẽ không phản đối."

Thời Ôn cười khổ. Cô biết, đời trước cô kiên trì muốn khiêu vũ, ba Thời cuối cùng đành đồng ý, cũng chính là như vậy cô mới có thể bị Đinh Tư Thanh hãm hại.

Thời Noãn thấy cô không nói lời nào, thái độ cứng rắn, một bộ lấy đao bức người:

"Ngày mai nhất định phải đi, không đi cũng phải đi."

-

Sáng hôm sau, Thời Ôn từ sáng sớm đã bị Thời Noãn kéo đi. Cô cũng không có tâm tình lẫn lộn với Thời Noãn, liền đồng ý.

Nơi tổ chức cuộc thi cách nhà họ Thời không xa, ngồi xe bus nửa giờ liền đến nơi. Thời Ôn cùng Thời Noãn tìm được chỗ ngồi, an tĩnh chờ đợi.

Thời Noãn ngồi một bên nghịch điện thoại, Thời Ôn nhắm mắt nghỉ ngơi.

Âm nhạc bỗng chui vào trong tai.

Giai điệu quen thuộc.

Thời Ôn động động ngón tay, mở mắt ra.

Ánh đèn giữa sân khấu không biết đã bật từ lúc nào, dưới ánh đèn nhu hoà, thiếu nữ mặc trên mình bộ váy dài yếu điệu lại tha thướt, theo âm nhạc mà nhảy múa, giống như một con bướm.

Đây chính là khúc [hoá điệp].

Là khúc đã được cải biên.

Thời Ôn chớp chớp mắt, tầm mắt mông lung cũng dần rõ ràng, cô nhìn thiếu nữ trên sân khấu, eo dùng sức, tay áo vung lên, che khuất mặt, tay áo hạ xuống, liền lộ mặt.

Thời Ôn nhìn rõ ràng, giống như sét đánh giữa trời quang, không thể động đậy.

Thời Noãn đánh giá biểu tình của cô: "Cảm giác thế nào?"

Thời Ôn quay đầu nhìn cô, có chút tức giận: "Sao lại mang em tới đây?"

Thời Noãn bĩu môi: "Chính là muốn mày nhìn thấy Đinh Tư Thanh. Nhìn thấy chưa? Cô ta ở trên sân khấu toả sáng như vậy, mọi người dưới đài tầm mắt đều đặt trên người cô ta. Mày cam tâm sao? Nếu tao mà là mày, nhất định sẽ không cam lòng. Ôn Tư Sương đối xử với mày thế nào? Bà ta lại đối xử với Đinh Tư Thanh thế nào? Con chồng thì được cưng chiều mà lớn lên, con gái ruột thì lại trở thành một đứa vô danh tiểu tốt. Mày không muốn chứng minh cho Ôn Tư Sương thấy sao? Đây chẳng phải là ước mơ của mày à?"

Thời Ôn chậm chạp lắc đầu.

Đời trước Thời Ôn cũng nghĩ như vậy, chỉ là đời này cô không dám, cô không có thời gian, cũng không có sức lực.

Cô chỉ hi vọng gia đình mình yên ổn, Trần Trì cũng bình an, không hắc hoá.

Thời Ôn đứng lên: "Em muốn về."

Cô cũng mặc kệ Thời Noãn giữ lại, từ cửa thông đạo đi ra ngoài.

Buổi biểu diễn vừa vặn kết thúc, mọi người nhiệt liệt vỗ tay, Thời Noãn nhìn người trên sân khấu cười đến sáng lạn, không cam lòng đuổi theo Thời Ôn.

Ở hàng ghế VIP, mấy nam sinh ngồi giữa một đồng nữ sinh, Lưu Cánh lọt vào ánh mắt bắt mắt của bốn phương tám hướng, bắt đầu dĩ dầy dĩ Trương Diệu: "A Diệu, dậy đi."

Trương Diệu mơ mơ hồ hồ mở mắt ra: "Có chuyện gì?"

Lưu Cánh nghiêng răng nghiêng lợi:

"Mấy bảo lừa Sinh ca tới đây chụp ảnh cùng Đinh Tư Thanh để cho chị dâu ghen, kết quả mày lại ngủ mất. Còn kế hoạch thì sao?"

Trương Diệu xoa xoa mắt, lúc này mới nhớ tới:

"Ngày hôm qua uống hơi nhiều nên quên mất."

Hắn nhìn về thiếu niên cũng ngủ bên cạnh, vỗ vỗ vai cậu:

"Sinh ca, mau dậy thôi."

Trần Trì ngủ không sâu, Trương Diệu vừa động vào cậu liền dậy, cậu chậm rãi mở mắt ra, nhìn đến nữ sinh trên sân khấu - Đinh Tư Thanh.

Giọng cậu lập tức trầm xuống:

"Chuyện này là thế nào?"

Trương Diệu cười cười: "Đây chính là chỗ tốt em nói với anh đấy!"

Trần Trì lạnh lùng bức ra một chữ: "Cút."

Trương Diệu tuy rằng không biết vì sao cậu lại không vui, tuy rằng là lừa tới, nhưng cũng không cần phải nói như vậy chứ.

"Sinh ca...ơ...anh đi luôn sao?"

Trương Diệu đuổi theo, Lưu Cảnh cũng nhanh chân đứng dậy, mấy nam sinh còn lại không hứng thú gì với múa may cũng đồng loạt rời đi nốt.

Bên ngoài không khí trong trẻo, Thời Ôn có chút không thoải mái. Cô lại nghĩ đến thân ảnh trên sân khấu kia.

Cô mím môi, hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu, còn chưa kịp rời đi liền ngây ngốc.

Từ cửa số 5, có mấy nam sinh đi ra.

Nam sinh đi đầu mặc áo khoác màu đen có mũ, tóc mái rời rạc tán ở giữa lông mày, làn da lạnh bạch, gò má thon gầy. Cậu rũ mắt đi xuống bậc thang, tùy ý nhìn. Quét mắt đến chỗ Thời Ôn, liền khựng lại.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Anh còn yêu em không? □

Editor: Mary

Beta-er: Sel

Vừa vận lộn vào tầm mắt.

Người một tuần nay không thấy đâu, giờ phút này lại xuất hiện ở chỗ không nên xuất hiện nhất.

Thời Ôn không biết nên dùng biểu tình gì để đối mặt, thời điểm chân vừa có cảm giác, việc đầu tiên cô làm chính là chạy đi mất.

Trần Trì cũng cảm thấy bất ngờ.

Sao lại xui xẻo như vậy, đúng lúc gặp được Thời Ôn, lại là lúc cậu từ bên trong bước ra.....

Cậu thấy cô xoay người chạy đi, phản ứng đầu tiên chính là đuổi theo. Nhưng bước chân cậu vừa chạy đi một nửa đã cố chấp dừng lại.

Thời Ôn chạy ra cửa lớn, cũng không quay đầu lại, thoát một cái biến mất trong tầm mắt mấy nam sinh.

Lưu Cảnh nhìn mà tròn tròn mắt, "Sinh ca, anh với chị dâu lần này cãi nhau lớn thật đấy, chị ấy nhìn thấy anh như gặp lưu manh liền chạy biến."

Trương Diệu dương dương mi, để tay lên vai Trần Trì, "Nhìn đi nhìn đi Sinh ca, chị dâu thật sự giận anh rồi. Em nói cho anh nghe một phương pháp để làm lạnh. Chờ em đem ảnh của Đinh Tư Thanh đưa cho chị dâu, dặm thêm chút mắm muối nói Đinh Tư Thanh theo đuổi anh, anh là bị ép buộc, chị dâu khẳng định sẽ ghen, không muốn cùng anh cãi cọ, nói không chừng còn chủ động làm hoà. Đến lúc đó Sinh ca, anh nhất định phải xin lỗi em, vừa mới này còn phát hỏa chửi em lừa anh đến chỗ này..... Nhưng mà, không nghĩ chị dâu nhìn nhu nhu nhược nhược như vậy, mà lại không dễ tính, còn tuyệt tình như vậy, không muốn cùng anh nói lời nào, quay đầu liền chạy....."

Trương Diệu lắc đầu thổn thức, bị người đẩy vai một cái, hấn nhú nhú mi, "Mày đừng tao làm con mẹ gì?"

Lưu Cảnh bĩu môi, ý bảo hấn cam miệng chạy qua xem Trần Trì.

Trương Diệu đi qua, liền thấy Trần Trì âm u nhìn mình, khi ánh mắt gặp nhau, hấn cảm thấy mình đã trải qua một hồi trời long lở đất.

Mấy nam sinh hi hi ha ha tới, an an tĩnh tĩnh đi. Trờ lại K, từng người liền tán ra, Trương Diệu và Lưu Cảnh cũng không dám đi theo Trần Trì. Hai người ngồi ở cách đó không xa, xem Trần Trì giống như mấy ngày trước không ngại chết đuối rượu chính mình.

Trương Diệu nhìn đến buồn bực, "Sinh ca hà tất phải như vậy, tuy rằng chị dâu không nhẹ nhàng, rất hơn thua, nhưng khẳng định đàn ông chúng ta còn hơn thua hơn, trực tiếp dùng sức mạnh là được."

Lưu Cảnh đập hấn một chân, "Đừng có đưa mấy cái ý kiến ngu như bò!"

Trương Diệu nhăn mũi, "Cái này đâu phải ngu như bò, chị dâu cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ, tao thông minh như vậy ở cửa quán bar lại có thể bị chị ấy hớ một phen. Sinh ca cãi không lại chị ấy, chỉ có thể dùng kẻ sách kia!"

Lưu Cảnh nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn lắc đầu, "Tao cảm thấy chuyện tình cảm của hai người bọn họ chúng ta tốt nhất đừng nhúng tay vào, mấy cái ý kiến

tào lao của mày có ngày bị Sinh ca đánh cho bốc hơi."

Trương Diệu hừ lạnh, cầm hạt dưa trên bàn, cắn mấy cái, lại nói: "Nếu không chúng ta thử xem, đem ảnh Đinh Tư Thanh đưa cho chị dâu, chị dâu nói không chừng liền cảm thấy ghen tuông?"

Lưu Cảnh nhảy xuống ghế cao, "Mày tự tìm chết đi, đừng lôi tao theo."

.....

Thời Ôn mở máy tính ra, lướt vào trình duyệt tìm kiếm. Gõ vào ba chữ "Đinh Tư Thanh", hoàn toàn là hành động vô ý thức.

Chờ ảnh mất cô có tiêu cự, lọt vào trong tầm mắt chính là ảnh Đinh Tư Thanh mặc váy dài đang khiêu vũ.

Chán ghét từ đáy lòng thoáng dâng lên, cô lướt xuống, lại nhìn đến một video khác —— là trước khi buổi diễn bắt đầu, Đinh Tư Thanh được phỏng vấn ở phòng hóa trang.

Thời Ôn do dự vài giây, click mở.

Đập vào mắt, chính là gương mặt tươi cười bắt mắt của Đinh Tư Thanh.

Xinh đẹp không?

Xinh đẹp.

Khiêu vũ tốt không?

Rất tốt.

Cho nên Trần Trì thích cô ấy?

Thời Ôn ần tậm dừng, lạnh lùng đánh giá.

Còn không phải là bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thối rữa sao?

Như thế nào lại thích Đinh Tư Thanh.....

Rõ ràng lúc trước thích cô như vậy, sao có thể thích người khác, còn cố tình là Đinh Tư Thanh.

Thời Ôn ngã lên trên giường, cánh tay không cẩn thận đụng đến máy tính, video một lần nữa phát lên. Cô không suy nghĩ liền ần tậm dừng, nhìn trần nhà đến xuất thần.

Có lẽ là vì làm cô ghen, muốn cô tức giận sao?

Nhưng vì sao lại phải là Đinh Tư Thanh, cô luôn nói mình ghét Đinh Tư Thanh.

Khả năng lớn nhất chính là cậu thật sự thích Đinh Tư Thanh.....

Nhưng không phải cậu rất thích cô sao? Rõ ràng thích cô như vậy, gắt gao ôm lấy cô, sợ cô vài giây tiếp theo liền biến mất, dính lấy cô, cậu không thấy cô ở trong tầm mắt liền trở nên sốt ruột, ngoại trừ những chuyện liên quan đến nam sinh khác, mọi chuyện ở mặt khác cậu đều nhường nhịn cô.

Sao lại biến thành như vậy.....

Thời Ôn cuộn người lại, quơ tay bắt lấy gối ôm che khuất mặt.

Cảm xúc bị thương ở đáy lòng liền toát ra như đêm mưa tầm tã, quang cảnh trong quá khứ nhảy lên trước mắt, thoáng hiện lại biến mất, gọi lên tầng tầng gợn sóng, ảm ướt toàn bộ phòng.

"Nếu vậy, sang năm có "Đại hội khiêu vũ cổ điển " ba năm mới xuất hiện một lần, cô sẽ tham gia sao?"

"Tôi rất có hứng thú, thật ra khi tôi ở nước ngoài....."

Thời Ôn đỏ mắt bỏ gối ra, ánh sáng chui vào mắt, nước mắt trong suốt.

Cô lấy giấy xoa xoa mắt.

Đại hội khiêu vũ cổ điển.

Sinh viên đại học thuộc khóa khiêu vũ đều dựa theo thứ tự đoạt giải, giải càng cao khả năng được nhận vào học viện vũ đạo Nam Đều càng cao.

Tư chất bất phàm, nếu may mắn được lão sư ở học viện Nam Đều coi trọng thì sẽ được thu làm đệ tử. Cứ ba năm vừa vắn sẽ tổ chức một lần.

Đời trước, Thời Ôn bởi vì hai điều này, cuối cùng quyết định báo danh thi đấu.

Cũng chính vì tham gia thi đấu, mới xảy ra loạt chuyện sâu xa giữa cô và Đinh Tư Thanh.

"Tháng tư năm sau cô cũng chỉ mới mười chín tuổi, sẽ cùng đông đảo học sinh đại học thể hiện tài năng, nhưng cô đã là học sinh ở học viện Nam Đều. Tư Thanh, cô không lo lắng sẽ có tuyển thủ nói cô đoạt cơ hội của người khác sao?"

"Tôi không xem trọng thứ hạng, chỉ tham gia thi đấu với tinh thần hữu nghị. Hơn nữa, tôi cảm thấy mọi người trong nước đều thật sự rất ưu tú, nhất định sẽ không kém hơn tôi."

"Không xem trọng thứ hạng? Tư Thanh thật sự rất hào phóng như trong lời đồn, tôi liền chúc cô cuối tháng tư năm sau có thể thi đấu với trình độ được kỳ vọng."

Thời Ôn hít hít mũi, nghe một đoạn đối thoại như thế, nhin không được cười nhạo thành tiếng.

Từ từ..... Cuối tháng tư?

Thời Ôn vội vàng kéo video lên, xác nhận phóng viên thật sự nói tháng tư.

Thi đấu sao có thể tổ chức vào cuối tháng tư?

Tìm Thời Ôn đập như sấm, cô nôn nóng search "Đại hội khiêu vũ cổ điển".

Nhảy ra official website.

Cô rê chuột đi vào, trang web cổ phong, chính giữa có mấy hàng tin tức ——

Thời gian báo danh: năm 20XX tháng 11 ngày 1 — năm 20XX tháng 12 ngày 30

Thời gian thi đấu: năm 20XX tháng 4 ngày 25 — năm 20XX tháng 4 ngày 27

Địa điểm: Đang quyết định.

Ngón tay Thời Ôn run lên.

Không có khả năng.

Thi đấu ở đời trước rõ ràng là vào ngày mùng 10 tháng 4.

Sau đó phát sinh sự việc Trần Trì làm nổ trường, là tháng 4 ngày 16.

..... Chẳng lẽ một đời này được sửa lại?

Rất nhiều sự tình đều đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, cho nên thời gian thi đấu và sự việc oanh tạc phía sau cũng thay đổi?

Thời Ôn chà xát đôi tay đang lạnh dần.

Có lẽ mốc thời gian của sự kiện kia cũng bị ảnh hưởng?

Thời Ôn nghiêng nghiêng đầu, mê mẩn mà nhìn thời gian ở góc phải màn hình máy tính.

Năm 2018 tháng 11 ngày 2.

Thời gian đều bị xoay chuyển, đình chỉ giống nhau.

Chờ một chút!

Thời gian nổ trường có thể xảy ra trước không?

Thời Ôn xém chút quên cả hô hấp.

Có khả năng..... có khả năng xảy ra trước, nói không chừng chính là ngày mai.

Trần Trì.....

Trần Trì!

Thời Ôn luống cuống tay chân từ trên giường bò dậy, sờ đến di động, lập tức gọi cho Trần Trì.

Trong lúc sợ hãi, cô chạy ra cửa phòng, gặp mẹ Thời bụng trái cây đang muốn đưa đến phòng cô, cô chưa kịp giải thích một câu, hoảng hoảng loạn loạn chạy ra cửa nhà.

Điện thoại không gọi được.

Thời Ôn ngồi trên xe taxi, gọi tới gọi lui đến tám cuộc.

Ồ K, Trần Trì nằm ở trên sofa vừa uống vừa rót. Nhậm Xích nhìn không nổi, gọi người dọn cái bàn trước mặt cậu.

Nhậm Xích: "Mẹ nó, nó uống cỡ này không biết tao uống tới nghèo trước hay nó uống tới chết trước."

Trần Trì uống đến ý thức mơ hồ, sờ không thấy rượu cũng không sờ soạng nữa.

Trương Diệu đứng bên cạnh Trần Trì, đánh giá lên xuống, "Em cảm thấy là Sinh ca uống tới chết trước, thật đúng là không nhìn ra anh ấy là một tên si tình."

Khi bọn họ nói chuyện, Trần Trì nấc lên nỉ non một tiếng "Ôn Ôn", rồi ngủ mất.

Lưu Cánh đứng ở trên bàn, "Cái này gọi là sống mơ mơ màng màng đúng không?"

Bên chân rung lên, Lưu Cánh bị dọa nhảy dựng, ngã xuống, khó khăn lắm mới đứng vững.

Trương Diệu cảm lấy di động của Trần Trì trên bàn, "Duma, điện thoại của chị dâu!"

Lưu Cánh: "Mau bật lên!"

Trương Diệu: "Bật cái rắm, Sinh ca uống say đến không biết trời đất, chị dâu biết anh ấy uống nhiều như vậy không phải càng tức giận hơn sao?"

Lưu Cánh: "Vậy thì từ chối?"

Trương Diệu để điện thoại lại trên bàn, "Coi như không ai nghe thấy đi."

Lưu Cánh: "Chị dâu sẽ không suy nghĩ không thông, chạy tới đây chứ?"

Trương Diệu xuy nói: "Hết một tuần không tới, hôm nay khẳng định cũng không tới."

Nửa giờ sau, Trương Diệu nhìn đến Thời Ôn đột nhiên xuất hiện ở quán bar, sợ tới mức trên từ ghế cao ngã xuống.

Hắn căn bản không kịp cản, Thời Ôn liền chạy đến trước người Trần Trì.

Thời Ôn quét mắt đến di động ở trên bàn và Trần Trì nằm trên sofa, nhẹ nhàng thờ ra.

"Trần Trì....."

Cô đi qua, đẩy đẩy vai cậu.

Người trên sofa giật giật, chậm rãi mở mắt ra, ánh sáng tiến vào đôi mắt, Trần Trì đem người trước mặt nhìn rõ ràng.

Cậu cười nhạo một tiếng, biết chính mình vẫn còn ở trong mộng.

Cô sẽ không đến đây, một tuần nay cô cũng chưa từng đi tìm cậu, chắc đã vui vẻ ném người biến thái như cậu đi, xảy ra chuyện hôm nay, cô càng không muốn nhìn thấy cậu..... Cô trước nay chưa từng tin cậu, cô chắc chắn cho rằng cậu cố ý đi xem người kia biểu diễn, cô chắc chắn cho rằng hai người bọn họ có gì đó.

Trần Trì ngồi dậy muốn đi lấy rượu, người trước mặt cũng đi theo sau, cách xa vài phân.

Ở trong mộng còn trốn cậu?

Cậu duỗi tay bắt lấy tay cô, đem cô ôm vào trong lòng ngực.

Thời Ôn trở tay không kịp, cùng với một tiếng hô nhỏ rồi ngã trên người cậu.

Một khắc cơ thể chạm vào nhau, hai người đều ngây ngẩn cả người.

Trần Trì cúi đầu, nhìn về phía người trong lòng ngực.

Là cô?

Cậu đang nghĩ ngợi, người trong lòng ngực bò lên, đứng ở kế sô pha.

Thời Ôn vuốt vuốt tóc, liếm liếm môi có chút khô ráo.

"Cái kia....."

Cô có rất nhiều lời nói muốn hỏi cậu.

Cô muốn hỏi, cậu vì sao lại đi xem Đinh Tư Thanh biểu diễn? Cậu thích Đinh Tư Thanh sao?

Hay là đi xem biểu diễn chỉ vì muốn chọc giận cô? Vì sao cố tình chọn Đinh Tư Thanh, không sợ cô không bao giờ gặp lại cậu?

Nhưng giờ khắc này, cô đột nhiên cảm thấy những cái đó đều không quan trọng, cô chỉ cần một đáp án.

"Trần Trì, anh còn thích em không?"

Trần Trì giương mắt, biểu tình phức tạp.

Cậu nhìn đến Trương Diệu cách đó không xa, khoe khoang mà tung tăng nhảy nhót.

Là kẻ sách của Trương Diệu.

Qua hết một tuần cô cũng chưa tới tìm cậu, mà hôm nay, cô biết cậu đi nhìn người kia biểu diễn, cố ý tới này tìm cậu..... Là cảm thấy ghen tuông, sợ cậu bị cướp đi cố ý giành lại sao?

Bởi vì người kia là người cô ghét, cô không cam lòng cậu bị người như vậy cướp đi, cho nên mới tới. Có lẽ, đổi một đối tượng khác, cô liếc mắt cũng sẽ không thèm để ý.....

Thời Ôn lo âu chờ cậu trả lời, thấy cậu này giờ không nói gì, tâm lạnh đi một nửa. Nghiêng phía sau đi qua một người, cô nhìn lại, là một nam sinh, cũng mặc kệ, đi qua trực tiếp bắt được cánh tay của nam sinh kia.

Trong chớp nhoáng, cô giữ lấy tay của nam sinh kia đẩy mắt cậu liền dâng lên hàn khí không hề che giấu.

Như vậy là đủ rồi.

"Trần Trì, anh còn thích em."

Thời Ôn nói, trái tim cùng với tay chân chậm rãi ấm lại.

Cô tiến về hướng cậu, giữ chặt tay cậu, nhìn đến biểu tình kinh ngạc của cậu, ôn nhu nói: "Em không chê anh, cũng không sợ anh."

"Trần Trì, em cũng thích anh."

Nếu nói ra, là cô dụ dỗ cậu trước.

Cô quyết định dụ dỗ đến cùng.

Tình cảm của bọn họ là chuyện của bọn họ, tuyệt đối không thể kéo người vô tội vào, một đời này cậu sẽ không làm nỏ trường, cô sẽ yêu thương cậu.

Cô không chỉ muốn cậu không trở thành người xấu, cô còn muốn chữa khỏi cho cậu, làm cậu trở thành người tốt.

Thời Ôn: "Không có chuyện 'cứ như vậy đi' đâu, em không đồng ý, em tuyệt đối không chia tay với anh."

Trần Trì chớp chớp mi, đem lời nói đầy tính chiếm hữu của cô đảo trong đầu một vòng, cậu trào phúng nhắc nhắc môi, "Không chia tay? Em thật sự muốn cùng một con quái vật ở bên nhau?"

Cậu cười đến rõ ràng, đậm ý vị trào phúng.

Cô lại nhìn đến ánh sáng đang yếu dần ở đáy mắt cậu, "Ồ trong mắt em anh trước nay không phải là quái vật, em không cho phép anh nói chính mình như vậy."

Ý cười của cậu khựng lại, cổ họng khô khốc.

Rõ ràng cô sợ cậu, vẫn luôn lấy lòng cậu, sợ cậu tức giận sợ cậu không vui, vẫn luôn nơm nớp lo sợ, cô để ý người kia như vậy sao? Bởi vì người kia,

nguyện ý lưu tại bên người cậu.

Cậu nằm lên trên sô pha, "Đừng miễn cưỡng chính mình."

Thời Ôn có chút bất đắc dĩ, "Em không miễn cưỡng chính mình."

Cậu nhìn thẳng cô, tầm mắt vẫn luôn cố định, thật lâu sau, cậu mở miệng: "Em thật sự không sợ?"

Thời Ôn chớp mắt, "Vốn dĩ không sợ."

Nếu sợ thì trước giờ sẽ không ở bên cậu.

Trần Trì gạt nhẹ khóe miệng, "Anh đã cho em cơ hội rồi đi, mặc kệ em bởi vì cái gì mà ở lại, anh đều sẽ không buông tay."

"Em sẽ hối hận, em căn bản không biết đâu mới là anh chân chính."

Thời Ôn nhấp môi.

Như thế nào là cậu chân chính?

Còn cần bao nhiêu chân thật?

"Em không hối hận."

Trần Trì mặt mày bất động, nhàn nhạt nói: "Vậy em hôn anh."

Thời Ôn: "....."

Như thế nào lại đòi hôn.

Dù sao không phải lần đầu tiên hôn.

Cô khom lưng, nhắm mắt lại nhanh chóng hôn vào miệng cậu một cái.

Mới vừa đứng dậy, liền nghe được âm thanh của cậu, "Đầu lưỡi cũng không đưa vào, không có thành ý."

Vành tai Thời Ôn nóng lên, cổ ửng đỏ.

Cậu đem phản ứng của cô thu vào đáy mắt, hầu kết lẫn lộn, thanh âm áp bức, "Hối hận?"

Thời Ôn bị cậu không ngừng hỏi như vậy có chút bối, cô đứng thẳng, bẽ nghề nhìn cậu nói, "Không hối hận, cũng không sợ anh. Anh đã nói em không cần cho anh mặt mũi, cho nên về sau hôn hay không hôn, hôn anh đuối đầu lưỡi hay không đuối đầu lưỡi, em sẽ tự quyết định."

Cô nói xong một hơi, rồi sau đó ý thức được chính mình nói cái gì, sắc mặt lại đỏ ửng.

Trần Trì bị cô nói như vậy có chút không phản ứng kịp.

Thời Ôn xấu hổ đến muốn nhảy xuống hố, nhưng cảm thấy mặt mũi vẫn ổn.

Khi mở miệng lại, thanh âm nhẹ đi không ít, "Em phải về nhà, anh là bạn trai em, anh....."

Trần Trì trực tiếp đứng lên, giữ chặt tay cô đi ra ngoài.

Cô hít sâu một hơi, đem tư thế bị cầm tay đổi thành mười ngón tay đan vào nhau.

Vậy là giải hoà đi.....

Lần này cô sẽ nắm chặt.

Cùng nhau kiên cường sống sót, vô luận có chuyện gì xảy ra cũng không đáng sợ hơn cái chết.

.....

Trần Trì gọi taxi, xe chạy một đường đến trước nhà Thời Ôn.

Hai người xuống xe, Thời Ôn nhìn chăm chăm mũi chân, lại ngẩng đầu nhìn cậu, "Ngày mai tới trường đi, em sẽ mang bữa sáng cho anh..... Đi ngủ sớm một chút, nhớ mơ về em."

Haha hai người này ngốc quá tui phải thúc đẩy tí chứ bản gốc là "Mơ đẹp"

Cô phải rời khỏi, Trần Trì không để cô đi. Nhớ nhưng như độc được được tẩm vào xương cốt cậu, từng chút từng chút xâm chiếm tâm trí cậu.

Cậu sẽ nhớ cô đến phát điên.

Cậu ôm lấy cô, nâng cằm cô, gia tăng nụ hôn ở quán bar.

Thời Ôn kinh hoàng thất thố.

Đây chính là dưới nhà cô!

Cha mẹ cô hoặc là Thời Noãn vừa lúc đi dạo phố trở về hoặc là xuống lầu vứt rác thì làm sao bây giờ?!

Cô tâm loạn như ma, thời điểm muốn đẩy cậu ra lại dừng tay, suy nghĩ vài giây, cuối cùng quyết định cắn cậu một ngụm, còn chưa cắn xuống, cậu liền rời đi.

Trần Trì lúc thì ôn nhu lúc thì cường ngạnh chiếm lấy môi cô, phát ra tiếng làm người ta cảm thấy thẹn thùng.

Tay cậu vẫn giữ lấy cằm cô, nhìn cô thở hồng hộc lại có bộ dạng lo lắng hãi hùng, khàn khàn mở miệng: "Đây là việc anh vẫn luôn muốn làm..... Ôn Ôn, kích thích sao?"

Thời Ôn cảm thấy toàn thân mình đỏ ửng như tôm luộc.

Trần Trì thấy cô không nói lời nào, lại hôn lấy cô, bắt quá chỉ hôn miệng cô một vòng, nhanh chóng rời đi. Khi rời đi lại mút môi cô một cái thật mạnh.

"Sợ hãi cũng không kịp rồi."

Cậu sẽ không để cô đi, cậu cũng sẽ không kiêng nể gì bại lộ bản tính, hoàn toàn thuận theo bản năng làm ra những việc đầy tính chiếm hữu với cô.

Trần Trì mắt đen sâu thẳm, cậu xoa xoa môi cô, nhẹ nhàng dán sát vào.

Trên môi đau xót, cậu nhíu mày.

Thời Ôn cắn cậu một ngụm thật mạnh, "Sợ hãi sợ hãi, anh cũng không phải là quỷ."

Cô không đợi cậu phản ứng, chạy nhanh vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Cái này, chính là do cô ấy cắn! □

Editor: Sel

Thời Ôn từ trong mộng tỉnh dậy, cũng không nhớ rõ mình đã mơ cái gì, chỉ cảm thấy ngủ vô cùng an ổn. Đã lâu lắm rồi chưa ngủ ngon như vậy, cô ngồi dậy, duỗi duỗi eo.

Điện thoại trên bàn rung lên.

Thời Ôn chớp chớp đôi mắt vẫn còn buồn ngủ.

Đồng hồ báo thức reo lên, cô nghĩ mình cũng ngủ ngon thật.

Thời Ôn cầm lấy điện thoại tắt báo thức đi, lại nhìn đến thời gian trên màn hình, có chút không tin tưởng mà dụi mắt. Sau khi xác nhận xong, cô vội vàng nhảy xuống giường, nhanh chóng rửa mặt thay quần áo.

Trần Trì ngồi ở trong phòng học trống rỗng đã hơn nửa giờ, sắc mặt ngày càng lạnh, cậu trào phúng nhếch nhếch môi, nằm bò xuống bàn.

Bữa sáng bữa sáng, bữa sáng của Trần Trì.

Mua xong bữa sáng của hai người, Thời Ôn dẫm lên tiếng chuông vào học mà chạy vào lớp.

Vừa vào lớp, cô cũng không quản nhiều, trực tiếp đặt bữa sáng lên bàn Trần Trì, chuyện thứ hai chính là nộp bài tập toán.

Lúc thấy cô đến Sứ Tề liền đứng lên, Thời Ôn vừa lấy sách ra thì cậu ta cũng đến gần.

Một người đưa ra, một người nhận lấy.

Đột nhiên có một bàn tay vươn tới, cầm lấy vở bài tập của cô.

Hai người đồng thời nhìn lại, liền thấy gương mặt Trần Trì khó coi đến cực điểm.

Trần Trì không quên lần trước Sứ Tề thu bài tập rồi chạm phải tay Thời Ôn, đáy lòng đầy tức giận, nhưng vẫn bình tĩnh lạnh mặt đưa vở bài tập cho Sứ Tề:

"Cẩn thận một chút!"

Sứ Tề không rõ lí do, cũng không muốn lí giải lời nói cùng hành động kì quái của cậu, thu xong bài tập liền rời đi.

Thời Ôn vuốt vuốt hai bên tóc mái.

Xem ra lúc đó cậu thấy rất rõ ràng, đến bây giờ vẫn nhớ.

"Hôm nay em dậy muộn, xin lỗi anh nha!"

Thời Ôn thấp giọng giải thích.

Trần Trì cầm lấy bánh bao trên bàn: "Anh còn tưởng em không đến."

Thời Ôn không vui mà chẹp miệng: "Em đã nói là em..."

Trần Trì mím môi: "Em không trả lời tin nhắn của anh!"

"Hả?" Thời Ôn lấy điện thoại ra: "Em vội quá nên chưa xem."

Cô mở điện thoại, nhìn đến một tin nhắn chưa đọc.

[Chào buổi sáng!]

Tiếng chuông vào học lại lần nữa vang lên, Thời Ôn nhanh chóng cất điện thoại đi. Cô xé một tờ giấy tiện lợi, viết xuống mấy chữ "buổi sáng vui vẻ" sau đó lại vẽ thêm hình mặt cười, gấp lại, ném sang bàn Trần Trì.

Trần Trì mở tờ giấy ra, nhìn nội dung bên trong thật lâu, sau đó cẩn thận gấp lại để vào trong ví.

-

Thời tiết đột nhiên nóng lên.

Thời Ôn cùng Vương Đình chơi cầu lông được một lúc liền dừng lại cởi áo khoác ra.

Cô nhìn một vòng xung quanh cũng không thấy có chỗ để áo, đành phải buộc vào eo giống như Vương Đình.

Vương Đình buộc xong, thấy Thời Ôn vẫn còn loay hoay liền đến giúp cô, không khỏi cảm thán:

"Cậu gầy thật đi, eo nhỏ quá. Thường ngày Trần Trì đối xử với cậu như nào vậy? Không phải là thô lỗ đó chứ? Cậu chịu được không?"

Thời Ôn nháy dưng: "Cậu đừng có nói bậy!"

Vương Đình cười xấu xa, cũng không tiếp tục trêu chọc cô, chạy đến đối diện tiếp tục chơi cầu lông.

Sân bóng rổ, bóng trong tay Trần Trì bị cướp đi, đội bên kia ghi được một điểm.

Có người bảo nghỉ một chút.

Đỗ Khải Trình lau mồ hôi: "Trì ca, cậu sao vậy?"

Liền thấy cậu híp mắt, sùnn mặt căng chặt nhìn về một nơi.

Đỗ Khải Trình nhìn qua, cũng không ngạc nhiên khi nhìn thấy Thời Ôn, chỉ là bên cạnh cô làm gì có nam sinh nào đâu.

"Sao vậy?"

Cậu ta vừa đi tới hỏi, Trần Trì liền đứng ở trước mặt cậu ta, ngăn trở tầm mắt.

Lạnh băng mấy chữ được thốt ra: "Quản tốt cái mắt của mình đi!"

Lời nói tàn nhẫn vừa nói ra, đằng sau có thanh âm truyền đến:

"Bây giờ nữ sinh đều trắng như vậy à? Có phải do uống sữa bò nhiều quá không, mà mày nhìn eo kia, nhỏ đến nỗi giống như một bàn tay có thể nắm được."

Đỗ Khải Trình tự nhiên biết những lời này là nói Thời Ôn.

Phản ứng đầu tiên chính là – nam sinh kia xong rồi.

Phản ứng thứ hai chính là – phải cản Trần Trì lại.

Nhưng cậu ta còn chưa kịp cản, người trước mắt đã cầm bóng rổ ném mạnh vào nam sinh vừa rồi.

Nam sinh đau đến che lại đầu, không biết ai ném mình, từ trên mặt đất nhảy dựng lên:

"Ai vậy? Đm không biết chơi thì đừng có chơi."

"Tao ném" Trần Trì đi tới, đem quả bóng nhặt lên, nam sinh kia sợ tới mức trốn sang một bên.

Trần Trì ném bóng vào ngực cậu ta:

"Khó chịu? Khó chịu thì ném lại tao này."

Nam sinh bắt lấy bóng, ngần ngừ hỏi: "Tôi ném lại cậu, cậu sẽ không đánh tôi chứ?"

Trần Trì lạnh lùng chọn môi dưới: "Mày cứ thử xem."

Nam sinh cảm thấy mình bị khiêu khích, cậu ta từng nghe qua một ít chuyện về Trần Trì, nhưng từ trước tới nay chưa được tận mắt chứng kiến, hôm nay thử một chút cũng không mất gì.

"Thử thì thử!"

Nam sinh nói xong, cũng không khách khí gì mà ném bóng trở về.

Bóng bị Trần Trì tiếp được, nam sinh không cam lòng thăm mắng một câu, vừa tiến lên một bước, má phải đã bị đập một quyền.

Nam sinh sát sát khoé miệng, quay mặt lại, cũng muốn đánh Trần Trì, nhưng tay chưa kịp vung ra đã bị Trần Trì chặn lại.

Nam sinh cũng mặc kệ kết cấu, cả hai trực tiếp nhào lên. Đỗ Khải Trình muốn ngăn nhưng không có cách nào. Ở sân bóng rổ không ít nam sinh muốn ngăn lại, lại bị hai người thích xem diễn là Đường Hi và Lý Vinh cản trở.

"Không sao đâu! Xem diễn miễn phí là tốt rồi."

Trần Trì không hề cố kỵ, đánh tới khi nam sinh kia không còn sức chống trả. Sau đó cậu đứng thẳng, đi tới chỗ Lý Vinh cùng Đường Hi, không nói một lời tặng cho mỗi người một nắm.

Lý Vinh xoa xoa máu bên khoé miệng: "Mẹ nó Trần Trì mày bị điên à? Tao làm gì mày?"

Trần Trì gạt cánh tay của Lý Vinh đang lôi kéo mình ra, ngữ khí lãnh đạm lại khinh thường:

"Nhìn mày không thuận mắt."

Áo khoác trên eo Thời Ôn buộc không chặt, cô chơi được một lát lại phải dừng lại để sửa. Thời Ôn sửa xong, nhặt cầu lên phát cầu.

Vương Đình vững vàng tiếp được, đánh trở về.

Thời Ôn còn đang muốn đánh lại, cảm giác trên eo căng thẳng giống như bị người ôm lấy, sau đó lại buông lỏng, áo trên eo cũng rời ra.

Vương Đình ở đối diện thấy toàn bộ quá trình.

Chỉ mất vài giây, Trần Trì đã xuất hiện ở phía sau Thời Ôn, ôm lấy eo của cô, chỉ mất vài động tác, áo khoác liền treo trên tay của cậu.

"Về sau không được mặc như vậy."

Giọng nói lãnh đạm rơi vào trong tai, động tác muốn né tránh của cô liền dừng lại.

Trần Trì tránh ra, nhìn cô từ trên xuống dưới, cô bây giờ chỉ mặc đồng phục mùa hè, không có áo khoác buộc ở eo liền nhìn không ra đường cong thân thể.

Ánh mắt lạnh lùng của cậu dần dần khôi phục lại bình thường.

Thời Ôn lúc này mới chú ý trên mặt cậu có vết thương, trên tay cũng đang chảy máu, hẳn là vừa mới bị.

Thời Ôn nhíu mày: "Sao anh lại bị thương?"

"Đánh nhau!"

Ngữ khí của cậu nhàn nhạt, đem áo của cô để lên chỗ không bị thương.

Thời Ôn ngăn ra: "Anh đánh nhau với người khác sao? Có chuyện gì vậy ạ?"

Trần Trì không biểu tình: "Bọn họ nhìn em."

Cô cảm thấy vô cùng khó hiểu: "Nhìn em cái gì... Mọi người đều có mắt mà, nhìn thấy em không phải chuyện rất bình thường à?"

Trần Trì híp híp mắt: "Em không được mặc giống như vừa nãy nữa!"

Cô buồn bực: "Tại sao lại không được?"

Cũng đâu có bị lộ cái gì?

Trần Trì thấy thái độ không cho là đúng của cô, hơi nghiêng răng: "Áo khoác buộc quá chặt nên eo của em lộ ra. Anh không cho phép người khác nhìn."

Thời Ôn nhìn eo của mình, không được tự nhiên mà che đậy.

Mặt cậu lại đen thêm vài phần: "Trước mặt anh không cần che, chỉ có anh mới được nhìn!"

Thời Ôn không còn gì để nói, quyết định không phản ứng cậu về cái đề tài này nữa.

"Chúng ta về phòng học xử lý vết thương được không?"

Thời Ôn nói xong liền chạy lại chỗ Vương Đình.

Hai người nói vài câu, lúc Thời Ôn quay lại trên tay đã cầm áo khoác của Vương Đình.

Cô nhìn cậu cười cười: "Đi thôi!"

Trở lại phòng học, Thời Ôn gấp gọn áo của Vương Đình rồi để lên bàn của cô nàng.

"Đưa cho em."

Cô lấy áo khoác của mình từ chỗ của Trần Trì, sau đó cũng gấp gọn gàng lại.

Sau lưng bỗng nhiên nóng lên.

Thời Ôn bị Trần Trì ôm từ phía sau, hơi thở ấm áp phả vào cổ, cô hơi rụt người lại:

"Trần Trì, đây là phòng học!"

"Không có ai." Trần Trì cọ cọ cô, cảm xúc đã lâu không được chạm tới kích thích đến nỗi trái tim cậu co rút lại. Trần Trì không khống chế được sức lực, ôm cô càng lúc càng chặt, ra sức cọ ở cổ của cô.

Thời Ôn cảm thấy ngứa, nhin không được nhếch lên khoé miệng.

Nhìn đến vết thương trên tay cậu, lại cười không nổi:

"Trần Trì, đừng nghịch nữa. Để em xử lý vết thương cho anh đã!"

Cô vỗ vỗ chỗ không bị thương trên tay cậu.

Trần Trì dùng sức ngửi cổ của cô, không thoả mãn đứng dậy.

Thời Ôn lấy ra hộp y tế, trong lúc đang tìm đồ thì bị Trần Trì nhắc bổng lên.

Cô kêu nhỏ một tiếng.

Nhưng chỉ vài giây sau cậu liền buông ra.

Trần Trì ôm cô ngồi trên mặt bàn.

Thời Ôn ngồi ổn định lại: "Anh làm gì vậy?"

Hai tay Trần Trì chống ở bên người của cô, hơi thở ác liệt không chút nào áp chế mà tán loạn:

"Thế này tiện hơn!"

Cậu ghé sát mặt vào cô.

Ngón tay Thời Ôn rụt rụt, cô bình tĩnh lấy xong đồ vật giúp cậu xử lí vết thương.

Tuy không nghiêm trọng nhưng có lẽ rất đau.

Cô phóng nhẹ động tác: "Trần Trì, về sau anh đừng đánh nhau có được không?"

Trần Trì đang tỉ mỉ đếm những sợi lông mi của cô, nghe cô nói vậy liền quên mất mình đếm tới chỗ nào.

Giọng nói lại trở lên lạnh lùng: "Em sợ anh?"

Thời Ôn:???

Sao cậu cứ nhắc tới vấn đề này mãi thế nhỉ?

"Em nói rồi, em không sợ anh. Anh..."

Câu tiếp theo đã bị nụ hôn của Trần Trì lấp kín.

Lúc này tùy thời đều có học sinh quay trở lại.

Thời Ôn trong lòng lo lắng, hơi dùng sức đẩy cậu, đồng thời cũng ở khoé môi cậu cắn một ngụm.

Trần Trì không những không buông ra, mà hôn lại càng thêm dùng sức.

Vị rỉ sắt ở khoang miệng khuếch tán, cô không cẩn thận đem miệng cậu cắn đến chảy máu. Cô há mồm muốn nói, lại bị hôn càng sâu.

Chờ đến khi hô hấp của cô khó khăn, Trần Trì mới buông ra.

Cậu vươn lưỡi liếm máu bên khoé miệng mình, lại nhìn bộ dáng mờ mịt của cô, môi khẽ nhếch. Trần Trì cúi xuống mút môi của cô vài ngụm mới an tĩnh gục đầu trên vai cô.

Thời Ôn thở phì phò, đại não có chút thiếu oxy:

"Anh không đau à?"

Trần Trì cọ cọ cô: "Em cắn không đau!"

Thời Ôn hít sâu vài cái: "Được rồi!"

Nói xong dùng sức đẩy cậu ra, còn đá vào chân cậu một cái.

Thời Ôn nhảy xuống bàn, xoa xoa miệng, thẳng tắp nhìn cậu:

"Còn cảm thấy em sợ anh không? Sao em phải sợ người mình thích chứ? Anh cảm thấy nếu em không thích anh thì tại sao lại ở bên anh? Trong mắt anh em là kiểu con gái xấu xa vậy à?"

Cô hỏi một hơi xong, tiếng chuông tan học cũng vang lên.

Thời Ôn thu thập tốt đồ dùng y tế: "Tự anh suy nghĩ cho tốt đi!"

Sau đó liền chạy xuống sân thể dục tập hợp.

Trần Trì không đến, bị trừ một điểm.

Thời Ôn vốn muốn giải thích giúp cậu, cuối cùng cô chỉ bấu môi chứ không nói.

Lớp vừa tan ra, Thời Ôn lấy ra điện thoại gọi cho Thời Noãn.

Mới vừa tắt điện thoại của Thời Noãn liền có một người khác gọi tới. Cô tưởng là Trần Trì, nhưng đây không phải số của cậu.

Cô do dự một chút, vẫn là nghe máy.

"Alo, Thời Ôn à? Tôi là Nhậm Xích." Đối phương trực tiếp giới thiệu.

Thời Ôn kinh ngạc: "Là anh sao? Anh muốn tìm Trần Trì à?"

"Không, tôi tìm cô." Nhậm Xích cười cười: "Muốn nói cho cô biết vài chuyện về quá khứ của Trần Trì. Sao? Có hứng thú không?"

Thời Ôn không trả lời.

Nhậm Xích: "Tôi ở quán cà phê gần trường đợi cô, lầu hai bàn số 36. Tôi chính là mạo hiểm tính mạng, không màng Trần Trì đánh mà gọi cho cô. Cô đừng nói cho cậu ta, không cái mạng nhỏ này của tôi cũng đi tong đấy."

Thời Ôn mím môi: "Được!"

-

Cô lại gọi cho Thời Noãn, sau đó đến chỗ hẹn.

Lúc chờ đèn xanh, Thời Ôn nhận được điện thoại của Trần Trì.

Trần Trì chạy đến sân thể dục, nhị ban cũng đã tan học.

Cậu nghĩ đến câu kia của cô, cả người liền không giữ được bình tĩnh.

Cậu gọi điện cho Thời Ôn.

Lần thứ nhất: máy bận.

Lần thứ hai cũng là máy bận.

Rốt cuộc đến lần thứ ba cô mới nghe máy.

"Em đang ở đâu?"

Con người của cậu lạnh băng, sắc mặt khó coi.

Thời Ôn trầm ngâm: "...Tan học còn có thể đi đâu được chứ?"

Trần Trì: "Chị của em còn chưa về."

Đèn xanh.

Thời Ôn đi về phía đối diện, quán cà phê gần ngay trước mắt.

"Em có chút việc nên đi trước!"

Sắc mặt Trần Trì không có dấu hiệu thả lỏng: "Vừa nói thích anh liền bảo anh tự mình suy nghĩ. Ai biết em sẽ chạy đến nơi nào chứ?"

Thời Ôn đứng lại trước cửa quán cà phê:

"Em còn phải đi học, chạy thể nào được? Sao anh cứ nghĩ em sẽ bỏ đi vậy nhỉ? Đây là không tin em đúng chứ?"

Trần Trì nhắm chặt mi, lúc xoay người suýt chút nữa đụng phải một nữ sinh.

Nữ sinh nhỏ giọng kêu, túi trên tay rơi xuống đất liền cuống quýt cúi xuống nhặt.

Trần Trì trực tiếp đi qua nữ sinh kia, cứng rắn nói:

"Anh muốn gặp em, ngay, bây, giờ!"

Nữ sinh phúi phúi cái túi, chạy theo cậu:

"Học trường...anh..."

Trần Trì cũng không nhìn người trước mặt, không kiên nhẫn nói:

"Tôi có bạn gái rồi!"

Nữ sinh bị sắc mặt của cậu dọa sợ: "Không...không phải. Em nghe nói anh không có!"

Trần Trì chỉ vết thương ở khoeo miệng:

"Cái này, chính là do cô ấy cắn!"

Thời Ôn ở bên kia cũng nghe được rõ ràng,

Chuyện xấu hổ như vậy mà cậu cũng dám nói ra?

Nữ sinh nhìn đến vết thương kia giống như là bị cắn, nắm chặt túi, ghen ngào nói:

"Anh...anh yêu sớm..."

Trần Trì lạnh lùng liếc một cái: "Cút!"

Thời Ôn đi vào quán cà phê, nghe vậy nhỏ giọng lẩm bẩm:

"Thái độ của anh như vậy...nếu cô ấy tìm lão sư nói chuyện này thì sao?"

Trần Trì đứng yên, quay người lại, nhìn nữ sinh kia đăm đăm nói:

"Giữ tốt cái miệng của mình. Tôi đánh người không phân biệt nam nữ."

Nữ sinh còn chưa kịp hồi phục tinh thần sau chữ "cút" vừa rồi, nghe cậu nói vậy liền sợ tới mức luống cuống tay chân.

Thời Ôn nhíu nhíu mi, cô có thể tưởng tượng được sắc mặt đáng sợ của cậu khi nói câu này:

"Anh hung dữ như vậy sẽ làm người khác sợ đấy!"

Trần Trì trở lại phòng học, cầm lấy cặp sách liền đi:

"Bọn họ không quan trọng. Bây giờ em đang ở đâu?"

Thời Ôn đã đi lên đến lầu hai, dù sao cô cũng đáp ứng với Nhậm Xích...

"Em sẽ không trốn anh. Buổi tối em đến nhà anh được không?"

Trần Trì đứng ở bậc thang, cậu nhắm mắt lại:

"Anh ở phòng học đợi em!"

Thời Ôn nhấp môi, thờ dài nói: "Vâng."

Cô làm sao có thể trốn cậu được chứ? Hơn nữa nhà cô ở đâu cậu cũng biết...Thật không hiểu trong đầu cậu cả ngày đều nghĩ cái gì.

Thời Ôn tìm một vòng mới thấy được bàn số 36. Nhậm Xích cũng phát hiện ra Thời Ôn, nhìn cô cười cười.

Thời Ôn ngồi xuống, gọi một ly nước ép.

Hai người ngồi đối diện nhau, mắt to trừng mắt nhỏ.

Nhậm Xích ho khan một tiếng:

"Tôi có chút hối hận rồi đây. Không biết cô đã nói cho Trần Trì biết chưa?"

Thời Ôn động động môi: "Yên tâm đi, tôi không có nói!"

Nhậm Xích đỡ trán: "Aizz...chẳng biết tôi lo lắng cái quỷ gì nữa. Cô nhất định không được nói cho Trần Trì, không cái mạng nhỏ này của tôi cũng xong rồi!"

Thời Ôn thấy vẻ mặt hần ta nghiêm trọng liền nói:

"Không đến nỗi như vậy đâu. Chắc anh ấy chỉ đánh anh vào bệnh viện thôi!"

Nhậm Xích chỉ cổ của mình:

"Lần trước chỉ vì cô mà cậu ta suýt chút nữa bóp chết tôi đấy."

Thời Ôn: "Đến cuối cùng anh ấy nhất định sẽ buông tay."

Ánh mắt Nhậm Xích khẽ biến, hừ cười một tiếng, mắt phượng hơi chọn, biểu tình đột nhiên nghiêm túc:

"Cô tin cậu ta thế cơ à?"

Thời Ôn gật đầu.

Nếu không phải sự việc ở đời trước xảy ra, có lẽ Thời Ôn sẽ không tin Trần Trì có thể giết người, hơn nữa còn là người vô tội.

"Trần Trì hẳn là chưa bao giờ nhắc tới chuyện quá khứ của mình với cô?" Nhậm Xích dựa vào ghế, hơi nghiêng ngả: "Chuyện của A Sí, tôi không tin Trần Trì cũng là do quá khứ của cậu ta. Cô nghe xong rồi, sẽ còn muốn tin tưởng cậu ta nữa sao?"

Thời Ôn gật gao nhìn chằm chằm hần.

Nước được bê lên.

Nhậm Xích nhấp một ngụm, hỏi:

"Cậu ta có từng nói về ba mình không?"

Thời Ôn lắc đầu.

Cô chỉ nghe qua mẹ của cậu, chứ chưa từng nghe tới bố của cậu.

"Vậy tôi sẽ kể từ đầu. Nhưng những chuyện này đều là do lúc trước A Sí kể lại cho tôi. Nhưng cô yên tâm, cái này 90% là sự thật!"

Thời Ôn thấy biểu tình của hần nghiêm trọng, trong lòng khẩn trương, tay cũng bắt đầu toát mồ hôi.

Nhậm Xích lại uống lên một ngụm cà phê rồi mới nói:

"Ba Trần Trì là một nhân viên nghiên cứu, mẹ cậu ta lại là thiên kim nhà giàu. Mẹ cậu ta vì để được sống với ba cậu ta mà cắt đứt liên lạc với nhà mẹ đẻ. Hai người lúc đầu rất hạnh phúc, sinh ra Trần Trì. Cho đến khi cậu ta được 5 tuổi, ba cậu ta vì làm thí nghiệm mà bị phế đi tay, thành quả nghiên cứu được một nửa cũng bị lấy đi. Ông ta lúc này chẳng khác gì phế nhân."

"Lúc đầu là say rượu, vì trong nhà không có tiền mà ông ta trút giận lên mẹ Trần Trì. Mà ông ta chỉ đánh người bằng cánh tay bị phế của mình. Mà tay đã bị phế thì không có sức lực, để chứng tỏ mình không bị tàn phế, ông ta liền đánh đến khi chảy máu mới thôi, những lúc như thế ông ta đều cầm đồ dùng trong nhà mà đánh. Hồi đó chỉ đánh mẹ Trần Trì bởi cậu ta còn nhỏ, sau này..."

Nhậm Xích nói đến đây, dừng lại đánh giá Thời Ôn, thấy sắc mặt cô trắng bệch, không biết là sợ hay là lo lắng.

Hần nhăn chặt mi, tiếp tục nói:

"Sau đó mẹ của Trần Trì chịu không nổi mà bỏ đi. Cả nhà chỉ còn lại Trần Trì và người đàn ông bạo lực đó. Sự nghiệp thất bại, hôn nhân cũng thất bại, ông ta liền trút giận lên người Trần Trì. Cậu ta 10 tuổi liền bắt đầu đánh nhau để bảo vệ chính mình, cũng là lúc ấy quen được A Sí. Trong trí nhớ của tôi, Trần Trì lúc ấy rất gầy, giống như chân chì cần dùng sức đá một chút sẽ gãy. Cậu ta lúc ấy vì để không bị bạo hành thường đến nhà tôi ở hoặc...ngủ đầu đường. Hiện tại bị đánh cũng không sợ, có lẽ đã quen với cảm giác đau đớn rồi."

Nhậm Xích gãi gãi da đầu, đột nhiên không nói tiếp. Hần nghĩ lại một năm hiểu lầm Trần Trì kia liền chỉ muốn quay lại tự đập cho bản thân một trận.

"Sau đó thì sao?"

Nhậm Xích ngẩng đầu, thấy Thời Ôn đang nhìn mình, đôi mắt đen nhánh như động, vô cùng bức người.

Hần cầm lấy ly cà phê:

"Có một ngày ba Trần Trì uống quá nhiều rượu lại muốn đánh cậu ta. Trần Trì trốn ở ban công, ông ta đứng không vững, ngã xuống, chết..."

Thời Ôn run giọng hỏi: "Chết trước mặt của anh ấy?"

Nhậm Xích chậm chạp gật đầu: "Nhưng chuyện này không phải mấu chốt, quan trọng chính là... Cảnh sát đều cho rằng Trần Trì không chịu nổi cảnh bạo hành mà đẩy ông ta xuống. Trần Trì bị đưa đến trại cải tạo một thời gian dài, mãi cho tới khi bọn họ tìm được camera chống trộm, chứng minh Trần Trì vô tội. Chính là Trần Trì không có ba, mẹ thì lại chạy mất, cho nên liền bị đưa vào cô nhi viện. Lúc ấy cả thể xác lẫn tinh thần của cậu ta đều bị tàn phá, hành vi cử chỉ không giống với những đứa trẻ bình thường...Sau đó liền bị đưa đến bệnh viện tâm thần..."

Cả người Thời Ôn giống như bị kim châm, đau đớn âm ỉ.

Nhậm Xích uống một hơi hết ly cà phê, đứng đến nỗi nhe răng trợn mắt:

"Về sau mẹ Trần Trì trở về, đón cậu ta về nhà...Từ ấy Trần Trì càng thêm âm trầm, chưa bao giờ để lộ cảm xúc ra ngoài...Sau khi A Sí xảy ra chuyện, tôi cảm thấy cậu ta vì để mình trở lên lớn mạnh mà tiêu diệt A Sí. Lúc ấy tôi nghĩ rằng người trải qua nhiều chuyện như cậu ta sẽ không để ý tới sống chết của người khác...Bọn Trương Diệu không biết chuyện này, nên luôn coi cậu ta là người máu lạnh vô tình. Nhưng sau khi A Sí chết, mọi chuyện được vạch trần...Tôi mới biết tôi sai rồi. Thời Ôn, tôi không hi vọng cô sẽ phạm phải sai lầm giống như tôi. Nếu như cô không thật sự thích Trần Trì, thì hãy rời xa cậu ta đi. Bằng không, có ngày cô thật sự sẽ hại chết Trần Trì.

Thời Ôn cầm lấy ly nước, run rẩy đưa đến miệng.

Bạo lực gia đình...cậu cũng giống cô, từ nhỏ đã gặp phải bạo lực gia đình...nhưng 13 tuổi cô đã có ba Thời mẹ Thời...cậu lúc 10 tuổi đã học xong đánh nhau...khó trách cậu một chút cũng không để ý vết thương trên người, hoá ra đã thành thói quen.

Thời Ôn đỡ cái bàn đứng lên, đôi mắt cô đỏ ửng, giọng nói khàn khàn:

"Tôi và anh không giống nhau."

Cô mơ màng đi xuống lầu.

Cô không giống Nhậm Xích, không giống với đám người Trương Diệu...

Cuối cùng vẫn là như nhau...

Cô không hiểu Trần Trì...

Cậu vẫn luôn hỏi cô có sợ mình hay không, hỏi cô có ghét tổn mình hay không, hỏi cô có tin mình hay không...

Đây đều là bóng ma từ nhỏ lưu lại trong cậu.

Nhỏ như vậy đã bị nhốt lại, bị đưa đến cô nhi viện, người ở cô nhi viện ghét bỏ sợ hãi, lại bị đưa tới bệnh viện tâm thần...

Cậu còn nhỏ như vậy, cái gì cũng không hiểu...Vậy mà mẹ cậu lại...

Dưới chân Thời Ôn trượt một cái, cô vội vàng nắm lấy thanh vịn mới không bị ngã xuống.

Cho nên cậu sợ mình sẽ bỏ rơi cậu giống như mẹ của cậu từng làm sao?

Cô sao có thể bỏ rơi cậu...Rốt cuộc là không tin cô hay là không tin chính bản thân mình.

Trời đã bắt đầu tối, Thời Ôn hoảng hốt nhìn đèn đường đã được bật lên.

Cậu vẫn còn ở phòng học chờ cô!

Sel: 4482 chữ q:((ngồi mấy tiếng đồng hồ muốn lòi con mắt:((tiện đây cũng cảm ơn 1k fl nha ♥ □ cảm ơn mọi người đã ủng hộ ♥ □ ♥ □ ♥ □

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 57: Anh cam tâm tình nguyện bị em trói lại □

Edit: Mary

Beta-er: Sel

Cô lau khô đôi mắt, đèn xanh còn mười giây cuối Thòi Ôn băng nhanh qua đường, dưới chân không dám ngừng lại, càng lúc càng nhanh, chạy một đường đến trường học, cô tiến vào khu học sinh, vội vã phi đến lớp.

Phòng học tối om, đèn cũng không mở, thiếu niên cô đơn ngồi trong bóng đêm, ngay cả bóng dáng cũng không nhìn rõ.

Cậu nghe được tiếng bước chân, ngẩng đầu quay qua nơi phát ra âm thanh.

Thòi Ôn đối diện với đôi mắt đen nhánh của cậu, cô mở cửa sau, nhìn cậu đứng dậy đi tới nhanh hơn chính mình đi chuyển.

Cô bị cậu một phen hung hăng ôm vào trong lòng ngực.

Trần Trì dùng sức đem cô khâm vào người, cậu ngửi hương vị trên người cô, "Anh cho rằng em không tới....."

Thòi Ôn còn không kịp hít thở, lại nghe âm thanh nguy hiểm của cậu, "Anh còn nghĩ muốn trói em lại, giam em ở nhà anh, chúng ta cả đời ở nơi đó..... Em có sợ không? Anh còn cảm thấy có chút hưng phấn..... Ôn Ôn, anh đã cho em cơ hội, em chủ động tới tìm anh, nên đừng mong anh lại buông tay em, đừng nghĩ đến việc rời xa anh."

Thòi Ôn nhắm mắt lại, vòng tay xiết lấy cậu, cô nghĩ đến những gì Nhậm Xích nói, nước mắt liền rơi xuống.

Một câu cũng nói không nên lời, sợ cảm xúc bị nhìn trúng, chỉ càng dùng sức mà ôm lấy cậu.

Hồ hấp Trần Trì tràn ngập hương vị của cô, thần kinh căng thẳng dần dần thả lỏng, suy nghĩ điên cuồng cùng ý chí chiếm hữu biến mất, cậu chôn đầu ở cổ cô, từng tiếng từng tiếng thấp giọng gọi cô.

.....

Thòi Ôn bị Trần Trì ôm đến tận chân.

Cuối cùng cậu ôm cô đi xuống khu dạy học, rồi tới vườn trường, đến khi hai người trên đường lớn mới buông cô ra.

Hai người ngồi trên xe taxi.

Đến nhà Thòi Ôn, khi xuống xe, vừa vặn gặp được Thòi Noãn xuống dưới vút rác.

Thòi Noãn nhìn đến Thòi Ôn ở cùng một chỗ với Trần Trì, cảm thấy đầu óc xoay vòng vòng.

"Hai người quay lại với nhau nhau?"

Thòi Ôn không muốn cô mở miệng kích thích đến Trần Trì, muốn nhỏ giọng nói cùng cô mấy câu.

Trần Trì cho rằng Thòi Ôn phải về nhà, cậu bắt lấy tay cô, nói: "Em mà không hôn anh, anh ngủ không được."

Thòi Noãn nghe được, cả kinh đến muốn rớt cằm, không ngăn được mấy lời thô tục thoát ra khỏi miệng, "Thiếu năng, cắt đi cái đồ lưu manh."

Thòi Ôn cũng cảm thấy làm như vậy không thích hợp.

Cầm đột nhiên nặng trĩu, cô bị bắt ngừng đầu, trên môi truyền đến độ ấm của cậu. Vài giây sau, cậu rời đi.

Thòi Ôn chớp chớp mắt, mau chóng lấy lại tinh thần.

Năng lực tiếp thu của Thòi Noãn về vấn đề này rõ ràng thấp hơn cô rất nhiều, cô thừa dịp Thòi Noãn không kịp phản ứng, che ở trước mặt Thòi Noãn, nhìn Trần Trì đưa mắt ra hiệu bảo cậu mau rời đi.

Trần Trì lại không chút hoang mang, còn giúp cô sửa sang lại mũ áo khoác.

Thòi Noãn lúc này mới phản ứng lại, vén tay áo lên muốn tấn cậu một trận.

Thòi Ôn ôm lấy eo cô không cho cô động tay động chân.

Trần Trì liếc mắt nhìn tay Thòi Ôn ôm lấy Thòi Noãn, nói với cô: "Phải chúc anh ngủ ngon, bằng không anh liền tới nhà em đem em trói mang đi."

Thòi Noãn trừng lớn mắt: "Cái duma?? Cậu nói con mẹ gì?!"

Trần Trì ngồi vào xe taxi.

Thời Ôn lúc này mới buông tay ra, mệt đến không cử động nổi cánh tay, "Chị cũng hăng quá đi."

Thời Noãn muốn nổi trận lôi đình, "Cái này quan trọng hả?! Cái thằng kia! Cái thằng kia..... Mày cùng tao về nhà!"

Thời Noãn không làm lớn chuyện với ba mẹ Thời, cô khoá cửa phòng Thời Ôn lại, chất vấn: "Rốt cuộc sao lại thế này? Hai đứa mày chia tay rồi mà?!"

Thời Ôn ngồi lên trên giường, "Bọn em không chia tay, chỉ là cần thời gian để bình tĩnh lại."

Thời Noãn ngồi đối diện coi, trừng mắt, "Tao không quan tâm nhiều như vậy! Chúng mày phải chia tay!"

Thời Ôn không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt, "Không muốn."

Thời Noãn cắn răng, "Mày ngu à? Trần Trì có bệnh mày không nhìn ra hả? Nó vừa mới nói muốn trói mày mang đi! Trói đi! Cái loại người này quá nguy hiểm!"

Thời Ôn cầm tay cô, ngữ khí bình tĩnh, cô nhẹ nhàng vỗ vỗ tay Thời Noãn, cũng hy vọng chị ấy bình tĩnh trở lại, "Chị, có rất nhiều chuyện chị không biết, em tự có chừng mực."

Thời Noãn nghe không lọt lỗ tai, "Có chuyện gì mà tao không biết, mặc kệ! Nó còn dám nói ra loại lời nói muốn trói mày đi!"

Thời Ôn: "..... Em sẽ không chia tay."

Thời Noãn tức giận đến muốn tăng xông, đấm đấm giường, "Cái loại ngốc như mày, đừng ra đường xưng là em tao!"

Thời Noãn tức muốn học máu mà rời đi.

Phòng lại trở nên yên lặng.

Thời Ôn nằm đến trên giường, âm thanh di động vang lên, một tin nhắn mới.

Cô mới đầu còn tưởng là Trần Trì, click mở mới phát hiện là Nhậm Xích nhắn:

【 Tôi biết mình không tư cách nói loại lời nói này, nhưng tôi vẫn muốn nói, nếu cô sợ hãi, hoặc là cảm thấy chính mình gánh vác không được, thì nhanh chạy đi. Cô vẫn luôn do dự bồi hồi ở bên Trần Trì, sẽ chỉ làm cậu ta càng thống khổ, cậu ta thật sự không còn hy vọng nào nữa. 】

Thời Ôn đóng màn hình, ném điện thoại di động ra sau đầu.

Cửa sổ phòng rộng mở, bức màn di chuyển phát ra tiếng vang, căn phòng mang một loại hương vị còn vương lại từ cuối thu.

Cô nghiêng người, nhìn ra xa thấy bầu trời ngoài cửa sổ, thấy ánh trăng bên cạnh ngôi sao.

Thời Ôn nghĩ, nếu thế giới của Trần Trì vẫn luôn là một mảnh hắc ám, cô hy vọng rằng trong tương lai từ đây về sau, cô sẽ mang Trần Trì đi xem ánh mặt trời.

-

Buổi tối, Thời Ôn nỗ lực chỉnh đốn tâm tư của mình, để đồng hồ báo thức ở đầu giường.

Buổi sáng hôm say cô tỉnh lại đúng giờ, tự mình chuẩn bị, cô đeo cặp sách, cùng cha mẹ chào một tiếng rồi chạy ra khỏi nhà.

Đi ra khỏi tiểu khu, cô nhìn đến nam sinh trước vườn hoa. Cậu mặc cùng đồng phục với cô, ngồi xổm trên mặt đất, đầu tóc đen ở dưới ánh mặt trời phản chiếu một loại tia sáng đầy ấm áp.

Dường như cảm nhận được, cậu ngẩng đầu, còn buồn ngủ, nhìn đến cô thì chậm rì rì đứng lên.

Thời Ôn thấy cậu ôm trong lòng ngực hai ly sữa đậu nành.

Trần Trì sửa sửa túi sữa đậu nành, nghiêm chỉnh xách lên, đi đến đường cái.

Thời Ôn đi theo sau cậu. Ở trạm giao thông bên cạnh mua hai cái bánh bao.

Hai người một trước một sau ngồi trên xe bus, cùng nhau ngồi vào hàng cuối cùng.

Thời Ôn đem cặp sách để lên đùi ôm, mặt dựa trên cặp sách nhìn kỹ Trần Trì.

Cậu cảm giác được, liếc mắt.

Tóc đuôi ngựa của nữ sinh nhu thuận dán ở sườn mặt, mi mắt cong cong, một đôi mắt long lanh, chăm chú mà nhìn cậu, mắt không hề chớp lấy một cái.

Cậu bị nhìn đến không được tự nhiên, "Làm sao vậy?"

Thời Ôn cười rộ lên, lộ ra hàm răng trắng sáng, "Cảm thấy anh hôm nay rất đẹp trai, cho nên muốn nhìn nhiều một chút."

Trần Trì: "....."

Thời Ôn cúi xuống giữ chặt tay cậu, "Trần Trì, anh nhìn em cười một cái được không?"

Cậu nghe được, cử động môi kéo ra một đường cong hình cung.

Thời Ôn: "Không dám dấu diếm, nhìn vẫn rất đẹp trai, nhưng không có thành ý."

Đôi mắt Trần Trì hơi động, "Thiếu thành ý?"

"Chính là không có thành ý."

"So với em hôn anh không đuổi đầu lưỡi còn không có thành ý sao?"

Mặt Thời Ôn đỏ như gấc.

Cô đem đầu chuyển hướng ngoài cửa sổ, hít sâu một hơi, lại quay lại, bình tĩnh nói: "Không thể để đến mức không có thành ý. Anh mỗi ngày cười với em một chút, em hôn anh một cái, thế nào?"

Trần Trì: "....."

"Cười lạnh tính không?"

Thời Ôn âm thầm vỗ đùi, môi không nhin được chu ra một tí, mặt mày buông xuống, vài phần ủy khuất, thanh âm cũng mềm như bông, "Anh có thể đừng cười lạnh với em được không——"

Trần Trì cảm thấy trái tim như bị người lấy điện giật một cái, cảm giác tê dại làm cậu cảm thấy trái tim muốn toác, máu cũng sôi trào.

Quá đáng yêu.....

Muôn hôn mắt cô, muốn cắn miệng cô, muốn đem cô ăn vào trong bụng giấu đi.....

"Ôn Ôn....."

Thanh âm cậu khàn khàn thô ráp, khó nhin mà đem đầu dựa trên cổ cô cọ cọ.

Thời Ôn bị cậu kêu đến nổi da gà. Trên xe bus có người nhìn qua, nhấp nháp môi, Thời Ôn quét mắt một vòng không thấy ai quen mặt, cũng không đẩy Trần Trì ra.

Nhà Thời Ôn cách trường học không xa, rất nhanh liền tới.

Hai người xuống xe, bảo trì khoảng cách một trước một sau..

Đi được nửa đường đến vườn trường, Trần Trì ở phía trước đột nhiên dừng lại, vài giây sau, cậu lại tiếp tục đi.

Thời gian còn sớm, khu lớp học an tĩnh không một bóng người người, cậu ngừng ở bậc thang lầu 1 chờ cô.

Thời Ôn đi qua, nghĩ đến tối hôm qua cậu ôm mình xuống cầu thang..... Chẳng lẽ, cậu muốn ôm cô lên cầu thang?

Vậy thì mệt quá.

"Hôm nay em làm sao vậy?"

Trần Trì từ lúc bị cô "làm nũng" đột kích liền tỉnh táo lại, phát hiện cô có chút quái dị.

Thời Ôn chớp chớp mắt, chạy chậm đến trước mặt cậu, giữ chặt cánh tay cậu, "Đâu có gì đâu."

Trần Trì cảm thấy hiện tại cô chạm chỗ nào chỗ đó liền nóng lên, cậu rũ mắt, hỏi: "Sao lại làm nũng với anh?"

Thời Ôn lắc lắc cánh tay cậu, học bộ dạng ủy khuất ba ba của cậu, "Em sợ anh rời xa em."

Trần Trì: "....."

Đầu lưỡi cậu liếm liếm răng trong, "Em đang làm gì vậy?"

Thời Ôn ôm lấy cánh tay cậu, giơ lên đầu nhìn cậu, "Nếu anh dám rời xa em, em liền đem anh trói lại."

Hàm răng cậu ngứa ngáy, đem tay cô đang nghịch khắp nơi ẩn xuống.

Thời Ôn bị hôn đến thở không nổi.

Cậu buông cô ra, tay ở sườn mặt cô vuốt ve, "Anh cam tâm tình nguyện bị em trói lại."

Thời Ôn: "..... Anh thắng."

Cô đẩy cậu ra, đi lên thang lầu.

Miệng đau quá.....

Sao lại thích hôn như vậy.....

Trần Trì đuổi cô, biểu tình phức tạp, cậu không biết mở miệng như thế nào, chỉ có thể kêu tên cô, "Ôn Ôn....."

Thời Ôn không để ý tới cậu tiếp tục đi phía trước.

Ngày hôm qua Thời Ôn suy nghĩ đến hơn nửa đêm, còn làm một kế hoạch chính tề.

Tranh thủ làm hai người đều có thể trưởng thành khoẻ mạnh về tinh thần và thể chất.

Thứ nhất: Cô muốn bồi dưỡng sự tự tin của cậu.

Trên thế giới này không có ai muốn cả đời sống ở trong bóng tối. Không thể bởi vì đã quen với bóng đêm, vẫn luôn trưởng thành ở trong bóng tối, liền cảm thấy ánh sáng quá xa xôi không thể với tới, cảm thấy không xứng có được ánh sáng.

Cậu cũng có quyền được hưởng lấy ánh mặt trời, không thể bởi vì người kia là cậu, cho nên ám áp đều sẽ tan thành mây khói. Cậu phải tin tưởng mình có quyền được yêu thương, không khác gì người bình thường cả.

Thứ hai: Cô nghĩ về sau không thể để người duy nhất chủ động là cậu. Cô muốn bọn họ yêu nhau một cách công bằng. Như vậy cậu sẽ không cảm thấy cô sợ hãi cậu, muốn lấy lòng cậu.

Thứ ba: Cô cũng muốn thử buông lỏng chính mình, không cần thận thừng như vậy, bằng không cậu sẽ cảm thấy cô không đáp ứng cậu chính là ghét bỏ cậu.

Thời Ôn vốn muốn khen cậu đẹp trai trước, phải ít nhất có tự tin là cô không chê cậu. Bất quá mấy lời "trói với không trói", dùng ngữ khí mềm như bông nói ra, không có gằn như vậy, cho nên về sau tốt nhất không treo mấy lời này trên miệng.

Ai ngờ cậu còn đáp lại một câu "Anh cam tâm tình nguyện bị em trói lại".

Quá người lớn rồi.....

Cậu nói chuyện một chút cũng không thêm đề ý, nghĩ đến cái gì liền nói ra.

Da mặt cô vẫn mông lăm.

Trong phòng học không có học sinh khác. Thời Ôn mở cửa sổ ra, hai người cùng nhau ăn sáng.

Trong lúc ăn Trần Trì vẫn luôn do do dự dự mà nhìn cô, muốn nói cái gì, cuối cùng vẫn thôi.

Cơm nước xong, bên cạnh bàn Thời Ôn vươn tới hai cánh tay.

Trần Trì nhấp môi, không biết bộ dạng hiện tại đối với cô có còn hiệu quả không.

"Miệng vết thương đau....."

Cô nhìn bộ dạng đáng thương hề hề của hắn, không quan tâm, hỏi: "Lúc đánh nhau không phải rất lợi hại sao?"

Trần Trì thu mắt.

Dùng khổ nhục kế.....

"Ôn Ôn, anh đau." Cậu gục xuống hạ mí mắt.

Thời Ôn nhìn biểu tình chân thành của cậu, thờ dài, vẫn xuống nước trước, "Em xử lý cho anh."

Dụng cụ y tế còn chưa lấy, lại nghe cậu nói: "VẬY em hôn vài cái, bằng không anh không xử lý."

Dụng cụ y tế Thời Ôn cảm lạnh cách rút xuống đất.

Trước sau như một, vô lại.

Cô một lần nữa cầm dụng cụ y tế lên, duy trì bình tĩnh, "VẬY anh cười một chút cho em xem."

Trần Trì: "....."

Biểu tình cậu như bị nạn tới nơi, "Anh không cười."

Thời Ôn hỏi: "Vì sao?"

"Không có gì vui về."

Cậu thuận miệng nói, ngữ khí tùy ý, lại làm Thời Ôn đau xót trong lòng, cô giữ chặt tay cậu, "Về sau chúng ta ở bên nhau, gặp chuyện vui vẻ liền cười được không?"

Ánh mắt Trần Trì hơi lóe.

Cô cũng không nghĩ nghe được cậu trả lời, kéo dụng cụ y tế ra bắt đầu giúp cậu xử lý miệng vết thương.

Mấy miệng vết thương trước kia đã lành.

Thẳng đến khi xử lý vết thương bên sườn cánh tay.

Mở áo ra, thấy rõ vết tích máu thịt, chung quanh một vòng bị nổi bọt nước.

Thời Ôn lại nghĩ đến những gì Nhậm Xích nói, bất quá là chuyện ngày hôm qua, cô lại cố gắng, không cách nào tiêu hoá được.

Cô nhanh chóng chớp chớp đôi mắt bắt đầu lên men, không cho nước mắt chồng chất, chảy xuống.

Thời Ôn cúi đầu, ở chỗ cậu không bị thương nhẹ nhàng hôn một chút, "Nghe nói rất nhiều nữ sinh cho rằng, trên người nam sinh có sẹo sẽ càng có hương vị đàn ông, em cũng cảm thấy như vậy."

"Nhưng mà Trần Trì, không cần nhiều như vậy. Sẹo trên người anh hiện tại là đủ rồi. Cho nên không cần bị thương nữa được không?"

Trần Trì không chú ý tới mắt cô đỏ hoe, nghe được lời nói của cô động động lòng mày, chần chờ nói: "Sẽ có hương vị đàn ông sao?"

Thời Ôn gật gật đầu, "Có a, nhưng quá nhiều sẽ không tốt, đến lúc đó anh sẽ thật sự dọa đến em."

Cậu bắt giữ từng câu chữ cô nói ra, "Đến lúc đó là khi nào?"

Thời Ôn khựng lại.

Bất kể cô nói gì cậu đều cẩn thận như vậy.

"..... Xử lý cho tốt."

Trần Trì đem cánh tay để trên bàn, đánh giá cánh tay đầy sẹo.

.....

Trần Trì ăn xong cơm trưa, phía trước mấy bàn Thời Ôn và Thời Noãn còn chưa ăn xong, cậu chống cằm, không kiên nhẫn gì mà nhìn Thời Ôn.

Nghĩ đến buổi sáng cô mềm mại làm nũng, tâm tức khắc trở nên mềm mại.

Khi nào cậu mới có thể cùng cô ăn cơm trưa..... Đại học là được.

Bọn họ muốn vào cùng một trường đại học.

Cậu muốn cùng cô làm một ngành, như vậy bọn họ có thể thường xuyên gặp mặt, tốt nghiệp cũng có thể cùng nhau công tác.

Tốt nghiệp.....

Bọn họ có thể kết hôn sao?

Trần Trì tâm nhảy kịch liệt vài cái.

Như vậy cô chính là của cậu.

Cậu cũng hoàn toàn toàn thuộc về cô.

Thời Ôn cùng Thời Noãn ăn xong cơm trưa, Trần Trì đi theo bọn họ, trong đầu còn mơ màng viễn cảnh này đến viễn cảnh khác.

Đi đến khu lớp học, Thời Noãn kêu Thời Ôn vào toilet. Trần Trì ở cách đó không xa đứng chờ.

Thời Noãn trong lúc chờ Thời Ôn, chạy ra toilet, thẳng đến chỗ Trần Trì, "Đợi lát nữa đến phòng thực nghiệm số 3, tôi có lời muốn nói với cậu."

Ngữ khí Trần Trì lãnh lãnh đạm đạm, "Nam nữ thụ thụ bất thân, cô cách xa tôi một chút."

Thời Noãn tức cười, "Lúc cậu đứng dưới nhà tôi, ở trước mặt tôi đối với Thời Ôn như vậy sao không nói nam nữ thụ thụ bất thân?!"

Trần Trì lười trả lời cô, khép mắt lại.

Thời Noãn nỗ lực ngăn chặn chính mình bạo phát, "Là chuyện liên quan đến Thời Ôn, rất quan trọng."

Cậu chậm rãi mở mắt ra.

Thời Noãn cười lạnh, chạy về toilet.

Nói cái gì thì nói, người cậu thích là em tôi, con mẹ nó lẽ phép vào.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Trong đầu anh chỉ có em ☐

Editor: Sel

Ánh mặt trời sau 12 giờ vô cùng ấm áp, gió thổi nhẹ nhàng không quá rét, đây chính là thời tiết tốt để tắm nắng.

Thời Noãn ghé vào trên lan can tầng cao nhất, cô đã đợi hơn 10 phút, bắt đầu không kiên nhẫn.

Phía sau có tiếng mở cửa.

Thời Noãn dịch dịch tay, chống lan can đứng dậy.

Rốt cuộc cũng tới.

"Chuyện gì?"

Trần Trì đứng cách xa cô 2 mét, lạnh nhạt hỏi.

Thời Noãn khoanh tay trước ngực: "Tôi hỏi cậu một câu. Cậu có thích Thời Ôn không?"

Trần Trì cảm thấy loại câu hỏi như thế này đúng là phí thời gian lại vớ vẩn:

"Thích!"

Thời Noãn nhướn mày: "Vậy cậu chia tay với nó đi."

Đáy mắt Trần Trì xẹt qua hàn khí:

"Năm mơ đi. Cô nói vậy có ý gì?"

Thời Noãn: "Cậu có biết mình đang cản trở con bé không? Từ lúc yêu đương với cậu thì nó chẳng để tâm tới chuyện gì cả."

Hơn nữa, cậu còn có...tật xấu.

Trần Trì nhàn nhạt nói: "Cô ấy đứng đầu khối, học còn tốt hơn cả cô!"

"..." Thòi Noãn tròn trắng mắt: "Tôi nói không phải chỉ chuyện học tập thôi đâu!"

Trần Trì: "Còn có chuyện gì?"

"Cậu biết mẹ đẻ của nó rồi, cái gọi là huyết thống này chính là không có biện pháp hoàn toàn cắt đứt. Thòi Ôn giống Ôn Tư Sương, rất thích khiêu vũ. Nhưng ba tôi không đồng ý, cho nên Thòi Ôn mới từ bỏ. Tôi lại hi vọng nó có thể làm chuyện mình thích, tiếp tục học khiêu vũ." Thòi Noãn bước thêm một bước đến gần cậu: "Bây giờ đa số thời gian nó đều dành để ở bên cậu, lại còn phải đi học. Hai người lại thường xuyên cãi nhau, hẳn là tính cách không hợp. Vì thế chia tay đi, thành toàn cho nhau mới là chân ái!"

Trần Trì cười lạnh một tiếng.

Thòi Noãn nghe vậy liền khó chịu:

"Cậu có thái độ gì vậy?"

Trần Trì nhàn nhạt liếc cô một cái: "Cô ấy ở bên tôi cũng có thể học khiêu vũ!"

Thòi Noãn liếm môi: "Cậu không hiểu ý của tôi à? Thòi Ôn đã học khiêu vũ thì sẽ khiêu vũ cả đời. Tư chất của nó nhất định sẽ vượt xa Đinh Tư Thanh, còn có thể thay thế vị trí của Ôn Tư Sương ở giới khiêu vũ!"

Trần Trì giống như nghĩ tới cái gì đó, nói:

"Ba mẹ Ôn Ôn tại sao lại li hôn? Hai mẹ con họ làm gì sao?"

Thòi Noãn không muốn nhắc lại đoạn hôn nhân giữa ba Thòi và Ôn Tư Sương: "Cậu quản nhiều như vậy làm gì?"

Cô nghĩ đến vấn đề thứ hai cậu hỏi liền "a" một tiếng: "Thòi Ôn không nói với cậu sao?"

Trần Trì mở miệng: "Không nói rõ chứ không phải không nói!"

Thòi Noãn rồi rầm một chút.

Thòi Ôn còn chưa nói, cô có nên nói cho cậu ta không?

Nói ra thì có cái gì không tốt? Mà không nói ra thì có cái gì tốt?

Có lẽ cũng có chỗ lợi đi.

Cậu ta hẳn là người có thù tất báo, nói không chừng có thể khuyên Thòi Ôn học khiêu vũ.

Thòi Noãn ho vài tiếng tượng trưng, làm bộ bí ẩn nói:

"Được rồi, vậy tôi sẽ kể cho cậu. Thòi Ôn 10 tuổi mới chuyển tới đây, trước đó nó ở với Ôn Tư Sương...bị bà ta bạo hành."

Thòi Noãn không khỏi nghĩ tới thân thể đầy vết thương của Thòi Ôn, trong lòng liền khó chịu, cô không muốn nhắc lại chuyện đó, vì vậy liền nhảy đến trên người Ôn Tư Sương: "Bà ta đối với con gái ruột thì tàn nhẫn, với con gái riêng của chồng lại hết mực cung chiều. Tôi không tin bà ta bị lương tâm cắn rứt mới đem tình yêu dành cho Đinh Tư Thanh, còn không phải vì tiền tài của ba cô ta à? Đây, cậu nghe xong thấy thế nào?"

Cô ngẩng đầu nhìn Trần Trì, đang mãi mê nói liền dừng lại.

Giương mặt của cậu lạnh lẽo giống như kết băng, cả người phát ra tử khí trầm trầm.

Thòi Noãn cảm thấy có chút rợn người: "Đây, cậu ổn chứ?"

Trần Trì nắm tay căng thẳng, gân xanh trên cánh tay bạo khởi.

Bạo hành...

Bạo hành...

Nhiều năm về trước, lần đầu tiên nhìn thấy Thòi Ôn, lúc ấy trên người cô đầy vết thương. Trần Trì còn tưởng cô bị bạn học bắt nạt, làm dơ quần áo sợ bị mắng nên không dám về nhà, vì vậy cậu ngồi cạnh cô cả một đêm.

Nhiều năm sau gặp lại, cô mỉm cười ôn hoà, mặc đồng phục sạch sẽ, trên người không có một vết sẹo, cậu chưa từng nghĩ bảo bối được cậu đặt trên đầu quả tim lại bị bạo hành bởi chính người mẹ ruột của mình.

Thế nhưng lại là bạo hành...

Rốt cuộc cô đã phải chịu bao nhiêu đau đớn...cậu luyện tiếc tổn thương cô. Vậy mà lại có người làm đau Ôn Ôn của cậu.

Ôn Tư Sương..

Trần Trì mị mắt, lệ khí trong người như muốn nổ tung.

Thời Noãn cảm nhận được cảm xúc của cậu không ổn:

"Cậu bình tĩnh một chút đi. Này này, cái bộ dạng muốn giết người này của cậu làm tôi không yên tâm để Thời Ôn bên cạnh cậu đâu."

Lỗi tai Trần Trì giật giật, cậu hơi nhắm mắt, chỉ trong vài giây liền khôi phục bộ dáng bình thường.

Thời Noãn nhìn cậu từ trên xuống dưới.

Sao cậu ta không xuất đạo làm diễn viên nhỉ? Lặng mặt cũng nhanh quá rồi.

Cô thanh thanh giọng, lại nói: "Tóm lại ba tôi không đồng ý cho Thời Ôn khiêu vũ là sợ nó dây dưa với Ôn Tư Sương. Nhưng mà cậu không cảm thấy không cam lòng sao? Khi còn nhỏ Thời Ôn đã bị bà ta tổn thương, lớn lên cũng vì bà ta mà không thể làm việc mình thích. Trên tin tức còn hay viết về tình mẹ con cảm động đất trời của bà ta cùng Đinh Tư Thanh. Đúng là chuyện cười, bà ta làm gì có đủ tư cách làm mẹ, làm gì có đủ tư cách để mọi người hâm mộ? Hơn nữa tôi cảm thấy Đinh Tư Thanh chắc chắn biết Ôn Tư Sương là loại người gì, lúc bà ta gả đi Đinh Tư Thanh cũng không còn nhỏ. Khẳng định tình cảm của hai người đó không tốt như vậy, có lẽ là do nhu cầu thôi."

Cô quan sát sắc mặt Trần Trì, thấy cậu không lộ ra biểu tình như vừa rồi mới thoáng yên tâm:

"Thời Ôn không nên từ bỏ khiêu vũ, nó nên nổi tiếng để áp đảo Ôn Tư Sương, đứng ở vị trí còn cao hơn của bà ta. Đây là suy nghĩ của tôi. Còn cậu thì sao?"

Đáy mắt Trần Trì lạnh lẽo, liếc cô một cái: "Cô hỏi ý kiến của cô ấy chưa?"

"Hỏi rồi. Nhưng nó lo lắng bà sẽ không đồng ý, còn có một nguyên nhân khác nữa." Thời Noãn bĩu môi: "Là chỉ lo nhào vào trong lòng cậu."

Trần Trì: "Cô ấy khiêu vũ với cùng tôi yêu đương không có mâu thuẫn gì cả!"

Thời Noãn không tin nhếch miệng cười:

"Cậu đừng tự tin quá. Biết khiêu vũ là gì không? Thời Ôn chắc chắn sẽ chọn làm diễn viên múa. Diễn viên múa thì làm sao độc vũ được? Cần phải có bạn nhảy nam nữa."

Quả nhiên sắc mặt Trần Trì thay đổi.

Thời Noãn nhún nhún vai:

"Nếu cậu thật sự thích nó thì nên vì nó mà suy nghĩ, hiện tại quan trọng nhất là việc gì? Đã lớp 12 rồi, cậu không lo cho mình nhưng cũng phải vì tương lai của con bé mà lo lắng chứ?"

Trần Trì rũ mi mắt.

Suy nghĩ một chút.

Cậu muốn học cùng một ngành với cô.

...Cậu khiêu vũ?

Đầu Trần Trì xuất hiện ba vạch đen...

Thời Noãn ghen cười: "Như vậy cũng không thể, tình yêu cấp ba không đáng tin cậy!"

Ánh mắt Trần Trì rét lạnh: "Cmnh có đáng tin cậy hay không cũng không phải do cô nói là được!"

Thời Noãn xắn tay áo, chống nạnh nói:

"Phía ba mẹ tôi, tôi có thể thuyết phục được. Chỉ sợ Thời Ôn sợ cậu ghen, sợ không có thời gian ở cạnh cậu mà từ bỏ khiêu vũ thôi. Bạn trai như cậu không phải trời buột thì là gì? Chia tay đi cho nhanh!"

Trần Trì bị cô nhắc mãi hai chữ "chia tay" làm cho tức giận:

"Không có khả năng chia tay!"

Thời Ôn là bạn tâm cảm thụ của cậu sao?

"Tôi không phải trói buộc!"

Thời Noãn nghe cậu nghiêm túc phản bác như vậy, đành nói tiếp:

"Ý tôi cũng không phải như vậy! Máy ngày trước tôi có nghe đến một cuộc thi gọi là "khiêu vĩ cổ điển Lâm Đại", thí sinh tham gia nếu đoạt giải nhất có thể sẽ có cơ hội đến học viện vũ đạo ở Nam Đều để theo học. Bây giờ đang bắt đầu báo danh, tôi sợ nếu trì hoãn thêm nữa sẽ không còn cơ hội..."

Trần Trì cau mày: "Chỉ cần cô ấy thích, tôi đều ủng hộ."

Cậu nói xong những lời này liền xoay người rời đi.

Thời Noãn nhìn bóng dáng cậu biến mất ở chỗ rẽ hành lang.

Đều ủng hộ sao?

Kể cả Thời Ôn thích nam sinh khác thì cậu ta vẫn ủng hộ?

Haha.

Nhưng có lẽ cậu ta cũng suy nghĩ thông suốt, chắc có thể khuyên Thời Ôn đi khiêu vũ.

...

Thời Ôn ngồi ở lớp làm bài tập, làm xong một đề cô liền ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ.

Trần Trì đi theo cô ăn cơm, sao đến giờ này còn chưa về?

Lại đánh nhau?

Thời Ôn buông bút đứng lên, chân vừa nhấc lên, lại lắc đầu ngồi xuống.

Cô ngồi trở lại bàn, tiếp tục làm bài.

Qua hơn 10 phút, ghé dựa bàn bên cạnh bị kéo ra.

Thời Ôn ngẩng gương mặt nhỏ, lộ ra tươi cười:

"Trưa nay anh ăn gì vậy?"

Tay kéo ghé dựa của Trần Trì hơi cương, nhưng vẫn thành thật trả lời: "Rau cần, đậu phụ, thịt."

Thời Ôn chớp chớp mắt: "Anh ăn giống em vậy?"

Cậu ngồi xuống "ừ" một tiếng, khoé môi khẽ nhếch.

Thời Ôn lấy sách vở từ trong cặp ra: "Đây là những bài trọng điểm mà lão sư nói những hôm anh nghỉ. Anh chép lại một lần đi."

Trần Trì duỗi tay cầm, lấy ra đồ dùng học tập, tìm một cây bút bi.

Thời Ôn bĩu môi: "Ai bảo anh không đi học nên bây giờ mới phải viết nhiều như vậy."

Trần Trì mở ra...

Một trang, hai trang, ba trang, năm trang... và còn nhiều hơn.

Cậu thật sự không muốn viết.

Trần Trì trầm mặt, lại nhìn đuôi mắt cô cong cong giống như mong chờ cậu viết, kông chờ cậu đón nhận sự "trừng phạt" của việc dám không đi học.

Cuối cùng Trần Trì vẫn nghe theo lời của Thời Ôn mà viết bài.

...

Tan học, Trần Trì vẫn còn đang chép bài.

Thời Ôn cũng nhắn tin với Thời Noãn nên cô cũng không vội, tự mình làm bài tập, lại thi thoảng liếc cậu vài cái, hừ hừ cười.

Ai bảo cả một tuần trước cậu không tới, đáng đời!

Nhoáng một cái học sinh trong lớp đã về hết, mặt trời đã lặn một nửa, vài tia nắng cuối ngày len lỏi vào đây, cả phòng học bỗng trở lên ấm áp.

Thời Ôn làm xong một đề, đem ánh mắt từ trong sách vở rút ra, nhìn ra xa chuẩn bị thả lỏng mắt.

Tay cô chống ở má, còn chưa kịp đắm chìm vào cảnh đẹp, ghé dựa của ai đó đã kéo sang, một cái đầu chui vào lồng ngực của cô.

Trần Trì quyện quyện thanh âm: "Ôn Ôn, anh mệt!"

Thời Ôn cầm lấy tay cậu để trước mặt, trên ngón trỏ bị hồng một mảnh do cầm bút lâu, cô đau lòng xoa xoa:

"Cũng đâu cần phải viết xong trong ngày hôm nay đâu. Anh ngốc quá!"

Trần Trì: "Em phải về à?"

Thời Ôn nhìn đồng hồ trên tường.

Cô đứng là phải về rồi.

Thời Ôn: "Vâng, anh đưa em về đi!"

Trần Trì cầm lấy tay cô: "Được!"

Thời Ôn đợi một hồi cũng không thấy có động tĩnh gì liền đẩy đẩy cậu:

"Anh không đứng dậy thì em đi kiểu gì?"

Cậu không những không buông ra mà còn ôm lấy eo của cô.

Trần Trì: "Ôn Ôn, eo em nhỏ quá!"

Nếu khiêu vũ, cô nhất định phải nhịn ăn để bảo trì vóc dáng.

Cậu không đành lòng.

Thời Ôn có chút thẹn thùng, nhất thời không biết cậu đang khen cô hay là chê cô quá gầy nữa.

Lại nghe cậu nói: "Ôn Ôn, dáng người em khiêu vũ sẽ rất đẹp!"

Thời Ôn ngáy người: "Khiêu vũ?"

Trần Trì thấp giọng "ừ" một tiếng, lại ôm sát cô hơn.

Thời Ôn nghĩ tới ở buổi biểu diễn mấy hôm trước nhìn thấy Trần Trì cùng mấy nam sinh.

Cô nháp môi thử hoir: "Anh thích nữ sinh biết khiêu vũ?"

Trần Trì phủ nhận: "Không phải!"

"Vậy buổi biểu diễn kia..."

"Anh bị lừa đi, không biết biểu diễn cái gì, cũng không biết Đinh Tư Thanh cũng ở đó." Trần Trì buông cô ra, ghé lên trên bàn: "Lúc tỉnh lại thì thấy cô ta đang khiêu vũ."

Thời Ôn cắn cắn môi: "Vậy anh cảm thấy cô ấy khiêu vũ rất đẹp sao?"

"Không có ấn tượng." Cậu nhìn chằm chằm cô:

"Khi ấy chỉ nghĩ tới em, trong đầu chỉ có em thôi!"

Trần Trì không nhịn được, lại ôm lấy cô, đem cằm gác trên vai Thời Ôn, ở bên tai cô thấp giọng dụ dỗ:

"Ôn Ôn, em múa cho anh xem thì có gì không tốt?"

Thời Ôn bị hơi thở nóng bỏng của cậu làm cho ngứa ngáy: "Em...không..."

Trần Trì không trả lời cô, mà ở trên cổ của cô cọ tới cọ lui, mang theo ý vị làm nũng.

Thời Ôn cắn chặt môi dưới.

Cô rất rõ ràng, chỉ cần nghĩ đến khiêu vũ, trái tim liền đập nhanh hơn.

Thời Ôn: "Nếu em đi học khiêu vũ thì sẽ không có thời gian ở cạnh anh. Như vậy anh còn muốn em đi học khiêu vũ sao?"

Trần Trì nhắm mắt, cánh tay buộc chặt: "Anh sẽ đi theo em!"

Cô bật cười: "Như vậy bọn họ sẽ nghĩ em mang theo một đứa trẻ to xác đi cùng đấy!"

Trần Trì buông cô ra, đứng dậy.

Thấy cậu phải đi, cô ngăn ra: "Anh đi đâu vậy?"

Cậu nghe vậy, ánh mắt liền thay đổi, môi câu lên: "Em muốn đi toilet cùng đứa trẻ to xác à?"

Thời Ôn che lại mặt.

Không muốn nhìn cậu.

Vừa ra khỏi phòng học, ý cười trong mắt cậu liền vụn vỡ.

Không có thời gian ở cạnh cậu.

Sẽ cùng nam sinh khác khiêu vũ.

Trần Trì rửa mặt, nhìn mình trong gương.

Sau một lúc lâu, đột nhiên cười nhạo.

Trần Trì vừa ra khỏi, liền thấy Thời Noãn cũng đi vào toilet nữ.

Thời Noãn cũng nhìn thấy cậu, lập tức lui về phía sau.

Trần Trì đứng tại chỗ, lãnh đạm nói:

"Cô không cần đợi, tôi sẽ đưa cô ấy về!"

Thời Noãn "xùy" một tiếng: "Tôi cũng đâu có đợi, tôi ở lớp học làm bài."

Trần Trì lau sạch bọt nước ở trên khoé mắt: "Cuộc thi kia cô báo danh giúp cô ấy đi."

Thời Noãn: "Cái gì?"

Trần Trì: "Cô ấy thích khiêu vũ, chẳng qua là chưa hạ được quyết tâm thôi!"

Thời Noãn cười lạnh: "Cậu cũng hiểu nó đấy. Sao cậu không báo danh giúp nó?"

"Báo danh không cần giấy tờ sao?"

"Nếu tôi và cô ấy kết hôn, đương nhiên tôi sẽ có chứng minh nhân dân của cô ấy, nhất định sẽ giúp Ôn Ôn báo danh!" Sắc mặt Trần Trì không đổi, tiếp tục nói: "Nhà tôi rất giàu!"

"Cậu nằm mơ đi!" Thời Noãn lạnh lùng liếc cậu một cái.

Trần Trì mất nhìn thẳng, vòng qua cô rồi đi.

Cậu vừa trở lại phòng học, Thời Ôn cũng thu dọn xong sách vở.

Thấy cậu trở về, Thời Ôn đẩy ghế dựa vào gầm bàn:

"Chúng ta về thôi anh!"

Trần Trì gạt đầu, một tay cầm lấy tay cô, một tay cầm cặp sách.

Thời Ôn cười khê: "Lát nữa ra tới đường lớn phải buông ra!"

Trần Trì: "Ừ!"

Ra khỏi trường, hai người sóng vai đi đến trạm xe bus, cùng nhau ngồi chờ.

Thời Ôn ở trong điện thoại tìm được bài nghe Tiếng Anh, muốn cho Trần Trì nghe cùng, lại nghe thấy giọng nói mơ hồ của cậu:

"Nếu người từng gây thương tổn cho em muốn quay về, em sẽ làm thế nào?"

Trần Trì mị mắt, hơi thờ lạnh lẽo.

Thời Ôn nghe vậy liền nhớ tới những lời Nhậm Xích nói.

Cậu đang nói về mẹ ruột của cậu?

Cô nhú nhú mày, châm chọc câu chữ:

"Nếu có thể quên liền quên, chỉ cần bà ấy không tới quấy rầy là được."

Cô đối diện với ánh mắt của cậu, nghiêm túc nói:

"Nếu bà ấy còn đến quấy rầy nữa thì không cần khách khí!"

Trần Trì nhìn trong mắt cô chính là nghiêm túc cùng kiên cường.

Đây đáng lẽ phải là đôi mắt chỉ biết cười, chọc người triu mến.

Thời điểm bị Ôn Tư Sương đối đãi tàn bạo như vậy, rốt cuộc Ôn Ôn của cậu có bao nhiêu bất lực, bao nhiêu sợ hãi?

Cậu chậm rãi cúi đầu xuống, hôn nhẹ ở má cô.

Thời Ôn theo động tác của cậu mà nhắm mắt lại.

Cậu ôm lấy cô, nhìn đến nơi tối tăm không thấy ánh sáng, con người quanh quẽ.

Nếu cô muốn khiêu vũ, cậu sẽ ủng hộ.

Nếu cô muốn báo thù, cậu sẽ phụng bồi.

...

Trần Trì nhìn Thời Ôn vào trong nhà, mới ngồi lên xe trở về.

Cuối cùng vẫn nhịn không được, lên mạng tìm mấy video về khiêu vũ.

Mới nhìn được vài giây, cậu đã mạnh mẽ đem điện thoại tắt đi, bực bội mở cửa xe.

□

Sel: mọi người thông cảm nha □ tui cop từ bên fb sang rồi nó bị như này á, sửa bình thường lại cũng không được □

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Em không chê anh! □

Editor: Mary

Beta-er: Sel

Buổi tối khi Thời Ôn mơ màng chuẩn bị chìm vào giấc ngủ thì lại bị một trận đập cửa đánh thức.

Cô còn tưởng rằng mình vẫn đang nằm mơ, bởi vì bình thường Thời Noãn vào phòng chỉ gõ lên cửa một cái thật vang, ba Thời mẹ Thời cũng chỉ nhẹ nhàng gõ vài cái.

Một lát sau, Thời Ôn ý thức được đây không phải là mơ, thần trí tự do, khi cô phát hiện là cửa phòng mình bị gõ, trong đầu hiện đủ loại tình cảnh trộm cướp vào nhà, sợ tới mức lập tức tỉnh lại.

Cô cẩn thận bước xuống giường, tìm đồ có thể làm vũ khí phòng thân.

Đột nhiên nghe được có người kêu cô.

"Thời Ôn ——"

Thời Noãn?

Cô chớp chớp mắt, đi tới cửa, dè dặt mở khóa ra.

Thời Noãn ngồi xổm trên mặt đất, u oán mà trừng mắt nhìn cô, "Lạnh chết tao!"

Cô vẫn mặc áo ngủ mỏng.

Thời Noãn cọ cọ đi vào, nhảy đến trên giường cô, "Mày ngủ khóa chặt cửa như vậy làm gì? Mày không sợ có ngày phòng mày cháy, cả nhà không phát hiện, cứu không được mày?"

Thời Ôn cũng cảm thấy lạnh, quay về ổ chăn, "Cái này thì em chưa nghĩ tới."

Thời Noãn: "Về sau đừng khóa cửa!"

Thời Ôn vẫn không quá tình nguyện, đổi đề tài, "Chị tìm em có chuyện gì?"

Sắc mặt thoáng Thời Noãn trở nên vui vẻ.

Sau khi cô trở về đã rối rắm một trận, cuối cùng vẫn là từ trong nhà họ khẩu tìm được chứng minh thư của Thời Ôn, cho con bé báo danh.

Cũng không biết Thời Ôn có thấy không vui hay không..... Vậy đều đẩy cho Trần Trì là được.

Thời Noãn ho khan vài tiếng, đưa điện thoại di động đã mở ra đến trước mặt Thời Ôn, "À thì...tao báo danh giúp mày rồi!"

"Cái gì?"

Thời Ôn cúi đầu nhìn. Máy chữ tiêu đề nhảy vào hốc mắt, cô liền biết là cái gì.

Cô trở tay không kịp, "Chị, chị..... Chị báo danh cho em?"

Thời Noãn gật đầu, không muốn nghe cô chỉ trích mình, nhanh chóng nói: "Tao đã bàn với ba mẹ rồi, ba không nói gì, nhưng khẳng định là đồng ý. Trần Trì thì mày không cần lo lắng, mày phải tin tưởng bạn trai của mình! Nó sẽ không bội vì mày khiêu vũ mà chia tay với mày. Chuyện mấu chốt là, mày thích khiêu vũ không phải sao?"

Thời Ôn nhăn mặt, cô lấy di động qua, xác nhận lại lần nữa.

Báo danh thành công.

"Không phải chị nghĩ chuyện này đơn giản như vậy chứ!"

Thời Noãn: "Nhảy múa có thể phức tạp như thế nào? Học chút là được?"

Thời Ôn liên tục lắc đầu, cô buồn rầu mà ngã trên giường.

Sao lại như vậy..... Đồi trước Thời Noãn chỉ thúc giục cô học khiêu vũ, nhưng còn không trực tiếp giúp cô báo danh.

Thời Noãn đem cô từ trên giường kéo lên, "Mày nói tao nghe mày có thích khiêu vũ hay không, biết được mình báo danh thành công, nghĩ đến chính mình có thể đứng sân khấu, kể tiếp có thể học khiêu vũ mày có cảm thấy kích động không?"

Thời Ôn vén tóc dính ở sườn mặt ra.

Tim gia tốc đập nhanh, tay cũng ảm lên theo.

Muốn không thừa nhận cũng khó.

Thời Noãn xem cô phản ứng cũng đủ hiểu, "Dù sao tháng tư mới thi, mày tự chuẩn bị tốt."

Cô lấy di động về, "Để tao nhìn xem số điện thoại chứng minh có thể đổi thành của mày không, đợi lát tin nhắn chứng minh gửi đến, mày tự trả lời đi."

Thời Noãn ra khỏi phòng.

Thời Ôn quán chặt chân, ở trên giường lăn một vòng.

Khiêu vũ, khiêu vũ..... Nhưng không đơn giản như vậy.....

Đinh Tư Thanh lại bị thương ngoài ý muốn, lại vu oan cho cô thì làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ bởi vì nguyên nhân này..... Trọng sinh một lần, cô có cơ hội sống lại cuộc đời, lại luôn phải đề phòng mọi thứ, không dám tiến về phía trước, cả đời không làm được chuyện mình thích sao?

Nhưng cô sợ, sợ cư dân mạng, những người đó đều rất là đáng sợ, đoạn thời gian kia mấy ngày liền đều đen tối.....

Nhưng không có đáng sợ hơn cái chết không phải sao?

Thời Ôn mở ra mắt, đôi mắt bị chặn bịt kín, nhìn không ra bất cứ thứ gì, bóng đêm phủ đầy.

Đời trước khi xảy ra tai nạn xe, cảm giác va chạm mãnh liệt, kính vỡ bay khắp nơi, cái loại cảm giác gần như chạm được cái chết này, cô nằm mơ mỗi đêm đều mơ thấy, cả người toát mồ hôi lạnh.

Trọng sinh một lần, từ bỏ giấc mơ khiêu vũ, không có lời chỉ trích của cư dân mạng, Trần Trì không làm nổ trường, năm tháng yên bình.

Trọng sinh một lần, kiên trì với giấc mơ khiêu vũ..... Né tránh vu hãm, không có bạo lực mạng.....

Trần Trì.

Nếu Trần Trì ở giai đoạn nào đó chịu kích thích thì làm sao bây giờ?

Thời Ôn đem mặt vùi vào trong chăn, không khí biến mất, dần dần hít thở không thông.

Cô tiếp tục nín thở, rồi bời suy nghĩ.

Nếu không có đời trước, cô nhất định không muốn tin tưởng Trần Trì sẽ làm nổ trường. Cậu sẽ không thương tổn cô, cậu khẳng định không muốn cô chết, cậu cũng không giống như sẽ đem người không chút quan hệ với bọn họ chết cùng.

Nhưng, cậu sẽ thương tổn chính mình.....

Đúng rồi, hôm nay cậu còn nói muốn xem cô khiêu vũ. Cô nói không có thời gian ở bên cậu, cậu cũng không ngại.

Thời Ôn ngẩng đầu, hô hấp dồn dập, mặt đỏ lên chạm rã khỏi phục như thường.

Là vận mệnh an bài sao?

Thời Ôn ngồi dậy.

Âm thanh di động vang lên. Là tin nhắn xác nhận.

Cô vỗ đầu. Sau vài phút yên lặng, soạn tin nhắn trả lời.

Đảng hoàng báo danh thành công.

Đã là rạng sáng 12 giờ, không biết Trần Trì ngủ chưa.

Thời Ôn do dự mà gửi một tin nhắn qua.

【?】

Bên kia, Trần Trì ngồi trên sofa ở K, cau mày, mắt không chớp nhìn chăm chăm màn hình máy tính.

Trương Diệu cảm thấy Trần Trì tới quán bar lại hiếm hoi không uống rượu, hay kiểm soát chạy tới chạy lui trước mặt cậu.

Lưu Cảnh không có việc gì cũng lại đây, nhìn đến video trên màn hình máy tính, "A, đây không phải khiêu vũ à, gần giống với Đinh Tư Thanh đấy nhỉ?"

Mí mắt Trần Trì vừa nhấc, lạnh giọng nói: "Về sau đừng nói tên cô ta trước mặt tao."

Lưu Cảnh phun vò hạt dưa ra, "Sao ạ?"

Trần Trì: "Phiền."

Trương Diệu lấy hạt dưa trong tay Lưu Cảnh, "Nam sinh không ai ngại bản thân có nhiều người theo đuổi cả, đặc biệt là mấy cô gái xinh đẹp. Gương mặt của Đinh Tư Thanh xinh đẹp như vậy, đáng người cũng tốt, tại sao Sinh ca lại thấy phiền?"

Trần Trì mặt không biểu tình, "Tâm thường!"

Lưu Cảnh dương dương mi, "Trong mắt Sinh ca chỉ có chị dâu, chỗ nào còn để ý tới người khác? Em cảm thấy chị dâu so với Đinh Tư Thanh còn tốt hơn, nhìn mềm mại....."

Hắn bị Trương Diệu đụng phải một chút, lập tức im miệng, run run ngó mắt nhìn Trần Trì, giống như bị điện giật liền dõn đi.

Sắc mặt Trần Trì âm trầm, ánh mắt như mũi khoan.

Lưu Cảnh run run hạ tay, vỗ vỗ Trương Diệu, "Cái kia, đứng rồi, nói dối..... Nói dối! Mà cảm thấy Đinh Tư Thanh xinh đẹp? Lúc cô ta biểu diễn mà còn ngủ y hệt Sinh ca!"

Trương Diệu phối hợp nói sang chuyện khác, "Tại hôm trước tao uống rượu hơi nhiều."

Trần Trì liếc mắt, "Lần sau mà có chuyện như hôm đó, tao gặp bọn mày liền đánh!"

Lưu Cảnh nhe răng một cái, chỉ Trương Diệu, "Nó nghĩ ra!"

Trương Diệu xem thường, "Các người mẹ nó không phải đều đồng ý sao!"

Trần Trì cảm thấy ồn ào, không kiên nhẫn nói: "Tránh ra."

Màn hình di động sáng lên, cậu cầm lấy di động, nhìn đến tên người nhắn: Ôn Ôn.

Trần Trì nhú mày.

Mấy giờ rồi còn không ngủ.

Click mở.

Nội dung tin nhắn chỉ có một dấu chấm hỏi.

Cậu trả lời: 【 Làm sao vậy? 】

Thời Ôn thu được hồi âm, lập tức hỏi: 【 Giờ anh không tiện nghe điện thoại sao? 】

Trần Trì nhìn đám người trên sàn nhảy: 【 Có chút không tiện. 】

Thời Ôn chỉ là hỏi tượng trưng một chút, bởi vì biết nhà cậu không có người.

Không tiện?

【 Giờ này anh còn ở K? 】

Ngón tay Trần Trì treo ở trên màn hình, chốc lát, nhắn trả lời: 【..... Ừ. Anh lập tức về ngay.】

Thời Ôn nhú mày.

【 Đã trễ thế này, anh lại về nhà tắm rửa muộn như vậy, em thật sự sẽ đau lòng. 】

【 Ngày mai đừng tới đón em. 】

Trần Trì trả lời trong giây lát:

【 Anh muốn đón. Bây giờ anh lên lầu ba ngủ. 】

Thời Ôn còn đang mơ màng, lại kích động một cái, vỗ vỗ chân.

Không phải nha, vấn đề của cô còn chưa hồi tới.

【 Anh đợi đã. 】

【 Em muốn hỏi, anh ủng hộ em khiêu vũ sao? 】

Trên màn hình máy tính, chiếu một đoạn phim tình cảm trên sân khấu kịch.

Biểu tình của vũ công nam rất có hồn, dáng múa tiêu sái, đỡ eo bạn nữ, tay cũng điều luyện bám sát.

Trần Trì nghiêng nghiêng răng.

【 Ủng hộ. 】

【 Sau này muốn em nhảy cho anh xem. 】

Thời Ôn bĩu bĩu môi, hồi phục nhanh như vậy, có biết khiêu vũ có khả năng gặp nam lão sư, còn có khả năng cặp với bạn nhảy nam.

【 Nếu em khiêu vũ, là thật sự nghiêm túc nhảy, chính là loại nhảy cả đời. Luyện khiêu vũ thì thời gian ở bên anh liền sẽ ngắn lại..... Cũng có thể có bạn nhảy nam. 】

Trần Trì mặt trầm vài phần, giữ bình tĩnh đánh chữ:

【 Anh đi theo em. 】

【 Có thể tránh bạn nhảy nam không? 】

Thời Ôn nghiêng đầu.

Kỳ thật phần lớn đều có thể tránh được, nhưng ban đầu khẳng định không được, lúc sau định hình phương hướng phát triển, cô có thể lựa chọn độc diễn, bất quá cô thích sân khấu kịch, nhưng vẫn có thể tham gia vài vở không có chuyện tình cảm.

【 Chắc được ạ, em sẽ cố gắng. 】

Thời Ôn có chút không dám nói đến nam lão sư.

Trần Trì nhéo nhéo ấn đường.

【 Chỉ cần em thích anh sẽ ủng hộ. 】

【 Đi ngủ sớm một chút đi, ngủ ngon. 】

Thời Ôn nhìn tin nhắn thứ nhất, không thể tin được xoa xoa mắt lại nhìn chăm chăm.

Thật vậy sao?

Cậu sẽ không mặt ngoài nói ủng hộ, trong lòng lại tra tấn chính mình đi?

Thời Ôn gỡ gỡ tóc, cuối cùng trả lời:

【 Anh cũng đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon. 】

-

Sáng sớm hôm sau, Thời Ôn ở ngoài tiểu khu lại lần nữa nhìn thấy Trần Trì.

"Không phải nói anh đừng tới à?"

Hai người ngồi trên xe bus, Thời Ôn nhỏ giọng hỏi cậu.

Trần Trì dựa vào lưng ghế, đôi mắt nửa nhắm, "Muốn đón em."

Thời Ôn do dự vài giây, cuối cùng hạ quyết tâm, kéo tay cậu, hôn một cái, "Khen thưởng anh. Nếu ngày mai anh không tới đón em, em liền thưởng anh hai cái hôn hôn."

Ánh mắt Trần Trì tối lại, dựa trên vai cô, "Được..... Buổi tối đưa em về, em có thể hôn anh một chút không?"

Như vậy thì hôn quá nhiều.

Thời Ôn lắc đầu, quyết đoán cự tuyệt: "Không được."

Trần Trì nháp môi.

Tan học hôm đó, Thời Ôn còn đang suy nghĩ sau khi Trần Trì đưa cô về nhà có phải sẽ cưỡng hôn cô không? Một lần may mắn không bị ba Thời mẹ Thời thấy, lần thứ hai thì không chắc được.

Thời Ôn có chút lo lắng sốt ruột. Suy tư làm sao để không cho cậu hôn mình.

Giả bộ tức giận?

Làm nũng chơi xấu?

Thời Ôn nghĩ nghĩ bất tri bất giác đầu óc đã chạy khắp nơi, cảm thấy hay là nhân lúc Trần Trì đang đi toilet, cô xách theo cặp sách trốn đi, làm bộ cô đi rồi.

Mất Thời Ôn sáng ngời.

Như vậy đi.

Cô lập tức xách theo cặp sách, chạy lên trên lầu.

Chờ năm phút đồng hồ sau, cô lại gọi điện thoại cho Trần Trì. Trần Trì khẳng định sẽ rất tức giận, nhưng nhận được điện thoại của cô trong nháy mắt sẽ thành không khí.

Cũng phải cho cậu biết, không thể dễ dàng tức giận như vậy được, sẽ không tốt cho sức khỏe của cậu.

Không đúng, cậu khẳng định sẽ trung một vẻ mặt lạnh ngắt, lại..... Hôn cô.

Thời Ôn che miệng lại, có chút hối hận.

Nhưng cô cũng chạy lên rồi.

Có lẽ hôn ở chỗ này rồi, về nhà sẽ không hôn?

Thời Ôn cảm thấy túng quẫn.

Hay là cô trở về đi, có khả năng còn tới kịp.

Thời Ôn xuống lầu, mới vừa đi đến cửa cầu thang, bị người kêu đứng lại: "Thời Ôn."

Thanh âm này cũng không quen thuộc, nhưng Thời Ôn nhớ rõ.

Trên lưng cô toát ra mồ hôi lạnh, còn có chút không thể tin được.

Cô cứng đờ quay đầu lại, nhìn đến Đinh Tư Thanh trên lối đi nhỏ.

Đinh Tư Thanh nhìn thấy cô, lộ ra tươi cười, "Tôi còn định tìm tới lớp cậu."

Thời Ôn lui lại một bước.

Cô ta tới làm cái gì?

Đinh Tư Thanh không đến gần cô, trên mặt vẫn tươi cười, "Thời Ôn, chắc hẳn cậu biết tôi là ai?"

Thời Ôn khần trương nháp môi, phía sau lưng căng thẳng.

Đinh Tư Thanh: "Tôi cố ý tới tìm cậu, chúng ta có thể nói chuyện không? Không ở chỗ này cũng được. Vốn dĩ tôi không muốn tới lớp của cậu, nhưng tôi ở cổng trường đợi một hồi lâu cũng không nhìn thấy cậu, chào hỏi bảo vệ rồi mới vào. Tôi biết thân phận của chúng ta rất xấu hổ, nhưng tôi thật sự muốn tìm cậu nói chuyện."

Thời Ôn bất lấy cặp sách.

Không cần hỏi ưc, đời trước cũng có cốt truyện như vậy.

Đình Tư Thanh muốn nói gì, cô đại khái đều biết. Đồi trước, những lời này ảnh hưởng tới cô, làm bệ phóng cho một loạt chuyện phía sau. Một đồi này, sẽ không cho cô ta có cơ hội.

Thời Ôn bảo trì thanh âm bằng phẳng, miệng lưỡi xa cách, "Thật xin lỗi, chúng ta không có gì để nói."

Cô đeo cặp sách, vòng qua cửa, khi sắp đi ngang qua, cô bị Đình Tư Thanh giữ chặt.

"Cậu cảm thấy tôi đoạt mẹ của cậu sao?"

Tươi cười trên mặt Đình Tư Thanh biến mất, cảm xúc phức tạp.

Đáy mắt Thời Ôn hiện lên chán ghét, ném tay cô ta ra.

Đình Tư Thanh kinh ngạc, khi phản ứng lại, nhanh chóng rũ mắt, giấu đi lạnh lẽo trong mắt.

Vài giây sau, cô ta giương mắt, một lần nữa câu ra một gương mặt hào phóng, tươi cười hoàn mỹ, "Xem ra cậu không thích tôi, nhưng tôi có thể hiểu được, bởi vì cậu rất để ý Ôn Tư Sương đúng không? Cậu cảm thấy tôi đoạt đi tình thương của mẹ vốn thuộc về cậu, còn được mẹ cậu bồi dưỡng thành vũ công..... Cậu thích khiêu vũ sao?"

Đình Tư Thanh liếc mắt một cái quét cô trên dưới, đáy mắt nhiễm hàn ý.

Vậy mà có cùng một dáng người với Ôn Tư Sương.

Trách không được Ôn Tư Sương nhớ thương cô ta nhiều năm như vậy, trước sau không chịu đem bí kíp dạy cho mình.

"Tôi thấy dáng người cậu không tồi, cậu muốn học khiêu vũ không?"

Đáy lòng Thời Ôn cười lạnh, nhưng trên mặt không lộ ra, cô đứng cách xa cô ta nửa mét, đạm thanh nói: "Thật xin lỗi, tôi phải về nhà."

Đình Tư Thanh cười khế, "Cậu có thể nói chuyện với tôi một cách thoải mái được không?"

"Hôm nay tôi tới, chủ yếu là biết được mẹ còn có một đứa con, hơn nữa cũng ở Nam Đầu, cậu biết không? Nhiều năm như vậy tuy rằng mẹ đối với tôi rất tốt, nhưng bà vẫn luôn có một sự tiếc nuối, chính là không thể nhìn cậu lớn lên. Bà ấy rất tốt với tôi, ít nhiều cũng là do đem tình thương dành cho cậu trao cho tôi..... Ngoài ra, bà ấy còn hy vọng cậu có thể kế thừa sự nghiệp khiêu vũ của bà ấy, bà ấy cố ý để cho tôi tới hỏi cậu một chút, cậu có hứng thú với khiêu vũ hay không?"

Nói giống như đúc.

Đồi trước, Đình Tư Thanh chính là nói như vậy.

Cô ngốc như vậy, thế mà thật sự tin.

Nhưng căn bản là không có những việc này, Ôn Tư Sương trước nay chưa từng nhắc tới cô trước mặt Đình Tư Thanh.

Ôn Tư Sương còn có suy nghĩ riêng, bà ấy hy vọng tìm ra người thừa kế, nhưng Đình Tư Thanh không phù hợp, bà ta cảm thấy mình với Thời Ôn có quan hệ huyết thống, dáng người tương tự, thể chất giống nhau, hy vọng Thời Ôn có thể kế thừa sự nghiệp khiêu vũ của bà ta, bà ta tự nhiên sẽ không nói việc này cho Đình Tư Thanh.

Đồi trước bà ta vẫn là sau khi Thời Ôn báo danh "Đại hội khiêu vũ cổ điển", chủ động tìm tới cô.

Mà Đình Tư Thanh biết được tâm tư của Ôn Tư Sương, bởi vì không cam lòng, đi trước Ôn Tư Sương một bước, tính toán trước khi Ôn Tư Sương tìm được Thời Ôn, hủy hoại cô.

Đồi trước, sau khi Thời Ôn nghe xong đoạn lời nói này, cũng không trả lời cô có thích khiêu vũ hay không, nhưng lại lộ ra mong đợi đối với khiêu vũ.

Việc này cũng khiến cô từng bước một rơi vào cái bẫy Đình Tư Thanh lập ra, cuối cùng thân bại danh liệt.

Bởi vì Ôn Tư Sương sẽ không cho phép công trình khiêu vũ của mình bị một người "nhân phẩm không tốt" kế thừa, cuối cùng không còn lựa chọn, chỉ có thể truyền cho Đình Tư Thanh.

Thời Ôn chậm rãi lộ ra một nụ cười lễ phép, "Cô biết khi tôi còn nhỏ cùng Ôn Tư Sương phát sinh chuyện gì sao?"

Đình Tư Thanh băn khoăn.

Kỳ thật cô ta cũng không rõ ràng chuyện của Thời Ôn, bởi vì Ôn Tư Sương nhiều năm như vậy cũng chưa từng nhắc qua tên của Thời Ôn.

Thời Ôn biết cô ta sẽ không rõ ràng những chuyện này, cô kéo áo khoác ra, cuộn tay áo lên, lộ ra mấy vết sẹo nhỏ vun bên sườn cánh tay.

Trước kia Thời Ôn mười tuổi, vẫn luôn chịu huấn luyện ma quỷ của Ôn Tư Sương, lúc ấy Ôn Tư Sương muốn bồi dưỡng cô. Thời điểm cô không thể cử động nổi tay chân, Ôn Tư Sương liền sẽ phát điên cầu vào tay cô, nói là đau, con sẽ biết luyện tập so với cái này chẳng là gì.

Đinh Tư Thanh không nghĩ sẽ nhìn đến một màn như vậy, bị dọa đến kinh hô một tiếng.

Thời Ôn trong lòng cười lạnh, "Đây là bà ta véo, bà ta còn hay đánh tôi."

Đinh Tư Thanh che miệng lại, "Thực xin lỗi, tôi không biết....."

Thời Ôn chỉnh lại quần áo, lễ phép cười, "Nữ sinh nhìn đến đều sẽ sợ hãi giống nhau."

Cô bình tĩnh nói: "Tôi chỉ có một người mẹ, với tôi mà nói ân dưỡng dục lớn hơn ân sinh ra. Huống chi, Ôn Tư Sương ở trong mắt tôi không phải là Ôn Tư Sương hàng ngàn người ngưỡng mộ trong giới vũ đạo, là tội phạm. Tôi sẽ không tiếp nhận công trình khiếu vũ của bà ta, tôi chưa từng muốn nhận lại bà ta. Mà cô, bằng việc cô kêu bà ta là mẹ, tôi nghĩ chúng ta không có gì để nói."

Đinh Tư Thanh lộ vẻ mặt phức tạp.

Thời Ôn sửa sang lại quần áo, xoay người đi xuống cầu thang.

Thời tiết lại lạnh đi mấy độ. Chạng vạng gió thổi đến điên cuồng, Thời Ôn ôm lấy hai tay, nhìn ra ngoài ban công, trên không trung cao xa, hoàng hôn ôn nhu, mây cam bay tới thổi đi, tự do du dương.

Cô còn sống.

Còn có gì đáng sợ hơn cái chết sao?

Không có.

So sánh với cái chết, bọn họ chẳng là gì. Hơn nữa một đời này, cô sẽ không mặc người xấu xé.

Cô sẽ bảo vệ tốt chính mình, cô còn có Trần Trì.....

Trần Trì, chỉ cần cô ở cạnh cậu, liền tuyệt đối sẽ ngăn cậu không nghĩ đến chuyện kia.

Nếu kết cục cuối cùng của bọn họ là cái chết, thì hiện tại cô nhất định phải làm chuyện mình thích.

Thời Ôn hít sâu mấy cái, trở về lớp.

Trần Trì không ở trong phòng học.

Cô lúc này mới nhớ tới, cô vừa mới đùa giỡn, cậu khẳng định đang đi tìm cô.

Thời Ôn kéo cặp sách, móc di động ra, mấy cuộc gọi nhờ. Cô mở chuông lên, gọi lại cho cậu.

Xa xa, cô nghe được tiếng chuông điện thoại.

Trần Trì còn ở tầng lầu này?

Thời Ôn đi ra phòng học, trước mắt nhìn hướng phía tây, không ai. Lại nhìn về phía cô vừa mới đứng cùng Đinh Tư Thanh, rồi sau đó, nhìn đến Trần Trì bước tới từ chính hướng này.

Sắc mặt Trần Trì không ngoài sở liệu khó coi. Hơn nữa không phải chỉ đơn thuần khó coi, giống như là bị "anh thực không vui" bám vào người.

Thân mình Thời Ôn lùi về, dựa vào tường phòng học, đem mu bàn tay ra phía sau, chà xát.

Thôi rồi

Bộ dạng của cậu chắc là rất tức giận.

Cô thật cẩn thận đưa đầu ra thăm dò, muốn nhìn cậu đi đến đâu. Lại thấy Đinh Tư Thanh đột nhiên từ cửa cầu thang chạy ra, đuổi theo Trần Trì sau đó trực tiếp kéo tay cậu lại.

Thời Ôn!!!

Giây tiếp theo Trần Trì ném tay cô ta ra.

Mày Thời Ôn nhăn chặt, không vui nhìn chằm chằm tay cậu bị Đinh Tư Thanh kéo qua.

Đình Tư Thanh hôm nay lần thứ hai bị ném tay ra, lòng tự trọng của cô ta nói rằng lúc này hẳn là nên rời đi, nhưng cô ta không cam lòng cứ như vậy mà đi.

Cô ta tiếp tục mỉm cười, "Trần Trì, không cần như vậy, tôi chỉ muốn hỏi một chút ngày đó cậu rốt cuộc thật sự đi xem tôi biểu diễn sao."

Trần Trì gắt gao nhìn chằm chằm tay vừa bị cô ta kéo, cậu chán ghét liếc hướng Đình Tư Thanh, trong thanh âm có băng tuyết, giống như đao đâm ra, "Lần sau lại đụng vào tôi, tay của cô, tôi không cam đoan mình sẽ làm ra cái gì."

Mặt Đình Tư Thanh trắng bệch, không cách nào tiếp tục tươi cười, ánh mắt đầy ủy khuất, "Trần Trì, cậu nói chuyện như vậy thật sự sẽ dọa đến người khác..... Tôi chỉ là, chỉ là muốn hỏi cậu có đi xem biểu diễn không, vé của các cậu là tôi có quan hệ VIP mới lấy được, nếu các cậu không đi sẽ rất lãng phí....."

Trần Trì chỉ muốn rửa tay, "Không ai kêu cô đưa."

"Cút xa một chút."

Đình Tư Thanh cắn môi, thân mình bởi vì khuất nhục có chút phát run, "Trần....."

Trần Trì một ánh mắt dư thừa cũng không liếc nhìn cô ta, bước nhanh đi hướng toilet.

Đi ngang qua phòng học lớp hai, bước chân cậu khẽ khựng lại.

Không biết cô có thấy Đình Tư Thanh đụng tới tay cậu..... Cô có sinh khí hay không?

Rửa sạch sẽ trước rồi nói.

Thời Ôn nhìn Trần Trì đi qua, cô biết cậu đi làm gì, khẽ hừ một tiếng.

Rửa tay có ích lợi gì, ngay từ đầu cũng không biết bảo vệ chính mình cho tốt.

Một hồi sau, hành lang lại vang lên tiếng bước chân nhỏ vun.

Nghe âm thanh uyển chuyển nhẹ nhàng có tiết tấu, hẳn là Đình Tư Thanh.

Thời Ôn lại nghĩ đến cô ta chạm vào Trần Trì, nhấn chặt mi, đôi trước, cô ta hăm hại mình đã đủ làm người chán ghét.

Một đời này, cô ta còn cư nhiên cùng Trần Trì có một tầng quan hệ này..... Còn thích Trần Trì.

Ngực Thời Ôn khó chịu.

Có tiếng bước chân truyền đến, một bóng đen dừng lại bên người, đi theo là một bàn tay đuổi tới.

Trên tay còn có vệt nước, toàn bộ tay loang lổ đỏ thẫm, rõ ràng là bị chà xát.

Thời Ôn vội vàng đỡ lấy, tâm tê rần, "Anh làm cái gì vậy? Tại sao lại vì cái loại người này thương tổn chính mình, không đau sao?"

Ngũ quan Trần Trì căng chặt, cậu đem tay hướng lên trên nâng nâng, đuổi đến bên miệng cô.

Thời Ôn ngạc nhiên, nhận thấy được ý tứ của cậu.

"Không cần, em không chê anh."

"Tuy rằng em có chút tức giận, nhưng anh cũng rửa sạch rồi. Trần Trì, anh về sau đừng như vậy..... Kích động như vậy, em không để ý, em chỉ sợ anh bị thương."

Trần Trì khản trương nhấp môi, trong thanh âm hàn khí còn chưa tan đi, "Anh để ý, Ôn Ôn."

Cô giữ chặt cánh tay cậu nhẹ nhàng ôm lấy cậu, "Em không ngại. Em để ý nhất việc anh thương tổn chính mình. Anh như vậy em sẽ rất khổ sở."

Trần Trì đem cô ôm sát vào lòng, vùi đầu ở cổ cô, "Anh cảm thấy không thoải mái, Ôn Ôn, anh không thích người khác chạm vào anh, cũng không thích người khác chạm vào em."

Thời Ôn gật đầu, "Em biết."

"Em là của anh, toàn bộ đều là của anh, anh cũng là em, toàn bộ đều là của em."

Thời Ôn: "Ừ, em biết."

Cô gắt gao ôm lại cậu, cảm thấy trong lòng ê ẩm ướt ướt, lại có dòng nước ấm xẹt qua.

.....

Hai người ôm hồi lâu, đến khi đồng hồ báo thức của Thời Ôn vang lên.

Đây là cô có ý đặt, phòng ngừa cùng Trần Trì ở bên nhau quên mất thời gian, về nhà sẽ bị ba mẹ hoài nghi.

"Trần Trì, em phải về nhà rồi!"

Cô sờ sờ tóc của cậu. Cậu chậm rì rì đứng dậy.

Trần Trì: "Chân tê sao?"

Cô cong môi, "Hôm nay không có. Không cần ôm em đi xuống, chúng ta nắm tay đi."

Lúc Thời Ôn đeo cặp lên, nghĩ tới trước khi đi cô có ý lừa Trần Trì, cô liếc liếc nhìn mắt Trần Trì, lại thấy cậu cúi đầu, không đề cập tới chuyện đó.

Đã quên?

Thời Ôn nhẹ nhàng thở ra.

Khi về đến nhà, Thời Ôn bởi vì chột dạ cũng bởi vì cậu đã bị Đinh Tư Thanh "kính hách", nhẹ nhàng hôn ở sườn mặt cậu một cái.

Cô hôn xong cảm thấy mặt nóng lên, ngượng ngùng nắm chặt quần áo, "Ngủ ngon, Trần Trì."

Thời Ôn lúng túng chạy vào nhà, trong lòng cùng khoe miệng đầy ra ý cười.

Buổi sáng hôm, cô ở ngoài tiểu khu nhìn không thấy Trần Trì.

Có một chút mất mát, nhưng cũng vô cùng thư thái.

Loại tâm tình này cũng không tính là kém, lúc Thời Ôn đến trường học, nhìn thấy một mảnh hỗn độn trên tay Trần Trì, tâm tình liền tan biến.

~

Sel: mình xin được nói qua về vấn đề phê duyệt vào group kín của mình trên fb:)) những bạn nào đến bây giờ chưa được duyệt thì hãy vào check lại xem mình đã trả lời đủ 3 câu hỏi và đồng ý với quy tắc nhóm chưa nhé! Mình duyệt khá lỏng, có 3 câu hỏi thôi mà có 1 số bạn còn không thèm trả lời:)) không trả lời hay chỉ thiếu MỘT CẤU thì mình xin phép KHÔNG DUYỆT nhé ♥️

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Muốn nhìn thấy em! □

Edit: Sel

Qua một đêm, độ ẩm ở Nam Đầu giảm xuống đột ngột, Thời Ôn không tình nguyện mặc áo lông dưới sự cưỡng chế của mẹ Thời.

Vào sáng sớm của mùa đông, mọi thứ đều chìm trong sự lạnh lẽo, Thời Ôn hơi thở ra một chút, làn sương màu trắng mỏng manh liền xuất hiện, trong giây lát lại biến mất.

Thời Ôn cầm trong tay hai túi bánh bao, một đường chạy chậm vào lớp học, gấp không chờ nổi muốn nhìn thấy Trần Trì.

Vừa vào mùa đông, mọi người đều bắt đầu thích ngủ, ngay cả mặt trời cũng mọc muộn hơn ngày thường.

Nếu là vào mùa hè thì giờ này phòng học đã sớm sáng sủa, nhưng thời tiết chuyển lạnh, lúc này ngay cả ánh mặt trời cũng chưa chiếu vào.

Trần Trì nghe được động tĩnh ở cửa sau liền vội ngẩng đầu lên.

Thời Ôn thấy cậu không ngủ thì bật đèn lên, chẳng mấy chốc phòng học đã sáng choang.

Cô lấy ra bánh bao để lên trên bàn cậu:

"Vẫn còn nóng đỏ, anh mau ăn đi!"

Trần Trì cũng chậm rãi móc ra hai ly sữa đậu nành, vũng vàng để lên bàn:

"Em cẩn thận, còn nóng!"

Thời Ôn bật cười, duỗi tay nhận lấy sữa đậu nành, ánh mắt vừa chuyển, vết thương trên tay cậu liền đập vào mắt.

Tại sao lại trở thành thế này? Rõ ràng hôm qua chỉ là bị xoa đỏ một chút, chứ không hề nghiêm trọng.

Thời Ôn hít sâu, cố gắng bình tĩnh. Được rồi, dựa vào tính cách của cậu thì làm ra chuyện này đúng là rất bình thường.

Cô để sữa đậu nành sang một bên, ngồi xuống ghế, ngửa đầu bằng phẳng:

"Trần Trì, anh có thể giải thích một chút tại sao tay anh lại thành như này không?"

Trần Trì vừa mới mở ra túi nilong, còn chưa kịp ăn bánh bao, nghe được cô nói như vậy liền tự động liếc xuống tay mình, bánh bao cũng bỏ xuống:

"Anh xin lỗi, anh không nhận được...em đừng giận được không?"

Thời Ôn kéo lấy tay cậu, lông mày cũng chau lại như sắp dính vào nhau:

"Vì sao vậy? Em đã nói là em không chê anh, sao anh còn làm như vậy? Đừng có xin lỗi em, anh xin lỗi bản thân mình đi. Anh không biết đau à?"

Trần Trì thấy cô không vui, đem ghế dựa kéo qua rút ngắn lại khoảng cách, đầu gục xuống vừa vắn roi vào hõm vai của cô:

"Anh cảm thấy không thoải mái, rất dơ. Anh chỉ muốn rửa sạch thôi, Ôn Ôn, em đừng giận được không?"

Thời Ôn ngoài cứng trong mềm: "Anh tự làm bản thân bị thương thành như vậy, em sẽ rất tức giận. Hay là anh cũng muốn sau này em mà bị người khác chạm vào thì cũng sẽ tự cào cấu chính mình?"

Cả người Trần Trì cứng đờ, vội vàng cầm lấy tay cô bao lại:

"Không được, em không được làm mình bị thương. Hơn nữa có anh ở cạnh, anh sẽ rửa giúp em!"

Thời Ôn: "Anh cũng có em mà!"

Cô nghĩ tới ngày hôm qua, lúc cậu rửa xong tay liền để bên miệng của cô.

Lúc ấy Thời Ôn cho rằng cậu muốn cô cắn tay để trừng phạt cậu.

Rửa sạch sẽ...

Thời Ôn cầm lấy tay cậu, nhẹ nhàng hôn vài cái. Thấy biểu tình của cậu biến đổi, cô lại hôn thêm vài cái nữa.

Trên má cô đỏ ửng, chớp chớp mắt hỏi:

"Đã sạch chưa ạ?"

Một loạt hôn mềm nhẹ dừng ở trên tay. Trần Trì giống như được lột một lớp da, cảm giác sau khi bị người lạ chạm qua hoàn toàn biến mất, cũng rút đi sự bái xích từ đáy lòng của cậu đối với bản thân mình.

Làn da mới chỉ có dấu hôn của cô, cảm xúc chùng chất một đêm của cậu rốt cuộc được phóng thích. Cậu ngã vào trên người cô, nhẹ nhàng cọ xát:

"Ôn Ôn...Anh là của em. Em cũng là của một mình anh!"

Thời Ôn không tự giác mím môi, chớp mắt vài cái.

Như vậy đã là rửa sạch sẽ rồi?

Dơ...

Đúng, nữ sinh kia đúng là đáng ghét.

Ngày hôm qua còn kéo tay áo của cô.

Thời Ôn "xi" một tiếng, trợn mắt: "Vậy lúc anh đánh nhau, người khác cũng chạm vào anh mà."

Trần Trì nhìn vành tai cô đỏ ửng, không tự chủ được mà nuốt nước miếng.

Nghe cô nói vậy, lại không chút để ý mà trả lời:

"Không giống nhau. Đánh là ghét, sờ là thích!"

Thời Ôn cuộn tròn ngón tay, nghĩ đến bị kịch cậu gặp lúc nhỏ.

Bắt đầu từ khi nào, cậu lại đem chuyện giao tiếp với người khác, phân chia rõ ràng thành hai loại như vậy?

Cô nhắm mắt, dựa sát vào ôm lấy cậu:

"Vậy về sau nếu có ai chạm vào anh, anh đến tìm em được không? Em sẽ rửa sạch sẽ cho anh mà, đừng làm bản thân bị thương nữa."

Cậu nghe được lời nói nhu tình của cô, máu cả người giống như ngâm nước ấm, thoải mái vô cùng: "Được! Anh nghe em!"

Thời Ôn cong cong môi, nhìn đến bánh bao:

"Còn bánh bao kia anh, ăn nhanh lên đi, đều sắp nguội hết rồi!"

Cô thúc giục, đẩy đẩy ghế dựa muốn Trần Trì về chỗ ngồi.

Trần Trì cầm lấy tay cô, một tay khác cầm lấy bánh bao, cứ như vậy thản nhiên ngồi ăn cạnh cô.

Thời Ôn:...

Được rồi, ngồi đây ăn cũng được...

-

Tan học, cuối cùng Thời Ôn cũng không thoát khỏi việc bị Trần Trì chất vấn chuyện "về sớm" ngày hôm qua.

Mất Trần Trì sáng như đuốc: "Tại sao hôm qua em lại cầm cặp về trước?"

Thời Ôn ngoan ngoãn khai đúng sự thật: "Em chỉ muốn đùa với anh một chút thôi. Không phải em vẫn quay lại à?"

"Đùa?" Trần Trì câu lấy cằm của cô, ngữ khí nguy hiểm: "Hoá ra Ôn Ôn của anh lại hư như vậy!"

Thời Ôn cảm thấy không khí có chút vi diệu, đôi mắt cậu giống như ngọn lửa, nóng bỏng lại khó thờ.

"Em chính là muốn nhìn anh phát điên!" Cậu cúi thấp người, một cánh tay chống ở bên người cô:

"Lúc anh phát điên, việc duy nhất mà anh muốn làm chính là...hung hăng hôn em!"

Sau lưng Thời Ôn là gạch men sứ lạnh lẽo, trước mặt lại là một mảnh nóng hừng hực.

"Hoá ra em thích được anh hôn như vậy!"

Cậu thân mật mà vuốt ve mặt cô:

"Hoá ra em rất thích!"

Thời Ôn tròn to mắt: "Cái gì? Em không..."

Rốt cuộc phải trả lời câu này của cậu thế nào đây?

Không phủ nhận thì liên chứng minh được, cô cố tình chạy trốn là muốn chọc điên cậu, sau đó...

Nếu phủ nhận, còn không phải nói rằng cô ghét bỏ cậu, không muốn cậu hôn mình?

Thời Ôn nôn nóng, thấy đầu cúi càng thấp, cô không muốn mọi chuyện chưa rõ mà đã hôn như vậy!

Cô che lại miệng, không suy nghĩ nhiều liền nói:

"Anh khi dễ em. Mỗi lần đều hỏi em vấn đề khó như vậy!"

Trần Trì nhìn đôi mắt ngập nước của cô, có chút thất thần.

Cô cảm thấy mình nói rất đúng, liền nói tiếp:

"Em là bạn gái của anh mà. Anh lại đối xử với em như vậy!"

Cô giả vờ giận dỗi: "Bạn gái là phải dỗ dành."

Trần Trì thấy cô nhăn mặt không vui mới thấp giọng hỏi:

"Phải dỗ em như thế nào?"

Thời Ôn thốt lên: "Lần sau hôn em phải được em đồng ý. Đây chính là tôn trọng em!"

Trần Trì không nghĩ nhiều mà gật đầu: "Được. Nghe theo em!"

"Còn nữa, sau này không được hỏi em mấy chuyện kì quái như 'em có chê anh không?' 'em có tin anh không'. Anh làm như vậy khiến em có cảm giác anh không tin tưởng em."

Thời Ôn vừa nói vừa nghĩ đến bộ dáng lúc Trần Trì hỏi mấy vấn đề này, hơi nhỏ giọng xuống, buồn bực nói:

"Anh cứ hỏi như vậy làm em có cảm giác không an toàn, giống như anh đang nghi ngờ tình cảm của em vậy. Sau đó em cũng sẽ giống như anh, ngày nài cũng lo lắng anh sẽ rời khỏi em!"

Thời Ôn ôm lấy eo của cậu: "Anh đừng không tin em, đừng rời khỏi em được không? Em sẽ rất sợ!"

Trần Trì nghe cô dùng giọng điệu mềm mại nói những lời này, trong lòng lập tức mềm đến nát như.

Ôn Ôn để ý mình, không có mình Ôn Ôn cũng sẽ sợ hãi, cô cũng giống như mình, không thể rời xa cậu.

Tay chân Trần Trì nóng lên, găt gao ôm cô, để cô vùi vào trong lồng ngực mình.

"Anh sẽ không rời khỏi em..." Cậu cúi đầu, cẩn thận hôn tóc cô: "Ôn Ôn, anh sẽ mãi mãi ở bên cạnh em!"

Thời Ôn bị cậu ôm chặt, rõ ràng rất khó thở nhưng cũng không đẩy cậu ra.

Thời Ôn nhếch miệng, lại đột nhiên nghĩ tới Đinh Tư Thanh:

"Còn nữa, anh đẹp trai như vậy, nhất định có rất nhiều nữ sinh thích anh. Anh nhất định phải bảo vệ bản thân thật tốt, chuyện này rất quan trọng!"

Cô không hy vọng bạn trai mình sẽ không biết "phòng bị" giống như ba Thời.

"Được!" Cậu trả lời rất lưu loát: "Anh nhất định sẽ cẩn thận, không để nữ sinh khác đến gần!"

Thời Ôn lại có chút hối hận: "Nhưng cũng không phải nữ sinh nào cũng thích anh. Anh cũng không cần đối xử với ai cũng lạnh nhạt, sẽ khiến người ta có suy nghĩ xấu về mình!"

Trần Trì không thêm đề ý: "Bọn họ nghĩ gì cũng mặc kệ!"

Thời Ôn ngẩng mặt, nhẹ nhàng phân tích:

"Không cần để ý người khác, cũng không cần đối với ai đều mặt lạnh. Thân thiện một chút cũng tốt."

Trần Trì giúp cô sửa tóc, có chút không hiểu mấy lời này của cô.

Cậu cảm thấy phiền phức, cũng không muốn lãng phí thời gian cho người khác, lạnh nhạt cắt đứt chính là đơn giản nhất!

Thời Ôn nhìn phản ứng của cậu là biết cậu nghe không vào.

Nhưng cũng không cần vội.

Cô có thể từ từ giúp cậu.

Thời Ôn ôm lấy Trần Trì, nhẹ nhàng thở ra.

Sống lại một đời này cô cũng chỉ có 18 tuổi, vẫn còn ngây ngô, vẫn còn vài chuyện làm không được tốt.

Cô không biết làm thế nào mới có thể thật sự giúp cậu, có lẽ những việc cô làm từ trước đến nay chưa việc nào thành công.

Nhưng bây giờ cô hiểu rõ.

Tình yêu có thể giúp cậu thay đổi.

Cô muốn hai người bên cạnh nhau phải thật thoải mái, bọn họ là hai người bình thường yêu nhau, không cần phải gượng ép.

-

Trần Trì cả một đường an an phận phận đưa Thời Ôn về nhà.

Đến dưới nhà, Trần Trì cầm lấy tay cô hỏi:

"Ôn Ôn, anh có thể hôn em không?"

Thời Ôn không hiểu sao muốn cười.

Cô ghen lại, ánh mắt dừng trên mặt cậu:

"Không được!"

Trần Trì rũ mắt: "Tại sao?"

Thời Ôn chỉ chỉ trên lầu: "Ba mẹ em nhìn thấy thì làm thế nào?"

"Không đâu!" Cậu ghé ngay càng gần, thanh âm ám ách lại mê hoặc: "Em không cảm thấy như vật rất kích thích à?"

Án đường Thời Ôn hơi nhúu...

Có lẽ cũng...kích thích...

Nhưng cô thật sự rất lo lắng.

"Em thấy rất lo!" Giọng nói cô mềm mại: "Anh hẳn tâm nhìn em lo lắng à?"

Trần Trì...

Thời Ôn thoải mái cười cười.

Không thể lúc nào cũng chiều theo ý cậu, sau này cậu sẽ càng đòi hỏi mạnh hơn.

"Em vào đây, anh ngủ ngon!" Cô cười tủm tỉm vẫy tay, lại nói: "Về nhà em sẽ call video làm bài tập với anh, anh có rảnh không?"

Ánh mắt Trần Trì sáng lên: "Có!"

Thời Ôn cong mắt.

Hình thức yêu đương vừa khoẻ cả tinh thần lẫn thể xác này rất tốt. Có thể cùng nhau làm bài tập, có thể giữ cậu ở nhà không được tới K, còn có thể nhắc cậu ngủ sớm.

Thời Ôn vui rạo rức mà về nhà.

Mọi người trong nhà đều đã ngồi vào bàn ăn, chỉ thiếu mỗi cô.

Mẹ Thời nhìn thấy cô liền nói: "Con nhanh đi rửa mặt rồi ăn cơm. Hôm nay mẹ làm món cá chua ngọt con thích, mỗi ngày đều học tập mệt mỏi nên con cần phải bồi bổ cho tốt."

Thời Noãn cười lạnh một tiếng.

Mẹ Thời: "Con cười lạnh cái gì? Tiểu Ôn chăm học hơn con nhiều đấy!"

Thời Noãn dùng sức trợn trắng mắt.

Giả ngoan ngoan.

Đúng là Thời Giả Dối!

Thời Ôn chột dạ cười cười, trở về phòng cất cặp sách rồi nhanh chóng đi rửa tay.

Trên bàn cơm, Thời Ôn đang suy nghĩ làm thế nào để nói về chuyện đi học khiêu vũ. Lại thấy được vẻ mặt nghiêm túc của ba Thời, cuối cùng liền không nói gì.

Thời Ôn ăn xong liền muốn cầm bát đĩa của mình đứng lên, lại bị ba Thời gọi lại:

"Ngồi xuống!"

Thời Ôn ngoan ngoãn ngồi vào ghế.

Ba Thời nhìn Thời Noãn, nhưng lời nói lại nói cho Thời Ôn nghe:

"Tiểu Noãn nói con thích học múa. Sở dĩ không đi được nguyện vọng là do sau này con muốn khiêu vũ. Con sợ ba không đồng ý nên mới không nói."

Thời Ôn nhỏ giọng "vâng" một tiếng.

Ba Thời trầm giọng: "Tiểu Ôn, con có biết tại sao ba không đồng ý không?"

"Con biết!" Thời Ôn dùng sức nắm chặt chiếc đĩa, cố làm cho mình bình tĩnh: "Nhưng con không muốn vì loại người đó mà từ bỏ ước mơ của mình!"

Cô vất vả lắm mới được sống lại một lần...

Ba Thời xoa xoa ấn đường: "Tiểu Noãn nói con báo danh một cuộc thi, nếu thắng sẽ được cộng thêm điểm vào kì thi đại học. Con cảm thấy mình sẽ lấy được phần thưởng đó không?"

Thời Ôn mím môi.

Trước khi cô 10 tuổi thì đã được Ôn Tư Sương huấn luyện, xương cốt đã mềm ra rất nhiều.

Sau khi chuyển tới đây, Thời Noãn được đi học dương cầm, mẹ Thời hỏi cô muốn học gì, sau đó liền cho cô đi học vũ đạo. Mãi tới khi ba Thời phát hiện cô mới bị ép nghỉ học vũ đạo.

Sơ trung (cấp hai) cũng có hoạt động, cô lại lén lút tham gia, cùng bạn học luyện tập.

Tuy rằng kĩ thuật không bằng những người được bồi dưỡng lâu dài, nhưng vũ đạo lão sư đã từng nói xương cốt của cô mềm, thân mình dẻo dai, chính là tư chất trời sinh để học vũ đạo.

Hơn nữa đời trước cô biểu diễn rất xuất sắc.

Cô tin tưởng chính mình.

Thời Ôn: "Con muốn thử!"

Ba Thời nhú mày, trầm ngâm không nói, một lúc lâu sau mới hỏi:

"Con tìm được lớp học vũ đạo chưa?"

Thời Ôn ngây ngốc.

Thời Noãn nhướn mày đẩy đẩy cô: "Tao cảm thấy chỗ phụ đạo mà chúng ta học vẽ tranh cũng không tệ!"

Thời Ôn lúc này mới kịp phản ứng: "À...em cảm thấy khá tốt..."

Cơm tối kết thúc, Thời Ôn trở lại phòng, còn có chút không tưởng tượng được.

Cứ như vậy là quyết định xong rồi?

Điện thoại rung lên.

Là tin nhắn của Trần Trì.

[Muốn nhìn thấy em. Anh đợi không được nữa rồi!]

Khoé miệng Thời Ôn cong lên, nhấn gọi video.

Trong màn hình điện thoại phản chiếu ra ảnh ngược của cô.

Nhìn không được nhảy nhót vui sướng.

Cô muốn học khiêu vũ.

Không đúng, nếu cô muốn học khiêu vũ thì nhất định phải tới học viện vũ đạo ở Nam Đều, Trần Trì phải làm sao bây giờ?

Hai người đã nói tốt muốn thi vào cùng một trường với nhau...

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Muốn được em an ủi! □

Editor: Mary

Beta-er: Sel

Video được kết nối, Trần Trì xuất hiện trên màn hình. Cậu mặc áo ngủ vải lạnh, ngồi xõm ở trên sofa, bên chân là sách giáo khoa, phía sau cửa sổ sát đất là khung tranh ngân hà của Nam Đều.

Thời Ôn nghĩ đến nhà cậu có rất nhiều tiền.

Người cha không thể chịu đựng nổi kia, bạo hành cậu, vứt bỏ cậu, sau khi trở về lại không ngó ngàng gì tới mẹ con cậu, mẹ Trần Trì cũng coi như là thiên kim tiểu thư.

Lần trước trò chuyện ở bệnh viện, nghe mẹ cậu nói chuyện giỏi giang, hình như là người phụ nữ của công việc, bà ấy còn có trợ lý, chức vị hẳn là không thấp.

Chung cư Trần Trì đang ở chắc đều là trợ lý của mẹ cậu một tay xử lý. Lúc trước Trần Trì sinh bệnh, Thời Ôn có ý gọi điện thoại tìm bà ấy, nhưng bà ấy căn bản không tới, kêu trợ lý thanh toán tiền, làm thủ tục liền rồi đi.

Người phụ nữ như vậy, sẽ quản chuyện tương lai của Trần Trì sao?

Nếu nói là quan tâm, thì sẽ không mặc kệ việc học thảm hại của Trần Trì?

Một tuần kia Trần Trì không đi học, chủ nhiệm lớp gấp đến độ muốn chết, nghe nói Ngô Đông mỗi ngày đều gọi mẹ cậu mười mấy cuộc điện thoại, cuối cùng cũng chưa thể nghe được tiếng của bà ấy.

"Ôn Ôn!"

Trần Trì gọi hồi lâu, người đối diện vẫn không nhúc nhích, đôi mắt xuất thần mà nhìn phía sau cậu. Nhưng cậu nhìn hướng phía sau, rõ ràng không có gì cả.

Trần Trì nghĩ đi động xảy ra vấn đề, cảm thấy quơ quơ.

Thời Ôn lấy lại tinh thần, nhìn đến bóng người cùng phòng ốc trên màn hình lay động điên đảo, lòng chợt lạnh, "Trần Trì, động đất sao?! Anh mau trốn xuống dưới bàn đi!"

Trần Trì nghe được tiếng của cô, dừng động tác lại, cậu dịch dịch đi động, lộ mặt ra, nhìn đến bộ dạng của cô giống hệt con thỏ nhỏ bị dọa sợ, bật cười.

Mắt đào hoa của nam sinh cong lên, được màn đêm phía sau lưng làm nổi bật lên ánh sáng nơi đáy mắt, khóe miệng phác họa vòng cung, hình dáng nhu hòa.

Tim Thời Ôn đập chậm lại, dần dần khôi phục đều đặn, cô vươn tay, rất muốn sờ sờ tóc của cậu.

"Ôn Ôn, Nam Đều không có động đất." Cậu dùng âm thanh nhẹ nhàng nhất trấn an cô.

Thời Ôn chạm tóc của cậu trên màn hình, "Vâng... Anh làm em sợ đấy!"

"Đề ý anh như vậy sao?"

"Đúng vậy, rất đề ý!"

Rất đề ý.....

Muốn trao cho cậu ấm áp, muốn làm cả thế giới này trở nên ấm áp đối với cậu.

Trần Trì sờ sờ đôi mắt cô trên màn hình, "Anh cũng rất để ý em."

-

Cuối tuần, mẹ Thời mang theo hai chị em cùng đi lớp phụ đạo.

Thời Ôn từng bàn với ba mẹ, muốn học lớp nữ sinh. Vừa vặn, lớp phụ đạo có vị lão sư chỉ thu học sinh nữ.

Thời Noãn rời đi trước, tới lớp hội họa.

Mẹ Thời mang Thời Ôn đi đến phòng học vũ đạo mới, ở cửa bà dặn dò: "Mẹ nghe nói lão sư này không tồi, Tiểu Ôn, nếu con thật sự quyết định học thì cứ yên tâm học đi, mẹ tin tưởng con, ba cũng tin tưởng con."

Người phụ nữ tươi cười một cách nhu hòa, khóe mắt có vài dấu vết do năm tháng lưu lại, nhưng không hiện vẻ mệt mỏi, lúc bà ấy cười, mặt mày trở nên sinh động, khí chất dịu dàng.

Trong trí nhớ Thời Ôn, mẹ Thời vẫn luôn có dáng vẻ này, ngoại trừ thời điểm phát sinh vụ tai nạn xe cộ ở đời trước.

Cô không hy vọng lại nhìn thấy dáng vẻ kia của ba mẹ.

Một đời này, bọn họ nhất định phải sống thật tốt, cô kiên trì thực hiện ước mơ, đến nơi trong lòng hướng tới.

Mẹ Thời rời đi để hủy lớp học về cho Thời Ôn.

Thời Ôn hít sâu mấy cái, đẩy cửa phòng học đi vào, nhìn đến bên trong, tâm tình đã bay xa của cô liền bị kéo xuống đất.

Trong phòng học là nữ lão sư, cũng chỉ có học sinh nữ, cái này không phải vấn đề.

Thời Ôn đỡ trán.

Cô quên mất.....

Đồng phục tập múa ở đây đều giống nhau, áo nịt bụng.

"Thời Ôn đúng không? Lại đây thay quần áo đi." Tôn Thường nhìn thấy Thời Ôn, đánh giá trên dưới, định nói gì đó lại chỉ nhẹ nhàng lên tiếng, "Cô đại khái cũng hiểu được tình huống của em, bất quá mặc kệ thế nào, em lâu rồi không có tập luyện đang hoảng, mới đầu nhất định phải chăm chỉ!"

Thời Ôn lễ phép cong môi, "Vâng ạ, cảm ơn lão sư."

Thời Ôn vừa thay quần áo, vừa đợi Trần Trì.

Cô đã nhắn tin cho cậu.

Hơn nữa, cho dù cô không nói, chính cậu cũng sẽ tự tìm tới.

Thời Ôn thay quần áo xong, nhìn nhìn gương.

Như vậy..... Trần Trì khẳng định không chịu nổi.

Tiết thể dục cô đem áo khoác cột ở trên eo, cậu nói cái gì "siết chặt lộ ra dáng người của em, chỉ có anh mới được xem", sinh khí thật lớn, còn xém đánh nhau với mấy nam sinh khác.

Mà một thân quần áo này còn không cần siết.....

Thời Ôn ngồi xuống ở phòng thay đồ. Nghĩ thầm đợi mãi cũng không phải biện pháp, còn lưu lại ấn tượng không tốt với lão sư.

Cô mở cửa, cuối cùng đi ra khỏi phòng thay đồ, ánh mắt đầu tiên liền nhìn qua cửa sổ, quả nhiên thấy được Trần Trì dựa lưng trên tường.

Trần Trì cũng cùng lúc nhìn thấy cô, biểu tình phảng phất như trời sập, mây đen đều kéo hết lên trên người cậu.

Thời Ôn cắn cắn môi, đặc biệt sợ cậu giống như lần trước trong lớp thể dục.

Làm trò trước mặt nhiều người, vọt tới chỗ cô phủ thêm một cái áo khoác.

Thời Ôn thật cẩn thận đi tới vị trí lão sư chỉ.

Tôn Thường nhìn thấy, nhú nhú mi, "Thời Ôn nhanh lên, em đi như bị áp giải vậy?"

Thời Ôn ngượng ngừng le lưỡi, nhanh chóng chạy tới.

Luyện tập rất bài bản.

Giãn chân.

Đời trước mỗi ngày Thời Ôn đều sẽ làm mấy động tác cơ bản trong phòng, nhưng sau khi trọng sinh trở về, cô muốn từ bỏ vũ đạo, thay đổi bị kịch.

Cho nên mấy tháng nay chưa luyện qua.

Sau khi Thời Ôn giãn chân, cảm nhận được gân cốt bị kéo duỗi.

Cô thu mi lại, đang muốn hạ eo xuống, bị một bàn tay đẩy bả vai, từ phía sau ấn tới.

Thời Ôn chớp chớp mắt, cũng không cảm thấy đau.

Nhưng để Trần Trì thấy được.

Cửa phòng bị đập kịch liệt, phát ra một tiếng vang nặng nề.

Lòng Thời Ôn lộp bộp, nhìn qua cửa kính, Trần Trì không ở đó, người gõ cửa.....

Tôn Thường mở cửa, đáp án rõ ràng, gõ cửa chính là Trần Trì.

Thời Ôn luống cuống tay chân bò dậy.

Tôn Thường xoa eo, "Cậu đứng kia lâu rồi, còn xem chưa đủ sao? Muốn học khiêu vũ? Vậy cậu tìm lão sư khác đi, tôi không nhận nam sinh."

Trần Trì nghe thế, mặt mày căng thẳng buông lỏng vài phần.

Thời Ôn chậm rì rì chuyển người, thấy Trần Trì còn chưa nói cái gì "cuồng ngôn", lại chậm rãi đổi động tác, rồi rảo xem có nên đi qua hay không.

Nên giải thích quan hệ của cô và Trần Trì như thế nào, Tôn lão sư nói cho mẹ Thời thì làm sao bây giờ?

Tôn Thường chuẩn bị đóng cửa, thấy Trần Trì một chân chống đỡ, bà dừng mi, "Chỗ này chỉ có nữ sinh tập múa, một nam sinh như cậu đừng đứng đây xem, làm bọn họ không thoải mái."

Trần Trì chớp mắt, môi mỏng nhẹ xóc muốn nói cái gì, cuối cùng vẫn không lên tiếng.

Cậu nghiêng mặt, nhìn thấy Thời Ôn trước mắt, xoay người rời đi.

Thời Ôn nhẹ nhàng thở ra.

Thật may không có nam sinh.

Tôn Thường đóng cửa thật kỹ, xoay người liền thấy Thời Ôn cách mình có hai mét, "Em qua đây lúc nào?"

Bà lại nghe được mấy nữ sinh khác nghị luận sôi nổi, nói nam sinh mới này vừa đẹp trai vừa lạnh lùng, hiểu rõ quét mắt xem Thời Ôn, "Muốn nhìn đến vậy sao? Con gái nên rụt rè một chút."

Thời Ôn:.....?? Có ý gì vậy?

Tôn Thường vỗ vỗ tay, "Được rồi, tiếp tục tiếp tục!"

Thời gian nghỉ ngơi, Thời Ôn rút cuộc mở di động ra. Trước tiên gửi tin nhắn cho Trần Trì:

【 Nhớ anh. 】

Mấy giây sau đối phương nhắn lại:

【】

Thời Ôn bủn rủn môi.

【 Em cũng suy nghĩ kĩ càng chứ, đều là nữ sinh mà!】

Trần Trì đang ngồi trên sofa của phòng cổ vấn, trước mặt là tờ giấy trên bàn thủy tinh.

Cậu nghĩ đến quần áo trên người Thời Ôn liền cảm thấy hít thở không thông.

Thật may đều là nữ sinh.....

【Muốn được em an ủi!】

Thời Ôn cười khẽ.

【Được rồi, em sẽ an ủi tâm hồn bị thương của anh thật tốt.】

Trần Trì nhìn đến tin nhắn này, con ngươi tối sầm một chút, sâu thẳm không rõ.

Bên kia, Thời Ôn nghĩ nghĩ, cảm thấy com hộp mua cho cậu có phần điểm tâm không tồi, cậu thích ngọt, ăn vào tâm tình sẽ tốt lên, liền hỏi:

【Anh đang ở đâu?】

Trần Trì cầm giấy trên bàn lên.

【Phòng cổ vấn. Anh muốn tham gia lớp phụ đạo, em cảm thấy nên chọn cái nào?】

Thời Ôn chờ cậu trả lời, uống một ngụm nước, khi nhìn đến tin nhắn này, cô vừa vịn nhớ đến Tôn Thường. Nghĩ đến vừa nãy ở cửa, Tôn Thường hiểu lầm Trần Trì muốn học múa.

Thời Ôn buông nước xuống, nhanh chóng trả lời: 【Khiêu vũ!】

Trần Trì nhìn thấy tin nhắn: "....."

【Anh không có khả năng cảm nhận âm nhạc hay tiết tấu.】

【Một chút cũng không ạ?】

Thời Ôn bỏ não ra bộ dáng khiêu vũ của Trần Trì.

Khăng định rất phong độ.

Đáng tiếc không có khả năng cảm nhạc..... Xem ra thật sự không thể học khiêu vũ.

Cũng đúng, ngày thường cậu tập thể dục theo đài đều không vui mà làm cho có.

Một hồi lâu Trần Trì cũng chưa thấy tin nhắn trả lời, nghĩ thầm có phải cô thấy thất vọng không.

Cậu nhấp môi.

Không biết có phải thật sự không cảm được nhạc, chẳng qua cậu có một bóng ma tâm lý, hơn nữa cậu biết rõ mình không có khả năng nhảy, bình thường tập thể dục theo đài đều nhảy không được.

Ký ức xấu liền ủa về.

Trí nhớ của Trần Trì rất tốt, chuyện quá khứ cậu không muốn nhớ, liền sẽ không nhớ tới.

Nhưng mà có khi, những ký ức đó vẫn sẽ tự vụt ra.

Là chuyện trước khi Trần Trì học đánh nhau, bởi vì trên người đều là vết thương, duỗi tay chân không được, khi tập thể dục theo đài làm cho lớp bị trừ điểm.

Cuối cùng bị lớp trưởng buộc nhảy hết một tiết.

Cảm giác nhục nhã đó.

Trần Trì nhàn nhạt từ trong hồi ức rút ra.

Di động vang lên.

【Vây học cò vây đi, anh thông minh như vậy, khăng định có thể học rất nhanh, đến lúc đó dạy em nhé!】

Khóe miệng cậu nhẹ cong lên, dựa sofa nói với người đối diện: "Cờ vây."

Người đàn ông đẩy đẩy mắt kính, "Được, cò vậy có lớp nâng cao, có lớp bình thường. Lớp nâng cao rất khó vào, lão sư sẽ tự kiểm tra năng lực, cậu....."

"Không cần." Trần Trì đậm thanh đánh gãy, "Lớp bình thường là được."

Nam nhân lộ nụ cười quy chuẩn, "Tốt, cậu chờ một lát, tôi liền xử lý."

Khóa cò vậy buổi chiều có thể bắt đầu.

Vài lần trước khi đi học Trần Trì đều đứng bồi hồi ngoài phòng vũ đạo, cuối cùng một lần kia, Tôn Thường nhịn không nổi nữa.

Bà cố gắng kiềm chế chính mình, "Nam sinh này, cậu thích cô gái nào bên trong sao? Chẳng qua tôi nói cho cậu biết, bọn họ đều là học sinh, cậu đây là khuyến khích yêu sớm, tôi có thể trực tiếp nói cho phụ huynh của bọn họ nghe."

Trần Trì không chút để ý quét bà liếc mắt một cái, lạnh nhạt nói: "Tôi trong lớp cò vậy, đang suy nghĩ nước cò."

Rồi sau đó, tiếp tục đi qua đi lại trên sân vắng.

Tôn Thường: "....."

Bà đóng cửa lại, nói với học sinh: "Mấy cô nương không cần nhìn tiếp đâu! Khỏi suy nghĩ lung tung, cậu ta không có nhìn các em, là lớp cò vậy, suy nghĩ nước cò!"

Không ít nữ sinh kích động.

"Lớp cò vậy, thật thông minh!"

"Lớn lên đẹp trai lại thông minh, gần gũi được ban lộc, có người yêu chưa nhỉ?"

"Suy nghĩ lung tung cái gì vậy? Lo khiêu vũ đi."

"Ngẫm lại thì, chúng ta đều không xấu, mình cảm thấy có thể thử một chút!"

Tôn Thường cao giọng, "Mỗi lần nhìn đến nam sinh đều lải nhải lắm lắm, các em là hoa si sao? Nam sinh kia còn không thèm liếc nhìn các em một cái, còn không chịu hiểu là người ta không có hứng thú? Các em ngồi ở trong phòng học, tâm tư lại bay đến đâu rồi?!"

Bà nói xong một hơi, nghẹn muốn đỏ mặt, tức giận đến phát tay như quạt gió, lại nhìn thấy vẻ mặt Thòi Ôn cười nhộn nhạo.

Không nhìn ra, lại là bông hoa si lớn nhất.

"Thòi Ôn, đến bên kia khởi động."

Thòi Ôn mê mẩn, "A? Dạ."

Khi Trần Trì trở về liền nhìn thấy một mình Thòi Ôn ở trong góc đứng tẩn.

Cô đứng gần cửa sổ, cũng nhìn thấy cậu, tầm mắt hai người cách cửa kính đụng phải nhau.

Thòi Ôn cong môi lên, nhẹ nhàng lắc đầu, nhấp miệng nói: Không sao.

Tay Trần Trì đang nắm chặt được buông ra.

Thích khiêu vũ như vậy sao?

..... Vậy cứ nhảy thỏa thích đi.

"Anh nhớ em." Cậu thấp giọng nói.

Thòi Ôn thông qua khẩu hình nhìn ra, cô cúi đầu, trong mắt toàn là ý cười, một lát, cô quay hướng Trần Trì, chậm chậm chu miệng lên, "chụt" một cái.

Chiếc hôn gió bay tới.

Trần Trì cứng đờ.

Đại não bị một ý tưởng cường thế xâm chiếm.

Vọt vào, khiêng cô lên, đi.

Hầu kết cậu lẫn lộn, cố gắng áp xuống cổ xúc động kia.

Tôn Thường đi tới hướng hai người bọn họ. Trần Trì thu mắt, khôi phục sắc mặt lãnh đạm, bình tĩnh mà rời đi.

Cậu không quay trở lại, đi đến trên lầu, đứng trước lớp cửa vây.

Trần Trì chưa từng chơi cờ vây, là một tay mơ chính hiệu. Lúc cậu đến, trong lớp đã ngồi rất nhiều người.

Lão sư là một lão nhân gia lớn tuổi. Nhìn đến Trần Trì, vỗ vỗ vai cậu, "Đây là bạn học mới. Vừa tới đương nhiên còn hơi kém. Con qua vị trí bên kia, bạn học vừa tới không lâu, cũng xấp xỉ tuổi con."

Trần Trì cúi đầu nhìn vai, trên vai là một bàn tay già nua, cậu lại ngẩng đầu, nhìn đến kính lão trên mặt của ông.

Cậu nhấp môi, cuối cùng đi đến vị trí lão nhân gia chỉ.

Nhìn người ở trên, bước chân Trần Trì chậm lại, ngay sau đó đi đến như thường.

Nam sinh cũng nhận ra cậu, không thể tin đầy đầy mắt kính, "Cậu là cái tên thích tự ngược mình ngược người ở K đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Chỉ muốn gặp anh □

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Mary (definitelynotmy)

Beta: Sel

Trần Trì mị mắt, ngồi vào chỗ đối diện cậu ta, trong mắt tràn ra u quang lạnh lẽo, "Ăn nói cẩn thận."

Nam sinh cảm nhận được hơi thở bức người của cậu liền cảm thấy có chút hoảng sợ, cũng hiểu được, lúc này chính mình quá kích động nói chuyện không chú ý, cậu ta gật đầu xin lỗi: "Ngại quá, tôi không có ý đó, hy vọng cậu không để ý."

Trên bục giảng, lão nhân đã lấy ra phần viết.

Nam sinh quét quét chung quanh, cảm thấy bầu không khí bàn bọn họ thật sự quý dị. Cậu ta ho khan một tiếng, "Tôi tên Đường Bác, mong cậu không quan tâm phản ứng vừa mới này của tôi, cũng không cần để ý những gì tôi nói lúc trước ở K."

Nhắc tới K, thanh âm của Đường Bác nhẹ vài phần, "Cũng hy vọng cậu không nhắc tới việc thấy tôi ở chỗ kia với người khác, cảm ơn."

Trần Trì nhắc mắt lên, "Tôi để ý!"

Đường Bác cứng lại, cảm thấy vô cùng áy náy, "Lúc ấy tôi uống say, thật sự xin lỗi."

Trần Trì xác thực không thể quên lời nói ngày đó của nam sinh.

Lời nói lúc đó của cậu ta, vẫn luôn quanh quẩn trong tâm trí của Trần Trì.

Thích ngược người ngược mình?

Thế giới sẽ không chấp nhận!

Làm hại cô gái vô tội.

Đi tự sát?

Trần Trì đánh giá cậu ta, lạnh lùng mà kéo kéo khóe miệng, "Uống say còn có thể nhớ ra tôi?"

"Tình huống của tôi tương đối đặc biệt, uống say nhưng vẫn nhớ."

Trần Trì đặt quân cờ lên, sắp xếp vị trí, "Không phải học lại ba năm sao?"

Đường Bác nắm chặt tay một chút, hơi hơi nín thở, "Đúng vậy, cho nên mới tới đây, vì tư duy không tốt, nhưng tôi uống say thật sự có thể nhớ rõ mọi chuyện."

Trần Trì nhìn đến tay cậu ta nắm chặt, "Muốn đánh tôi?"

Đường Bác buông tay ra, "Không có, đừng hiểu lầm..... Tôi còn nhớ rõ cậu đánh tôi một cái, tuy rằng làm nửa bên mặt tôi sưng tấy, nhưng cũng giúp tôi ngủ một giấc thật ngon, cảm ơn."

Trần Trì không tiếp lời, tiếp tục lục hộp cờ, từ bên trong tìm được viên màu đen, ném đến chỗ của Đường Bác.

.....

Lớp học của Thời Ôn kết thúc, cô ngồi xuống ghế uống nước, sau lại lấy đi động ra.

Một giờ trước, Thời Noãn gửi tin nhắn cho cô, nói là về nhà trước, dù sao cô cũng có Trần Trì đưa.

Trừ một cái tin nhắn này ra, không còn tin nhắn nào khác.

Trần Trì hẳn là chưa tan học.

Thời Ôn đem chỗ nước còn lại uống xuống một ngụm, có nữ sinh nhiệt tình kêu cô, "Thời Ôn nhanh lên, cùng đi tắm rửa đi."

Thời Ôn xách túi đi theo mấy nữ sinh đến phòng tắm.

.....

Rửa mặt xong, Thời Ôn trở lại phòng học, mới vừa buông đồ xuống liền cầm di động xem. Có nữ sinh nhìn thấy, trêu chọc, "Cậu còn không buông được điện thoại, có bạn trai à?"

Thời Ôn cười cười, không trả lời.

Mấy nữ sinh vẽ mặt "mình hiểu mà", lại tiếp tục thu dọn đồ vật.

Có tin nhắn mới.

Thời Ôn lập tức click mở.

Là tin nhắn của Trần Trì.

【 Còn mười phút nữa thôi. Nhớ em. 】

Thời Ôn nghiêng nghiêng đầu, vốn định trả lời,

nhưng lo quấy rầy đến lớp học của cậu nên không gửi.

Cô nhanh chóng sửa sang đồ cá nhân lại, ngồi ở trong phòng học chờ Trần Trì.

Nữ sinh trong phòng rất nhanh liền đi hết.

Thời Ôn chào tạm biệt bọn họ, cúi đầu mân mê di động.

Tầm mắt tối sầm lại, một bóng người đứng chắn ánh sáng.

Trần Trì.

Thời Ôn cong mắt, ngẩng đầu, nhìn đến người vừa tới, nụ cười liền cứng lại.

Sở Bách học xong, khi đi ngang qua phòng học gần đó thì thấy một người có chút quen mắt.

Nữ sinh an tĩnh ngồi trên ghế, tóc mai nhẹ nhàng dán ở sườn mặt, tóc đen da trắng tinh tế nhỏ xinh, mặt mày cô nhu hòa, nhìn chằm chằm màn hình di động cười.

Sở Bách nhớ ra cô. Vì thế đi vào phòng học, nhìn đến khi cô ngẩng đầu, trên mặt lộ ra tươi cười, hơi hơi cứng lại, lại thấy khoé miệng cô suy sụp, sau đó cúi đầu xuống.

Sở Bách nhường mảy, ngồi xổm trước cô,

"Thấy tôi liền không cười? Đã quên tôi rồi à?"

Cậu ta chỉ vào chính mình, "Lúc trước cậu đứng ở cửa phòng vũ đạo, tôi thấy cậu có khí chất rất tốt, cho rằng cậu học khiêu vũ, kết quả cậu nói cậu vẽ tranh. Lão sư còn lôi kéo cậu, nói nếu cậu học múa có thể so ngang với Đinh Tư Thanh, cậu nhớ không?"

Thời Ôn có ấn tượng với cậu ta, cũng nhớ rõ chuyện này.

Cô lễ phép cười cười, "Nhớ."

Đúng rồi, lúc trước..... Hình như bởi vì cô lễ phép cười cười với nam sinh này, Trần Trì tức giận, còn đem cô đến hẻm nhỏ.....

Cô dừng hồi tưởng, thu hồi tươi cười.

Khóa học của Trần Trì sắp kết thúc.

Thời Ôn: "Ngại quá, tôi phải đi."

Sở Bách kéo kéo quần harem, ngồi dưới đất, "Bộ dạng vừa mới nãy của cậu rõ ràng không muốn đi, trốn tôi làm gì?"

Thời Ôn: "....."

Tự mình cho là đúng.

"Tôi vốn dĩ là phải đi, cậu xem đồ vật đều dọn xong rồi."

Sở Bách nhìn đến bao đồ luyện nhảy của cô, mới ý thức được đây là phòng vũ đạo, cậu ta trừng mắt, "Cậu bắt đầu học nhảy?"

Thời Ôn gật gật đầu, "Ừm."

Sở Bách kích động mà đập sàn nhà, "Lão sư của tôi khẳng định rất kích động, lần trước chị ấy vẫn luôn khen đáng người của cậu, sau đó còn nhắc đến cậu một hai lần!"

Thời Ôn có chút ngưng ngưng, "Cảm ơn. Nhưng mà, tôi thật sự phải đi rồi."

Bằng không Trần Trì nhìn đến trong phòng học chỉ có hai người bọn họ, bình dấm chua khẳng định đổ ra.

Sở Bách nhún nhún vai, đứng lên, nghĩ đến cái gì, lại nói: "Đúng rồi, tôi sắp ra mắt."

Thời Ôn dừng chân lại, nghiêng đầu, "Ra mắt?"

Sở Bách gật đầu cười, lộ ra hàm răng trắng, mặt mày tuấn lãng, "Đúng vậy, lấy đội hình bốn người để ra mắt, trước khi bắt đầu có học qua hát nhảy, đại khái có thể thu ngắn thời gian đến nửa năm."

Thời Ôn vui vẻ thay cậu ta, "Chúc mừng cậu nhé."

Sở Bách gãi gãi ót, "Cảm ơn! À...cậu muốn chữ ký của tôi không, về sau tôi mà nổi tiếng thì chữ kí hơi bị hiếm đấy!"

Thời Ôn đương nhiên sẽ không nhận. Nhưng vì không muốn làm mất mặt mũi của cậu ta, trầm ngâm một chút mới nói: "Lần sau đi, tôi thật sự phải đi."

Khoá cờ vây của Trần Trì vừa kết thúc, cậu liền rời đi, xuống lầu đi thẳng đến phòng học của Thời Ôn.

Cậu nhìn đến hai nữ sinh bên cửa sổ cầm đi động chụp cái gì đó, nhú nhú mi.

Đi nhanh qua, nhìn thấy cảnh trong phòng học, liền sững sờ.

Trong phòng học, nam sinh nữ sinh đứng cạnh nhau, một người ngẩng đầu, một người cúi đầu, ánh mắt cố định trên người kia. Đầu tóc nữ sinh đen nhu hòa được vén ra sau, mặt mày sạch sẽ, khóe miệng cong lên ý cười nhân nhật.

Nam sinh một đầu tóc màu sợi dây (vàng), ngũ quan hài hoà, cười đến sáng khoải làm người khác không thể rời mắt.

"Tuấn nam mỹ nữ! Siêu đẹp mắt!"

"Wow, cậu mau chụp lại xem!"

Trần Trì nhìn về phía hai nữ sinh bên cửa sổ cầm đi động chụp ảnh, trong mắt bắn ra tia lạnh lẽo.

Hai nữ sinh cảm giác được, ngẩng đầu, kinh ngạc trong mắt nửa giây sau liền bị hoảng sợ thay thế. Hai người liếc nhau, trong lòng run lên.

Thật đẹp trai, nhưng mà, cũng quá đáng sợ.

Hai người lôi kéo tay nhau, nhanh chóng chạy xa.

Trong phòng học, Sở Bách nghe Thời Ôn nói, không vui, "Ký tên có thể mất bao nhiêu thời gian? Hay là cậu khinh thường tôi, cho rằng tôi không thể nổi tiếng?"

Thời Ôn xua xua tay, giải thích: "Không phải, tôi..."

Âm thanh truyền đi một nửa, cô nhìn thấy Trần Trì đứng ở cửa.

Sở Bách theo tầm mắt cô nhìn lại.

"Ai thế? Cơ mà đẹp như vậy, có thể đi làm thực tập sinh được đấy!"

Mắt Thời Ôn chớp vài cái, sau khi xác nhận tâm tình của Trần Trì là "mưa giông kéo đến", nhanh chóng căng não suy nghĩ.

Hơn mười giây sau, cô nhảy nhót mà chạy tới, ôm cánh tay Trần Trì, "Ca ca, anh tới rồi, chúng ta về nhà đi."

Cô không thèm quay đầu lại liếc Sở Bách một cái, lôi Trần Trì rời đi.

Trần Trì vốn là muốn cùng nam sinh trong phòng học nói lý lẽ, nhưng cậu bị Thời Ôn gọi một tiếng "ca ca", nghe đến thất thần, nhẹ nhàng bị lôi đi.

Đi ra khỏi dãy học phụ đạo, Trần Trì lấy lại tinh thần, một bàn tay vòng qua vai cô, xoa xoa sườn mặt cô, "Ôn Ôn, em vừa mới gọi anh là gì?"

Thời Ôn bị cậu sờ ngứa, lông tơ dựng thẳng lên, trốn tránh, "Em gọi anh."

Bước chân Trần Trì dừng lại, không đi nữa, nghiêm túc phản bác, "Không phải cái này."

Giương mặt Thời Ôn phỉếm hồng, nói sang chuyện khác, "À! Nam sinh vừa nãy đúng là phiền, cứ cản trở không cho em đi!"

Trần Trì nghe cô nói như vậy, thành công bị dời đi lực chú ý, hơi thở lạnh lẽo tràn ra, "Không cho em đi? Nó làm gì em?"

Cô ôm lấy cánh tay cậu, lắc lắc, "Không cần kích động. Cậu ta cũng chưa chạm vào em. Chỉ nói là cậu ta sắp ra mắt, về sau chữ ký nhất định có giá, muốn em nhận chữ ký của cậu ta, để làm nhân chứng cho sau này cậu ta sẽ nổi tiếng."

Trần Trì trầm mặt, chữ ký thì có gì đặc biệt.

"Em nhận rồi?"

"Em không có hứng thú!"

Thời Ôn ngửa đầu, "Em chỉ muốn nhanh chóng được gặp anh thôi!"

Trong lòng cậu mềm nhũn, nhéo nhéo vành tai cô, hôn hôn tóc cô, "Anh rất nhớ em."

Thời Ôn: "Em cũng nhớ anh."

Trong lòng cô âm thầm thở ra, tránh thoát hai kiếp nạn.

"Em tắm rồi sao?"

Thanh âm cậu lạnh lạnh đi xuống.

Thời Ôn sờ sờ tóc, biết cậu để ý cái gì.

"Có vách ngăn, em cũng bọc mình kín mít, không ai nhìn thấy."

Biểu tình cậu buông lỏng, xoa xoa tóc cô, "Đói bụng không?"

"Ừm, đói bụng."

"Em muốn ăn gì?"

Thời Ôn kỳ thật muốn ăn điểm tâm ngọt, nhưng cô bắt đầu luyện võ, phải ăn uống theo chế độ.

"Ăn com đi."

Trần Trì: "Được."

Hai người đi đến một tiệm trong nhà ven đường, ngồi vào góc trong cùng.

Thời Ôn gọi salad rau dưa cùng táo quăn đỏi.

Trần Trì nhúu mày, "Ăn thế này no sao?"

Thời Ôn sờ sờ mặt, "..... Em muốn ăn ít một chút."

Trần Trì đen mặt, dựa trên ghế, môi mông mím thành một đường.

Thời Ôn vươn tay, đem cánh tay đặt ở trên bàn, giữ chặt ngón tay cậu, nhẹ nhàng vuốt một chút, "Anh giận cái gì?

Cậu nhấc mí mắt, mặt không biểu tình nói:

"Anh ghen."

Thời Ôn: "Hả?"

"Ăn dấm " khiêu vũ ", em để ý nó như vậy....."

Cô bật cười, "Bình dấm chua, thật dễ dỗ."

"Anh ghen tị." Trần Trì nói: "Hôm nay em nói muốn an ủi anh, bây giờ em mau an ủi anh đi."

Cô gật gật đầu, "Được rồi, an ủi anh. An ủi như thế nào?"

Đuôi mắt Trần Trì nhẹ nhấc lên, kéo dài âm cuối, "Lúc nãy em gọi anh thế nào trong phòng học, gọi lại lần nữa."

Thời Ôn: "..... Không muốn."

Mặt cậu xụ xuống, uất ức hỏi: "Tại sao?"

Thời Ôn thu tay lại, ngay ngắn đặt ở trên bàn, nghiêm trang nói: "Anh nghĩ xem, em gọi anh là ca ca, Thời Noãn nên gọi anh là cái gì? Ca ca hay là đệ đệ?"

**Quần harem:*

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Muốn anh ôm □

Editor: Sel

Trần Trì: "....."

Thiếu niên bày ra biểu tình một lời khó nói hết, há mồm muốn nói chuyện, vài lần cũng không biết nên nói cái gì, giống như bị đánh một gậy vào sau gáy, vừa choáng váng vừa hoang mang.

Thời Ôn bật cười thành tiếng, cô che miệng lại, tiếng cười lại lọt qua khe hở ngón tay, cuối cùng cô đành phải ghé vào trên bàn đem mặt giấu đi, nghẹn cười nghẹn đến mức cổ đều đỏ.

Trần Trì tay chống cằm, nhìn cô gái nhỏ đối diện cười đến hai vai run lên run lên, khóe miệng cảm lòng không đậu hiện lên một mặt cười.

Cậu đứng dậy, nhẹ nhàng nâng nâng đầu cô lên.

Thời Ôn chỉ cảm thấy đầu bị người nâng lên, nụ cười trên mặt cô còn chưa tan đi, ngốc ngốc mà nhìn cậu. Trong lòng lo lắng cậu sẽ ở đây làm ra hành động kinh người gì, luống cuống tay chân định trốn.

Sau đó, liền nhìn thấy mặt mày cậu mỉm cười, nói: "Đừng ghen cười đến hồng "

-

Buổi tối trở về, Thời Ôn tự luyện tập trong vòng mấy giờ đồng hồ. Cô hy vọng ở trong khoảng thời gian ngắn nhất có thể cải thiện được vũ đạo của mình.

Vì thế ngày hôm sau, lúc Thời Ôn xuống giường, hai chân mềm nhũn, suýt chút nữa đã ngã xuống đất.

Hậu quả của việc luyện tập quá độ.

Trần Trì ngồi xổm ở cửa tiểu khu, xa xa nhìn đến thân hình nhỏ yếu quen thuộc, chậm chạp đi đến đây.

Cậu nghiêng đầu nhìn một hồi, phát hiện động tác của cô quá chậm, liền cảm thấy không đúng. Nhắc chân muốn đi tới lại bị Thời Ôn phát tay ra hiệu trở về chỗ cũ.

Cô vừa đến gần, Trần Trì liền biết nguyên nhân, quanh thân mây đen dày đặc.

Trần Trì đi mua bánh bao, Thời Ôn chậm rì rì đi trạm xe bus, cô ngồi xuống ghế dài, lặng lẽ xoa xoa đùi trong.

Trong lòng lại chửi thầm: Sao tổ chất thân thể cô lại kém như vậy nhỉ...

Xe bus vừa tới, dừng lại trước trạm xe, Trần Trì xách theo bánh bao nhanh chóng quay lại.

Thời Ôn đứng ở phía sau, chờ những người khác lên xe trước, Trần Trì sắc mặt không tốt mà theo sau cô.

Phía trước người cuối cùng cũng lên xe, đến lượt Thời Ôn, cô đứng yên bất động, gất gao mím môi.

Thời Ôn có thể khẳng định, thềm xe của chiếc xe bus này cao hơn của các xe khác rất nhiều.

Cô nâng nâng chân phải, cảm thấy ổn, lại đổi chân trái, vẫn là cảm thấy không nhấc lên được.

Tài xế xe bus không hiểu cô còn do dự cái gì, thúc giục: "Cô gái này làm gì vậy? Nhanh lên đi!"

Thời Ôn gật đầu xin lỗi, "Cháu không cố ý..."

Đột nhiên cô bị bế lên, mùi hương quen thuộc xông vào mũi, vài giây sau, Trần Trì đem cô ôm lên trên xe, Thời Ôn cảm thấy mình giống như vừa ngồi trên tàu lượn, tim đập gia tốc.

Thời Ôn vừa đứng vững, đang muốn nhìn tài xế xin lỗi, liền thấy tài xế cười quái dị, nhìn phía sau cô chế nhạo: "Haha, cậu này cũng rất nhiệt tình nhỉ?"

Thời Ôn mặt ửng đỏ, nghiêng đầu nhìn đến Trần Trì bình tĩnh mà quẹt thề.

Hai người chen vào trong.

Xe khởi động, Thời Ôn đứng không vững, đang đưa lúc lắc, lại bị Trần Trì chặt chẽ bắt lấy cánh tay.

Thời Ôn nghe được ở ghế điều khiển truyền đến tiếng cười "hắc hắc hắc", tài xế lại nói: "Hiện tại người trẻ tuổi đúng là, nhìn còn tưởng đang đóng phim thần tượng đấy!"

Cô cảm thấy lần sau nếu cùng mẹ Thời đi ra ngoài thì nhất định phải tránh chiếc xe này, đặc biệt là ông tài xế kia.

.....

Thời Ôn cùng Trần Trì một trước một sau đi vào cổng trường. Hai người giữ khoảng cách nhất định, mục đích chính là không muốn hai sao đỏ đứng ở cổng trường nghỉ ngơi.

Nhưng mà cuối cùng lại tạo thành kết quả hoàn toàn tương phản.

Bởi vì đùi Thời Ôn đau nhức, không dám đi nhanh, cho nên đi rất chậm, mà Trần Trì tay dài chân dài, đi theo phía sau của cô, tốc độ cũng vô cùng thông thả ung dung.

Một màn quý dị rất là khiến người chú ý, thành công hấp dẫn được hai sao đỏ cùng với bảo vệ.

Thời Ôn đành ngồi xổm xuống ra vẻ thất dây giày, sau đó ra hiệu cho cậu đi nhanh lên. Ai ngờ Trần Trì cũng ngồi xuống thất dây giày giống cô.

Thời Ôn méo miệng.

Nhất định là tức giận rồi.

Ngày hôm qua chỉ lo luyện vũ nên không gọi video với cậu, kết quả còn đem chính mình luyện thành như vậy.....

Hai sao đỏ cùng với bảo vệ cửa nhìn theo, cô vô cùng gian nan mà đi vào khu dạy học.

Thời Ôn không chịu được cảm giác bị một đám người nhìn chăm chăm.

Cô đi đến khu dạy học liền ngừng lại, Trần Trì vẫn còn ở phía sau chưa đi đến.

Bậc thang ở trường học không cao, Thời Ôn hoàn toàn có thể tự đi, nhưng cô biết, nếu mình cứ như vậy đi lên, Trần Trì khẳng định càng tức giận. Nhưng nếu cô làm nũng để cậu ôm chính mình đi lên, cậu nhất định sẽ mềm lòng, tức giận gì đó đều sẽ tan thành mây khói.

Chính là, bởi vì chân cô đau nhức, nên buổi sáng rửa mặt tốn khá nhiều thời gian, so với ngày thường chậm hơn hai mươi phút mới đi đến trường học, bây giờ học sinh tới cũng rất nhiều.

Đang nghĩ ngợi, một nam sinh đi qua, còn liếc mắt nhìn cô một cái.

Loại tình huống này mà để cậu bế cô lên thì có lẽ không ổn.

Trần Trì không nhanh không chậm đi tới, nhìn Thời Ôn đứng ở trước bậc thang, khoe miệng khẽ nhếch lên một chút.

Cứ mặc kệ hết đi.

Thời Ôn trong lòng nghĩ vậy. Cô ngước mắt, duỗi tay với Trần Trì, giọng nói vừa uy khuất vừa mềm mại, "Trần Trì, chân em đau!"

Trần Trì cất bước đi đến trước mặt Thời Ôn, rũ mắt nhìn cô, "Thì sao?!"

"Không đi lên được, muốn anh ôm."

"Sau đó thì sao?"

Còn có sau đó?

Thời Ôn nhún mày, sau đó còn có thể làm gì?

Đỉnh đầu truyền đến thanh âm của cậu nhàn nhạt:

"Sau đó chân không đau, tiếp tục khiêu vũ, tiếp tục không gọi video, tiếp tục đem anh vứt ra sau đầu."

Thời Ôn: "....."

Vậy phải làm sao bây giờ?

"Vậy, anh trả thù lại đi. Anh cũng không gọi video với em, cũng đem em vứt đến ra đầu."

Thời Ôn nói xong lời này liền nghe được thanh âm không khí kết băng, Trần Trì mặt đã âm trầm đến đáng sợ.

Cô giữ chặt tay cậu, nhanh chóng nói:

"Sau đó anh liền biết, không cùng anh gọi video, thì em sẽ nhớ anh đến chết mất!"

Băng tan.

Không khí ấm lại.

Thời Ôn nhẹ nhàng thở ra.

Người này chính là hồ một chút là muốn nói dối, còn muốn cô dỗ dành theo kiểu này. Nhưng nếu cô không nói thẳng thì cậu sẽ cảm thấy tình cảm của cô mỏng manh, lúc đó lại tự bỏ nã rồi làm ra mấy chuyện cực đoan.

Trong lúc Thời Ôn đang cảm thán thì cô đã bị Trần Trì ôm lên.

Không biết là cô quá nhẹ hay là do cậu khỏe, có lẽ là cả hai.

Cậu mặt không đỏ khí không suyễn, trong nửa phút đã ôm cô lên tới tầng năm.

Trong lớp học mới chỉ có vài học sinh.

Trần Trì để cặp sách của Thời Ôn ngay ngắn trên bàn sau đó đưa cho cô một túi bánh bao.

Thời Ôn cười khanh khách cảm lấy cần một ngụm, rõ ràng là cùng một hương vị, cô lại cảm thấy ăn ngon hơn lúc trước rất nhiều.

Cô nhỏ giọng nói ra suy nghĩ trong lòng:

"Em cảm thấy bánh bao anh mua ăn ngon hơn của em mua!"

Trần Trì cũng cắn một miếng, uể oải nói: "Không ngon bằng em mua!"

Thời Ôn chớp chớp mắt, đưa bánh bao xuống phía dưới: "Vậy chúng ta đổi đi, nhất định sẽ rất ngon!"

Trong mắt Trần Trì nhiễm ý cười, cảm lấy bánh bao của cô, đồng thời cũng đưa của mình qua.

-

Phần lớn thời gian Thời Ôn đều luyện võ. Làm xong bài tập ở trường cô liền quên mình mà bắt đầu luyện tập võ đạo.

Đương nhiên, trừ bỏ lúc cô về nhà ngủ, còn lại 80% thời gian Trần Trì đều ở bên cạnh cô.

Ngày công bố thành tích kỳ khảo thí vừa rồi, Thời Ôn cùng Thời Noãn không hẹn mà gặp ở trước bảng thông báo.

Thời Noãn chỉ vào bảng xếp hạng, khoe khoang: "Thấy chưa, cả cùng tay gấu không thể được cả hai!"

Đứng đầu toàn khối: Thời Noãn.

Vị trí thứ hai: Thời Ôn.

Thời Ôn nhún nhún vai, tầm mắt di chuyển xuống, Trần Trì đứng ở vị trí số 10.

Vẫn là điểm Tiếng Anh thấp nhất, nhưng cũng đã cao hơn trước rất nhiều.

Thời Ôn ghé vào tai Thời Noãn, nhỏ giọng khiêu khích: "Em không thể so với chị nhưng em có thể bảo Trần Trì vượt qua chị, chị tin không?"

Thời Noãn nhìn xếp hạng của Trần Trì, hừ một tiếng:

"Mây đùa tao à? Kém nhiều người như thế, đứng trước cậu ta đều là học sinh mũi nhọn đấy!"

Thời Ôn nghiêng đầu: "Cho dù không vượt qua chị cũng không sao bởi vì gần đây hôm nào chị cũng được anh Quan Ngọc ôn tập cho. Em cảm thấy lần sau Trần Trì có thể thi được vào top ba, tóm lại nhất định sẽ vượt qua chị, chị nên cố gắng hơn đi!"

Thời Noãn "xuy" một tiếng:

"Cậu ta ngày nào cũng đi cùng mày đến lớp phụ đạo, còn tham gia khoá học cò vầy gì gì đó, mày tốt nhất nên đốc thúc cậu ta học thi hơn."

Thời Ôn mím môi: "Em biết rồi."

Cô đem những lời Thời Noãn nói ghi tạc trong lòng.

Lớp võ đạo thi thoảng sẽ được nghỉ ngơi một giờ, Thời Ôn cầm khăn giấy vừa lau mồ hôi vừa chạy chậm lên lầu.

Bầu không khí của lớp học cò vầy hài hoà, mọi người đều đang chơi cò với nhau.

Thời Ôn nhìn thấy Trần Trì ngồi trong một góc.

Cậu dựa vào tường, tư thái rời rạc, tóc đen tự nhiên rũ xuống, ngón tay khớp xương rõ ràng đang mân mê viên cò trắng.

Thời Ôn cong môi nhìn về phía đối diện cậu.

Hả? Một ông lão?

Cô cảm thấy kì quái, phòng học này hẳn là không nhận những người có tuổi như vậy chứ?

Thời Ôn nhìn quanh phòng học mới phát hiện không thấy lão sư.

Có lẽ lão sư chính là người ngồi đối diện Trần Trì.

Hoá ra ban đầu đối diện Trần Trì không có ai sao?

Vì sao? Bị cậu đuổi đi hay là cậu vẫn bị những người khác cô lập?

Thời Ôn có chút lo lắng nhìn vào phòng học, tầm mắt lại chuyển đến trên người Trần Trì.

Cậu đã đổi tư thế, không biết từ khi nào đã ngồi thẳng dậy, môi khẽ mím lại, đôi mắt nhìn chăm chăm bàn cờ, biểu tình nghiêm túc.

Mà ông lão ngồi đối diện cậu lại cười đến thoải mái.

Thời Ôn hiếm khi thấy cậu đối với việc gì đó mà lộ ra vẻ nghiêm túc chăm chú như vậy.

Cô mỉm cười, cảm thấy như vậy cũng khá tốt, học cờ vậy có thể cải thiện tư duy, mấu chốt là cậu cảm thấy hứng thú.

Dựa theo thành tích hiện tại của Trần Trì, vào được trường Khoa Học Kỹ Thuật khẳng định không thành vấn đề. Trường đó cũng là một trường đại học vô cùng tốt, hơn nữa còn cách học viện vũ đạo của cô rất gần.

Thời Ôn suy nghĩ thông suốt, trong lòng một mảnh bình yên. Sau đó lại nhẹ nhàng rời đi.

-

Từ sau khi bắt đầu luyện vũ, mẹ Thời liền chuẩn bị riêng cho cô một phần cơm "tuy ít nhưng chất lượng", đảm bảo có thể hấp thu dinh dưỡng tốt cho cả ngày nhưng không tăng cân.

Mà trường học đạo này cũng bắt đầu có đồ ăn thanh đạm.

Vì vậy, Thời Ôn ở trường học ăn trưa ăn càng thêm ít.

Thời Noãn nhìn không được nói:

"Mày thế này là gầy lắm rồi. Còn muốn gầy tới nổi ra đường bị gió thổi một phát là bay đi à?"

Thời Ôn cảm cốc nước, cười nói:

"Em còn tưởng chị sẽ vui vì không phải chờ em ăn chứ? Hiện tại đến lượt em chờ chị nè!"

Thời Noãn: "Tao không muốn chờ mày ăn cơm, nhưng còn hơn hôm nào đó mày đói đến ngất đi lại phiền tao chăm sóc."

Thời Ôn vẫy vẫy tay: "Không đến mức vậy đâu ạ. Chị yên tâm đi, em không ăn cũng không sao, dù gì em chỉ ăn một ít là no. Hơn nữa sáng nào em cũng ăn bánh bao với sữa đậu nành."

Thời Noãn biết Thời Ôn sợ Trần Trì không vui nên mới ăn bữa sáng. Cô ngoài cười nhưng trong không cười:

"Tình yêu vĩ đại thật!"

Thời Ôn ăn nốt miếng rau cần tây cuối cùng, cười hì hì:

"Lát nữa chúng ta đi mua sữa chua đi!"

Thời Noãn ăn xong, hai người cùng nhau đi cất khay. Thấy hai người rời đi, Trần Trì ngồi trong góc cũng đứng dậy đi theo.

Tới siêu thị giáo dục, Thời Ôn lập tức đi đến trước tủ lạnh bắt đầu tìm sữa chua lúc trước cô và Trần Trì từng uống.

Vị đào... Trần Trì thích sữa chua vị đào.

Thời Noãn liếc mắt nhìn cô: "Lần nào đến đây cũng tìm vị đào mà có lần nào tìm được đâu, mày còn không biết ở đây không nhập vị đào về à?"

Thời Ôn nhú mày: "Tại sao lại không nhập về nhỉ?"

"Tao biết thế nào được?"

Thời Ôn bĩu môi.

Đúng là không biết thương thức.

Chỉ còn một hộp vị lô hội.

"Lấy cái này vậy!" Thời Ôn nói thầm.

Vị lộ hội Trần Trì cũng thích.

Thời Noãn tròn trắng mắt.

Đối với chị ruột còn không tốt bằng.

Dưới gốc cây ngoài siêu thị giáo dục, Trần Trì ngồi xỏm đếm kiến.

Đếm đi đếm lại được 100 con mà Thời Ôn còn chưa ra, cậu lại bắt đầu đếm lại từ 1, còn chưa kịp đếm tiếp điện thoại trong túi bỗng kêu lên.

Là Trương Diệu.

Cậu nhú mày nhún nghe.

"Sinh ca, đêm nay có người muốn tới K gây sự, anh đến hỗ trợ được không?"

Trương Diệu lớn giọng nói, cảm xúc kích động nên không khống chế được thanh âm

Trần Trì lạnh mặt để điện thoại ra xa: "Không đi."

Đầu dây bên kia, Trương Diệu hoài nghi lỗ tai mình có vấn đề:

"Anh nói gì thế? Không phải lúc trước anh bảo đánh nhau thì gọi anh à?"

Trần Trì nhàn nhạt nói: "Đây là lúc trước!"

Trương Diệu đoán được: "Anh không phải vì chị dâu nên mới không đi chứ? Không đến mức thế chứ anh, đàn ông chúng ta sao có thể để phụ nữ quản hết mọi chuyện được?"

Trần Trì quay đầu nhìn siêu thị, đề phòng lúc Thời Ôn đi ra mà mình không nhìn thấy:

"Không đến lượt mày nói!"

Trương Diệu thay đổi phương hướng khuyên bảo:

"Sinh ca anh đừng không tin, nữ sinh thật sự rất thích con trai có phong độ, vừa biết đánh nhau vừa đẹp trai, em khẳng định chị dâu sẽ mê anh lắm luôn!"

Trần Trì: "Cút!"

Trực tiếp tắt điện thoại.

Cậu lại ngồi xỏm xuống tiếp tục đếm kiến, đếm tới con 56, con kiến kia lại bị một người dẫm phải.

Trần Trì mị mắt nhìn lên.

Nam sinh đeo tai nghe, trong tay cầm một quyển vở ghi, trong miệng lầm nhảm mấy công thức toán, hoàn toàn không chú ý dưới chân mà cứ thế đi thẳng về phía trước.

Thấy cậu ta cách mình ngày càng gần còn có khả năng dẫm phải, Trần Trì mới động động môi:

"Này!"

Đường Bác nghe thấy có người gọi, nghi hoặc nhìn qua, sau đó không thể tưởng tượng mà tròn tròn mắt.

"Là cậu?"

Đường Bác tháo tai nghe, gấp vở lại: "Hoá ra cậu cũng học Nhị Trung à?"

Trần Trì nhìn đồng phục trên người mình giống với của cậu ta, cũng không lên tiếng.

Đường Bác cũng đang nhìn đồng phục trên người cậu:

"Trùng hợp nhỉ? Trong trường chưa gặp nhau lần nào nhưng ở ngoài lại đụng phải hai lần."

Nói đến đây, sắc mặt Đường Bác hơi đổi, không được tự nhiên nói: "Còn lớp cờ vây kia, tôi cảm thấy có học cũng vô ích, hơn nữa cũng sắp thi đại học nên không đến đó nữa!"

Trần Trì không có hứng thú muốn biết, vừa quay đầu liền nghe thấy có người gọi mình.

Cậu nhìn lại,à một gương mặt không quen thuộc nhưng cũng không hoàn toàn xa lạ.

"Trần Trì..." Nam sinh chạy đến trước mặt cậu: "Cậu có thể thay tôi đi đến phòng thực hành tìm chủ nhiệm lớp được không?"

Trong lòng nam sinh có chút sợ hãi, cậu ta chưa từng nói chuyện với Trần Trì, nhưng xung quanh đây cũng chỉ có cậu (Trần Trì) là học nhị ban.

Nam sinh ôm bụng, trên trán còn túa ra mồ hôi lạnh.

"Xin lỗi đã làm phiền cậu, nhưng bụng tôi đau quá."

Không đợi Trần Trì đồng ý liền vội vàng chạy đi.

Trần Trì mím môi.

Thời Ôn còn chưa ra, cậu nâng lên gót chân muốn đi vào nói với cô một tiếng, dư quang nhìn đến Đường Bác bên cạnh, cuối cùng trực tiếp quẹo phải đi đến phòng thực hành.

Thời Ôn mua xong đồ đi ra ngoài, lại không thấy Trần Trì đâu.

Thời Noãn cũng đề ý đến: "Chắc là thấy rét nên vào trước rồi. Mấy ngày nay Nam Đều nhiệt độ hơi thấp mà!"

Thời Ôn quyết đoán: "Không có khả năng!"

Cậu nhất định sẽ không vì cảm thấy rét mà đi vào trước.

Thời Ôn vừa đi vừa nhìn xung quanh.

Bỗng "ẦM" một tiếng thật lớn.

Không khí cùng mọi thứ xung quanh giống như đang rung động.

Túi sữa chua trong tay Thời Ôn lập tức rơi xuống đất.

Sel: mình nói qua về việc up trên wattpad và trong nhóm kín nhé.

- Trong nhóm kín mình sẽ đăng những chương mà số cuối là "0" và "5", ví dụ như chương "65" và chương "70", 8 chương cuối mình cũng sẽ up trong group kín. Mọi người chú ý để tránh hỏi đi hỏi lại cách thức up truyện của mình nhé!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Em phải ở bên anh ấy! □

Editor: Mary (definitelynotmy)

Beta-er: Sel

Có nữ sinh thẳng thốt thét chói tai, từ xa vọng tới, tăng tăng chui vào tai Thời Ôn. Trong không khí truyền đến khói đen mù mịt, hít thở không thông.

Thời Ôn ngây ngốc tại chỗ, tay vẫn cầm túi sữa chua, chưa hề động tới.

Ở ngoài là hai cây ngô đồng, phía trước lầu thực nghiệm toát ra làn khói dày đặc, dùng tốc độ nhanh nhất điên cuồng cắn nuốt không khí, quay cuồng trên không.

Ánh mắt Thời Ôn ngây dại nhìn xuyên qua người Thời Noãn, giây tiếp theo cất bước hướng đến phía lầu thực nghiệm mà chạy.

Thời Noãn vịn tim cổ gắng hít lấy không khí, lại thấy người bên cạnh lao đi như mũi tên. Cô choáng váng vài giây, hốt hoảng đuổi theo.

"Thời Ôn! Thời Ôn, quay lại ngay cho tao! Mày đến đó làm gì?!"

Thời Ôn không quay đầu lại, dùng hết sức chạy như bay, Thời Noãn đuổi theo thế nào cũng không kịp, gấp đến độ mắt, "Mau quay lại! Lần thứ hai nỗ lực hơn thì sao?!"

Thời Ôn chạy một mạch đến trước lầu thực nghiệm, hô hấp đau đớn, cô dừng lại, có cảm giác đứng không vững, lưng lay sắp đổ. Mặt cô trắng bệch, đôi mắt màu đỏ tươi, tay rũ bên người không chế không được trở nên run rẩy.

Phòng thực nghiệm không nổ..... Phòng thực nghiệm không nổ..... Không nổ.....

Là phòng học ở lầu ba bị nổ.....

Thời Noãn còn ở sau cô.

Đúng rồi.

Đúng rồi!

Thời Ôn đột nhiên quay đầu lại, "Chị!"

Thời Noãn đuổi theo, dừng không kịp đây cô một cái, "Mẹ nó mày điên rồi hả?!"

Trọng tâm Thời Ôn không vững trực tiếp ngã trên mặt đất, khuỷu tay va chạm mạnh vào nền nhà, cô lại không cảm thấy đau. Thời Noãn thấy mình đụng vào cô, tay chân luống cuống đỡ cô dậy, "Không sao chứ! Có bị thương không?"

Thời Ôn túm chặt tay áo Thời Noãn, nghẹn ngào hỏi: "Trần Tri đâu?"

Lòng Thời Noãn vừa khấn trương vừa lo lắng, bị một câu này đốt thành lửa giận, "Lúc này còn nghĩ đến cậu ta? Con mẹ nó, mày vì Trần Tri nên mới chạy đến đây sao?! Bị điên hả?!"

Thời Ôn vô lực lắc đầu, cô không có thời gian giải thích rõ ràng, "Chị có mang di động không, em phải gọi cho anh ấy!"

Không ít học sinh chạy ngang qua, nhìn thấy hai người ở trước lầu thực nghiệm, thần sắc kinh hãi.

"Các cậu sao lại ở đây? Không muốn sống nữa à?"

Có hai lão sư chạy tới lời Thời Ôn và Thời Noãn đi.

Nữ lão sư thấy Thời Ôn bị hoảng sợ không nhẹ, trấn an, "Em đừng sợ, không có việc gì, kế bên trường chúng ta có trạm cứu hỏa, xe đang trên đường tới rồi."

Đầu Thời Ôn lại chỉ nghĩ đến di động, muốn xác nhận Trần Tri đang ở đâu.

"Lão sư, em có thể mượn di động của cô một chút không?"

Nữ lão sư cho rằng cô phải báo với ba mẹ, sờ sờ túi tiền, "Hả? Lúc này gấp quá nên cô không mang theo!"

Thời Ôn quán không được nhiều như vậy, từ trên mặt đất bò dậy, chạy đến phòng thực nghiệm. Một lão sư nam nhanh tay lẹ mắt kéo lấy mũ của cô.

Thời Ôn nóng nảy, phát tay muốn thoát đi, "Buông em ra!"

Thời Noãn trước nay chưa từng thấy cô như vậy, có chút hoảng hốt.

Giữa giữa một hồi, mọi người nghe tiếng xe cứu hỏa tới, xe cứu thương cũng theo sát sau đuôi.

Nam lão sư đem hai tay Thời Ôn cố định ở phía sau, "Bình tĩnh một chút! Xe cứu hỏa tới, bên trong có người em biết sao?"

Thời Ôn hoảng loạn gật đầu.

Cô có dự cảm, Trần Tri đang ở trong.

Nữ lão sư căng thẳng hút khí, trong lòng lo lắng, trấn an Thời Ôn, "Em đừng vội, em đi cũng vô dụng, lính cứu hỏa sẽ đến, đừng có gấp."

Thời Noãn ôm lấy Thời Ôn, "Bình tĩnh một chút, không có việc gì, chắc chắn không có việc gì."

Lính cứu hỏa nhanh chóng hành động, vài phút sau, khiêng một người xuống dưới.

Thời Ôn chỉ nhìn một cái liền biết người kia là Trần Tri. Não bộ thiếu Oxy, đầu óc cô mờ mịt, quên cả cách hô hấp, liên tục thở gấp.

Cô đẩy người đang chống đỡ bên cạnh, lao vào bước qua.

Thời Noãn nhận ra Trần Trì trong lòng cũng run lên, cô chạy theo Thời Ôn.

Lính cứu hỏa và chuyên viên cấp cứu nhanh chóng trao đổi tình hình bệnh nhân, y tá để Trần Trì đang hôn mê trên cáng cấp cứu, đẩy đến xe cứu thương, trước khi đóng cửa, Thời Ôn nhanh chóng bắt lấy cửa xe, nhanh chóng theo lên.

Chuyên viên cấp cứu liếc mắt, đang muốn nói gì đó, lại có một người đi lên.

Trên mặt Ngô Đông bầm đầy khói đen, ôm đầu, nhìn thấy Thời Ôn, cho rằng cô cũng ở phòng thực nghiệm, vội vàng nói với chuyên viên cấp cứu: "Tôi là chủ nhiệm của máy đưa trẻ."

Thời Noãn vốn dĩ cũng muốn đi cùng, nhưng trong xe không còn chỗ, cô đứng ở ngoài xe, kêu: "Chú ý an toàn!"

Cửa xe đóng lại.

Trên cáng, gương mặt lạnh lùng thường ngày của Trần Trì loang lổ vết đen, bên trái mặt

có một vết máu từ trán kéo đến sườn mặt, không ngừng chảy, còn theo đường uốn lượn mà đi xuống.

Thời Ôn hít thở không thông, cảm giác đau đớn len lõi toàn thân, giống như ngọn lửa bắt lấy từng tác da thịt của cô, cô gất gao cắn tay, nước mắt từng giọt nặng trĩu rơi xuống, khóc đến hô hấp khó khăn.

Chuyên viên cấp cứu đã nhanh chóng kiểm tra một lần, thấy cô như vậy, nói: "Người bệnh không đến mức nguy hiểm tính mạng."

Thời Ôn chớp hai mắt đầm lệ, mở miệng, thanh âm nghẹn ngào đến mơ hồ, "Cậu ấy sẽ không chết đúng không?"

Chuyên viên cấp cứu trấn an: "Sẽ không chết, cháu yên tâm, ngược lại cháu khóc nhiều thế này, não bộ thiếu Oxy sẽ dẫn đến ngất xỉu."

Ngô Đông nghe thấy, không rảnh tò mò vì sao Thời Ôn lo lắng cho Trần Trì như vậy, trước tiên trấn an Thời Ôn.

.....

Trần Trì bị đẩy vào phòng cấp cứu.

Thời Ôn đứng ngồi không yên, đi tới đi lui, đi đến cuối hành lang, cô nhìn thấy mấy chữ trên máy Ngô Đông.

Mẹ Trần Trì

Thời Ôn dừng lại, đứng phía sau Ngô Đông.

Ngô Đông đứng ở cửa sổ, đang gọi cho mẹ của Trần Trì. Vẫn như trước, là trợ lý của bà ta tiếp điện thoại.

"Xin chào, Ngô lão sư thầy....."

Ngô Đông trực tiếp đánh gãy, "Là tôi không tốt! Cậu nói với cô Thẩm, Trần Trì xảy ra chuyện rồi! Cô ấy cần phải chạy nhanh đến đây!"

Trợ lý nghe vậy, lễ phép hỏi: "Thầy có thể nói cho tôi xảy ra chuyện gì không?"

Ngô Đông bên này gấp đến độ muốn khóc, bên kia vẫn là không chút hoang mang, ông khó thở, liên tiếp la lên: "Phòng thực nghiệm nổ mạnh ngoài ý muốn! Trần Trì đang ở trong phòng cấp cứu! Phòng cấp cứu đó?! Xương cốt của nó bị gãy phải làm giải phẫu! Muốn người thân ký tên!"

Trợ lý suy nghĩ, xuyên qua tấm kính nhìn về phía người phụ nữ đang xử lý văn kiện trong văn phòng, "Được, tôi đã biết, tôi....."

Ngô Đông tức quá độ, tiếp tục la lên: "Trần Trì rốt cuộc có phải con của cô ta không? Trước kia tôi bởi vì nhiều chuyện gọi cho cô ta không ít lần, cô ta đều không tới?! Cô ta xứng làm mẹ Trần Trì sao?! Có tiền thì ghê gớm lắm sao? Vẫn luôn nói không cần xen vào chuyện của nó, chỉ cần nó thuận lợi tốt nghiệp, bất cứ thứ gì khác đều không đáng lo, nhưng tôi là thầy giáo! Tôi nói cho cậu biết, nó hiện tại đang nằm phòng cấp cứu! Tôi lo không biết nó có thể tốt nghiệp hay không!"

Trợ lý liếc mắt, "Tôi hiểu rồi, sẽ nói với Thẩm tổng, làm phiền thầy quá, cảm ơn."

Ngắt điện thoại, Ngô Đông bị tức giận đến đỏ mặt, ông xoa huyết Thái Dương xoay người lại, bị Thời Ôn ở phía sau làm cho hoảng sợ.

"Sao em lại ở đây?"

"Mẹ cậu ấy nói gì vậy ạ?"

Hai người trầm miêng một lời.

Ngô Đông nghe được chuyện có liên quan tới mẹ Trần Trì liền tức giận, "Bà ta không nhận điện thoại, lúc nào cũng để trợ lý tiếp, mẹ nó!"

Trong lòng Thòi Ôn lạnh xuống, ngăn không được mà thấy khổ sở thay cho Trần Trì, cảm xúc hỗn loạn trộn lẫn vào nhau, cô che mặt lại, thấp giọng nức nở.

Ngô Đông thấy thế, biểu tình phức tạp.

Một giờ sau, hai người đi đến phòng cấp cứu.

Lúc ấy Thòi Ôn đang ngồi xổm trên mặt đất ôm đầu, tiếng giày cao gót vang tới, gần trong gang tấc, cô nghĩ nghĩ, ngẩng đầu, thấy được một người phụ nữ.

Bà ta có một đầu tóc ngắn màu, mặt mày tinh xảo lãnh đạm, làn da trắng sứ, môi đỏ tươi, ngũ quan thoát nhìn giống Trần Trì đến bảy phần.

Người phụ nữ kia kí giấy xác nhận thân nhân. Xoay người nhìn đến Thòi Ôn thì nheo nheo mắt.

Ngô Đông chưa từng gặp mẹ của Trần Trì, thấy người phụ nữ kia nhìn quá tuổi trẻ, ông cảm thấy chần chờ, "Xin hỏi, cô là mẹ của Trần Trì sao?"

Thảm Mạch chuyển mắt, câu ra một nụ cười xã giao, "Rất vui được gặp thầy, tôi là Thảm Mạch, mẹ Trần Trì."

Ngón tay Thòi Ôn run rẩy, ngồi xổm quá lâu, chân có chút tê dại, cô đỡ chân, chậm rãi đứng lên, ổn định thân mình.

Thảm Mạch nói chuyện với Ngô Đông một hồi, hiểu được mọi chuyện.

Thòi Ôn từ đầu tới đuôi đều quan sát sắc mặt của bà ta, trừ bỏ sau khi biết được tình trạng Trần Trì thì nhú nhú mày, lúc sau lại không có bất cứ cảm xúc gì.

Thảm Mạch đại khái hiểu được tình huống, nói lời cảm tạ với Ngô Đông, quay đầu nhìn về phía nữ sinh đang nhìn chăm chăm vào mình.

Thảm Mạch: "Lần trước Trần Trì nằm viện, cháu là người đã gọi điện thoại cho tôi?"

Thòi Ôn do dự một chút, gật đầu.

Nói không chừng bà ta nhớ rõ giọng nói của mình, nếu nói dối mà bị vạch trần càng không xong.

Thảm Mạch nhướn mày, quay đầu nói với Ngô Đông: "Ngô lão sư, tôi nhớ rõ thời điểm Trần Trì chuyển trường tới đây tôi đã nói rồi, chuyện học tập thầy không cần nhọc lòng, cũng không cần để các thầy cô nhọc lòng, chỉ cần Trần Trì có thể thuận lợi tốt nghiệp."

Nhưng ngoài ra, tôi có nhấn mạnh, không thể để Trần Trì yêu sớm, một khi phát hiện, cần phải lập tức nói cho tôi."

Ngô Đông cứng lại, "Trần Trì không yêu sớm."

Thảm Mạch không hề tin, biểu tình lạnh xuống, "Nữ sinh này, lần trước Trần Trì đến bệnh viện, đã gọi điện cho tôi, tôi cho rằng cháu là lớp trưởng nên không để ý, nhưng lần này cháu ấy còn ở đây, hai lần thì không thể nói trùng hợp được."

Ngô Đông giải thích: "Em ấy là ủy viên ban kỷ luật của lớp, cũng là bạn ngồi gần Trần Trì, tương đối hiểu tình cảnh của Trần Trì, nhưng cũng chỉ là bạn học bình thường....."

Ngô Đông nói đến đây cũng có chút nghi ngờ, trước hôm nay, nếu có người đưa ra suy đoán như Thảm Mạch, ông sẽ dứt khoát phủ nhận, nhưng đã xảy ra chuyện hôm nay, đặc biệt là khi nhìn thấy Thòi Ôn lo lắng đến khóc thành như vậy, chính ông cũng cảm thấy hai người bọn họ có gì đó.

Thảm Mạch: "Ngô lão sư thầy tin những lời mình nói sao? Bạn học bình thường này cũng lo lắng quá độ rồi, tóc hỗn độn, đôi mắt đỏ bừng."

Thòi Ôn nhấp môi, "Cháu cùng Trần Trì chỉ là bạn học bình thường."

Thảm Mạch: "Vậy hiện tại cháu có thể trở về."

Thòi Ôn cứng lại.

Thảm Mạch còn muốn nói gì nữa, di động trong tay vang lên, bà ta mở điện thoại, nghe được tiếng người bên kia, mặt mày nhăn chặt, nói "Tôi sẽ gửi cho cậu!"

Mắt bà ta nhìn phòng cấp cứu sáng đèn, hướng trợ lý nói: "Y Thư cậu ở lại đây."

Cuối cùng chỉ nhìn trước mắt đi thẳng.

Giày cao gót phát ra tiếng "lộc lộc", càng lúc càng xa.

Bóng dáng người phụ nữ kia biến mất khỏi tầm mắt, tay chân Thời Ôn trở nên lạnh lẽo.

"Bạn học này, chỗ này đã có tôi, cháu có thể đi về." Y Thư đi đến trước mặt Thời Ôn, miệng lưỡi khách khí.

Thời Ôn nắm chặt tay, khớp xương trở nên trắng bệch, dùng loại ngữ khí giống hệt trả lời: "Cháu thích đứng ở bệnh viện."

Y Thư nâng mi, nhìn cô một hồi, cuối cùng không lên tiếng.

.....

Thời Ôn bị Thời Noãn kéo về. Sắc trời đã tối, nếu không về nhà, ba Thời mẹ Thời sẽ nghỉ ngơi.

Thời Ôn tắm rửa xong, cạn kiệt sức lực mà ngã vào trên giường. Cô thất thần nhìn ra xa ngoài cửa sổ.

Bình thường giờ này, cô sẽ gọi video với Trần Trì, cô luyện vũ, cậu làm bài tập, cô mệt mỏi dừng lại, cậu sẽ nói chuyện với cô.

Nhưng hôm nay không được.....

Cậu ở bệnh viện, không biết tình trạng thế nào.

Cậu bị thương nghiêm trọng như vậy, ở bệnh viện, mẹ cậu sẽ không đau lòng mà an ủi cậu, dù có hay không có người bên cạnh cũng giống nhau.

Cậu bị thương, một mình ở bệnh viện, gian phòng lạnh lẽo, đêm tối như vậy, lại không có ai bên cạnh.....

Một giọt nước mắt rơi xuống, Thời Ôn thô bạo lau đi, ngồi dậy.

Cô phải đến bên cậu.

Thời Ôn thay quần áo, mới vừa mở cửa phòng ra, liền nhìn thấy Thời Noãn dựa trên tường.

Mặt mày Thời Noãn nhàn nhạt, nói năng rõ ràng, "Mày không thể đi, mẹ nhất định sẽ phát hiện, nhất định sẽ nghỉ ngơi."

Thời Ôn rũ mắt, "Em phải ở bên anh ấy."

Thời Noãn nhấn chặt mi, "Mày nhìn xem sắc mặt mình khó coi thế nào, đừng để đến lúc mày là người chịu không nổi trước. Hơn nữa để mẹ phát hiện, hai đứa mày nhất định sẽ phải chia tay."

Thời Ôn cười khỏ, "Mẹ anh ấy đã phát hiện rồi."

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Ôn Ôn, đừng khóc □

Editor: Sel

"Ai?" Thời Noãn kinh ngạc: "Mẹ của Trần Trì?"

Thời Ôn thấp giọng "ừ" một tiếng: "Nhưng em cũng không quan tâm, em chỉ muốn đi gặp anh ấy thôi. Trước buổi sáng ngày mai em sẽ về!"

Thời Noãn giằng co đứng ở cửa một hồi, cuối cùng nặng nề thở hắt ra:

"Mày đúng là bị điên rồi. Tao không hiểu nổi mày nữa!"

Dưới sự trợ giúp của Thời Noãn, Thời Ôn nhẹ nhàng đi ra khỏi nhà.

Đêm đông giá rét, gió lạnh giống như xuyên qua quần áo chui vào trong xương cốt, bốn phía yên tĩnh chỉ có tiếng gió rền vang.

Hai tay Thời Ôn đút trong túi, đem mặt che kín mít, chạy ra khỏi tiểu khu gọi một chiếc taxi.

Phòng bệnh của Trần Tri là phòng VIP ở trên tầng cao nhất, cô không dễ dàng lên ngay được.

Cô soát lại lịch sử cuộc gọi, dựa theo trí nhớ mà tìm được số điện thoại của Thẩm Mạch.

Đầu dây bên kia rất nhanh đã bắt máy.

"Xin chào!"

Là giọng nói của một người đàn ông, có lẽ là người trợ lý kia.

"Xin chào, tôi là nữ sinh ở bệnh viện chiều hôm nay!"

Y Thư cũng không bất ngờ: "Vâng, cô tìm Thẩm tổng có chuyện gì sao?"

Thời Ôn buộc chặt áo khoác: "Tôi muốn lên thăm Trần Tri!"

Anh ta quyết đoán từ chối: "Ngại quá, Thẩm tổng đã dặn dò qua, không cho cô đến gần phòng bệnh!"

Thời Ôn nhắm mắt: "Vậy có thể nói cho tôi biết tình trạng của cậu ấy được không?"

Y Thư trầm ngâm một lát mới nói: "Bị chấn động não nhẹ, vài cái xương ngực suýt chút nữa đã chọc vào phổi, chân trái gãy xương, cũng không có gì nguy hiểm đến tính mạng."

Hốc mắt Thời Ôn nóng lên, cô cắn chặt môi, run rẩy hỏi: "Thẩm tổng có ở đó không?"

"Không có!"

Thời Ôn cười lạnh.

Sắc mặt của Y Thư bên kia khê biến.

Thời Ôn: "Anh có thể gửi số điện thoại mới của bà ta cho tôi không? Tôi có vài lời muốn nói, hoặc là anh giúp tôi tường thuật lại cũng được. Nếu Trần Tri tỉnh lại mà không nhìn thấy tôi mà lại nhìn thấy bà ta, cậu ấy có thể sẽ tự rút dây truyền dịch ra đấy!"

Anh ta nghe vậy liền nhú mày:

"Với tình huống của thiếu gia lúc này thì cậu ấy không có đủ sức để làm vậy đâu!"

Thời Ôn nhìn thang máy, nói: "Cậu ấy sẽ làm vậy. Phiền anh nói lại với bà ta!"

Sau đó cô dứt khoát ngắt điện thoại.

Vài phút sau, Thời Ôn nhận được tin nhắn.

[Cô có thể đi lên.]

Hô hấp của Thời Ôn trở nên run rẩy.

Cô không biết có nên hối hận vì hành động lỗ mắng vừa rồi của mình hay không, nhưng nếu chờ đến ngày mai, mọi chuyện sẽ trở thành như thế nào?

Hành lang an tĩnh đến nỗi có thể nghe được tiếng hít thở, Y Thư đứng ở cửa phòng bệnh.

Thời Ôn nhanh chóng đi vào.

Y Thư nhìn cô một cái, nhẹ nhàng mở cửa phòng bệnh ra.

Cô cẩn thận đi tới gần giường bệnh, nhìn đến Trần Tri an tĩnh nằm ở đó, Thời Ôn vội vàng che miệng không cho mình khóc thành tiếng.

Nước mắt nóng bỏng chảy qua bàn tay lạnh băng.

Vết máu cùng bụi bẩn trên mặt Trần Tri đã được rửa sạch sẽ, ngày thường cậu đã rất trắng, lúc này lại càng thêm suy nhược, trên trán quần băng gạc, nhìn qua vô cùng yếu ớt.

Thời Ôn đến gần, nhẹ nhàng cầm một bên tay không truyền dịch của cậu.

"Anh ơi!"

Y Thư đứng ở trước cửa, nhìn thiếu nữ sau khi khóc xong liền ghé vào trên giường bệnh ngủ, nhú nhú mày.

Anh ta gọi cho Thẩm Mạch: "Thẩm tổng, nữ sinh kia ngủ rồi!"

Thẩm Mạch đang lật xem văn kiện cũng hơi dừng lại: "Chụp được rồi chứ?"

"Nữ sinh này buổi tối hôm nay đến đây cũng đã đủ chứng minh quan hệ của hai người họ." Thanh âm của anh ta bằng phẳng: "Tôi thấy nếu cho ba mẹ cô ta xem bức ảnh này, có khả năng cô ta chịu không nổi. Mà thiếu gia cũng rất để ý cô ta, chỉ sợ lúc đó quan hệ của Thẩm tổng cùng với thiếu gia lại càng thêm xa cách!"

Thẩm Mạch nhàn nhạt nói: "Hừ. Chụp được rồi cũng đừng cho ba mẹ nó xem vội. Cậu đã điều tra rõ bối cảnh rồi chứ?"

"Vâng, tôi đã điều tra xong. Tên cô ta là Thời Ôn, ba là thẩm phán, mẹ kế là họa sĩ, trong nhà còn có một chị gái cùng cha khác mẹ. Nhưng tình cảm gia đình bọn họ cũng rất tốt, không chịu ảnh hưởng bởi chuyện huyết thống!"

Thẩm Mạch tiếp tục lật xem văn kiện: "Không phải gia đình có thể trợ giúp cho tương lai của Trần Trì, tốt nhất nên loại bỏ!"

Y Thư: "Vậy tôi nên gọi cô ta dậy sao?"

"Không phải nó bảo Trần Trì tỉnh dậy không thấy nó sẽ rút dây truyền dịch à?" Thẩm Mạch cười hừ: "Buồn cười, cứ để nó ngủ ở đấy đi!"

Lúc Thời Ôn tỉnh lại, đầu cô đau muốn nứt ra, đôi mắt khô khốc nhói lên. Cô vừa ngẩng đầu liền nhìn Trần Trì ngay lập tức, sau đó đối diện với một đôi mắt đen sâu thẳm

Mũi nhỏ của Thời Ôn giống như lên men:

"Anh ơi..."

Trần Trì nhú mày: "Đừng khóc!"

Cô khóc, cả người cậu đều thấy đau.

Trần Trì nhớ rõ, lúc ấy cậu đang giúp Ngô Đông sửa sang lại đồ vật ở phòng thực hành. Vừa đi xuống cầu thang, phòng học bên cạnh bất ngờ nổ "Ầm" một tiếng. Trần Trì chưa kịp phản ứng đã bị ngã xuống khỏi cầu thang, một giây kia đau đớn thì nhau ập đến.

Trong lúc ý thức mông lung, cậu cảm nhận được có khối chui vào miệng cùng mũi của mình. Rồi sau đó cậu giống như nằm mơ, nghe được thanh âm quen thuộc, khóc đến tê tâm liệt phế, khóc đến nỗi khiến cậu chỉ muốn tỉnh lại ôm lấy cô, an ủi cô. Mơ hồ một thời gian, Trần Trì đột nhiên mở bừng mắt, nhìn thấy gương mặt quen thuộc kia khóc đến đỏ bừng, trên mặt toàn là nước mắt.

Ngực cậu như cứng lại, đau lòng cực kì, muốn đuổi tay lau nước mắt cho cô, cuối cùng không có sức lực lại ngất đi.

"Ôn Ôn, đừng khóc!"

Trong lòng Trần Trì sợ hãi, cậu không bao giờ muốn thấy cô khóc thành như vậy.

Cậu nhìn gương mặt tiêu tụy của Thời Ôn, động động đầu ngón tay cậu lấy cô:

"Ôn Ôn ngoan, em như vậy anh sẽ đau lòng!"

Thời Ôn cọ cọ tay cậu, uỷ khuất tràn ra:

"Trần Trì, em thật sự rất sợ, Trần Trì..."

Trần Trì ôn nhu trấn an: "Anh không sao, anh sẽ không chết. Em không xảy ra chuyện gì thì anh sẽ tuyệt đối không chết!"

Thời Ôn xoa xoa nước mắt, nghe thấy giọng nói của cậu một mõi liền lo lắng:

"Anh đừng nói chuyện nữa. Có phải đau lắm không?"

Gãy nhiều xương như vậy...

Trần Trì nhẹ nhàng nhắm lại mắt, nói: "Đau!"

Mắt Thời Ôn đau xót.

Cậu lại nói tiếp:

"Em hôn anh một cái thì anh sẽ hết đau!"

Thời Ôn tức giận liếc cậu:

"Lúc này là lúc nào rồi mà anh còn nói mấy câu lưu manh như thế?"

Cậu bấu môi:

"Thật mà, em chính là thuốc giảm đau của anh đấy. Hôn anh một cái được không Ôn Ôn?"

Thời Ôn mím môi do dự một chút, sau đó chậm rãi đứng dậy.

Phía sau có tiếng mở cửa, cô giật mình mà ngồi lại chỗ.

Trần Trì nhú mày, nhìn thấy người đi vào đồng tử liền co rúm lại, hàn khí cũng bắn ra:

"Bà tới đây làm gì?"

Thẩm Mạch nhướn mày:

"Mẹ là mẹ ruột của con, sao lại không được đến đây? Nếu mẹ không tới thì con có thể được làm phẫu thuật ả?"

Nhiệt độ trong phòng giống như giảm xuống, trong mắt Trần Trì đều là chán ghét: "Bà nghĩ tôi cần?"

Thẩm Mạch lạnh nhạt nhếch môi, quay sang nói với Thời Ôn:

"Cháu có thể về rồi đấy!"

Lông mi Thời Ôn run rẩy.

Trần Trì hoảng loạn: "Ôn Ôn..."

Thời Ôn đứng lên, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười ôn hoà:

"Trần Trì, em về trước nhé!"

Cô nghiêm túc nhìn cậu:

"Anh phải dưỡng bệnh cho tốt, chờ anh khoẻ hơn, em sẽ đến thăm anh được không?"

Trần Trì cầm lấy tay cô không muốn buông, nhưng lúc này cậu không có sức lực, Thời Ôn dễ dàng rút tay mình ra khỏi tay của cậu.

Cô cười cười, vẫy vẫy tay với Trần Trì:

"Chờ lần sau em đến thăm anh nhé, anh phải chăm sóc bản thân cho tốt đấy!"

-

Sáng sớm 5 giờ, trời vẫn còn tối, đèn đường cũng không sáng lên.

Thời Ôn thất hồn lạc phách ra khỏi bệnh viện, bắt taxi về nhà.

Vừa về đến nhà cô liền đi tắm nước nóng, hy vọng làm người mình ấm lên. Nhưng làm thế nào cũng không cảm thấy ấm, trong lòng giống như xuất hiện một cái lỗ, bị người nhét băng vào.

Thời Ôn ngã vào trên giường, thân thể mệt mỏi, đại não hỗn loạn, cứ thế ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại, đã đến giờ đi học.

Cô kéo cả người mệt mỏi rời giường.

Phòng ăn.

Ba mẹ Thời cùng Thời Noãn đều đã ngồi trên bàn ăn, Thời Ôn khoác xong balo, giống như thường ngày "tạm biệt" ba mẹ.

"Đứng lại."

Ba Thòi gọi.

Thòi Ôn đứng sững lại, nghĩ đến chuyện gì đó, chậm rãi quay đầu.

Nhìn thấy sắc mặt ba người khó coi, Thòi Noãn nhìn Thòi Ôn lắc lắc đầu, sau đó còn chỉ vào phòng của cô mà nhún vai.

"Tiểu Ôn, ba mẹ có chuyện muốn hỏi con, hôm nay con ăn sáng ở nhà đi!" Sắc mặt mẹ Thòi cũng không tốt, chậm rãi mở miệng.

Thòi Ôn rũ mắt, buông cặp sách đi đến bàn ăn.

Mẹ Thòi: "Tiểu Ôn, đêm hôm qua con đi đâu?"

Hai tay Thòi Ôn đặt ở đầu gối, nắm chặt quần.

Ba Thòi không kiên nhẫn:

"Em cứ nói thẳng ra đi!"

Sau đó lại nhìn Thòi Ôn: "5 giờ sáng hôm nay ba mẹ nhận được tin nhắn này, con tự mình đọc đi!"

Ba Thòi đưa điện thoại cho cô.

Thòi Ôn cầm lấy, căng thẳng đọc.

[Xin chào Thòi tiên sinh. Xin lỗi vì đã làm phiền anh, nhưng nếu anh biết tôi muốn nói chuyện gì chắc sẽ không để ý việc tôi quấy rầy vào lúc sáng sớm như thế này!

Hôm qua ở Nhị Trung không may bị nổ, con trai của tôi bị thương phải vào bệnh viện. Tôi vội vàng chạy đến liền nhìn thấy Thòi Ôn khóc sụt sùi, vô cùng quan tâm tới tình trạng của con trai tôi. Lần trước con tôi bị thương phải vào viện cũng là Thòi Ôn nhà anh đến chăm sóc.

Rạng sáng hôm nay tôi trở lại phòng bệnh thì phát hiện Thòi Ôn đã ghé vào trên giường của con tôi ngủ rồi. Nói đến đây chắc anh cũng hiểu quan hệ của hai đứa là gì. Bây giờ đã là lớp 12, thi đại học đã gần ngay trước mắt, tôi cảm thấy chúng ta thân là ba mẹ hẳn là phải quản chặt một vài chuyện!

Hơn nữa nghe nói Thòi Ôn nhà anh thành tích rất tốt, giống với thành tích của con trai tôi. Nhưng hiện giờ nó đang bị thương, sợ rằng sẽ chậm trễ chuyện học của Thòi Ôn. Lúc này phải lấy học tập là nhất, nếu con trai tôi mà làm ảnh hưởng đến chuyện học hành của Thòi Ôn thì tôi sẽ rất áy náy.

Nếu không tin, anh có thể sang phòng Thòi Ôn xem thử, con bé chỉ vừa ra khỏi bệnh viện thôi!]

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Chia rẽ □

Editor: Mary (definitelynotmy)

Beta-er: Sel

"Có chuyện như vậy không?"

Không khí ngưng trọng bị một đạo âm thanh thâm trầm này phá vỡ, rồi sau đó, lại bất động như cũ.

Hai mắt Thòi Ôn khản trương, hàm răng cũng run lên.

Nhìn thấy ánh mắt đầu tiên của Thẩm Mạch, cô liền đoán được một ít việc. Chỉ là cô không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy.

Người phụ nữ kia như sấm rền gió cuốn, dùng phong cách giải quyết việc công trực tiếp giải quyết vấn đề tình cảm.

Thòi Ôn: "Đúng ạ!"

Nói dối cũng vô nghĩa.

Mẹ Thòi hút vào một ngụm khí lạnh, có chút hít thở không thông, trong mắt bà toát ra vẻ thất vọng cùng hối hận, "Tiểu Ôn, con, con..... Ai....."

Ba Thời cắn chặt răng, mày nhăn chặt đến gắt gao, uy nghiêm mà làm người hoảng sợ. Sau một lúc lâu, ông nói: "Trông kỹ nó, tịch thu đi động, cho đến khi lên đại học, không thể có một chút sai lầm."

Thời Ôn hoảng loạn, "Ba ——"

Ba Thời: "Kêu ba cũng vô dụng, con nghe lời nói của mẹ thằng bé kia xem, trời tối mịt con tới thăm con trai của bà ta, con cảm thấy người ta nhìn con bằng ánh mắt gì?! Hơn nữa, mẹ thằng bé đó nói không sai, thành tích của con đã tốt rồi, nhưng đừng kéo nó xuống vũng bùn!"

Thời Ôn cắn môi, "Con không kéo anh ấy xuống....."

Mẹ Thời hiểu rõ chồng mình, lúc này cũng không phải thời điểm để tranh luận, vội vàng cầm tay Thời Ôn, ngăn cô không nói nữa.

Lửa giận của ba Thời bị thổi lớn, ông đập bàn đứng lên, "Đúng là nó dạy hư con! Con dám tranh luận với người lớn?!"

Thời Ôn nắm chặt tay, phản bác: "Ba căn bản không hiểu anh ấy. Anh ấy không dạy hư con, chúng con yêu đương không ảnh hưởng đến chuyện học tập."

"Con còn biết che chở nó?"

Thời Ôn hít sâu vài cái, hoãn thanh âm lại nói: "Xin lỗi, con không nên lớn tiếng, nhưng anh ấy bị thương, rất nghiêm trọng, con muốn....."

"Con nghĩ cũng không cần nghĩ!"

Mặt Thời Ôn trắng nhợt lại, cô lắc đầu lẩm bẩm: "Mọi người đều không hiểu..... Anh ấy bị thương..... Chỉ có con bên cạnh, người đàn bà kia căn bản không thêm để ý chết sống của anh ấy....."

"Mẹ nó gửi tin nhắn kia tới đây, có nghĩa là để ý. Có ba mẹ nào không thêm quan tâm đến con mình?"

Thời Ôn ngẩng đầu, "Vậy Ôn Tư Sương thì sao?"

Ba Thời trầm xuống.

Thời Noãn đỡ trán.

Đôi mắt Thời Ôn đỏ lên, thẳng tắp nhìn về phía ba Thời, "Khi còn nhỏ anh ấy bị ba mình bạo hành, mẹ anh ấy cuối cùng còn chạy trốn, chỉ chừa một mình anh ấy lại, khi đó Trần Tri còn nhỏ như vậy....."

Những người khác trên bàn cơm đều ngậm ngùi cả người.

Âm thanh của Thời Ôn không lớn nhưng một đám âm tiết đập mạnh vào trong lòng họ, "Khi còn nhỏ con cũng bị bạo hành, nhưng con mười tuổi liền có mọi người, có những người yêu con, cho con sự ấm áp, con mới có thể êm đềm mà trưởng thành như vậy..... Nhưng anh ấy không có, anh ấy chỉ có một mình, mẹ anh ấy không quan tâm, lần này nếu không phải cần người nhà ký tên làm phẫu thuật, bà ấy khẳng định sẽ không xuất hiện....."

Thời Ôn lau lau nước mắt trên mặt, nức nở nói: "Con muốn ở bên anh ấy, anh ấy cần con, hiện tại anh ấy nhất định rất cô độc, rất bất lực....."

Cậu còn sợ bác sĩ. Khẳng định là đoạn thời gian kia bị nhốt ở bệnh viện tâm thần đã chịu tổn thương tâm lý.....

"Chuyện của chúng con thật sự không ảnh hưởng đến học tập..... Chúng con ở bên nhau việc học còn tốt lên, ba mẹ hai người tin con được không? Con muốn ở bên anh ấy....."

Thời mẫu thấy Thời Ôn như vậy đau lòng cực kỳ, rút tờ giấy một bên thay cô lau nước mắt, một bên vuốt lưng cô, "Tiểu Ôn ngoan, đừng khóc..... Không nghĩ tới, đứa trẻ kia..... Ai....."

Bà mềm lòng, nhìn ba Thời trước mắt, hy vọng ông có thể bỏ qua.

Ba Thời chỉ cảm thấy da đầu tê dại, huyết Thái Dương cũng đau, ông xoa xoa huyết Thái Dương, "Ba không quản được con, chuyện khiêu vũ cũng quản không được, nếu con cảm thấy muốn làm như vậy, con tự quyết định đi....."

Thời Ôn mở hai mắt đăm lẹ, có chút không thể tin được, nhưng cô không dám chần chờ, lập tức nói: "Cảm ơn ba!"

Ba Thời đứng dậy rời đi.

Mẹ Thời xoa xoa đầu cô, "Được rồi, mau đi rửa mặt ăn gì đó đi."

.....

Thời Ôn tiến vào lớp. Khi nộp bài tập toán cho Sử Tề, cô nghĩ tới Trần Tri, nghĩ đến cậu dầm chua dầy đặc mà tranh thu bài tập, bởi vì không muốn nam sinh khác có cơ hội đụng tới cô.

Thời Ôn nhìn vị trí của cậu trống rỗng, nhớ nhung như vũ bão cuốn mất tâm trí cô.

Vương Đình và Đỗ Khải Trình chỉ cho rằng cô khổ sở bởi vì Trần Trì bị thương, luân phiên nhau an ủi vài lần.

Thời Ôn miễn cưỡng câu ra một nụ cười, nói mình không có việc gì.

Cô cũng không thể bị gì được, cô còn phải đi gặp Trần Trì.

Tan học, Thời Ôn tạm biệt Thời Noãn liền ngồi xe đi bệnh viện.

Chẳng qua, tầng lầu phòng bệnh VIP cũng chưa thể đặt chân tới. Vô luận cô gọi bao nhiêu cuộc điện thoại, kết quả đều là: "Thẩm tổng sẽ trả lời sau!"

Thời Ôn ngồi xỏm bên thang máy, nhìn người khác vội vàng tới tới lui lui trên đại sảnh.

Bên ngoài bệnh viện, tấm màn đen được kéo lên, đèn rực rỡ mới chớp mở.

Thời Ôn bị cuộc gọi của Thời Noãn thúc giục trở về: "Có chuyện lớn rồi! Không biết ba nhận được cái gì, sắc mặt cực kì khó coi!"

Tầng lầu cao nhất an tĩnh đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Trần Trì mơ hồ mở mắt ra, trước mắt chợt lóe lên gương mặt mang nước mắt của Thời Ôn cùng với nụ cười trước khi cô rời đi.

Cô nói sẽ đến thăm cậu.

Trần Trì muốn ngồi dậy, lại chạm đến vết thương ở ngực, đau đến nỗi toát cả mồ hôi lạnh. Cậu nhìn chân bị treo lên, hơi thở âm lãnh.

"Tôi muốn xuất viện."

Cậu lạnh lùng nói.

Cửa phòng bệnh bị mở ra, Y Thư đi vào.

Anh ta mới vừa báo với Thẩm Mạch chuyện Thời Ôn lại đến đến bệnh viện lần nữa.

"Tình trạng của cậu bây giờ không được ra viện." Y Thư cung kính nói.

Trần Trì trực tiếp nhổ ống truyền dịch, "Anh có đem chân tôi chôn xuống đất, tôi cũng có có biện pháp tự rời đi."

Y Thư nhìn thấy hành động của cậu, nhấn chặt mi, rung chuông kêu y tá tới.

Y tá rất nhanh liền tới, muốn ghim kim lần nữa, lại lọt vào ánh mắt mang đao kiếm của Trần Trì.

Là người không dễ chọc, tay chân y tá có chút luống cuống.

Y Thư nhú mày, mắt âm trầm, thanh âm lại bằng phẳng, "Nếu nữ sinh kia biết cậu như vậy, không chừng sẽ khóc lụy hại hơn. Ngày hôm qua mắt cô ấy đã khóc đến sưng lên."

Mặt mày Trần Trì khẽ nhúc nhích, nhớ lại bộ dạng khóc lóc như hoa lê đài vũ hôm qua của Thời Ôn, khăn trương nhấp đôi môi trắng bệch.

Cậu đã đồng ý với cô, nếu cô biết được, nhất định sẽ rất khó chịu.

Cậu không muốn lại chọc cô khóc, không muốn cô phải thương tâm.

Cậu phải dưỡng bệnh thật tốt.

Y tá và Y Thư ăn ý hạ mắt, muốn thử vươn tay. Lần này không có bất kì phản kháng nào.

.....

Thời Ôn về đến nhà, lần nữa đã trải qua màn gió tanh mưa máu lúc sáng. Cô không biết đã xảy ra cái gì, không dám mở miệng, đứng ở cửa cũng không dám động đậy.

"Về sau không được gặp nó!" Ba Thời chỉ nói một câu này, xoay người liền về phòng.

Thời Ôn mờ mịt thất thố, "Cái gì..... Tại sao? Tại sao ba?"

Ba Thời cũng không quay đầu lại.

Mẹ Thời thở dài, đem điện thoại đưa cho Thời Ôn, "Đây là tin nhắn mẹ của đứa nhỏ kia gửi cho ba con."

Một tấm ảnh.

Ảnh chụp Thời Ôn ghé vào giường bệnh của Trần Trì ngủ.

Lưng Thời Ôn rét run, nhìn ảnh chụp nửa ngày chưa lấy lại tinh thần.

Quá tàn nhẫn..... Tại sao phải làm đến nước này.

Mẹ Thời nhẹ nhàng ôm cô, "Tiểu Ôn, rất nhiều người đều cảm thấy tình cảm thời học sinh không có tương lai, nhưng mẹ và ba con là thanh mai trúc mã. Tuy nhiên, dù các con có tương lai, mẹ cũng không dám gả con cho nó. Thật ra gả chồng không phải gả cho một người đàn ông, mà là một gia đình, mẹ của nó..... Ai, cảm giác không phải là người dễ hoà thuận, hơn nữa bà ấy đối với đứa con mình sinh ra còn tàn nhẫn như vậy, huống chi con dâu....."

Thời Ôn đem mặt chôn ở trong lòng ngực bà, khóc đến nói không nên lời.

Mẹ Thời nhẹ nhàng vỗ vỗ cô, "Hon nữa, mẹ cảm thấy con chỉ là đồng cảm với nó, đồng cảm việc nó cũng bị bạo hành giống con lúc nhỏ, không phải là thích....."

Thời Ôn lắc đầu, nghẹn ngào không ngừng, nói không nên lời phủ nhận.

Thời Ôn bị mẹ Thời đưa về phòng.

Dựa theo yêu cầu của ba Thời, tịch thu di động. Còn cảnh cáo Thời Noãn không được cho cô mượn điện thoại.

Nhưng Thời Noãn thấy Thời Ôn thương tâm quá độ, lo lắng cô xảy ra chuyện, buổi tối mang theo di động lặng lẽ tới phòng Thời Ôn.

Thời Ôn lo lắng lại vui sướng, cuối cùng gọi điện cho Trần Trì.

Âm thanh nhắc nhở lạnh băng ——

"Số điện thoại quý khách vừa gọi không liên lạc được."

Đột ngột đến chói sáng.

Hết thấy đều đột ngột như vậy, Thời Ôn còn mê mang, mà Thẩm Mạch, đã sấm rền gió cuốn, giải quyết mục tiêu rõ ràng.

Trong khoảng thời gian ngắn nhất, hoàn toàn chặt đứt quan hệ của cô và Trần Trì.

Thời Ôn bị ba Thời đưa đi học, tan học bị mẹ Thời đón về. Cô từng mượn di động của Vương Đình, vô luận gọi bao nhiêu lần, di động của Trần Trì vẫn luôn im bất.

Thời Ôn chỉ có thể dựa vào một tia hy vọng mà tiến lên: Sự kiện nổ trường đời trước bị thay đổi thành phòng thí nghiệm nổ mạnh ngoài ý muốn ở đời này, đời trước tội nhân Trần Trì bị thương nghiêm trọng nhất.

Tất cả đã kết thúc, Trần Trì cũng không bị thương nặng.

Trần Trì sẽ sống tốt, chờ cậu hồi phục ra viện, chờ bọn họ tốt nghiệp, rồi tất cả sẽ qua.

-

Đến kì thi cuối kỳ.

Trần Trì và vài học sinh bị thương được chuẩn bị một trường thi riêng.

Thời Ôn nghĩ đến vụ cá cược với Thời Noãn.

Nói sẽ làm Trần Trì đạt hạng nhất, vô dụng lắm cũng có thể nằm trong top 3.

Không biết cậu ở bệnh viện thế nào.....

Cùng ngày Thời Ôn thi xong, sau khi về nhà ở trong căn khóc lớn một hồi.

Thời Ôn và Trần Trì có một thế giới nhỏ, thế giới kia, bọn họ đi đường một nhọc, đã trải qua gió bão mưa to, rốt cuộc có một ngày, bọn họ thấy ánh mặt trời.

Bọn họ cho rằng ánh mặt trời sẽ vẫn luôn ở đó, nhưng đến một ngày, những đôi tay tàn nhẫn lôi bọn họ ra cái thế giới nhỏ kia.

Thế giới rộng lớn, một mảnh bâng hoàng.

Thời Ôn khôi phục trật tự sinh hoạt bình thường, cô dùng toàn bộ thời gian sau khi học để luyện vũ.

Ra mồ hôi, thấm mệt, ngủ.

Ngày qua ngày.

.....

Buổi tối nghỉ đông nọ, Thời Noãn đi vào phòng cô, biểu tình phức tạp mà đưa cho cô di động.

Thời Ôn cho rằng có chuyện gì không tốt, run run rẩy rẩy tiếp nhận, xây dựng tâm lý mới dám mở mắt ra.

Một phần bản thống kê. Máy chữ tiêu đề to rõ:

Bảng xếp hạng.

Dưới hàng chữ, một cái tên lọt vào trong tầm mắt.

Hạng nhất: Trần Trì.

Nước mắt rơi xuống màn hình, từ di động rớt đến trên giường.

Thời Ôn che mặt lại khóc rống lên.

Chóp mũi Thời Noãn hơi cay, đau lòng mà ôm lấy cô, "Khóc cái gì? Tao còn chưa khóc, vị trí nhất bảng bị giành mất rồi."

"Vợ chồng son chúng mày cùng nhau ăn hiếp tao..... Đừng khóc, nó ở bệnh viện cũng nghiêm túc ôn tập, nó vẫn luôn nghĩ đến mày, nếu chịu học tập, nhất định cũng sẽ dưỡng bệnh rất tốt."

Thời Ôn bắt lấy tay áo cô, khóc nặng nề mà gật đầu.

Cậu lấy phương thức này để báo bình an, cậu nỗ lực, cô cũng sẽ nỗ lực, bọn họ đều sẽ tiến lên.

-

Khai giảng học kỳ hai.

Trần Trì không tới.

Thời Ôn không thể thực hiện nguyện vọng ở Tết Âm Lịch.

Cô hy vọng nguyên nhân là vì cậu bị Thẩm Mạch nhốt lại, mà không phải vì vết thương của cậu vẫn nghiêm trọng như cũ.

Bên kia bệnh viện.

Trần Trì ngồi xổm trên bệ cửa, thạch cao trên đùi vừa mới đỡ xuống, cậu ngồi tư thế này vẫn có chút đau đớn.

Ngoài cửa sổ gió lạnh thổi mạnh, rít lên hết đợt này đến đợt khác, giống như âm thanh khóc thút thít.

Cậu lại nhớ tới bộ dạng lệ rơi đầy mặt của Thời Ôn, hơn hai tháng này, cậu cơ hồ mỗi đêm đều có thể mơ thấy.

Giờ phút này, tựa như nhắc nhở cậu không được bỏ trốn.

Nhưng cậu nhịn không được.

Thời điểm chân bị treo lên, cậu không thể đi lại tự do, nhưng hiện tại cậu có thể, nhớ thương tích cõp suốt hai tháng trời dường như đang cắn nuốt tâm hồn cậu.

Ánh mắt Trần Trì nảy sinh ác độc mà nhìn chằm chằm phương xa, vuron chân.

Sel: dạo này nhìn lượt vote với cmt mà nản quá =))

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Tiên nữ □

Editor: Sel

Nhưng còn chưa trào lên được bệ cửa sổ đã bị người kéo lại.

Y Thư không thể tưởng tượng quát:

"Cậu đang làm cái gì vậy hả? Không muốn sống nữa à? Bảo vệ đâu? Mau lại đây!"

Trần Trì bị mấy người bảo vệ ấn ở trên giường.

Sắc mặt Y Thư nghiêm trọng, vội vàng báo cáo chuyện này cho Thẩm Mạch.

Trình bày đơn giản mọi việc, sau đó lại gọi cho một người khác:

"Đổi sang một phòng có cửa sổ chống trộm!"

Mặt mày Trần Trì hung ác nham hiểm, hơi thở so với gió bên ngoài còn rét hơn:

"Gọi bà ta đến đây!"

Y Thư nhàn nhạt liếc cậu một cái, bình tĩnh trả lời:

"Thẩm tổng còn đang bận, bà ấy sẽ đến thăm thiếu gia sau!"

Trần Trì nghe vậy cười lạnh, tàn nhẫn dùng sức ném hất cánh tay của anh ta ra.

-

Ngày khai giảng hôm ấy Thời Ôn không gặp được Trần Trì mà là một vị khách không mời mà đến.

Ngô Đông gọi cô đến văn phòng.

"Thời Ôn, di của em tìm!"

Thời Ôn giật mình, không biết người di này là ai, lại càng không biết đang xảy ra chuyện gì. Chờ đến khi cô nhìn thấy người kia, thiếu chút nữa đã cười ra tiếng, nhưng là cười lạnh.

Là Ôn Tư Suong.

Đời trước, cũng chính vào ngày hôm nay, Ôn Tư Suong đến tìm cô.

Lúc ấy cô hoảng loạn vô thố, cảm xúc phức tạp lại mâu thuẫn, không biết phải đối mặt với bà ta như thế nào.

Nhưng đời này cô chỉ thấy bà ta phiền phức, không có tâm tình đối phó.

Xoay người muốn đi về phòng học.

Ôn Tư Suong không đoán được cô sẽ kháng cự như vậy, trên mặt không có biểu tình phập phồng, ngay cả một câu cũng không thêm nói mà xoay người đi.

"Tiểu Ôn..." Bà ta đi lên giữ chặt lấy Thời Ôn.

Thời Ôn vô cùng phản cảm mà hất tay ra.

Sắc mặt Ôn Tư Suong trắng bệch, nhẹ giọng mở miệng:

"Mẹ biết, mẹ biết con vẫn còn hận mẹ!"

Thời Ôn đăm đăm liếc bà ta một cái.

Không ít học sinh đi qua tò mò đánh giá hai người.

Ôn Tư Suong lấy lại phong thái tự tin như thường ngày, chậm rãi nói:

"Nhưng dù sao mẹ cũng là mẹ ruột của con. Quan hệ huyết thống đâu thể chối bỏ được. Cũng giống như con cũng thích khiêu vũ vậy, mẹ biết con cũng báo danh cuộc thi múa cổ điển..."

Lời nói này giống y hệt đời trước.

Thời Ôn không phản ứng nhìn bà ta, chết lặng vô cảm.

Ôn Tư Suong lại tiếp tục nói, thanh âm của bà ta là trời sinh tinh tế mềm mại, sau khi cố tình thả nhẹ giọng lại càng thêm vài phần ôn hoà nhu tình:

"Tiểu Ôn, mẹ thật sự rất thích khiêu vũ, mà con cũng giống như mẹ. Mẹ tình nguyện đem hết mọi thứ dạy cho con, con thử học được không?"

Đời trước cô trả lời như thế nào?

Chính là "Không cần!"

Thời Ôn nhếch môi: "Sao bà biết tôi nhất định có thể khiêu vũ tốt được?"

Ôn Tư Suong hơi sùng sốt: "Con là con ruột của mẹ...Không thì mẹ sẽ đến nơi con đi thi xem thử, mẹ tin con nhất định sẽ rất xuất sắc!"

Cô cười nhạt một tiếng, xoay người trở về lớp học.

Hơn nữa, cô không phải người xuất sắc nhất như bà ta nói.

Cô rất rõ ràng, với trình độ của cô hiện giờ không thể so được với Đinh Tư Thanh, lại càng không thể so được với Nhạc Cẩm. Nhạc Cẩm không học cùng lớp vũ đạo với cô, nhưng hai người đều là học sinh của Tôn Thường.

Tôn Thường có vài lần nhắc tới Nhạc Cẩm với cô, nói cô (Nhạc Cẩm) có thiên phú lại chăm chỉ, lại được học từ nhỏ đến lớn, cuộc thi khiêu vũ cổ điển này cô cũng báo danh tham gia. Đến lúc ấy Thời Ôn không có bao nhiêu khả năng có thể thắng được cô.

Thời Ôn cũng đã gặp qua Nhạc Cẩm, hai người sắp si tuổi nhau nên nói chuyện rất dễ.

Nhạc Cẩm nói chuyện cũng không hề giấu diếm.

Tôn Thường cùng Ôn Tư Suong đều được một lão sư huấn luyện, là quan hệ sư tỷ sư muội, về sau không biết xảy ra chuyện gì, cuối cùng một người được ra mắt, một người làm lão sư.

Mà Nhạc Cẩm cũng từng học một lớp vũ đạo với Đinh Tư Thanh. Đó là chuyện xảy ra trước khi Ôn Tư Suong gả cho ba Đinh Tư Thanh. Sau đó cũng không biết có lý do gì mà quan hệ của hai người không được như trước, Nhạc Cẩm cũng không muốn nói rõ nguyên nhân.

Cuối tuần Thời Ôn luyện vũ xong, hẹn gặp Nhạc Cẩm, hai người nói chuyện hàn huyên một hồi.

Nhạc Cẩm chuyển đề tài: "Đúng rồi, giám khảo của cuộc thi vừa thay đổi rồi, là Ôn Tư Suong!"

Thời Ôn sùng sốt một chút, sau đó lại tự nhiên sửa sang lại đồ vật.

Nhạc Cẩm tiếp tục nói: "Quy định của cuộc thi là giám khảo không được có quan hệ thân thích với thí sinh, nên Đinh Tư Thanh rời khỏi thi đấu rồi!"

Đồ vật trong tay Thời Ôn rơi vào trong balo.

Rời khỏi cuộc thi?

Vậy còn chuyện đổ oan cùng bạo lực mạng đâu?

Đời trước, trước ngày diễn ra thi đấu, Đinh Tư Thanh có đến quán bar, uống quá nhiều rượu nên không cẩn thận ngã.

Vốn dĩ Đinh Tư Thanh có thể nói với mọi người là ngoài ý muốn bị thương, nhưng lúc ấy Thời Ôn ở vòng loại nhận được không ít sự chú ý của các lão sư, hơn nữa cô còn có quan hệ huyết thống với Ôn Tư Suong lại càng khiến Đinh Tư Thanh ghen ghét, sợ địa vị của mình bị lung lay, liền lên kế hoạch hãm hại Thời Ôn.

Cô ta nói rằng trong giày của mình bị nhét lưỡi dao vào khiến chân bị thương nghiêm trọng, còn đưa ra một đoạn video cắt ghép, chứng minh trong thời gian đó chỉ có Thời Ôn ở phòng hoá trang.

Video vừa được tung ra, Thời Ôn trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, bạo lực mạng giống như gió lốc thổi quét, cô khó lòng phòng bị.

Một đời này, Đinh Tư Thanh lại trực tiếp rời khỏi cuộc thi?

Nhạc Cẩm thấy cô thất thần, hơi buồn cười:

"Cậu kích động như vậy làm gì? Nghĩ cái gì thế?"

Thời Ôn lấy lại tinh thần, cười một cái, không nói chuyện.

Nhạc Cẩm hí híp mắt tiếp tục nói:

"Haizz mình còn muốn mượn cơ hội lần này ganh đua cao thấp với cô ta, thôi không sao, tương lai còn dài!"

Thời Ôn tiếp tục thu dọn đồ dùng.

Nhạc Cẩm nhìn cô trầm mặc một hồi, lại nói:

"Bọn họ đều nói Đinh Tư Thanh nhất định sẽ trở thành nghệ sĩ múa cổ điển đứng đầu trong nước tiếp theo. Nhưng người như cô ta không xứng. Nếu mình không được cái danh đệ nhất kia, Thời Ôn này, mình hy vọng cậu có thể. Hơn nữa cho dù mình không trở thành đệ nhất thì cũng phải vượt qua Đinh Tư Thanh để trở thành đệ nhị!"

Thời Ôn nhẹ nhàng cười cười: "Mình còn chưa so được với cậu đâu đấy!"

"Chỉ tạm thời thôi, cũng tại cậu lâu rồi không luyện tập chuyên nghiệp!"

Thời Ôn khoác balo, nhẹ nói: "Vậy cảm ơn cậu đã tin tưởng mình nha!"

"Mình học xong rồi, về trước đây, tạm biệt!" Thời Ôn nhìn Nhạc Cẩm vẫy vẫy tay.

Cô nàng phát tay: "Ừ tạm biệt. Mà đúng rồi, cậu tìm được điện thoại chưa?"

Thời Ôn lắc đầu.

Nhạc Cẩm "Mất rồi thì thôi, mua mới là được. Cậu cứ như vậy là mình bắt đầu nghi ngờ có phải cậu không muốn cho mình số điện thoại hay không rồi đấy!"

Thời Ôn cười khê, không tự giác được bỗng nhiên cảm thấy cay đắng: "Không đâu, tìm được mình sẽ cho cậu số điện thoại mà!"

Cái điện thoại đó, chính là điện thoại tình nhân với Trần Trì.

Bây giờ nghĩ lại, lúc ấy Trần Trì nhìn thấy điện thoại của cô liền về mua một cái y hệt, là cố tình mua giống để làm thành điện thoại tình nhân.

Nhạc Cẩm ngoắc môi: "Mình chờ cậu tìm được điện thoại đấy. Mà đúng rồi, cậu đã biết chuyện sửa lại thời gian thi đấu chưa?"

Phảng phất giống như bị sét đánh trúng, Thời Ôn ngây ngốc không phản ứng.

Không biết qua bao lâu, đại não rút cuộc vận chuyển, cô gian nan chớp mắt, nhìn Nhạc Cẩm đang phát phát tay trước mặt mình:

"Này, cậu bị sao vậy?"

Cổ họng Thời Ôn khô khốc, khó khăn nói: "Sửa lại, thời gian thi đấu sao?"

Nhạc Cẩm "Đúng vậy, cậu đừng nói cậu chưa chuẩn bị tốt đấy nhé!"

Thời Ôn chỉ hỏi: "Sửa đến ngày nào?"

"Ngày 10 tháng 4!"

Dạ dày Thời Ôn quặn lại đau thắt, cô che bụng, sắc mặt trắng bệch, bước chân hoảng loạn chạy ra khỏi phòng học.

Ngày 10 tháng 4.

Ngày 10 tháng 4.

Ngày thi đấu ở đời trước cũng là ngày 10 tháng 4.

Sao lại sửa lại? Tại sao phải làm như vậy?

Thời Ôn chạy xuống dưới lầu, vịn vào tường.

Đời trước Thời Ôn tự mình báo danh thi đấu, lúc ấy bởi vì ba Thời ngăn cản mà cô rối rắm rất lâu, lúc báo danh cũng chậm hơn đời này.

Lúc đó trên official website thông báo ngày diễn ra cuộc thi chính là ngày 10 tháng 4.

Chẳng lẽ đời trước ngày thi đấu cũng vào 25 tháng 4 sau đó mới đổi lại thành 10 tháng 4? Là do đời trước cô báo danh muộn nên chỉ biết thời gian thi đấu là 10 tháng 4 chứ không hề biết đã được sửa lại.

Nếu nói như vậy...thì thi đấu sẽ diễn ra trước sự kiện oanh tạc trường học?

16 tháng 4 trường bị nổ sẽ đúng hạn mà xảy ra?

Không!

Thời Ôn lúc đầu, đã nổ một lần rồi, sẽ không có lần thứ hai.

Sau đó cô giống như nghĩ đến chuyện gì, đột nhiên ngẩng đầu.

Có lẽ...

Thời gian xảy ra sự kiện kia không có bị thay đổi.

Có lẽ đời trước cũng bị nổ phòng thí nghiệm, nhưng lúc ấy cô không học ở Nhị Trung nên không biết.

Thời Ôn cắn tay, cả người giống như lọt vào hầm băng, lông tơ dựng thẳng.

Cắn đến nổi tay bật máu cô mới lấy lại tinh thần, nhanh chóng chạy ra cản một chiếc taxi.

"Đến bệnh viện trung tâm thành phố!"

Trần Trì...Trần Trì...

Thời Ôn mượn được điện thoại của tài xế, dựa vào trí nhớ, lại gọi thử vài chục lần, cuối cùng mới có thể gọi được cho Y Thư.

"Xin chào, ai vậy?"

"Thời Ôn!"

Môi Thời Ôn nứt ra, chảy ra vài giọt máu, cô liếm một chút, đau đớn nhẹ nhàng lan tràn.

Y Thư nhướng mày: "Là cô? Thẩm tổng sẽ không để cô gặp được thiếu gia đâu. Hơn nữa cậu ấy cũng chuyển viện rồi, cô không tìm được đâu!"

Thời Ôn ngơ ngẩn: "Chuyển viện?"

Y Thư: "Thiếu gia muốn chạy trốn, vì vậy chúng tôi chuyển đến một nơi an toàn hơn."

Thời Ôn nhắm mắt.

Cũng tốt.

Cậu không ra ngoài được, sẽ không làm nổ trường học.

"...Có thể nói cho tôi biết...hiện tại vết thương của anh ấy thế nào rồi không?"

Y Thư trầm ngâm, cuối cùng nói: "Đỡ hơn nhiều rồi!"

Thời Ôn thoáng thả lỏng, cô mở mắt ra, quay trở lại dáng vẻ bình tĩnh nghiêm túc: "Hy vọng các anh có thể coi chừng anh ấy thật tốt. Ít nhất không được để anh ấy chạy ra ngoài trước ngày 17 tháng 4 này!"

Y Thư mị mắt: "Có ý gì?"

Thời Ôn mím môi: "Cũng đừng để cho anh ấy tiếp xúc với mấy hoá chất nguy hiểm. Cảm ơn!"

Thời Ôn tắt điện thoại rồi đưa trả cho tài xế taxi: "Cảm ơn chú!"

Tài xế taxi xoa tay: "Không có gì, chú thấy cháu lớn lên xinh đẹp lại ngoan ngoãn nên mới cho mượn đây nhé! Hahaha!"

Thời Ôn cong môi cười, lại nói cảm ơn lần nữa mới xuống xe.

Y Thư nhìn dòng chữ "trò chuyện kết thúc" trên màn hình, chưa kịp phản ứng.

Lần này đến lượt Thòi Ôn tắt điện thoại trước?

Còn nữa, mấy câu nói vừa rồi của cô có ý gì?

Đang rơi vào trầm tư, cổ tay đã bị người phía sau thô bạo nắm lấy, ngón tay bởi vì đau đớn mà buông lỏng, điện thoại văng văng rơi vào trong tay người nọ.

Y Thư thấy người tới là Trần Trì, vội vàng muốn cướp về, nhưng lại bị cậu hung hăng đâm một quyền vào mặt.

Trần Trì lục ra cuộc gọi vừa nhận, sau đó gọi đi.

Bên kia rất nhanh liền nghe máy, nhưng không phải giọng nói mà cậu hằng đêm nhớ nhưng.

Trần Trì dựa vào trên tường, nắm ngón tay nắm chặt.

Cậu chỉ liếc một cái là biết số điện thoại kia không phải của cô, nhưng trong lòng vẫn ôm hy vọng.

Trần Trì khô khốc hỏi: "Đây là điện thoại của ông?"

"Đúng vậy, cậu muốn tìm nữ sinh vừa nãy sao?"

Trần Trì lập tức đứng thẳng: "Đúng, cô ấy còn ở đó sao? Ông có thể..."

Tài xế taxi nhanh chóng đánh gãy: "Cô bé vừa đi rồi!"

Biểu tình của Trần Trì âm trầm dần.

Y Thư nhân cơ hội cậu thất thần mà cướp điện thoại về.

Trần Trì cũng không thêm để ý, cậu ngồi xỏm trên mặt đất, ôm lấy đầu, đậy mắt xẹt qua hàn quang.

Y Thư xóa nhạt kí cuộc gọi, lại nhìn đến bộ dạng thất hồn lạc phách của Trần Trì mà nhú mi.

-

Đêm trước ngày thi đấu, Thòi Ôn mất ngủ.

Trong nội tâm Thòi Ôn cô hy vọng Trần Trì có thể chạy ra ngoài xem cô thi đấu, bởi vì đây chính là lần đầu tiên cô chính thức đứng ở trên sân khấu biểu diễn, cô muốn cậu trải qua ngày đặc biệt này với mình.

Nhưng lại không hy vọng cậu tới.

10 tháng 4 cậu có thể thoát ra, thì ngày 16 tháng 4 cậu cũng có thể trốn ra ngoài.

Thòi Ôn không biết từ lúc nào bản thân đã không tin việc nỗ lực học là do Trần Trì làm, có lẽ nỗ lực là ngoài ý muốn, hoặc cậu cũng bị người khác hãm hại.

Đời trước Trần Trì chết vào ngày trường học bị nổ, mà người chết không thể mở miệng giải thích.

Cho nên không được để Trần Trì chạy ra ngoài.

Cậu không thể gánh trên lưng tội danh ấy được!

-

Ngày thi đấu.

Thòi Ôn đi qua đi lại ở hậu đài mấy lần, mới xác định được Đinh Tư Thanh không tới.

Xem ra đời này sẽ không có chuyện bạo lực mạng.

Thay xong trang phục biểu diễn, nhân viên trang điểm bắt đầu trang điểm cho cô.

Chuyên viên trang điểm nhìn không được kéo cô đến trước gương xoay một vòng:

"Tiểu Ôn này, em cũng đẹp quá rồi đấy. Giống y hệt tiên nữ!"

Tóc dài tự nhiên rũ xuống, vài sợi lông vũ màu tím nhẹ điểm xuyết, đôi mắt vốn to tròn thủy linh linh càng thêm tràn đầy sức sống, ngũ quan sạch sẽ tinh xảo lại thêm vài phần thanh nhã.

Dáng người cô tinh tế cân xứng, trên người là váy sa mỏng màu tím nhạt, phần lưng lộ hình chữ V được che bằng một lớp ren mỏng, váy hoàn mỹ phác hoạ được dáng người xuất sắc, không quá quyến rũ cũng không quá ngây thơ, khinh khinh phiêu phiêu giống như tiên nữ ở trên trời.

Thời Ôn nhận lấy lời khen của mọi người, đi đến sau cánh gà.

Cho tới khi MC giới thiệu cất tiếng:

"Tiếp theo chính là điệu múa "Diên Vĩ" của thí sinh Thời Ôn đến từ Nam Đều Nhị Trung tự sáng tác tự biên tập vũ đạo!"

Sel: Để lại một vote cùng cmt để tăng thêm động lực cho mình nhaaa ☐

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Cả đời này cũng không muốn buông tay em ☐

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Sel

Thời Ôn che lại ngực, trái tim đập càng lúc càng nhanh, bởi vì khăn trương mà lòng bàn tay cũng bắt đầu toát mồ hôi.

Cô cắn chặt môi, lại chạm phải son môi.

Thời Ôn bất đắc dĩ cười cười, đột nhiên nghĩ tới Trần Trì.

Khúc "Diên Vĩ" này là cô muốn múa cho cậu xem, múa cho chuyện tình của hai người, chứ không phải mang đi dự thi.

Cho nên, cô nhất định phải hoàn thành nó một cách tốt nhất.

Đèn sân khấu tối xuống, Thời Ôn đi ra giữa trung tâm, hai tay xách làn váy, thong thả ưu nhã hơi ngồi xổm xuống, vươn ra cánh tay tinh tế, tạo thành hình dáng bông hoa diên vĩ.

Âm nhạc bắt đầu nổi lên.

Bệnh viện, phòng VIP.

Trần Trì dựa vào trên giường bệnh, nhắm lại hai mắt, thoát nhìn vô cùng bình tĩnh.

Mấy bảo tiêu có chút giật mình, không nghĩ tới cậu hôm nay "an phận" như vậy.

Vài phút sau, cửa phòng bệnh được mở ra.

Bảo tiêu nhìn thấy người đến là ai, sôi nổi cúi đầu gọi:

"Thẩm tổng!"

Thẩm Mạch xua tay: "Ra ngoài đi!"

Bảo tiêu cung kính rời đi.

Thẩm Mạch ngồi xuống sofa, nhàn nhạt nhìn người trên giường bệnh: "Uy hiếp mẹ tới đây là có chuyện gì?"

Trần Trì mở mắt ra, cũng không nhìn bà ta mà nhìn chằm chằm vào chiếc chăn trắng tinh nói:

"Tôi muốn ra ngoài!"

Thẩm Mạch dứt khoát trả lời: "Vết thương của con còn chưa khỏi hẳn!"

Trong mắt Trần Trì bắt đầu xuất hiện hàn khí:

"Sao tự dừng lại quan tâm chuyện của tôi như vậy?"

Thẩm Mạch vắt chân, cười khê:

"Mẹ là mẹ của con, quan tâm con cũng là chuyện bình thường. Chuyện lúc trước mặc kệ con có lý do gì, mẹ cho con tự do đủ rồi. Con thích chơi gì thì chơi, thích tiêu tiền thì tiêu tiền, chẳng qua mẹ chỉ mong muốn quan hệ của hai chúng ta tốt hơn thôi"

Trần Trì cười nhạt.

Thẩm Mạch nhướn mày, tiếp tục thông thả nói:

"Từ trước đến nay mẹ chưa bao giờ muốn bỏ mặc con. Chờ con đỗ tốt nghiệp rồi vào đại học mẹ mới bắt đầu quản thúc con, đây mới là cuộc sống chân chính của con bắt đầu. Trần Trì, hẳn là con tự biết bản thân mình rất thông minh, con là con của mẹ, mẹ nhất định sẽ không để con trở thành một người tầm thường. Mẹ chỉ cần con thuận lợi tốt nghiệp, sau đó sẽ đưa con sang nước ngoài du học, đào tạo chuyên sâu."

Trần Trì ngăn ra: "Bà nói cái gì?"

Thẩm Mạch: "Mẹ muốn đưa con đi du học, đây là kế hoạch của mẹ, trường học mẹ cũng chọn xong, con sang đó theo học quản lý. Tương lai con sẽ thừa kế Thẩm thị, Trần Trì, đây mới là con đường con nên đi!"

Trần Trì nghe xong cảm thấy buồn cười, từ trong kẽ răng rít ra một câu: "Tôi muốn ra ngoài!"

Thẩm Mạch lắc đầu: "Mẹ có thể chấp nhận con trốn học đánh nhau, nhưng mẹ không đồng ý cho con yêu sớm. Chỉ cần gặp được một người cảm thấy không tệ lắm liền cho rằng đây là nhân duyên trời định, nhưng trên thế giới này căn bản không có gì gọi là "tình yêu vĩnh cửu" cả, tình cảm bây giờ chỉ là nhất thời. Trần Trì, bây giờ con còn nhỏ nên không hiểu, chờ tới khi con vừa có tiền vừa có quyền lực, con liền biết những nữ sinh như Thời Ôn tuy tiện cũng tìm được một đồng, tình nguyện vì con trả giá hoặc vì con mà chết cũng có rất nhiều. Nên con đừng như vậy nữa, đừng vì cái gọi là "tình yêu nhất thời" mà choáng váng đầu óc. Đi du học chính là lựa chọn tốt nhất đối với con!"

Trần Trì nhìn bà ta, cảm hơi nâng lên, cảm thấy miệng bà ta lúc đóng lúc mở thật con mẹ nó ngứa mắt:

"Tôi đánh phụ nữ không phân biệt tuổi tác!"

Biểu tình của Thẩm Mạch cứng lại.

Trần Trì gằn từng chữ một: "Hôm nay vô luận như thế nào tôi cũng phải đi ra ngoài!"

Thẩm Mạch rất nhanh khôi phục bộ dáng ung dung như bình thường:

"Vô luận như thế nào? Con có thể làm gì?"

Trần Trì: "Cùng lắm cá chết lưới rách!"

Bà ta đứng lên, đi đến mép giường Trần Trì:

"Thế nào là cá chết lưới rách?"

Trần Trì châm biếm: "Bà cứ thử xem."

Thẩm Mạch chọn môi, nhìn sắc mặt thiếu niên trước mắt âm trầm hung ác, bật cười:

"Tốt lắm, sau này ở trên thương trường đầu đá đừng có mà yếu thế!"

Bà ta nghiêng đầu: "Y Thu!"

Y Thu đẩy cửa đi vào.

Thẩm Mạch nhìn Trần Trì gật đầu:

"Thiếu gia muốn ra ngoài, cậu đi theo thằng bé, đừng để xảy ra chuyện gì."

Y Thu gật đầu: "Vâng!"

Trần Trì liếc bà ta một cái, mặt vô biểu tình bước xuống giường.

Y Thu vừa lái xe vừa hỏi: "Thiếu gia muốn đi đâu?"

"Trung tâm múa Nam Đều." Trần Trì ghét bỏ liếm mi. "Đừng có gọi tôi là thiếu gia!"

Một đường thông suốt.

Xe chạy thẳng đến trung tâm múa Nam Đều.

Trần Trì gấp gấp mở cửa đi ra, dưới chân vẫn còn đau đốn, nhưng cậu hoàn toàn không để ý.

Y Thư đi theo sau Trần Trì, nhú mày nhìn chăm chăm cẳng chân của cậu, giống như không bị thương.

Cậu cũng không biết rốt cuộc nên đi vào cửa nào, cứ như vậy vội vàng chạy đến một cánh cửa, gấp gấp kéo ra.

Cửa hông bên cạnh sảnh phòng, hai bên có bảo vệ đứng canh. Hai bảo vệ nhìn thấy Trần Trì đột nhiên xông vào thì có chút hoảng sợ, đi lên cản lại.

Lực chú ý của Trần Trì đã sớm bị thiếu nữ mặc váy dài trên sân khấu câu đi mất, cậu phản xạ có điều kiện mà đẩy người đang cản trở mình, đi lên phía trước, muốn nhìn cô thật rõ.

Sắc mặt bảo vệ khế biến, đang định nói gì đó lại bị Y Thư khách khí kéo sang một bên.

Âm nhạc cổ điển uyển chuyển triền miên, mỗi âm tiết đều giống như đang quán quân đại não của Trần Trì. Tư duy của cậu không bị khống chế, thẳng lăng lăng nhìn người trên sân khấu.

Trên sân khấu, nữ sinh theo âm nhạc mà nhẹ nhàng nhảy múa, tóc đen theo vòng eo đong đưa trái phải, góc váy nhẹ xóc, cả người giống như mang theo gió, gương mặt trắng nõn treo một nụ cười nhân nhật, giờ tay nhắc chân thanh nhả mà câu nhân.

Trái tim Trần Trì nhìn đến cô liền bắt đầu mãnh liệt co rút, mãi cho tới khi người trên sân khấu kết thúc biểu diễn.

Cậu lúc này mới hoảng hốt mà hoàn hồn lại, nhanh chóng chạy đến hậu trường.

Thời Ôn khom lưng chào bế mạc, xoay người xuống sân khấu, cô chậm rãi mỉm cười, giờ tay lau nước mắt.

Cô cảm thấy bản thân hôm nay biểu hiện rất tốt, ít nhất có thể biểu đạt những gì mình muốn.

Như vậy là đủ rồi.

Chỉ đáng tiếc...

Nếu như có Trần Trì ở đây thì tốt biết mấy.

Thời Ôn đem ngón tay dán lên mí mắt, sợ nước mắt chảy ra sẽ làm nhoè lớp trang điểm.

Đi đến bậc thang, cô xách làn váy chậm rãi đi xuống. Đến khi còn một bậc cuối cùng, đột nhiên không kịp phòng ngừa bị kéo lấy, đồng tử của cô co rút, cả người nhào về phía trước, nhưng không phải ngã xuống mặt đất, mà là ngã vào một lồng ngực kiên cố.

Trong hai giây, Thời Ôn thấy được gương mặt của người kia. Hương vị quen thuộc cường thế chen vào hơi thở, thậm chí len lỏi vào từng lỗ chân lông, làm cả người cô nóng lên, trong lòng sung to đến muốn nổ.

Thời Ôn ôm chặt Trần Trì, co rúm ở trong lồng ngực của cậu, mức nở.

"Trần Trì..."

Trần Trì gắt gao ôm lấy cô, cánh tay buộc chặt, khoang mũi lại tràn ngập mùi hương thuộc về cô, cậu nghẹn ngào:

"Ôn Ôn..."

Thí sinh tiếp theo đang muốn lên sân khấu thì bị một màn này dọa sợ, vội vòng qua hai người cẩn thận bước lên bậc thang. Cô nhận ra đó là Thời Ôn, nghĩ nghĩ một chút vẫn là lùi về hai bước, kéo ra bức màn che lại hai người.

Tay nhỏ của Thời Ôn túm lấy áo của cậu, khịt khịt hỏi:

"Anh đến khi nào vậy?"

Trần Trì hôn nhẹ nhàng hôn đỉnh đầu của cô, ôn nhu trả lời: "Lúc em đang múa!"

"Anh, thấy em múa đẹp không?"

"Đẹp, đẹp đến nỗi anh chỉ muốn xông lên trối em giấu ở trong nhà, không muốn cho bất kì ai nhìn thấy. Nhưng Ôn Ôn, anh không đành lòng chặt đứt ước mơ khiêu vũ của em. Ôn Ôn, em đẹp lắm..."

Đã lâu Thời Ôn không được nghe giọng cậu, không được hưởng thụ cậu gắt gao ôm lấy mình, không được nghe cậu khàn giọng nói ra những lời chân thật nhất, không một chút che giấu.

Trong nháy mắt cô cảm thấy mấy tháng xa cách kia giống như không tồn tại, tâm hai người kề sát nhau, thỏ lộ trần trụi những nhớ nhung về nhau, giống như cả hai chưa từng tách ra vậy.

Thời Ôn: "Ngày nào em cũng mơ thấy anh, sau đó hy vọng anh sẽ tới xem em biểu diễn, cuối cùng hôm nay anh cũng đến rồi!"

Trần Trì hạ xuống trên trán của cô một nụ hôn, trong mắt là một mảnh say đắm cuồng nhiệt: "Ôn Ôn, đêm nào anh cũng mơ thấy em. Anh nhớ em lắm!"

Hai người cứ như vậy ôm nhau một hồi lâu, trên sân khấu không biết đã có bao nhiêu người đi lên lại đi xuống.

Thời Ôn cuối cùng cũng lấy lại được lí trí, cảm thấy tư thế này có chút...

"Trần Trì." Thời Ôn nhẹ nhàng gọi: "Không phải xương ngực anh bị thương sao? Ôm như vậy không làm sao chứ ạ?"

Trần Trì lắc đầu: "Không sao!"

Thời Ôn nhăn mặt lại, đôi mắt đỏ lên: "Mau buông em ra đi, anh có bao giờ chịu nhận mình đau đâu. Nếu lại bị thương thì làm thế nào bây giờ?"

Trần Trì không chịu buông tay: "Không muốn buông em ra, cả đời này cũng không muốn buông tay em!"

Thời Ôn kéo kéo tay cậu, ôn nhu nói: "Nắm tay cũng được mà, Trần Trì, em cũng sẽ không bỏ lại anh đâu!"

Bên cạnh bỗng có bóng người đi qua, Thời Ôn lúc này mới ý thức được bọn họ vẫn đang đứng trên bậc thang.

Cô kéo kéo Trần Trì, ngược ngung nhìn người lên sân khấu dự thi: "Xin lỗi..."

Sau đó quay đầu nói với Trần Trì: "Chúng ta ra phía sau cánh gà được không?"

Thời Ôn dùng tốc độ nhanh nhất để thay quần áo, nhìn mình trong gương trang điểm, cô hơi ngừng lại, nhanh chóng lau sạch son môi trên miệng.

Cô xách balo đi ra bên ngoài, vừa vận nhìn thấy Nhạc Cẩm đang làm động tác giãn gân cốt: "Cố lên nha! Minh đi trước có việc!"

Nhạc Cẩm dừng lại reu rộc:

"Rõ ràng là ra ngoài chơi với bạn trai. Bạn học Thời Ôn đúng là không thể ngờ nha, vậy mà còn biết yêu sớm đấy!"

Thời Ôn cười khẽ: "Tạm biệt!"

-

Lúc Thời Ôn đi ra ngoài liền nhìn thấy một nữ sinh đang hỏi số điện thoại của Trần Trì, cô vội vàng chạy tới, trực tiếp cầm lấy tay của Trần Trì, nhìn nữ sinh kia cười một cái:

"Ngại quá, anh ấy là bạn trai của tôi!"

Trần Trì bị câu nói này của cô làm cho phát ngốc.

Sau đó cô kéo Trần Trì đi ra ngoài.

Thời tiết vẫn còn mang hơi thở của mùa xuân, trong không khí thi thoảng vẫn có hương hoa nhàn nhạt. Thời Ôn nhìn bầu trời trong xanh rộng mở, cũng nhìn thấy được Y Thư đang đứng bên cạnh chiếc xe hơi xa hoa gần đó.

Tâm trạng tụt xuống vài phần, vui sướng khi Trần Trì đến đây xem cô múa cũng nhạt bớt.

Thời Ôn há miệng thờ dốt: "Hôm nay anh ra ngoài kiểu gì vậy?"

Trần Trì cũng thấy được Y Thư, con người lạnh xuống, nhìn đến Thời Ôn lại khôi phục thành dáng vẻ ôn nhu như cũ:

"Không có làm ra chuyện gì nguy hiểm đến bản thân!"

Lông mày Thời Ôn giãn ra: "Vậy là tốt rồi!"

Trong lúc hai người đang nói chuyện, Y Thư đã đi đến, giọng nói máy móc như được lập trình sẵn:

"Thiếu gia, Thẩm tổng bảo cậu nên về rồi!"

Trong lòng Thời Ôn căng thẳng, cầm chặt lấy tay cậu, không muốn cậu rời đi.

Trần Trì vuốt vuốt tay cô, quay sang nhìn Y Thư lạnh lẽo nói: "Tôi không về, anh đừng đi theo nữa!"

Cậu giữ chặt Thời Ôn muốn đi.

Y Thư ngăn lại hai người, anh ta không nhìn Trần Trì, mà là nhàn nhạt nói với Thời Ôn:

"Trần thiếu gia, cậu nhất định phải trở về. Hôm nay mới là ngày 10 tháng 4, theo như bác sĩ nói thì cậu phải đến ngày 16 tháng 4 mới được xuất viện."

Sắc mặt Thời Ôn trắng xanh, máu trong người thoáng chốc đông cứng lại.

Đúng, ngày 16 tháng 4...

- - -

**Hoa diên vĩ*

Hãy để lại một cmt, một vote để Sel có động lực sớm full truyện.^

2 chương còn lại của lời hứa bão chương chắc khoảng tầm tối mới có nhen, mình up trước chương này cho mọi người đỡ hóng □

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Em muốn anh đau lòng đến chết mới chịu à? □

Editor: Sel

Thời Ôn không thể chịu đựng được, nghĩ đến đời trước cậu phải hứng chịu bao nhiêu lời chửi rủa, trong lòng cô liền khó chịu. Một đời này, đã có cô bên cạnh, cô nhất định sẽ không để cậu phải nhận lấy những lời nhục mạ như đời trước. Cậu là người tốt, đáng lẽ ra mọi người nên yêu quý cậu.

"Trần Trì..."

Thời Ôn nghẹn nước mắt, một tay giữ chặt cậu, một tay ôm bụng. Sinh lý cùng tâm lý đều bị tổn thương khiến lòng bàn tay cô toát ra mồ hôi lạnh.

Trần Trì nhắm chặt mi, cúi người xem cô.

Thanh âm của cô phồng thấp, nhẹ nhàng khuyên nhủ: "Anh về trước đi."

"Vết thương của anh đều khô hết rồi!" Cậu không để ý nói, tay nhẹ nhàng xoa trán cô, không nóng nhưng cô lại toát mồ hôi lạnh. Tầm mắt cậu di chuyển xuống dưới, thấy tay cô đang ôm bụng, sốt ruột hỏi:

"Có phải em đau dạ dày không?"

Cô lắc đầu: "Anh về trước đi, dưỡng bệnh cho tốt, đừng để lưu lại bệnh gì."

Sắc mặt cậu sớm đã đen lại: "Em không chăm sóc tốt cho mình còn muốn lo lắng cho anh? Có phải vì luyện vũ nên mới nhịn ăn hay không!"

Cậu ôm chặt cô, đi đến chỗ đỗ xe: "Anh đưa em đi bệnh viện!"

Y Thư nhanh chóng mở ra cửa xe, sau đó bắt động thanh sắc đánh giá Thời Ôn.

Không biết cô vì muốn ép Trần Trì trở về bệnh viện nên mới giả bệnh hay là cô bị bệnh thật.

Nhưng mà tóm lại cũng có thể mang Trần Trì về bệnh viện là được.

Trần Trì cẩn thận đặt Thời Ôn xuống ghế sau, sau đó cũng ngồi đi vào. Nhẹ nhàng chỉnh lại dáng ngồi cho dễ chịu, để cô dựa vào lồng ngực mình.

"Trong túi có thuốc không?"

Thời Ôn lắc đầu: "Không nghiêm trọng đâu ạ..."

Tuy nói như vậy, nhưng thanh âm của cô đã ngày càng suy yếu.

Hàm răng Trần Trì căng thẳng: "Em đừng nói chuyện nữa!"

Thời Ôn kéo kéo tay áo của cậu, nhuyển giọng làm nũng: "Đừng giận em được không?"

Trần Trì cuối cùng vẫn mềm lòng, hôn nhẹ trán cô một cái:

"Thế cũng đừng làm anh tức giận nữa. Em muốn anh đau lòng đến chết mới chịu à?"

Trên ghế điều khiển, Y Thư tay đang đánh chữ cũng run lên, vài giây sau lại tiếp tục nhấn tin cho bảo tiêu.

Xe rất nhanh đến bệnh viện, Y Thư cũng rất thức thời mà chạy xuống mở cửa sau. Trần Trì ôm Thời Ôn nhanh chóng đi xuống.

Kết quả là bị loét dạ dày.

Đôi mắt Trần Trì âm trầm đến đáng sợ, mấy bảo tiêu được Y Thư gọi tới cũng chỉ dám đứng cách đó 2m mà luống cuống tay chân.

Y Thư đi đến trước mặt Trần Trì, giọng nói vững vàng: "Trần thiếu gia, Thời tiểu thư đã không có chuyện gì rồi, cậu nên trở về bệnh viện thôi!"

Nói xong, ra hiệu cho mấy người ở sau lưng đi lên.

Mấy bảo tiêu rụt rè đi lên.

"Đừng có chạm vào tôi!"

Trần Trì cắn chữ rõ ràng, hàn khí tỏa ra bốn phía.

"Đưa cô ấy về nhà an toàn cho tôi. Cô ấy mà xảy ra chuyện gì thì các người chờ chết đi!" Cậu nói xong, lạnh lùng quét đám người một cái, xoay lưng rời đi.

Thời Ôn nhận thấy được sự thất vọng của Trần Trì, nhưng cảm xúc này rất nhanh bị cô áp xuống.

"Trần thiếu gia bảo tôi đưa cô về!"

Một người đứng trước mặt cô, chặn lại ánh sáng.

Thời Ôn ngược mắt, cuối cùng nói: "Được!"

Nếu cô tự mình trở về, cậu sẽ rất lo lắng.

Cả một đường không ai nói gì.

Y Thư cho xe dừng ở con phố ngoài tiểu khu nhà Thòi Ôn.

Thòi Ôn biết hẳn không muốn để mọi người bàn tán, cô kéo ra cửa xe, lạnh nhạt nói:

"Cảm ơn."

Vừa muốn đóng cửa xe lại, Y Thư đã gọi cô: "Thòi tiểu thư."

Thòi Ôn hơi dừng lại, nghe anh ta nói tiếp.

"Có một số việc cô muốn phản kháng cũng không được." Y Thư ý vị thâm trường mà nhìn cô: "Ít nhất là hiện tại cô và thiếu gia không có khả năng. Cho nên tôi thấy cô thân thể ốm yếu mới nhắc nhở một câu, nên chuẩn bị tâm lý cho tốt!"

Thòi Ôn mím chặt môi, đầu ngón tay niết đến phát đau: "Không cần anh quan tâm."

Đóng cửa xe lại, cô nhanh chóng rời đi.

So với chuyện mà anh ta nói, cô càng lo lắng về sự kiện ngày 16 tháng 4 hơn.

Không có gì đáng sợ bằng cái chết cả.

Thòi Ôn nghĩ như vậy.

Mãi cho đến thứ hai Thòi Ôn nhìn thấy Trần Trì ở phòng học, lúc ấy trong đầu cô hoàn toàn bị ý nghĩ kia chiếm đóng.

Còn có mấy ngày nữa là 16 tháng 4, cậu lại tới trường học?

Ngô Đông biết được Trần Trì đi học trở lại, chuyện đầu tiên ông làm chính là đổi chỗ ngồi của hai người.

Vị trí của Thòi Ôn không thay đổi, Trần Trì bị chuyển đến bàn trên cùng.

Ngô Đông giải quyết xong vấn đề chỗ ngồi, lúc này mới vỗ vỗ bàn, ý vị thâm trường nói:

"Thi đại học sắp tới, hy vọng các em hiểu rõ thân phận của mình, cho dù có học tốt mà vi phạm nội quy trường học, thì nhà trường cũng không ngại hi sinh một chút mà làm răn đe cho toàn thể học sinh cùng với các em khoá sau!"

Trần Trì dựa vào tường, cánh tay hung hăng dè nặng vào bàn, miễn cưỡng nhịn xuống xúc động muốn đập đồ vật.

Học sinh trong lớp phần lớn đều biết Ngô Đông đang nói chuyện gì, nói ai. Nhưng tất cả đều sợ Trần Trì, vì vậy ngay cả một câu xì xào bàn tán cũng không có.

Tan học Thòi Ôn không được gặp Trần Trì, thời gian trên lớp bọn họ cũng không có cách nào để nói chuyện. Đi học tan học đều là mẹ Thòi đưa đón, về tới nhà cô cũng không có điện thoại.

Chỉ có thể nhìn mà không thể chạm vào, đây chính là hình phạt cỡ nào giày vò.

Ngay cả bản thân của mình còn chịu không nổi, cho nên cô rất sợ Trần Trì bùng nổ.

Nhưng Trần Trì không có nổi điên.

Chỉ là mỗi lần trong giờ học cô ngẩng đầu lên đều có thể thấy cậu dùng ánh mắt cực nóng nhìn mình, không quan tâm đến những người bên cạnh, không chớp mắt mà nhìn cô.

Nhiều lúc, Thòi ở đâu cậu đều sẽ giữ khoảng cách đúng một mét theo sau, ánh mắt không một giây rời khỏi cô.

Dù sao như vậy cũng khiến Thòi Ôn an tâm, cũng may Trần Trì "không bùng nổ", không phải cố ý dùng vẻ ngoài bình tĩnh để che đi sóng ngầm bên trong.

Buổi chiều ngày 14 tháng 4.

Thòi Noãn báo cho Thòi Ôn thành tích của cô trong cuộc thi vừa rồi.

Thòi Ôn xếp thứ hai, thuận lợi được cộng thêm điểm để thi vào học viện Nam Đều. Dựa theo thành tích của Thòi Ôn cùng năng lực vũ đạo, cho dù

không được cộng thêm điểm thì cô vẫn sẽ thi vào được học viện vũ đạo Nam Đều.

Nhưng cô vẫn rất vui vẻ.

Đúng đầu của cuộc thi lần này không ngoài dự kiến chính là Nhạc Cẩm, Thời Ôn sớm đoán được, cũng cảm thấy Nhạc Cẩm lấy được vị trí đệ nhất là vô cùng xứng đáng.

Thời Ôn đứng ngoài hành lang viết một tờ giấy, sau đó xoa thành cục nhỏ ném qua cửa sổ cho Trần Trì.

Ánh mắt Trần Trì vẫn luôn đuổi theo cô, không để tờ giấy rơi xuống bàn mà là vurun tay bắt lấy.

[Cuộc thi múa cổ điển vừa rồi em đứng thứ hai, được cộng thêm điểm. Anh có thấy vui cho em không?]

Trần Trì chọn môi, nhìn về phía Thời Ôn khoe miệng nhếch lên, mặt mày nhu hoà, cậu không tiếng động nói: "Vui về!"

Thời Ôn cong mắt cười cười, cũng không dám đứng lại quá lâu.

Gần đến kì thi đại học, học sinh trong lớp đều bắt đầu tự giác vui đầu vào học, tiết tự học cũng có lão sư trông coi.

Thời Ôn đem cuốn sổ theo dõi gấp lại, ở đời trước cô chưa từng nghĩ mình sẽ làm cán bộ lớp, lại còn là lớp phó kỷ luật.

Cầm theo cuốn sổ theo dõi đi đến văn phòng.

Bầu không khí trong văn phòng lại càng thêm khẩn trương, trên bàn giáo viên chất đầy bài thi cùng hồ sơ, rơi ở dưới đất cũng không ít.

Thời Ôn đi đến trước bàn Ngô Đông: "Lão sư, sổ theo dõi đây ạ!"

Ngô Đông từ trong đống bài thi ngẩng đầu lên: "Vắt và cho em rồi!"

Nói đến đây, ông nhin không được thờ dài trong lòng.

Lúc trước Thời Ôn tự ứng cử làm lớp phó kỉ luật, ông còn hơi do dự, cảm thấy cô gái nhỏ nhu nhu nhược nhược sẽ không quản được đám nam sinh nghịch ngợm kia. Về sau Trần Trì được quá nhiều nữ sinh theo đuổi, còn truyền ra lời đồn yêu sớm, cho nên ông mới để Thời Ôn là người ngồi gần Trần Trì nhất làm lớp phó kỷ luật, muốn cô giám sát cậu.

Ai có thể nghĩ đến mọi chuyện lại thành như vậy chứ?

Thời Ôn biết ông đang suy nghĩ cái gì, cô có chút xấu hổ.

Ngô Đông xoa xoa tay: "Được rồi, trong khoảng thời gian này em cũng vất vả rồi, về phòng học đi."

Thời Ôn cắn chặt môi, thẹn thùng gật đầu.

Lúc xoay người đi ra ngoài, cô không cẩn thận đụng vào chồng bài thi, suýt nữa hét thành tiếng.

"Em xin lỗi, em xếp lại ngay ạ!"

Ngô Đông bắt dắc dĩ lắc đầu, chuẩn bị nói thêm vài câu nữa, chuông điện thoại reo lên dòi đi sự chú ý của ông.

Nhìn đến tên người gọi, Ngô Đông có chút hoảng hốt, không thể tin tưởng được.

Ông chần chờ một chút mới ấn nghe: "Alo"

Người phụ nữ đầu dây bên kia lãnh đạm nói: "Tôi là mẹ của Trần Trì."

Ngô Đông đẩy đẩy mắt kính: "Tôi biết...Không biết cô tìm tôi có chuyện gì?"

Thẩm Mạch đem văn kiện trong tay đẩy sang một bên, xoa xoa ấn đường: "À, tôi muốn cho Trần Trì đi du học!"

Ngô Đông kinh ngạc, thanh âm không tự giác cất cao: "Cô muốn để Trần Trì đi du học?"

Bài thi trong tay Thời Ôn trượt xuống mặt đất, cô mê mang nhìn Ngô Đông, chồng bài thi bên cạnh cũng như vậy đổ xuống.

Nhưng cô không rảnh quan tâm mấy thứ đó, thẳng lăng lăng nhìn Ngô Đông, lỗ tai dựng thẳng.

Thẩm Mạch bình tĩnh: "Đúng vậy, vốn dĩ tôi muốn để Trần Trì tốt nghiệp cao trung xong sẽ đưa nó đi du học, nhưng bây giờ lại thỉnh thoảng nhảy ra một Thời Ôn. Vì vậy tôi muốn đưa nó ra nước ngoài càng sớm càng tốt, chậm trễ thêm không biết sẽ xảy ra chuyện gì!"

Ngô Đông nhủ mày chuyên tâm nghe bà ta nói, cũng quên mất sự tồn tại của Thời Ôn:

"Vậy cô định bao giờ cho Trần Trì xuất ngoại?"

Thắm Mạch: "Tôi đang muốn hỏi thầy tình huống bên trường chúng ta một chút!"

"Thủ tục ở trường chắc hơi phiền phức."

Lúc này Thời Ôn chẳng nghe thấy gì cả...

Là điện thoại của Thắm Mạch.

Bọn họ đang thảo luận về thời gian cùng thủ tục...

Tại sao lại thành như vậy?

Tầm mắt cô mơ hồ mà nhìn chăm chăm bài thi trong tay.

Vì sao phải xuất ngoại?

Cậu vì kì thi đại học mà chuẩn bị lâu như vậy, làm rất nhiều đề thi, không lẽ lại thành công cốc sao?

Học đại học trong nước không tốt à? Trường đại học trong nước cũng rất có tiếng, vì cái gì phải du học?

Du học?

Thời Ôn ngồi xỏm trong góc, không tiếng động mà rơi lệ.

Trần Trì có biết chuyện này không?

Vấn đề này đột nhiên hiện lên trong đầu Thời Ôn.

Cô bỗng dung tỉnh táo lại.

Cô chớp mắt, nhanh chóng lau sạch nước mắt.

Cô nghĩ đến, có phải đời này Trần Trì bị chuyện này kích thích nên mới làm ra sự kiện kia...

Thời Ôn để bài thi lại chỗ cũ, hốt hoảng chạy ra ngoài.

Ngô Đông thấy cô như vậy, lúc này mới nhớ tới bên cạnh vẫn có người, vội vàng thốt lên: "Thời Ôn..."

Người đã nhanh chóng chạy mất.

Đầu bên kia, Thắm Mạch nheo mắt lại.

Thời Ôn sắp về tới lớp lại bất ngờ vòng sang đường khác.

Không thể để Trần Trì biết cô vừa khóc.

Thời Ôn ở toilet ổn định tâm tình, hít sâu một hơi. Sau đó đi đến hành lang, đứng bên cạnh cửa sổ chỗ cậu.

Trần Trì vô cùng nhạy bén mà ngẩng đầu, nhủ nhủ mày, giống như vô cùng bất mãn với việc cô đi đưa có quyền sổ thôi mà lâu như vậy.

Thời Ôn nhẹ nhàng cong môi, đôi mắt không chịu khổng chế bắt đầu nóng lên.

Cậu còn không biết.

- - -

Sau khi Thời Ôn về nhà, cô dựa theo cách lúc trước Trần Trì đi vào bằng cửa sổ phòng cô mà bỏ ra ngoài.

Cô mượn điện thoại của Thời Noãn, gọi cho Y Thư.

Bên kia rất nhanh đã nghe máy.

Cô đi thẳng vào vấn đề: "Tôi muốn gặp Thắm Mạch!"

Y Thư cũng không hề do dự mà trả lời cô: "Đến quán cà phê X"

Thời Ôn nhếch môi tắt điện thoại, nhanh chóng gọi một chiếc taxi đi đến địa chỉ mà anh ta vừa nói.

Hoá ra là vẫn đang đợi cô tìm đến.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Thích dính anh □

Editor: Mary (definitelynotmy)

Beta-er: Sel

Cửa kính tiệm cà phê tự động kéo ra, bên trong tràn ngập hương cà phê phiêu đảng, Thời Ôn đi qua một dãy bàn, bước lên cầu thang.

Cô dựa theo số ghế Y Thư đưa, đi một đường vào góc trong cùng của tầng hai.

Y Thư chờ ở trước cửa, nhìn đến cô kéo cửa phòng ra.

Thời Ôn nhàn nhạt nói: "Cảm ơn."

Người phụ nữ ngồi ở cửa sổ sát đất, trong tay bưng ly cà phê, sương mù lượn lờ, làm dung nhan mơ hồ, bà ta nhìn đến Thời Ôn, đem chần nhẹ nhàng chậm chạp buông, lộ ra mặt mày không biểu cảm.

Thời Ôn ngồi vào chỗ đối diện bà ta.

Thẩm Mạch lãnh đạm mở miệng, chỉ là dò hỏi: "Muốn uống cái gì?"

Thời Ôn nhìn bà ta, "Giống của cô đi."

Thẩm Mạch nhấp môi.

Y thư kéo cửa rời đi.

Thời Ôn không có kiên nhẫn, cũng không có quá nhiều thời gian, "Cô muốn cho Trần Tri xuất ngoại?"

Thẩm Mạch nhấp cà phê, "Không sai. Đây là tính toán của tôi trước nay."

Đầu ngón tay Thời Ôn cuộn tròn, "Anh ấy biết không?"

"Không biết."

Mắt Thời Ôn đen lại định ở trên mặt bà ta, "Cô cảm thấy anh ấy sẽ đồng ý sao?"

Thẩm Mạch cong môi, đáy mắt lại không có bất luận một tia ý cười, "Nó không đồng ý thì thế nào? Cháu cảm thấy tôi sẽ sợ nó sao? Nó có sự tàn nhẫn của nó, tôi có độc của tôi."

Ánh mắt Thời Ôn hơi lóe.

Y Thư đẩy cửa bước vào, người phục vụ theo sát sau đó, đem một ly cà phê nhẹ nhàng chậm chạp đặt lên bàn.

Thời Ôn ngửi được mùi vị đáng chất, cúi đầu nhìn.

Thẩm Mạch dựa trên xô pha, "Đừng quá ngây thơ, cháu không có khả năng cả đời đều là học sinh cao trung. Trần Tri không có khả năng cả đời đều không có lý tưởng, tương lai của nó, so với người khác cần được chú trọng hơn."

Thời Ôn rũ mắt, "Nhưng những cái đó không nhất định là thứ anh ấy muốn."

"Cũng không nhất định không phải thứ nó muốn."

Thẩm Mạch ngồi thẳng.

Thời Ôn liếm mị, "Ít nhất hiện tại, không phải thứ anh ấy muốn..... Cô không hy vọng anh ấy làm ra những việc cá chết lười rách chứ?"

Thẩm Mạch cười nhạo.

Lại là cá chết lười rách.

Vừa định nói chuyện, lại nghe thấy nữ sinh đối diện chậm rãi lên tiếng: "Ít nhất cháu muốn..... trước ngày mười bảy tháng tư không cần nói cho Trần Trì chuyện này."

Thẩm Mạch mị mắt, "Mười bảy tháng tư? Ngày kỷ niệm yêu đương của hai đứa?"

Bà ta nói đến vẻ sau cảm thấy bọn họ thật sự chơi đến vui vẻ rồi.

Thời Ôn không thèm để ý nghiền ngẫm trong mắt bà ta, nói: "Là ngày rất quan trọng."

"Cho nên cháu không muốn huỷ hoại cái ngày kia?"

Thời Ôn nhấp môi.

Thẩm Mạch như suy tư gì gật gật đầu, "Vậy cháu đáp ứng tôi, sau mười sáu tháng tư liền cùng Trần Trì chia tay."

Thời Ôn cứng lại, quyết đoán nói: "Tuyệt đối không được."

"Tôi sẽ nói cho Trần Trì, ngày mười sáu tháng tư các cháu tự vượt qua chia ly từ biệt gì đó đi."

Thần kinh Thời Ôn căng thẳng, cô cắn chặt môi, cuối cùng nhắm mắt lại thật mạnh.

Từ rất nhiều nguồn thông tin đưa ra, đại đa số mọi người đều cho rằng, chân tướng chính là như vậy.

Thời Ôn không có cơ hội lại trở lại đòi trước để điều tra tí mị, những lời đồn đãi cô nghe được, những câu nói chắc chắn về việc Trần Trì chính là hung thủ là thật hay giả.

Có lẽ là giả, nhưng đòi trước cô không chút nào nghi ngờ, bởi vì thiếu niên kia vẫn luôn một mình đầy thương tích, một thân ngấp khí tức lạnh lùng, mọi người bên cạnh cô, đều nói như vậy, cho nên cô liên tin.

Một đòi này cô không tin, cô không nên tin tưởng, cũng có lý do không tin.

Thời Ôn mở mắt ra, "Vậy cô nói cho anh ấy đi."

Cô đứng lên định rời đi.

"Cháu cho rằng cháu cả đời đều sẽ sống ở vườn trường sao?" Mặt Thẩm Mạch lạnh xuống.

Bước chân Thời Ôn dừng lại.

Thẩm Mạch đứng lên, đi đến bên người cô, lạnh nhạt mà nhìn chăm chăm cô, "Không cần quá xem trọng chuyện của mình. Trên đời này không có ai không rời đi ai, các cháu hiện tại tình thâm ý thiết, chẳng qua là xúc động nhất thời do chính mình bỏ não ra. Nghiêm túc như vậy, ở trước mặt tôi phô diễn một đoạn tình cảm chân thành rất ngu ngốc."

Thanh âm bà ta trầm hạ xuống, hơi thở cường thế phát ra, "Trần Trì xuất ngoại về sau sẽ đi lên quãng đường tôi đã dọn sẵn cho nó, trên con đường kia thành tựu của nó càng tốt hơn hiện tại, có được tương lai mỹ mãn. Xuất ngoại mới là điểm khởi đầu cho cuộc sống của nó, hiện tại cháu không buông tay nhìn như là bảo vệ cho tình cảm của hai người, trên thực tế, tương lai cả hai sẽ hối hận, nó có con đường rộng lớn, nó sẽ trở thành nhân vật xuất chúng, mà cháu, sẽ trở thành chứng ngại vật."

Thời Ôn nắm chặt tay, ngực phát đau, hô hấp trở nên khó khăn.

"Hiện tại cháu không phải là gì cả, nó cũng không phải là gì cả, hai người tựa như một đàn kiến nhỏ, mà tôi vung tay lên là có thể huỷ hoại tất cả." Thẩm Mạch cười lạnh, "Nhận rõ hiện thực, đây không phải truyện cổ tích."

Móng tay cắm trong lòng bàn tay, Thời Ôn dùng sức đến phát đau, cô dừng lại không tiếp nữa, một phút sau cất bước rời đi, lại nghe thấy người phụ nữ kia nói:

"Vốn dĩ tôi còn định chờ nó tốt nghiệp mới đem nó xuất ngoại, bởi vì cháu mà tôi quyết định thực hiện trước, vốn đang chưa nghĩ ra ngày tốt, vậy hôm nay cháu tôi chơi, tôi nghỉ kỹ rồi."

Thẩm Mạch chậm rãi câu môi lên, "Tháng tư ngày mười bảy đi, đủ nhân từ chứ?"

Đồng tử Thời Ôn co rút mạnh, đột nhiên quay đầu lại nhìn bà ta.

Người phụ nữ mang ý cười rõ ràng, rất nghiêm túc mà nói: "Phía trước có ngày mười sáu tháng tư quan trọng với hai người như vậy, thật tốt quá. Ký ức nhất định khắc sâu, chỉ là không biết có tốt đẹp hay không, nếu tốt đẹp, về sau nhớ tới, phỏng chừng cũng chỉ tràn đầy bi thương. Làm người ai cũng thích hạnh phúc tốt đẹp, bi thương đều sẽ lựa chọn trốn tránh..... Quá mấy năm, cháu liền rõ ràng hơn, lúc ấy thật sự thích nó sao? Một chuyện tình ngây thơ như vậy..... Không chừng cháu còn phải biết ơn tôi?"

Thời Ôn hoàn toàn không chế không được cơ mặt của mình, cô chỉ nghe được chính mình cười lạnh một tiếng.

Bước nhanh rồi đi.

Thời Ôn đi ra tiệm cà phê, một trận gió quét tới, thổi loạn đầu tóc cô, Thời Ôn hít sâu một ngụm nghênh đón, gió xuân đầu mùa mang theo hương hoa cùng mùi cỏ dại, sức sống bùng bùng.

Buổi tối ngày mười lăm tháng tư, Thời Ôn trộm di động của mình về, cô định gọi video nói chuyện với Trần Trì.

Di động vang lên lại chấn động nhanh không bằng tim cô đập.

Tiếng chuông biến mất, giọng nam quen thuộc truyền đến.

"Ôn Ôn?"

Thời Ôn mở mắt ra, nhìn đến mặt Trần Trì, bỗng dung mặt mày cong lên. Đáy mắt ngập nước mắt, cô né tránh màn ảnh lau đi, ghé sát vào, ôn nhu nói: "Trần Trì, em nhớ anh."

Trần Trì nằm trong ổ chăn, nhìn kỹ người trên màn ảnh, trong lòng phát đau, ê ẩm trưởng trưởng, rất nhiều lời nói ở trong cổ họng lăn lộn vài vòng, cuối cùng cậu nói: "Anh rất nhớ em."

Thời Ôn giống cậu đang nằm trên giường, cô xuyên thấu qua bức màn chưa kéo kỹ, nhìn đến bầu trời đêm không đầy, thất thần nói: "Trần Trì, anh có học hành chăm chỉ không? Có phải chỉ lo nhớ em, không học hành cho thật tốt....."

Trần Trì liếc mi phản bác, "Mỗi ngày anh đều chăm chỉ, học kỳ một anh đứng hạng nhất."

Âm thanh cậu trầm xuống, "Em không biết? Em không đi tra thành tích của anh?"

Thời Ôn cong môi, "Em biết, vốn không cần tra, bạn trai em ưu tú như vậy, nơi nơi đều có người nói chuyện này với em."

Trần Trì cong môi, biểu tình nhu hòa xuống.

Thời Ôn nằm nghiêng ở trên giường, đem một bên mặt tựa ở gối, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Trần Trì cho rằng cô mệt, không nói nữa, lẳng lặng nhìn cô.

Ánh sáng ôn hòa, mặt thiếu nữ yên tĩnh mềm mại, cậu vươn tay, nhẹ nhàng chạm lên màn hình, ngừng ở gương mặt cô.

"Trần Trì....."

"Ừm?" Cậu hoảng hốt thu tay lại.

"Rất nhiều chuyện, em cảm thấy mình làm đều không tốt....."

Trần Trì khó hiểu cô vì sao đột nhiên nói như vậy, trấn an nói: "Em ở lòng anh tốt nhất."

Thời Ôn không tiếp lời Trần Trì, vẫn nhắm mắt lại, nói tiếp: "Trần Trì, em tin anh."

Thật sự tin tưởng anh sẽ không làm nỡ trường.

Hôm nay cô không nên đi tìm Thẩm Mạch..... Nhưng cô thật sự sợ..... Cô thật sự không có năng lực chấp nhận Thời Noãn chết một lần nữa, mẹ Thời điên khùng, ba Thời xảy ra tai nạn xe.....

Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.

Nếu.....

Nếu cậu thật sự sẽ bởi vì cái gì đó làm ra chuyện cực đoan.

Cô hy vọng cậu không ảnh hưởng đến người vô tội.

Thời Ôn mở mắt ra, ánh mắt dần dần có tiêu cự, cô nghiêm túc nhìn cặp mắt kia trên màn hình, "Trần Trì, em hy vọng chuyện tình cảm của chúng ta, không cần liên quan đến người khác."

Trần Trì ngạc nhiên, nghĩ đến chuyện gì đó, khóe mắt nhiễm ý cười.

Lời này là đang ghen sao?

Nhưng mà cậu không có tiếp xúc với nữ sinh khác, cô hiểu lắm!

Trần Trì trầm tư, nữ sinh mềm nhẹ kêu tên cậu, cậu giương mắt nhìn lại, chạm được mắt cô.

Trắng đen rõ ràng, vệt sáng ánh lên trong đáy mắt, nước gợn triền miên ôn nhu, giống ánh trăng nơi sơn cốc.

Cậu nghe được thanh âm cô nhu hòa kiên định, từng chữ từng chữ, đập vào đáy lòng.

"Nếu em là người duy nhất làm anh mất không chế, em nguyện ý bao dung cho hết thảy mọi thứ thuộc về anh."

-

Ngày mười sáu tháng tư.

Thời Ôn tới trường sớm, cô mua bữa sáng cho hai người, khi Trần Trì tới, trước mặt mọi người quang minh chính đại đưa cho cậu.

Xung quanh hai mắt nhìn nhau, nhưng không dám nói gì cả.

Trần Trì nhìn bánh bao trên bàn một hồi lâu cũng chưa lấy lại tinh thần, giây lát, từ trong cổ họng phát ra một tiếng cười nhẹ.

Trần Trì phát hiện Thời Ôn có gì đó không đúng.

Bình thường, đều là cô đi toilet, cậu đi theo, sau đó chờ ở ngoài WC.

Hôm nay thế nhưng đổi lại.

Lần thứ hai cô theo cậu đi toilet, Trần Trì nhìn không được, ngừng ở cửa, ánh mắt dò hỏi cô.

Cậu như chạm phải tia điện.

Nhìn đến cô mím môi nói: "Thích dính anh nha."

Tâm Trần Trì bị điện làm cho tê dại.

Khi ăn cơm trưa, Thời Ôn ăn một ngụm đồ ăn liền phải nhìn một lần Trần Trì, khiến cho Thời Noãn đối diện cô thực khó chịu.

Thời Noãn buông đũa, "Mày có muốn qua đó hay không?"

Thời Ôn bĩu môi, "Rất muốn."

Thời Noãn mắt tròn trĩnh, vùi đầu ăn cơm, định một chầu cơm này đều không hề ngẩng đầu, đồ phải nhìn churóng mắt.

Ăn chưa được mấy miếng, cô đột nhiên nghe thấy người đối diện thống khổ mà kêu rên một tiếng.

Thời Noãn ngẩng đầu, liền nhìn đến mặt Thời Ôn trắng bệch, trên trán không biết khi nào chảy ra một mảnh mồ hôi.

Thời Noãn khần trương, nửa đứng lên, nhìn đến tay Thời Ôn ôm bụng, "Dạ dày đau có phải không?"

Cô vút chiếc đũa, vội vàng từ vị trí ra tới, còn chưa đụng tới Thời Ôn, bên người nhấc lên một trận gió, một bóng dáng cao gầy xẹt qua.

Thời Noãn bình tĩnh lại, liền thấy Trần Trì đã bế Thời Ôn lên.

Nhà ăn đã vang lên âm thanh ồn ào, nữ sinh bàn bên cá kinh rớt đũa.

Thời Noãn cảm thấy làm như vậy không thích hợp, muốn ngăn cản nhưng nhìn đến mặt Trần Trì lạnh băng nói không nên lời.

Hơn nữa, một mình cô cũng ôm không nổi Thời Ôn đang bất động.

Trần Trì thân cao chân dài, sải bước hướng ra ngoài nhà ăn.

Từ trong nhà ăn ra đến cửa lớn, một phong cảnh xao xuyến, hấp dẫn từng mảnh từng mảnh học sinh trong nhà ăn, cuối cùng toàn bộ người trong nhà ăn

đều đem tầm mắt nhìn đến hai người.

Thời Noãn cảm thấy sau lưng tê dại, nhanh chóng đi theo sau.

Phía sau, không ngừng có học sinh lấy ra di động lên chụp ảnh. Âm thanh các nam sinh ồn ào thô ráp xốc nóc nhà, tiếng các nữ sinh kích động kinh hô lay động không khí.

Chờ đến ba người đều biến mất, tất cả còn nao núng nhìn chưa dừng lại.

Phong cảnh trên đường nhựa từ nhà ăn đi ngang qua vườn trường, sân thể dục, lầu hành chính.

Thời Ôn dựa vào trong lòng ngực Trần Trì, lần đầu tiên không lo lắng bất cứ chuyện gì, cảm giác đau đớn ở nào đó nháy mắt đều biến mất. Cô an tĩnh đem đầu dựa vào ngực cậu, nhắm mắt nghe cậu vì cô mà tim đập rối loạn.

Gió đem hương vị mùa xuân cùng hân hương vị trên người cậu thổi vào hơi thở, thấm nhập đến lục phủ ngũ tạng.

Đến phòng y tế.

Nhân viên y tế thấy một bạn học nam trực tiếp ôm một bạn học nữ bước vào, hoảng sợ, đầu óc chuyển động không kịp, "Hai người, này, này....."

"Cô ấy bị loét dạ dày."

Sắc mặt Trần Trì khó coi, động tác lại là mềm nhẹ mà đem Thời Ôn phóng tới trên ghế.

Bác sĩ phản ứng lại vậy đến chỗ Thời Ôn, thấp giọng dò hỏi tình huống của cô, sau cùng Trần Trì và Thời Noãn nói vài câu, "Một trong hai người đi lấy thẻ học sinh của bạn ấy, tôi sẽ kiểm tra trước, nhưng vẫn phải đăng ký."

Trần Trì không yên tâm bắt luận kẻ nào đụng tới việc của Thời Ôn, nói thẳng: "Đề tôi."

Thời Ôn sốt ruột, "Không được, anh....."

Trần Trì cho rằng cô không nỡ rời xa mình, mặt vẫn luôn lạnh lẽo nháy mắt nhu hoà đi không ít, "Anh sẽ trở lại ngay."

Trần Trì dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới phòng học, lấy được thẻ học sinh, lại nhanh chóng xuống lầu hướng tới phòng y tế mà chạy.

Gió đem lá thổi tan, cậu hô hấp dồn dập.

Phòng y tế ở trong dãy phòng hành chính.

Trần Trì từ hành lang đi vào sẽ lãng phí chút thời gian, tới gần lầu hành chính khi hân, cậu vòng đến mặt sau, giữa dãy nhà này và góc tường có một lối đi nhỏ.

Cậu dọc theo đường nhỏ chạy tới phòng y tế, mở cửa sổ lớn, đem thẻ học sinh phóng tới trên bàn.

Thời Noãn nhìn đến, cảm lấy thẻ học sinh đi đăng ký.

Trần Trì nhẹ nhàng thở ra, cậu cúi đầu hất hất đầu, đẩy tóc máu hơi ướt ở trước mắt ra, cất bước định vòng đến phía trước dãy nhà tiến phòng y tế.

Mới vừa đi nửa bước, cậu thấy có gì đó khác thường, quay đầu lại.

Đường nhỏ sau dãy phòng hành chính thông qua một bên sân thể dục, một bên trực tiếp bị ngăn bởi vách tường, đây là ngõ cụt.

Chỗ này không có người tới, hơi ẩm cũng rất nặng, góc tường mọc đầy rêu xanh.

Mà dựa trên tường là một nam sinh.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71-1: Con cảm thấy con quan trọng bằng gia đình cô ta sao? □

Editor: Sel

Bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt của nam sinh sau mắt kính đầy thất thố.

Trần Trì mị mắt.

Cậu nhớ lại tên người này - Đường Bác.

Sau 12 giờ mặt trời bắt đầu lui dần về phía nam, ánh nắng chiếu rọi vào toà nhà hành chính, nhưng đằng sau lại là một mảnh râm mát. Đường Bác đứng trong góc tường, không gian chật chội khiến cậu ta có cảm giác vô cùng an toàn.

Nơi này lớn như vậy, thế giới này lớn như vậy...

Cậu ta vron tay trái lau sạch rêu xanh bám trên tường, cầm lấy kẹp nổ trong tay, đôi mắt Đường Bác sáng lên.

Nóng lòng muốn được thử cảm xúc tăng vọt, nhưng còn chưa kịp ấn nút, bên cạnh đã có người đi tới.

Đường Bác nhìn đến người nọ, vội vàng đem đồ vật giấu ra sau lưng.

Là tên ngược người lại thích ngược mình.

Đường Bác nín thở, hy vọng cậu sẽ làm lơ mình giống như trước kia.

Thật ra Trần Trì cũng không muốn quan tâm chuyện của Đường Bác, nhưng vừa chuyển bước chân lại nhìn thấy đồ trong tay của cậu ta, hơi khựng người lại.

Cậu nghĩ đến những lời mà Đường Bác nói ở quán bar:

"Cậu đã từng nghĩ tới chuyện tìm chết chưa? Tôi đã thử rất nhiều lần, còn nghiên cứu một chút..."

Trần Trì nhú mày, quay người lại đi đến gần Đường Bác.

Đường Bác thấy cậu đi tới chỗ mình, ánh mắt sắc bén còn nhìn chăm chăm sau lưng cậu ta.

Cậu ta khăn trương vuốt nước miếng, lòng bàn tay đỏ mồ hôi. Lúc Trần Trì đi đến nơi, cậu ta cắn răng một cái, đẩy mạnh cậu chạy ra ngoài.

Trần Trì bị đẩy đụng vào tường, nhưng cậu cũng không màng cánh tay đau đớn mà nhanh chóng đuổi theo.

Thời điểm Đường Bác sắp chạy ra khỏi khu hành chính, cổ áo đã bị kéo lại, cổ bị thắt chặt khiến cậu ta khó thở mà nôn khan, vùng vẫy muốn thoát đi.

Trần Trì dùng sức kéo mạnh, Đường Bác lập tức ngã ngối trên mặt đất.

Đường Bác bắt chập cả người đau đớn, vội vàng lấy đồ trong túi ra nắm chặt trong tay.

Trần Trì chăm chú nhìn lại.

Giống như điều khiển từ xa, chỉ có 2 cái nút.

Thanh âm của cậu lạnh lẽo: "Đây là cái gì?"

Một tay Đường Bác che lại cổ, nghe cậu hỏi vậy thì bật cười, giọng nói hơi khàn:

"Kíp nổ!"

Trần Trì mị mắt, đoán được ý đồ của cậu ta: "Mày muốn để cả trường chết chung với mày?"

Tay Đường Bác vẫn gắt gao nắm lấy kẹp nổ, cả người dịch vào góc tường: "Không được à?"

Trần Trì cười lạnh, gân xanh trên cánh tay bạo khởi.

Đường Bác giống như bị cậu kích động đến, gào to: "Sao lại không được? Tao làm ra chuyện động trời này là vì cái gì? Tất cả mọi người trên thế giới này không ai chào đón tao, thì nhiều lần như vậy vẫn không đậu được đại học, ba mẹ tao ghét bỏ tao, học sinh xung quanh cũng đều ghét bỏ tao, bạn bè tao lúc trước sắp tốt nghiệp đại học cũng cười nhạo tao..."

Khoé mắt Đường Bác giống như sắp nứt ra, chảy xuống vài giọt nước mắt: "Tao sống cũng không có ý nghĩa, tất cả mọi người đều khinh thường tao, vì cái gì bọn họ không phải chết cùng tao?"

Lực chú ý của Trần Trì đã cố định trên kẹp nổ trong tay cậu ta, chỉ hờ hững hỏi:

"À mày muốn chết?"

Cảm xúc của Đường Bác càng thêm mất không chế, cậu ta giờ kíp nổ trong tay lên: "Mày có biết tao lợi dụng cái gì để làm ra bom không? Chính là mấy cái chất hoá học nguy hiểm trong phòng thực hành. Nếu hôm trước phòng thực hành không bị nổ, chắc tao cũng không có cơ hội lấy được mấy thứ này."

"Ở đây ai cũng ngu dốt cả, học sinh thực hành không cẩn thận để lại tai hoạ ngầm, lão sư thì không nghiêm túc cẩn thận, nếu như vụ nổ ngoài ý muốn kia mạnh hơn một chút thì chắc chắn mọi người sẽ chết. Tất cả đều ngu ngốc như vậy sao không chết cùng tao luôn đi!"

Cậu ta vừa nói vừa vuốt ve kíp nổ, ngón tay như vô tình chạm vào nút rồi lại vô tình rời đi.

Khoé miệng Trần Trì xả ra một nụ cười nhạt, ngồi xổm xuống nhìn thẳng cậu ta:

"Bởi vì chỉ có mày muốn chết, bọn họ không muốn!"

Đường Bác sững sốt, lại cảm thấy hơi buồn cười: "Ngu ngốc như vậy tại sao không chết đi?"

"Đáng chết không phải là do ngu ngốc, nếu mày hôm nay đã muốn chết như vậy thì tao có thể giúp!"

Đáy mắt Trần Trì âm u lại sắc bén, giống như một thanh đao.

Lung Đường Bác đã dán vào tường, giận dữ hỏi: "Dựa vào cái gì mà chỉ có một mình tao chết?"

Trần Trì nhìn chằm chằm bàn tay đang nắm kíp nổ của cậu ta bắt đầu thả lỏng, cảm thấy kiên nhẫn hôm nay của mình tốt thật:

"Mày bảo thế giới này không ai tiếp thu mày, nhưng cũng chẳng ai muốn giết mày cả!"

Đường Bác ngẩn người, ánh mắt đại ra nhìn cậu.

Trần Trì mị mắt, cánh tay lưu loát vươn ra cướp lấy kíp nổ. Đường Bác lúc này mới hoàn hồn, muốn cướp lại, nhưng hiển nhiên cậu ta không phải đối thủ của Trần Trì, vừa muốn đứng lên đã bị Trần Trì tặng một quyền vào mũi.

Đường Bác đau đớn kêu lên, máu từ trong kẽ tay chảy ra, rơi như mưa xuống đất.

Trần Trì đem kíp nổ ném ra xa sau đó quay trở lại túm lấy áo của Đường Bác, một quyền một quyền cứ như vậy liên tiếp rơi vào trên mặt, trên bụng của cậu ta.

Đánh cho tới khi Đường Bác không còn sức lực giãy dụa nữa Trần Trì mới ghét bỏ mà buông tay, hơi ngồi xổm xuống, lạnh lạnh nhìn cậu ta:

"Thế nào? Cảm nhận được cảm giác của cái chết chưa?"

Mắt trái Đường Bác bị đánh đến sưng lên, trên mặt thâm không dám nhìn.

Trần Trì vươn tay xoa xoa vai hắn: "Muốn nữa không? Thích thì tao chiều."

Cả người Đường Bác cứng đờ.

Trần Trì đứng lên lắc lắc tay đậm mạc nói:

"Tự cho mình cơ hội đi, cũng đừng suy nghĩ cướp đoạt cơ hội sống của người khác!"

Cậu đi đến góc kia nhặt lại kíp nổ.

Lúc quay lại vẫn còn thấy Đường Bác nằm liệt trên mặt đất, Trần Trì không kiên nhẫn đi đến xách cổ cậu ta lên:

"Huỷ hết cho tao!"

-

Thời Ôn đứng ngồi không yên, nhưng dạ dày đau đến nỗi chân cô mềm cả xuống. Cô hơi nhắm mắt, lỗ tai lại dựng lên: "Chị, có phải có tiếng gì không?"

Thời Noãn đang ngồi cạnh trông chừng cô, nghe cô nói vậy cũng đóng tai lên: "Có nghe thấy gì đâu."

Trong lòng Thời Ôn càng thêm bất an: "Em muốn đi tìm Trần Trì!"

Nói xong liền muốn đứng lên.

Thời Noãn sốt ruột đem cô ấn xuống giường: "Cậu ta cũng đâu phải trẻ con, mày tìm làm cái gì?"

Cô đứng chắn ở mép giường, Thời Ôn muốn đi cũng không được, chỉ vô lực lắc đầu, muốn giải thích nhưng cũng chẳng biết nên nói gì.

Tác dụng của thuốc bắt đầu phát huy, cảm giác đau đớn cũng dần tiêu tan, Thời Ôn không nhịn được nữa, đứng dậy muốn đi tìm Trần Trì.

Thời Noãn khó chịu cực kì, cảm thấy Thời Ôn chính là yêu đương đến mất não rồi.

"Mày nằm xuống cho tao, không khỏi hẳn thì không được đi!"

Thời Ôn: "Chị..."

-

Trần Trì túm Đường Bác đi dỡ bom, không nhiều không ít, khu dạy học, khu hành chính cùng khu thực hành đều có.

Cậu nhanh chóng đem bom cùng kíp nổ dỡ hết xuống.

Mỗi khi tìm thấy bom cả người Đường Bác đều run lên, nhưng lúc hủy bom lại vô cùng nghiêm túc, không một chút sợ sệt.

Toàn bộ đều hủy đi hết.

Đường Bác xoa xoa mồ hôi trên trán: "Mấy cái này tao nghiên cứu rất lâu mới làm ra được, nhưng mày lại hủy nó nhanh như vậy...có phải do tao quá ngu ngốc không?"

Trần Trì tò mò mà nghịch nghịch mắt linh kiện rơi rụng, nghe cậu ta nói vậy thì nhếch mép: "Mày ngu như vậy là do học lại quá nhiều đấy."

Tất cả đều kết thúc.

Trần Trì đi rửa sạch sẽ, nhìn không ra dấu vết vừa đánh nhau. Nhưng mà cho dù Thời Ôn phát hiện cũng không sao, vì cậu không có làm chuyện xấu.

Cậu chậm rãi rời câu môi, hôm nay cũng coi như đã làm việc tốt đi.

Ít nhất có thể cứu được Ôn Ôn.

Nhưng mà không thể nói cho cô, cô sẽ sợ hãi.

Trần Trì chạy về phòng y tế.

Trong phòng y tế, Thời Ôn một lòng muốn ra ngoài, nhưng Thời Noãn lại nhất quyết ngăn lại.

Cậu thấy thế, nhú nhú mi: "Làm sao vậy?"

Thời Ôn nhìn thấy cậu hai mắt liên sáng ngời, trong lòng cũng dần dần bình tĩnh lại: "Trần Trì..."

Thời Noãn tròn trĩnh mắt: "Đúng là tình yêu thẩm thiết. May là cậu còn biết đường tới, chứ không bạn gái nhỏ của cậu lại khẳng khái muốn đi tìm."

Trần Trì nghe vậy trong lòng mềm thành một bãi nước, sờ sờ mặt Thời Ôn:

"Vừa mới có chút việc!"

Thời Ôn nhăn mi: "Anh đi đâu vậy?"

Trần Trì nhếch miệng, nghiêng ngẫm hỏi: "Lo lắng cho anh như vậy cơ à?"

Thời Noãn rụt rụt bả vai, cmn buồn nôn quá!

Gần đến giờ học buổi chiều, nhân viên phòng y tế bảo Thời Ôn nên nằm lại một lúc nữa sau đó quay sang nhìn Thời Noãn cùng Trần Trì:

"Hai em quay về học đi, cô bé không sao đâu, nằm nghỉ một lát là được rồi!"

Thời Noãn cũng không chần chừ, dù sao cũng sắp thi đại học, bỏ tiết nhiều không tốt, cô dặn dò Thời Ôn vài câu liền rời đi.

Trần Trì không muốn đi. Nhân viên phòng y tế vài lần dùng ánh mắt nhắc nhở cậu, cuối cùng cậu nói thẳng: "Tôi xin lão sư nghỉ rồi!"

Hơn nữa nếu là bình thường Thời Ôn sẽ giục cậu trở về lớp, nhưng hôm nay một câu cô cũng chưa nói.

Nhất định là cô không muốn cậu đi, vì vậy cậu càng phải ở lại.

Đúng là Thời Ôn không muốn Trần Tri bỏ đi, bởi vì cô không thể để cậu thoát khỏi tầm mắt của mình được.

Cô nghĩ như vậy, cố nhịn ánh mắt nóng rực của nhân viên y tế, cuối cùng ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Lúc cô tỉnh dậy đã là hai giờ sau, dạ dày cũng không còn khó chịu. Thời Ôn vừa nhìn đồng hồ, tức khắc sinh long hoạt hổ* mà ngồi dậy:

"Chết rồi, còn phải đi học..."

(*sinh long hoạt hổ: 生龍活虎: khoẻ như vâm, mạnh như rồng như hổ, sinh khí dồi dào)

Trần Tri ngồi thẳng dậy, bé cô đến mép giường sau đó cúi người cẩn thận xỏ giày cho cô.

Nhân viên y tế:...

Tuy Thời Ôn cảm thấy ngượng ngùng nhưng cô cũng không né tránh, trong lòng mềm thành một mảnh.

-

Vừa về phòng học Thời Ôn liền nghe được mọi người bàn tán về hành động của Trần Tri ở nhà ăn.

Hai người tiến vào phòng học, thanh âm nghị luận đều tan đi một nửa, chờ cả hai ngồi về chỗ, mọi người đã hoàn toàn im bật.

Vương Đình gấp không nổi muốn hỏi chuyện Thời Ôn, nhưng ngặt nỗi lão sư đã vào lớp nên cô nằng đành nghẹn họng quay lên.

Thời Ôn còn cho rằng tan học cô sẽ bị Ngô Đông gọi đến văn phòng, nhưng mãi cho tới khi tan học vẫn không có chuyện gì xảy ra.

Trong khoảnh khắc tiếng chuông tan học reo lên, Thời Ôn có chút hoảng hốt, cô nhìn chằm chằm bảng đen trước mặt, ánh mắt tự do.

Cứ như vậy sao?

Ngày 16 tháng 4 cứ như vậy mà trôi qua?

Không có chuyện gì xảy ra cả?

Thời Noãn đứng giờ xuất hiện ở cửa sau của nhị ban.

Thời Ôn khoác balo nhưng cô không đi ra cửa mà đi thẳng tới chỗ Trần Tri.

Vốn Trần Tri còn đang ghé vào trên bàn nhìn cô, thấy cô đi đến chỗ mình liền ngồi thẳng dậy.

Cô đỡ bàn học, nhẹ giọng hỏi:

"Trần Tri...hôm nay có xảy ra chuyện gì không?"

Trần Tri lắc đầu.

Sau đó mới nhớ tới vụ việc của Đường Bác.

Không cần thiết nói cho Ôn Ôn, em ấy sẽ sợ.

Tâm tình Thời Ôn phức tạp, cô không biết hình dung loại cảm giác này như thế nào.

"Nhanh lên, mẹ đang đợi ở cổng trường đấy!"

Thời Noãn thúc giục.

Thời Ôn nghe vậy, cô theo bản năng mà xoay người, bỗng nhiên tay bị kéo lấy.

Hai mắt Trần Tri sáng ngời, thấp giọng hỏi: "Tối nay chúng ta có thể call video không?"

Thời Ôn động động môi.

Trong đầu lại vang lên câu nói kia: "Vậy 17 tháng 4 đi, đủ nhân từ rồi chứ?"

Ngực Thời Ôn tê rần.

Thời Noãn thấy hai người dính nhau thì ngứa mắt không chịu được, vọt vào phòng học kéo lấy tay Thời Ôn: "Làm cái gì vậy? Có phải ngày mai không được gặp nữa đâu. Nhanh lên, mày đừng để mẹ giục tao suốt thế."

Có phải ngày mai không được gặp nữa đâu...

Thời Ôn hoảng hốt quay đầu lại, mắt cậu chứa ý cười đâm đến lòng cô đau nhói.

Cô muốn ở bên cạnh Trần Trì, nốt hôm nay thôi được không?

Thời Ôn ném tay Thời Noãn ra, vừa quay đầu liền nhìn thấy mẹ Thời đang đi đến.

-

Thời Ôn về đến nhà mới phát hiện phòng ngủ của cô trang bị thêm cửa sổ chống trộm. Không cần đoán cũng biết, điện thoại trong ngăn tủ của cô nhất định bị lấy đi rồi.

Ngay cả một câu chỉ trích mẹ Thời cũng không nói, chỉ là tầm mắt không lúc nào rời khỏi cô.

Ăn xong cơm chiều, mẹ Thời giục Thời Ôn đi tắm rửa. Cô ngoài mặt thì đồng ý nhưng trong lòng đang nghĩ cách để đi ra ngoài.

Cô muốn gặp Trần Trì, cô muốn giữ cậu lại, chắc chắn có cách gì đó để cậu ở lại, học đại học trong nước cũng rất tốt, cậu lại ưu tú như vậy, nhất định sẽ thành công.

Tắm xong Thời Ôn không về phòng ngủ mà xuống thẳng phòng khách.

Mẹ Thời không có ở sofa, ba Thời hôm nay có một vụ kiện quan trọng còn chưa về nhà. Thời Ôn cẩn thận ghé vào cửa phòng của ba mẹ, nghe thấy bên trong có tiếng nước chảy, hẳn là mẹ Thời đang tắm rửa.

Cô lại nhìn áo ngủ trên người mình, dù sao bên trong cô có mặc nội y, cứ vậy ra ngoài chắc không có chuyện gì.

Chung cư xa hoa, màn đêm lộng lẫy, nếu đứng ở cửa sổ sát đất quan sát cả thành phố Nam Đều này, là ai cũng sẽ cảm thấy thư giãn thoải mái. Nhưng lúc này, bầu không khí trong phòng lại vô cùng áp lực.

Trần Trì ngồi trên sofa, ánh mắt hung ác: "Bà nói cái gì?"

Thẩm Mạch ngồi đối diện cậu, thần nhiên nói: "Mẹ nói là, Thời Ôn biết chuyện con đi du học, nhưng nó không có cầu xin mẹ cho con ở lại, con biết vì sao không?"

Bà ta cười cười, từng câu từng chữ rõ ràng nện thẳng vào tai cậu: "Bởi vì mẹ nói với nó. Mẹ có thể sử dụng chút thủ đoạn làm người ba thẩm phán của nó thân bại danh liệt, cũng có thể làm người mẹ họa sĩ của nó gánh lấy ô danh, làm cho gia đình bọn họ gà chó không yên. Nhưng chỉ cần nó rời xa con, con chịu đi du học, thì sẽ không có chuyện gì xảy ra cả!"

"Con cảm thấy, trong lòng cô ta con quan trọng hơn bọn họ sao?"

Gân xanh trên mu bàn tay cậu bạo khởi, cầm banh đến gắt gao, không nói một lời liền đi ra ngoài.

Mấy bảo vệ đem cậu ngăn lại.

Thẩm Mạch nhàn nhả đứng lên, không chút để ý nói: "Con đi tìm nó thì có thể làm gì? Chắc hẳn nó tại sao không giữ con lại à? Như vậy con không cảm thấy xấu hổ à? Hay là...muốn chết tâm hoàn toàn mới chịu dừng lại? Được rồi, mẹ đưa con đến nhà nó, nhưng nếu 11 giờ đêm nay nó không ra gặp con, thì con nhất định phải theo mẹ ra sân bay!"

Trần Trì cắn chặt răng.

Thẩm Mạch mở cửa, đi thẳng ra thang máy, giày cao gót nện xuống nền đá cẩm thạch phát ra tiếng vang thanh thúy.

-

Hai mươi phút sau, một chiếc xe hơi xa xỉ xuất hiện dưới nhà của Thời Ôn.

Trần Trì muốn đẩy cửa chạy ra nhưng lại bị bảo tiêu ngăn lại.

"Chỉ được chờ ở đây cho đến 11 giờ!" Thẩm Mạch câu môi: "Nhưng mà con đợi cũng vô ích thôi, nó sẽ không ra, vì gia đình nó, nó sẽ lựa chọn bỏ rơi con."

Sắc mặt Trần Trì âm trầm đến đáng sợ, lệ khí len lỏi cả bầu không khí trong xe.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71-2: Con xin mẹ, cho con đi gặp anh ấy □

Editor: Sel

Thẩm Mạch không chút nào để ý, tiếp tục nói:

"Trần Trì, con nên thừa nhận bản thân mình yếu thế đi. Ngoài việc chỉ biết liều mạng ra thì con chẳng có gì cả. Hiện tại con có thể giết được mẹ, nhưng con có thể áp đảo được lực lượng phía sau của mẹ? Thời Ôn lựa chọn khiêu vũ, con cảm thấy Ôn Tư Sương cùng Đinh Tư Thanh sẽ để con bé được phát triển à?"

"Hôm nay mẹ hoàn toàn có thể trói con lên máy bay, con có muốn phản kháng cũng không được. Mẹ cũng chỉ cần phát tay một cái là có thể khiến gia đình nó tan nát, con muốn chống đối cũng không có cách. Mà tương lai có người làm hại con bé, thì con cũng không bảo vệ được nó. Vì sao? Vì con chẳng có gì trong tay cả."

Thẩm Mạch nhìn đến vẻ mặt cứng nhắc của cậu, hài lòng cười:

"Nếu con xuất ngoại, trở thành người đứng đầu, đứng ở vị trí cao nhất, mọi chuyện sẽ đơn giản hơn nhiều!"

Trần Trì nắm chặt tay, đôi mắt gắt gao nhìn cửa sổ chống trộm của phòng Thời Ôn.

Trên lầu, Thời Ôn cẩn thận đi tới cửa chính, tay vừa đặt lên then cửa, phía sau bất ngờ vang lên một giọng nói nghiêm túc:

"Con muốn đi đâu?"

Thời Ôn giật mình một cái, xoay người lại, run rẩy nhấc túi nilong trên tay lên: "Con...con đi đồ rác!"

Mẹ Thời bắt đầu dĩ nhiên mắt lại.

Nghĩ đến chuyện mẹ của thiếu niên kia gọi tới, bà liền cảm thấy tức ngực.

Ôn Ôn của bà tốt như vậy, làm gì có chuyện dăng tện cửa?

Nhưng đêm nay cô lại...

Thời Ôn bất an cắn cắn môi, thử mở miệng: "Vậy con có thể..."

Mẹ Thời: "Không được. Mau ra sofa xem TV cùng mẹ!"

Thời Ôn lắc đầu.

Không thể kéo dài được nữa, Trần Trì...

"Mẹ, con thật sự có chuyện gấp cần tìm anh ấy, mẹ cho con ra ngoài có được không?"

Mặt mẹ Thời lạnh lại: "Ở tuổi của các con mẹ không biết còn chuyện gì quan trọng ngoài chuyện học nữa đấy!"

Thời Ôn buông túi rác, cầm lấy tay mẹ Thời, thái độ khẩn cầu: "Mẹ, hôm nay con nhất định phải gặp anh ấy..."

Dưới lầu, Trần Trì nhìn đồng hồ, mặt mày yên lặng đến đáng sợ.

22:59

Một phút đồng hồ trôi qua.

Thẩm Mạch nhướn mày: "Xem ra trong mắt nó con cũng chẳng mấy quan trọng."

Trần Trì hoàn toàn không nghe được bà ta nói cái gì, trong đầu chỉ có một suy nghĩ duy nhất chính là đạp cửa xe chạy ra ngoài.

Cậu nhất định phải nhìn thấy Thời Ôn.

Trần Trì ngồi dậy, mặc kệ bảo tiêu ngăn cản, cậu vẫn sống chết muốn lao ra ngoài.

Thẩm Mạch nhíu mày, cuối cùng cười lạnh một tiếng: "Cứ để nó ra ngoài đi!"

Bảo tiêu vừa buông tay, Trần Trì đã giống như mũi tên lao nhanh ra ngoài.

Cậu nôn nóng ấn chuông cửa.

Trên lầu, mẹ Thòi cùng Thòi Ôn còn đang giằng co, nghe được tiếng chuông lại cứ ngỡ là ba Thòi về nên trực tiếp mở cửa.

Một phút sau, cửa sắt phát ra tiếng "thùng thùng" giống như có ai đó cầm ghế dựa đập vào cửa.

Trong lòng Thòi Ôn cùng mẹ Thòi đều run lên.

Mẹ Thòi nhìn xuyên qua mắt mèo, thấy một thiếu niên trẻ tuổi liền đoán được cậu là ai.

Thòi Ôn cũng đoán được, bất chấp tất cả mà đẩy mẹ Thòi ra, cửa vừa mới hé được một khe nhỏ đã bị người ở ngoài hấp tấp đẩy ra.

Trong mắt Trần Trì một mảnh đỏ tươi, đôi môi khô nứt, trạng thái vô cùng không ổn định.

Thòi Ôn biết cậu đã biết chuyện du học, trong lòng cô đau đớn đến co rút, bước chân mới bước được một nửa đã bị mẹ Thòi kéo lại:

"Không được ra ngoài!"

Trần Trì nhìn thấy Thòi Ôn vẫn còn mặc áo ngủ, ánh mắt đau xót:

"Anh biết bản thân mình không quan trọng bằng bọn họ. Nhưng em lại dễ dàng buông bỏ như vậy sao?"

Thòi Ôn sững sốt, cho rằng cậu không vui khi thấy cô cùng mẹ Thòi lờ lờ kéo kéo mà không để ý đến cậu ở ngoài cửa.

Trần Trì xoay người xuống lầu.

Thòi Ôn không còn cách nào khác, "phịch" một cái quỳ xuống trước mặt mẹ Thòi:

"Mẹ, con xin mẹ, cho con đi gặp anh ấy...con xin mẹ mà..."

Mẹ Thòi ngăn ra, cánh tay đang giữ Thòi Ôn cũng buông lỏng.

Thòi Ôn mở cửa chạy nhanh ra ngoài.

Thẩm Mạch ngồi trong xe, giống như xem diễn mà nhìn hai người cách đó không xa.

Trong lòng lại nghĩ thầm, bà mẹ kế này của Thòi Ôn đúng là chẳng được tích sự gì. Bà ta đã hạ thấp Thòi Ôn như vậy rồi mà vẫn để con bé chạy theo Trần Trì ra ngoài.

Thòi Ôn nhìn Trần Trì, nhìn một đầu tóc đen nhánh của cậu bị thổi đến rối loạn, trong lòng cô cũng rối thành một đoàn, không biết nên mở miệng như thế nào.

Đứng rồi, giữ cậu ở lại.

"Trần..."

"Anh quyết định rồi, anh sẽ đi du học."

Không khí nhất định đã bị đông lạnh lại, bằng không sao Thòi Ôn lại cảm thấy khó thở như vậy.

Cô không thể tin những gì mình vừa nghe được.

Thanh âm của cậu lạnh nhạt lại trầm thấp, giống như rất nhanh sẽ bị gió thổi bay đi:

"Anh sẽ du học, sẽ trở nên lớn mạnh, sẽ trở nên ưu tú!"

Để có thể bảo vệ cô, để bản thân không bị người khác khinh chế, trở thành hình mẫu cô thích, để chiếm cứ một góc nhỏ trong tim cô mà không phải người tùy tiện có thể bỏ rơi.

Trở nên lớn mạnh, trở nên ưu tú.

Thòi Ôn chớp chớp mắt.

Cậu có quyền lựa chọn tương lai của chính mình, làm gì có ai lại không muốn trở nên ưu tú đâu cơ chứ.

Ánh mắt của Thời Ôn dần dần có tiêu cự.

Thiếu niên đứng ở trong bóng đêm, mặc cho gió thổi đến tóc tai hỗn độn, gương mặt ngây ngô ngày nào bây giờ đã trở thành lạnh lùng quyết tuyệt.

Thời Ôn thất thần ní non: "Cả hai chúng ta đều quá yếu ớt, Trần Trì, thế giới này rất lớn..."

Lòng Trần Trì đau thắt lại.

Ha...

Cô không có giữ lại, một câu cũng không nói.

Thời Ôn cũng không biết bản thân mình đang nói cái gì, cô chỉ muốn nói những lời từ đáy lòng của mình ra: "Trần Trì, sau này anh nhất định phải sống tốt nhé..."

Cô càng nói, trong lòng càng thêm rét lạnh, cả người giống như một con rối gỗ không có khả năng tự kiểm soát, cuối cùng đành thất thần nói một câu: "Anh ơi...em và anh đều phải sống thật tốt..."

Trần Trì nhắm mắt lại, chỉ trong giây lát cậu lại mở bừng mắt ra, con ngươi thâm thúy, thanh âm lạnh lẽo:

"Anh sẽ không xảy ra chuyện gì cả...anh sẽ sống thật tốt."

Thời Ôn nhìn trong mắt cậu là sự nghiêm túc và quả quyết, cô không biết bản thân mình có nên cười hay không, nếu có, khẳng định nụ cười này còn khó coi hơn cả khóc:

"Em tin anh!"

Y Thư từ trên xe bước xuống.

"Thiếu gia, sắp đến giờ bay rồi!"

Thời Ôn rùng mình một cái.

Cô hòng Trần Trì đứng ngất, nhìn thiếu nữ nhu nhược trước mặt, cậu chỉ muốn bắt chấp tất cả lao tới ôm cô. Nhưng cậu biết, chỉ cần ôm cô một cái, cậu sẽ lại thua cuộc.

Cuối cùng cậu cắn chặt răng, hốc mắt đỏ bừng nhìn cô một cái rồi xoay người đi.

Y Thư liếc mắt nhìn Thời Ôn vẫn còn ngây tại chỗ, khe thở dài một tiếng.

Trần Trì vừa ngồi vào xe liền gắt gao cắn chặt tay, cắn đến nổi bật máu cậu cũng chưa phát hiện. Cậu không dám nhìn ra ngoài cửa, cả người đau đớn đến phát run.

Y Thư nhìn Trần Trì co rút người trong một góc, sau đó lặng lẽ khoé lại cửa xe.

Mãi cho tới khi tiếng động cơ xe nổi lên Thời Ôn cũng chưa kịp hoàn hồn.

Xe rất nhanh liền rời đi.

Con đường dài như vậy, cuối cùng chỉ còn lại ánh sáng màu cam của đèn đường.

Thời Ôn giật giật chân, dép lê ma sát với lòng đường, thần kinh của cô giống như bị kích thích.

Đến bây giờ cô vẫn không thể tin nổi, thiếu niên kia cứ thế đi rồi.

Rõ ràng cậu mới là người nói hai người vĩnh viễn không được rời xa nhau, nói muốn đem cô trói vào bên cạnh người, nói buổi tối trước khi đi ngủ phải được cô ôm mới ngủ ngon được...

Nhanh như vậy cậu đã đi rồi.

Thời Ôn nằm trên mặt đất cuộn tròn người lớn tiếng khóc, không biết là chân bị ma sát tới trầy da đau hay là trong lòng đau.

Ngay cả câu tạm biệt cậu cũng không thêm nói...ngay cả ôm cô một cái cậu cũng không cần.

Dạ dày bắt đầu trướng đau, Thời Ôn che lại bụng, khóc đến không thở nổi.

Tầm mắt càng ngày càng mờ hồ, đèn đường màu cam cũng trở nên ảm đạm, xung quanh dần dần rơi vào hắc ám.

Con đường khôi phục lại yên tĩnh, đèn đường cao cao đứng thẳng, rải xuống đất ánh sáng ảm áp lại nhu hoà.

Sel: *Đừng quên vote và cmt để giúp Sel có thêm động lực nghenn* ☐❤️☐ *luv all*

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Bảy năm ☐

Edit: Mary (definitelynotmy)

Beta-er: Sel

"Trần Trì, chúng ta về sau ở trường học giữ chút khoảng cách được không?"

"..... Vì cái gì?"

"Không cần quá xa. Chỉ cần chúng ta không bị lão sư phát hiện, ngày thường giữ quan hệ bạn bè tốt, không có hành động thân mật liền không có việc gì."

"Chúng ta từng có hành động thân mật sao?"

"Ừm..... Anh hay sờ tóc em, sau đó, đi học vẫn luôn nhìn em, mấy chuyện này đều rất dễ bị lão sư hoài nghi."

"..... Vậy mỗi ngày ôm anh một chút."

Tiếng chuông chói tai chui vào lỗ tai.

Hình ảnh rách nát, nhanh chóng tiêu tán.

Thời Ôn mơ hồ mở mắt ra, sờ đến di động bên tai. Trên màn hình di động nhảy lên hai chữ "Nhạc Cẩm".

Cô bật máy, từ trên sàn nhà ngồi dậy, "Ừm, Tiểu Cẩm."

Nhạc Cẩm: "Cậu ở đâu vậy?"

"Phòng tập nhảy." Thời Ôn xoa xoa mắt, phát hiện ngón tay bị xoa ướt, giặt mình thất thần nhìn về phía gương lớn xung quanh.

Trong gương, mặt thiếu nữ sạch sẽ xinh xắn, cái trán trơn bóng, ngũ quan tinh xảo, sớm đã rút đi ngây ngô cùng non nớt, khí chất thanh nhã đạm nhiên. Nhưng đôi mắt vẫn luôn lấp lánh thủy quang, sạch sẽ thuần túy, mà lúc này trên lông mi thật dài của cô bị dính vài giọt nước mắt.

Vì sao lại khóc rồi.....

Thời Ôn rũ mắt, lại nằm mơ.

Nhạc Cẩm bên kia còn đang nói: "Tớ đến dưới lầu, chúng ta cùng đi ăn cơm. Thơ Thơ cùng Đồng Đồng đã đến tiệm cơm rồi."

Thời Ôn rút suy nghĩ về, từ sàn gỗ đứng lên, nhẹ giọng nói: "Hôm nay là dịp gì mà lại hẹn nhau ra tiệm ăn cơm thế?"

Nhạc Cẩm: "Không phải ngày đặc biệt cũng có thể tận hưởng, chúng ta vừa có thể tiêu tiền nhưng vẫn phải tích cóp vé giảm giá, hơn nữa, không có tiền cũng có cậu mà!"

Thời Ôn từ trong bao lấy ra giấy ăn, nhẹ nhàng chà lau đôi mắt, cười nói: "Tớ cũng rất nghèo được không."

Nhạc Cẩm "Hừ hừ" hai tiếng, "Cậu không có tiền vậy tại sao không nhận kịch bản 《sương》 của đạo diễn Vương? Cậu còn không chịu xem hot search đi, ông ta mời cậu không được nên đã nhờ Đình Tư Thanh rồi!"

Thời Ôn không cảm thấy có gì to tát cả, so với Nhạc Cẩm đang tức giận thì bình tĩnh hơn rất nhiều, "Mục tiêu của tớ không phải giới nghệ sĩ."

"Vậy trước kia vì sao cậu nhận 《đường》?"

Tay Thời Ôn ngưng trệ ở giữa không trung, giấy lát lại tự nhiên mà tiếp tục chui đôi mắt.

Nhạc Cẩm cũng chỉ là thuận miệng vừa hỏi, đã dời đến chuyện khác, "Buổi ra mắt của 《tê ảnh》 cậu có đi hay không?"

Thời Ôn đôi mắt hơi sáng, "Đi."

Nhạc Cẩm ha ha cười: "Tớ biết mà!"

Thời Ôn cười khế, mặt mày nhẹ cong, ngũ quan lại ôn hòa mềm mại đi rất nhiều.

Cô đổi đồ luyện vũ, cùng Nhạc Cẩm đi đến trước tiệm cơm.

Bối Thi cùng Vu Đồng là hai người bạn đại học cùng phòng, không giống quan hệ bạn cùng phòng trong truyền thuyết — bất hòa, lục đục với nhau.

Ký túc xá của họ có quan hệ rất tốt, tốt nghiệp ba năm cũng vẫn luôn liên lạc với nhau. Đương nhiên, chủ yếu là bởi vì các cô ở cùng nhà, vẫn là hai người hợp tiền lại thuê.

Bối Thi cùng Vu Đồng ngồi dựa ở cửa sổ sát đất.

"Nhanh đến đây đi, Ôn Ôn cục cưng ngồi với tớ này!" Bối Thi nhìn đến Thời Ôn, giơ tay cao lên gọi.

Vu Đồng ghét bỏ, "Đúng là háo sắc, mỗi lần nhìn thấy Tiểu Ôn mắt đều sáng lên."

Bối Thi không cho là đúng mà rung đùi đắc ý, "Ôn Ôn nhà tớ đáng yêu lại ôn nhu, còn hiền lành, sẽ chăm sóc cho tớ, sẽ nấu cơm cho tớ, tớ liền thích dính cô ấy không được sao!"

Vu Đồng nhướn mày, "Tiểu Ôn cũng chăm sóc tớ, cũng nấu cơm cho tớ, cậu không phải người đặc biệt gì đâu!"

Hai người nói qua nói lại muốn cãi um lên, Thời Ôn bật cười, ngồi vào vị trí Bối Thi để lại cho cô.

"Được rồi, gọi món ăn chưa?"

Hai người an phận ngồi xuống. Bối Thi nói: "Còn chưa đâu, chờ cậu đó Ôn Ôn cục cưng."

Bối Thi trời sinh dễ gần, tích cách cũng nhiệt tình. Người trong ý túc xá ai cũng có quan hệ không tồi với cô ấy. Thời Ôn ngay từ đầu nghe một chữ một câu "Ôn Ôn cục cưng" còn chịu không nổi, qua bảy năm, đã sớm nghe quen.

Khẩu vị bốn người khá giống nhau, rất nhanh đã chọn xong thức ăn.

Đã tới giờ ăn, tốc độ làm đồ ăn rất nhanh. Bốn người vừa ăn vừa nói chuyện, nói nói một hồi không thể không nhắc đến Đinh Tư Thanh.

"Tức chết tớ mà! Lại cho lục trà kỹ nữ Đinh Tư Thanh vai diễn kia, Vương đạo diễn thật không đáng tin cậy!"

Bối Thi tức giận nói, một chiếc đũa cắm sâu trên một khối bánh trà xanh, "Ôn Ôn cục cưng, ăn cái này đi, đừng nóng giận!"

Nhạc Cẩm buồn chiếc đũa, "Cậu không hiểu Tiểu Ôn à? Tính tình cậu ấy như thế nào, fans cậu ấy còn đánh giá một câu: Tiểu tiên nữ không màng thế sự. Cậu ý có thể đề ý một nhân vật không liên quan? Tiểu Ôn hôm nay trong điện thoại đã nói với tớ, mục tiêu của cậu ấy không phải giới nghệ sĩ."

Vu Đồng gật đầu, "Đúng là phong cách của Tiểu Ôn."

Bối Thi: "Tớ đương nhiên biết! Nhưng mà tớ chứng mất Đinh Tư Thanh. Đạo này Đinh Tư Thanh càng ngày càng kiêu căng muốn lên trời, lúc trước ai cũng nói cô ta là vũ công có tài, lại có Ôn Tư Sương chống lưng. Kết quả thì sao chứ, cô ta từ bỏ hai mươi mấy năm vũ đạo của mình, một lòng muốn trở thành minh tinh!"

Vu Đồng: "Làm minh tinh có tiếng tăm, nhiều người sùng bái như vậy, đủ để thỏa mãn lòng ham hư vinh của cô ta."

Nhạc Cẩm nhíu nhíu cái mũi, "Nhưng không phải lúc trước cô ta bị truyền ra tai tiếng cùng tiểu thối tui ở khách sạn qua một đêm à? Sau đó bị fans tiểu thối tui đuổi mắng, bị anti rất nhiều còn gì?"

Vu Đồng: "Tớ cũng không hiểu, loại người rác rưởi này cũng có fans. Lại nói, cô ra trước sau vẫn có cái hào quang khiêu vũ lúc trước."

Bối Thi hừ lạnh, "Ôn Ôn của chúng ta mới là kỳ tài khiêu vũ."

Ba người đồng thời hướng Thời Ôn nhìn. Liền thấy Thời Ôn vẫn luôn không tham dự đề tài đang cúi đầu nghiêm túc ăn chén bánh trà xanh.

Thời Ôn không nghe thấy âm thanh các cô nói chuyện, tò mò ngẩng đầu, liền thấy mọi người đều thẳng lưng nhìn mình, cô có chút ngượng ngùng, Ôn Ôn kẹp bánh trà xanh nuốt nuốt nói: "Ăn khá ngon, có hương trà nhàn nhạt."

Bối Thi vuốt vuốt một đầu tóc mềm mại tóc của cô, "Nhất cử nhất động của Ôn Ôn cục cưng đều rất đúng ý tớ ——"

Nhạc Cẩm bật cười, hướng Thời Ôn nói: "Ăn ngon vậy cậu ăn nhiều chút, thật vất vả mới trị hết bệnh bao tử."

Thời Ôn: "Tớ đã ăn rất nhiều rồi."

Ba người trăm miệng một lời: "Cậu đối với lượng cơm mình ăn có hơi ảo tưởng đó!"

Thời Ôn cảm thấy bất đắc dĩ.

Cũng thôi đi..... Lời này mọi người nói đã bảy năm rồi.

Cô thật sự cảm thấy chính mình ăn rất nhiều.

Thời Ôn hạ mắt không nhìn ba người họ, tiếp tục động đũa.

Tiếng chuông di động vang lên, có điện thoại gọi đến.

Thời Ôn bật máy, "Ừm, xin chào——"

Thanh âm nam nhân vang lên, "Thời Ôn, tôi là Vương đạo diễn của《 sương 》， nhân vật Sương Dung tôi hy vọng cô có thể diễn! Tôi cũng không biết vì sao đột nhiên xuất hiện hot search, còn nói đã xác định là do Đình Tư Thanh đảm nhận!"

Di động bật loa, âm thanh Vương diễn lại vô cùng lớn, ba người kia đều nghe được, sôi nổi lộ ra vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, mấp máy môi thuyết phục Thời Ôn nhanh đáp ứng ông ta, chờ thời điểm có hợp báo hung hăng đánh vào mặt Đình Tư Thanh.

Thời Ôn nhột nhột cong môi dưới, lẳng lặng nghe Vương đạo diễn giải thích xong, cuối cùng, lễ phép lại bằng phẳng mà nói: "Vương đạo diễn, tôi thật sự thực cảm ơn ngài đã để ý đến tôi, tôi cũng đã nghiêm túc xem kịch bản. Ngài biết tôi thích khiêu vũ, nhân vật này là người khiêu vũ, nhưng điểm trọng tâm của nhân vật không phải "vũ", mà là "đẹp", đối với khiêu vũ chỉ có một phần ba cảm tình. Mà tôi chỉ muốn "khiêu vũ thật hoàn mỹ", tôi nghĩ sẽ có người thích hợp hơn, cũng nguyện ý đi thử vai!"

Vương đạo diễn nghe được ý tứ cực tuyệt rõ ràng như vậy liền trầm mặc.

Thời Ôn thả chậm từng chữ, "Đương nhiên, tôi rất mong chờ về sau có cơ hội đề hợp tác."

Trò chuyện xong, Thời Ôn nhìn đến mặt ba người đầy bất mãn.

Nhạc Cẩm: "Tiểu Ôn cậu nên nhận đi, phải hung hăng đánh mặt Đình Tư Thanh! Trên mạng mắng cậu phần lớn đều là fans Đình Tư Thanh."

Thời Ôn uống ngụm trà, nhẹ giọng nói: "Tớ không lên mạng, nhìn không tới, cũng không thèm để ý, không cần thiết vì bọn họ làm khổ chính mình."

Bối Thi tiếp tục thổi phồng: "Nhìn thấy không! Đây mới là khí chất tiên nữ, lời tiên nữ nên nói!"

Thời Ôn bật cười, "Thơ Thơ cậu còn nói như vậy tớ sẽ tự cao đấy!"

Bối Thi: "Lời này tớ cũng nói bảy năm còn chưa thấy qua đáng về tự cao của cậu——"

Thời Ôn còn muốn nói tiếp, di động lại vang lên.

Lần này có tên người gọi——

Điều lão sư.

Thời Ôn kinh ngạc, thanh âm nghiêm túc đứng đắn hơn rất nhiều, "Điều lão sư?"

Mặt khác ba người kia nghe thế cũng an tĩnh lại.

Bên kia vang lên âm thanh một người phụ nữ già nua,

"Là Tiểu Ôn sao?"

Thời Ôn đáp nhẹ: "Là con Điều lão sư."

Đạo diễn Điều: "Cô liền nói đơn giản một chút, 《 tê ảnh 》 muốn chuyển thể thành phim, Phương đạo diễn nói gặp một nhà đầu tư, đồng ý chi trả toàn bộ. Cô gọi điện thoại tới chính là muốn hỏi, nhân vật Tê Nhất có hứng thú không?"

Thời Ôn đã ần ần đoán được, nhưng nghe vẫn cảm thấy kích động, trong thanh âm cũng nhiễm vui sướng, "Nhân vật Tê Nhất kia, lão sư đồng ý giao cho con?"

Điều lão sư nghe ra cô đang vui sướng, thanh âm khẳng định, "Đương nhiên, nhân vật Tê Nhất này, trừ bỏ con ra lão sư lại không thể nghĩ được người

thứ hai thích hợp để chọn."

Một hồi điện thoại, Thòi Ôn kích động từ đầu đến kết thúc.

Lúc ngắt điện thoại điện thoại, trên mặt có chút ngọt ngào, "Điều lão sư nói, đồng ý giao nhân vật Tê Nhất cho tớ."

Nhạc Cẩm đã giờ lên chén trà, "Hôm nay mới nói đến, không nghĩ thật sự chuyển thể thành phim! Bạn học Thòi Ôn, chúc mừng nguyện vọng của cậu trở thành sự thật!"

Hai người kia cũng giờ ly lên, "Chúng ta lấy trà thay rượu ——"

Thòi Ôn lần đầu tiên nhìn đến 《tê ảnh》, ở góc thư viện của Nam Đều, cuốn sách mỏng không dính chút tro bụi.

Vừa thấy, liền để vào trong lòng.

Tê Nhất là một người đậm nhiên, thông thấu, không màng thế sự, cô ấy đã tình lọc Thòi Ôn chồng chất vết thương khi đó.

Nếu thế giới này có một nơi thuần tịnh, thì đối với Thòi Ôn mà nói, thế giới của Tê Nhất chính là nơi yên bình nhất, ở nơi đó, cô cái gì cũng không cần nghĩ.

-

Trước khi phim bắt đầu quay, Phương đạo diễn gọi điện thoại tới nói, người đầu tư muốn gặp các diễn viên một lần.

Thòi Ôn từ lời nói đoán ra vài phần ý tứ: Muốn tham gia diễn xuất, phải làm nhà đầu tư gặt đầu.

《tê ảnh》có kịch bản tốt, nhưng không phải đề tài đại chúng, chỉ hướng đến một nhóm khán giả nhất định. Mà trang phục của mỗi nhân vật đều tinh tế tỉ mỉ, vai chính càng không cần phải nói, việc này yêu cầu tài chính rất lớn.

Mà vị đầu tư này sẽ chi trả toàn bộ.

Thòi Ôn tham gia liên hoan đêm đó, lâu lâu mới quyết định trang điểm nhẹ.

Trời mưa gió thất thường, trên đường vậy mà có mưa nhỏ.

Khi Thòi Ôn đi tới "Say nguyệt lâu", cách lúc liên hoan bắt đầu còn nửa giờ, cô quyết định đi toilet chỉnh trang lại.

"Cậu biết không? Tê Nhất là do Thòi Ôn biểu diễn!"

"Thật sao?"

Thòi Ôn ở trong WC bất đắc dĩ mà không tiếng động thờ dài.

Sao cô lại nghe thấy được loại chuyện này.

Cô không muốn nghe người khác đem mình nói bậy.

Người bên ngoài nói chuyện như cũ, âm lượng không giảm.

Một thanh âm nữ nhân, "Thòi Ôn lúc trước không phải có xích mích với Đinh Tư Thanh à, lúc trước tôi cùng Đinh Tư Thanh hợp tác, cảm thấy người này tự nhiên hào phóng, khá tốt, Thòi Ôn thoát nhìn ôn hòa mảnh khảnh, nói không chừng tâm địa xấu xí."

Một thanh âm nữ nhân khác, "Cậu đừng gọi thẳng tên họ! Không biết Thòi Ôn có hậu thuẫn sao?"

"Quên mất, cô ta có một cái cửa sau bèn chắc ——"

Thanh âm nữ nhân mang ý cười, "Ai bảo cô ta có một người chị yêu thương cô ta, có người mắng cô ta, chị ấy liền lập tức gọi điện cho luật sư."

Còn có nhóm lão sư nghệ thuật che chở, đặc biệt còn có chỗ dựa lớn là tập đoàn Thẩm thị!"

Thòi Ôn nghe được hai chữ "Thẩm thị", lông mi run rẩy.

Cô cũng không muốn Thẩm thị chống lưng.....

Hai cô gái nói chuyện, thanh âm theo tiếng giày cao gót đi xa.

Thòi Ôn đi đến trước gương, an tĩnh chỉnh trang.

Một dãy ghế đã không có ít người tới.

Khách sáo nói chuyện với nhau.

"Xin chào, tôi là Hoàng Tự Nhiên, biểu diễn nhân vật Tê Nhị."

"Xin chào tôi là Kỳ Ti, biểu diễn Tê Tam."

Thời Ôn nghe hai tiếng thăm hỏi, lập tức liền biết các cô ấy là ai ——

Hai vị "nói bậy" cô ở WC.

Cùng nhau đóng phim không được tự nhiên.....

Thời Ôn nghĩ thầm

Một đồng người liền ngồi xuống.

Không ai động đũa, bởi vì người đầu tư còn chưa tới.

Không khí cũng không tệ ngắt, giới giải trí có rất nhiều người thích nói chuyện.

Mười phút sau, cửa phòng bị gõ vang.

Người phục vụ canh giữ ở cạnh cửa động tác thuần thục mà cung cung kính kính mở cửa.

Cả phòng chớp mắt liền im lặng.

Thời Ôn đang cúi đầu cùng mấy người Nhạc Cẩm nhấn tin, chợt nghe bên người có người thấp thấp thờ dài, "Trời ạ, tư chất này nhìn thật giống ảnh đế."

Thời Ôn đoán được là người đầu tư tới, nhưng không nghĩ tới người đầu tư sẽ làm nữ diễn viên bên người kinh diễn như vậy.

Cô muốn trước mặt người đầu tư biểu hiện thật tốt, liền nhanh nhẹn tắt đi di động.

Thời Ôn thuận tay vén vén tóc máu bên tai, khoe miệng gọi lên nụ cười lễ phép thanh đạm, chậm rãi ngẩng đầu.

Cô nhìn đến một đôi giày da màu đen, là loại cô từng thấy trên tạp chí của Nhạc Cẩm, hình như là được chế tác thủ công Italy. Lại hướng lên trên, thẳng tắp một chân thon dài, nam nhân mặc tây trang giày da, tây trang được tỉ mỉ giặt ủi đến bằng phẳng, không có một nếp uốn, thân hình đỉnh đát, trời sinh tướng đẹp.

Tiếp tục hướng về phía trước, Thời Ôn nhìn đến làn da trắng lạnh cùng hầu kết, nhanh chóng dịch mở mắt, đến gương mặt kia.

Tóc ngắn lưu loát, làn da trắng ngần, mặt mày tuấn tú, dựng trên mũi là khung mắt kính tơ vàng, môi mỏng như có như không câu lấy, nhìn xa xa thô sơ giản lược, là một người văn nhả lại tự phụ. Nam nhân bước vào dãy ghế, đạo diễn lập tức đứng lên, không kiêu ngạo không siểm nịnh lễ phép chào hỏi: "Xin chào Trì tổng."

Độ cung của khoe miệng nam nhân không có biến hóa, lễ phép gật đầu, tiếng nói thanh lãnh, nhân nhạ không cao không thấp, không vội không chậm, "Xin chào Phương đạo diễn."

Dung nhan quen thuộc lại xa lạ, thanh âm quen thuộc lại xa lạ.

Ngón tay Thời Ôn mất lực rơi xuống vài phần, đầu tóc vén sau tai một lần nữa rơi xuống sườn mặt, nhẹ nhàng nhộn nhạo.

Cô nghe được nhân viên công tác xung quanh thấp giọng nghị luận.

"Nam nhân cực phẩm, cả người mang hơi thở cấm dục, nhìn lễ phép thân thiện, giờ tay nhấc chân lại tràn đầy khoảng cách, cao cao tại thượng xa xôi không thể với tới."

"Diện mạo so với thật nhiều tiểu thịt tươi trong giới giải trí đều soái hơn."

"Cậu lấy tiểu thịt tươi so với anh ta? Chưa nghe qua C&S sao? Anh ta sáng lập năm hai mươi tuổi thôi đấy!"

"Thật sao? Tên anh ấy là gì nhỉ, tớ phải search ngay mới được!"

"Cậu search không ra đâu, tớ cũng là nghe Phương đạo diễn nhắc tới thôi, trên mạng không có bất luận tin tức gì của anh ta cả!"

"Hả? Vậy cậu mau nói cho tớ nghe đi, tên anh ấy là gì vậy?"

"Trần Trì."

Mary: Hai bà bớt mơ tưởng, chắc có cơ hội:))) Biết tên chi có gọi được đâu

Sel: để lại một vote và một cmt để tiếp sức cho editor có thêm động lực nghenn ☐

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Bạn trai cũ ☐

Editor: Sel

Bảy năm

Thời Ôn cảm thấy đây chính là con số thật đáng sợ.

Bảy năm, có rất nhiều chuyện xảy ra, cũng bỏ lỡ quá nhiều.

Thiếu niên trầm mặc không thích cùng người khác giao tiếp ngày trước bây giờ đã trở thành một người đàn ông thành thạo, bình tĩnh lẫn trong đám người "ăn thịt người không nhả xương" kia.

"Cô gái này chính là người diễn vai Tê Nhất, tên là Thời Ôn!"

Phuong đạo diễn bắt đầu chuyển mục tiêu sang cô.

Cuối cùng vẫn là đến lượt Thời Ôn.

Thời Ôn buông chén trà, nỗ lực duy trì một nụ cười khách sáo. Nhưng trong giây phút đối diện với Trần Trì, cô vẫn có chút không bình tĩnh được.

Chạm phải ánh mắt kia, kí ức về thời cấp 3 như mở ra, đâm vào lòng bàn tay khiến tay cô tê dại. Nhưng nụ cười trên gương mặt người đàn ông không thay đổi, không đậm không nhạt, gài đúng chỗ ngứa:

"Chào cô!"

Một cho cô còn nghĩ rằng anh sẽ dùng thái độ hờ hững đối với mình.

Ba năm trước Thời Ôn có nhận vai diễn trong <Đường>, xảy ra cuộc tranh chấp tài nguyên với người ra mắt sớm hơn một năm chính là Đinh Tư Thanh, kết quả fans của Đinh Tư Thanh cứ lôi mãi chuyện này ra chèn ép người mới Thời Ôn.

Sau đó, đích thân Thẩm Mạch ra tay xử lý, vì thế mọi người đều cho rằng phía sau Thời Ôn có hậu thuẫn vững chắc là Thẩm thị.

Y Thư giúp cô xử lý mọi bình luận tiêu cực trên mạng xã hội, còn không quên tặng kèm một việc gọi là "chân tướng".

"Năm đó Thẩm tổng dùng hai lí do khác nhau để lừa cô và Trần thiếu. Bà ấy nói với cô Trần thiếu chỉ có xuất ngoại mới có một tương lai tốt, nhưng nói với thiếu gia lại là, nếu cậu ấy không du học, bà ấy sẽ làm gia đình cô tan nát."

"Ngày hôm ấy thiếu gia đợi ở dưới nhà của cô đến 11 giờ, nhưng đợi mãi cũng không thấy cô xuống lầu!"

Chân tướng này lại một lần nữa kéo kí ức của cô về ngày 16 tháng 4 hôm đó.

Nỗi đau ngủ say 4 năm rốt cuộc lại tái phát một lần nữa.

Khó trách buổi tối ngày hôm đó anh lại nói: "Anh biết mình không quan trọng bằng bọn họ, nhưng em có thể nhẹ nhàng vứt bỏ anh như vậy sao?"

Hoá ra là hiểu lầm.

Ngày hôm ấy cô bị mẹ Thời ngăn cản không cho ra khỏi nhà, anh nhất định nghĩ cô vì người nhà mà bỏ rơi anh.

Bao lâu nay cô đều cho rằng mình là người bị hại.

Kết quả thì sao, anh mới là người chịu tổn thương nhiều nhất.

Sau khi biết được chân tướng mọi việc, đã vài lần cô muốn liên lạc với Trần Trì để giải thích.

Nhưng hai người đã sớm cắt đứt liên lạc.

Mà Thẩm Mạch cùng Y Thụ chỉ nói một câu: "Trần Trì sống rất tốt, đừng quấy rầy nữa!"

Thời Ôn từ trong hồi ức hoàn hồn trở lại.

Người đàn ông trước mặt áo mũ chỉnh tề, gợn tay nhấc chân đều mang theo cỗ khí chất tự phụ xa cách, rõ ràng khoe miệng còn treo nụ cười, nhưng đôi mắt đào hoa kia lại thanh lãnh đậm mạc, xa đến không thể với tới.

Đã sớm không còn là thiếu niên chỉ thích cúi đầu, ngây ngô không hiểu chuyện như lúc trước.

Anh buông bỏ rồi.

Chỉ có cô là suy nghĩ nhiều.

Giống như Thẩm Mạch cùng Y Thụ đã từng nói, anh sống rất tốt, trở thành một người ưu tú khiến bao nhiêu người phải ngưỡng mộ.

Thời Ôn không biết giờ phút này nên trưng ra biểu cảm như thế nào, chỉ biết cười nhẹ một tiếng.

Cô hơi gật đầu, lễ phép trả lời: "Chào anh, tôi là Thời Ôn."

Phượng đạo diễn tuy không hiểu biết Trần Trì, nhưng thừa biết người đàn ông trẻ tuổi thoạt nhìn giống như bình tĩnh dễ gần này là một người không đơn giản. Anh lập nghiệp từ hai bàn tay trắng, nhưng chỉ cần là công ty mà anh đầu tư đều sẽ nhanh chóng phát triển mạnh, sau đó anh lập ra một công ti lấy tên C&S, trong vòng một năm liền trở thành một con rồng trong giới đầu tư.

Địa vị của C&S ở nước ngoài là hoàn toàn không thể lay động, mà chuyện đầu tiên khiến anh về nước lần này chính là đối đầu với Thẩm thị.

Mà trong giới giải trí này ai cũng biết...

Chỗ dựa của Thời Ôn chính là Thẩm thị.

Phượng đạo diễn có chút rối rắm, hi vọng Trần Trì sẽ không so đo mấy chuyện này, cười nói:

"Thời Ôn chính là học trò của Diêu lão sư. Nếu là người mà Diêu lão sư nhìn trúng thì không còn gì bàn cãi, cô ấy chắc chắn chính là người phù hợp nhất cho vai Tê Nhất rồi!"

Nụ cười của Trần Trì không thay đổi, nhàn nhạt nói với Thời Ôn: "Mong sẽ được nhìn thấy biểu hiện tốt nhất của cô."

Phượng đạo diễn âm thầm thở nhẹ ra, sau đó vội vàng nói sang chuyện khác.

Trần Trì cũng quay trở về chỗ của mình.

Mọi người trong phòng bây giờ mới dám ngồi xuống.

Thời Ôn rũ mắt nhìn đĩa đồ ăn trước mắt, thi thoảng có vài người tới hỏi chuyện, cô cũng sẽ lễ phép mà đáp lại.

Bữa cơm kết thúc, cả người Thời Ôn đều mơ hồ, hoàn toàn không nhớ nổi trong bữa cơm này đã xảy ra những chuyện gì.

Ngoài trời mưa to tầm tã.

Thời Ôn không mang dù, rất nhiều người ngờ ý muốn đưa cô về nhưng đều bị cô từ chối, dù sao Nhạc Cẩm nói sẽ đến đây đón cô.

Cô đứng dưới mái hiên, thất thần nhìn màn mưa của Nam Đều. Vươn tay, cánh tay trắng nõn lại thon dài trong đêm mưa càng thêm bắt mắt.

Nước mưa nhỏ vào lòng bàn tay, hơi hơi lạnh.

"Có cần khăn tay không?"

Thanh âm không nóng không lạnh, trầm thấp giống như tiếng đàn cello, trong đêm mưa càng phá lệ chọc lỗ tai ngứa ngáy.

Thời Ôn nâng mắt, nhìn thấy một gương mặt ngoài dự đoán.

Trần Trì cẩn thận đem tờ khăn tay cùng kính ngạt nơi đáy túi của cô thu vào, từ trong túi áo lấy ra một chiếc khăn tay màu xanh bằng tơ tằm.

"Lau đi."

Anh đưa cho Thời Ôn, biểu cảm bình thản, không hề xuất hiện một tia phập phồng.

Không có tâm trạng quay cuồng sau mấy năm gặp lại như trong sách nói, mà là vô cùng bình tĩnh.

Bây năm, đúng là thay đổi quá nhiều. Từ một thiếu niên không thích cùng nữ sinh nói chuyện, bây giờ lại trở nên sẵn sàng, trong người lúc nào cũng mang theo khăn tay

Hay là...đã tiếp xúc với quá nhiều phụ nữ nên thành thói quen?

Thời Ôn nắm lấy góc váy, lắc đầu: "Cảm ơn, tôi không cần!"

Cô cúi đầu, vẩy vẩy bọt nước trên tay. Nghĩ rằng mọi chuyện cũng nên kết thúc tại đây, dù sao tài xế của anh cũng đã lái xe tới.

Nhưng cô đột nhiên nghe thấy người đàn ông cười nhẹ một tiếng:

"Thời Ôn, cô cứ cố tình ra vẻ như vậy lại càng khiến tôi nghĩ rằng cô chưa quên được tôi đấy!"

Thời Ôn kinh ngạc ngẩng đầu, đâm vào lòng cô chính là vẻ bồn chồn trong mắt anh, môi mỏng nhếch lên, thập phần ác liệt, không còn cảm giác lạnh nhạt cùng với cảm dục như vừa rồi nữa.

Mắt kính tơ vàng đặt ngay ngắn trên sống mũi, cảm giác vẫn nhả bại hoại toát ra vô cùng hoàn mỹ, một chút cũng không khó coi.

Trái tim Thời Ôn run rẩy, nhưng cuối cùng cô vẫn lựa chọn im lặng.

Trần Trì đem khăn tay để vào tay cô, quay sang nhìn nhặt nói với trợ lý bên cạnh: "Đưa dù cho cô ấy."

Tổng Đẳng nhìn chiếc dù duy nhất trong tay, nhưng boss đã lên tiếng, cậu ta cũng không dám phản bác, đành đưa dù cho cô, còn không quên cẩn thận đánh giá cô gái tên "Thời Ôn" này một lần.

Tên này có chút quen tai.

Đúng rồi, vừa mới ở toilet Trì tổng nghe được cái tên này liền dừng lại. Bên trong toilet nữ truyền ra âm thanh nói chuyện phiếm. Nhưng cũng chỉ là chuyện nói xấu sau lưng người, thế mà Trì tổng lại lắng lắng đứng nghe hết.

Hai cô gái khuya môi mấp míp này lại trùng hợp chính là những người đảm nhận vai Tê Nhị và Tê Tam. Mà người bị thảo luận không ai khác chính là người diễn vai Tê Nhất - Thời Ôn.

Tổng Đẳng hơi nhướng mày.

Thời Ôn không biết bọn họ có mấy cái dù, nhưng quần áo trên người Trần Trì nhìn một cái liền biết là rất đắt, dính nước mưa không tốt. Hơn nữa cô còn nghe nhân viên bát quái rằng Trần Trì tự mở công ty có quy mô rất lớn, nếu anh dính nước mưa mà bị bệnh sẽ ảnh hưởng tới công việc.

Thời Ôn đang muốn từ chối, Trần Trì đã cầm lấy dù nhét vào tay cô:

"Không cần trả lại!"

Anh nói xong, xoay người rời đi.

Tổng Đẳng nhanh chóng mở cửa xe rồi lại tắt bật quay lại giờ tay che mưa cho Trần Trì.

Chiếc xe xa hoa kia rất nhanh đã nổ máy rời đi.

Thời Ôn lại nghĩ đến một màn này của 7 năm về trước, cả người liền phát run.

Cô lại nhìn khăn tay cùng dù.

Môi hồng mím chặt, cuối cùng vẫn đem tay lau khô.

Gặp lại sau 7 năm, không có xấu hổ như trong dự đoán.

Cứ như vậy mà diễn ra hết sức bình thường.

Thời gian mà, không có gì là tồn tại mãi mãi, cuối cùng bọn họ vẫn là thua bởi thực tế cuộc sống.

Thời Ôn nhẹ nhàng cong môi, bỏ qua chua xót trong lòng.

Bây năm, cả hai đều trở thành người mà mình mong muốn, không có gì phải nuối tiếc cả.

"Tiểu Ôn!"

Nhạc Cẩm mở cửa sổ xe, vẫy vẫy tay với Thời Ôn.

Thời Ôn mở ra chiếc dù màu đen đi ra khỏi hàng hiên, nước mưa xối lộp bộp trên đỉnh dù, giống như tiếng tim đập nhộn nhịp.

Cô ngồi vào ghế phụ.

Nhạc Cẩm nghi hoặc nhìn chiếc dù trong tay cô:

"Không phải cậu bảo mình không mang dù à?"

Thời Ôn cũng không giấu diếm, bình tĩnh nói: "Của bạn trai cũ."

"Hả? Ờm, chính là người..." Nhạc Cẩm đem câu sắp nói ra nghẹn trở lại.

Chính là người khiến Tiểu Ôn khóc đến tê tâm liệt phế vào vô số ban đêm, khiến cô 7 năm qua đều chưa từng yêu đương thêm một lần nào nữa?

"Tên thói tha đó giờ thế nào rồi?" Nhạc Cẩm hừ lạnh, có chút vui sướng khi người gặp họa: "Nhất định là cuộc sống của anh ta vô cùng thảm hại đi. Tiểu Ôn không phải sợ, có phải anh ta quấy rầy cậu đòi quay lại không? Cậu cứ yên tâm đi, chị em bạn đi sẽ quyết tâm sống chết với hắn!"

Thời Ôn bật cười, trong lòng âm áp lại, nghiêng đầu nói: "Đoán sai rồi."

Cô đem dù gấp lại: "Anh ấy sống rất tốt, cũng rất ưu tú. Hơn nữa cũng không làm phiền hay muốn quay lại với mình. Người ta còn rất bình tĩnh, không xấu hổ cũng không làm mình mất mặt, bây giờ đã trở thành một người đàn ông thành thực được mọi người chú ý rồi."

Nhạc Cẩm nghe vậy liền đau lòng cho Thời Ôn, lúc này lại đang bận lái xe nên không thể quay sang ôm cô một cái, chỉ đành an ủi:

"Tiểu Ôn, chuyện qua rồi thì cứ cho nó qua đi. Không phải bây giờ cậu cũng rất ưu tú à? Trên weibo của cậu còn có một đám fanboy quỳ xuống gọi cậu là tiên nữ, đòi cầu hôn với cậu đấy"

Nhạc Cẩm nhắc đến chuyện này, không khỏi nở nụ cười tự hào thay cho Thời Ôn: "Fanboy của cậu không chỉ có soái ca, mà người có tiền cũng không ít đâu nhé!"

Thời Ôn biết cô nàng lại muốn dụ dỗ cô yêu đương, lúc nào cũng muốn tìm đàn ông cho cô, vì vậy cô đành nhanh chóng lảng sang chuyện khác: "Cậu lái xe cẩn thận đi, mưa to như vậy cứ vừa lái vừa nói chuyện là sao?"

Nhạc Cẩm không cam lòng mím môi.

Không được, nhất định phải giúp Tiểu Ôn tìm được một người đàn ông tốt, dù sao cũng đã 24 tuổi rồi.

-

Bên trong xe Rolls-Royce, người đàn ông ngồi ghế sau nhắm mắt dưỡng thần, bầu không khí yên lặng tới ngọt ngào.

Tổng Đăng nhìn kính chiếu hậu quan sát người phía sau, người đàn ông vẫn không hề nhúc nhích, một bộ không muốn nói gì cả.

Nếu cậu ta nhớ không nhầm, thì vừa rồi Trì tổng có đụng phải tay của cô gái tên Thời Ôn kia.

Đi theo Trần Trì lâu như vậy, có rất nhiều thói quen của anh đã khắc sâu vào trí nhớ cậu ta.

Trì tổng tham dự tiệc rượu, nếu bên cạnh có hương nước hoa hay mùi son phấn của phụ nữ, ngoài mặt anh vẫn tỏ ra bình tĩnh, vui vẻ trò chuyện, nhưng khi về đến nhà việc thứ nhất anh làm chính là vứt quần áo ngày hôm ấy đi và lập tức vào phòng tắm.

Nếu có người phụ nữ nào không may chạm phải vào da của anh, thì vừa ngồi vào trong xe chuyện đầu tiên làm chính là khử trùng.

Nhưng hôm nay anh không có làm gì cả...

Tổng Đăng nhướn mày, xem ra cô gái tên Thời Ôn kia chắc chắn không đơn giản.

Là bạn gái cũ sao?

Không phải đâu.

Ở trong lòng cậu ta, Trì tổng có thói ở sạch rất biến thái, nhìn có vẻ lễ phép thân thiện vậy thôi chứ thật ra vô cùng bất bẽ khó tính, một lòng nhào vào công việc, không động tâm, không thích vui chơi, càng không thích có tư chi tiếp xúc với phụ nữ.

"Nhìn cái gì?"

Giọng nói đậm đặc vang lên nhưng Trần Trì cũng không hề mở mắt ra.

Tổng Đăng chuyển tầm mắt tiếp tục lái xe, lại không nhìn được hỏi thử:

"Trì tổng, vai chính của có cần thay đổi gì không ạ?"

Trần Trì mở mắt, phun ra hai chữ "Đổi người."

Tổng Đăng hiểu rõ, không cần hỏi cũng biết là phải đổi ai.

Từ lúc ở toilet nghe được màn "khua môi múa mép" kia, có lẽ vận mệnh của một vài người đã được quyết định.

Đèn đỏ, Tổng Đăng vững vàng dừng xe lại.

Trong lúc chờ đợi, cậu ta vô tình quay đầu, nhìn thấy xe bên cạnh xuất hiện một gương mặt vừa gặp cách đây không lâu.

"Trì tổng... là Thòi Ôn tiểu thư ban nãy."

Tổng Đăng chỉ vào chiếc xe bên cạnh.

Ánh mắt Trần Trì hơi loé.

Đèn đỏ hết, chuyển thành đèn xanh.

Chiếc xe bên cạnh nhanh chóng lao đi.

Trần Trì: "Đuổi kịp."

Tổng Đăng...

Cậu ta nghe lời mà đuổi theo, sau đó lại do dự nhắc nhở: "Trì tổng, vì bữa cơm vừa rồi mà ngài đã hoãn lại cuộc họp cổ đông, nếu bây giờ không đến thì không kịp đâu ạ!"

Trần Trì nhàn nhạt dựa vào ghế, ngoảnh mặt làm ngơ.

Tổng Đăng tiếp tục nói: "Thẩm thị đã tung ra đòn đánh trả, chúng ta vừa mới về nước, thực lực ở nước ngoài tuy lớn mạnh nhưng trong nước muốn ổn định thì cần phải có thời gian và tính lực, dù sao Thẩm thị cũng có nền tảng vài chục năm rồi."

Trần Trì không mặn không nhạt nói: "Tôi có việc."

Tổng Đăng khó hiểu quan sát anh từ kính chiếu hậu.

Đuổi theo một cô gái mà hoãn lại cuộc họp cổ đông, rốt cuộc là việc gấp gì? Rõ ràng ở nước ngoài Trì tổng chính là điển hình của người cuồng công việc, tại nạn xe nằm bệnh viện vẫn khăng khăng muốn mở họp.

Tổng Đăng mím môi: "Trì tổng, tôi có thể hỏi là việc gấp gì không?"

Trần Trì thấy cậu ta giảm chậm tốc độ liền nhíu mày:

"Theo sát đi. Khăn tay cùng dù của tôi đều ở chỗ cô ấy."

Cả trái tim lẫn linh hồn cũng vậy.

Sel: đừng quên để lại một vote, một cmt để giúp mình có thêm động lực nghenn ☐ *luv all*

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Văn nhã bại hoại ☐

Editor: Mary (definitelynotmy)

Beta-er: Sel

Tổng Đảng có chút nghi không thông, "..... Không phải ngài nói không cần lấy lại à?"

Trần Trì nhàn nhạt giương mắt, "Đôi ý."

Tổng Đảng câm nín.

Trì tổng từ trước đến nay nói một chính là một, nói hai chính là hai, không cần nguyên nhân, toàn bằng tâm tình.

Tổng Đảng tỏ vẻ nhiều năm như vậy cậu ta đã sớm tiếp thu, tự thích ứng rồi.

Chỉ là, đôi lại đồ vật đã cho một người phụ nữ, quá khó hiểu rồi phải không?

Xe không nhanh không chậm đi theo. Sau nửa giờ, quẹo vào một tiểu khu.

Tiểu khu có sáu tầng lầu cao, từ ở ngoài xem vào một phòng ở ít nhất 90 mét vuông, có hai gian phòng ngủ.

Ngón tay Trần Trì đáp ở đầu gối, nhẹ nhàng gõ xuống, thanh âm không đều, "Cậu cảm thấy xác suất bọn họ ở chung có lớn không?"

Phía trước, xe chạy băng băng chuyển mình, đem xe dừng ở trước vườn hoa.

Tổng Đảng dẫm phanh, ngừng ở cách đó không xa, trầm ngâm một chút nói: "90%? Đại khái có khả năng rất cao là ở cùng nhau, tiểu khu này nhìn rất mới, căn phòng lớn thoải mái, hai người ở chung tương đối thích hợp."

Tổng Đảng nói xong, cảm thấy không khí bên trong xe đột nhiên lạnh xuống.

Mắt cậu ta ngấm điều hòa, độ ẩm rõ ràng không có giảm.....

Tổng Đảng ho khan một tiếng, "Trì tổng, ngài muốn đi lấy lại mấy món đồ kia sao?"

Trần Trì nhắm mắt lại, "Trở về, mở cuộc họp."

Tổng Đảng nắm tay lái tay suýt hụt.

Trước kia tổng tài làm việc luôn bận rộn, ngẫu nhiên mới có thể "Tùy hứng" một chút, hôm nay.....

Không phải để biết địa chỉ của Thời Ôn mới có ý theo tới?

Tổng Đảng đem xe quay đầu, tâm tình phức tạp, nhớ tới chuyện cũ.

Cậu ta 22 tuổi khi gần tốt nghiệp, bốn ba đi tìm việc làm, đột nhiên, một đàn em khóa hai tìm tới cậu ra, nói có người muốn mượn cậu ta. Chính là Trần Trì.

Ngay từ đầu cậu ta cảm thấy buồn cười, thẳng đến khi hiểu được thủ đoạn của người đàn ông nhìn còn trẻ này. Cũng vì Trần Trì, Tổng Đảng mới biết được một cặp mắt kính, một nụ cười nhàn nhạt liền có thể coi như mặt nạ.

Nữ nhân vì tiền, quyền và dung mạo của anh mà khuynh đảo, lại không biết tận nhẫn quyết tuyệt của anh. Nhiều năm như vậy, Trần Trì không màng ngày đêm cắm đầu vào công việc, phát triển mở rộng C&S, cho dù là thiên kim giới thượng lưu, hay minh tinh nổi tiếng, anh cũng một mực không bỏ ở trong mắt. Thậm chí ngửi được hương nước hoa nặng mùi, bị đụng vào một chút, liền giống như gặp phải rác rưởi.

Tổng Đảng dẫm chân ga, tốc độ xe nhanh hơn.

C&S đang ở đột phá, đây là thời kỳ mấu chốt nhất, bước qua cánh cổng này, sẽ đem bọn họ tới vị trí càng cao, nhìn xuống những người đã từng cười nhạo khinh thường bọn họ.

Sao có thể bởi vì một người phụ nữ.....

Tổng Đảng sau này coi kính nhìn mắt, thu liễm cảm xúc.

Tổng tài muốn làm cái gì liền có thể làm cái đó, cậu ta chỉ lo phụ trợ, làm tốt cương vị của mình.

Tiểu khu cách C&S hơn mười lăm phút lái xe.

Tổng Đảng thay Trần Trì kéo cửa xe ra, "Đến thời gian đại hội cổ đông bắt đầu còn năm phút, Trì tổng chúng ta cần phải nhanh lên."

Trần Trì không chút để ý ừm một tiếng, còi một chiếc nút trên tây trang.

.....

Hội nghị tiến hành đến một nửa, Tổng Đảng lên tiếng: "Trợ lý Thẩm Mạch tới."

Trần Trì xoay bút máy trong tay, cười như không cười.

Hội nghị kết thúc, cậu ngồi ở trên ghế, cũng không định rời đi.

Không ngờ lại chờ được một cổ đồng tới.

Người đàn ông chỉ là một cổ đồng nhỏ, động tác câu nệ, "Tri tổng..... Nghe nói cậu đầu tư một bộ phim điện ảnh?"

Người đàn ông nói đến câu sau ngữ điệu không tự giác đi lên, có chút không thể tin được.

Trần Trì ngồi thẳng, nhìn thẳng người đàn ông kia, không lạnh không đậm nói: "Không sai. Làm sao vậy?"

Người đàn ông ho khan một tiếng, "Chính là, công ty đang ở giai đoạn phát triển quan trọng, tôi cảm thấy đầu tư một bộ phim điện ảnh đối với chúng ta không thu hoạch được có ích lợi gì quá lớn....."

Trần Trì buông bút máy, "Thu hoạch ích lợi? Tôi cảm thấy bộ phim điện ảnh này không tồi, chờ quay xong, tôi sẽ trong nước ngoài nước đặt bao hết, cho nhân viên đi xem, cậu cảm thấy việc này lãng phí sao?"

Người đàn ông bị tầm mắt thẳng tắp của cậu nhìn đến có chút đổ mồ hôi lạnh, cậu ta nghe nói vị tổng tài này rất giỏi cũng rất vui vẻ nghe ý kiến của người khác, liền muốn chứng minh cảm giác tồn tại của mình một chút. Không nghĩ tới, nguyên nhân là vì cho nhân viên phúc lợi.....

Người đàn ông xin lỗi gật gật đầu, "Vị nhân viên suy nghĩ, rất nhiều công ty nổi danh cũng không chắc đã làm được, tôi cảm thấy một chút cũng không lãng phí. Tri tổng anh minh, là tôi hẹp hòi."

Khóe miệng Trần Trì tươi cười không đổi, "Còn có việc gì sao?"

"Không có."

Người đàn ông gật đầu, thấy sắc mặt Trần Trì không thay đổi, không có ý giận, nhẹ nhàng thở ra.

Người đàn ông rời đi.

Trần Trì dựa trên ghế, tươi cười liếm đi, không nhanh không chậm nói: "Người đàn ông vừa này, đem cậu ta đuổi đi."

Tổng Đảng gật đầu, "Vâng. Tri tổng, trợ lý Phương còn đang đợi ngài."

Trần Trì đứng dậy.

Tổng Đảng cho rằng Trần Trì không nói chuyện là muốn đi gặp người, đi ngang qua phòng khách cậu ta vốn định mở cửa, lại thấy Trần Trì lập tức đi qua, bước chân nửa phần cũng không chậm lại, nhìn cũng chưa nhìn Y Thư đang chờ trong phòng.

Tổng Đảng: "....."

Xem ra Tri tổng cùng Thẩm thị thật sự bất hòa, ngày thường cậu như thế nào cũng sẽ không cho người khác mặt mũi như vậy.

Tổng Đảng đưa Trần Trì về văn phòng, quay đầu đi tìm Y Thư, trong lòng đã nghĩ kỹ phải giải thích hành vi của Tri tổng.

Tuy rằng là mối quan hệ cạnh tranh, nhưng trên mặt vẫn có thể hòa thuận được.

.....

Trần Trì bận rộn đến rạng sáng, thân thể đã sớm quen với lượng công việc nặng nề.

Tắm rửa xong, anh nằm đến trên giường liền ngủ.

Lại không thể yên giấc.

Trong mộng nữ nhân một đầu tóc đen nhu thuận, mềm nhẹ rũ ở trước ngực, dán lên gương mặt trắng nõn, vẫn là mặt mày kia, lại rút đi về ngây ngô, nhiều thêm vẻ dịu dàng cùng đầm ấm.

Vẫn là cánh môi hồng nhạt kia, nhẹ nhàng mở ra, cậu nói mềm ấm chảy ra, "Xin chào, tôi là Thòi Ôn."

Hình ảnh vừa chuyển, nữ nhân bị cậu đè ở dưới thân, bộ dạng kinh hoàng thất thố, nước mắt rung động, cánh môi bị cậu hôn đến đỏ tươi.

Hình ảnh lại vừa chuyển, nữ nhân một thân váy dài màu xanh nhạt, đứng ở ngoài màn mưa, cánh tay trắng nõn mảnh khảnh vẽ ra một đường cong, lòng bàn tay đưa ra, tiếp được nước mưa không ngừng rơi xuống.

Hình ảnh lại lần nữa biến đổi, cánh tay mảnh khảnh của nữ nhân đặt tên người cậu, khó nhin mà lưu lại trên lưng cậu từng vết cào.

Trần Trì bỗng chốc từ trên giường ngồi dậy. Tóc hơi ướt, tim đập dồn dập, cậu chặt vật mà đỡ lấy trán, mắng một câu, xuống giường đi vào phòng tắm.

Mở vòi sen ra, vẩy đến nước lạnh.

Trần Trì không trở về ngủ, mở ra máy tính tiếp tục làm việc.

.....

Buổi tối 11 giờ, là thời gian Thời Ôn ngủ, nhưng hôm nay cô lại rối rắm mà đứng ở mép giường, thoả thuê măn nguyện, trước sau không lên giường. Cô biết mình nhất định sẽ mơ thấy cậu, nhưng cô không muốn lại khổ sở.

Cửa bị gõ vang.

Nhạc Cẩm mở cửa ra, "Đêm nay không ngủ, chúng ta cùng nhau xem "Quý Phiến" được không? Thơ Thơ cùng Đồng Đồng đã ngồi trên sofa, chúng ta ăn BBQ và trà sữa nha ——"

Thời Ôn cười, biết bọn họ sợ đêm nay cô ngủ không tốt, "Khuya như vậy ăn nướng BBQ uống trà sữa, ngày mai các cậu còn muốn khiêu vũ hay không?"

Lời nói mất hứng như vậy, nhưng cô lại không chút do dự hướng ra ngoài phòng lên tiếng.

Nhạc Cẩm nhìn cửa hoàn toàn bị đẩy ra, cười nói: "Cậu còn không sợ bọn tớ sợ cái gì?"

-

Thời Ôn sau khi vào đoàn phim mới biết được, hai vai chính bị đổi.

Hai người mới được tuyển, một người kêu Đỗ Mong, xuất thân múa ba lê, từng học khiêu vũ cổ điển; một người kêu Doãn Song, là tiểu hoa đán đang nổi tiếng, giá trị nhan sắc rất cao, kỹ thuật diễn cũng rất tốt, đối với vũ đạo cần học thêm.

Không phải là hai nữ diễn viên kia, Thời Ôn thoáng thư thái. Rốt cuộc ai cũng không hy vọng cùng làm việc với người không thích mình.

Nhưng thời điểm mà đi đến toilet, Thời Ôn phát hiện cô vẫn đếm thiếu "Kẻ thù" của mình.

Người trong giới giải trí bị bàn tán, những người hình như cũng thích tự mình bàn tán chuyện người khác.

"Tôi nghe nói Hoàng Tự Nhiên cùng Kỳ Tì bị đổi đi là bởi vì nói xấu Thời Ôn."

"Thật sao? Có tập đoàn Thẩm Thị chống lưng đúng là hoàn toàn khác nha. Aizz đừng nói nữa, coi chừng hai chúng ta cũng bị thay đổi." Người phụ nữ nói xong ha ha cười rộ lên.

Một người khác cũng cười, "Chúng ta là nhân viên trong đoàn đâu thể đổi được."

"Chủ yếu là lần đó Thẩm Thị giúp Thời Ôn quá khoa trương, muốn không biết cũng khó, dù sao cũng là tập đoàn lớn."

"Cô có biết người đầu tư phim điện ảnh lần này của chúng ta là ai không?"

"Biết, C&S ai! Nghe nói tổng tài của bọn họ siêu soái! Có thể so với ảnh đế!"

"Còn có, tôi nghe nói tổng tài C&S bất hòa với công ty Thẩm Thị, vừa về nước liền chèn ép Thẩm Thị."

"Đến lúc đó Thời Ôn có còn bình yên vô sự như bây giờ không nhỉ?"

"Tôi cảm thấy dù sao cũng là công ty mới vừa thành lập không lâu, không có năng lực đấu với Thẩm Thị, muốn diệt lại diệt không được, chỉ có thể ngậm bồ hòn. Ngậm lại liền thấy khó hiểu, tài trợ toàn bộ chi phí cho một bộ phim điện ảnh, kết quả vai chính lại là người được tập đoàn mình ghét chiều chuộng."

Hai người rời đi, thanh âm càng ngày càng nhỏ.

Thời Ôn đi ra khỏi toilet, sắc mặt không biến hóa.

Đem thời phòng máy lời đồn đại này lại không phải trả giá, rõ ràng là chuyện không liên quan tới bọn họ, cái gì cũng không biết lại có thể nói ra như lời thề son sắt.

.....

Chỉ là thử trang phục liền mất hết một ngày.

Người sáng tác 《tê ảnh》 Diêu lão sư từng nói qua, bộ phim này hoặc là không quay, đã quay nhất định phải tôn trọng kịch bản mà quay cho tốt. Trang sức phụ kiện tuyệt đối không thể dùng hàng thứ phẩm, cảnh quay cũng yêu cầu phải một trăm phần trăm lột tả được ý của từng câu chữ.

Phương đạo diễn rất tôn trọng Diêu lão sư, cũng rất tâm huyết với bộ phim, chỉ là yêu cầu tài chính thật sự quá lớn. Hiện tại có Trần Trì giúp đỡ, Phương đạo diễn tiêu tiền một chút cũng không nương tay.

Buổi tối kết thúc, thể xác và tinh thần của Thôi Ôn mỏi mệt. Việc này so với khiêu vũ còn khiến người khác mệt mỏi hơn.

Doãn Song có tính tình hay bắt bẻ, còn có chút thái quá, làm tốn không ít thời gian.

Thời điểm Thôi Ôn phải rời khỏi phát hiện túi sách của mình còn ở phòng hóa trang, nhưng phòng hóa trang có Doãn Song đang thay quần áo, khoá cửa chặt chẽ.

Thôi Ôn cũng không vội, ngồi vào góc, từ trong rương bên cạnh lấy ra một lọ nước khoáng.

Nắp bình nước còn chưa vặn ra, mấy nhân viên làm việc chung quanh đột nhiên xao động.

Ở xa, người đàn ông mặc tây trang giày da không chút hoang mang đi tới, khí chất tỏa sáng mà đậm nhiên, nhất cử nhất động đều làm người khác phải để ý.

Đạo diễn nghe tin người kia đến, gương mặt tươi cười nghênh đón, "Trì tổng sao lại tới đây ——"

Trần Trì quét vòng đoàn phim, đem tầm mắt dừng ở góc, lại không chút để ý dời đi, lãnh đạm lễ phép, "Đến xem, mọi người không cần để ý tôi."

Tổng Đảng biết Trần Trì cố ý đến, liền đem đạo diễn đuổi đi.

Trần Trì đi lại trên đoàn phim vài vòng, đảm bảo không có người đàn ông nào có tuổi tác thích hợp lại có diện mạo không tồi.

Cuối cùng, giống như thật lo lắng mà đi đến bên cạnh Thôi Ôn.

Mấy nhân viên trong đoàn ngồi cách đó không xa mắt nhìn thẳng, chụm đầu ghé tai.

"Nhìn thấy không. Trì tổng khẳng định muốn dạy dỗ Thôi Ôn."

"Trì tổng nhìn không giống loại người hẹp hòi như vậy?"

"..... Ừm, xem đi."

Thôi Ôn ở thời điểm Trần Trì đi chuyển, liền ở suy xét cô có nên rời đi hay không, nhưng túi của cô còn ở phòng hóa trang, chắc sẽ không có khả năng phá cửa đi vào đâu?

Nghĩ nghĩ, Trần Trì liền tới rồi.

Thôi Ôn: "....."

Anh mở công ty lớn như vậy, chẳng lẽ không bận sao?

"Phim điện ảnh này tôi sẽ trong nước ngoài nước đặt bao hết để cho nhân viên xem, hy vọng cô có thể phát huy thật tốt."

Thanh hình cao lớn của người đàn ông in trên mặt đất một cái bóng dài rộng.

Thôi Ôn nghe một câu không mặn không nhạt như thế, hiểu rõ, thì ra là thưởng cho nhân viên.

Cô ngẩng đầu nhìn Trần Trì liếc mắt một cái. Anh cũng đang nhìn cô, ánh mắt bình đạm, vẫn khung kính mắt tơ vàng kia.

Vẫn nhã bại hoại.

Trong đầu Thôi Ôn chỉ có này bốn chữ.

"Tôi sẽ phát huy thật tốt." Thôi Ôn lễ phép nói.

Một hồi lâu, anh còn chưa đi.

Thời Ôn không biết anh vì sao còn không đi, cũng không biết nói tiếp như thế nào, đột nhiên nhớ tới trong tay còn cầm bình nước khoáng, bởi vì anh bắt hình linh đến, cô đã quên mở nắp.

Thời Ôn cúi đầu, đem lực chú ý đều dồn đến bình nước khoáng, trung ra một bộ dạng chính mình rất bận.

Mặt mày Trần Trì khề nhúc nhích.

Rốt cuộc biết uống nước.

Tay Thời Ôn mới vừa phóng tới nắp bình, thanh âm của người đàn ông trầm thấp lại lần nữa truyền đến, "Để tôi giúp cho."

Tiếp theo, bình nước khoáng bị một bàn tay xương khớp rõ ràng cầm đi.

Thời Ôn:?

Trần Trì vịn một chút nắp bình liền rơi ra, hướng đến Thời Ôn, nhìn đến bộ dạng mờ mịt không biết làm sao của cô, biểu tình không chút gọn sóng, đạm thanh nói: "Tôi không có ý khác, chỉ là ở nước ngoài học tập một ít lễ nghi, cho nên xem không được phái nữ tự mình động thủ làm những việc này."

Tổng Đăng đứng ở bên cạnh anh xoay người, mắt hung hăng trợn trắng.

Nói dối không chớp mắt.

Thời Ôn chậm rì rì vươn tay, tiếp nhận nước khoáng.

..... Xem ra, thật sự trở thành một người ưu tú.

Thời Ôn ngó mắt chung quanh nhìn thấy những nữ nhân viên vẫn luôn nhìn động tĩnh bên này.

Vô luận đi đến chỗ nào, anh đều có thể hấp dẫn ánh mắt ngưỡng mộ của người khác, trước kia ở trường học cũng là như vậy.

Nhưng mà khi đó chỉ là bởi vì giá trị nhan sắc của anh, hiện tại còn bởi vì anh dựa vào nỗ lực của chính mình kiếm ra tiền cùng địa vị.....

Di động đột nhiên rung động. Thời Ôn móc di động ra, nhìn đến hai chữ "Y Thu", sắc mặt khề biến, đưa điện thoại di động thả lại vào túi, đóng nắp chai nước khoáng, cô vòng qua Trần Trì, nhẹ nhàng chạy đi.

Trần Trì nhìn cô một ngụm nước khoáng cũng chưa động: "....."

"Ừm..... Xin hỏi, anh có thể giúp tôi mở nắp chai được không?"

Giọng nữ có chút khiếp đảm.

Trần Trì nghiêng đầu nhìn cô ta một cái, nói: "Tổng Đăng."

Tổng Đăng ừm một tiếng, tiếp nhận bình nước trong tay nữ nhân viên, "Tôi tới giúp cô đi."

Nhân viên đoàn phim thật cẩn thận nhìn Trần Trì liếc mắt một cái, không muốn lộ ra biểu tình quá rõ ràng, không cự tuyệt Tổng Đăng, chỉ là có chút buồn bực.

Rõ ràng nói nhìn không được phái nữ làm những việc này.....

Tại sao đến cô ta liền đổi thành trợ lý.

Mary: *Áo tưởng quá hại tim:)))*

Sel: để lại một vote một cmt để tiếp thêm động lực cho chúng mình nghenn ☐

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Em muốn tôi ôm em lên? ☐

Editor: Sel

Thời Ôn đi đến một chỗ không có ai mới ấn nghe điện thoại.

"Có chuyện gì sao?"

Bên kia Y Thư trầm mặc một hồi: "Có thể tôi quán cà phê nói chuyện một chút không?"

Ngữ khí Thời Ôn lạnh nhạt: "Tôi cảm thấy giữa hai chúng ta không có gì để nói cả."

Y Thư: "Về chuyện của Trần thiếu."

Đầu ngón tay Thời Ôn hơi run: "Tôi cùng anh ấy đã không còn quan hệ gì nữa rồi!"

Y Thư giống như không để ý cô cự tuyệt, chỉ bình tĩnh nói: "4 giờ chiều mai, tôi ở phòng 307 đợi cô."

Thời Ôn liếc mi tắt điện thoại.

Lúc trở về cô phát hiện Trần Trì đã rời đi, cô hơi sững sốt một chút, nhìn đến chai nước khoáng liền cầm lên uống một ngụm.

Rolls-Royce vàng chạy, cảnh đêm của Nam Đầu cũng dần hiện lên.

Trần Trì tựa lưng vào ghế, rũ mắt, nhìn không rõ biểu tình.

Tổng Đăng quan sát anh từ kính chiếu hậu.

Bình thường Trì tổng phải phiền muộn lắm mới có dáng vẻ như này.

Nhưng Trì tổng chưa nói, cậu ta cũng không dám hỏi nhiều.

Im lặng một lúc lâu, người đàn ông ngồi phía sau mới chậm rãi mở miệng:

"Tổng Đăng, cậu có cảm thấy tôi ưu tú không?"

Tổng Đăng....?

Đây lại là cái vấn đề kì quái gì nữa vậy?

Cố gắng chịu đựng cảm giác quái dị, cậu ta miễn cưỡng trả lời: "Trì tổng anh chính là người ưu tú nhất mà tôi biết, 20 tuổi đã phát triển công ty thành tập đoàn đa quốc gia!"

Trần Trì khẽ nâng cằm, cao ngạo hỏi tiếp: "Vậy cậu thấy hành động mở nắp chai nước vừa rồi của tôi thế nào?"

Tổng Đăng ho khan một tiếng: "Rất thân sĩ, rất galant ạ!"

Trần Trì quay đầu nhìn ra cửa sổ, không có tiếp tục nói chuyện nữa.

Bảy năm

Bảy năm trước cô vì người nhà mà dễ dàng vứt bỏ anh, còn dặn dò anh nhất định sống phải tốt.

Bảy năm sau, anh trở thành người đứng trên đỉnh cao sự nghiệp, trong tay vừa có tiền vừa có quyền.

Cho nên anh quay trở lại.

Lúc này anh cũng đã đủ ưu tú, có thể bảo vệ cô, để cho cả hai không phải rơi vào tình cảnh bất lực như năm ấy.

Ngày trước cô luôn hy vọng anh có thể sống tốt, thân thiện với mọi người, với phụ nữ cũng không được quá hồ hững lạnh nhạt.

Hiện tại anh đều làm được.

Anh biến thành mẫu người cô thích, nhưng tại sao cô vẫn làm lơ anh như vậy?

Trần Trì bực bội nhú mi, gọi một cuộc điện thoại.

"Buổi chiều ngày mai gặp!"

"Cậu đùa tôi đấy à? Bây giờ tôi vẫn còn ở nước ngoài đó!"

"Không tới thì cả đời này đừng nghĩ đến chuyện về nước nữa."

"Tôi thì tôi, tôi mà sợ cậu thì tôi làm con của cậu! Hừ!"

-

"Cậu đang đùa tôi đúng không? Gọi tôi từ bên đó trở về chỉ vì một người phụ nữ? Cậu có biết đáng lẽ ra chiều nay thay vì phải đến gặp bản mặt thối nhà cậu, tôi còn phải đi kí hợp đồng hơn trăm triệu không hả?"

Phòng bao an tĩnh bị phá vỡ bởi tiếng gào rống của một người đàn ông.

Trần Trì bùng ly cà phê, bỗng nhiên cảm thấy từ khi tên kia đến nó liền không ngon nữa.

Thiệu Hành tức đến đỏ mặt, mà người đàn ông trước mặt cũng chưa thêm liếc mắt đến hắn ta một cái mà chỉ chăm chú nhìn ly cà phê.

Hắn ta tức đến nổi bật cười, ngồi xuống sofa, ra vẻ không sao cả: "Được rồi, dù sao hợp đồng này cũng là của công ty, mà cậu lại là tổng giám đốc, ăn thiệt vẫn là cậu thôi!"

Cuối cùng Trần Trì mới ghét bỏ đẩy ly cà phê ra.

Tổng Đăng hiểu ý liền phân phó người phục vụ đổi một ly khác.

"Tôi đã thoả thuận xong hợp đồng đấy rồi!"

Trần Trì ung dung cầm lấy khăn ướt, thong thả lau từng ngón tay, ngữ khí vô cùng bình đạm.

Thiệu Hành choáng váng: "Cái gì?"

Trần Trì ngược mắt liếc hắn ta một cái: "Tôi hôm qua gọi video nói chuyện phiếm một chút là thoả thuận xong rồi."

Thiệu Hành...

Hắn cảm thấy mình chẳng khác gì một thằng ngốc cả.

Tổng Đăng đứng bên cạnh cố nghẹn cười.

Thiệu Hành mị mắt, ánh mắt hình viên đạn bắn về phía cậu ta:

"Cười cái gì cái đồ gay chết tiết kia?"

Tổng Đăng trừng lớn mắt: "Anh nói cái gì vậy hả?"

Thiệu Hành cũng không thêm để ý cậu ta, vẻ mặt mách lẻo nói với Trần Trì: "Ê A Trì, cậu ta bị gay đấy, cậu cẩn thận một chút!"

Trần Trì không có cảm xúc.

Gay.

Là cái quái gì?

Tổng Đăng tức giận muốn đánh người, tên chết tiết kia đúng là nói năng không biết suy nghĩ.

Cậu ta tức giận giơ tay lên:

"Nhìn cho kĩ đi, đây chính là nhẫn đính hôn của tôi đấy!"

Trần Trì khựng lại, nheo mắt: "Cậu muốn kết hôn?"

Sắc mặt Tổng Đăng có chút mất tự nhiên, đứng thẳng người: "Đúng vậy Trì tổng, 2 tháng nữa tôi sẽ kết hôn. Mấy ngày hôm nay tôi luôn muốn tìm cơ hội thích hợp để nói với ngài."

Trần Trì nhìn chằm chằm chiếc nhẫn ở ngón giữa của cậu ta, nhàn nhây: "Cậu mới bao nhiêu tuổi mà đòi kết hôn?"

Tổng Đăng: "...Năm nay tôi 27 rồi, ngài yên tâm, sẽ không ảnh hưởng đến công việc đâu ạ!"

Trần Trì mím môi, một lúc sau lại dùng ngữ điệu nghi ngờ hỏi lại: "Cậu? Kết hôn?"

Tổng Đăng...

Sao cứ có cảm giác Trì tổng không tin mình có người thích vậy nhỉ?

Thiệu Hành cười: "Không phải cậu ta nghi ngờ việc cậu sẽ kết hôn, mà chỉ cảm thấy bản thân mình sao lại kết hôn muộn hơn cậu thôi. Hahaha. Tôi tới rồi, A Trì mau nói đi."

Trần Trì: "..."

Thiệu Hành nhướn mày: "Không phải cậu bảo cô gái kia lúc trước vứt bỏ cậu hay sao? Bây giờ cậu vừa có tiền vừa có quyền, thế nào? Cô ta đã hối hận chưa?"

Ánh mắt Trần Trì lạnh băng: "Cô ấy sẽ không cảm thấy hối hận vì thấy tôi có tiền có quyền, cô ấy không phải người nông cạn như vậy!"

Thiệu Hành ghen ghét: "Ừ chà vẫn còn bên à?...Haizzz tôi biết rồi!" Hắn ta phụt cười: "Ý cậu là cô ta không thèm để ý đến cậu đúng không?"

Sắc mặt Trần Trì đen lại: "Lúc trước cậu nói tôi không cần phải làm gì cả, chỉ cần cô ấy nhìn thấy tôi thì nhất định sẽ đi đến xin số điện thoại?"

Thiệu Hành gãi đầu: "Tôi cũng không nghĩ tới em dâu lại đặc biệt như vậy. Bảo cậu nói chuyện với phụ nữ nhiều hơn một chút thì không chịu, lý luận làm sao bằng thực tiễn được chứ?"

Trần Trì: "Đừng nói mấy lời vô nghĩa nữa!"

Thiệu Hành nhướn mày, hai tay giao nhau đẩy trên mặt bàn: "Lúc đó là cô ta vứt bỏ cậu? Cho nên cậu càng không thể mặt nóng dán mông lạnh được*. Cậu cứ việc phát ra nị lực nam tính, sau đó mạnh mẽ mà trêu đùa cô ta, nhưng không được biểu hiện ra quá nhiều hứng thú. Chờ cô ta bị rung động thì cậu mới bày tỏ tâm ý. Không thì cô ta sẽ cảm thấy cậu 7 năm còn chưa quên nổi, có khả năng sẽ lại vứt bỏ cậu thêm một lần nữa!"

(*mặt nóng dán mông lạnh: ám chỉ sự việc một người khi được người khác nồng nhiệt bắt chuyện cũng chỉ lạnh nhạt, hờ hững)

Trần Trì từ trong kẽ răng rít ra mấy câu: "Trước khi tôi về nước cậu cũng nói mấy câu này!"

Thiệu Hành kinh ngạc: "Không có tác dụng? Đùa à người anh em? Với nhan sắc như này cậu ra ngoài đường vợ bừa cũng được một đám."

Cậu ta lại trầm ngâm một lát: "Chắc chắn là cậu trêu đùa cô ta chưa đủ tàn nhẫn. Nhưng mà phải nhớ kỹ, không được để lộ quá nhiều tình yêu. Phải khiến cô ta gần cậu thì trong lòng ngứa ngáy khó nhịn, rồi cuộc không thể rời cậu nửa bước!"

Trần Trì nghe được mấy chữ "không thể rời cậu nửa bước", ánh mắt hơi thâm

-

Phòng bao cuối hành lang, Thời Ôn đã tới rất nhiều lần. Lần đầu tiên chính là 3 năm trước, cô tới gặp Y Thư để dò hỏi tình huống của Trần Trì.

Ba năm không có tin tức của người kia, vì vậy cô cũng không đến nữa.

Thời Ôn đẩy cửa đi vào.

"Muốn uống cái gì?" Y Thư nhìn thấy cô đến thì đứng lên.

Thời Ôn lắc đầu, ngữ khí xa cách: "Lát nữa tôi còn có việc, anh muốn nói gì thì nói luôn đi."

Y Thư mím môi, qua một lúc mới nói tiếp: "Nếu cô vội như vậy thì tôi sẽ nói thẳng. Thời tiểu thư, hôm nay Thẩm tổng để tôi đến là muốn nhờ cô thay bà ấy giải thích cho Trần thiếu vài câu."

Thời Ôn ngây ngốc, có chút không hiểu được.

Y Thư: "Trần thiếu vẫn còn ghi hận bà ấy vì chia rẽ hai người nên đã bắt đầu chèn ép Thẩm thị. Nhưng đây không phải những gì Thẩm tổng mong muốn, việc C&S được thành lập cũng nằm ngoài dự kiến. Nay Thẩm tổng muốn giải quyết hiềm khích với Trần thiếu, mong cậu ấy sẽ về tiếp quản Thẩm thị."

Thời Ôn có chút muốn cười lạnh: "Vì sao? Không phải năm đó bà ta đã chia rẽ chúng tôi à? Hơn nữa hiện tại tôi cũng không có tư cách gì để khuyên anh ấy cả. Trần Trì đã sớm không còn yêu tôi. Còn việc anh ấy vẫn còn hận Thẩm Mạch thì anh nói với bà ta, hỏi bà ta có còn nhớ bản thân mình đã làm gì khi Trần Trì còn nhỏ không?"

Cô đứng lên, nhàn nhạt liếc y thư một cái: "Tôi hy vọng về sau không có chuyện gì thì đừng tới tìm tôi."

Tiếng đóng cửa vang lên.

Y Thư xoa xoa thái dương, lấy ra điện thoại trong túi: "Thẩm tổng, ngài nghe rõ chứ ạ?"

Thẩm Mạch cười nhạt: "Nghe. Nhưng tôi không tin Trần Trì đã không còn tơ tưởng gì tới con bé đó nữa."

Y Thư liếm mi: "VẬY ngài muốn?"

Thắm MẠCH lạnh giọng nói: "Bắt đầu chèn ép Thời Ôn. Nếu Trần Trì không ra tay thì nó sẽ trở thành người thừa kế xứng đáng nhất. Nếu nó ra tay liền bắt đầu chèn ép, trong lúc nó không rảnh bận tâm công ty thì tiến hàng đánh trả."

Y Thư: "... Vâng..."

Anh ta há miệng thở dốc, muốn mở miệng nói gì đó, cuối cùng lại nghẹn trở về.

Thời Ôn bị cuộc hẹn này làm cho tâm tình không vui. Vừa ra đến cửa quán cà phê, bên ngoài đã mưa to.

Thời Ôn:...

Tiểu Cẩm ra nước ngoài lưu diễn, Thơ Thơ cùng Đồng Đồng hôm nay phải bồi dưỡng học sinh đi dự thi.

Cô ngăn người nhìn bầu trời, cảm thấy dự báo thời tiết đúng là vớ vẩn.

Thời Ôn vươn tay muốn hứng nước mưa, trong đầu lại nghĩ tới Trần Trì.

Đang nghĩ ngợi, xung quanh vang lên thanh âm của anh, hỗn vào trong nhiều tiếng động, cô cũng không biết là thật hay giả, mờ mịt quay đầu.

Người đàn ông đứng ở cạnh cửa, đang nói chuyện với người khác. Hôm nay anh không mặc tây trang, thân hình thon dài, tóc mái bị gió thổi toát loạn, lộ ra gương mặt thanh tú, đường cong lưu luyến.

Thời Ôn nhìn đến hai người bên cạnh, một người là trợ lý của anh, còn có một người đàn ông lạ mặt khác.

Trần Trì lúc này cũng nhìn thấy cô. Người mình ngày đêm nhớ mong bỗng nhiên xuất hiện trước mắt, không phải anh cố tình tiếp cận mà là chân thật ngẫu nhiên gặp được.

Duyên phận. Cơ hội.

Khoé miệng Trần Trì khẽ nhếch.

Anh nhìn Thiệu Hành đứng bên cạnh, trong đầu vang lên câu nói kia: "Hung hăng trên đùa cô ấy!"

Trần Trì bước về phía Thời Ôn.

Thời Ôn nhìn anh từng bước từng bước đi về phía mình, mà xui quỷ khiến lại nói một câu: "Tôi không cần khăn tay."

Bước chân Trần Trì khựng lại, nhìn trong tay cô trống không, nhú mày: "Không mang dù?"

Thời Ôn gật gật đầu.

Không phải anh lại đưa dù cho cô đấy chứ? Chiếc dù lần trước cô còn chưa đưa trả anh.

"Tôi đưa em về nhà."

Biểu tình của người đàn ông nhàn nhạt, giống như chuyện này không có vấn đề gì cả.

Biểu cảm trên mặt Thời Ôn vô cùng vi diệu.

Đây cũng là cử chỉ galant mà anh học được? Buổi tối tùy tiện đưa phụ nữ về?

Trần Trì quay đầu lại nhìn Thiệu Hành cùng Tống Đăng, xác nhận hai người kia cũng không mang dù, nói: "Hôm nay tôi cũng không mang dù. Trời đang chuyển lạnh, em lại mặc ít như vậy..."

Anh nói đến đây thì khựng lại.

Hôm nay cô mặc váy ngắn màu trắng gạo, làn váy dài đến đầu gối, lộ ra cẳng chân thon dài trắng nõn.

Trần Trì che khuất phần muông trong mắt, nói: "Lên xe đi. Mưa có lẽ sẽ to hơn đấy!"

Thời Ôn cắn môi dưới.

Mưa đúng là càng ngày càng lớn, xe cô gọi bây giờ cũng chưa tới...

Thời Ôn rói rầm một hồi, thấy bạn anh vẫn đang chờ liền cảm thấy ngại ngùng.

"Cảm ơn. Mà đứng rồi. Các anh đi hướng nào? Có tiện đường không?"

Trong lòng Trần Trì hơi thả lỏng: "Em đi hướng nào?"

Thời Ôn chỉ về phía nam.

Trần Trì cười nhẹ: "Tiện đường."

Thời Ôn chớp chớp mắt, tay đột nhiên chuyển hướng, chỉ về phía bắc.

Trần Trì: "..."

Thời Ôn thấy anh đơ ra, vui vẻ cong mắt cười.

Trong lòng Trần Trì vừa động.

Thời Ôn cười xong, cảm thấy mình có chút vô duyên, vội vàng nói: "Ngại quá, là hướng nam."

Trong chớp mắt, cô nhìn thấy trong mắt của người đàn ông tràn đầy cung chiều, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi.

Thời Ôn nghĩ, bản thân mình đúng là mơ mộng quá rồi.

Sáng nay thời tiết khô nóng, Thời Ôn không chỉ mặc váy ngắn mà còn đi sandal. Bởi vì có chút bất an cho nên cô không chú ý, chẳng may dẫm vào vũng nước.

Thời Ôn hô nhỏ một tiếng, nhìn chân dính nước bẩn của mình rồi lại nhìn chiếc xe sạch bong kia.

"Khoan đã, tôi..."

Cô còn chưa nói xong, trên vai bỗng hơi nặng, cô bị Trần Trì ôm chặt trong ngực, thanh âm sốt ruột: "Chân bị thương? Có thể đứng được không?"

Tiếp xúc gần gũi như vậy khiến kí ức ngủ say bị đánh thức, lỗi tai Thời Ôn nóng như lửa đốt, lắc đầu né tránh: "Không có, dẫm phải vũng nước thôi...Chỉ là chân tôi bẩn, có lẽ không nên..."

Trần Trì liếc nhìn: "Không sao."

Tổng Đăng mở cửa sau.

Thời Ôn nhìn bên trong xe không có một hạt bụi liền đứng yên không chịu nhúc nhích.

"Em muốn tôi ôm em lên?"

Âm cuối hơi cao, nghe ra ngữ điệu bốn cột lại nghiền ngẫm.

Mặt Thời Ôn nóng lên, vội vàng lên xe.

Bên trong xe tối tăm, không ai nói chuyện.

Tổng Đăng không biết nói cái gì, mà ngày thường Thiệu Hằng nói nhiều như vậy, hôm nay cũng chỉ ngồi im, một bộ xem điện.

Cuối cùng Tổng Đăng chịu không nổi bầu không khí áp lực này mà mở đèn xe lên.

Bên trong xe nháy mắt sáng ngời, tầm mắt của Trần Trì cũng rõ ràng.

Từ lúc lên xe anh đều chú ý tới chân của Thời Ôn, anh mơ hồ cảm thấy trên chân cô nhất định có vết thương, nhưng trong xe quá tối khiến anh nhìn không rõ.

Mãi cho đến khi đèn sáng lên, anh mới thấy rõ ràng vết thương trên chân cô.

Nón chân trắng nõn, ở ngón chân út bên trái, xuất hiện một vết thương khiến Trần Trì chóng mặt không chịu nổi.

Sắc mặt Trần Trì trầm xuống: "Sao bị thương mà không nói?"

Thời Ôn đang đắm chìm ở thế giới riêng của mình, nỗ lực bỏ qua bầu không khí quỷ dị trong xe.

Trần Trì đột ngột nói khiến cô giật mình "a" một tiếng.

Cô còn chưa kịp lấy lại tinh thần, đã bị một cơn sóng đánh úp tới lần nữa.

Trần Trì lấy áo khoác dự phòng ra che lại góc váy của Thòi Ôn, sau đó cầm lấy mắt cá chân mảnh khảnh của cô đặt lên đùi mình, cũng không thèm quan tâm trên chân cô vẫn còn dính nước bẩn.

Thòi Ôn vừa hoàn hồn lại, dép sandal đã bị anh cởi ra.

Trần Trì cẩn thận đỡ lấy chân của cô, trầm giọng nói: "Nước, khăn lông, hộp y tế."

Phía trước Tổng Đẳng cùng Thiệu Hằng sớm đã tròn mắt.

Cmm ai mà không biết Trần Trì có thói ở sạch đến biến thái chứ?

Thòi Ôn cắn chặt môi, tay anh vừa chạm vào chân cô liền khiến cả người cô run lên.

Thòi Ôn nỗ lực rút chân về: "Trần Trì..."

Trần Trì nghe cô gọi tên mình, ánh mắt liền tối sầm lại, cố định giữ lấy chân cô, ánh mắt nghiêm khắc: "Vi khuẩn 20 phút lại bắt đầu sinh nở. Vết thương phải rửa sạch."

Suy nghĩ của Thòi Ôn lại lần nữa chạy lên trời.

Hoá ra anh cũng biết chuyện này, nghĩa là ở nước ngoài anh đã không còn đánh nhau nữa, rốt cuộc biết bị thương rất nguy hiểm.

Tổng Đẳng đỗ xe ở ven đường, bắt đầu lấy ra nước cùng thuốc tiêu độc.

Thiệu Hằng lúc này mới phản ứng lại, tuy nhìn Tổng Đẳng, nhưng lời nói lại là với Trần Trì:

"Khụ...biểu hiện nhiều quá rồi..."

Mắt Trần Trì lạnh xuống: "Yên lặng đi!"

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Không cần anh giúp □

Editor: Mary (definitelynotmy)

Beta-er: Sel

Trần Trì dùng nước đem khăn lông tắm ướt, nâng bàn chân Thòi Ôn, chà lau từng tắc một, từ mắt cá chân đến gót, lại đến đầu ngón chân.

Tổng Đẳng rất thức thời mà đem tấm ngăn kéo lên, ghế sau bị ngăn cách với phía trước xe, không gian kín mít có thể nghe được từng tiếng hô hấp.

Mặt Thòi Ôn nóng đến dọa người, vài lần thử cô cũng không có biện pháp đem chân rút về. Tuy rằng không có ai khác thấy được, nhưng vẫn cảm thấy rất thẹn thùng.

"Trần Trì, anh mau thả tôi ra....." Cô hạ giọng.

Trần Trì cúi đầu, biểu tình nghiêm túc, thay đổi khăn lông, tiếp tục chà lau, nghe được cô kêu anh, thấp thấp nói: "Ừm? Em có thể thả lỏng, có tấm ngăn cách âm bọn họ cũng không nghe được."

Nói đến đây, anh cong môi dưới, mắt đảo hoa hơi kéo, sóng mắt lưu chuyển, ý vị thâm trường mà nhìn cô.

Thòi Ôn ghen một hơi ở trên ngực không biết nên nói gì, "..... Đây là thân sĩ lễ nghi anh học sao?"

Động tác Trần Trì không ngừng, thấy trên chân cô không còn nước bùn, lấy rượu sát trùng xoa xoa tay, móc ra còn i-ốt.

Ngoài miệng không chút để ý hỏi: "Em cảm thấy tôi học tốt không?"

Thòi Ôn bắt lấy góc váy, "Cho nên anh thường xuyên sát trùng chân cho người khác?"

Trần Trì động tác hơi khựng lại, mắt đen nhìn cô, chậm rãi nói: "Tôi có thói ở sạch."

Lông mi Thời Ôn run rẩy, bỗng nhiên tim đập nhanh hơn.

Anh lại tiếp tục nói: "Tôi không nhận được khi nhìn chân nữ giới bị thương, những người khác sẽ trực tiếp đưa đi bệnh viện. Nhưng thân thể của tôi giống như rất thích thân thể của em, trong khả năng cho phép, tôi đương nhiên muốn giúp em."

Thời Ôn: "....."

Cô lại lần nữa thử rút chân về, "Không cần anh giúp."

Bước cuối cùng đã hoàn thành, anh không hề giữ lấy mắt cá chân của cô, thuận thế buông tay, môi mỏng nhẹ cong, "Đã giúp xong rồi."

Thời Ôn đỏ mặt, có chút thẹn thùng.

Trần Trì đem giày cô lau khô, khom lưng giúp cô mang giày.

Cô định trốn tránh, nhưng lại sợ đá trúng mặt anh, cuối cùng mặc anh làm càn. Nhưng mà, cô đợi một hồi lâu, cũng không thấy anh đứng dậy.

Thời Ôn cúi người xuống, nhỏ giọng nói: "Anh có mang được không, hay là để tôi tự làm đi."

Môi Trần Trì nhấp nháy, nỗ lực đấu tranh với đôi sandals.

Anh không hiểu cấu tạo của nó cho lắm, mặc kệ anh thử như thế nào đều mang không lọt.

Thời Ôn nhìn thấy, vươn tay, "Không phải, cái này là nhét vào phía dưới."

Trần Trì: "Để tôi giúp em."

Ngữ khí anh không tốt, động tác Thời Ôn khựng lại.

Đây rõ ràng chính là giày cô.....

Lại một lát sau, anh cũng chưa mang vào.

Thời Ôn cong lưng, tò mò anh rốt cuộc sao có thể loay hoay lâu như vậy cũng chưa xỏ vào.

Đầu Trần Trì đầy vạch đen, trước nay anh chưa từng nghĩ tới "Kế hoạch thân sĩ" của mình sẽ bị mấy cái dây giày hủy hoại.

Không biết bao lâu, anh rốt cuộc mang vào cho Thời Ôn, không tiếng động nhẹ nhàng thở ra.

Ngẩng đầu, đột nhiên không kịp phòng ngừa đụng vào mặt cô, gần trong gang tấc.

Hai mắt giao triền, chớp mũi còn kém một centimet liền có thể đụng phải.

Hai người đều ngây ngẩn cả người.

Động tác ngừng vài giây, Thời Ôn chợt phản ứng lại, giống như con thỏ thu vào góc, cúi đầu nhắm mắt lại.

Trong mặt Trần Trì mờ mịt dợt ý cười, anh ngồi lên ghế, lấy khăn lông ướt xoa xoa tay, ngữ khí như lơ đãng nhắc tới, "Sữa tắm của em không có đời?"

Thời Ôn mở mắt ra, thấp giọng nói: "Là đâu gọi đâu."

"À, ừm," anh nghiêng mắt, tầm mắt dừng ở trên cổ cô, hầu kết khẽ nhúc nhích.

Trầm mặc làm đại não chuyển động, cả hai người lâm vào hồi ức.

Thẳng đến khi xe tới dưới lầu nhà Thời Ôn.

"Cảm ơn." Thời Ôn mở miệng trước, sau khi xuống xe, do dự vài giây cúi người vào trong xe lại nói: "Hẹn gặp lại."

Trần Trì trước sau không nói chuyện, an tĩnh nhìn cô biến mất ở ngã rẽ ban công lầu một.

Cô vừa đi, Tống Đăng liền đem tắm ngăn kéo xuống.

Thiệu Hành nghẹn một đường, nhưng tính tình thẳng thắn, biểu tình vô cùng đau đớn cất tiếng, "Người anh em! Quá đáng! Tôi khuyên cậu không thể đem tình yêu biểu hiện quá rõ ràng. Cậu cmn lại tư duy ngược, trực tiếp ôm chân cô ấy khử trùng!"

Trần Trì nhìn vị trí cô vừa mới ngồi, hỏi lại: "Quá đáng sao?"

Thiệu Hành: "Đương nhiên quá đáng! Nào có ai đi xoa xoa chân đồng nghiệp?"

"Tôi cảm thấy không quá đáng, bằng không tôi khẳng định sẽ đem cô ấy ôm lên lầu."

Thiệu Hành: "....."

Trần Trì không hề để ý đến hắn, đối với Tống Đăng nói: "Quay đầu, tới công ty."

Tống Đăng nhìn thời gian, đi đến đó, phòng chừng lại là mất một đêm.

Thiệu Hành: "Đã trễ thế này cậu còn có công việc?"

Trần Trì không nói chuyện.

Trở về ngủ rồi không chừng lại mơ tới giấc mộng kia.

Cảm giác tội lỗi quá lớn.

Thiệu Hành thấy anh không để ý tới mình, lại bắt đầu lải nhải: "Muộn như vậy cậu làm thế thật không được, thiếu nữ nhà người ta cũng chưa cho cậu phản ứng gì đâu, cậu đã làm tới nước này, không thích hợp. Hơn nữa, tôi cũng không gặp cô ấy nhiều lắm....."

Mắt Trần Trì lạnh lùng, thanh âm nghiêm nghị, "Cô ấy không phải người cậu có thể nói."

Thiệu Hành thấy sắc mặt anh thay đổi, động động môi, chưa nói ra lời nào.

Trần Trì gần từng chữ một, "Cô ấy vứt bỏ tôi, nhưng so với việc cô ấy làm cho tôi, những cái đó đều không tính là gì cả."

"Cậu chỉ cần hỗ trợ làm cô ấy yêu tôi một lần nữa, không cần xoi mói."

Thiệu Hành: "....."

Đây là thái độ với người hỗ trợ sao?

.....

Thời Ôn hồn bay phách lạc về đến nhà, cầm chìa khóa tra một hồi lâu khoá cửa mới mở ra, cửa vừa mở ra, cô sợ tới mức hồn bay trở lại.

Tay Nhạc Cẩm chống nạnh đứng ở cửa.

Thời Ôn một bên nói chuyện cũng không quên rút chìa khóa, "Không phải cậu ở nước ngoài diễn sao?"

"Hủy rồi." Nhạc Cẩm mị mắt, "Nói đi, người đàn ông vừa mới đưa cậu trở về dưới lầu là ai?"

Thời Ôn cúi đầu đôi giày, lắc đầu, "Không ai cả."

Nhạc Cẩm đương nhiên không tin, "Lái siêu xe! Buổi tối đưa cậu về nhà! Có phải là vị cao phú soái nào coi trọng cậu?"

Thời Ôn bất đắc dĩ, cũng không dấu diếm, "..... Là bạn trai cũ."

"Cái gì?!" Thanh âm Nhạc Cẩm cao lên mấy tông, "Cái tên tra nam kia?!"

Thời Ôn ngồi vào xô pha, rót ly nước, có chút mệt mỏi, "Đừng kêu anh ấy là tra nam, anh ấy không làm gì cả..... Lúc ấy bọn tớ đều không có cách chống cự."

Mắt Nhạc Cẩm tròn trắng, "Minh mạch kệ! Anh ta chính là người làm cậu đau lòng!"

Thời Ôn cười khẽ, "Cậu cũng quá bá đạo rồi."

Nhạc Cẩm chạy tới ngồi vào bên người cô, làm mặt quỷ, "Vì sao anh ta đưa cậu về? Có phải muốn quay lại với cậu không?"

Thời Ôn lắc đầu, "Không có."

Giọng cô hơi khó khăn, "Anh ấy nói, chỉ là trong khả năng cho phép, muốn giúp mình."

Nhạc Cẩm nhướn mày, "Anh ta giải thích với cậu như vậy?"

Thời Ôn gật đầu, đem nửa ly nước còn lại uống xuống.

Nhạc Cẩm đột nhiên phá lên cười, hưng hăng tới mức Thời Ôn thiếu chút nữa sặc.

Cô có chút mờ mịt, buông ly nước, "Làm sao vậy Tiểu Cẩm?"

Nhạc Cẩm cười đến chừng không được tới.

Thời Ôn nhìn cô ấy cười đến hoảng hốt, có chút lo lắng, giữ chặt cánh tay cô ấy, "Tiểu Cẩm cậu làm sao vậy?"

Nhạc Cẩm xua xua tay, dừng lại, trong thanh âm còn có ý cười, "Cậu không cảm thấy anh ta nói câu kia thực giống lay ông tôi ở bụi này sao?"

Thời Ôn: "Cái gì?"

Nhạc Cẩm gấp đến độ chụp lấy sô pha, "Trời ơi, chính là một người đàn ông đưa một người phụ nữ về nhà, hai người từng có quan hệ thân thiết, đưa đến cửa nhà, người đàn ông giải thích nói, tôi đưa cô về nhà chỉ là khả năng cho phép, giúp đỡ mà thôi. Anh ta thừa thãi giải thích cái này làm gì? Giấu đầu lòi đuôi!"

"Cái gì giấu đầu lòi đuôi? Hơn nữa, những lời này không phải nói tới đưa mình về nhà....."

Giọng Thời Ôn mông lung, cô đỡ trán, quả nhiên, hồn còn chưa hoàn toàn trở về.

Nhạc Cẩm đương nhiên bắt giữ được trọng tâm, "Dừng dừng lại, nói tiếp! Rốt cuộc là cái gì?"

Thời Ôn khó xử, nhưng kỳ thật chính cô cũng rất hoang mang, cô thật sự không thể lý giải hành vi của anh.

Vì thế, cô đem chuyện phát sinh trên xe một năm một mười mà nói cho Nhạc Cẩm.

"Cmn! Lưu manh đáng chết! Đồ không biết xấu hổ!" Nhạc Cẩm trừng mắt, "Mình muốn gọi cho chị cậu!"

Thời Ôn vội vàng ôm lấy cánh tay cô ấy, "Chị của mình sau khi làm luật sư tính tình càng ngày càng kém, nếu chị ấy biết, khẳng định sẽ trực tiếp báo công an Trần Trì quấy rối tình dục!"

"Chờ một chút ——" Nhạc Cẩm nở nụ cười,

"Lỡ miệng nha cục cưng nhỏ của mình, cậu rốt cuộc cũng nói tên anh ta ra!"

Thời Ôn nắm lên một cái gối che mặt lại.

Hôm nay thật không thích hợp để tâm sự.

Đây không phải tâm sự, là tin nóng.

Nhạc Cẩm trấn an vỗ vỗ đầu nhỏ của cô, "Cậu giấu diếm nhiều năm như vậy, rất tốt ——"

"Cho nên, cậu có thể mở rộng cửa lòng, nghiêm túc mà nói cho mình, cậu đối với anh ta còn cảm xúc không?"

Thời Ôn nghiêng đầu, lộ ra con mắt nhìn cô ấy một cái, lại dẩu trở về, lắc đầu không nói.

Nhạc Cẩm nhẹ nhàng ôm cô, thờ dài mà nói: "Kỳ thật mình biết, Thơ Thơ bọn họ cũng biết, chính cậu cũng biết..... Cho nên, nắm chặt đi người chị em!"

Thời Ôn kinh ngạc ngẩng đầu, "Hả?"

Nhạc Cẩm ngồi xếp bằng trên sô pha, "Có dám cá hay không, anh ta cũng còn yêu cậu!"

Thời Ôn nghĩ nghĩ, không dám khẳng định.

Nhạc Cẩm: "Những việc anh ta làm hôm nay chính là cưa cẩm cậu ——"

"Cưa cẩm tớ?"

"Đưa cậu về nhà, chăm sóc chân cậu, giúp cậu sát trùng miệng vết thương, có người đàn ông nào thân sĩ như vậy? Nếu không chính là tra nam!"

Thời Ôn bị cô ấy nói có chút động lòng.

Thời điểm đi học, Trần Trì thích đối với cô động tay động chân, chạm vào này chạm vào kia, vẻ mặt còn đơn thuần, không cho là đúng.

Tưởng tượng một hồi, đem mặt đơn thuần mặt đối thành mặt thân sĩ, có chút giống nhau.....

Nhạc Cẩm quan sát đến biểu tình của cô biến hóa, nhướn mày cười, "Đúng không?"

Cô ấy trịnh trọng mà vỗ vỗ vai Thời Ôn, "Đồng chí Thời Ôn, đây là một trận ác chiến! Cậu cần cần phải dùng toàn bộ tinh thần đi —— hường thụ!"

Thời Ôn phát ngốc: "Hà?"

Nhạc Cẩm khẽ nâng cằm, "Người đàn ông thú kia bỏ cậu chạy ra nước ngoài nhiều năm như vậy, hiện tại trở lại động động ngón tay liền muốn cậu câu trả về?"

Cô ấy nghiêm túc vài phần, "Mình nói cho cậu biết, cậu không thể mềm lòng dễ dàng như vậy! Lòng dạ đàn ông, anh ta khẳng định không bỏ cậu xuống được, cho nên tới tìm cậu, nhưng lại không muốn ném mặt mũi, cho nên làm bộ không phải cố tình tới tìm cậu, nhưng lại không muốn duy trì mối quan hệ không nhạt không mặn, cho nên nguy trang "thân sĩ" đi cửa cẩm cậu!"

"Tuy nhiên, anh ta không thể tưởng tượng được, cậu có một nhân tài như tớ bên cạnh. Tuyệt đối không thể tùy tiện bị anh ta cửa cẩm đến choáng đầu hoa mắt! Hường thụ, như gần như xa, anh ta tiến thêm một bước cậu lui một bước, anh ta lui một bước, cậu tiến thêm một bước! Biết không?"

Nhạc Cẩm hưng phấn giảng dạy đạo lý giảng co, bị chính trí tuệ của mình làm cho ngạc nhiên, quay đầu thấy Thời Ôn không biết khi nào đã dựa vào sofa ôm gối ngủ.

Nhạc Cẩm "....."

.....

Thời Ôn mơ một giấc mộng —— có người cào cô, cào xong chân trái cào chân phải, cào xong chân phải cào chân trái, như vậy cào cả đêm.

Thời Ôn mệt mỏi suốt một đêm cũng chưa tỉnh lại.

Rất cuộc, âm thanh đập cửa dồn dập đem cô đánh thức, kéo cô ra từ hố đen mộng lung.

Thời Ôn đột nhiên mở mắt ra, kéo chăn, lòng còn sợ hãi mà nhìn chân của mình.

Thật là đáng sợ.....

"Tiểu Ôn ——"

Thời Ôn lúc này mới ý thức được âm thanh vừa này là Nhạc Cẩm ở gõ cửa phòng cô.

Cô xuống giường đi mở cửa.

Cửa mới vừa mở ra, một cái di động liền vọt vào tới, màn hình hướng tới cô.

Nhạc Cẩm "Tiểu Ôn cậu nổi tiếng rồi!!"

Thời Ôn xoa xoa mắt, ghé sát vào xem màn hình di động.

Hot search thứ nhất: Thời Ôn bị bao dưỡng

"Cái gì?!" Thời Ôn cầm lấy di động.

Nhạc Cẩm câu lấy vai cô, "Cậu đừng vội, xem cái tiếp theo."

Hot search thứ hai: [Phòng làm việc của Thời Ôn]

Thời Ôn mờ mịt, "Mình không có công ty quản lý."

Nhạc Cẩm click mở hot search thứ hai, "Cái phòng làm việc này cũng không phải là phòng làm việc, là một người, lúc không có gì để chứng thực, chính là nó mười phút sau khi cậu bị bôi đen liền đăng video làm sáng tỏ!"

Nhạc Cẩm cười tủm tỉm: "Mình hợp tình hợp lý nghi ngờ, cái Weibo này là bạn trai cũ của cậu!"

Sel: đừng quên vote và cmt để chúng mình có thêm động lực nheee ☐

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Ôn Ôn của anh □

Editor: Sel

Thời Ôn chỉ cần nhìn qua weibo liền biết tại sao lại có chuyện này.

Là ảnh chụp tối hôm qua, Trần Trì đưa cô về.

Trong ảnh, cô đứng gần siêu xe, mà người ngồi ở ghế lái, từ trợ lý của Trần Trì lại đột nhiên trở thành một người đàn ông trung niên.

Thời Ôn cũng không đọc bình luận mà lướt xuống xem [phòng làm việc của Thời Ôn] thanh minh.

Cũng không thể nói là thanh minh.

Chỉ là đối phương lời ít ý nhiều làm sáng tỏ:

"Là giả!"

Trong hình, vị trí của Thời Ôn vẫn không thay đổi, nhưng người ngồi ở ghế lái lại trở thành một người phụ nữ.

"Minh cảm thấy nhất định là có người mua hot search để bôi đen cậu, nhưng không nghĩ tới nhanh như vậy đã được làm sáng tỏ rồi." Nhạc Cẩm ở bên cạnh vẫn còn nói mãi không ngừng.

Thời Ôn gật gật đầu. Dựa theo mức độ nổi tiếng của cô hiện nay, thì cho dù có bị bao dưỡng đi chăng nữa cũng sẽ không có khả năng đứng đầu hot search. Mấy năm nay cô có đóng mấy bộ điện ảnh, danh tiếng cũng tốt, nhưng không phải rất nổi, fans cũng chỉ có hơn 2 triệu.

Cô lại không ngừng được mà nghĩ, tài khoản weibo [phòng làm việc của Thời Ôn] có khi nào là của anh...

Phòng khách truyền đến tiếng chuông cửa.

"Đề mình ra xem!" Nhạc Cẩm nhanh chóng chạy ra ngoài.

Ngón tay Thời Ôn ở trên màn hình trượt xuống, nhìn thấy mấy bình luận không tốt đẹp lắm liền tiện tay tắt đi.

"Tiểu Ôn! Cậu lại đây..."

Thời Ôn nghe thấy giọng nói của Nhạc Cẩm có chút gấp gáp, vội vàng đi tới.

Nhạc Cẩm chỉ ống nghe trong tay, không đầu không đuôi nói:

"Anh ta ở dưới lầu chờ cậu!"

Thời Ôn: "Cái gì? Ai cơ?"

Nhạc Cẩm cười quái dị: "Bạn trai cũ của cậu!"

Thời Ôn: "?!"

Nhạc Cẩm nhướn mày mở cửa: "Anh ta bảo đến lấy khăn tay với dù!"

Thời Ôn nhẹ giọng lắm bảm: "Sao lúc đó bảo không cần?"

"Đang nói với cậu đó!" Nhạc Cẩm đột nhiên đề cao âm lượng, dọa Thời Ôn nhảy dựng.

Cô nàng ý vị thâm trường mà vỗ vỗ vai Thời Ôn: "Xem đi, galant đưa cho cậu dù cũng là muốn tìm lý do để gặp cậu thôi..."

Thời Ôn nghe Nhạc Cẩm nói như vậy cũng cảm thấy nghi ngờ, cô lắc lắc đầu, quay vào trong tủ đồ của Trần Trì.

Nhạc Cẩm cũng đi vào theo: "Cậu có tin đưa xong đồ, anh ta lại lấy cớ mời cậu ăn cơm không?"

Phản ứng đầu tiên của Thời Ôn chính là nhìn quần áo trên người mình, sau đó ý thức được động tác theo bản năng thì lại ảo não mà nhún mi.

Cô không nói chuyện với Nhạc Cẩm nữa mà chậm rãi đi xuống lầu.

Nhạc Cẩm cho rằng cô không tin mình, còn nói với theo:

"Cuộc với mình không? Ai thua phải nấu cơm đấy nhé!"

"Không cuộc thì vẫn là mình nấu cơm mà!"

Thời Ôn nói xong liền xoay người chạy đi.

Nhạc Cẩm dựa vào tay vịn cầu thang, thở dài, trong mắt tràn ngập tiếc nuối:

"Haizz. Mình mà là đàn ông thì tốt biết mấy. Cô gái tốt như vậy, lên được phòng khách lại xuống được phòng bếp, ôn nhu săn sóc còn đáng yêu động lòng người, bình thường còn biết làm nũng, miệng nhỏ cũng rất ngọt, đôi khi hơi ngốc nhưng lúc cần thông minh lại rất thông minh, đáng tiếc lại rơi vào tay của tên đàn ông thú vị kia, đúng thật là..."

"Tiểu Cẩm, con cứ lâu lâu bày cái gì thế?"

Một thanh âm già nua đánh gãy lời lải nhải của Nhạc Cẩm.

"Bà Tổng!" Nhạc Cẩm đứng thẳng: "Bà đi mua thức ăn ạ?"

"Ừ, hôm nay con không phải đi diễn à? Còn Tiểu Ôn đâu sao không thấy? Bà còn muốn để nó làm thịt viên với bà đây." Về mặt bà Tổng hiền từ nói.

Nhạc Cẩm nhìn hai cái răng đã rụng của bà: "Bà đừng ăn thịt viên nữa, Tiểu Ôn..." ánh mắt cô nàng đột nhiên sáng lên, "hắc hắc" cười hai tiếng: "Bà Tổng, lát nữa bà xuống dưới lầu có thể giúp con một chuyện không? Bà chỉ cần nói là..."

Cách cửa sắt nhìn thấy xe của Trần Trì, trong lòng Thời Ôn không tránh khỏi có chút sợ hãi.

Chắc sẽ không bị chụp ảnh phát tán lên mạng nữa chứ?

Nhưng mà, nếu tài khoản [phòng làm việc của Thời Ôn] kia thật sự là anh, hẳn là anh sẽ không lái chiếc xe này đến đây.

Thời Ôn nghĩ vậy, con người âm thầm vài phần.

Ngoài cửa, Trần Trì đứng ở trước xe, một thân tây trang phẳng phiu, hơi cúi đầu, tóc trán rũ ở giữa lông mày, mắt kính to vàng dưới mặt trời giống như phát sáng.

Nghe được tiếng mở cửa, anh hơi xốc mi, ngẩng đầu nhìn cô đi ra.

Thời Ôn nhìn gương mặt kia, trong phút chốc giống như nhìn thấy bóng dáng của thiếu niên năm ấy. Nhưng ngay sau đó đã bị sự lễ phép ôn đạm (ôn nhu + đạm mạc) của anh đánh nát.

"Cảm ơn." Trần Trì đi đến trước mặt cô: "Về đến nhà mới phát hiện cây dù này là một đàn anh tặng cho tôi."

Thời Ôn lắc đầu chia chiếc dù ra: "Không cần cảm ơn, dù sao cũng là đồ của anh."

Trần Trì cầm lấy dù đưa cho Tổng Đăng.

Tổng Đăng mặt không biểu tình nhận lấy.

Cả đêm điên cuồng làm việc, sáng cũng không thèm quay về nhà ngủ mà chạy đến đây lấy dù?

Cho dù muốn gặp mặt thì cũng đâu cần vội vàng như thế.

Trần Trì đem khăn tay để vào trong túi áo, hương thơm nhàn nhạt lây dính trên khăn tay xông vào mũi.

Mùi thơm giống y hệt trên người của cô.

Trần Trì rũ mắt, che đi cảm xúc dưới đáy mắt: "Tôi có thể hỏi một chuyện không? Em dùng nước giặt quần áo hăng nào vậy?"

Thời Ôn không quen anh dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với mình, rõ ràng đêm qua vẫn còn bình thường.

Lúc còn đi học, có gì muốn nói anh đều nói trực tiếp mà không quanh co, bây giờ có thể nói một cách bình thường, còn cô tình muốn hỏi như vậy...

Trần Trì thấy cô không nói lời nào, câu "sữa tắm hăng gì?" cũng bị nghẹn trở về: "Không tiện nói cũng không sao."

Thời Ôn vừa định nói chuyện, phía sau đã vang lên thanh âm quen thuộc:

"Tiểu Ôn..."

Cô quay đầu, nhìn thấy bà Tổng liền mỉm cười: "Bà Tổng đi mua đồ ăn ạ?"

Trần Trì nhìn cô tươi cười, con ngươi hơi ám lại.

Sau khi về nước còn chưa thấy cô cười với ai như vậy.

Không phải cười lễ phép, không phải cười nhạt...mà là rất ngọt.

Bà Tổng vừa thấy Thời Ôn là thích đến không chịu được. Chẳng qua trong nhà chỉ có cô cháu gái, chứ bà mà có cháu trai thì nhất định hỏi cưới Thời Ôn về làm dâu.

Nghĩ vậy, bà Tổng không quên lời dặn dò của Nhạc Cẩm, chuyển mắt nhìn Trần Trì, cả người bỗng ngây ngẩn.

Đẹp trai thế này cơ à? Nhưng cũng không đáng tin cậy, bảo sao Tiểu Cẩm lại nhờ bà nói những câu đó, phỏng chừng là muốn tạo cảm giác nguy cơ cho thằng nhóc kia.

Bà Tổng ho khan hai tiếng: "Người theo đuổi Tiểu Ôn cũng nhiều thật. Lần nào cũng là siêu xe, trên người mặc tây trang, lớn lên lại đẹp trai như vậy. Con nhất định phải chọn lựa cho kỹ đấy nhé, không cần gấp, dù sao cũng nhiều người tốt như thế, cứ từ từ mà chọn."

Bà Tổng hoàn thành nhiệm vụ liền tập tễnh rời đi.

Thời Ôn:???

Mấy năm nay người theo đuổi Thời Ôn đúng là ùn ùn không dứt, nhưng thái độ của cô quá xa cách, bọn họ theo đuổi không lâu liền từ bỏ, chưa ai quá nửa năm.

Hơn nữa, đàn ông hiện tại đều thích kiểu có qua có lại. Thời Ôn chỉ cần phát hiện có chỗ không đúng thì sẽ cách xa ngay lập tức, mời ăn một bữa cơm đã là chuyện khó, đưa cô về nhà lại càng không thể.

Chỉ có tối hôm qua là ngoại lệ...

Đúng ra bà Tổng chưa từng gặp qua những người theo đuổi Thời Ôn trước đây.

Ánh mắt Thời Ôn sáng lên.

Nhạc Cẩm!

Cô lập tức quay sang nhìn Trần Trì.

Khoé miệng người đàn ông vẫn treo nụ cười nhàn nhạt kia, nhưng đôi mắt dưới mắt kính tơ vàng đã sớm bại lộ cảm xúc. Con ngươi trắng đen rõ ràng, âm u tối sẫm không thể nào quên thuộc hơn.

Bảy năm trước, hầu như mỗi ngày cô đều có thể nhìn thấy, lúc đó ngày nào anh cũng giống như một bình giấm chua.

Cảm giác quen thuộc ủa đến khiến đầu ngón tay Thời Ôn tê dại.

Trần Trì nỗ lực làm nụ cười ở khoé miệng không sụp xuống.

Dù sao cũng nhiều người đàn ông tốt như vậy?

Đúng không?

Ai dám tới gần cô?

Ai dám?

Trần Trì tự cảm nhận được bản thân lúc này đang toát ra lệ khí, anh hơi chững lại một chút.

Chua xót, ghen ghét, âm u, lãnh lẽ...

Những cảm xúc này sau một năm sang nước ngoài đã dần dần biến mất, anh tích cực tiến hành tâm lý trị liệu, từ đó đến nay chưa từng mất khống chế lần nào cả.

"Trần Trì, tài khoản weibo kia là của anh sao?"

Thời Ôn nhỏ giọng hỏi.

Trần Trì nhắm mắt, bình ổn lại cảm xúc: "Cái gì? Tài khoản weibo nào?"

Thời Ôn ghen lại, quan sát biểu tình của anh, thoát nhìn giống như không hề biết "tài khoản weibo" là cái gì...

Thời Ôn rũ mắt: "Không có gì. Vậy không có gì thì tôi vào trước."

Trần Trì mím môi nhìn chân cô: "Chân thế nào rồi?"

"Không sao, chỉ là vết thương nhỏ thôi."

"Vậy cũng phải chú ý!"

Thời Ôn hơi giật mình.

Trần Trì nhàn nhạt nói: "Không phải em thích khiêu vũ à?"

"À, tôi sẽ chú ý." Thời Ôn nhìn anh vẫy vẫy tay: "Tôi lên nhà đây, tạm biệt!"

Trần Trì: "Gặp sau!"

Thân ảnh mảnh khảnh của thiếu nữ biến mất, Trần Trì nhìn hàng hiên trống rỗng một hồi lâu mới ngồi vào trong xe.

Tổng Đăng mở cửa xe: "Có cần tôi điều tra những người theo đuổi cô Thời không?"

"Không cần, không cần kiểm tra." Trần Trì cười như không cười, con ngươi phiếm lạnh lẽo: "Cạnh tranh công bằng!"

Tổng Đăng do dự một lát, cuối cùng vẫn hỏi: "Ngài...không cảm thấy lo lắng sao? Dù gì cũng đã 7 năm, nhờ cô Thời không còn như lúc trước..."

Trần Trì nghiêng đầu nhìn về phía chung cư Thời Ôn ở, nhếch miệng: "Cô ấy không thay đổi."

Vừa trở lại, anh chỉ cần nhìn một cái là có thể xác định, cô vẫn là Ôn Ôn của anh.

-

"Trường hợp của hai cậu cũng hoà bình quá rồi đấy!" Nhạc Cẩm không thể tưởng tượng: "Cậu chắc là hai người chia tay không vui, xa cách 7 năm mới gặp lại đây chứ?"

Thời Ôn thay dép lê, chạy đến nằm xuống sofa: "Không thì thế nào? Chẳng lẽ đánh một trận?"

Nhạc Cẩm ngồi xuống cạnh cô: "Thế nào? Anh ta có mời cậu ăn cơm không? Mình đã tìm bà Tổng trợ uy đấy!"

Thời Ôn lắc đầu: "Không có, đi nấu cơm thôi đồng chí Tiểu Cẩm."

"Không có khả năng, nghe bà Tổng nói vậy rồi là chắc chắn anh ta sẽ cảm thấy có nguy cơ. Vậy mà không tranh thủ cơ hội mời cậu ăn cơm, chẳng lẽ không còn thích cậu?"

Thời Ôn ngẩng mặt, tay nhỏ vô ý thức cào cào gối ôm, rầm rì nói thầm:

"Mình cảm thấy, anh ấy vẫn còn để ý mình..."

Nhạc Cẩm tròn to mắt: "Hả? Sao cậu lại cảm thấy vậy?"

Thời Ôn nhìn vết thương ở chân, lại nghĩ đến ánh mắt quen thuộc kia của anh:

"Cảm giác vậy. Nhưng mà...mình vẫn thấy kì quái."

Cô vui mặt vào gối ôm: "Mình còn cho rằng anh ấy sẽ trách mình, bởi vì trong lòng anh ấy mình là người vứt bỏ anh. Suốt 7 năm, Trần Trì trở về không chỉ không trách mình, mà còn đối với mình khá tốt."

Nhạc Cẩm nâng má suy nghĩ, sau đó mặt biến sắc: "Mình biết rồi! Nhất định là anh ta muốn trả thù cậu. Trước tiên trêu đùa cậu, đợi lừa được cậu vào tròng liền vứt bỏ cậu."

"Không phải..." Thời Ôn ngồi dậy, khuôn mặt nhỏ cũng nhăn lại: "Trần Trì không phức tạp vậy đâu, anh ấy rất đơn giản..."

Nhạc Cẩm bĩu môi, càng nghĩ càng cảm thấy Trần Trì có vấn đề, tuyệt đối không đáng tin.

Cô lấy điện thoại ra, trang chủ weibo vẫn còn đó.

Đứng đầu hotsearch: Thời Ôn tự biên tự diễn.

Nhạc Cẩm??!

"Tiểu Ôn..." Cô kéo tay áo Thời Ôn: "Cậu chắc chắn là bị theo dõi. Mọi chuyện xoay ngược lại rồi."

Thời Ôn chậm rì rì nâng mắt: "Cái gì?"

Nhạc Cẩm thò lại gần, nhần mĩ: "Có người tìm ra được tài khoản [phòng làm việc của Thời Ôn] cùng người bôi đen cậu đều là một người. Bây giờ cộng đồng mạng đều nói cậu tự biên tự diễn, chẳng có ai rảnh rỗi mà bỏ một đồng tiền mua hotsearch để bôi đen cậu cả!"

Cô nàng lướt xuống phân bình luận, thấy nơi nơi đều là những câu chữ khó nghe, không nhịn nổi nữa mà trực tiếp mắng: "Những người này có đầu óc không vậy? Dám nói cậu giả thanh cao? Cậu giả thanh cao lúc nào? Con mẹ nó đám người này đúng là có mắt như mù!"

Thời Ôn nhìn vài lần, không hứng thú lắm: "Đừng tức giận, không sao đâu!"

Nhạc Cẩm nhú mày: "Cậu không tức giận chút nào à?"

Thời Ôn lắc đầu.

Trước kia cô sợ, là bởi vì đời trước sự việc bạo lực mạng kia gây ra hậu quả quá lớn. Nhưng qua ngày 16 tháng 4 năm ấy, cô đã sớm không còn sợ hãi nữa.

Sợ cũng không sợ, cũng không tức giận.

Nhạc Cẩm hùng hổ đánh chữ, liên tục nói: "Minh mặc kệ! Đám người này nói chuyện thái độ chết đi được, dám mắng Tiểu Ôn nhà mình, bọn này tới số rồi!"

Thời Ôn kéo lấy tay cô nàng, nhỏ giọng nói: "Chúng ta là người bận bịu, bọn họ lại rảnh rỗi, căn bản không cùng một thế giới. Những người rảnh rỗi kia không thể hiểu được thế giới của người bận bịu. Chúng ta không cần vì mấy việc con con này mà bận tâm."

Nhạc Cẩm nhìn cô một hồi lâu, Thời Ôn còn tưởng cô nàng nghe hiểu lời mình nói, ai ngờ cô nàng lại sáng mắt lên: "Minh phải đem những lời cậu vừa nói nói cho bọn họ nghe, cho bọn họ tức chết! Hahahaha..."

Thời Ôn: "..."

Chuông cửa đột nhiên kêu lên.

Nhạc Cẩm ngừng tay, không kiên nhẫn: "Ai vậy? Không phải bạn trai cũ của cậu đó chứ?"

Thời Ôn ngồi dậy, chậm chạp lắc đầu.

Nhạc Cẩm chạy ra mở cửa: "Ai vậy?"

Cô nàng quay đầu: "Tiểu Ôn, chị cậu."

Thời Ôn kinh ngạc: "Hà?"

Không lâu sau Thời Noãn đã lên đây. Trên người cô vẫn còn mặc đồ công sở, vừa bước vào đã tự rót cho mình cốc nước.

"Khát muốn chết. Tên luật sư của bên kia đúng là lắm mồm."

Thời Ôn bật cười, đứng lên sửa sang lại gối ôm trên sofa:

"Sao chị lại tới đây? Không phải dạo này chị đang có án tử quan trọng lắm à?"

Thời Noãn nằm liệt trên sofa, tức giận trừng mắt nhìn Thời Ôn: "Còn không phải tại em à? Không lúc nào khiến người khác bớt lo cả."

Thời Ôn ngồi xuống: "Là chuyện trên hotsearch? Không sao đâu chị."

Thời Noãn ngồi thẳng, biểu tình có chút nghiêm túc: "Tiểu Ôn, Trần Trì về nước rồi đúng không?"

Thời Ôn chà xát vấy, gật đầu.

Thời Noãn cười lạnh: "Chị biết ngay mà. Biết hotsearch ai mua không? Là Thẩm thị đấy."

Ánh mắt Thời Ôn hơi loé.

Thẩm thị?

Là muốn thử xem Trần Trì còn tình cảm với cô không sao?

Thời Ôn nhủ vậy.

Tại sao phải làm như vậy?

Rõ ràng là mẹ ruột của Trần Tri, là người thân duy nhất trên đời này của anh, tại sao đã không làm chỗ dựa cho anh mà năm lần bảy lượt khiến anh đau khổ?

Sel: đừng quên vote và cmt để mình có thêm động lực nhaaa ☐ *luv all*

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Ôn Ôn, anh rất nhớ em ☐

Editor: Mary (definitelynotmy)

Beta-er: Sel

Buổi sáng, Thời Ôn bị người khác làm cho tỉnh giấc, cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn đến Thời Noãn trên giường liền hít ngược một hơi khí lạnh.

Thời Noãn mị mắt, "Ánh mắt của em thế này là vì chị không phải đàn ông à?"

Thời Ôn lúc này mới tỉnh lại, "Không phải, em quên mất ngày hôm qua chị ở lại đây."

Thời Noãn hừ lạnh, đưa điện thoại di động đến trước mặt cô, "Có chuyện biến mới. Xuất hiện một nữ phú nhị đại, có gần ngàn vạn fans trên Weibo, kêu là 【tiểu tinh linh tinh lọc giới giải trí】, chuyên môn làm rõ chuyện thực hư trong giới giải trí."

"Cô ấy chứng thực hai bức ảnh đều là photoshop, mà đêm đó đưa em về nhà chính là người của mình. Nói là fans của em, vô cùng yêu quý, còn nói có người cô ý bôi đen em. Lời của cô ấy rất đáng tin cậy, cho nên hiện tại cư dân mạng đều cảm thấy em vô tội, hơn nữa.....ai cũng cảm thấy việc kia là C&S cố tình chèn ép Thẩm thị."

Thời Ôn nghe được sững sốt. Cô chú ý đến một câu cuối cùng, "C&S? Công ty Trần Tri?"

Thời Noãn gật đầu.

"Vì sao?" Thời Ôn: "Em không quen biết người này."

Thời Noãn dựa đến vách giường, "Có lẽ là cậu ta giúp em đi..... Chuyện của hai em rốt cuộc là như thế nào?"

Thời Ôn luồn tay giữa mái tóc tản ra, "Em cũng không biết hiện tại chúng em như thế nào nữa."

Thời Noãn nhìn cô một hồi, thờ dãi, "Có gì thì nói với chị một tiếng. Chị còn có việc, đi trước đây."

Sau khi Thời Noãn rời đi, Thời Ôn vẫn nằm ở trên giường. Nằm như thế nào cũng không thoải mái.

Cuối cùng cô mở Weibo ra, tìm đến hot search, nhìn một vòng, không có hứng thú click vào, lo lắng quét đến phía dưới hot search.

Doãn Song Song nói xấu

《tê ảnh》bị gián đoạn, chính là bởi vì Doãn Song Song đối với trang phục không hài lòng, hơn nữa cô ấy còn đi học, liền trực tiếp bãi công.

Vì thế, tạm dừng quay hình. Đem trang phục đổi mới, chờ chương trình học kết thúc mới có thể bắt đầu.

Lúc này sao lại xuất hiện hot search?

Thời Ôn click mở.

Doãn Song Song nói xấu # Doãn Song Song rạng sáng hai giờ viết bài viết bôi đen Thời Ôn trên Weibo, một phút sau trong nội bộ hủy bài viết. Được biết, Doãn Song Song cùng Thời Ôn đang tham dự 《tê ảnh》, ở trong kịch bản sắm vai đồng môn hảo tỷ muội. Mà Doãn Song Song này đối với "Hảo tỷ muội" lại đi bôi đen. Bộ phim《tê ảnh》vốn là điện ảnh dành cho một bộ phận khán giả nhỏ, còn có thể thuận lợi quay hình không?

Huyệt Thái Dương của Thời Ôn bỗng trở nên đau đớn.

Chuyện này chưa xong, chuyện khác lại tới.

Thời Ôn đem đầu chui vào trong ổ chăn. Tiếng chuông di động loáng thoáng truyền đến lỗ tai.

Cô sờ tới di động, "Ủm, ai vậy?"

"Tiểu Ôn, sao giọng cậu lại ư ử oải thế? Vì chuyện trên Weibo à?"

Đầu Thời Ôn chui từ trong chăn ra, đôi mắt bởi vì hưng phấn mà sáng lên, "Tiểu Đình?"

Vương Đình cười khẽ, "Gần đây mình hơi bận, đã lâu không liên lạc."

Thời Ôn ngồi dậy, "Đúng đấy, cậu vẫn còn nhớ đến mình cơ à?"

Vương Đình suy đoán Thời Ôn không vui vì chuyện trên Weibo, không nhắc lại, trịnh trọng nói: "Mình mang đến cho cậu một tin tốt đây!"

"Tin tốt gì vậy?"

Trong giọng nói Vương Đình giấu không được ý cười, "Mình sắp kết hôn."

Thời Ôn không tự giác nâng cao thanh âm, "Cái gì? Cậu sắp kết hôn?"

"Ủm, cùng Đỗ Khải Trình."

Thời Ôn: "Không phải cậu nói đợi đến khi cậu ấy phải cầu hôn theo 99 kiểu khác nhau mới đồng ý sao?"

Vương Đình: "Cầu hôn rồi nha, hết 99 kiểu!"

Thời Ôn kinh ngạc, "Nhanh như vậy?"

"Chỉ nửa năm thôi..... Hơn nữa, anh ấy đuổi theo tớ nhiều năm như vậy."

"Nhiều năm như vậy, thật tốt." Thời Ôn thất thần mà nói, có hăm mộ có cảm khái còn có một cảm giác không nói nên lời, cô lướt qua cảm xúc lung tung rối loạn, lớn giọng nói: "Chúc mừng cậu bạn học Vương Đình! Cậu sắp kết hôn!"

"Cảm ơn! Mình gọi điện thoại tới, chính là mời cậu tham dự hôn lễ của mình!"

"Mình nhất định sẽ đi! Mặc kệ có bận hay không!"

Vương Đình cười, "Nhưng mà, phụ dâu bị em tớ dành rồi, cậu phải ăn nhậu chơi bồi tới bến đi!"

"Được!"

"Tiểu Ôn..... Mình có gửi tin nhắn cho Trần Trì....."

Tươi cười trên mặt Thời Ôn hơi ngưng lại.

"Cậu ấy trả lời, nói là sẽ đến."

Thời Ôn cảm thấy sét đánh giữa trời quang, thật thà nói: "Cái gì? Cậu đang nói, cậu gọi số di động mà anh ấy dùng hồi còn học cao trung? Anh ấy vẫn trả lời sao?"

"Ủm."

"Sao có thể....."

Một năm mới vừa xa nhau kia, ban đêm cô không chịu không nổi gọi điện rất nhiều lần, đều hiện lên không thể kết nối.

"Mình chắc chắn mà. Tiểu Ôn, mình hy vọng cậu cũng có kết cục tốt, thật sự thực hy vọng."

Trò chuyện xong, Thời Ôn lướt đến danh bạ điện thoại.

Một dãy số được lưu từ rất lâu, không chút nào thay đổi.

Sau khi về nước anh ấy, đem số điện thoại đổi trở lại sao?

Nhân vật của Doãn Song Song bị thay đổi.

Thời gian bắt đầu quay ở sau đám cưới của Vương Đình.

Thời Ôn không muốn cố tình làm gì quá nổi bật, nhưng tham dự đám cưới ngày đó cô vẫn trang điểm nhẹ sạch sẽ lại xinh đẹp.

Đỗ Khải Trình ấp ủ nguyện vọng đã mấy năm, kết hôn không khỏi phô trương. Ở khách sạn quý nhất Nam Đầu.

Nhiều năm như vậy Thời Ôn không có ý định kết hôn, thậm chí yêu đương cũng không nhắc đến.

Đi vào sảnh khách sạn. Bỗng nhiên trong lòng xúc động.

Váy cưới trắng, bó hoa đẹp trên tay, mỗi người trên mặt đều tươi cười, bầu không khí mỹ mãn.

Đặc biệt có lực hấp dẫn.

Thời Ôn đến phòng thay đồ nhìn thấy Vương Đình tức khắc hốc mắt liền ươn ướt.

Bảy năm trôi qua, bọn họ đã sớm không phải những thiếu nữ lúc trước. Nhưng một khắc ôm lấy nhau, lại phảng phất trở lại ngày tháng trên ghế nhà trường.

Thời Ôn: "Tiểu Đình cậu thật đẹp."

Vương Đình: "Cậu cũng xinh! Mình còn sợ cậu cướp mất spotlight của tớ."

"Sao có thể, cậu đẹp như vậy."

"Ha ha ha, nói giỡn thôi, cậu trang điểm như thế nào hôm nay cũng không nổi bằng tớ đâu."

Hai người nói giỡn một hồi, Vương Đình vẫn chưa sửa soạn xong, ngồi trở lại trước bàn trang điểm, "Tiểu Ôn, cậu đi ra ngoài trước đi, có rất nhiều bạn trong lớp cũng tới."

Thời Ôn do dự, nhưng vẫn đi ra ngoài.

Thật nhiều bạn học cũ cũng đến.

Nhưng cô liếc mắt một cái nhìn thấy đều là những gương mặt xa lạ, ngẫu nhiên có mấy người quen thuộc, cô cũng không nhớ tên.

Sinh hoạt của Thời Ôn lúc cao trung thu gọn ở một góc phòng học. Nơi đó rất nhỏ, nhỏ đến chỉ có cô và Trần Trì, lớn một chút, có Vương Đình và Đỗ Khải Trình.

Lại lớn một chút, chính là một mảnh đất xa lạ.

"Cậu xem —— đẹp trai quá."

"Hình như rất quen mắt! Là Trần Trì phải không?"

"Đúng rồi, cậu xem, bên kia là Thời Ôn ——"

"Wow, thật kích thích."

"Còn quen nhau đến tận bây giờ, hâm mộ chết tớ!"

"Cậu nói hai người bọn họ hôm nay có thể hay không....."

Suy nghĩ của Thời Ôn hơi hoảng, quay đầu nhìn lại. Liếc mắt một cái thấy được anh.

Trần Trì không để ý ánh mắt chung quanh, biểu tình tự nhiên mà nhìn quét giữa sân, dừng ở góc, anh cất bước, không nhanh không chậm đi qua.

Thời Ôn mím môi, nhìn người đàn ông từng bước một đi về phía mình. Rồi sau đó, đứng ở trước người cô.

"Em cũng tới?" Anh rũ mắt nhìn cô, thấp giọng hỏi.

Thời Ôn gật gật đầu.

Trên người thiếu nữ một bộ sắc váy champagne, làn váy tự nhiên buông xuống, dừng ở mắt cá chân, cổ hình chữ V, cũng không lộ. Nhưng xương quai xanh trắng nõn kia cùng cánh tay vẫn đáng chú ý.

Anh bất động thanh sắc dòi đi mắt, "Hôm nay em rất đẹp."

Trên mặt Thôi Ôn hiện lên ứng đồ, nhìn anh mặc trên người tây trang màu xanh, nói: "Bộ tây trang này nhìn rất hợp với anh."

Cả sắc thái lẫn khí chất.

Khỏe miệng Trần Trì nhẹ cong.

"Thôi Ôn? Trần Trì?" Một người đàn ông nhìn hai người đi tới, trên mặt đỏ ửng, rõ ràng vừa uống rượu xong.

Phản ứng đầu tiên của Thôi Ôn chính là đi nhìn Trần Trì, Trần Trì cũng quay qua.

Ánh mắt gặp nhau, thấy rõ nghi hoặc trong mắt nhau, cùng bật cười.

Bọn họ cũng không biết người này là ai.

Lúc cao trung Thôi Ôn chỉ nghĩ làm thế nào để thay đổi bi kịch đời trước, thế giới của cô đại bộ phận đều là Trần Trì.

Mà anh, cũng chỉ có cô.

Bọn họ đều ngây ngốc tại góc phòng học kia, đắm chìm ở thế giới thuộc về bọn họ, không cần ngừng đầu xem người khác, cũng rất xuất sắc.

Mà hiện tại, cô có cuộc sống của cô, thiếu niên lúc trước ý vào cô, trong mắt chỉ có cô cũng đã có cuộc sống cho riêng mình.

Thôi Ôn uống ly rượu trên tay.

Lúc Vương Đình cùng Đỗ Khải Trình trao nhẫn, lại uống một ly.

Trước khi hôn lễ kết thúc, cô còn uống thêm một ly rượu.

Đáng tiếc cô không say, cơ thể có chút mông lung, đầu óc lại rõ ràng đến đáng sợ.

Cô cảm thấy có chút buồn cười.

Cô lại muốn sau khi uống say làm cái gì đó.

Có tà tâm, không có nghĩa là có gan làm loạn.

Khi Thôi Ôn ôm Trần Trì say đến rối tinh rối mù, khẳng định chính mình là loại người này.

Thôi Ôn dùng sức lực thật lớn mới đưa anh đến ghế dài trong sảnh của khách sạn.

Sau khi Trần Trì uống say, cái gọi là "Thân sĩ" biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Ấu trĩ lại bướng bỉnh, chết sống không chịu để cho người khác dìu anh.

Thôi Ôn từ trong túi móc ra khăn giấy, lại đẩy tóc mái trên trán Trần Trì ra, thay anh lau mồ hôi.

"Trần Trì, uống nước." Thôi Ôn nước ấm vừa mới lấy từ người phục vụ trong tay, đưa đến bên miệng Trần Trì.

Trần Trì nhắm mắt, không có động tĩnh.

Cô nhẹ nhàng đợi, không muốn bắt anh uống nước, khe khẽ thở dài, đem ly nước để trên mặt đất.

Trên người có mấy túi quần áo, không biết di động để chỗ nào.

Thôi Ôn tìm trong túi áo gần cô nhất, cô vươn tay, sờ soạng một hồi.

Ngón tay cảm nhận được xúc cảm lạnh băng.

Di động.

Thôi Ôn nhẹ nhàng móc ra.

Vẫn không có khóa màn hình.

Số liên lạc không nhiều lắm.

Cô nghĩ, hẳn là đa số đều là trực tiếp liên hệ trợ lý của anh.

Tổng Đăng,

Cô nhớ rõ trợ lý của anh kêu như vậy.

Thời Ôn tìm được số di động của Tổng Đăng, nhanh chóng soạn tin nhắn, gửi qua.

Cô cẩn thận thả điện thoại di động lại, nhẹ nhàng rút tay về.

Thời điểm còn kém một centimet liền rời túi áo, cổ tay cô bị nắm lấy.

Độ ẩm trên tay làm cô phát run.

Không lâu sau, lực đạo trên cổ tay liền nhẹ đi, theo sát đó là đầu anh trực tiếp ngã trên vai cô.

Tìm Thời Ôn đập dồn dập dần dần bằng phẳng.

Cô nghiêng đầu, nhìn đến lông mi thật dài của anh, nhin không được duỗi tay sờ soạng một chút.

Mùi rượu nồng đậm, cô lại nghe thấy được hương vị quen thuộc.

Anh nói hương vị trên người cô không thay đổi. Mà hương vị trên người anh cũng không thay đổi. Vẫn là hương thơm mát lạnh, quen thuộc lại xa xăm, quen thuộc đến nỗi làm người ta cảm thấy không nhớ xa rồi.

Thời Ôn tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn bầu trời bị ánh đèn thành thị làm cho âm đạm.

Hy vọng Tổng Đăng có thể tới sớm một chút.

Nơi xa gió thổi tới, mái tóc dài của Thời Ôn bị thổi loạn, có vài sợi còn bỏ nhào trên mặt Trần Trì, cô vội vàng vén trở về, sửa sang lại tóc.

Cổ đột nhiên nóng lên, hô hấp ẩm ướt ôn nhu ập tới, Thời Ôn bị kích thích đến giật mình một cái.

Cô nghe được thanh âm mũi đang ngửi trên người mình. Rũ mắt liền thấy Trần Trì nhắm hai mắt, dựa đến cô càng ngày càng gần, không ngừng ngửi cái gì đó.

"Ôn Ôn....."

Nghẹn ngào ní non, tựa như rượu nguyên chất.

Anh đem mặt chôn ở cổ cô, giống như rút cuộc tìm được một vị trí vừa ý, thoải mái mà thờ dài một tiếng.

"Ôn Ôn, anh rất nhớ em."

Anh vươn tay gắt gao ôm lấy vòng eo cô, theo bản năng một chút lại một chút cọ xát cổ cô.

Cảm giác quen thuộc làm Thời Ôn run sợ, cô nhất thời cứng họng.

"Em thật hư!"

Anh lăm bằm, bỗng nhiên há mồm, cắn cổ cô.

Lực đạo cũng không nhẹ. Thời Ôn kêu rên một tiếng, run giọng gọi anh, "Trần Trì....."

Thanh âm chưa dứt, cổ nóng lên.

Anh ngậm lấy làn da kia của cô, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm, ôn nhu đảo qua dấu răng, lại khó nhin mút vào.

Xa cách bảy năm bao nhiêu thẹn thùng đều tan biến.

Thời Ôn giờ tay chống cái trán của anh, "Trần Trì, đang ở ngoài....."

Đầu anh bị đẩy ra, đôi mắt như cũ không mở ra được, mặt gục xuống.

Thời Ôn đỡ lấy đầu anh, ôn nhu trấn an: "Anh ngoan một chút, lúc sau em lại cho dựa vào."

Trần Trì: "Em thật hư."

Động tác của cô hơi dừng lại, rũ xuống mắt, tiếp tục đem anh dựa vào lưng ghế.

Thời Ôn lặng lẽ nhìn anh, tháo mắt kính xuống, anh nhắm hai mắt, tóc mềm mại rủ ở trên trán, bộ dạng ngủ yên yên tĩnh tĩnh, giống hệt bảy năm trước, một chút cũng chưa thay đổi.

"Nếu cảm thấy em thật hư, vì sao không rời đi."

Không có tiếng động.

Thời Ôn ngực nghẹn muốn chết, cô nhích lại gần anh, cố ý đổi đổi thanh âm, hỏi: "Trần Trì, anh có trách năm đó Thời Ôn rời xa anh không?"

Trần Trì mày nhăn lại, môi mông giật mình, "Tàn nhẫn."

Ánh mắt cô hơi lóe, "Vì sao..... Sau khi về nước, anh không cách xa cô ấy."

"Không cần."

Cô khẽ vuốt mắt anh đang nhăn lại, "Bảy năm, ở trong lòng anh, cô ấy vứt bỏ anh, rời xa anh suốt bảy năm, người phụ nữ như vậy, vì sao không né cô ấy thật xa..... Vì sao không hận cô ấy....."

"Cô ấy là của tôi, cậu không tự cách nói cô ấy."

Trần Trì bỗng chốc mở to mắt.

Tâm Thời Ôn lộp bộp, nhưng anh chỉ mở ra một chút, rất nhanh liền nhắm lại.

"Cô ấy là của tôi..... Tôi biến thành bộ dáng cô ấy thích..... Tôi sẽ khiến cô ấy yêu tôi, trở thành sinh mệnh cô ấy không thể dứt bỏ....."

"Thieu Hành, tôi cảm thấy chiều này của cậu rất tốt....."

"Ngày hôm qua cô ấy cười với tôi một chút....."

Thời Ôn ngồi một hồi lâu, không có nhúc nhích.

Sao lại ngốc như vậy.....

Gió nổi lên, lay động tóc cô, vô tình thổi đến một câu ôn như:

"Anh nhanh khiến em yêu anh đi, em sẽ ngoan ngoãn cảm thụ, ngoan ngoãn động tâm."

Sel: đừng quên vote và cmt để tui mình có thêm động lực nhaa ☐

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Cho dù em không trang điểm vẫn rất xinh đẹp ☐

Editor: Sel

chính thức khởi quay.

Buổi sáng ngày tiến vào đoàn phim, Thời Ôn dậy rất sớm. Máu trong người chảy xuôi, đưa đến các ngõ ngách trong cơ thể, xao động đến dị thường.

Sau khi hôn lễ kết thúc, Trần Trì cũng không có tìm cô thêm lần nào nữa.

"Mình thấy anh ấy chẳng có lý do gì để tìm mình cả!" Lúc ăn cơm sáng, Thời Ôn nói như vậy với Nhạc Cẩm.

Nhạc Cẩm nuốt xuống ngụm cháo, thật sự không thể hiểu nổi: "Vậy các cậu định làm thế nào?"

Thời Ôn gấp lấy một cái bánh bao nhỏ: "Anh ấy uống say xong nói muốn đùa bốn mình. Hồi còn học cao trung mình vẫn luôn mong Trần Trì có thể nói chuyện với mọi người nhiều một chút, không cần lúc nào cũng gai góc như vậy. Có lẽ anh ấy cảm thấy bản thân mình hiện tại rất thân sĩ..."

(thân sĩ: là kiểu người có học thức, đối nhân xử thế tốt á mọi người>)

Nói đến đây cô liền bật cười: "Dù sao anh ấy cũng phải dùng cái thân phận thân sĩ gì đó để trêu đùa mình, để mình lại thích anh ấy thêm một lần nữa."

Để anh có thể trở thành một người không thể thiếu trong sinh mệnh của cô.

"Trần Trì vẫn luôn cảm thấy mình không đủ thích anh ấy." Thời Ôn buông bánh bao, bắt đầu quấy cháo: "Hiện tại thân phận này khiến anh ấy tự tin như vậy, mình đương nhiên phải diễn cùng rồi."

Nhạc Cẩm tròn trĩnh mắt: "Cậu muốn nhân cơ hội này mà rèn luyện kỹ thuật diễn xuất đấy à?"

Thời Ôn cười khê: "Diễn một nhân vật lúc nào cũng bị trêu đùa có khó không nhỉ?"

"Diễn kịch thì không khó, nhưng cậu lúc nào cũng phải đoán ý nói đùa với anh ta thì không mệt à?"

Thời Ôn lắc đầu: "Không dám giấu cậu, mình còn có chút mong chờ đây này."

Ngậm cháo thiếu chút nữa bị Nhạc Cẩm phun ra: "Đm cậu bị sao vậy?"

Thời Ôn cẩn thận nâng lên chén cháo uống một ngụm: "Mình cũng không biết, nghĩ lại một chút thì cảm thấy như vậy chơi cũng vui."

"Cậu tự ngược đấy à?"

Cô chớp chớp mắt, nghiêng đầu nhìn Nhạc Cẩm: "Như vậy là tự ngược á?"

"Nếu không phải tự ngược thì chính là cậu nhàn rồi không có việc gì làm!"

Thời Ôn cười cười không nói.

-

Cảnh quay của hầu như đều ở ngoài trời, bởi vì đạo diễn muốn cố gắng để bộ phim đạt được cảm giác chân thật nhất.

Thời Ôn vừa đến đã đụng mặt Đinh Tư Thanh.

Đúng là oan gia thì ngộ hẹp.

Sau khi Thời Ôn quay xong bộ phim điện ảnh <Đường>, Ôn Tư Sương đã tự quyết định công khai quan hệ mẹ con của hai người.

Kết quả là rước về một màn ác chiến của fan, theo đó Thời Ôn cũng nổi tiếng hơn, mà antifan cũng không ít, nhưng phần lớn antifan đều là fan của Đinh Tư Thanh.

Hai người tận lực không chạm mặt, không xuất hiện cùng một chỗ.

Mà trùng hợp thay, bộ của Đinh Tư Thanh cũng có vài cảnh phải quay ở nơi này.

Cô ta mặc váy trắng đứng dưới cây hoa đào, nhìn thấy Thời Ôn cũng không quá kinh ngạc, chỉ lộ ra một nụ cười khéo léo.

Thời Ôn lại làm như không thấy mà dời tầm mắt.

Cô thật sự không có hứng diễn trò với cô ta. Chờ lát nữa Trần Trì tới, cô còn phải cùng anh diễn cho tròn vai.

Trước khi Thời Ôn hoá trang, Trần Trì mới không nhanh không chậm xuất hiện ở đoàn phim.

Vẫn là một thân tây trang, đầu tóc không chút cầu thả, mắt kính tơ vàng, nụ cười vừa lễ phép lại lạnh nhạt.

Thời Ôn ngồi ở trên ghế, nghĩ thầm, rốt cuộc anh còn phải nói chuyện với bao nhiêu người nữa mới có thể đến tìm cô.

Mười phút sau, người đàn ông đứng ở trước mặt Thời Ôn.

Thời Ôn nâng mắt, lẳng lặng nhìn anh, khoé môi treo một nụ cười nhạt.

Ánh mắt Trần Trì dừng ở khoé miệng cô hồi lâu mới miễn cưỡng rời đi: "Hôm đó cảm ơn em đã dìu tôi ra sofa."

Thời Ôn nhếch miệng cười nhẹ: "Không cần cảm ơn."

Một cánh hoa đào rơi xuống, dừng ở trên tóc của cô.

Trần Trì nhìn đến, không dấu hiệu vươn tay cầm lấy.

Thời Ôn không biết anh muốn làm gì, ngón tay cuộn tròn bên nhau, tim cũng đập nhanh hơn.

Trần Trì đem cánh hoa nhặt xuống, đưa ra trước mặt cô: "Hoa."

"À, cảm ơn..."

Thời Ôn cúi đầu, lỗ tai hồng lên, sợi tóc theo đà chảy xuống, lộ ra cằm cổ trắng nõn.

Trần Trì thu tay lại, không tiếng động cất cánh hoa vào trong túi áo: "Khi nào em có thời gian rảnh? Tôi muốn mời em một bữa để cảm ơn chuyện hôm đó!"

Thời Ôn nghiêm túc suy nghĩ: "Chiều ngày mai tôi rảnh."

Trần Trì không nghĩ tới cô sẽ đồng ý nhanh như vậy: "Được, vậy để tôi sắp xếp. À số điện thoại của em có thể cho tôi không? Có gì tôi sẽ báo với em một tiếng."

"Được."

Trao đổi số di động xong, Trần Trì cũng không còn lý do gì, đành miễn cưỡng rời đi.

Thời Ôn nhìn dãy số trong điện thoại.

Giống y hệt số điện thoại của anh hồi cao trung, có lẽ anh đã đổi lại.

Đáng tiếc, cô đã thay số từ sớm..Không biết trong lúc đêm khuya tĩnh lặng, anh có từng gọi cho cô hay không?

"Các người vẫn còn bên nhau?"

Thời Ôn hơi khựng lại, mới tắt màn hình điện thoại đi.

Đứng cách đó mấy mét, Đinh Tư Thanh mỉm cười, nhưng cũng không hỏi lại vấn đề vừa rồi: "Lát nữa tôi còn cảnh quay. Nhưng giày của tôi hơi chật...cô có thể, cho tôi mượn giày múa không? Dù sao cô cũng chưa phải quay, hơn nữa tôi thấy kiểu dáng giày của cô cũng khá giống giày của tôi."

Giày?

Chân?

Bị thương.

Bạo lực mạng ở đời trước.

Tuy bên trong Thời Ôn đã bắt đầu cảnh giác, nhưng bề ngoài vẫn nhẹ nhàng cười: "Ngại quá, tôi còn phải thử giày. Cô có thể hỏi nhân viên của bên cô mà."

Nụ cười trên mặt Đinh Tư Thanh cũng không thay đổi: "Được, làm phiền cô rồi."

Thời Ôn cúi đầu, con ngươi âm đạm

-

Văn phòng rộng rãi, bên trong chỉ có ba màu chủ đạo là trắng, xám và đen. Ánh nắng từ cửa sổ sát đất chiếu vào, cũng không khiến cho căn phòng trở nên ấm áp.

Mà người đàn ông ngồi ở sau bàn làm việc tâm tình lại rất tốt.

Trần Trì đem văn kiện ném sang một bên, nhìn Tổng Đăng trước mắt lạnh nhạt nói:

"Tiếp tục lũng đoạn tài nguyên của Thẩm thị."

Tổng Đăng gật đầu: "Vâng."

Trần Trì dựa lưng vào ghế, ngón tay gõ nhẹ nhẹ lên tay vịn: "Cậu cảm thấy nhà hàng tôi chọn thế nào?"

Tổng Đăng: "Rất sang trọng ạ!"

Có lẽ.

Trần Trì lạnh lùng liếc cậu ta: "Cậu theo đuổi vợ mình kiểu gì?"

Tổng Đăng do dự: "Vợ tôi...theo đuổi tôi."

Trần Trì thấp giọng cười: "Cuộc sống của cậu đúng là nhàm chán, không được trải nghiệm cảm giác theo đuổi vợ mình."

Tổng Đăng: "..."

Đột nhiên cửa văn phòng bị gõ hai tiếng.

Không chờ Trần Trì mở miệng, người kia đã tự ý mở cửa đi vào.

Trần Trì liếc mi, nhàn nhạt nhìn lại.

Tổng Đăng kinh ngạc, thấp giọng hô lên:

"George?"

Người phụ nữ tùy tay đóng cửa lại, tóc dừng trên bả vai, một thân váy màu ngấn màu đen, giày cao gót dẫm trên thảm nhung mềm mại, đi đến trước mặt Trần Trì.

"Đã lâu không gặp, Tổng Đăng!"

Tổng Đăng lễ phép cười cười.

"Cô vào bằng cách nào?"

Thanh âm của Trần Trì lạnh lùng vang lên.

George nhếch đôi môi đỏ chót, cười đến mủi phần quynh rũ: "Tôi lo lắng cho anh."

Sắc mặt Trần Trì cũng không hề thay đổi, lạnh nhạt nói: "Không cần, biến đi được rồi đấy."

George chống tay ở bàn làm việc của anh, nhưng lời nói lại là nói với Tổng Đăng: "Cậu về trước được không?"

Tổng Đăng liếc mắt nhìn Trần Trì, thấy đối phương không nói gì mới quay người rời đi, còn cẩn thận đóng cửa lại.

George đứng thẳng người: "Dù sao tôi cũng là bác sĩ tâm lý của anh 2 năm liền. Đầu phải anh không biết, ban đầu chỉ cần nhắc đến người phụ nữ kia anh liền mất khống chế, lúc ấy chỉ có tôi bên cạnh anh...Trần Trì, tôi lo lắng anh về nước nhìn thấy cô ta lại không bình tĩnh lần nữa."

Trần Trì vẫn không mặn không nhạt: "Hiện tại tôi rất tốt, cô biến đi được rồi đấy."

George bật cười thành tiếng: "Bây giờ ổn nhưng chưa chắc sau này vẫn vậy. Anh cảm thấy bản thân mình lúc này có thể chấp nhận một số chuyện sao?"

Mặt mày Trần Trì bất động.

George hạ giọng: "Tuồng tượng một chút đi, có người đàn ông khác ôm Ôn Ôn của anh, vuốt ve gương mặt của cô ta, hôn cô ta..."

Lý trí trong đầu Trần Trì giống như đứt đoạn, từng câu từng chữ mà người phụ nữ này nói ở trong đầu của anh lần lượt xuất hiện, cảm xúc áp lực hồi lâu lại long trời lở đất dâng lên.

Anh nắm chặt tay, gân xanh trên trán cũng nổi lên, gằn từng chữ một:

"Câm miệng, cút!"

George cười lạnh, tiếp tục nói: "Mới như vậy mà đã không chịu nổi? Bảy năm, anh biết cô ta đã yêu bao nhiêu người trong 7 năm ấy sao? Hôn môi chỉ là chuyện nhỏ, đêm khuya tỉnh lặng, họ vuốt ve thân thể của nhau, nói không chừng..."

"CÚT!"

Cầm Trần Trì căng thẳng, trong mắt là một mảnh đỏ tươi, lệ khí bắt đầu lượn lờ bốn phía.

"Thế nào? Có phải anh đang muốn đập đồ? Muốn phá hủy mọi thứ?" George nhìn dáng vẻ này của anh, trong mắt toát ra mê luyến: "Trần Trì, linh hồn của anh chính là quý dữ, cho dù anh có cố gắng nguy trang đi nữa, anh cũng không thể giống người bình thường được."

"Anh không nên về nước, ở đây anh sẽ phải nhận lấy sự đau khổ giống như 7 năm trước. Cùng tôi trở về đi Trần Trì, chỉ có ở cạnh tôi anh mới có thể là chính mình, chỉ có ở cạnh tôi anh mới được an toàn."

Trần Trì nhắm mắt, nỗ lực áp chế cảm xúc quay cuồng.

Mở mắt ra, ánh mắt lại trở nên thanh đạm như thường, giọng nói cũng khôi phục lạnh nhạt như cũ:

"Không chạm vào cô bởi vì tôi ngại bẩn. Việc cô nên làm không phải chạy tới đây quan tâm bệnh nhân 5 năm trước của mình, mà là cố gắng giữ địa vị của bản thân đi."

Sắc mặt George tức khắc trắng bệch: "Trần Trì, đối với cô ta anh chỉ có chấp niệm thôi. Bởi cô ta là người duy nhất đem lại ảm áp cho anh lúc đó, đây không phải tình yêu."

Hồ hấp của cô ta dồn dập, hung hăng nhắm mắt lại:

"Rồi có ngày anh sẽ tỉnh ngộ!"

Nói xong những lời này, người phụ nữ quay lưng rời đi.

Trần Trì liếc mi, ấn máy bàn gọi cho Tống Đăng:

"Thay bảo vệ. Cửa phòng, bàn làm việc phòng tôi đều thay mới hết, cả không khí cũng khử trùng đi."

-

Buổi chiều ngày hôm sau, Trần Trì đứng giờ lái xe đến dưới nhà Thời Ôn.

Hôm nay cô mặc váy trắng sạch sẽ lại xinh đẹp, tóc xoã sang hai bên, bên trái còn kẹp thêm một cái kẹp tóc.

Kẹp tóc thon dài, bên trên gắn kim cương nhỏ vun, ở dưới ánh đèn rạn rỡ sáng lên, giống như phụ họa cho gương mặt nhỏ của cô sinh động hơn rất nhiều.

Thời Ôn đi đến trước mặt anh, dịu dàng cười: "Anh chờ lâu chưa?"

Ánh mắt Trần Trì dừng ở trên mặt cô, nghe giọng nói nhu hoà mềm mại của cô, cảm giác mất khống chế kia hoàn toàn biến mất.

Hầu kết trên dưới lẫn lộn, anh ách giọng nói: "Không lâu."

Anh kéo ra cửa xe: "Lên xe đi."

Thời Ôn ngồi vào trên xe, thắt xong đai an toàn.

Đợi một hồi cũng chưa thấy Trần Trì khởi động xe, cô nghi hoặc quay đầu sang liền thấy anh đang nhìn chằm chằm mình.

Thời Ôn: "Sao vậy?"

Trần Trì quay đầu đi: "Kẹp tóc rất đẹp!"

"À..." Thời Ôn sờ lên kẹp tóc, tai cũng lặng lẽ đỏ lên: "Cảm ơn..."

Trần Trì khởi động xe, nói: "Lúc trước chưa thấy em kẹp bao giờ."

Thời Ôn nhìn thẳng phía trước: "Lúc ấy còn học cao trung, không tiện."

Nghe cô nói vậy, anh nắm chặt tay lái: "...Từ khi nào lại bắt đầu dùng?"

Thời Ôn khó hiểu: "Cái gì?"

"Từ khi nào lại muốn dùng kẹp tóc?"

Trần Trì nói, thanh âm từ trong cổ họng phát ra, tuy rất thấp nhưng lại vô cùng rõ ràng.

Từ khi nào cô biết chăm chút về bề ngoài?

Vì ai mà cô lại như vậy?...

"Hôm nay là lần đầu tiên."

Giọng nói nhẹ nhàng của cô chặt đứt các suy đoán trong đầu Trần Trì.

Thời Ôn nhìn gương mặt anh bắt đầu thả lỏng thì cười khê: "Bởi vì biết hiện tại anh rất lợi hại, nhà hàng anh chọn cũng là nơi vô cùng xa hoa. Mà anh thì đẹp trai như vậy, cho nên tôi phải cẩn thận trang điểm để anh không bị mất mặt."

Lông mi Trần Trì run rẩy.

Cảm xúc vui sướng từ lỗ tai chui vào đại não.

Hầu kết của anh khẽ nhúc nhích: "Không mắt mặt, hôm nay em vô cùng xinh đẹp."

Thời Ôn cong môi, lại nghe được anh nói tiếp.

"Cho dù em không trang điểm vẫn rất xinh đẹp!"

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Tôi đã có bạn trai rồi □

Editor: Mary (definitelynotmy)

Beta-er: Sel

Xe chạy không nhanh không chậm, thật bằng phẳng. Hai bên đường xẹt qua cánh đồng ngô, lúc chạng vạng, đa số đều là xe chạy ngược xuôi, không tắc nghẽn như lúc tan tầm.

Thời Ôn nhàn hạ mà nhìn phong cảnh, sau đó mới phát hiện có gì đấy không thích hợp.

Tại sao người và xe càng ngày càng ít?

Phong cảnh đúng là càng lúc càng đẹp, nhưng đều là phong cảnh tự nhiên, không thấy bóng dáng cao ốc hay building nhỏ.

"Trần Trì, chúng ta đi đâu vậy?"

Trần Trì không trả lời, nhìn chằm chằm đường phía trước hỏi lại: "Sợ tôi làm gì em?"

Thời Ôn chớp chớp mắt, nói: "Không có."

Trần Trì nghiêng đầu nhìn cô, mắt đen sâu thẳm, "Em trang điểm xinh đẹp đến như vậy, dễ làm người khác nổi lên ý xấu, cho nên....."

Anh chưa nói xong, Thời Ôn cười đánh gãy, "Tôi không sợ, dù gì cũng có anh ở đây."

Đầu Trần Trì ngón tay run lên.

Mắt cười của cô cùng âm cuối khẽ nâng hợp thành một dòng điện, thẳng tắp đánh đến người anh, làm cho mỗi một tác da đều tê dại từng trận.

Anh không nhìn qua, tim đập cực nhanh, phía dưới dẫm mạnh chân ga vài phần, một lúc sau, lại chậm rãi nhấc lên.

Xe chạy dọc theo đường lớn một hồi lâu, quay đầu tiến vào một đoạn đường tráng nhựa.

"Chúng ta đi lên núi sao?" Thời Ôn nhẹ hỏi.

Trần Trì dùng giọng mũi "ừm" một cái.

Con đường càng ngày càng dốc, mặt trời chiều ngã về phía tây, sắc trời đen trắng rõ ràng, Thời Ôn sợ quấy rầy đến anh lái xe, không lên tiếng nữa.

Gần hai mươi phút sau, Thời Ôn nhìn đến một mảnh ánh đèn màu cam, trong chỗ tối tăm phá lệ đáng chú ý.

Sau hai ngã rẽ, một toà son trang xuất hiện trong tầm nhìn, phòng ở có đèn đuốc sáng trưng, phong cách kiến trúc cổ kính, có một loại vẻ đẹp hoài cổ.

Trần Trì đem xe để ở garage, xuống xe, giúp Thời Ôn mở cửa.

Có người phục vụ đứng ở trước cửa, lặng lẽ chờ đợi.

Rẽ phải, rẽ trái, đi thẳng, rẽ phải.....

Một lúc sau, Thời Ôn cũng không nhớ rõ, nơi này quá rộng lớn.

Cuối cùng, người phục vụ ngừng ở trước một cánh cửa, nhẹ nhàng đẩy cửa gỗ ra.

Bên vách núi?

Thời Ôn ghé ghé đầu, đi vào.

Bàn ăn ở ngoài, đi vài bước sẽ thấy hàng rào có gắn đèn led chớp tắt, mà ở ngoài hàng rào, là một tảng đất trống lớn, lại đi tiếp là màn đêm trống rỗng.

Trần Trì giúp Thời Ôn kéo ghế ra, ngồi vào chỗ đối diện cô.

Anh nhìn cô chăm chú, hỏi: "Bệnh bao tử đã tốt lên chưa?"

Lực chú ý của Thời Ôn từ bên vách núi dời đi, gật gật đầu, "Ừm."

Cô cười một cái, "Đêm nay có thể ăn thịt."

Mày Trần Trì khề nhúc nhích, "ừ" một tiếng.

Người phục vụ đưa menu.

Thời Ôn nhìn từng hàng chữ, trong đầu chứa một dấu chấm hỏi to đùng.

Tuy rằng đều là tiếng Trung, tuy rằng cô nhảy cẫng. Nhưng mấy cái này không có chữ nào chỉ đồ ăn, tên thì rỗng bay phượng múa, cô thật sự không đoán được món đó bao gồm những gì.....

Cô nhìn sang mặt kia của menu.

May là còn có chú thích.

Quá trình gọi đồ ăn mất chút thời gian. Thời Ôn hướng nhân viên phục vụ xin lỗi mà cười một cái.

Người phục vụ cũng không trách móc, lễ phép cười lại.

Người phục vụ rời đi, chỉ còn hai người Thời Ôn cùng Trần Trì.

Thời Ôn chống cằm, thật sự muốn đi dạo ngoài hàng rào.

Đôi mắt cô sáng ngời, nhìn anh, "Chúng ta đi ra ngoài ngắm cảnh được không?"

Chung quanh bố trí các loại đèn to nhỏ khác nhau, ánh sáng từ sau lưng cô tản ra, làn da thiếu nữ trắng nõn, con ngươi long lánh, hàng mi đen huyền nhu thuận rũ xuống, giống như tinh linh của màn đêm.

Trần Trì không rời mắt được, nói: "Được, tôi đi với em"

Thời Ôn nhẹ nhàng dịch ghế ngồi, mở ra cửa nhỏ trên hàng rào.

Đứng ở chỗ cao, liếc mắt nhìn một cái, bao nhiêu cao ốc lộng lẫy cũng chỉ tò vè thêm cho bóng đêm, chúng hóa thành một đám ánh sáng, đan chéo bên nhau.

Trước mắt rực sáng, phảng phất như có người đem rải hàng vạn ngôi sao, lấp loè không đều, bởi vì thế lại càng sinh động hơn.

Trên núi có gió thổi tới nhưng không quá dữ dội.

Thời Ôn cong môi, nghiêng đầu ngắm Trần Trì, vừa vận dụng phải tầm mắt anh.

Cặp mắt đen kia giống đêm tối không đáy, lại có một vệt sáng bắt mắt, lung linh mờ ảo, làm cho người khác không tự giác bị hút vào. Mà ở vệt sao trời kia cô nhìn thấy chính mình.

Cô vén mái tóc bị gió thổi loạn, nghiêng đầu cười khề, "Phong cảnh đẹp như vậy, sao lại nhìn tôi làm gì?"

Trần Trì chỉ nhìn cô, không phát ra tiếng động.

Thời Ôn và Trần Trì lẳng lặng nhìn nhau, cô bị anh ngắm đến đỏ mặt, dời mắt đi trước.

Cô tò mò mà đi xuống nhìn, chân cũng đi theo hướng bên vách núi.

"Cẩn thận một chút."

Trần Trì liếc mi, đuổi kịp cô.

Thời Ôn thật sự muốn nhìn xem phía dưới trông thế nào, nhỏ giọng nói: "Tôi chỉ nhìn một chút thôi."

Chân cô mới vừa tiến lên được nửa bước, eo bị vòng lấy. Bàn tay to lớn ấm áp dán trên sườn eo, nhiệt độ cách làn váy mỏng truyền tới da thịt trần trụi.

Một cơn gió lớn quét tới, thổi loạn mái tóc dài của Thời Ôn, cô không đuổi tay sửa sang lại, tùy ý để sợi tóc che đi lỗ tai đỏ bừng của mình.

Thời Ôn không nói chuyện, không đẩy tay anh ra, để anh đỡ eo của mình, hơi rướn người về trước, nhìn đến hướng phía dưới chân núi.

Một mảnh đen nhánh, mờ hồ có bóng của cây cỏ. Cũng không có gì đặc biệt.

Thời Ôn ngấm ngấm xong, quay đầu định lui trở về.

Trần Trì nhận thấy cô muốn quay người lại, cánh tay dùng sức, kéo cả người cô vào trong.

Thời Ôn không nghĩ sức lực của anh lớn như vậy, có thể trực tiếp đem cô câu trở về. Trần Trì cũng không nghĩ cô lại nhẹ như vậy, cánh tay thoáng dùng sức, cô liền xoay trở về.

Mặt sắp đụng tới tây trang của anh, đầu Thời Ôn cứng lại.

Tim đập nhanh hơn trong giây lát.

"Thật ngại quá....."

Thời Ôn chậm rãi nói, ngẩng đầu. Theo động tác cô ngẩng đầu, miệng Thời Ôn vô tình cọ trên tây trang của anh.

Đôi môi nhỏ suýt qua sợi mi trắng bên trong.

Nếu là chuyện xảy ra ở vài lần chạm mặt lúc trước, tình huống này còn tạm chấp nhận được, nhưng hôm nay..... Cô khó khăn lắm mới tỉ mỉ trang điểm một lần.

Trên áo sợi mi trắng tinh, in một vệt đỏ vô cùng điểm lệ.

Thời Ôn vội vã lui lại, che miệng "Thật xin lỗi, áo sợi mi của anh....."

Vừa mới nãy cô sờ thấy, loại vải vóc để may bộ tây trang này nhất định rất cao cấp, tuy cô rằng biết anh sẽ không bắt mình bồi thường, nhưng vẫn cảm thấy có chút xấu hổ không rõ.....

Trần Trì cũng thấy được son môi trên áo mình, anh nao nao mà nhìn một hồi, mở miệng bứt ra âm thanh, "Không có việc gì."

Thời Ôn vẫn che miệng, son môi của cô nhất định đã bị lem khắp nơi.

"Tôi đi toilet một chút, dặm lại son môi."

Trần Trì: "Để tôi nhìn xem."

"Hửm?"

Thời Ôn khó hiểu, không muốn buông tay ra, lúc này môi cô chắc chắn rất xấu.....

Nhưng Trần Trì vẫn luôn nhìn cô, cô rối rắm một hồi, thông thả mà buông tay.

Trần Trì nhìn màu đỏ nhàn nhạt bên môi cô, ma xui quỷ khiến thế nào lại vươn tay, dùng đầu ngón tay lau một chút.

Thời Ôn ngây ngốc tại chỗ.

Chỉ thấy anh bình tĩnh mà thu tay, không nhanh không chậm nói: "Ừm, chính không được, cần phải đi toilet xử lý."

Thời Ôn: "....."

Rõ ràng là tranh thủ ăn đậu hủ cô.

Má cô đỏ một vòng, biến mất phía sau anh.

Trần Trì đứng tại chỗ không nhúc nhích, tiếng cửa đóng nặng nề vang lên, anh nâng tay liếc qua, nhìn chằm chằm vết hồng hồng trên đầu ngón tay.

Anh xoa trán, bắt chính mình dời mắt đi.

Thời Ôn mới vừa ra khỏi phòng, liền có người phục vụ chào đón.

"Cô muốn đi toilet sao?"

Thời Ôn gật gật đầu.

"Để tôi chỉ đường."

"Được, cảm ơn."

Thời Ôn một bên đi theo người phục vụ, một bên chủi thầm trong lòng.

Vẫn thích động tay động chân như vậy. Trước kia về mặt vô tội mà nhích tới nhích lui, hiện tại về mặt đậm nhiên, tỏ vẻ đương nhiên mà chạm chỗ này chạm chỗ kia.

Nhanh chóng lau sạch sẽ son môi bị lem ngoài miệng, Thời Ôn nhìn nhìn gương, đi khỏi toilet.

"Xin chào ——"

Mang theo khẩu âm tiếng Trung.

Một người đàn ông đẹp đẽ tóc vàng mắt xanh chặn đường Thời Ôn, người kia vô cùng tự nhiên, nhoen miệng cười, lộ ra mấy cái răng trắng ngà.

"Vị mỹ nữ này, có thể cho tôi làm quen không?"

Thời Ôn lễ phép cự tuyệt: "Xin lỗi."

Người đàn ông kia vẫn tươi cười, "Đừng nóng vội từ chối tôi. Cô là mẫu hình phụ nữ Trung Quốc tôi thích, tôi sẵn sàng người khác rất tận tình, sau khi cô biết tôi, nói không chừng liền rung động."

Thời Ôn nở một nụ cười nhạt, còn muốn uyển chuyển cự tuyệt, một bàn tay đem cô kéo đến một bên. Cô giương mắt liền nhìn thấy thân hình mặc tây trang màu xanh đậm, chân dài vai rộng.

Thời Ôn dịch sang kế bên một chút, muốn nhìn sắc mặt của Trần Trì.

Người đàn ông ngoại quốc sững sốt, nhưng không kinh ngạc lắm, "Mỹ nữ quả nhiên đều có....."

"Tôi là anh trai cô ấy." Khóe miệng Trần Trì nhàn nhạt giương lên, thanh âm không cao không thấp, không mạo phạm cũng không kiêu ngạo, "Nếu anh có thể nuôi nổi em gái tôi, tôi cảm thấy anh cần biết một chút. Một tháng thấp nhất hai ngàn vạn."

Sắc mặt người kia khê biến, nhún nhún vai, hướng Thời Ôn nói: "Hy vọng cô có thể tìm được người chồng như ý."

Nói xong, rời đi.

Thời Ôn nhăn mày lại.

Cô nào có phá sản như vậy, cô cũng có tiền mà.

Hơn nữa, anh em là cái lí do kì quái gì chứ.

Trần Trì cúi đầu, cảm căng thẳng, "Hắn không chạm vào em chứ?"

Thời Ôn không trả lời ngay, nhìn chăm chăm anh.

Trần Trì thấy cô trầm mặc không nói, tay rũ bên người gắt gao nắm chặt, cánh tay tay nổi gân xanh.

Anh quay mặt đi, không dò hỏi vấn đề kia nữa, chỉ nói: "Đi thôi, đồ ăn có rồi."

Bàn ăn tràn ngập bầu không khí quý dị.

Thời Ôn biết nguyên nhân, nhưng cô cũng không vui, cho nên không muốn nói.

Một bàn đồ ăn đồ sộ, hương vị cũng rất đặc sắc.

Thời Ôn kẹp lên một khối điểm tâm trong suốt, đồ ăn được trang trí với một phiến hoa hồng nhạt.

Bách hợp?

Hương hoa vương ở đầu lưỡi, vị ngọt nhàn nhạt hòa quyện với hương thơm tinh tế.

Thời Ôn ăn đến ngọt, tâm tình cũng tốt lên.

Người đối diện trầm mặc không nói, chết lặng mà cắn nuốt. Nếu không phải là cặp mắt kia, từ trên mặt nhìn thật sự không nhìn ra bất cứ tia cảm xúc khác thường nào.

"Anh ta không đụng vào tôi."

Thời Ôn nhẹ giọng nói.

Động tác cắn nuốt máy móc của Trần Trì dừng lại, anh giương mắt nhìn cô, "ừm" một tiếng.

Nhiều năm như vậy vẫn để ý cái này.

Nhưng đáng mừng chính là, anh không giống lúc học cao trung, dùng cách thương tổn chính mình hoặc người khác để biểu đạt bất mãn.

Thật ra nếu Trần Trì vẫn như cũ, Thời Ôn cảm thấy, một chút dục vọng chiếm hữu cũng không có gì to tát.....

Chỉ cần anh không thương tổn chính mình, không thương tổn người khác, anh hoàn toàn có thể thương tổn cô, điên cuồng chiếm giữ cô.....

Thời Ôn dừng suy nghĩ lại, không cho mình tiếp tục nghĩ xa hơn.

Cô đỡ trán, chửi thầm mình một phen.

.....

Một bữa cơm kết thúc, thời gian gần 9 giờ tối.

Nhạc Cẩm gọi tới hai cuộc điện thoại, lời trong lời ngoài đều lo lắng nàng cô bị khinh bạc.

Thời Ôn để âm lượng điện thoại ở mức thấp nhất, nhưng sắc mặt người đối diện vẫn như cũ càng ngày càng lạnh.

Rốt cuộc kết thúc điện thoại, vai Thời Ôn run lên, thoáng thả lỏng sống lưng cứng đờ, ho khan một tiếng, "Trần Trì, tôi phải trở về."

Trần Trì đứng lên, "Đi thôi."

Hai người song song rời đi, người phục vụ dẫn đường.

Trần Trì đi lấy xe, Thời Ôn chưa tiến vào, ở bên ngoài ngắm nhìn hoa cỏ hiem thấy trong vườn.

"Mỹ nữ, có thể cho tôi làm quen không?"

Thời Ôn hơi khựng lại, giương mắt nhìn.

Là người đàn ông ở toilet lúc trước.

Biểu tình Thời Ôn trở nên vi diệu.

Vì sao vẫn là hắn?

Người đàn ông ngoại quốc bước đến gần cô vài bước, lộ ra tươi cười, trong thanh âm tràn đầy thành ý, "Cô là mẫu hình phụ nữ Trung Quốc tôi thích, tôi sẵn sàng người khác rất tận tình, sau khi cô biết tôi, nói không chừng liền rung động."

Thời Ôn??

Hắn..... Có chấp niệm với người Trung Quốc sao?

Thời Ôn cảm thấy rất có thể là như vậy.

Nhìn hắn cười đến sáng lạn, đôi mắt thành khăn, cảm thấy buồn cười, lại có chút đáng yêu.

Cô cong mắt, thấp giọng cười một tiếng, vừa định nói chuyện, một luồng khí lạnh phía sau tới gần.

Trần Trì âm trầm hạ mắt.

Không cần dùng sức phân biệt nụ cười của cô, anh liếc mắt một cái là có thể nhìn ra. Trên mặt cô không phải là nụ cười lễ phép, không phải cười cho có lệ, không phải nụ cười nhạt không chút vui vẻ.

Là chân chính bị chọc cười.

Anh rút cuộc đem tầm mắt đặt trên người đàn ông kia, mày nhăn chặt.

Sao lại là hắn?

Trần Trì đang nghĩ ngợi, cảm thấy tay áo bị giữ chặt. Tầm mắt đi xuống nhìn thấy một đôi tay trắng nõn bắt lấy anh, nháy mắt tiếp theo, xuyên qua khuỷu tay anh, vòng lấy toàn bộ cánh tay anh, thân mình mềm ẩm tới gần, dán lên anh.

Thời Ôn rúc vào bên người Trần Trì, đối với người đàn ông ngoại quốc cười một cái, "Ngại quá, tôi đã có bạn trai rồi."

"Tôi thấy chính mình có một người bạn trai tuyệt vời như vậy, mà lại đứng núi này trông núi nọ thì không ổn lắm."

Sel: Chương này do bạn Mary edit nên mình sẽ đăng ở wattpad nhé!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Hãm hại □

Editor: Sel

Người đàn ông ngoại quốc nhìn chằm chằm Thời Ôn rồi lại nhìn cô ôm cánh tay của Trần Trì, cuối cùng đành tiếc nuối nhún nhún vai.

"Hai người đẹp đôi lắm, chúc hai người hạnh phúc!"

Sau đó thờ dài rồi rời đi.

Trần Trì vô tâm vô tư nghĩ xem người đàn ông đó vì cái gì mà tiếp xúc Thời Ôn, trong đầu chỉ quẩn quanh mấy suy nghĩ.

Cô nói anh là bạn trai...

Cô ôm tay của anh...

Người đàn ông đó nói bọn họ rất đẹp đôi.

Thời Ôn cảm nhận được tầm mắt của anh, nhưng cũng không hề lảng tránh mà ôn nhu nói:

"Tôi cảm thấy nói vậy với anh ta sẽ hiệu quả hơn là cái có "anh em" kia."

Trần Trì nhìn chằm chằm cô "ừ" một tiếng.

Thời Ôn chậm rãi buông tay ra.

Cảm giác ấm áp trôi buộc trên tay rồi đi, anh bỗng nhiên nói:

"Vậy em đang trách vừa rồi tôi lấy có "anh em" ra đối phó sao?"

Cô ngẩng khuôn mặt nhỏ, dưới ánh đèn, đôi mắt cô giống như sáng lên.

Anh quay đầu đi, không chờ cô nói: "Đi thôi."

Một đường không nói gì.

Thời Ôn an tĩnh cỡi đại an toàn, tay Trần Trì đặt trên tay lái, nghiêng đầu lẳng lặng nhìn cô.

Bên trong xe yên lặng, đại an toàn cũng được cỡi ra.

Thời Ôn mỉm cười, nhìn anh nói:

"Cảm ơn bữa cơm hôm nay, rất lâu rồi chưa có ai mời tôi ăn tối cả...Tạm biệt!"

Thời Ôn đẩy cửa xuống xe.

Toàn bộ quá trình Trần Trì đều nhìn cô nhưng một câu cũng không nói.

Rất lâu rồi chưa có ai mời cô ăn cơm?

Cô không có ra ngoài ăn cơm cùng người khác?

Thời Ôn đứng ở ngoài cửa, cuối cùng nhìn anh vẫy vẫy tay.

Thanh âm mở cửa rồi lại đóng cửa, tiếp theo là tiếng bước chân lên lầu.

Lòng ngực Trần Trì buồn bực, anh nắm chặt tay lái, gục đầu xuống. Trước mắt lại hiện ra hình ảnh cô ôm lấy tay, rúc vào người anh.

Nếu như năm ấy không xảy ra chuyện, có phải bọn họ đã sớm kết hôn rồi không?

Không giống như bây giờ, anh chỉ có thể nhìn bóng dáng lúc cô rời đi, ai về nhà nấy.

-

Thời Ôn rửa mặt xong, ghé vào trên giường.

Cô chán nản mở weibo ra, lại phát hiện có tin nhắn mới.

Tiểu tinh linh tinh lọc giới giải trí: [Không cần cảm ơn. Tôi siêu cấp thích cô!]

Lướt lên trên một chút, là tin nhắn cảm ơn của Thời Ôn.

Nếu không phải có "tiểu tinh linh tinh lọc giới giải trí" này đừng ra giải thích giúp cô, có khả năng cô phải mang cái ô danh "tự biên tự diễn" cùng với "bị bao nuôi".

Tôi siêu cấp thích cô?

Vì nguyên nhân này mới phát weibo giải thích giúp cô sao?

Khoé miệng Thời Ôn cong cong.

[Cảm ơn bạn đã thích tôi. Nhưng mà tôi có chút tò mò. Tôi không có ý gì hết, chỉ muốn hỏi nhà bạn thật sự có Roll-Royce sao? Tôi lo nếu sự việc bị đào ra bạn sẽ bị liên lụy!]

[Ôn Ôn thật tốt. Sẽ không bị liên lụy đâu, nhà tôi có mà.]

Thời Ôn nhìn hai chữ "Ôn Ôn" kia, đáy lòng liên lụy bộp một chút.

Cô lắc đầu, không có khả năng.

Trần Trì còn không biết weibo là cái gì, hơn nữa cách nói chuyện này cũng không phải của anh.

[Vậy là tốt rồi!]

[Bạn thật sự rất tốt, cảm ơn bạn nhiều lắm!]

[Bởi vì tôi siêu cấp thích cô mà. Moah moah~~]

Thời Ôn cười khẽ, xem ra thật sự là fan của cô.

[Cảm ơn bạn đã ủng hộ, tôi sẽ cố gắng hết mình!]

[Hôn gió, hôn gió!]

-

bắt đầu tiến hành quay chụp khép kín.

Thời Ôn còn cho rằng Trần Trì sẽ lấy cớ đến tìm cô, nhưng mà suốt một tuần anh cũng không thèm tới.

Cô có chút buồn bực.

Không phải đã nói muốn trêu đùa cô à? Trêu đùa kiểu này, nếu cô mà là người khác thì đã bỏ chạy từ lâu rồi đấy.

Quay phim cả ngày, Thời Ôn cạn kiệt sức lực trở về khách sạn.

Rửa mặt xong, cô tê liệt ngã xuống giường, tuy chân căng đau nhức nhưng đầu óc lại vô cùng thanh tỉnh.

Di động rung lên cùng với tiếng chuông, cô nhào người với lấy điện thoại trên tủ đầu giường.

"Alo, ai vậy ạ?"

"Tiểu Ôn..."

Thời Ôn cứng lại.

Người phụ nữ bên kia do dự mở miệng:

"Tiểu Ôn, mẹ nghe nói con nhận bộ kịch ...Mong con có thể tha thứ những lỗi lầm mà mẹ đã phạm phải trước đây được không?"

Tay Thời Ôn lút dưới chăn, lạnh nhạt nói: "Ôn Tư Suong, tôi sẽ không tha thứ cho bà, nên bà đừng xin lỗi nữa, có nói tôi cũng không muốn nghe!"

"Tiểu Ôn, mẹ không mong con tha thứ cho mẹ, nhưng mẹ biết con thật sự thích khiêu vũ...mà hiện tại mẹ già rồi, thật sự cần người nói chuyện, bí kíp cả đời luyện vũ của mẹ chỉ có con thích hợp."

"Xin lỗi, tôi không có hứng thú."

Cảm xúc của Ôn Tư Suong đột nhiên trở nên kích động: "Con xem qua nhất định sẽ thích, quan hệ huyết thống của chúng ta là điều không thể thay đổi được. Tiểu Ôn, mẹ thích khiêu vũ mà con cũng vậy. Hơn nữa nếu con học xong cuốn tự truyện về luyện vũ của mẹ thì địa vị ở giới khiêu vũ của con sẽ càng cao. Lúc đó con sẽ tiến tới những sân khấu lớn hơn, pù trên sân khấu toả ra ánh sáng của hào quang, khiến ngàn người chú ý."

Thời Ôn bỗng nhiên bật cười: "Ôn Tư Suong, bà đúng là không hiểu rõ về tôi. Tôi đúng là rất thích khiêu vũ nhưng không phải mục đích để lên sân khấu. Cho dù tôi khiêu vũ ở nhà không có ai xem, tôi cũng vô cùng vui vẻ."

"Tôi không cần ngàn người chú ý, chỉ cần có người tán thành là được, nhưng cũng không cần nhiều như bà nói."

Trong giọng nói của Ôn Tư Suong lộ rõ vẻ nghi ngờ: "Sao có thể như vậy? Tiểu Ôn, đó là do con chưa từng đứng trên sân khấu lớn thực sự. Ở nơi đó ai cũng rất ưu tú, con cũng giống như vậy. Con sẽ được mọi người tôn kính, được hâm mộ, con thử nghĩ..."

Thời Ôn lắc lắc đầu, thấp giọng nói: "Tôi biết rõ bản thân mình muốn cái gì. Tôi chỉ muốn múa khúc mình thích, diễn nhân vật tôi thấy hứng thú. Có lẽ điểm này không di truyền từ bà. Và lại tôi rất tùy hứng, tâm trạng không tốt liền không tham gia hoạt động mà về lớp vũ đạo dạy các bạn nhỏ. Đừng nghĩ rằng bà hiểu rõ về tôi, vì căn bản bà chẳng biết một cái gì cả!"

Đầu dây bên kia, gương mặt Ôn Tư Suong đầy nước mắt, bà ta rút khăn giấy che lại mặt, nghẹn ngào nói:

"Mẹ thật sự, muốn làm mẹ của con...Tiểu Ôn, mẹ hối hận rồi...Mẹ là mẹ của con mà."

Thời Ôn rũ mắt: "Bà là mẹ ruột của tôi, nhưng không phải nhà của tôi."

-

Trò chuyện kết thúc, Thời Ôn đem mặt giấu trong chăn.

Hô hấp nhào vào mặt, khiến cô hít thở không thông.

Sau đó lại click mở weibo.

Di động kêu leng keng vài tiếng.

Tiểu tinh linh tỉnh lọc giới giải trí: [Ôn Ôn, cô quay xong chưa?]

Thời Ôn nhìn dòng chữ trên màn hình, khoé miệng chậm rãi cong lên.

Tiểu tinh linh này hoá ra còn có tác dụng thanh lọc tâm trạng đấy.

[Xong rồi, tôi vừa tắm xong, bây giờ đang nằm trên giường.]

[Hôm nay quay có mệt không? Chân có mỏi không? Eo có đau không?]

[Có một chút, nhưng không nghiêm trọng.]

[Đau lòng!!! Tan nát cõi lòng!!! Cô nói không nghiêm trọng thì chắc chắn là phải vô cùng nghiêm trọng!]

Thời Ôn bật cười.

Cô gái nhỏ này sao đáng yêu thế nhỉ?

[Lát nữa tôi sẽ mất xa một chút, không có gì đâu. Dù sao cũng thành thói quen rồi.]

[Thói quen...thói quen...Sao cô lại cho cái này thành thói quen được nhỉ? Nhiều năm như vậy có phải cô cũng không tự chăm sóc tốt cho mình đúng không?]

[Tôi rất chú ý mà. Thôi được rồi, sau này tôi sẽ càng chú ý hơn nữa!]

Thời Ôn gửi xong tin nhắn, lại nhìn chăm chăm chữ "nhiều năm như vậy" trong lòng loé qua cảm giác quái dị, nhanh tới nỗi không kịp bắt giữ.

"Tri tổng, Tri tổng.."

Tầm mắt Trần Tri từ di động ngẩng lên.

Người đàn ông cau mày, môi mím thành một đường thẳng.

"Chuyện gì?"

Tổng Đảng bị sắc mặt của anh dọa đến, suýt chút nữa quên mình muốn nói gì.

"À...người ngài cần tìm...tôi rồi ạ."

Trần Tri: "Bảo cậu ta vào đi."

Cửa bị đẩy ra, một người đàn ông bước vào.

Trần Tri nhìn đến người nọ, ngón tay đang đánh chữ cũng ngừng lại.

Người đàn ông nhìn thấy anh cũng không có kinh ngạc, thoáng gật đầu một cái, dưới sự hướng dẫn của Tổng Đảng mà ngồi xuống sofa.

Tổng Đảng đóng cửa rồi đi.

Trần Tri nhìn chăm chăm người đàn ông đeo kính đối diện, đuôi lông mày khẽ nhếch:

"Đường Bác?"

Đường Bác lễ phép cười một cái: "Xin chào Tri tổng, là tôi đây."

"Anh hiện tại đang là nhiếp ảnh gia?"

Đường Bác gật đầu: "Là nhiếp ảnh gia tự do. Lần này là giúp Phương đạo diễn mới vào đoàn phim."

Trần Tri không có hứng hàn huyên chuyện cũ mà vào thẳng vấn đề: "Chắc hẳn anh biết tôi gọi anh đến là có chuyện gì?"

Đường Bác gật đầu: "Tôi biết, trợ lý Tổng đã nói qua, cậu muốn tôi ở đoàn phim chụp vài tấm ảnh của Thời Ôn giúp cậu."

Trần Tri phát hiện ánh mắt của anh ta có biến hoá, lại nghĩ tới những gì mà anh ta nói 7 năm trước ở quán bar.

Thích ngược người ngược mình.

Máu S.

Biến thái.

Mặt mày Trần Tri bất động, nhàn nhạt nói: "Tôi không có nhiều thời gian đi giám sát, nhưng vẫn muốn biết rõ tình hình của cô ấy nên mới nhờ anh. Anh nên nhớ, không phải chụp mấy loại ảnh kì quái."

Anh nói đến đây, đáy mắt cũng lạnh đi: "Cũng đừng có suy nghĩ chụp mấy loại ảnh đó!"

Đường Bắc ngồi thẳng, bình tĩnh nhìn Trần Trì: "Bộ kịch này cũng có chừng mực, hơn nữa tôi cũng không phải người như vậy."

Trần Trì nhếch môi: "Tôi mời anh tới để chụp lên mà anh cũng chịu đồng ý?"

Nghe anh nói vậy, lòng mày Đường Bắc nhẩn lại:

"Tôi biết là cậu mới đến đây!"

Anh ta đẩy đẩy mắt kính: "Tôi tới để cảm ơn cậu, chuyện năm đó chưa kịp cảm ơn cậu đã xuất ngoại rồi...Nếu không phải lúc đó cậu đâm tôi một cái thì đã không có tôi của ngày hôm nay."

Trần Trì nhàn nhạt nhìn anh ta một cái, sau đó nói:

"Vậy thì chụp cho tốt. Tiện thể để ý giúp tôi xem cô ấy có bị thương hay có tên nào dám đến gần cô ấy hay không."

-

Thời Ôn đợi một hồi cũng không thấy tiểu tinh linh trả lời, thay vào đó lại đợi được một người đến gõ cửa.

Cô chui ra khỏi chăn, đi xuống giường mở cửa.

Ngoài cửa, Đinh Tư Thanh mặc áo ngủ, tóc ướt vẫn còn nhỏ giọt, trên mặt treo một nụ cười áy náy.

"Ngại quá, máy sấy phòng tôi hỏng rồi. Cô có thể cho tôi mượn không?"

Tay Thời Ôn vẫn đặt trên chốt cửa, tuy từng lúc đều có thể đóng lại:

"Cô gọi điện tìm phục vụ đi. Họ sẽ lấy cho cô."

Đinh Tư Thanh: "Mượn thế này rồi tôi cũng không muốn phiền họ. Chúng ta ở dù sao cũng gần nhau như vậy, tôi sấy một lát là xong, sẽ trả cô ngay mà."

Thời Ôn vẫn chưa quên việc mượn giày của cô ta cách đây không lâu.

Cô có một loại dự cảm.

Tóm lại là không nên dây dưa với Đinh Tư Thanh.

Thời Ôn lễ phép nói:

"Bây giờ tôi phải đi ngủ rồi, cô cứ mượn qua mượn lại như vậy sẽ làm phiền tôi, tốt nhất là cô nên tự mình gọi cho người phục vụ đi!"

Cô lui về sau một bước chuẩn bị sập cửa. Nhưng cô còn chưa đóng lại, Đinh Tư Thanh bỗng nhiên ngã về phía sau.

Cô ta thẳng tắp ngã ngồi trên mặt đất, đầu đến sát mặt trắng bạch, tay che lại chân trái, nước mắt đã giàn giụa, ngón tay run run chỉ về phía Thời Ôn:

"Sao cô lại đẩy tôi? Thời Ôn, cô chán ghét tôi đến thế à?"

Then cửa lạnh lẽo, máu của Thời Ôn cũng giống như đông lại.

Cô nhìn trái nhìn phải.

Cô đứng ở trong phòng, mà Đinh Tư Thanh lại đứng ngoài hành lang.

Nếu ở gần đây có camera, nhất định sẽ ghi lại được cảnh Đinh Tư Thanh bị "đẩy", ngã xuống mặt đất.

"Tur Thanh!!!"

Một người phụ nữ hét lên, chạy tới nâng Đinh Tư Thanh dậy. Trước kho ròi đi còn hung hăng trừng mắt với Thời Ôn:

"Thời Ôn, hoá ra cô lại là loại người độc ác như vậy!"

Sel: đừng quên vote với cmt để giúp editor có thêm động lực nhaaaa

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Chỗ dựa cho em □

Editor: Mary (definitelynotmy)

Beta-er: Sel

Thời Ôn: "....."

Kỹ thuật diễn này, khó trách mấy năm nay cô bị bôi đen càng ngày càng nhiều.

Thời Ôn đứng ở trong phòng, tay vẫn đỡ cửa, không bước ra nửa bước.

Lúc này, cô hẳn nên giả mù sa mưa cùng đi bệnh viện, sau đó khóc lóc, nói mình không cố ý?

Nhất định có rất nhiều người không tin, mặc kệ có có cùng đi bệnh viện hay không, đều sẽ có người cho rằng cô làm việc này.

Bôi đen thì bôi đen đi, cô dựa vào khiêu vũ để kiếm cơm, không phải dựa vào quan hệ.

Còn không bằng trở về đi ngủ.

Thời Ôn nghĩ, đóng cửa phòng lại, nằm trên giường một hồi.

Chuyện ở cao trung không phát sinh lại phát sinh chuyện của bảy năm sau.

Đời trước, Đinh Tư Thanh bị thương ở chân vào khoảng thời gian đại hội khiêu vũ cổ điển diễn ra, rõ ràng là đi quán bar uống rượu gậy giày cao gót nên mới bị thương, lại bôi nhọ cô.

Lúc ấy Đinh Tư Thanh dựa vào danh nghĩa con gái Ôn Tư Suong, hơn nữa loại đề tài "Nhân tài khiêu vũ bị người khác ghen ghét hãm hại" này rất dễ làm cho mọi người kích động, sự kiện nhanh chóng lên men, Thời Ôn lần đầu tiên cảm nhận được bạo lực mạng.

Thời Ôn sờ đến di động, bấm số của Thời Noãn.

Chuông đổ một hồi, điện thoại được kết nối.

Thời Ôn: "Chị, đang bận sao?"

Thời Noãn bên kia điện thoại vừa vặn ngáp một cái, "Có ngày nào chị không bận?"

Thời Ôn nhú mày, "Chị đừng tiếp nhận nhiều vụ án như vậy."

"Dù sao chị nhàn rồi cũng không có chuyện gì."

"Không có việc gì cũng phải cho bản thân nghỉ ngơi, đi ra ngoài đi một chút."

"Em gọi điện thoại tới không phải để nói những việc này chứ?"

"Không phải." Thời Ôn nghĩ mục đích gọi điện, nói: "Chị, em có khả năng bị toàn bộ internet bôi đen. Đinh Tư Thanh đứng trước cửa phòng em, sau đó tự mình ngã xuống đất."

"Hà?"

Thời Ôn nghĩ đến một màn trước cửa, bỗng nhiên cảm thấy khô hạn.

Cô ta là loại người nào, nói đến là đến..... Ăn vạ chuyên nghiệp còn phải né sang một bên, không cảm thấy mắc cười sao?

Xem xét điểm này, kỹ thuật diễn thật sự rất tốt.

Thời Noãn bên kia nghe được cô đang cười, tâm tình càng trở nên quý dị, "Thời Ôn! Nói rõ ràng ——"

Thời Ôn thu ý cười, "Ôn Tư Suong nói muốn đem bút kí sự nghiệp giao cho em, phỏng chừng Đinh Tư Thanh đã biết. Cô ta hẳn là muốn hủy thanh danh của em, vừa tới gõ cửa phòng em, đang trò chuyện thì làm về mặt thống khổ mà ngã xuống đất, còn che chân mình lại."

Thời Ôn nghĩ đến chuyện đời trước, nói: "Em nghĩ chân cô ấy bị thương, cho nên mới nghĩ ra kế sách này để hãm hại em. Không chừng trên hành lang có người đã chụp ảnh lại."

"Không ảnh chụp nào có thể chứng minh em đẩy cô ta, cũng không có ảnh chụp chứng minh em không đẩy cô ta, nhưng trong giới nghe gió sẽ thành bão, Đinh Tư Thanh lại đem chuyện bị thương đăng Weibo, tìm account marketing có uy tín, giả cũng biến thành thật."

Thời Noãn nghe xong tức giận đến nổi não, "Cmn??? Người phụ nữ này quá dễ tiện!! Mỗi ngày còn ra về tiểu thư đài các đoan trang thánh khiết, quá ghê tởm, fans của cô ta đều bị ngu sao?!"

Thời Ôn bỗng nhiên nghĩ đến fans cuồng Đinh Tư Thanh, còn có fans trung lập của cô ta.

Mọi chuyện đều có khả năng.

"Chị, chuyện này liên quan đến thương tổn của người khác, nghiêm trọng chút có thể bị kiện. Đinh Tư Thanh quyết tâm làm cá chết lưới rách, em không có chứng cứ để chứng minh mình không đẩy cô ta, cô ta lại có thể dựa vào mấy tấm ảnh chụp trước khi té ngã hoàn toàn bôi đen em, luôn có người sẽ tin cô ta."

"Lúc này, em muốn phản kháng."

Khác với đời trước cô luôn nhân nhượng.

"Tuy rằng chị không hiểu rõ giới giải trí, nhưng cũng biết chút ít, yên tâm, nếu đến em cũng không giúp được, chị cũng không nên làm luật sư." Cô ấy nhún nhún, trầm giọng nói: "Khi nào mới có thể tỉnh lọc không khí trên internet."

Thời Ôn nghe được hai chữ "Tỉnh lọc", liền liên tưởng đến tiểu tình linh.

Lại nói chuyện một hồi, Thời Ôn ngắt điện thoại. Tiểu tình linh trên Weibo còn chưa trả lời.

Cô tắt đèn, đắp chăn đang hoàng, dần dần chìm vào giấc ngủ.

.....

Sáng sớm hôm sau, Thời Ôn không nhìn ra bất cứ động tĩnh gì trên Weibo, cô có chút ngạc nhiên.

Thẳng đến giờ cơm trưa, cô mới nhận thấy được ánh mắt khác thường của những người xung quanh. Đặc biệt là người trong đoàn phim 《sương》 của Đinh Tư Thanh.

Thời Ôn mở Weibo ra.

Thời Ôn đẩy Đinh Tư Thanh

Đinh Tư Thanh nứt xương chân

Hotsearch đã bị bàn tán đến sôi nổi.

Điều thứ nhất Weibo, là cái có ngàn vạn fans bác chủ.

Thời Ôn đẩy Đinh Tư Thanh # fans gửi bài. Theo fans nói, tối hôm qua 10 giờ, tên fans này ngẫu nhiên gặp được Đinh Tư Thanh ở khách sạn, mới vừa lấy ra di động định chụp ảnh, liền thấy một bàn tay đẩy Đinh Tư Thanh ngã xuống mặt đất, Đinh Tư Thanh liền khóc rống lên, che chân trái lại, tên fans này rõ ràng nghe được Đinh Tư Thanh nói "Thời Ôn cô chán ghét tôi như vậy sao?".

Phía dưới còn đính thêm vài tấm ảnh chụp.

Là cảnh Đinh Tư Thanh ngã trên mặt đất cùng với cửa phòng của Thời Ôn.

Thời Ôn nhấp môi.

Vì sao muốn đăng số phòng của cô lên?

.....

Trung tâm thành phố Nam Đều, building cao chót vót, văn phòng ở tầng thượng còn mở đèn sáng chói, bầu không khí lại lạnh lẽo đến run người.

Tổng Đẳng hít hà một hơi, lặp lại: "Bọn họ không chịu đập tắt hot search."

Khuôn mặt Trần Trì lạnh băng, hai tròng mắt như đêm đông giá rét, anh không chút để ý đẩy đẩy mắt kính, đột nhiên mở miệng, "Liên lạc với Jones."

Tổng Đẳng hơi hơi nhấp môi, "Cái này không thích hợp lắm. Ngài hiểu rõ Jones, tâm tư của hắn rất lớn, đặc biệt thích làm chuyện phá người khác, học kỹ thuật IT phần lớn là vì....."

Nói đến này, anh ta dừng lại, cuối cùng giống như thở dài nói: "Được."

Buổi chiều, Phương đạo diễn tìm đến Thời Ôn hỏi chuyện.

Thời Ôn nghiêm túc trực tiếp mà nói: "Tôi chạm cũng chưa chạm vào cô ta."

Phương đạo diễn trầm ngâm, cuối cùng lắc đầu.

"Giới giải trí thật là loạn, chuyện này cũng có thể xảy ra. Cũng không có chứng cứ liên hệ nhau thổi phồng lên, Thời Ôn, tôi tin tưởng cô, cô là học sinh vừa ý của Diêu lão sư, tuyệt đối không thành vấn đề."

Sau khi hiểu rõ mọi chuyện, trước khi bắt đầu quay, Phương đạo diễn ra về vô tình mà nhắc nhở người trong nội bộ.

Nhân viên《Tê Ảnh》không có ai tin rằng Thời Ôn sẽ làm loại chuyện này, bất quá tâm tư vẫn có chút tò mò, nghe Phương đạo diễn nói, liền ngậm chặt miệng, không bàn tán lung tung nữa.

Có người còn tới an ủi Thời Ôn, thay Thời Ôn nghĩ cách.

Trừ lần đó ra, Thời Ôn cảm thấy chuyện có thể làm lòng cô thoải mái một chút, là Vương đạo diễn của《Sương》cũng tin cô.

Vương đạo diễn và tổ phim sau khi về thành phố, liền đi tìm Thời Ôn. Nói chuyện rất chân thành, "Tôi biết cô nhất định không phải là người như vậy! Bằng không lúc trước tôi sẽ không khăng khăng muốn cô tới diễn phim của tôi đâu."

Ông ta lại hạ giọng, "Lúc trước tôi đi chơi ở quán bar, gặp được Đinh Tư Thanh, chơi đến điên cuồng. Cô ta căn bản không phải cùng một người trước mắt công chúng, lúc trước tôi không muốn cô ta diễn phim của mình, là bởi vì tính cách hiền lành đoan trang của cô ta là giả, haiz, đáng tiếc cô không thể diễn....."

"Lúc trước trên mạng đột nhiên nói là Đinh Tư Thanh biểu diễn, độ nóng rất cao, tôi cũng không nên cò nhiệt của cô ta làm gì. Chân bị thương, còn phải tuyển người thêm lần nữa!"

"Việc này, có cách nào xoay chuyển không? Sao cô ta lại bôi nhọ cô?"

Thời Ôn thực cảm động vì ông ta tin tưởng mình, đang muốn trả lời, thanh âm của một người đàn ông vang lên.

"Ngài nói ở quán bar nào gặp được Đinh Tư Thanh?"

Thời Ôn nhận ra hắn, là bạn của Phương đạo diễn, nghề nghiệp là nhiếp ảnh gia tự do, lần này giúp Phương đạo diễn mới vào đoàn phim.

Vương đạo diễn: "Không xa lắm, ở trên đường Nam Sơn, cái quán bar "Chưa tỉnh" kia, tôi gặp cô ta ở đó."

Đường Bắc đẩy mắt kính xuống, nói cảm ơn, như suy tư gì đó mà rời đi.

Buổi tối kết thúc quay hình, Thời Ôn ngồi trên xe, đi tới một khách sạn khác.

Khi đi ngang qua khách sạn hôm qua, cô nhìn đến mấy chục người cầm máy quay phim đứng trước cửa khách sạn, tay run lên, trái tim lập tức trở nên băng giá.

Thời Ôn đem đầu nghiêng qua một bên, dấu mặt đi.

Vẫn thấy có chút sợ hãi.....

Bạo lực mạng đáng sợ nhất là khi nó đem chuyện trong thế giới giả tưởng liên lụy đến thế giới thật.

Thời Ôn trở lại khách sạn mở nước ấm tắm.

Rúc trong ổ chăn, nằm một hồi, cô bỗng nhiên trở mình, mặt hướng tới phía cửa.

Có khi nào phóng viên sẽ tìm tới.....

Thời Ôn nhúm mày.

Cửa phòng bỗng nhiên bị gõ vang.

Cô bỗng chốc mở mắt ra, tiếng đập cửa đã biến mất, cô nghiêng tai nghe, khi cô hoài nghi chính mình có ảo giác, tiếng đập cửa lại vang lên.

Thời Ôn ngừng thở, do dự một lát, xuống giường.

Xuyên qua mắt mèo, Thời Ôn thấy được Trần Trì. Anh không có mặc tây trang, trên người là một chiếc áo khoác đen, đứng ở ngoài cửa, lẳng lặng nhìn hướng của cô.

Tâm Thôi Ôn đang treo cao bỗng nhiên hạ xuống. Cảm giác trống rỗng trong lòng cũng bị lấp đầy.

Cô cầm then cửa, nhẹ nhàng kéo cửa phòng ra, nhìn đến người ngoài cửa, cảm giác có chút kì lạ.

"Trần Trì..... Sao anh lại tới đây?"

Trần Trì nhìn cô chăm chú, nhẹ giọng nói: "Tôi lo lắng cho em."

Cô cứng lại, ngực tràn ra chua xót, tránh mình qua một bên, lầm bầm: "Vào đi."

Hai người ngồi ở trên sô pha, Thôi Ôn rút vào góc, ôm đầu gối.

"Mở Weibo không ra..... Có phải là người do anh tìm làm không?"

Đôi mắt Trần Trì nhìn chằm chằm cô, "Ừm."

Thôi Ôn lút cằm ở đầu gối, có chút lo lắng, "Sẽ không phiền phức đến anh chứ?"

Trần Trì nhìn khoảng cách giữa hai người, "Không có gì phiền toái."

Thôi Ôn gật gật đầu, cũng không biết đối với anh phiền phức cỡ nào mới tính là phiền toái.

"Cảm ơn anh....."

Trần Trì nhú mày, giọng nói khô khốc, "Không cần cảm ơn tôi."

Thôi Ôn đem mặt giấu giữa đầu gối.

Căn phòng to như vậy, lâm vào an tĩnh.

Thiếu nữ như con thú nhỏ rúc vào góc sô pha, nhìn không thấy mặt, chỉ có một đầu lông xù xù, lộ cánh tay cùng mắt cá chân tinh tế ra ngoài.

Trần Trì cảm thấy anh dùng sức là có thể đem cô bế lên, anh có thể đem cô đặt trên đùi mình, đầu cô vừa vịn rúc vào cổ anh, anh gất gao ôm cô, cô thu vào trong lòng ngực anh.

Nhưng hiện tại anh không có lý do gì để làm như vậy.

Cô tránh ở kia, cũng không có muốn tìm anh dựa vào.

Trần Trì đột nhiên bức bối, anh nhăn chặt mi, thuận tay đem mắt kính tháo xuống, nhéo nhéo giữa mày.

"Anh bỏ kính ra được?"

Thanh âm mềm nhẹ quán quanh lỗ tai.

Trần Trì nghiêng đầu.

Ngũ quan của người đàn ông so với năm xưa, trừ bỏ vẻ ngậy ngô được rút đi, những thứ khác khác không hề khác biệt.

Thôi Ôn nhột nhạt cong môi, "Anh không thay đổi, vẫn luôn như vậy."

Trần Trì ánh mắt hơi lóe, nhàn nhạt nói: "Tôi cho rằng mình trở nên đẹp hơn."

Cô cười khẽ, "Anh vẫn luôn rất tuần tú."

"Thôi Ôn." Anh đột nhiên kêu cô, ánh mắt sáng ngời, "Trước kia tôi có thể bảo hộ em, hiện tại càng có thể."

Thôi Ôn ngạc nhiên.

"Chuyện đây người này, sẽ xử lý sạch sẽ." Trần Trì lẳng lặng nhìn mắt cô, "Ôn Ôn, tôi có thể trở thành chỗ cho em dựa vào, chỉ cần em nguyện ý ý lại, bất kể là khi nào, có chuyện gì."

Thôi Ôn trừng mắt nhìn đôi mắt đen nháy của anh, thanh âm rõ ràng trầm thấp của anh đi vào lỗ tai, một hồi lâu cô cũng chưa lấy lại tinh thần.

Di động rất không biết điều mà vang lên.

Thôi Ôn cảm thấy, cũng không thấy tên người gọi, trực tiếp nghe máy, "Xin chào....."

"Tiểu Ôn là anh, anh mới vừa về nước, biết được tin tức kia từ trợ lý."

Thanh âm của Sở Bách xuyên thấu qua điện thoại truyền đến.

Phản ứng đầu tiên của Thòi Ôn là nhìn qua Trần Trì.

Anh tựa hồ như nghe được giọng nói của đàn ông, môi mím chặt vài phần.

Sở Bách tức giận đến không thông, "Hoàn toàn không có khả năng, đám người kia đúng là không có năng lực phân biệt đúng sai! Anh là bạn của em nhiều năm như vậy đương nhiên hiểu rõ con người em! Nếu không phải hiện tại Weibo của anh mở không được, anh đã sớm đăng bài Weibo thanh minh cho em, em tuyệt đối đừng sợ, việc này nhất định sẽ lấy lại trong sạch cho em."

Thòi Ôn vừa nghe anh ta muốn đăng bài trên Weibo giúp mình, đại não rốt cuộc bắt đầu chuyển động, "Anh đừng đăng, anh viết đến lúc đó chúng ta lại....."

Giọng nói đột nhiên im bật, cô nhìn mắt Trần Trì, đem câu "Lại bị đồn đại" nuốt lại vào trong bụng, nói: "Anh sẽ bị liên lụy đó?"

Sở Bách cười lạnh, "Fans của anh đều rất hiểu chuyện, hơn nữa phần lớn còn là người tài ba, người đừng lo lắng! Hiện tại em ở đâu, anh đi tìm em."

Thòi Ôn cả kinh, "Đừng, di động em hết pin rồi."

Cô trực tiếp ngắt điện thoại.

Lại nghe được thanh âm của Trần Trì, "Ai?"

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Em có tư cách này □

Editor: Sel

Thòi Ôn nắm chặt điện thoại, có chút lúng túng: "Là một nam minh tinh lúc trước từng hợp tác qua. Nghe được chuyện đây người kia nên mới gọi hỏi thăm một chút."

Trần Trì nhớ lại giọng nói của người đàn ông vừa rồi, trên mặt lại không có chút biểu tình gì "ừm" một tiếng.

Bầu không khí bỗng an tĩnh một cách quý dị.

Rất nhanh đã bị tiếng chuông điện thoại đánh vỡ.

Lần này là điện thoại của Trần Trì.

"Alo, ai vậy?" Trần Trì nhàn nhạt hỏi.

"Tôi là Đường Bác."

Trần Trì nhắc mắt nhìn Thòi Ôn ngồi gần đó: "Có chuyện gì?"

Đầu bên kia, Đường Bác giờ ảnh chụp trong tay lên nhìn nhìn, trầm giọng nói: "Chỗ tôi có một bức ảnh, có lẽ có thể làm sáng tỏ vụ việc của Thòi Ôn."

Trần Trì nheo nheo mắt.

Đường Bác: "Bây giờ tôi đang ở công ty cậu."

Trần Trì: "Tôi sẽ bảo Tống Đằng đến, có gì anh cứ nói trước với cậu ta."

Thấy sắc mặt anh không được tốt, Thòi Ôn lo lắng hỏi:

"Công ty xảy ra chuyện gì sao?"

Trần Trì đang do dự có nên nói cho cô biết hay không, nhưng nhìn đồng hồ đã là 11h, vì vậy anh quyết định không nói gì cả.

"Không có gì, em không cần lo lắng." Anh nói xong lại nhìn đến chân của cô: "Chân có mỏi không?"

Thời Ôn giật giật chân, cẩn thận gật gật đầu.

Trần Trì thấp giọng hỏi: "Có cần tôi mát xa cho không?"

Thời Ôn:???

Cuối cùng cô vẫn cảm lòng không đậu mà rụt rụt ngón chân.

Trần Trì để ý thấy động tác nhỏ của cô, đáy mắt liền nhiễm ý cười:

"Mát xa cách quần ngủ, ở nước ngoài tôi đã được học qua rồi."

Nghe được câu này, Thời Ôn cũng không biết tâm trạng mình ra sao, nhỏ giọng nói: "Ở nước ngoài anh học nhiều thật..."

Trần Trì thấp giọng "ừm" một tiếng.

Thời Ôn: "Vậy anh biết nấu cơm không?"

Anh chú ý tới từng ngón chân cô bắt đầu giãn ra, từng ngón từng ngón trắng nõn tinh tế.

"Biết một ít."

Thời Ôn tò mò: "Anh biết nấu cái gì?"

Trần Trì không nói chuyện, duỗi tay kéo lấy quần ngủ của cô, ý tứ không cần nói cũng biết.

Thời Ôn cúi thấp đầu không nói gì.

Trần Trì kéo chân cô đặt trên đùi mình, lúc này mới trả lời vấn đề vừa rồi:

"Rau cần tây xào, đậu hũ Ma Bà, cà chua xào trứng gà, thịt viên, đậu hũ thối, bánh hải đường."

Thời Ôn hơi nín thở quay ra nắm chặt lấy tay vịn sofa, sau đó lại nghe thấy anh nói tiếp:

"Còn biết làm một chút bánh ngọt..."

Bàn tay Trần Trì dọc theo cẳng chân của cô mà nhẹ nhàng mát xa.

"Gầy quá!" Trong giọng nói của anh mang theo bất mãn.

Thời Ôn nhỏ giọng trả lời: "Em ăn rất nhiều."

Anh nhắc lên mí mắt: "Ăn nhiều của em cũng chỉ bằng lượng cơm của người bình thường thôi."

Thời Ôn nghe anh nói vậy, khoa tay múa chân miêu tả dạ dày của mình:

"Nhưng dạ dày của em chỉ lớn như này thôi."

Năm đó, sau khi Trần Trì rời đi, bệnh đau bao tử của Thời Ôn lại càng thêm nghiêm trọng, mãi cho tới khi biết được tin tức của anh từ chỗ Y Thư.

Y Thư nói anh sống rất tốt, còn tự mở công ty riêng.

Lúc ấy Thời Ôn vẫn cho rằng Trần Trì vứt bỏ mình. Anh dùng hành động để chứng minh lựa chọn xuất ngoại của anh là chính xác. Thời Ôn biết được cũng rất vui mừng, nhưng lại không thể không chế được mà đau xót.

Không biết có phải vì cảm thấy không cam lòng hay không, Thời Ôn từ lúc đó cũng bắt đầu biết chăm sóc bản thân tốt hơn. Chỉ cần thân thể khoẻ mạnh, tương lai cô sẽ tươi sáng hơn.

Thời Ôn bấu môi khua chân múa tay miêu tả độ lớn dạ dày của mình, còn đang muốn nói tiếp bỗng nhiên hít sâu một hơi.

Đồngng tác trên tay Trần Trì khựng lại: "Đau sao?"

Thời Ôn gật đầu: "Có chút thôi."

Anh liếc mi, thanh âm ôn nhu hơn: "Nhịn một chút, lại mát xa một hồi là tốt thôi."

Lực đạo của anh trở nên nhẹ nhàng nhất có thể, tiếp tục ở vị trí vừa rồi mát xa.

Cảm giác đau đớn cùng chua xót dần dần biến mất.

Cảm giác được cơ chân của cô thả lỏng, Trần Trì mới thay đổi vị trí mát xa.

Thình lình xuất hiện cảm giác tê dại cùng bủn rủn, Thòi Ôn thoải mái "ừm" một tiếng, sau đó cả người liền ngậy ngấn.

Trong phòng an tĩnh, tiếng ừm mềm mại kia dễ dàng chui vào tai của hai người.

Tay Trần Trì cương cứng, nửa ngày không động.

Thòi Ôn...

Màu đỏ từ mặt bò đến lỗ tai rồi lan xuống cổ.

Cô gắt gao nhìn gối ôm bên cạnh, muốn lấy nó che khuất mặt mình. Sao lúc này không có cái hồ nào để cô chui xuống nhỉ?

Lần đầu tiên Thòi Ôn được trải nghiệm thế nào là cảm giác xấu hổ đến nỗi muốn khóc.

Việc xấu hổ như này sao có thể xảy ra trên người cô vậy?

Trong lúc cô còn đang giãy giụa không thôi, Thòi Ôn đột nhiên cảm giác được bàn tay trên đùi động động.

Cô lặng lẽ liếc mắt nhìn anh một cái. Người đàn ông cúi đầu, biểu tình chuyên chú với động tác trên tay, sắc mặt nhàn nhạt.

Thòi Ôn dòi đi tầm mắt, ngoài ý muốn nhìn thấy vành tai của anh phấp hờng.

Thòi Ôn nhìn đến xuất thần, tim đập cũng trở nên nhanh hơn.

Màu đỏ dần dần nhạt đi, Thòi Ôn chưa đã thèm mà dòi tầm mắt.

Bỗng nhiên ý thức được chính mình đang làm gì, cô hồ thẹn không thôi, tay "bộp" một phát vỗ vào mặt của mình, muốn nhân cơ hội này che mặt lại, ai ngờ lực đạo quá mạnh, đau đến hô nhỏ một tiếng.

Trần Trì nhú mày, kéo lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, "Em làm cái gì thế? Không được tự đánh mình!"

Anh cúi người để sát vào, nhìn thấy má cô một vết hồng, liền mím chặt môi, giờ tay lên, nhẹ nhàng xoa xoa, "Có đau không?"

Hơi thở của Thòi Ôn run rẩy, ký ức đỏ ập xuống, cô cắn cắn má thịt, đột nhiên nói, "Đau....."

Ngữ điệu mềm như bông, trong thanh âm ừm khuất cùng khổ sở không biết là bởi vì đau hay là vì cái gì.

Trần Trì nghe thấy cô kêu đau, tâm giống như bị nhéo một cái. Anh cúi đầu, ghé vào má của cô, nhẹ nhàng thổi, lại xoa nhẹ vài cái, "Còn đau không?"

Đôi mắt Thòi Ôn nóng lên, không nói lời nào.

Trần Trì tiếp tục giúp cô xoa nhẹ.

Lý trí dần dần thu hồi, Thòi Ôn lần này ý thức được chính mình đang làm cái gì, cô hơi rụt rụt, rũ xuống lông mi, "Không, không đau....."

Tay Trần Trì treo ở trên không, cảm thấy có chút thất bại.

Anh nhấp môi, hỏi: "Mệt sao?"

Thòi Ôn gật gật đầu, buông chân, đi dép lê.

Động tác muốn ôm cô của Trần Trì cương cứng ở không trung.

Thòi Ôn nằm xuống trên giường, Trần Trì giúp cô chỉnh tốt góc chăn.

Thòi Ôn vốn dĩ muốn cảm ơn, lại nghĩ đến lúc trước anh từng nói không cần phải làm như vậy.

Trần Trì chỉnh xong góc chăn, đứng thẳng thân mình.

Thòi Ôn nhỏ giọng hỏi: "Anh phải đi sao?"

"Ừ."

Anh thấp giọng trả lời. Anh còn phải về công ty gặp Đường Bác.

Lúc Trần Trì xoay người rời đi, Thòi Ôn bỗng nhiên gọi anh lại

"Vừa rồi anh nói, anh có thể trở thành chỗ dựa cho em, chỉ cần em nguyện ý ý lại, mặc kệ là khi nào, chuyện gì..... Là có ý gì vậy?"

Trần Trì quay đầu lại, nặng nề mà chăm chú nhìn cô, "Giống như năm ấy. Em có thể không cho tôi mặt mũi, có thể đối với tôi tùy hứng làm bậy, em có tư cách này."

Anh xoay người, nhanh chóng rời đi

Thòi Ôn nắm chặt chăn, chậm rì rì thở hắt ra.

Cho nên là có ý gì.....

Ánh đèn đầu giường tắt xuống, Thòi Ôn nhắm mắt lại, suy nghĩ dần dần hỗn độn.

Trong mộng, cô đi tới căn chung cư kia.

Thiếu niên đem cô gắt gao đè ở trên ván cửa, ở môi cô muốn làm gì thì làm, cường thế đoạt lấy hô hấp của cô.

"Em sợ anh là đúng, nếu em dám cùng nam sinh khác có cái gì, anh sẽ tức giận, sau đó sẽ làm ra những việc vô cùng đáng sợ."

"Đây là dấu ấn anh lưu lại..... Ôn Ôn, em trốn không thoát đâu."

"Em có thể sợ anh, sợ hãi rồi cũng thành thói quen."

"Anh nói rồi, em có thể không cần cho bọn họ mặt mũi. Em cũng có thể không cho anh mặt mũi, Ôn Ôn, em có tư cách làm như vậy!"

.....

Trần Trì ra khỏi phòng, dùng tốc độ nhanh nhất rời đi.

Thang máy, không khí lạnh băng, con số không ngừng nhảy.

Anh nghĩ đến vết hồng trên mặt của cô, lại nghĩ đến hành động của Đinh Tư Thanh, mắt đen rơi vào hầm băng, cầm căng thẳng.

Chiến đấu nhiều năm như vậy chính là vì có năng lực bảo vệ cô, tất cả nỗ lực chỉ vì không muốn cô chịu thương tổn hay nhận lấy uy hiếp.

Trần Trì mị mắt, khoe miệng kéo ra một nụ cười lãnh lệ (lạnh lẽo + âm hiểm)

Vòng tay trên cổ tay đột nhiên phát sáng, thanh âm của một người đàn ông ngoại quốc vang lên.

"Trì, cảm xúc của cậu đột nhiên phập phồng dị thường, nhịp tim cùng huyết áp cũng không đúng, xảy ra chuyện gì sao?"

Trần Trì ngó mắt nhìn vòng tay, nhàn nhạt nói: "Không có việc gì."

Leon nhíu mày, "Giọng nói có thể gạt người, nhưng số liệu thì không. Trì, nói thật cho tôi đi."

Thang máy xuống tới tầng ngầm.

Trần Trì ngồi vào trong xe, lưu loát tháo xuống vòng tay, ném đến ghế sau.

Xe rất nhanh đã chạy đến cao ốc C&S.

Trong phòng họp, Đường Bác cùng Tổng Đảng đang thương nghị đối sách, cửa kính bỗng nhiên bị mở ra.

Hai người nhìn lại, Tổng Đảng đứng lên, "Trì tổng."

Trần Trì: "Xin lỗi, tôi muộn."

Anh ngồi xuống, trực tiếp hỏi Đường Bác: "Là ảnh chụp gì?"

Đường Bác đem ba bức ảnh trong tay đưa qua đi, giải thích: "Tôi là nhiếp ảnh gia tự do, chụp ở đoàn phim xong liền ra ngoài phố chụp, ngày đó đúng

lúc đi đến quán bar "Chưa Tỉnh".

"Vốn dĩ tôi còn không xác định được cô gái trong bức ảnh này có phải Đinh Tư Thanh hay không, nhưng nghe đạo diễn Vương của bộ 《 sương 》 nói ở quán bar này gặp Đinh Tư Thanh, vì thế tôi liền điều tra trang phục của cô ta, bộ quần áo này, mấy tháng trước cô ta đi spa từng mặc qua một lần."

Bức ảnh đầu tiên, là sườn mặt mơ hồ của Đinh Tư Thanh, đứng ở trước cửa quán bar "Chưa Tỉnh", đang ôm hôn một người đàn ông.

Bức ảnh tiếp theo, Đinh Tư Thanh hơi cúi đầu, một chân rõ ràng dẫm hụt, thân mình nhào về phía trước.

Bức ảnh cuối cùng, Đinh Tư Thanh ngã trên mặt đất, che lại chân trái.

Trần Trì đem ba bức ảnh gộp lại, gõ xuống mặt bàn, "Đủ rồi."

"Tổng Đẳng, cậu đi bệnh viện tìm Đinh Tư Thanh, làm theo kế hoạch."

.....

"Anh nói cái gì?"

Giọng nữ bén nhọn thậm chí đủ để xuyên qua tường cách âm của phòng bệnh VIP.

Tổng Đẳng liếc mi, từ từ nói: "Hình tượng của cô là một người sạch sẽ không tầm thường, hào phóng trong sáng giống như nữ thần. Mấy bức ảnh đó cô cũng thấy rồi, đều là cô ở quán bar nhảy nhót cùng nhiều người đàn ông khác nhau, nếu bị truyền ra ngoài, hình tượng của cô sẽ sụp đổ hoàn toàn."

"Chúng tôi không giống lũ paparazzi kia, chỉ cần dùng một ít tiền là bị miệng được."

Đinh Tư Thanh nằm ở trên giường bệnh, không thể tưởng tượng mà cười ha ha, "Trần Trì?"

Cô ra cười nhạo một tiếng, cắn chặt răng, "Trần Trì..... đã nhiều năm như vậy rồi....."

Sao có thể, sao có thể chưa quên Thời Ôn, đã bao nhiêu năm rồi?! Người phụ nữ kia có cái gì tốt?!

Tổng Đẳng đưa cho cô ta một tờ giấy.

"Trì tổng yêu cầu cô đăng weibo làm sáng tỏ mọi chuyện!"

Cậu ta đem giấy đặt ở trên giường bệnh, cuối cùng ném xuống một câu "nhắc nhở" rồi rời đi.

Đinh Tư Thanh nhắm chặt mắt.

Là do cô ta sơ suất, đáng lẽ ra phải là chú ý một chút..... Thế nhưng dễ như vậy đã bị người khác tóm được nhược điểm.

Cô ta cầm lấy tờ giấy, nhìn nội dung bên trong, liền hung hăng cắn chặt răng.

Nhưng mà.....

Mặt mày cô ta chậm rãi mềm xuống.

Trần Trì không có hủy hoại cô ta, mà chỉ muốn cô ta ra mặt làm sáng tỏ...

-

Thời Ôn từ trong mộng tỉnh lại, ngủ đến an ổn thoải mái.

Di động bỗng nhiên rung lên.

Cô nghiêng mắt, đây là chuông thông báo của weibo.

Thời Ôn không do dự, mở weibo ra.

Hotsearch trực tiếp đập thẳng vào mắt cô

Cái thứ nhất: # Đinh Tư Thanh làm sáng tỏ #

Cái thứ hai: # Sở Bách bệnh viện Thời Ôn #

Thời Ôn nhìn đến hot search thứ hai, đột nhiên nhớ lại toàn bộ giấc mộng tối qua.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Tàn nhẫn □

Editor: Mary

Beta-er Sel

Thời Ôn vội vàng click mở hot search. Từ giao diện tiến vào Weibo của Sở Bách.

Weibo có hàng triệu lượt theo dõi.

Sở Bách tag cô vào một bài viết:

Tôi cùng @Thời Ôn quen biết gần mười năm, tôi hiểu rất rõ con người của cô ấy. Cô ấy căn bản không có lí do để làm ra loại chuyện này, cũng vô cùng khinh thường mấy chuyện tiểu nhân như thế.

Tiểu Ôn đã nói, nếu Đinh Tư Thanh thật sự "hiểu lầm" là cô ấy đẩy người, nghĩa là liên quan đến việc có ý đồ thương người khác, nên giao cho cảnh sát xử lý, cô ấy sẽ tự nguyện phối hợp với cảnh sát để chứng minh trong sạch của mình.

Hiện tại một ít người tin ảnh chụp không rõ ràng, đem chuyện chưa được cảnh sát chứng thực bàn tán khắp nơi, không biết là người nào có ý hãm hại Tiểu Ôn.

Thời Ôn đau đầu đỡ trán.

Không biết nên nói cái gì với anh ấy, dù sao cũng là vì tốt cho cô.....

Người trong giới luôn hóng chuyện mới, cho dù cô nói nếu Đinh Tư Thanh chỉ ra và xác nhận cô đẩy người, cô sẽ tự nguyện phối hợp cảnh sát, chuyện này sẽ được giao cho cảnh sát xử lý, nhưng chắc chắn vẫn có người cho rằng "Mỗi người một chiều".

Chẳng hạn như, cho rằng cô có năng lực mua được cảnh sát, tuy rằng không có ảnh xác minh người đẩy, nhưng bọn họ nhất định sẽ tin tưởng Đinh Tư Thanh.

Thời Ôn lúc này mới nhớ tới hot search thứ nhất.

Đinh Tư Thanh làm sáng tỏ

Cái thứ nhất chính là bài viết của Đinh Tư Thanh.

Buổi tối ngày 17 tháng 7, tôi đi đến phòng của @ Thời Ôn tìm cô ấy, tất cả đều không giống những bức ảnh kia, bạn fan kia cũng không nên tự tiện đồn đại như vậy. Thời Ôn không có đẩy tôi, là do tôi không đứng vững bị ngã xuống, mới dẫn đến nứt xương.

Không thể giải thích sớm hơn tôi rất xin lỗi, làm Thời Ôn bị người trong giới hiểu lầm và công kích tôi thực áy náy, hy vọng @ Thời Ôn có thể tha thứ tôi.

Thời Ôn: "....."

Cô ấn vào comments, đôi mắt không nhúc nhích, vừa mới thoát ra liền thấy được một cái hot search đang chiếm vị trí thứ mười đầu bảng: # Ôn Bách #

Đây không phải tên couple của cô và Sở Bách sao?

Thời Ôn quên cả hô hấp, click mở hot search, lướt xuống màn hình, liếc mắt một cái tâm liền lạnh một nửa.

Mình tỉnh nổi tiếng đúng là được quan tâm rất nhiều, sức chiến đấu của fans vô cùng đáng sợ.....

Năm đó Sở Bách ra mắt trong một nhóm nhạc, thời điểm đang sắp sửa nổi tiếng, đột nhiên bị tuôn ra một vài tấm ảnh cùng Thời Ôn ở phòng luyện vũ đạo, khuôn mặt thiếu niên ngây ngô, đứng trong phòng học, ánh sáng nhu hoà, trai tài gái sắc.

Đối với sự nghiệp của thần tượng, lúc độ nổi tiếng đang bay lên lại truyền ra tình yêu tai tiếng, chính là đòn đá kích trí mạng. Sở Bách nhanh chóng bị tụt lại, có chút không gượng dậy nổi. Nhưng cuối cùng anh ấy cũng nhìn qua, để lại một đám fans thật thật thà thà, mà fans mới tới đều biết đến sự tồn tại đặc biệt "Thời Ôn".

Mấy năm trước, Thời Ôn ra nước ngoài cùng Sở Bách vô tình bị bắt gặp, lại lần nữa bị chụp lén, mà lần đó hot search không có ý bôi đen Sở Bách,

ngược lại đẩy độ nổi tiếng của Sở Bách và bộ phim "Gương vỡ lại lành" anh ấy tham gia lên tới một tầm cao mới.

Không khó hiểu khi một đồng fans bắt đầu ship CP "Ôn Bách", cho rằng hai người bọn họ là tình ý chân thành.

Thời Ôn giải thích không dưới ba lần, nhưng những người ship CP đó hoàn toàn không nghe.

Thời Ôn mở đến số điện thoại của Trần Trì, cầm di động trong tay, suy nghĩ miên man.

Có lẽ..... Anh không dùng Weibo nên sẽ không biết?

Cô ôm tâm lý may mắn không ngừng tự trấn an chính mình, càng trấn an càng hoảng hốt.

.....

Bách bách ta không bò đầu tường: A a a! Bách Bách thật là ấm áp, thời điểm tất cả mọi người hiểu lầm Tiểu Ôn, Bách Bách kiên quyết làm rõ mọi chuyện!

Ba ba Bách Bách: Đây không phải chân ái thì là gì! Giờ cao lá cò "Ôn Bách"!!

Thời Ôn thật đáng yêu: Thật may có Bách Bách tin tưởng Tiểu Ôn của chúng ta, cảm động khóc khóc, thật là yêu mọi người——

Trần Trì trực tiếp đem di động quăng ra ngoài.

Mỗi lần đọc hot search, tâm đầu tê dại như bị kim đâm.

Di động hướng đến phía bàn lớn, đập mạnh vào mặt bàn. Màn hình vừa vặn phản chiếu hình ảnh của Tống Đẳng đứng bên cạnh.

Tống Đẳng nhìn thế nào cũng cảm thấy không cam lòng, có chút khó chịu.

Trì tổng ở bên này làm bao nhiêu việc, cái người kêu Sở Bách đăng một bài viết trên Weibo liền thành anh hùng của Thời Ôn trong mắt người cả nước.....

"Trì tổng, người trong giới luôn thích bàn tán loại chuyện này."

Tống Đẳng cẩn thận liếc hướng vòng tay của Trần Trì, mấy ngày nay vòng tay luôn kêu lớn.

"Ngài đừng quá để ý."

"Tôi biết."

Trần Trì mở folder ra, ngửi khí đậm nhạt, xem tới lui bảo đảm không có gì dị thường.

Tống Đẳng quái dị mà dương dương mi, không thấy vòng tay vang lên, thoáng yên tâm.

"Buổi tối hôm nay tung ảnh chụp ở quán bar ra."

"Được."

Tống Đẳng vừa bước chân ra khỏi văn phòng, di động của Trần Trì liền vang lên.

Anh nhìn thấy không có người liền không do dự tiếp máy.

"Cậu muốn hủy tất cả công sức của chúng ta sao?" Thanh âm Leon mang theo tức giận.

Trần Trì: "Vòng tay hư rồi."

Leon bị chọc cười, "Hư rồi? Nếu cậu không ở trong trạng thái dị thường nó tuyệt đối sẽ không kêu lên một tiếng!"

Trần Trì không nói lời nào.

"Trì, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có liên quan đến mối tình đầu của cậu sao?"

"Tôi bên này rất bận rộn không rảnh nói chuyện điện thoại với cậu!"

Trần Trì không nói thêm lời nào, ngắt máy.

Cơm chiều đi qua, tới thời gian buồn đưa lê. Một cái hot search bỗng nhảy ra.

Đinh Tư Thanh hôn nồng nhiệt rồi té ngã

Tiểu tinh linh tinh lọc giới giải trí:

Theo một người chụp ảnh gửi bài. Ngày 15 tháng 7, anh ta ở gần quán bar "Chưa tỉnh" chụp cảnh đêm, sau khi sự kiện "Thời Ôn đẩy người" ở ngày 17 tháng 7 tuôn ra, anh ta mới nhớ tới bức ảnh đêm hôm trước tinh cò chụp được Đinh Tư Thanh.

Theo kiểm chứng, đêm đó Đinh Tư Thanh có đi đến bệnh viện tư nhân, bác sĩ đêm đó đã xác nhận là nứt xương, ngày 15 tháng 7 bị thương, Đinh Tư Thanh thân là người khiêu vũ không quý trọng chân mình nằm viện trị liệu, vì sao lại xuất hiện ở khách sạn ngày 17 tháng 7? Lại vô tình xuất hiện ở trước cửa phòng Thời Ôn còn té ngã? Làm fans hiểu lầm chính mình bị đẩy té, còn tung ra vài tấm ảnh chụp lén, làm cho Thời Ôn bị người trong giới mắng nhiếc, cách gần hai ngày mới đáp lại?

Không hiểu.

(ảnh đính kèm do nhiếp ảnh gia tự do cung cấp)

Thời Ôn "Woa" một tiếng, tiểu tinh linh đúng là chân ái, vậy mà có thể giúp cô làm sáng tỏ? Quá lợi hại!

Cô định gửi tin nhắn cho tiểu tinh linh, lại nhìn đến một bài viết mới trên Weibo.

Tiểu tinh linh tinh lọc giới giải trí:

Oa, phá án.

Có đính một đoạn ghi âm.

Thời Ôn click mở, một giọng nam say khướt.

"Giới giải trí quá rối loạn, hiện tại một cô gái nhỏ cũng có thể tàn nhẫn như vậy, vì cạnh tranh mà có thể lấy an nguy của mình ra đánh cược?"

Một người phụ nữ lên tiếng, "Nói cái gì vậy?"

"Hai ngày nay náo loạn đến rối tinh rối mù, tôi nói cho cô biết, là Đinh Tư Thanh tìm tôi hãm hại một cô gái khác....."

Thời Ôn không tiếp tục nghe, tắt ghi âm.

Nhắn tin cho tiểu tinh linh.

【 Cảm ơn bạn! Thật sự bạn đã giúp tôi rất nhiều, tôi không nghĩ tới sự tình sẽ được xoay chuyển như vậy.】

【 Tôi còn muốn hỏi một chuyện, chứng cứ này bạn lấy ở đâu vậy? 】

Tiểu tinh linh trả lời rất nhanh.

【 Có người gửi cho tôi. 】

【 Bạn có thể cho tôi biết Weibo của người này không? 】

【 Được thôi. Nhưng là một tài khoản mới, không có bài post nào cả. @.....】

Thời Ôn bấm vào trang chủ của đối phương, trống rỗng, tên cũng vừa được đăng ký.

Hình như là Trần Trì, anh bắt đầu chơi Weibo? Như vậy anh có thể nhìn thấy cái hot search "Ôn Bách" đúng không?

Khu biệt thự ở Nam Đầu. Đinh Tư Thanh cuộn mình trong chăn, nhìn đến hot search tay chân lạnh băng.

Xong rồi. Sự nghiệp minh tinh kiếp này của cô ta xong rồi.....

Tin làm sáng tỏ..... Chẳng qua chỉ để nguy trang, chủ yếu là làm rõ việc cô ta nói dối, phơi bày ngày cô ta thật sự bị thương.

Thật ra là để cắt đứt đường lui của cô ta, để cô ta tự cắn đầu lưỡi, tự và mặt.

Đinh Tư Thanh mất hồn phách mà ngã trên giường, nghĩ đến ghi âm, đôi mắt dần dần khôi phục tiêu cự, gọi điện thoại cho Tống Đăng.

Điện thoại kết nối.

Đinh Tư Thanh cuồng loạn, "Vì sao muốn bôi nhọ tôi?! Đoạn ghi âm kia là các người làm giả!!"

Tổng Đăng không nhanh không chậm nói: "Giả tạo là thật, cô mua được người hãm hại cũng là thật."

Đinh Tư Thanh cười lạnh, "Tôi không hiểu anh đang nói gì cả, nhanh xóa đoạn ghi âm kia!"

Chỉ cần không có ghi âm, tất cả đều có thể cứu vãn.

Cô ta không bơi nhọ Thời Ôn đẩy người, cô ta chỉ nhảy Disco với người khác, nói sai thời gian bị thương, nhưng cô ta nhất định sẽ sửa. Chỉ cần cô ta tỏ vẻ tình nguyện thay đổi, đều sẽ tốt.

Nhưng không thể để cho người khác biết là cô ta chơi thủ đoạn hãm hại Thời Ôn.

Đinh Tư Thanh run giọng: "Đem ghi âm xóa, đoạn ghi âm kia của các người là giả! Bằng không tôi sẽ cáo các người vu oan hãm hại!"

Cô nhất định sẽ tìm một nữ phóng viên hỗ trợ, mà không phải đàn ông.

Tổng Đăng nhướn mày, "Được, tôi sẽ đem ghi âm xóa."

Đinh Tư Thanh thấy anh đáp ứng sáng khoái như vậy, luống cuống, "Anh chờ một chút!"

Vì sao liền sáng khoái đáp ứng như vậy?

Không đúng! Bọn họ khẳng định tính kể cô ta, chờ ghi âm bị xóa, cô ta thanh minh giải thích chính mình không hãm hại Thời Ôn, rồi sau đó, Trần Trì lại thả ra một đoạn ghi âm thật.

Nhất định là như thế..... Giống như cổ tình làm cô ta lên tiếng.....

Đinh Tư Thanh thống khổ mà bút tóc, "Vì sao đối xử với tôi như vậy?"

"Thật tàn nhẫn, Trần Trì..... Anh thật tàn nhẫn....."

Tổng Đăng mặt vô biểu tình cắt đứt điện thoại.

"Trì tổng, giải quyết xong rồi."

Trần Trì đang cúi đầu mẩn mê di động, lên tiếng hỏi: "Máy dòng này có nghĩa là gì?"

Tổng Đăng nhìn về phía màn hình di động của anh, "À..... anh mau đến bảo vệ em."

Trần Trì ghét bỏ mà ngó hẩn liếc mắt một cái.

Tổng Đăng đứng thẳng, cảm thấy chính mình thực vô tội.

Thời Ôn rất muốn gọi điện thoại cho Trần Trì, nhưng tiểu tinh linh vẫn luôn đang hỏi chuyện cô.

Cô tự nhiên không thể từ chối, bởi vì tiểu tinh linh giúp cô chuyện lớn như vậy, hơn nữa, tiểu tinh linh thật sự giống hệt một tiểu tinh linh, rất là đáng yêu.

Nói chuyện hồi lâu, tiểu tinh linh thấy thời gian đã muộn, chủ động nói đi ngủ.

【 ngủ ngon, mơ đẹp. 】

Thời Ôn trở mình.

【 ngủ ngon, chúc bạn mơ đẹp. 】

Đã 11 giờ tối, gọi điện cho Trần Trì không tốt lắm.

Thời Ôn nghĩ, tắt đèn đầu giường.

Màn đêm kéo đến, đèn ở Nam Đều rực rỡ lập loè, đứng ở chỗ cao trông về phía xa, giống tòa cuồng hoan Bất Dạ Thành.

Trần Trì cảm điện thoại di động để qua một bên, bắt đầu làm việc.

Di động rung một chút.

Anh liếc mi, nhìn đến tên Leon, mày lại nhăn chặt vài phần.

"Trì, tôi chuẩn bị đến kiểm tra cậu." Leon đi thẳng vào vấn đề.

Trần Trì tháo mất kính tơ vàng xuống, "Cậu tới làm gì?"

"Tôi lo lắng, nhất định phải đến xem."

Trần Trì: "..... Tôi không có việc gì. Mọi chuyện bên này đều đã được giải quyết, không có vấn đề gì, cậu đừng tới."

"Tôi mới vừa lên máy bay. Cậu xác nhận không có việc gì?"

"Xác định không có việc gì." Trần Trì cong cong khóe miệng, "Một chút rắc rối đều giải quyết xong rồi, kế tiếp chính là chuyện của tôi và cô ấy."

"Tình huống của cậu và cô ấy hiện tại như thế nào?"

"Không muốn nói."

"..... Đừng nói chuyện với tôi như vậy, tôi là bác sĩ tâm lý của cậu!"

"Tôi muốn làm việc, chờ cậu đến rồi rồi nói sau."

"Được, cậu cũng bận rộn. Tôi phải tắt di động tạm——"

Ngắt cuộc gọi, Trần Trì đang chuẩn bị đặt điện thoại di động sang một bên, lại nhìn đến một loạt tin tức luôn hiện lên trên Weibo.

Về Thời Ôn và Sở Bách.

Anh nín thở.

Click mở.

Nụ cười.

Trần Trì nhìn đến nội dung, cười lạnh một tiếng.

Sở Bách là cái gì chứ.

Trong lòng nghĩ như vậy, anh lại không kìm được click mở hot search #Ôn Bách#.

Giờ lên cao lá cờ Ôn Bách: A a a, thuyền của Thời Ôn và Sở Bách tôi muốn chèo cả đời!!!

Mặt Trần Trì cứng đờ, đồng tử mở rộng.

CP?

Couple??

Người yêu?!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Muốn gặp em □

Editor: Sel

10 giờ sáng, Trần Trì vẫn chưa tới công ty.

Tổng Đăng gọi cho anh lần thứ 7, đầu dây kia cũng không bị ngắt đi hay báo máy bận.

Trần Trì không thích người khác đến nhà anh, nhiều năm như vậy, Tổng Đăng cũng chưa một lần bước vào nhà của sếp mình.

Cuối cùng điện thoại tự nhiên bị cắt đứt, Tổng Đăng ngồi không nổi nữa. Cậu ta tới gara lấy xe, vừa mới thắt xong đai an toàn, Leon đã gọi điện đến.

"Leon, lâu không gặp." Tổng Đăng lễ phép nói, khởi động xe.

Leon: "Không cần khách khí như vậy, tôi vừa mới gọi cho Trì, nhưng cậu ấy không nghe, anh có bên cạnh cậu ấy không?"

Tổng Đăng kinh ngạc, "Anh tới Nam Đầu? Tôi cũng không liên hệ được với Trì tổng."

Leon xoa xoa trán, "Anh cũng không gọi được? Tình trạng gần đây của Trì rất không ổn định, liệu sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

Tổng Đăng nháy mắt khẩn trương lên, nhanh chóng gia tăng tốc độ xe: "Bây giờ tôi đang đến nhà của Trì tổng!"

"Tôi cũng đến!"

Mười lăm phút sau, Tổng Đăng đi tới nhà Trần Trì, gấp gấp gõ cửa, lại không người đáp lại.

Không đến vài phút, Leon cũng chạy tới, thấy Tổng Đăng ra sức gõ cửa, xoa xoa tay, "Trèo ban công!"

Hai người giúp đỡ mượn lực, bò lên trên lầu hai, cửa kính ban công mở rộng ra, hai người trực tiếp đi vào.

"Trì tổng?"

"Trì ——"

Lầu hai không có. Hai người phân công nhau tìm, một người lên lầu ba, một người xuống lầu một.

Leon tìm thấy Trần Trì ở phòng tập thể thao trên lầu ba.

Căn phòng nằm ở phía Nam, ánh sáng rõ ràng, người đàn ông đứng trước bao cát dùng hết sức mà đánh, không biết anh đã đánh bao lâu, mặt cùng cổ đều đỏ lên, mồ hôi theo động tác của anh rơi xuống.

Ngay cả bao tay quyền anh cũng không đeo.

Leon nhìn thấy tay anh phồng hồng, hô hấp cứng lại, "Oh my god!"

"Trần Trì! Mau dừng lại!"

Trần Trì giống như không nghe được, tiếp tục đấm bao cát.

Leon chạy tới, lại không biết như thế nào ngăn lại anh. Tổng Đăng nghe được động tĩnh cũng nhanh chóng chạy lên.

Leon vẫy tay, "Mau! Giữ chặt cậu ấy."

Hai người mỗi người một bên, giữ chặt hai cánh tay trái phải của Trần Trì. Trong quá trình khó tránh khỏi bị va chạm, Leon đau đến nhe răng trợn mắt, "Đáng lẽ ra tôi nên đi học võ từ trước mới đúng!"

Hai người nỗ lực một hồi, rốt cuộc đem Trần Trì đè ở trên sàn nhà.

Leon thở phì phò, "Bác sĩ tâm lý thật không dễ làm. Trì, hiện tại cậu cần phải bình tĩnh, nghe thấy tôi nói gì không?"

Trần Trì bị ghim trên sàn nhà, cũng không giãy giụa. Mồ hôi dọc theo trên trán tóc mái uốn lượn chảy xuống, mặt anh đỏ bừng, hai mắt càng sâu, gắt gao nhìn chằm chằm trần nhà.

Leon nói với Tổng Đăng: "Phiền cậu lấy cái rương tôi để dưới lầu lên đây!"

Leon vỗ vỗ Trần Trì vai, trấn an, "Trì, bây giờ cậu cần bình tĩnh. Chúng ta cứ từ từ nói, hít sâu, không có việc gì ——"

Trần Trì động động tròng mắt, nhìn về phía anh ta, ánh mắt lại trống rỗng, "Cô ấy có bạn trai....."

Có bạn trai?

Leon lau mồ hôi, lo lắng Trần Trì đột nhiên bùng nổ thì anh ta kéo không được.

Tổng Đăng sao còn chưa lên?

Trần Trì thất thần lẩm bẩm: "Cô ấy thật sự vứt bỏ tôi, cô ấy tìm người khác....."

Leon yên lặng tăng mạnh sức lực ấn tay và chân của anh, "Cho nên cậu mới đánh quyền anh?"

Trần Trì nhắm mắt, "Tôi lại phát bệnh, tôi không khống chế được chính mình, tôi muốn đi tìm cô ấy, nhưng lại sợ mình khiến cô ấy bị thương..... Tôi sẽ biến thành quái vật....."

Leon thả chậm thanh âm, "Trì, không phải vậy, hiện tại cậu đã tốt hơn lúc trước rất nhiều, cậu không ném đồ vật hay tự làm mình bị thương nữa, nhưng cậu quá sốt ruột, lần sau vẫn nên mang bao tay quyền anh nhé!"

Trần Trì mở mắt ra, môi mỏng nhếch lên, lộ ra một nụ cười cuồng dã, "Tôi không thể để cô ấy rời bỏ tôi, Leon, lần đầu tiên nhìn thấy Thòi Ôn tôi liền biết cô ấy chắc chắn sẽ thuộc về mình, cho nên, mặc kệ là như thế nào, tôi đều sẽ không để cô ấy rời khỏi."

Leon nghe thế, sắc mặt biến đổi, giãy tiếp theo, anh ta bị Trần Trì dùng đầu gối thúc một phát

Trần Trì xoay người đứng lên, Leon lập tức bò dậy ôm lấy cánh tay anh, dư quang nhìn đến Tống Đăng, hô to: "Lấy thuốc an thần trong rương ra cho tôi!"

Tống Đăng thấy Trần Trì đứng lên, sợ tới mức bàn tay run rẩy.

Cú thúc gối vừa rồi nhất định rất đau...

Cậu ta còn không kịp lấy thuốc an thần ra, Trần Trì đã tránh khỏi Leon.

Leon chạy tới, nhào về phía Trần Trì, giật lấy thuốc an thần trong tay Tống Đăng.

Trước một giây Trần Trì kịp tránh thoát, Leon đã châm kim tiêm vào tay anh, còn chưa kịp đem thuốc an thần tiêm vào, Trần Trì đã vung cánh tay, mạnh mẽ thoát ra.

Đầu kim tiêm dính máu, mắt Trần Trì cũng biến thành màu đỏ tươi.

Leon nhắm chặt mi, "Trần Trì cậu có biết mình đang làm cái gì không?"

"Tôi rất rõ ràng."

Trần Trì gằn từng chữ một, nhanh chóng chạy đi.

Trần Trì lái xe đến nhà Thòi Ôn, gõ cửa nửa ngày, trong phòng đều không có động tĩnh gì.

Lúc này anh mới nhớ tới, cô vẫn còn ở đoàn phim.

Trần Trì dựa vào cửa lạnh lùng nhìn chăm chăm mặt đất, vẫn không nhúc nhích.

Thòi Ôn được rửa sạch ô danh, mọi người trong đoàn phim đều vui vẻ thay cô. Phương đạo diễn biết Thòi Ôn mấy ngày nay đã chịu không ít chuyện không vui, ông liền sửa sang lại một chút kịch bản, trước tiên để Thòi Ôn quay chụp xong nội dung mùa hè.

Điều lão sư yêu cầu 《tê ảnh》cảnh quay vào mùa hè và mùa đông phải là anh chụp tự nhiên chân thật nhất, cho nên, mùa hè quay xong, bọn họ sẽ dừng quay một thời gian, chờ mùa đông tới lại tiếp tục, rồi sau đó mới hoàn toàn đóng máy.

Thòi Ôn quay xong cảnh của mùa hè, liền được nghỉ ngơi.

Cô quay lại khách sạn nhanh chóng thu dọn lại một chút đồ vật, sau đó lập tức về nhà.

Trên đường trở về Thòi Ôn vẫn luôn nghĩ làm thế nào để gọi cho Trần Trì, lại không nghĩ tới vừa đi đến cửa nhà, đã nhìn thấy anh.

Hoàng hôn xuyên qua hàng hiên pha lê chiếu vào, đánh vào trên sườn mặt của người đàn ông, anh cúi đầu, dựa cửa đứng thẳng, giống như một bức tượng điêu khắc, không biết đã đứng bao lâu.

Sao anh lại ở đây? Chẳng lẽ biết hôm nay cô về?

Thòi Ôn đi qua đi, nhẹ nhàng gọi, "Trần Trì, sao anh lại tới đây?"

Trần Trì ngửi được hương vị quen thuộc, theo sát lại nghe được giọng nói ngày đêm tâm tâm niệm niệm.

Anh đột nhiên ngừng đầu, thẳng tắp xem đối diện với tầm mắt của cô

Thòi Ôn bị sắc mặt của anh dọa cho hốt hoảng. Anh không mang mắt kính, cặp mắt đào hoa kia che kín tơ máu, môi mỏng gât gao nhấp, cả người tản ra một cỗ hơi thở quen thuộc.

Hơi thở nguy hiểm đã lâu không xuất hiện.

Thòi Ôn nắm chặt lấy tay kéo cửa vali, "Trần Trì? Làm sao vậy?"

Trần Trì không dời tầm mắt, thậm chí chớp cũng không, phảng phất giống như ở giây tiếp theo cô sẽ biến mất, "Muốn gặp em."

Thời Ôn nhận thấy được anh khác thường cùng quái dị, nhưng nghe được lời này lại nhin không được mà cong cong khóe miệng, "Nhưng mà em đang ở đoàn phim, nếu hôm nay em không về làm thế nào?"

Trần Trì không nói lời nào.

Thời Ôn không biết anh tại sao đột nhiên lại biến thành như vậy, chậm rãi hỏi: "Anh đứng đây lâu chưa?"

Cô móc ra chìa khóa. Trần Trì nhìn chăm chăm động tác của cô, "Không lâu."

"Vậy anh đi vào ngồi một chút." Thời Ôn ôn nhu nói.

Trần Trì tránh ra thân mình, bởi vì hai chân đứng lâu nên có chút không thích ứng.

Thời Ôn mở cửa, bánh xe của vali kêu lên. Trần Trì đang kéo vali của cô vào.

Cô mỉm cười, chỉ tú giày bên cạnh, "Để chỗ này là tốt rồi. Anh ngồi xuống sofa đi."

Thời Ôn không biết Nhạc Cẩm có đun nước ấm không, cô cầm bình nước lạnh đo vào phòng bếp.

Chỉ còn có nửa bình nước.

Cô đổ nước lạnh đi, hỏi: "Anh có muốn uống trà không?"

Đổ nước xong, cô cũng không nghe thấy anh trả lời, tò mò quay người lại liền hoảng sợ.

Không biết Trần Trì đã đứng ở cửa phòng bếp từ khi nào, không tiếng động mà nhìn cô.

Ánh sáng phòng bếp sáng ngời, Thời Ôn lúc này mới chú ý tới sắc mặt anh trắng bạch dị thường, đôi mắt không chỉ có tia máu, mà còn giống như sung huyết.

Thời Ôn hoảng hốt, để bình nước lên trên bàn, "Trần Trì, anh làm sao vậy?"

Trần Trì không nói lời nào, chỉ rũ mắt nhìn cô.

Thời Ôn đi đến bên người anh, nhìn bộ dáng của anh lúc này, trong lòng bắt đầu cảm thấy chua xót.

Tại sao lại trở thành thế này?.....Không phải sau khi về nước anh vẫn ổn sao?

Cô muốn giữ chặt tay anh, lại bỗng nhiên nhìn thấy trên cánh tay anh xuất hiện một vết máu không dài cũng không ngắn.

"Anh bị thương?"

Tâm của cô phảng phất giống như bị một bàn tay bóp lấy.

Xa cách bảy năm, cảm xúc đau lòng cùng lo âu lại một lần nữa quay cuồng.

Thời Ôn giữ chặt tay anh, tinh tế nhìn vết thương trên cánh tay.

Giống như bị một thứ bén nhọn cứa vào.

Trần Trì đem bộ dáng đau lòng cùng lo lắng của cô thu vào đáy mắt, đôi mắt anh bỗng nhiên bốc cháy lên một ngọn lửa, hầu kết lẫn lộn, ách thanh nói ra một câu: "Em quan tâm tôi?"

"Đương nhiên là quan tâm." Thời Ôn không chút suy nghĩ liền nói, giữ chặt anh kéo ra phòng khách, "Em băng bó cho anh!"

Thời Ôn lôi kéo anh ngồi xuống sofa, từ bàn nhỏ bên cạnh lấy ra một hộp y tế.

"Sao lại bị thế này?"

Cô rút một tờ khăn ướt, cẩn thận lau đi vết máu.

Không nghe được Trần Trì trả lời, cô nghi hoặc ngẩng đầu, vô tình roi ánh mắt thâm thúy lại trần trụi của anh.

Giống như bị phỏng, cô hoảng loạn dời mắt. Lại nghe thấy anh nói: "Em quan tâm tôi?"

Cô nhú mày gật gật đầu, "Đương nhiên là quan tâm, anh đang bị thương mà."

Anh đột nhiên cúi người, thấp giọng hỏi, "Vì sao lại quan tâm tôi?"

Thời Ôn nghe được trong giọng nói cùng hô hấp của anh mà phát giác ra hơi thở nguy hiểm, cô rụt rụt bả vai, nhỏ giọng nói: "Tay anh đang đổ máu, nhất định sẽ làm em lo lắng."

Giọng nói của cô ngày càng thấp, ngữ điệu lại mềm như bông, ngọt như kẹo bông gòn. Mà cô cũng giống như một đóa hoa hồng nhạt làm văng kẹo bông gòn, cả người nổi lên màu hồng nhạt, mềm mại, tản ra hương vị ngọt ngào.

Trần Trì nhìn đến xuất thần, ghé vào bên tai cô, ách thanh nói: "Quan tâm tôi chính là thích tôi."

Thời Ôn phát ngốc.

Tại sao lại..... Đột nhiên nói thẳng ra như thế? Không phải nói muốn từng chút từng chút trêu đùa cô, khiến cô thích anh thêm lần nữa à?

Là bởi vì chuyện "Ôn Bách couple" sao?

"Ôn Ôn....."

Giọng nói nghẹn ngào lại khó nhin, mang theo nhiệt độ nóng bỏng chui vào trong tai Thời Ôn, hoà với hô hấp của anh phun ở bên tai.

Thời Ôn rụt rụt cổ, túm lấy tay vịn sofa.

Trần Trì mê muội mà nhìn vàng tai đồ thẩm của cô.

Thạch lựu.

Anh duỗi tay sờ thử, sau đó lại nhéo nhéo một chút.

"Ôn Ôn, em đỏ rồi."

Thời Ôn xấu hổ không chịu được, cảm xúc quay cuồng, lời nói bao nhiêu năm trước đây lúc này lại được nghe thấy.

Lúc ấy hình như vì chuyện này mà cô giận dữ với anh.

Thời Ôn cắn cắn môi, "Trần Trì đừng nghịch, em băng bó cho anh."

Trần Trì chuyên tâm vuốt ve "thạch lựu", nhẹ nhàng thổi hơi nóng, nhìn nó càng ngày càng hồng, anh hưng phấn đến nỗi máu toàn thân đều đang sôi trào.

"Ôn Ôn, em đáng yêu quá..... Ôn Ôn....."

Thời Ôn thật sự không chịu nổi anh cứ dùng giọng điệu tha thiết ra bày tỏ thẳng thừng với mình như vậy.

Không phải bảo sẽ dùng thân phận thân sĩ để cô yêu anh à?

Sao đột nhiên lại trở nên như vậy? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Thời Ôn cảm thấy hơi lạt nữa cô nhất định phải hỏi rõ ràng, cẩn thận né sang một bên, ôn nhu nói: "Trần Trì, chúng ta xử lý vết thương trước được không?"

Cửa phòng đột nhiên bị gõ vang.

Thời Ôn quay đầu.

Không ấn chuông cửa liền lên đây, là Nhạc Cẩm sao?

Nhưng giờ này có lẽ không phải, cô nàng phải buổi tối mới về.

"Trần Trì, em phải đi mở cửa."

Cô đứng dậy, nhưng một bàn tay của chồng ở trên mặt bàn pha lê, chặn lại lối đi của cô.

Trần Trì nhìn chằm chằm đáy mắt thanh triệt thủy nhuận cuar coot, trái tim co rút lại, chưa đã thèm mà buông tay.

Vừa rời khỏi sofa, Thời Ôn cảm thấy không khí xung quanh đều lạnh vài độ, có lẽ là Trần Trì quá nóng.....

Cô che lại gương mặt phỉm hồng, đi mở cửa.

"Tadaa ——" Người đàn ông đứng ngoài cửa bỏ túi đang che mặt xuống, chìa đến trước mặt Thời Ôn, "Mang cho em tôm hùm đất này!"

Động tác đầu tiên của Thòi Ôn khi kịp phản ứng lại là muốn đóng cửa, nhưng một chân Sở Bách đã chen vào được.

Phản ứng thứ hai của cô chính là quay đầu lại, sau đó trong lòng chợt lạnh.

Không biết từ khi nào Trần Trì đã đứng phía sau cô, trên mặt không có một tia máy, cũng không có một chút cảm xúc.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Em lo lắng cho anh □

Editor: Mary (definitelynotmy)

Beta-er: Sel

"Đây là ai vậy?"

Sở Bách nghi hoặc nhìn đến người đàn ông. Theo anh ta biết, Tiểu Ôn nhiều năm như vậy không hề có bạn trai.

Thòi Ôn nhìn đến sắc mặt Trần Trì, cảm thấy tình huống không ổn, cũng không dám chạm vào Sở Bách, ngăn trở anh ta vào cửa nói: "Hôm nay anh đi về trước đi."

Sở Bách rất không vui.

Anh ta cảm thấy người đàn ông trong phòng kia có chút..... nguy hiểm. Sắc mặt cực kỳ kém, cặp mắt kia giống như không có linh hồn, nhưng làm người khác cảm thấy khiếp đảm, tản ra một cỗ hơi thở "Tử Thần".

Làm sao có thể để Tiểu Ôn ngây ngốc một mình ở đây.

Sở Bách vẫn cời giày ra.

Thòi Ôn sốt ruột, "Anh định làm gì? Không phải em nói hôm nay anh đi về trước sao?"

Sở Bách hạ giọng, "Người đàn ông kia nhìn quá đáng sợ, sao anh có thể yên tâm để em lại một mình."

Thòi Ôn nhú mày, "Anh ấy sẽ không làm gì em, nhưng đối với anh thì không chắc."

Sở Bách bĩu môi, "Tôm hùm đất đều đã mua tới, ít nhất cho anh ăn xong rồi đi."

Thòi Ôn không chịu, muốn thuyết phục anh ta rời đi.

Đầu chợt nặng, một bàn tay dán bên tóc cô, đem cô đẩy qua hương bên cạnh, Sở Bách nói: "Nhường một chút nhường một chút, tôm hùm đất sắp lạnh rồi, không phải em không thích ăn lạnh sao?"

Thòi Ôn tâm lạnh hơn phân nửa, tự giác mà sờ lên chính mình đầu, lại lập tức đi xem Trần Trì.

Anh vẫn đứng ở kia, vẫn không nhúc nhích.

Tay, đầu, đứng ở bên nhau.

Động tác tự nhiên, tươi cười rạng rỡ.

Tầm mắt Trần Trì hiện lên một vệt đen trắng, giống như một bộ phim, từng khung cảnh không ngừng lặp lại trong đầu.

Trong tai truyền vào tiếng buong đồ vật.

Anh quay đầu, nhìn đến Sở Bách đem hộp tôm hùm đất để trên bàn pha lê.

Trong não vang lên một câu vừa nãy ——

Không phải em không thích ăn lạnh sao?

Tâm Trần Trì nghẹn đến phát đau.

Sở Bách bị tầm mắt Trần Tri nhìn đến có chút lạnh người, anh ta ho khan một tiếng, tươi cười, "Xin chào, tôi là Sở Bách."

Thời Ôn cảm thấy tình huống hiện tại giống hệt như sự bình lặng trước bão táp.

"Sở Bách, hôm nay anh đi về trước được không?"

Sở Bách cảm thấy Thời Ôn hôm nay quá kỳ quái. Cô không nhìn thấy bộ dạng của người đàn ông này dọa người đến cỡ nào sao?

Anh ta lắc đầu, lộ ra chiếc bài tươi cười sáng lạn, "Hôm nay anh nhất định phải ăn tôm hùm đất. Có nước không? Em giúp anh rót một ly, lát nữa sẽ không quá cay."

Thời Ôn biết anh ta đang lo lắng cái gì, nhưng cô không biết nên nói như thế nào, rốt cuộc sắc mặt Trần Tri trở nên thật sự khó coi, cô lại không có biện pháp trực tiếp đuổi Sở Bách ra ngoài.

Trần Tri nghe được Sở Bách nói, sợi dây căng chặt trong đầu bị chặt đứt. Thấy Thời Ôn động động chân thật sự muốn đi rót nước, anh giữ chặt cánh tay cô một phen, đem cả người cô xoay sang bên cạnh mình.

Anh cắn chặt răng, hung hăng mà nhìn chằm chằm Sở Bách.

Rót nước cho anh ta?

Anh bị thương cũng không có người rót nước cho anh?

Tay Thời Ôn bị anh dùng sức nắm, có chút đau.

Sở Bách chú ý tới cổ tay ửng đỏ của Thời Ôn, sắc mặt khê biến.

Người đàn ông này đúng là có vấn đề.

"Anh làm gì vậy?" Sở Bách đi qua, giữ chặt tay Thời Ôn bị túm lấy kéo sang chỗ mình, "Anh không phát hiện tay cô ấy đã đỏ lên sao?"

Cảm xúc được cố gắng áp xuống bị một động tác này làm cho bùng nổ.

Trần Tri buông cổ tay Thời Ôn ra, một quyền nhắm ngay mặt Sở Bách mà đâm tới.

Sở Bách không nghĩ đến anh sẽ động thủ, bị đánh đến trở tay không kịp, lui ra phía sau vài bước đụng vào trên tường, "Anh có bệnh à? Động tay động chân cái gì?! Đừng tưởng rằng tôi sợ anh!"

Trần Tri xách cổ áo anh ta lên, lạnh lùng mím môi, âm thanh khinh thường tràn đầy ý vị khiêu khích, "Vậy đánh lại đi."

Sở Bách cảm thấy người này chính là một kẻ điên, "Anh phát điên cái gì, đột nhiên đánh tôi? Còn muốn tôi cùng anh....."

Nói còn chưa dứt lời lại là bị đánh một cái.

Sở Bách che mặt lại, lửa giận trào lên, đâm về hướng Trần Tri.

Hai người lao vào đánh nhau, mới đầu chẳng phân biệt trên dưới, đến sau Sở Bách chống đỡ hết nổi, bị ấn trên sàn nhà.

Trần Tri đánh đỏ mắt, coi Sở Bách như một bao cát, mỗi một đấm đều dùng sức lực tàn nhẫn. Mặc kệ Thời Ôn kêu như thế nào anh đều giống như không nghe được.

Động tác hai người đánh lộn rất lớn, Thời Ôn hoàn toàn không đến gần được.

Máu từ trong mũi Sở Bách chảy ra, trực tiếp chảy tới cằm.

Thời Ôn che miệng lại, xem đến kinh hãi, tim nhảy một cái.

Sở Bách là minh tinh, dựa vào mặt để kiếm cơm.

Thời Ôn không nghĩ được gì nữa, tiến lên, cô không dám đụng vào Sở Bách, sợ lại kích thích đến Trần Tri, vì thế chỉ có thể kéo Trần Tri.

Mới vừa đụng tới cánh tay Trần Tri, cô đã bị ném văng đi.

Thời Ôn đau đến kêu lên một tiếng, cánh tay đập thật mạnh trên sàn nhà.

Sự việc ngoài ý muốn này làm động tác của Trần Tri một giây liền dừng lại.

Thiếu nữ ngã trên mặt đất, một tay che lại cánh tay, khuôn mặt nhỏ nhắn thành một nhúm. Trần Trì nhìn thấy, hốt hoảng đứng dậy đi qua đỡ cô, anh khăn trương mà kéo cánh tay cô, nhìn đến chỗ bị trầy da đầu óc trở nên trống rỗng.

Là anh làm, anh thế lại làm cô bị thương.....

Sở Bách từ trên mặt đất ngồi dậy, đầu óc bị đánh đến choáng váng, anh ta hất hất đầu, máu mũi cũng theo đó chảy xuống.

Thời Ôn sợ hãi, cũng không nhìn Trần Trì, đứng lên cầm lấy giấy ăn trên bàn, bỏ nhào vào bên người Sở Bách.

"Đừng cúi đầu!"

Lòng ngực Trần Trì rơi vào khoảng không, nhìn tay mình, chậm rãi quay đầu.

Thiếu niên đứng thẳng, ngửa đầu lau máu mũi, thiếu nữ đứng ở bên cạnh anh ta, đầy mặt lo lắng mà không ngừng rút giấy.

Hình ảnh trước mắt Trần Trì rất tự nhiên mà biến ảo.

Phòng học vũ đạo thoáng rộng, nữ sinh ngẩng đầu nhìn nam sinh, một đầu tóc đen nhu hòa cột ở phía sau, mặt mày sạch sẽ, khoe miệng mở ra một nụ cười nhu hoà. Nam sinh cúi đầu nhìn nữ sinh, mặt mày tuấn lãng, cười đến thoải mái.

Bảy năm trước, một lần anh kết thúc lớp cờ vây đi phòng vũ đạo tìm cô, nhìn đến hình ảnh này.

Bị hai nữ sinh ngoài cửa chụp được, hiện giờ đã truyền thành giai thoại.

—— quá xứng đôi! Đây là tình yêu tươi đẹp gì thế này! Từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cùng nhau trưởng thành!! Mau chóng kết hôn đi! Không cần rồi rắm do dự gì cả!

—— đây là ví dụ cho việc đẹp từ nhỏ đến lớn đó! Khi còn nhỏ hai người đi cùng nhau nhất định giống hệt tiên đồng ngọc nữ! Lúc trẻ làm người trong trường đồ kỵ, hiện tại làm một đám người trong giới ghen ghét!!

Câu chữ biến thành thanh âm đánh vào màng tai, ảnh chụp biến thành cảnh thực thoáng hiện ở trước mắt.

Trần Trì lui về phía sau hai bước, từ trong cổ họng tràn ra một tiếng cười nhẹ.

Giống như chê cười.....

Anh thật đáng chê cười.

Trần Trì lao đảo rời đi. Khoé mắt Thời Ôn nhìn đến chuẩn bị đuổi theo, nhưng Sở Bách bên cạnh còn không ngừng chảy máu.

Thời Ôn nhấp môi khăn, tâm loạn như ma.

Thần trí Trần Trì hoảng hốt mà đi xuống lầu.

Dưới lầu, Tổng Đăng lái xe chờ ở bên cạnh, không biết đợi bao lâu. Leon ở ghế phụ nhìn đến Trần Trì, nhanh nhẹn hạ cửa xe xuống.

Một gương mặt chẳng chịt vết thương xuất hiện, Leon trừng mắt, "Cậu đánh nhau với phụ nữ?!"

Tổng Đăng liếm môi, "Là người đàn ông đội mũ lưỡi trai vừa đi lên."

Leon hiểu rõ, đẩy cửa xuống xe đỡ lấy Trần Trì, cùng anh ngồi vào ghế sau, "Sao cậu lại đánh nhau?"

Trần Trì thu đến góc không nói lời nào, đôi mắt nửa mở nửa khép.

Leon đỡ trán, "Trần Trì, anh thật sự không thể dùng cách đánh nhau để xử lý mọi chuyện. Một con mắt của cậu đã vì đánh nhau mà hỏng nặng rồi, chẳng lẽ cậu muốn mù hoàn toàn sao?"

Trần Trì rũ mắt, "Hôm nay tôi làm cô ấy bị thương....."

Leon nhìn bộ dạng thống khổ của cậu, ghen giọng hỏi: "Bị thương như thế nào?"

"Tôi đụng ngã cô ấy."

"Là cố ý sao?"

"Không khác nhau lắm."

"Nếu cậu không phải cố ý vậy không cần tự trách, cậu có thể cùng cô ấy xin lỗi, tôi nghĩ cô ấy sẽ tha thứ cậu."

Trần Trì nhấc lông mi lên, "Cô ấy một chút cũng không thêm dè ý vết thương của mình, cô ấy để người kia bị thương."

Anh nắm chặt tay thành nắm đấm, không dám nghĩ lại một màn hồi ức vừa nãy, "Tôi không thể chịu đựng được..... Nhưng tôi càng sợ nhện không được xúc phạm tới cô ấy....."

Leon nhắm chặt mi, như suy tư gì đó.

.....

Sở Bách ngừng chảy máu. Thời Ôn chạy xuống lầu đi tới lui hai vòng không phát hiện Trần Trì, lại về nhà.

Số điện thoại thứ nhất không gọi được.

Số thứ hai cũng không có ai bắt máy. Thời Ôn cứ liên tục gọi từng cuộc.

Sở Bách ngồi ở trên sofa, cảm giác cái mũi ần ần đau, nghĩ mà sợ xoa xoa.

Thật may anh ta còn chưa bị huỷ dung.

Anh ta nhện không được mở túi tôm hùm đất ra, "Tiểu Ôn cứ lại đây ăn chút đi, bằng không sẽ lạnh."

Thời Ôn lo lắng bất an, nghe vậy giận sôi máu, "Anh có biết anh đang gây phiền phức cho em không hả?"

Sở Bách không cho là đúng, "Anh cũng không đánh anh ta trước mà!"

Anh ta một tay cầm lấy một con tôm, một tay mở Weibo ra.

"Đình Tư Thanh là thật sự muốn chết rồi——" Sở Bách buồn dưa lê, "Cô ta vừa mới bị tuôn ra lúc mười bảy tuổi mượn xe bạn thi đấu, sau đó chiếc xe kia bị hư, tên nam sinh lái xe cũng gần bằng tuổi cô ta, tai nạn qua đời."

Thời Ôn sùng sốt, chạy đến bên người anh ta, xác nhận tin tức này chính là chỉ vụ việc của Nhậm Sí, trong lòng lo âu cùng lo lắng nhảy nhót lung tung.

"Em muốn đi tìm anh ấy....."

Thời Ôn nói, cầm lấy di động cùng ví tiền liền chạy ra bên ngoài.

Sở Bách há hốc mồm, "Em để anh lại một mình sao?!"

Thời Ôn đã nhắn tin xin lỗi Nhậm Xích. Sự việc của Nhậm Xích bị đào ra, nhất định có quan hệ với cô.

Rồi sau đó cô lại không ngừng gọi điện cho Trần Trì.

Trước sau như một không ai bắt máy.

Khi đang nôn nóng bất an, một số điện thoại liền gọi tới, cô vừa nhìn đến liền tiếp máy.

"Xin chào cô Thời, tôi là trợ lý của Trần Trì, Tổng Đảng."

"Tôi biết." Thời Ôn cầm điện thoại, sốt ruột hỏi: "Anh biết Trần Trì ở đâu sao?"

"Tình huống của Trì tổng có chút không ổn định..... Cô có thể đến xem cậu ấy một chút không?"

Thời Ôn không nghĩ được nhiều như vậy, vừa nghe có thể thấy Trần Trì, quyết đoán đáp ứng, "Có thể, tôi lập tức liền đi qua!"

Nửa giờ sau, Thời Ôn đuổi tới khu biệt thự ở Nam Đầu.

Nhà anh ở một góc, tối tăm không ánh sáng.

Thời Ôn chắc chắn đây là nhà của Trần Trì mới thấp thòm bất an ần chuồng cửa.

Chuồng cửa mới vừa vang một chút, Tổng Đảng đẩy cửa ra.

"Vào đi, cô Thời."

Thời Ôn gật đầu, nhẹ hỏi: "Tôi có thể hỏi là Trần Trì bị làm sao không?"

Tổng Đảng đưa cô tới lầu ba, "Cô đi vào sẽ biết."

Thời Ôn cần cần môi, "Cảm ơn."

Cô cảm then cửa, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Phòng tối tăm, ánh sáng mỏng manh. Thời Ôn nhìn quanh một vòng căn nhà trống vắng đến cực điểm, nhìn đến Trần Tri nằm ở góc.

Cô nhẹ nhàng đóng cửa lại, khẽ khàng đi đến bên người anh.

Ánh trăng từ cửa sổ chiếu vào cửa sổ sát đất, dừng một chút trên mặt người đàn ông. Mày nhăn chặt lại, môi mỏng cũng mím đến gắt gao.

Ở trong mộng cũng không vui.....

Cô đau lòng mà sờ sờ lông mày anh, hy vọng trong im lặng có thể trấn an cảm xúc của anh.

Cô vuron ngón tay ra nhẹ nhàng nhấn giữa mày anh, chậm rãi vuốt sang hai bên. Hết một lần, lại không nhanh không chậm vuốt một lần.

Thấy lông mày anh rớt cuộc thả lỏng, cô cong cong môi, cổ tay lại đột nhiên bị bắt lấy.

Khuôn mặt mới vừa rồi còn ngủ say đột nhiên thức tỉnh, cặp mắt nhắm chặt kia mở ra, đôi mắt đen nhánh như màn đêm, thâm thúy sâu thẳm.

Trần Tri cảm tay cổ tay cô, không chế lực đạo, thanh âm căng chặt, "Em đang làm cái gì?"

Thời Ôn bị anh làm cho giật mình tới thiếu chút nữa hô lên, tim đập nhanh hơn, cô thả lỏng cảm xúc, nói: "Quá khứ của Đinh Tư Thanh bị đào ra, chủ yếu là nói đến lần đua xe kia của Nhậm Xí..... Em lo anh phải chịu ảnh hưởng, sẽ đau lòng."

Khoé miệng Trần Tri lười biếng kéo ra một độ cong, động tác trên tay lại một chút không lười nhác, hần sạch sẽ lưu loát đến đem cô đẩy ngã, xoay người áp lên, một tay chống ở mặt mặt cô, một tay bảo hộ ở sau đầu cô.

Anh nghiêng ngả từng chữ một: "Lo lắng cho tôi?"

Vài giây say, Thời Ôn bị ấn trên sàn nhà, cô khản trương đến ngừng thở, nhưng chớp mũi tất cả đều là hơi thở của anh, "..... Ừm, em lo lắng cho anh."

Anh đột nhiên cười, tay chống ở trên sàn nhà hung hăng ép xuống, cánh tay nổi gân xanh, thanh âm lại không nhanh không chậm, "Lo lắng cho tôi liền tới đây..... Vậy bạn trai của em làm sao bây giờ?"

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Tôi hiểu làm cô ấy □

Editor: Sel

Thời Ôn chớp mắt một cái, còn cho rằng bản thân mình bị ảo giác:

"Anh nói cái gì?"

Nụ cười của Trần Tri không thay đổi, lạnh nhạt lại trào phúng, thanh âm khàn khàn lại rõ ràng, "Em lo lắng cho tôi như vậy, còn Sở Bách thì làm sao bây giờ?"

Thời Ôn mê mẩn, ngờ ngác mà nằm ở kia. Người đàn ông cũng không chớp mắt, thẳng lăng lăng nhìn chăm chăm vào cô, từ đáy mắt thanh triệt của anh, Thời Ôn thấy được chính mình.

Bạn trai, Sở Bách.

Thời Ôn chậm rãi phản ứng lại, không dám tin tưởng, "Anh đang nói cái gì?"

Hai mắt cô tròn to, đáy mắt gợn sóng liếm liếm, bộ dáng phá lệ động lòng người.

Một tay Trần Tri gắt gao chống xuống đất, một tay lại nhẹ nhàng phiêu phiêu, nhẹ đến nỗi giống như không tồn tại, chậm rãi dán ở sườn mặt của cô, từ trên trượt xuống, nắm lấy cằm của cô.

Dưới cảm truyền tới độ ấm.

Thời Ôn lúc này mới hiểu ra những lời anh vừa nói, cảm thấy buồn cười cực kỳ, buồn cười đến máu trong người đều rét run.

"Buông em ra." Cô thật sự không muốn ở đây thêm chút nào nữa, "Anh buông em ra ——"

Cô quay mặt đi, né tránh tay anh, một bàn tay đẩy vai của anh.

Trần Trì lại không hề tránh ra.

Cô tránh không thoát cũng không tiếp tục cố sức nữa, nằm xuống trên sàn nhà, "Anh đang làm gì?"

Hầm răng Trần Trì căng thẳng, "Em nói rõ ràng đi."

Thời Ôn lời kéo khóe miệng, "Không phải anh đã cho rằng như vậy à?"

Nghĩ đến những gì anh vừa mới nói, cả người cô đều rét run đến phát đau.

"Ở trong lòng anh, em chính là người rõ ràng đã có bạn trai còn cùng anh mập mờ không rõ."

Cô gấp đầu gối lên, cũng không sợ làm anh bị thương, ra sức đẩy ra. Trần Trì thấy cô như vậy, lo lắng cô lại làm đau chính mình, liền vội vã tránh ra.

Thời Ôn thoát được ra, lập tức từ trên mặt đất đứng lên.

Trần Trì thấy cô không nói hai lời quay đầu liền muốn đi, lập tức đem cô kéo trở về,: "Những lời em vừa mới nói là có ý gì?"

Thời Ôn không muốn nói thêm một câu nào với anh nữa, chỉ nghĩ rời khỏi nơi này, "Anh buông em ra."

Cô muốn thoát khỏi tay anh, nhưng dù sao sức lực nam nữ cũng chênh lệch rất lớn, dùng bao nhiêu sức cũng chỉ tốn công vô ích.

Thời Ôn không biết là bởi vì dùng quá nhiều sức hay vẫn là tức giận, mặt nghẹn đến đỏ lên.

"Em nói có ý gì?" Cô hoàn toàn bất động, thẳng tắp nhìn anh, "Anh dựa vào cái gì cho rằng em với Sở Bách là quan hệ nam nữ?"

Trần Trì khàn khàn mở miệng: "Hai người..... Không phải?"

Thời Ôn tự giễu cười cười, "Vẫn luôn là như vậy..... Trần Trì, anh bây giờ cùng với bảy năm trước không có gì khác biệt cả. Bảy năm trước cho rằng em không đủ thích anh mới vứt bỏ anh, bảy năm sau như cũ cho rằng em không đủ thích anh, thậm chí còn cho rằng em ngoại tình cùng anh chơi trò mập mờ."

Thanh âm của cô khô khốc, "Em cũng không biết anh đang si nhục em, hay là tự si nhục bản thân anh nữa."

Cô vung tay, lần này rất dễ dàng tránh thoát khỏi tay anh.

Cổ họng Trần Trì đắng ngắt, trong đầu chỉ có giọng nói của cô xoay đi chuyển lại.

"Bảy năm sau như cũ cho rằng em không đủ thích anh, thậm chí còn cho rằng em ngoại tình cùng anh chơi trò mập mờ."

Thời Ôn gắt gao nhìn chằm chằm Trần Trì, nhìn đến nỗi đôi mắt đỏ lên, nước mắt nóng bỏng rơi xuống.

Anh không tin cô. Không tin tình cảm của cô dành cho anh, không tin bảy năm thương nhớ, không tin bảy năm đợi chờ của cô.

Độ ẩm trong tay rời đi, đầu óc Trần Trì loạn thành một đoàn, muốn giữ cô lại, nhưng làm thế nào cũng không mở miệng được.

Anh lại làm tổn thương cô.....

Thân ảnh mảnh khảnh đi xa, tiếng bước chân rớt cuộc cũng không nghe thấy.

Trần Trì bỗng nhiên cảm thấy hô hấp khó khăn, anh ôm đầu ngồi xồm xuống, hít thở dồn dập.

"Trì ——"

Leon từ trong máy theo dõi đã biết được mọi chuyện vừa xảy ra trong phòng, thấy Trần Trì nửa ngày không đứng lên, mới lo lắng chạy vào.

Anh ta lắc lắc vai Trần Trì, "Không có việc gì chứ?"

Trần Trì nhắm lại hai mắt, "Tôi hiểu lầm cô ấy....."

Leon nhìn ra trạng thái của anh không quá kém, thở phào nhẹ nhõm, có lẽ gọi Thời Ôn tới là việc làm đúng đắn.

"Trì, bây giờ cậu trả lời tôi một chuyện. Lúc Thời Ôn vừa tới, cậu còn tưởng rằng cô ấy là "vứt bỏ cậu nói chuyện yêu đương", cậu có đánh cô ấy hay không?"

Trần Trì ngồi trên mặt đất, lắc đầu.

Leon: "Nếu cậu nhìn thấy cô ấy cùng người đàn ông khác hôn môi, cậu sẽ đánh cô ấy sao?"

Trần Trì vừa được lời này, thần kinh trong nháy mắt căng thẳng, nắm chặt tay.

Leon nhướn mày, "Cậu nắm chặt tay như vậy là muốn đánh cô à?"

Trần Trì gằn từng chữ một, "Tôi vĩnh viễn không có khả năng đánh cô ấy, nếu có thể, tôi một chút cũng không nghĩ thương tổn Ôn Ôn....."

Leon chậm rãi cong môi, "Trì, chuyện vừa rồi của hai người tôi đều nghe hết rồi. Suy nghĩ của cậu quá tiêu cực, tính chiếm hữu cũng rất mạnh, nhưng cậu đã có thể tự khống chế được chính mình, ít nhất, cậu không làm tổn thương người vô tội."

"Lúc đánh nhau với Sở Bách cậu cũng biết dừng tay lại, bằng không với kỹ thuật quyền anh bao nhiêu năm của cậu, tuyệt đối có thể đem cậu ta đánh đến nổi vào phòng cấp cứu."

Leon vỗ vỗ vai Trần Trì, "Không cần lúc nào cũng nghĩ mình là quái vật, chỉ cần không làm bị thương người vô tội, không tự tổn thương chính mình, không nhiễu loạn trật tự xã hội, thì cậu đều có quyền đam mê cùng yêu thích. Tôi cảm thấy tính chiếm hữu cũng không có sai, cái này là do di truyền cùng hoàn cảnh trưởng thành tạo nên, dù có trải qua trị liệu cũng không thể diệt tận gốc, nhưng chắc chắn sau khi chữa trị nó sẽ không còn đáng sợ nữa."

"Việc quan trọng nhất hiện giờ, đối với tính chiếm hữu mãnh liệt của cậu cần được cô ấy tiếp thu, hai người các cậu cần thiết là người tình ta nguyện, mà cô ấy cũng phải thích sự chiếm hữu của cậu. Nếu cô ấy không thích, cậu có cường chế đem cô ấy buộc lại bên người cũng không có tác dụng gì."

"Nhưng mà, cậu đối với Thời Ôn rất ôn nhu, cậu không dám làm tổn thương cô ấy, cho nên cậu cũng đừng quá áp lực chính mình, cậu đang nỗ lực sắm vai người "bình thường" mà tính chiếm hữu lại tái phát, cậu sẽ cảm thấy bản thân giống quái vật, cảm thấy ai cũng đều sợ cậu."

"Trần Trì, đừng tiếp tục sắm vai để tự lừa gạt chính mình nữa. Tôi nhìn ra được, Thời Ôn thực sự rất lo lắng cho cậu, lúc nào cũng vì tâm trạng của cậu mà suy nghĩ, cô ấy thật ra hiểu rất rõ con người của cậu, cũng hiểu rõ sự chiếm hữu của cậu, nhưng cô ấy không có rời đi, tôi nghĩ cô ấy có thể tiếp thu."

Trần Trì nhắc lên mi mắt, vốn dĩ muốn nói "năm đó cô ấy bỏ rơi tôi", nhưng anh đột nhiên nghĩ đến những lời cô vừa nói:

"Bảy năm trước cho rằng em không đủ thích anh, vứt bỏ anh, bảy năm sau vẫn như cũ cho rằng em không đủ thích anh."

Bảy năm trước cô không vứt bỏ anh.

Trần Trì ngẩn ra.

Lại là hiểu lầm.....

"Leon, tôi lại hiểu lầm cô ấy, bảy năm trước cô ấy không hề vứt bỏ tôi....."

"Vậy hiện tại cậu quyết định lùi bước từ bỏ cô ấy hay vẫn là tiếp tục theo đuổi?"

Trần Trì không chút suy nghĩ, trực tiếp nói hai chữ, "Theo đuổi."

Trần Trì trước nay chưa hề nghĩ tới việc từ bỏ cô, cũng từ bỏ không được..... cả đời này đều làm không được.....

Leon: "Vậy giữ cô ấy lại, khiến cô ấy cam tâm tình nguyện ở bên cậu."

Leon rời khỏi phòng.

Trần Trì nằm ngả trên mặt đất, trước mắt hiện ra đôi mắt ướt át của cô trước khi rời đi.

"Ôn Ôn....."

Anh che lại mặt, một lần lại một lần thấp giọng gọi tên cô.

Sau một lúc lâu, bỗng nhiên ngồi dậy.

Trần Trì gọi điện cho Y Thu, sau khi biết được cái gọi là "chân tướng", liền bật cười.

Từ trước đến nay anh đều cho rằng người đáng thương nhất chính là mình, nhưng thực tế, người đáng giận nhất cũng chính là anh.

"Tống Đăng ——"

Tổng Đảng lập tức đi vào phòng.

Trần Trì từ trên mặt đất đứng lên, mặt mày lãnh đạm, "Đến công ty. Mặc kệ như thế nào, nhất định phải phá đổ Thẩm thị."

Chìa khoá xe Tổng Đảng cũng đã chuẩn bị tốt, "Ngài không đi tìm cô Thòi Ôn sao?"

Trần Trì mím môi, "Bây giờ cô ấy khẳng định không muốn nhìn thấy tôi. Gọi cho bạn cùng phòng của cô ấy, bảo cô ta chú ý Thòi Ôn nhiều một chút."

Tổng Đảng gạt đầu, "Vâng."

.....

Thòi Ôn nhen một cỗ cảm xúc, biểu tình tự nhiên mà gọi xe về nhà. Nhưng vừa đi lên trên cầu thang, cô liền nhịn không được nữa. Tựa hồ mỗi một bước đi đều khiến tim gan trong người phát đau.

Cô móc ra khoá mở ra cửa nhà, trong phòng khách truyền đến thanh âm Nhạc Cẩm cùng Sở Bách tranh luận.

Thòi Ôn thay dép lê, không có sức lực chào hỏi bọn họ, đi thẳng vào trong phòng.

Nhạc Cẩm cùng Sở Bách phát hiện tâm trạng của cô không tốt, lập tức liền biết ý ngậm miệng.

Nhạc Cẩm "Cục cụng, vừa mới đi đâu vậy?"

Thòi Ôn lắc đầu, đẩy ra cửa phòng của mình.

Không khí trong phòng ngủ an tĩnh, Thòi Ôn ngồi trên ghế sofa đơn, nước mắt bắt đầu quay cuồng rớt xuống.

Cô che lại mặt, co rúm người, không cho chính mình khóc thành tiếng.

Ngoài cửa, Nhạc Cẩm nhìn tin nhắn của Tổng Đảng vừa gửi tới, lo lắng thờ dài, cô đem tình huống thuật lại cho Tổng Đảng, canh giữ ở cửa phòng của Thòi Ôn.

-

10 tiếng bận rộn công tác cuối cùng cũng kết thúc.

Thân thể mệt mỏi khiến thần kinh Trần Trì được thả lỏng, nhưng tre già măng mọc, cuối cùng vẫn là hư không cùng nhưng nhớ.

Anh xoa xoa giữa chân mày, "Tổng Đảng....."

Tổng Đảng mệt đến nỗi không mở được mắt ra, nỗ lực đứng thẳng, "Vâng."

Trần Trì: "Cô ấy thế nào rồi?"

Tổng Đảng: "Cô Nhạc nói, cô Thòi vẫn chưa ra khỏi phòng."

Trần Trì đứng lên, "Tôi đi tìm cô ấy, cậu trở về nghỉ ngơi đi."

Tổng Đảng có chút lo lắng, "Tôi tìm cho ngài tài xế nhé, ngài chưa ngủ hơn hai mươi tiếng đồng hồ rồi."

Trần Trì gạt đầu.

Anh rửa mặt một phen, thay đổi một bộ quần áo vận động. Tài xế đã đợi sẵn trong xe.

Xe chạy không nhanh không chậm, không tốn quá nhiều gian đã đi đến dưới nhà Thòi Ôn.

Trần Trì ở dưới lầu đứng một hồi mới đi lên. Anh gửi cho Nhạc Cẩm một tin nhắn.

Nhạc Cẩm ở trên sofa ngủ một đêm. Tuy rằng biết Thòi Ôn sẽ không làm ra mấy chuyện ngu ngốc, nhưng cô vẫn là không dám đi làm. Lúc nhận được tin nhắn của Trần Trì, cô đang nghĩ xem nên gọi cơm hộp của nhà hàng nào, Thòi Ôn cơm sáng cơm trưa cũng chưa ăn.

【 Tôi là Trần Trì, bây giờ đang ở dưới lầu, có thể lên trên không? 】

Nhạc Cẩm rối rắm. Tiểu Ôn bất thường như vậy tuyệt đối là có liên quan tới người này, Chính là..... người có thể gây ra ảnh hưởng không bình thường như vậy, hiện tại còn quan tâm Thòi Ôn, có lẽ sẽ có biện pháp khiến cô tốt lên một chút.

【 Anh đi lên đi. 】

Cửa phòng trộm ở lầu một được mở ra, Trần Trì trực tiếp đi vào.

Nhạc Cẩm chặn lại cửa, cũng không để Trần Trì trực tiếp vào nhà, chất vấn: "Anh đã làm gì Tiểu Ôn?"

Trần Trì mím môi, đứng sự thật nói: "Tôi cho rằng cô ấy cùng Sở Bách là người yêu, nói một ít lời tổn thương cô ấy."

"Cô ấy cùng Sở Bách?" Nhạc Cẩm không thể tin nổi, "Anh nghĩ cái gì vậy, quan hệ của bọn họ còn trong hơn cả nước, có ăn dấm cũng đừng ăn bậy như vậy chứ?!"

Trần Trì nhàn nhạt nói: "Phiền cô nhỏ giọng một chút, có lẽ cô ấy đã ngủ rồi."

Nhạc Cẩm "....."

Quan tâm như vậy còn dám làm Tiểu Ôn đau lòng.

Trần Trì đổi giày đi vào, "Cô ấy ăn cơm chưa?"

Nhạc Cẩm nhún nhún vai, "Chưa, tôi vừa định gọi cơm hộp."

Trần Trì nhíu mày, "Trong nhà có cái gì có thể ăn không?"

Nhạc Cẩm sững sốt, đem anh từ trên xuống dưới nhìn một lượt, cảm thấy anh chẳng có chút gì giống một người biết nấu ăn.

"Anh muốn tự mình làm??"

Trần Trì nhàn nhạt gật đầu, đi vào phòng bếp.

Rau cần tây, xương sườn, củ từ.

Đủ rồi.

Trần Trì vén lên tay áo, dưới ánh mắt một lời khó nói hết của Nhạc Cẩm mà đóng lại cửa phòng bếp.

Nhạc Cẩm cảm thấy thật sự quý dị.

Nửa giờ sau, Trần Trì mở cửa phòng bếp ra, mùi thơm của đồ ăn chỉ một giây sau liền xâm chiếm không khí.

Nhạc Cẩm ngửi ngửi, tò mò chạy tới, nhìn đến thức ăn hàng thật giá thật liền thôn thức: "Lợi hại quá, anh thật sự biết nấu ăn."

Ngay từ đầu còn lo lắng anh vì thể hiện mà đem phòng bếp làm nổ.

Rau cần tây bách hợp, thanh xào củ từ, sườn heo chua ngọt.

Ác —— đều là những món Tiểu Ôn thích ăn.

Trần Trì chỉ chỉ nồi cơm điện, "Bên trong có cháo, cô đợi lát nữa để cô ấy uống một chén rồi mới được ăn cơm"

Nhạc Cẩm gật gù, "Không nghĩ tới anh lợi hại như vậy."

Trần Trì không đáp lời, rửa sạch tay sạch sẽ xong, đi ra phòng bếp.

Nhạc Cẩm "Anh sẽ không phải chỉ đến đây để nấu một bữa cơm thôi đấy chứ?."

Trần Trì rũ mắt, "Không phải."

..... Là muốn gặp cô, điên cuồng nhớ nhưng cô. Sau khi tới liền biết, hiện tại Thời Ôn nhất định không muốn gặp anh.

"Thức ăn anh làm ngon như vậy, nhưng chưa chắc Tiểu Ôn sẽ ra ăn."

"Cô nói với cô ấy là mình làm phần của hai người, không ăn sẽ rất lãng phí."

Trần Trì dư quang nhìn đến tôm hùm đất trong thùng rác, nói: "Tôi đem túi rác này xách xuống cho."

Nhạc Cẩm có chút "thụ sủng nhược kinh", lão đại này lại tốt như vậy cơ à?

"Cảm ơn anh."

Trần Trì xách theo túi rác, trước khi rời đi còn lưu luyến nhìn cửa phòng vẫn đang đóng chặt kia.

Sel: đừng quên vote và cmt để Sel bớt lười nhaaa

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Bắt đầu từ hôm nay, anh muốn theo đuổi em □

Editor: Mary (definitelynotmy)

Beta-er: Sel

Sau khi Trần Trì rời đi, Nhạc Cẩm bụng chao ra, bày biện đồ ăn lên bàn.

"Tiểu Ôn ——"

Nhạc Cẩm nhẹ nhàng gõ cửa phòng.

Không ai trả lời.

Cô tăng lực đạo, gõ mạnh cửa, "Tiểu Ôn, ra ăn cơm."

Thời Ôn mơ mơ màng màng từ trong chăn ló đầu ra, cảm giác đầu tiên chính là đau đầu, cô xoa xoa huyệt Thái Dương.

"Mình làm đồ ăn, cậu tới ăn chút đi."

Thời Ôn không muốn cử động, "Cậu ăn đi, không cần phải đợi mình đâu."

Nhạc Cẩm nghĩ đến Trần Trì nói, "Mình làm tận hai phần đồ ăn liền, một người ăn không hết, đồ đi lại quá lãng phí ——"

"Buổi sáng cậu cũng chưa ăn cơm, ăn chút đi, còn có cháo đấy."

Thời Ôn trở mình, bất đắc dĩ nói: "Mình tới liền đây."

Cô ở trên giường giãy giụa một hồi, rốt cuộc xuống giường.

"Cháo không nóng." Nhạc Cẩm ném một ngụm, dương dương mi, "Tay nghề thì....."

Thiếu chút nữa nói lỡ miệng, cô ho khan một tiếng, thật may Thời Ôn không tập trung nên không nghe được.

Thời Ôn dùng muỗng đảo vài cái, múc một ngụm.

Hương vị thanh đậm, không ngọt không mặn, có mùi hương ngũ cốc, bên trong thả chút bách hợp.

Dạ dày Thời Ôn bị kích thích, cháo rất hợp khẩu vị, liền uống nhiều chút.

Nhạc Cẩm thật sự rất đói, trước gấp khối sườn non, cảm thán mà "A" một tiếng.

Không nghĩ tới ngoại trừ trang trí đẹp đẽ, hương vị cũng siêu cấp ngon.

Trời ạ, lớn lên không chỉ đẹp trai có tiền, còn biết nấu nướng!

Không đúng, chọc Tiểu Ôn đau lòng chính là không được.

Nhạc Cẩm nghĩ, lại cắn một ngụm sườn non.

"Tiểu Ôn cậu ném thử sườn xào chua ngọt đi, thật sự siêu ngon ——"

Thời Ôn uống hơn phân nửa chén cháo, bắt đầu có khẩu vị, liền cầm đũa nhiệt tình dùng bữa.

Lúc này mới chú ý tới thức ăn trên bàn. Đều là khẩu vị của cô, có điều.....

"Đồ ăn hôm nay được trang trí tinh tế hơn trước nha." Thời Ôn kẹp lên một khối sườn non nói.

Nhạc Cẩm cười cười không nói, bụng chén cháo lên uống.

Miệng Thời Ôn cắn xương sườn, mày khẽ nâng, nghiêm túc đánh giá, "Rất ngon."

Cô ăn xong một khối sườn, hỏi: "Trong lúc mình đóng phim cậu đã lên học nấu ăn à?"

Nhạc Cẩm gãi gãi đầu, "Ừm, đúng vậy."

Thời Ôn cong môi, "Đồ ăn ngon lắm."

Nhạc Cẩm cảm thấy chột dạ, pha trò cho qua.

Trên bàn cơm an tĩnh một hồi, Nhạc Cẩm nhìn không được hỏi: "Có thể nói cho mình biết là chuyện gì không?"

Động tác gấp đồ ăn của Thời Ôn dừng một chút, cô đem rau cần tây để vào trong miệng, nhai vài cái, nghe tiếng vang thanh thúy, nói: "Lúc còn học cao trung mình rất thích ăn rau cần tây, anh ấy cũng thích."

"Mình luôn cảm thấy thích chính là thích..... Sau khi anh ấy đi nước ngoài, mình cảm thấy bọn mình rất cuộc cũng không tránh được sóng gió của cuộc sống, nhưng anh ấy đã trở lại....."

Thời Ôn nhấp môi, một giọt nước mắt không tiếng động rơi xuống.

"Lúc anh ấy trở về, loại cảm giác này thật sự rất kỳ diệu, bảy năm xa cách dài đằng đẵng, lại đột nhiên không còn tồn tại nữa. Giống như những ký ức và tình cảm của bảy năm trước đều chưa từng thay đổi, anh ấy đã trở lại, trưởng thành hơn rất nhiều, nhưng nhìn đến đôi mắt của anh ấy, mình liền thấy toàn bộ những cảm xúc ngổn ngang lúc trước đều trở lại....."

"Nhưng mình đột nhiên cảm thấy nghi ngờ. Nếu thật sự thích mình, tại sao lại hoài nghi mình, mặc kệ là không tin mình hay không tin chính anh ấy, thì mình vẫn cảm thấy đoạn tình cảm này..... có gì đó sai rồi."

Nhạc Cẩm mơ hồ nghe ra gì đó, nhìn đến cô khóc, đau lòng mà rút ra một tờ khăn giấy. Còn chưa đưa tới, Thời Ôn đã đem nước mắt lau khô, ngừng khóc thút thít.

Nhạc Cẩm nắm giấy, cũng rất mờ mịt, "Vậy cậu định về sau phải làm sao?"

Thời Ôn lắc đầu, "Không biết. Thật sự mình không bỏ qua được..... Cũng không có cách nào ở bên nhau, nếu cứ cố chấp ở bên nhau như vậy, trong lòng mình sẽ có vướng mắc, giống như biết sai mà vẫn cố tình để nó tiếp tục sai hơn vậy....."

Cô đỏ mắt, lại kéo kéo khóe miệng, "Nếu nói vậy, mình cảm thấy lúc đó mới là hoàn toàn mất đi anh ấy. Mình cảm thấy rất sợ hãi..... Cũng rất bất lực....."

"Mình thật sự không có cách nào khác." Cô nhìn Nhạc Cẩm, bỗng nhiên cười một chút, ủy khuất làm nũng, "Còn chưa ngủ được một giấc ngon lành, đã bị cậu đánh thức rồi."

Nhạc Cẩm đi qua ngồi xuống, nhẹ nhàng ôm lấy cô, "Tuy rằng cậu nói nhiều như vậy mình vẫn còn không hiểu hết, nhưng nếu khổ sở có thể nói với mình, mình vẫn luôn ở đây..... Cậu có thể ngủ mà, nhưng mà không thể ngủ quá lâu."

Thời Ôn nhắm mắt, vòng tay ôm lại cô ấy.

.....

Thời Ôn mở nước ấm tắm, trở lại trên giường lại ngủ một giấc, tỉnh lại đã 6 giờ sáng ngày hôm sau.

Sau khi quay xong 《Tê Ảnh》 đã là hết mùa hè, Thời Ôn lại quay về với cuộc sống thường ngày —— luyện nhảy, dạy học sinh.

"Nếu không tháng sau cậu cùng mình đi nước ngoài diễn đi, có một vị đạo diễn rất muốn gặp cậu."

Khi ăn cơm sáng, Nhạc Cẩm đề nghị.

Thời Ôn lắc đầu, "Không muốn đi."

Ăn cơm sáng xong, Thời Ôn mang theo cặp, đi trường phụ đạo trước.

Vẫn là trường phụ đạo dạy nhảy lúc cao trung. Sau khi tốt nghiệp, cô chuyển đến khu này, thuê một chung cư ở gần đó.

Đi qua một dãy phố, Thời Ôn ngừng ở đèn xanh đèn đỏ, nghiêng đầu nhìn đường.

Rolls-Royce.

Cô nhìn về phía bảng số xe, lại quay đầu đi.

Đi từ khu chung đến trường phụ đạo chỉ mất mười phút, Thời Ôn dùng năm phút đồng hồ đã đi đến, tiến vào trường phụ đạo, cô người cô đã toát mồ hôi.

Cô đứng ở đại sảnh, hít sâu, lấy khăn giấy xoa xoa cái trán.

"Tiểu Ôn, gấp như vậy làm gì?" Có người đi ngang qua, thấy Thời Ôn mồ hôi đầy đầu, cười trêu ghẹo.

Thời Ôn mỉm cười lại, "Coi như tập thể dục thôi."

Thời Ôn thuê một phòng học, dùng để luyện nhảy. Buổi sáng cô sinh hoạt một mình, buổi chiều liền đi dạy học sinh, xem như làm thêm, có khi thiếu người, cô sẽ lên lớp thay Bối Thi và Vu Đồng.

Thời Ôn phát hiện mình vẫn rất thích khiêu vũ. Chỉ khi khiêu vũ hết lần này đến lần khác, ở trong phòng học rộng rãi sáng ngời, đang đưa cơ thể cùng những làn điệu xưa cô mới thấy thật sự tự do.

Buổi chiều, kết thúc khóa học, bọn học sinh dọn đồ, lộ ra nụ cười tinh nghịch, lễ phép nói tạm biệt: "Cô Tiểu Ôn, hẹn gặp lại ——"

Người cuối cùng rời đi, Thời Ôn theo thói quen tính mát xa tay chân. Tự nhiên nghĩ đến ngày đó ở khách sạn, anh giúp cô mát xa, cô lắc lắc đầu, không cho mình nghĩ lung tung.

Khi Thời Ôn rời đi, sắc trời hơi đỏ, đèn rực rỡ mới lên. Cô dọc theo đường lớn đi chậm rì rì.

Đi đến một ngã tư, chờ đèn, quay đầu nhìn về phía ven đường.

Không chờ cô thu mắt, cửa sau đột nhiên động đậy, bị người khác đẩy ra, người đàn ông bước từ trên xe xuống.

Đèn giao thông nhảy đến màu xanh. Thời Ôn vốn dĩ muốn chạy, nhưng thời điểm sắp động tay chân cô lại ngừng.

Người đàn ông lập tức đi đến trước mặt cô, dừng lại.

Thời Ôn ngẩng đầu, không e dè nhìn về phía anh.

Trần Trì một đầu tóc đen xoã tung, hỗn độn ở trong gió, đầy mắt một mảnh màu xanh lá.

Cô chú ý tới vết thương trên cằm anh.

Anh cạo râu, sượt qua cằm.

"Anh xin lỗi." Trần Trì khô khốc nói: "Hiểu lầm em cùng Sở Bách, thực xin lỗi, bảy năm trước hiểu lầm là em vứt bỏ anh, thực xin lỗi....."

Thời Ôn lặng lẽ chăm chú nhìn anh, "Em cũng rất xin lỗi."

Bộ dáng bình tĩnh của cô làm anh hoảng sợ.

Thời Ôn nói: "Em cho rằng anh vì tương lai lựa chọn ra nước ngoài, cho nên sau khi anh rời đi đều không liên hệ với anh."

Lúc ấy là giận, giận anh không cùng mình thương lượng. Nhưng cô tự lý giải, cho rằng anh là vì muốn trở nên mạnh mẽ, đủ mạnh mẽ để bảo hộ cô nên mới xuất ngoại.

Cho nên, lúc sau cô lại liên hệ với anh, nhưng rốt cuộc vẫn không liên hệ được.

"Lúc sau số di động của anh luôn im bất, muốn tìm anh cũng tìm không thấy."

Anh lập tức giải thích, "Thảm Mạch lấy đi. Thực xin lỗi, lúc ấy anh không có năng lực."

"Cái này không quan trọng."

Trần Trì cứng đờ.

Thời Ôn mở miệng, chậm rãi nói: "Quan trọng là, chúng ta lúc ấy không chính thức chia tay, khả năng đôi khi chính là một loại chấp niệm, bởi vì không nói lời chia tay."

"Cho nên em cảm thấy, hôm nay nói rõ ràng đi."

Ánh mắt anh đau xót.

"Ôn Ôn....."

"Chia tay đi."

Hai thanh âm đồng thời vang lên.

Hô hấp của Trần Trì chậm lại, anh cứ như vậy nhìn chăm chăm cô, cô cũng không chút nào trốn tránh.

Thời Ôn nắm chặt tay quyết tâm không để lộ ra cảm xúc của mình.

"Được."

Một tiếng nhàn nhạt bị gió thổi tán.

Tim Thời Ôn cứng lại, chớp mắt tưởng như chính mình nghe được âm thanh năm ấy của anh nói: "Anh quyết định ra nước ngoài."

Người đàn ông xoay người, giày da dẫm lên mặt đất, chân dài bước tới.

Thời Ôn khăn trương cúi mắt, không nghĩ lại làm cho đôi mắt chồng chất ra nước.

Tiếng bước chân đột nhiên tới gần.

"Xin hỏi....."

Cô ngạc nhiên, mở mắt ra, nhìn về phía Trần Trì bỗng dừng quay trở lại.

Trần Trì nhìn đôi mắt đột nhiên đỏ một vòng của cô, tâm đau đến nhức mỏi.

Anh thu liễm cảm xúc, chậm rãi giương môi, mắt đào hoa cong lên, "Có thể cho tôi xin số điện thoại không?"

Thời Ôn quên cả phản ứng.

Trần Trì nhìn thẳng vào đáy mắt cô, cố tình hạ giọng, "Tôi vừa nhìn thấy cô đã nhất kiến chung tình."

Hô hấp của Thời Ôn trở nên nhịp nhàng, rút về vài sợi lý trí, bật cười, không biết là cảm thấy buồn cười, hay là nghi hoặc, hay là tức giận.

"Anh đang làm gì vậy?" Cô chỉ có thể nghĩ ra một câu như thế.

"Theo đuổi em"

Anh trả lời dứt khoát, thâm trầm mà nhìn cô.

"Bắt đầu từ bây giờ, anh chính thức theo đuổi em."

.....

Về đến nhà, Thời Ôn ngồi ở trên sofa, nhớ lại hình ảnh lúc nãy mình bình tĩnh cười, xoay người rời đi.

Tốt lắm, rất tự nhiên.

Buổi tối, Thời Ôn nằm ở trên giường, lần thứ sáu mở di động ra.

Hai giờ sáng,

Cô còn chưa ngủ, cô mất ngủ.

Quả nhiên không có tiền đề.

Buổi sáng ngày hôm sau, Thời Ôn lăn độn từ trên giường bò dậy.

Cô cảm thấy yêu đương thật hao tổn tinh thần.

Có phải hay không chỉ có một mình yêu đương mới rắc rối như vậy.....

Nhạc Cẩm có buổi biểu diễn, không ăn cơm sáng liền rời đi.

Thời Ôn trực tiếp ở bên ngoài giải quyết com sáng.

" Bánh bao rau xanh, bánh bao nhân trứng sữa, còn sữa đậu nành nóng nữa."

Thời Ôn nói, thuận tay thanh toán tiền.

Di bán hàng nhanh chóng tìm được bánh bao, lúc đưa cho Thời Ôn còn nhân cơ hội trêu ghẹo: "Ăn đến hai cái không sợ béo sao?"

Thời Ôn cười khê, "Không ạ, di làm ngon, ăn như thế nào cũng không béo."

Di bán hàng vui vẻ, "Cái miệng nhỏ thật ngọt, lớn lên xinh đẹp như vậy, khẳng định có thể làm bạn trai chết mê chết mệt."

Thời Ôn ngượng ngùng cười cười.

"Hai bánh bao rau xanh, một cái bánh bao nhân trứng sữa, còn có sữa đậu nành nóng" Một thanh âm khác từ phía sau truyền đến, đứng lại ở bên người Thời Ôn.

Thời Ôn không cần nhìn, chỉ nghe thanh âm liền biết là ai.

—— "Bắt đầu từ bây giờ, anh chính thức theo đuổi em,"

Không biết Thời Ôn đã nhớ đến những lời này lần thứ mấy rồi.

Cô ảo não mà nhắm mắt lại, vô tình lầm bầm: "Phiền chết....."

Động tác trả tiền của Trần Trì cứng đờ, cổ họng phát đau.

Thời Ôn cũng phản ứng lại, lặng lẽ nhìn mắt Trần Trì, thấy sắc mặt anh khó coi, lại nhúu nhúu mi quay mặt đi.

..... Không mặc tây trang.

À, hôm nay là ngày cuối tuần.

Di bán hàng lấy hai phần bánh bao, chia ra đưa cho hai người.

Nhìn nhìn một hồi, bỗng dung muốn làm bà mai, "Cậu trai trẻ, cháu thích ăn hai loại bánh bao này sao?"

Trần Trì kéo kéo môi, lễ phép cười nói: "Từ lúc đi học đã thích."

Di bán hàng "Ai u" một tiếng, nhìn Thời Ôn bấu môi, "Con bé này cũng thích ăn, hai người các cháu rất có duyên."

Thời Ôn nhận bánh bao, đoán được ý đồ của di bán hàng, xấu hổ mà không nói nên lời.

Cô vẫy vẫy tay, "Di, cháu đi trước."

Trần Trì rũ mắt, nhìn di bán hàng gật đầu, xoay người đi về phía xe.

Di bán hàng giật dây thắt bại, vô cùng tiếc nuối.

Nhìn thế nào cũng cảm thấy bọn họ rất xứng đôi.

Thời Ôn cắn bánh bao, hương vị quen thuộc lan tỏa trong khoang miệng, ngày xưa không thấy gì, hôm nay trong lòng đột nhiên có chút hụt hẫng.

Liếc thấy chiếc xe không nhanh không chậm đi theo.

Cô nhúu nhúu mi, dùng tốc độ nhanh hơn bước đi.

Thời Ôn cảm thấy hôm nay cô hẳn là chỉ dùng bốn phút, không tính thời gian mua bánh bao thôi.

Tối phòng học, Thời Ôn phát hiện mình bị sốc hông. Cũng không biết có phải vì vừa ăn vừa đi quá nhanh, tóm lại đau một lúc lâu, nhảy vài bài vũ đạo vẫn còn thấy nhói.

Cô rót một ly nước ấm.

Nước ấm lại quá nóng.

Thời Ôn thở dài, bưng cái ly bắt đầu tản bộ vòng quanh trường phụ đạo, thuận tiện đợi nước hạ nhiệt.

Đi loanh quanh một hồi, không biết vì sao lại tới lớp cờ vậy.

Thời Ôn cúi đầu nhẹ nhấp một ngụm nước.

Cô phát hiện, chuyện của anh, mình luôn có thể nhớ rất rõ ràng.....

Nước còn có chút nóng, cô tiếp tục đi về phía trước.

Lơ đãng mà quay đầu, thấy Trần Trì đang ở trong phòng học đánh cờ cùng một ông lão lớn tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Tiểu soái ca □

Editor: Sel

Thời Ôn đứng ở bên cửa sổ, ôm ly nước, không hiểu sao lại nhìn một hồi.

Vẫn là ông lão bảy năm trước cùng anh đánh cờ, cũng vẫn là chỗ đó. Anh dựa lưng vào tường, sờn mặt nghiêm túc lại bình tĩnh, tóc đen rũ ở mặt mày, đầu ngón tay kẹp một viên cờ màu trắng.

Thời Ôn nhìn ly nước trong tay, hơi nóng lượn lờ bay lên, nhào vào trong mũi, hô hấp cũng trở nên ướt át, cô nhẹ nhàng thổi thổi, ảnh ngược của cô trong nước mơ hồ lay động.

Cô đem nước ấm uống một hơi cạn sạch, lại quay trở về phòng vũ đạo.

Thời Ôn luyện tập theo vũ đạo cơ bản, phát hiện bụng không đau nữa, cô mở nhạc, đem mấy khúc múa trong cảnh quay mùa đông sắp tới của ra múa vài lần.

Buổi chiều, Thời Ôn đi đến phòng học vũ đạo.

Buổi chiều cuối tuần cũng không có nhiều lớp học, học sinh lục tục đi vào phòng học, tự giác đổi xong trang phục luyện tập vũ đạo.

".....Động tác này phải dùng lực ở eo, kéo lưng rồi mới động cánh tay, trước tiên luyện tập mấy lần đã, sau đó mới bắt giữ được cảm giác."

Thời Ôn thả chậm tiết tấu, ôn thanh nói, một bên làm mẫu, "Nếu không tìm được cảm giác, vậy lại tiếp tục luyện tập."

Thời Ôn đem động tác múa chậm lại một lần, trong quá trình liền phát hiện một đám nữ sinh đều ngóng ra bên ngoài nhìn gì đó, cô đứng vững, nghi hoặc hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy? Sao các em lại nhìn ra ngoài hết thế?"

Nữ sinh cách Thời Ôn gần nhất mặt mày hớn hớn nói: "Cô giáo Tiểu Ôn, vừa rồi ở bên ngoài có một anh đẹp trai lắm ạ."

Anh đẹp trai?

Thời Ôn nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng không thấy được ai.

Cô không để ý, vỗ vỗ tay, "Thôi được rồi, mọi người chú ý tập trung——"

Vừa nhảy được mấy động tác, lại có người thấp giọng nói: "Anh ấy lại tới nữa kìa!"

Những người còn lại cũng sôi nổi nhìn qua.

Thời Ôn nhìn một màn này, cảm giác quen thuộc mở ra ký ức lúc trước.

Cô khựng lại vài giây, nhìn ra ngoài cửa sổ, lại vẫn như cũ chẳng nhìn được cái gì.

Là Trần Trì sao?

Nhưng mà.....

Thời Ôn rũ mắt, yên lặng suy nghĩ.

Đại khái anh so với các nữ sinh này cũng lớn hơn khoảng chín mười tuổi..... Hơn chín mười tuổi còn có thể gọi là "anh đẹp trai" sao?

Nhưng gọi chú cũng không thích hợp lắm.

Cho nên, là anh sao?

Thời Ôn mím chặt môi, do dự đi về phía cửa sổ, nàng kéo cánh cửa ra, chậm rãi nhìn thoáng qua ——

Không có ai cả

Lại nhìn về bên phải ——

Vẫn không có ai.

Tâm trạng của Thời Ôn bỗng nhiên giống như không thể lý giải, lồng ngực có chút buồn.

Cô đóng cửa lại, "Chắc là đi ngang qua thôi, mau luyện vũ cho tốt đi, đoạn này hôm nay tốt nhất nên học một lần là xong."

Phòng luyện vũ cách cách lại là một trận xao động.

Trần Trì cũng không biết chính mình trong lòng nghĩ cái gì. Tiết học cò vầy vừa kết thúc, anh liền rất tự nhiên mà đi tìm Thời Ôn. Năm đó cô ở phòng học học múa, hiện giờ cô đã trở thành giáo viên dạy múa.

Bất kể là thân phận gì, cô đều phá lệ loá mắt, đối với anh đều là sự hấp dẫn trí mạng.

Cho nên anh ở bên cửa sổ lặng lẽ nhìn một hồi, mà trong phòng học, học sinh phát hiện ra anh, cũng bắt đầu quay qua tò mò nhìn.

Lúc Thời Ôn đi về phía cửa, Trần Trì đột nhiên nhớ tới một vài chuyện hồi cao trung, cảnh tượng lúc ấy cũng tương tự như bây giờ, anh cũng không biết vì sao, phản ứng đầu tiên chính là trốn đi.

Trần Trì trực tiếp trốn vào phòng học cách vách. Trong phòng học vang dội âm nhạc, một đám người cả trai lẫn gái đang ở khiêu vũ đồng thời dừng lại động tác, kinh ngạc lại mờ mịt.

Bối Thi tắt nhạc, nhú nhú mi.

Trần Trì nghe thấy âm nhạc ngừng lại, xoay người, thấy tất cả mọi người đều nhìn mình, nhẹ gật đầu tỏ ý xin lỗi.

"Ngại quá, quấy rầy mọi người rồi."

Bối Thi vốn dĩ muốn chỉ trích một chút, nhưng vừa nhìn thấy gương mặt của Trần Trì liền vội vàng nghẹn lại.

Cô nàng cười, "Không có việc gì, không có việc gì."

Cách vách truyền đến tiếng đóng cửa.

Trần Trì nhận nhặt câu môi, "Xin lỗi."

Nói xong, mở cửa rời đi.

Trong lớp mọi người sững sốt vài giây, lập tức nổ tung.

Các nữ sinh cười đến mặt mày hớn hở, cảm thán: "Đẹp trai quá đi ——"

Bối Thi nhớ lại gương mặt kia, thờ dãi một hơi: "Đúng là đẹp trai thật ——"

.....

Chương trình học buổi chiều kết thúc, Thời Ôn cùng học sinh tạm biệt, đi vào phòng học cách vách.

Ở cửa cô gặp được Vu Đồng, hai người nhìn đến lớp học của Bối Thi vẫn đang đóng chặt, bên trong vẫn còn loáng thoáng tiếng nhạc.

Hai người nhìn nhau cười.

Biết Bối Thi lại cùng học sinh tám chuyện, làm chậm trễ chương trình học.

Hai người không hẹn mà cùng xoay người, đi vào phòng học trống ở gần đó chờ Bối Thi.

Thời Ôn vừa ngồi xuống đã nghe Vu Đồng lải nhải: "Tám chuyện thì cũng được nhưng cậu ấy không nên làm chậm trễ giờ học của bọn nhỏ, nếu bọn nhỏ

phản nản thì sao?"

Thời Ôn cười khẽ, "Học sinh thích cậu ấy còn không kịp ấy chứ."

Vu Đồng duỗi thẳng chân, tỏ vẻ đau đầu, "Đội lát nữa ăn cơm thế nào cậu ấy cũng muốn kể lại mấy chuyện tám nhảm với học sinh cho chúng ta nghe một lần."

Nói đến đây, cô nàng lại nhớ tới, nhướn mày hề hề cười, "Buổi biểu diễn của Tiểu Cẩm hôm nay chắc chắn kết thúc rất muộn, hay là cậu ăn cơm chiều cùng bọn mình đi? Haizz nếu không cậu lại phải ăn ở bên ngoài ăn, hôm nay cũng đã một nguyên ngày."

"Được thôi." Thời Ôn cười gật gật đầu.

"Ăn cái gì bây giờ? Ăn mì được không?"

Thời Ôn nghĩ nghĩ, "Nhưng mà mình ăn mì rất chậm."

Vu Đồng vẫy vẫy tay, "Bọn mình cũng quen rồi, tốt xấu gì cũng nhanh hơn lúc cậu ăn cháo."

Thời Ôn bật cười, có chút ngượng ngùng.

Nửa giờ sau, Bối Thi kết thúc chương trình dạy học.

Ba người cùng nhau rời khỏi trung tâm phụ đạo.

Bối Thi một hơi uống hết hơn phân nửa chén nước, "Một chết mình....."

Vu Đồng trêu chọc, "Miệng một hay là khiêu vũ một?"

Bối Thi không chút nào để ý hừ hừ, "Cả hai đều một."

Thời Ôn cười khẽ ra tiếng.

Bối Thi níu lấy cánh tay Thời Ôn, sờ làn da lạnh lạnh mịn mịn của cô, nhin không được cọ vài cái, "Ôn Ôn bảo bối, hôm nay mình thấy người đàn ông vô cùng đẹp trai luôn! Thật sự siêu cấp đẹp trai luôn ấy!"

Thời Ôn nghiêng đầu, "Xuân tâm nhộn nhạo?"

Bối Thi lắc đầu, "Nhìn là biết đây là một người đàn ông vô cùng kiêu ngạo, mình ngắm không nổi, chắc mấy anh thô thiển một chút mới hợp với mình."

Vu Đồng "phụt" một tiếng bật cười.

Bối Thi nghe thấy tiếng cười này liền cảm thấy không thích hợp, "Cậu cười cái gì?"

Vu Đồng ngược lại cười càng lợi hại hơn.

Bối Thi lờm một cái.

Vu Đồng khoe khoang mà dương dương mi.

Chiến tranh bắt đầu, hai người rất nhanh đã nhào vào nhau đùa giỡn.

Thời Ôn ở một bên lẳng lặng đứng xem, trên mặt mang theo tươi cười.

Cách đó không xa, cô lại nghĩ đến cái gì, đột nhiên nhìn về phía ven đường. Trên đường xe đi qua đi lại, nhưng cuối cùng vẫn không thấy chiếc xe của người kia.

Thời Ôn thu lại suy nghĩ, thấy Bối Thi cùng Vu Đồng đã nô nghịch đến trước cửa của cửa hàng, vội vàng chạy theo, "Thôi mà, đừng đùa nữa, đội lát nữa còn phải ăn cơm đấy."

Hai cô nàng kia vẫn không quên nhéo nhau một cái trước khi dừng lại.

Thời Ôn vội vàng kéo hai người ra, "Được rồi, cũng đã vào trong tiệm rồi, đừng làm ảnh hưởng đến người khác."

Cửa hàng này là quán quen của cả ba. Từ trần nhà đến sàn nhà, cái bàn cùng ghế dựa toàn bộ đều được làm từ gỗ, khung cảnh lịch sự tao nhã, đồ ăn sạch sẽ.

Thời Ôn thích nhất mì nước cốt heo ở đây, cái gì cũng không cần thêm vào, chỉ đơn giản là nước cốt hầm xương, chính là hương vị ngon nhất.

Ba người đi vào một bàn ở góc, nhẹ nhàng kéo ra chiếc ghế ngồi xuống.

Bối Thi gõ gõ cái bàn, "Sao gỗ ở đây không trơn giống sàn nhà của mình nhỉ?"

Vu Đồng trừng mắt, "Chỉ cần mỗi lần cậu ngâm xong không cần văng nước tung toé ra khắp sàn là được!"

"Mình làm thế bao giờ?"

Vu Đồng: "Tiểu Ôn, cậu ở lầu dưới có thấy ồn không?"

Thời Ôn: "....."

Là rất ồn, ừm, đôi khi vô cùng ồn.

Bối Thi thấy Thời Ôn không nói, bẹp miệng, hai tay lay lay cô, "Ôn Ôn bảo bối, mau nói đi, chứng minh mình trong sạch đi mà! Người ta một chút cũng không có phiền, Ôn Ôn bảo bối ——"

Một đường theo đuôi Thời Ôn đi vào cửa hàng, Trần Trì nghe được lời này, trực tiếp đứng hình ở lối đi, giống như điêu khắc.

Mãi cho đến khi phía sau có người thúc giục, "Này chàng trai nhường một chút được không, đứng ngây ra đó làm gì?"

Ba người nghe được lời này, quay đầu nhìn lại.

Một khác Thời Ôn nhìn thấy Trần Trì, còn chưa kịp có cảm xúc, lực chú ý liền bị Bối Thi hấp dẫn.

Bối Thi kéo tay cô, ghé vào tai Thời Ôn cả kinh nói: "Ôn Ôn bảo bối, anh ta chính là người mà mình khen vô cùng đẹp trai đấy!"

Thời Ôn nghĩ đến hành lang trống rỗng của buổi chiều ngày hôm nay.

Cho nên..... Người được đám học sinh liên mồm gọi "anh đẹp trai" đúng là anh?

Không tìm được anh là bởi vì anh trốn vào phòng cách vách sao?

——

"Từ lúc vừa gặp, đã muốn theo đuổi em"

Trong đầu Thời Ôn vang lên những lời này, đột nhiên cô nhắm mắt lại.

Có thể đừng nghĩ tới câu này nữa được không?

..... Cho nên, đây là nguyên nhân anh đi theo cô cả ngày à?

Thời Ôn chậm rãi mở mắt ra, đột nhiên cảm xúc hạ xuống, phảng phất muốn rơi xuống trên mặt đất.

Hà tất phải như vậy.....

Bối Thi không nhận ra được cảm xúc của Thời Ôn khác thường, hỏi: "Ôn Ôn bảo bối, có phải rất đẹp trai không?"

Trần Trì nghe thấy cái xưng hô như vậy, động tác rót trà đột ngột dừng lại, suýt chút nữa đã đổ vào người.

Thời Ôn không biết trả lời như thế nào, cũng không nghĩ trả lời, trầm mặc mà rót một ly trà.

Bối Thi kỳ quái, "Cậu không cảm thấy anh ta đẹp trai? A mình biết rồi —— Tiểu Cẩm nói bạn trai cũ của cậu siêu cấp siêu cấp đẹp trai, có phải cậu nhìn chán rồi....."

Cô nàng ngừng lại.

Vu Đồng trừng mắt nhìn cô liếc một cái.

Về chuyện ngày hôm đó, Nhạc Cẩm cố ý dặn dò hai người, để các cô mấy ngày nay chú ý Tiểu Ôn nhiều một chút.

Thời Ôn nghe vậy hơi sững sốt, biểu tình cũng không biến hoá nhiều lắm.

Nhưng mà, cô đã nhận thấy được tầm mắt của người ngồi bàn gần đó truyền tới.

Trên bàn cơm trầm mặc một hồi.

Bối Thi gãi gãi cái bàn, nhỏ giọng nói: "Ôn Ôn bảo bối, mình cảm thấy đều đã bảy năm, cậu không cần canh cánh trong lòng làm gì, thử buông bỏ đi. Mình nghĩ người ưu tú đẹp trai hơn anh ta có rất nhiều, cho dù điều kiện của anh ta tốt đến mấy, nhưng đã làm cậu đau lòng thì chính là một tên xấu xa....."

Trần Trì cứng lại, hơi nheo lại mắt.

Bối Thi ghé vào bên tai Thời Ôn, "Hơn nữa, anh ta có thể đẹp trai bằng người đàn ông ngồi ở bàn kia sao? Mình thấy anh ta vẫn luôn nhìn ngơoi, cậu có muốn thử một chút không?"

Thời Ôn: "....."

Không biết nên nói cái gì.

Bối Thi: "Thử đi, đừng thẹn thùng nha, mình thật sự cảm thấy anh ta rất không tồi, từ diện mạo đến khí chất đến hành vi!"

Thời Ôn đau đầu, giữ chặt tay cô nàng, "Cậu an tĩnh một lúc đi."

Bối Thi bĩu môi, "Tên kia rốt cuộc có cái gì tốt....."

Lông mi Thời Ôn run rẩy.

Vu Đồng đẩy đẩy Bối Thi, ý bảo cô nàng đừng nói nữa.

Bối Thi lúc này mới phát hiện sắc mặt Thời Ôn không tốt lắm, liền lập tức im miệng.

Mì vừa lúc được bung lên.

Thời Ôn cầm lấy chiếc đũa quấy vài cái. Mi mới vừa nấu xong, hơi nóng theo động tác quấy mì nhanh chóng bay lên.

Cô kẹp một đũa nhỏ, nhẹ nhàng thổi thổi. Sau đó tính thử cắn một ngụm.

Bị nóng mà rụt trở về.

Thời Ôn nhin không được liếm liếm chỗ môi bị phỏng.

Trần Trì ngồi bàn gần đó chậm rãi rời tầm mắt, khuỷu tay chống trên mặt bàn, che lại trán.

Tổng Đăng ung dung tới muộn, ngồi xuống đối diện Trần Trì.

Cậu ta vốn muốn nói gì đó, nhưng thấy Thời Ôn ngồi cách đó không xa, đành lấy điện thoại ra nhắn tin cho Trần Trì.

【 Đối diện phòng của cô Thời có người ở, ra giá gấp hai cô ta cũng không chịu bán. 】

Trần Trì thu được tin nhắn, click mở.

【 Vậy gấp ba. 】

【 Vâng. 】

Mì của hai người cũng được bung lên.

Trần Trì nhìn nhìn bát mì nước cốt heo, lại nhìn Thời Ôn, khóe miệng nhếch lên.

.....

Thời Ôn cảm thấy một màn này có chút quý dị.

Cô nhìn trong chén còn thừa non nửa chén mì, lại nhìn Bối Thi cùng Vu Đồng đã ăn xong, sau đó lại ngẩng đầu nhìn Trần Trì cùng Tổng Đăng ở gần đó.

Tổng Đăng đem điện thoại chỉnh thành chế độ yên lặng.

Tin nhắn chất vắn của bạn gái không ngừng được gửi đến.

Gần đây Trần Trì giống như bị điên mà tăng ca đến nửa đêm, anh ta đã rất nhiều lần đến rạng sáng mới về nhà.

Bạn gái bắt đầu uy hiếp.

Tổng Đăng về mặt sống không còn gì luyến tiếc. Bọn họ rốt cuộc đang đợi cái gì?

Cậu buồn bực mà nhìn về phía Thời Ôn.

Chờ cô ăn cơm?

Nhưng Trì tổng không phải còn chưa mua được phòng ở, chờ cô cơm nước xong lại không thể về nhà cùng cô giống hai cô gái kia.

.....Sao lại có người ăn mì chậm đến mức này luôn vậy?

Bạn gái cuối cùng gửi đến một tin nhắn uy hiếp.

Tổng Đăng ho khan một tiếng, chân chờ mở miệng, "Trì tổng, tôi có thể....."

Nói còn chưa dứt lời, người đối diện đột nhiên nhanh chóng rút ra một tờ giấy ăn, lại nhanh chóng đưa sang bàn bên cạnh. Toàn bộ động tác nhanh đến bất ngờ không kịp, giống như tia chớp.

Thời Ôn chỉ lo nhìn Trần Trì cùng Tổng Đăng, chỉ không chú ý một chút, mì trên đĩa rơi vào trong chén, nước bắn ra vừa văng bay vào trong mắt cô.

Cô nhắm chặt mắt, lúc muốn xoa lại cảm thấy mắt vệ sinh nên đành thôi, đúng lúc này, trong tay đột nhiên bị người nhét vào một thứ.

Cô cảm giác được là giấy, không nghĩ nhiều lập tức lau mắt.

Bên cạnh, Vu Đồng cùng Bối Thi bị một màn này làm cho tròn mắt há hốc mồm.

Tổng Đăng nhìn tin nhắn bạn gái vừa gửi đến.

【 Đêm nay đừng về ngủ nữa!!! 】

Tổng Đăng: "....."

Thời Ôn lau mắt xong, mới nhận ra đây là giấy mà Trần Trì đưa.

Cô nghiêng đầu, không nhìn mắt anh, tầm mắt dời xuống, rơi xuống xương quai xanh của anh, lại vội chuyển đi nơi khác, "Cảm ơn ——"

Ánh mắt Trần Trì sâu thẳm mà nhìn cô, "Không có việc gì."

Thời Ôn tiếp tục ăn mì.

Không khí có chút quái dị.

Thời Ôn cúi đầu lại ăn một lát, buông chiếc đũa, "Mình no rồi."

Trần Trì nghiêng mắt nhìn chén mì của cô một cái, nhú nhú mi.

Ba người đứng dậy rồi đi, vài giây sau, Trần Trì cũng đi theo.

Tổng Đăng đuổi kịp, hỏi: "Trì tổng, tôi có thể về nhà không?"

Trần Trì bước chân không ngừng, không âm điệu nói: "Đợi lát nữa còn muốn tặng ca."

Tổng Đăng hít thở không thông.

Còn muốn tặng ca?

Trần Trì lại hỏi: "Cậu về nhà làm cái gì?"

Tổng Đăng không biết có nên nói thật không, cuối cùng vẫn là nói, "Bạn gái tôi giục tôi....."

Trần Trì bước chân dừng một chút, "À, quên mất cậu có bạn gái, đúng hơn là vợ sắp cưới nhỉ?..... Thôi được rồi, về đi."

Tổng Đăng vui mừng thở nhẹ ra, hỏi: "Vậy còn ngài?"

"Tôi tự về được."

Trần Trì nói xong, đã thấy một cô gái chạy về phía mình.

Là người vừa ăn với Ôn Ôn.

Bối Thi nhân lúc Thời Ôn trả tiền, nhanh chóng quay trở lại, thẳng tắp đụng phải Trần Trì, lập tức lộ ra tươi cười, nói thẳng: "Anh đối với người chị em tốt vừa rồi của tôi có hứng thú đúng không? Tôi thấy anh vẫn luôn nhìn cô ấy còn đưa giấy cho nữa. Anh đọc số điện thoại đi, tôi giúp anh lưu vào trong máy của cô ấy, đợi lát nữa tôi gọi lại cho anh, anh lưu số điện thoại của cô ấy là được."

"Trước tiên tôi nói một chút, chị em tốt của tôi gần đây gặp phải một tên xấu xa, tinh thần có chút suy sụp, nếu anh không muốn cũng được, nhưng đừng đùa giỡn tình cảm của cô ấy."

Trần Trì lạnh nhạt nghe xong, sau đó suy nghĩ gì đấy mới móc điện thoại ra.

Bối Thi hoàn thành nhiệm vụ, vô cùng vui vẻ mà trở về

Đám người xếp hàng trả tiền vẫn còn hai người nữa mới đến lượt Thời Ôn.

Bối Thi lôi kéo tay áo của cô, "Ôn Ôn bảo bối, cho mình mượn điện thoại cậu một chút."

Thời Ôn nghi hoặc, "Làm sao vậy?"

"Có ít việc mà."

Thời Ôn đưa qua.

Bối Thi vui vẻ tiếp nhận, mở ra điện thoại của mình, lưu số của Trần Trì vào điện thoại Thời Ôn.

Mới chỉ nhập mấy số, liền nhảy ra một cái tên liên hệ.

Cô nàng không để ý, tiếp tục nhập. Dư quang phát hiện cái tên liên hệ kia còn chưa biến mất.

Bối Thi tò mò nhìn lại, chớp chớp mắt.

Có chút giống với dãy số trong điện thoại của cô

Hừm??

Phải nói là giống nhau như đúc!!!

Sel: đừng quên vote và cmt nhaaa!

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Ôn Ôn, đừng khóc □

Editor: Sel

Đầu óc của Bối Thi có chút loạn.

Vì sao trong điện thoại của Ôn Ôn bảo bối lại có số của người đàn ông đẹp trai kia?

"Ôn Ôn bảo bối, CCC là ai vậy?"

Bối Thi đưa điện thoại di động giờ lên trước mặt Thời Ôn.

Động tác trả tiền của Thời Ôn khựng lại, ánh mắt có chút trốn tránh.

Trần Trì vừa vịn đi ngang qua.

CCC? Là có ý gì?

Bối Thi nhìn thoáng qua Trần Trì, lại nhớ tới một màn vừa rồi lúc đang ăn cơm, giật mình mà che miệng lại.

Không phải chứ?! Trùng hợp như vậy?!

Thời Ôn lấy lại di động, thoát khỏi phần thêm số liên lạc mới, chậm rãi nói: "Chính là trùng hợp như thế đấy."

Bối Thi vừa xấu hổ vừa áy náy, "Tiểu Ôn....."

Thời Ôn thuận tay giúp cô nàng vuốt tóc, "Được rồi, về nhà thôi."

-

Thời Ôn rời giường hay đi ngủ cũng rất có quy luật, mỗi ngày đều rất đúng giờ mà ra khỏi nhà. Trần Trì rất nhanh liền hiểu rõ quy luật sinh hoạt làm việc và nghỉ ngơi của cô, dần dần mỗi ngày vào buổi sáng hay buổi tối cô đều đúng giờ gặp được anh.

Nhưng anh là không nhanh không chậm đi theo phía sau, cũng không nói một câu nào. Mà mỗi đêm Thời Ôn về đến nhà đều phát hiện trước cửa nhà mình có một chậu hoa.

Là hoa tươi được trồng trong chậu.

Sau bảy ngày nhận hoa, đến ngày hôm sau Thời Ôn lại không nhận được nữa.

Đêm đó cô mất ngủ.

Đến khi mặt trời lên cao, cô nghĩ thầm

Anh đúng là biết tính kế.

Thời Ôn mơ hồ thay xong quần áo, còn đang đánh răng thì cửa đã bị gõ vang.

Cô tưởng là Bối Thi và Vu Đồng, xô dép lê đi mở cửa.

Cửa vừa mở, gương mặt Trần Trì nhảy vào trong tầm mắt.

Thời Ôn ngậy ngốc mắt vài giây.

Trần Trì chưa bao giờ đi lên lầu, cùng lắm cũng chỉ đi đến lầu một.

Thiếu nữ vừa tỉnh ngủ, tóc tùy ý buộc thành đuôi ngựa, biểu tình ngốc ngốc, đôi mắt mê mẩn mở to.

Trong lòng anh khẽ nhúc nhích, sữa đậu nành trong tay đưa qua, "Tôi làm ít sữa đậu nành, một người uống không hết, em có muốn uống không?"

Áo thun ở nhà màu lam, quần thể thao màu trắng, chân dép lê.

Đây hoàn toàn là quần áo ở nhà...

Thời Ôn nghiêng đầu, nhìn về phía sau của anh.

——

Cửa nhà đối diện mở rộng.

"Tôi chuyển đến." Trần Trì nói: "Về sau chính là hàng xóm của em."

Thời Ôn phát ngốc, "....."

Trần Trì đem sữa đậu nành đưa cho cô, "Mới vừa làm xong, chắc là hương vị em thích."

Thời Ôn lắc đầu, "Không cần, lát nữa em đi ra ngoài ăn là được rồi."

Nụ cười ở khóe miệng Trần Trì nhạt dần, ánh mắt âm đạm

Anh không nói nữa, xách theo sữa quay người về nhà.

Bóng dáng vô cùng cô đơn

Thời Ôn mềm lòng, trước khi anh đóng cửa liền nói, "À, cho em một ít đi.....Để em về lấy cái ly."

Trần Trì dừng lại bước chân, khóe miệng cong cong, chờ ở cửa.

Thời Ôn cầm một chiếc ly bằng pha lê sạch sẽ trên bàn.

Sữa đậu nành chậm rãi rót vào trong ly.

Đáy mắt Trần Trì đầy chờ mong, mắt đen sáng ngời.

Thời Ôn nhìn thấy, cũng không về phòng ngay mà ở trước mặt anh trực tiếp uống một ngụm.

Đúng là hương vị cô thích, hạt đậu rất thơm, độ ngọt vừa vặn.

"Ngon lắm, cảm ơn anh." Cô cúi đầu nhẹ giọng nói.

Trần Trì nhìn chăm chăm sữa đậu nành còn dính trên khóe miệng cô, chậm rãi "ừm" một tiếng.

.....

Buổi chiều Nhạc Cẩm ra sân bay chuẩn bị ra nước ngoài lưu diễn. Trước khi đi cô nàng còn gọi cho Thời Ôn vài cuộc, ý muốn cô đi cùng mình.

Thời Ôn biết cô nàng lo lắng cho mình, sợ cô nghĩ nhiều về chuyện của Trần Trì. Cuối cùng cô đành cam kết đi cam kết lại sẽ tự chăm sóc tốt cho mình, Nhạc Cẩm mới yên tâm.

Điện thoại này vừa cắt lại có người gọi đến.

Tổng Đăng.

Thời Ôn ngón tay hơi khựng lại, sau đó mới ấn nghe.

"Cô Thời, tôi là Tổng Đăng."

Thời Ôn suy đoán mục đích cậu ta gọi cho mình, nói: "Ừ, tôi biết."

"Cô có thể gặp tôi một chút được không?"

"Tôi có thể hỏi là chuyện gì không?"

"Về Trì tổng, tôi cảm thấy cần thiết phải nói cho cô."

"..... Được."

Cuộc gọi kết thúc, Tổng Đăng gửi tới một tin nhắn, là thời gian cùng địa chỉ.

Thời Ôn nhờ Vu Đồng thay cô một tiết cuối, đi tới tiệm cà phê trong tin nhắn.

Tiệm cà phê ở gần trung tâm phụ đạo, Thời Ôn đi bộ qua.

Người phục vụ dẫn Thời Ôn tới ghế lô đã đặt trước.

Cửa bị đẩy ra, Thời Ôn ngoài ý muốn nhìn thấy trong ghế lô có hai người.

Một người là Tổng Đăng, người còn lại Thời Ôn cũng có ấn tượng. Tên là Đường Bác, là bạn của Phương đạo diễn, ở đoàn phim 《Tê Ảnh》 làm nhiếp ảnh gia.

Hai người đàn ông ngồi trên một chiếc ghế sofa, Thời Ôn ngồi đối diện bọn họ.

Tổng Đăng hai tay giao nhau để trên bàn, thở dài, "Vốn dĩ tôi cũng không muốn quấy rầy cô, nhưng tôi thật sự chịu không nổi nữa rồi."

Thời Ôn nghi hoặc, không thể hiểu anh ta có cái gì mà chịu không nổi, còn muốn cố ý tìm tới cô.

Tổng Đăng nhìn cô, lắc lắc đầu, "Cô cũng biết Trì tổng gần đây vẫn luôn đi theo cô. Nhưng cho dù anh ta có bám theo cô thì công việc vẫn được hoàn thành."

Thời Ôn nhún vai.

Lợi hại như vậy à?

Tổng Đăng xoa xoa giữa mày, "Là do buổi tối Trì tổng thức đêm tăng ca, tôi đương nhiên cũng phải tăng ta cùng..... Dù sao đây cũng là bổn phận của tôi. Nhưng tôi sắp kết hôn, đạo này hôm nào cũng về nhà muộn, vợ sắp cưới của tôi suốt ngày lải nhải, tôi sợ chúng tôi còn chưa kết hôn đã phải chia tay rồi."

Thời Ôn xoay ly cà phê, thấp giọng nói: "Chuyện này, tôi cũng không có cách, anh ấy vẫn đi theo tôi."

Tổng Đảng nhủ mảy, "Cô cũng đừng cùng Trì tổng giận dỗi nữa, Leon nói cô cũng thích Trì tổng, nếu thích thì ở bên nhau không phải là được à?"

"Cô Ôn, có một số việc Trì tổng không cho tôi nói, nhưng tôi cảm thấy cần thiết phải nói cho cô. Bệnh tâm lý của Trì tổng chắc chắn là cô biết, ở nước ngoài nhiều năm như vậy, Trì tổng vẫn luôn tiến hành tâm lý trị liệu, hết thầy đều bởi vì cô."

"Quá trình trị liệu tâm lý rất khổ sở, tôi nghe vị bác sĩ tâm lý đầu tiên của Trì tổng nói, Trì tổng lúc ấy mới ra nước ngoài, tinh thần cùng tâm lý đều rất yếu ớt. Có một khoảng thời gian ngài ấy bị nghiện rượu, bởi vì có khuynh hướng tự làm hại mình, thời điểm xúc động cùng người khác đánh nhau, một lần nghiêm trọng nhất đánh đến nỗi mắt phải thiếu chút nữa mù, hiện tại mắt phải thị lực rất kém, trừ bỏ thấy được ánh sáng, thì cũng không khác mù là mấy."

"Thời Ôn, ngài ấy biết vấn đề của chính mình, cho nên vẫn luôn nỗ lực thay đổi, nhưng sau khi về nước tôi có thể rõ ràng phát hiện cảm xúc của ngài ấy dao động, ngài ấy thường xuyên cố gắng áp chế chính mình. Chuyện này có liên quan đến cô là không thể nghi ngờ."

Tổng Đảng nói đến đây, quan sát sắc mặt Thời Ôn. Thấy mặt cô trắng bạch, nháy mắt nghĩ đến bộ dáng Trần Trì đen mặt, nếu để Trì tổng biết chuyện này nói ra..... đột nhiên Tổng Đảng có chút khẩn trương, có phải cậu ta nói sai cái gì đắc tội với cô rồi?

Thời Ôn ôm cái ly, hồ hạp có chút loạn, "Anh nói mắt phải của anh ấy không khác bị mù là mấy?"

Tổng Đảng gật đầu.

Đường Bác ngồi bên cạnh đột nhiên đánh gãy hai người.

"Buổi chiều tôi phải xuất ngoại, có thể cho tôi nói trước không?"

Tổng Đảng cũng không có gì muốn nói, "Tôi nói xong rồi, anh nói đi."

Đường Bác nhìn cậu ta, "Anh có thể ra ngoài trước không?"

Tổng Đảng: "..... Được."

Ghế lô chỉ còn hai người. Biểu tình của người đàn ông đối diện nghiêm túc lãnh đạm, Thời Ôn có chút lo lắng, không biết cô có thể tiếp thu được nội dung sắp tới không.....

"Tôi sẽ nói ngắn gọn." Đường Bác đẩy đẩy mắt kính, "Trần Trì là ân nhân cứu mạng của tôi, cũng là ân nhân cứu mạng của cô."

Thời Ôn khó hiểu, "Cái gì?"

Đường Bác tiếp tục nói: "Cũng là ân nhân cứu mạng của rất nhiều người ở Nhị Trung năm ấy."

Thời Ôn mơ hồ đoán được cái gì, lại cảm thấy không có khả năng.

"Tôi là học sinh lưu ban ở Nhị Trung đã mấy năm, liên tiếp trượt đại học, tôi liền nổi lên ý định tự sát, nhưng là không cam lòng chỉ có một mình mình chết, vì thế đặt bom ở mọi chỗ trong trường học. Là Trần Trì phát hiện ra, đánh tôi một trận, ngăn lại sự kiện nổ trường ấy."

Đầu óc Thời Ôn loạn thành một đoàn

"Anh, anh nói là anh? Là anh muốn nổ trường học?"

Đường Bác gật đầu.

Thời Ôn mê mang mà lắc đầu, "..... Từ khi nào thì anh có ý định làm nổ trường học?"

Đường Bác: "Ý định đó đại khái tôi nghĩ ra đã được một hai năm, chế thuốc nổ cũng đã mất nửa năm."

Thời Ôn nắm chặt ly cà phê.

Thế nhưng lại là anh ta.....

Thế nhưng lại là Đường Bác muốn làm nổ trường học.

Cho nên đòi trước cô hiểu lắm anh?

Không chỉ có cô hiểu lắm, lúc ấy tất cả mọi người đều cho rằng chính là Trần Trì làm.

Đường Bác lại đẩy mắt kính, "Lúc trước tôi vẫn luôn cảm thấy Trần Trì không bình thường, tôi chưa từng nghĩ tới cậu ta sẽ là người ngăn cản tôi làm nổ trường học..... Tôi nghĩ nếu không có cô, nói không chừng cậu ta cũng sẽ đồng ý cùng tôi cho nổ trường học."

"Nhưng bởi vì có cô. Ngày đó cô ở phòng y tế, cậu ta thấy tôi hủy xong bom liền vội vàng đi tìm cô. Đối với cậu ấy cô có sức ảnh hưởng rất lớn."

"Tôi cảm thấy cô cần thiết phải rõ ràng một chút. Nếu cô ở bên cậu ấy, thì cậu ấy là ác ma hay thiên sứ, tất cả đều do cô quyết định."

Thời Ôn rời khỏi tiệm cà phê, thất hồn lạc phách đi về nhà.

Di động ở trong túi rung lên, cô lật ra, không nhìn tên liền ấn nghe.

Trong loa truyền đến giọng nói nóng nảy của Nhạc Cẩm, "Cậu lập tức trở về cùng mình ra nước ngoài! Người đàn ông kia dám chuyển đến đối diện nhà chúng ta? Thật là đáng sợ!"

"Mình biết..... Tiểu Cẩm, mình sẽ xử lý tốt, cậu đừng lo lắng." Thời Ôn nói xong, cắt đứt điện thoại.

Nhạc Cẩm còn có một bụng lời muốn nói, trò chuyện đột nhiên không kịp phòng ngừa bị cắt đứt.

Cô nàng buồn bực, ngọn lửa trong lòng dập không được, mở ra cửa phòng, vừa vặn gặp được Trần Trì vừa đi đổ rác về.

Nhạc Cẩm nhú mào, "Theo đuổi cũng không phải như vậy, không nói không rằng chuyển đến đối diện thật sự rất đáng sợ đấy anh biết không? Nhất cử nhất động đều bị anh nhìn chằm chằm."

Trần Trì nhàn nhạt liếc cô nàng một cái, không nói lời nào đi vào trong phòng.

Nhạc Cẩm thấy thế, gõ gõ ván cửa, ý bảo anh nhìn mình, "Tiểu Ôn hôm nay sẽ cùng tôi ra nước ngoài, đừng đến lúc đó lại theo chúng tôi!"

Cô nói xong, "phanh" một tiếng đóng cửa lại.

Trần Trì cương cứng tại chỗ. Dưới ánh đèn, người đàn ông đứng ở hành lang trống rỗng, thấy không rõ sắc mặt, cả người vẫn không nhúc nhích, phảng phất không có linh hồn.

Thời Ôn lên lầu, liền thấy được một màn này.

Người đàn ông giống như điêu khắc đứng ở cửa.

Cô đi lên bậc thang, anh nghe được động tĩnh liền nghiêng đầu.

Thời Ôn mở miệng ra, hô hấp run rẩy: "Trần Trì....."

Đèn cảm ứng sáng lên. Khuôn mặt của anh ánh vào tầm mắt. Sắc mặt Trần Trì cực kì kém, hai mắt tối nghĩa không rõ, ánh mắt như chim ưng chặt chẽ khoá cô lại.

"Em muốn ra nước ngoài?"

Thời Ôn sững sốt. Không kịp phản ứng anh đang nói chuyện gì.

Trần Trì nắm chặt tay, ngăn chặn ý muốn đập phá đồ vật, "Bởi vì tôi dọn đến đây, em liền muốn xuất ngoại trốn tôi?"

Anh từng bước đi đến bên người cô, ánh mắt hung hăng, nghiêng răng nghiêng lợi, "Thời Ôn, rốt cuộc em muốn tôi phải làm thế nào? Rõ ràng tôi đã rất khắc chế chính mình, tôi chỉ dọn đến đây, cũng chưa hề làm gì em cả..."

"Có phải em không muốn nhìn thấy tôi một chút nào đúng không?"

Đôi mắt anh đã một mảnh màu đỏ tươi, thoát nhìn giống như một con sư tử cả người đầy vết thương bị nhốt trong lồng.

Thời Ôn bình tĩnh mà nhìn anh, chạm được cặp mắt kia, nghĩ đến những lời Tống Đằng nói. Cô nâng lên một bàn tay, che khuất mắt trái của anh.

Trần Trì kinh ngạc.

Lông mi Thời Ôn run rẩy, chậm rãi nói: "Đây là số mấy?"

Anh nín chặt môi, sau một lúc lâu, nói: "Không biết."

Thời Ôn buông tay trái xuống, đôi mắt trướng đau, nước mắt chỉ trong nháy mắt liền tràn đầy hốc mắt.

"Rõ ràng anh đã hứa với em phải tự chăm sóc tốt cho bản thân....."

Thanh âm thực nhẹ, ở hành lang trống rỗng càng thêm rõ ràng.

Trần Trì thấy cô khóc, tâm như bị lưỡi dao sắc nhọn cứa vào, đau xót.

Anh cẩn thận nâng mặt cô lên. Một giọt nước mắt vừa vặn trượt xuống, theo gương mặt của cô lướt qua ngón tay anh.

Trần Trì nhẹ nhàng xoa xoa, thanh âm khô khốc, "Ôn Ôn, đừng khóc....."

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Tôi là bạn trai của cô ấy □

Editor: Mary (definitelynotmy)

Beta-er: Sel

Thời Ôn không trốn tránh, mặc anh lau đi nước mắt của mình, cũng để mặc nước mắt tiếp tục tuôn ra.

Trần Trì lòng đau như cắt, mỗi giọt nước mắt của cô, anh đều nhanh chóng lau khô, nhưng đôi mắt kia của cô phảng phất như có một hồ nước, nước mắt không ngừng chảy ra.

Từng giọt nước mắt giống như axit rót vào ngực anh, anh thấp giọng an ủi, "Xin lỗi, rất xin lỗi..... Ôn Ôn, đừng khóc....."

Thời Ôn khóc đến nghẹn ngào, cô kéo lấy góc áo anh, thanh âm oa oa mềm mại, "Là em có lỗi với anh..... Hiểu lầm anh nhiều năm như vậy."

"..... Em còn muốn cảm ơn anh."

Trần Trì nghe không hiểu cô đang nói cái gì, chỉ mềm nhẹ giúp cô lau nước mắt, lại nhẹ nhàng vỗ về cô.

Tay mới vừa chạm tới trên lưng cô, cô đột nhiên nhào vào lòng ngực anh. Hương thơm quen thuộc trên người thiếu nữ trên chui vào chóp mũi, thân thể mềm mại dán chặt vào anh, thậm chí đôi tay của cô còn gấu gao vòng lấy eo anh.

Tư thế quá thân cận như vậy, độ ẩm cách tầng quần áo truyền tới, tâm anh và đầu ngón tay đều tê dại, "Ôn Ôn....."

Thời Ôn đem đầu chôn ở trước ngực anh, mang theo giọng mũi nói: "Hãy để em ở bên anh đi. Em sẽ bù đắp cho anh, Trần Trì, em vĩnh viễn cũng sẽ không rời khỏi anh."

Trần Trì sững sốt, nửa ngày cũng chưa phản ứng lại.

"..... Rốt cuộc có chuyện gì vậy?"

Thời Ôn không nói lời nào, một hồi lâu, cầm tay anh xoa xoa khoeo mắt, "Em đều biết hết rồi, về chuyện nỗ lực của Đường Bác."

"Cảm ơn anh đã cứu em, còn có Thời Noãn và thật nhiều người khác, đặc biệt là, chính anh."

Vì sao chuyện nỗ lực ở đời trước xảy ra? Vì sao Trần Trì bị cho là hung thủ?

Thời Ôn không biết.

Nhưng cô biết rõ, một đời này thiếu niên kia vẫn luôn bảo hộ cô.

Cô cũng muốn bảo hộ anh.

"Chúng ta ở bên nhau lần nữa đi, không phải bởi vì cảm kích anh mới muốn quay lại với anh, tin em đi Trần Trì, em sẽ cùng anh đi về phía trước."

Trong lòng Trần Trì chưa xốt, cảm xúc cực kỳ hỗn tạp, nói không nên lời.

Âm thanh mở cửa đột ngột vang lên.

Nhạc Cẩm một tay đẩy tay vali, một tay kéo cửa ra, mặt đầy kinh ngạc.

"Hai người..... Đang làm gì vậy?"

Thời Ôn nghe tiếng nhìn lại.

Nhạc Cẩm nhìn thấy đôi mắt hồng lên vì khóc của cô, tay nhanh chóng buông vali, chạy tới, chỉ mặt Trần Trì, "Anh ta làm cậu khóc?!"

Thời Ôn cầm tay cô ấy đang chỉ vào Trần Trì, sốt ruột giải thích: "Không phải, Tiểu Cẩm."

"Vậy tại sao cậu lại khóc?" Nhạc Cẩm rõ ràng không tin, quát Trần Trì liếc mắt một cái, rồi Thời Ôn đi vào trong phòng.

Bước hai bước đã khựng lại.

Trần Trì kéo một tay khác của Thời Ôn.

Lửa giận xông lên, Nhạc Cẩm tức giận nói: "Bỏ tay anh ra!"

Vừa mới dứt lời, Thời Ôn nắm ngược lại tay của Trần Trì, chậm rãi nói: "Minh quay lại với anh ấy."

Nhạc Cẩm??

"Cậu nói cái gì??"

Trần Trì nghe vậy ngực nóng lên, trên người mỗi một chỗ đều ẩm đào dạt, giống như độ ẩm trong lòng bàn tay cô.

Mười ngón tay của Thời Ôn giữ lấy Trần Trì, có chút ngượng ngùng mà giờ lên trước mặt Nhạc Cẩm, "Bọn mình quay lại, hiện tại anh ấy là bạn trai của mình."

Mười ngón đan nhau, gắt gao nắm chặt.

Nhạc Cẩm nhìn đến sùng sốt, lúc trước cô ấy mới đem Trần Trì mắng một trận, lại gọi điện thoại cho Thời Ôn lên án Trần Trì.

"Hai người..... Chuyện khi nào?"

Thời Ôn biết cô ấy suy nghĩ cái gì, nói: "Vừa mới này."

Vừa mới này?

Mới vừa quay lại liền chủ động kéo tay anh ta?!

Nhạc Cẩm cường ngạnh mà túm chặt Thời Ôn, "Cậu về nhà với mình, mình có chuyện cần hỏi cậu."

Bàn tay mềm ấm rồi đi, Trần Trì phản xạ có điều kiện bắt lấy, lại chỉ bắt được một chút không khí. Thời Ôn nhìn anh trấn an mà cong cong môi, anh còn chưa nhìn đủ, đã bị Nhạc Cẩm đóng cửa ngăn cách.

Mí mắt Trần Trì hạ xuống.

Nhạc Cẩm vòng tay ở trước ngực, ngữ khí bất mãn, "Cậu quá đúng là không có tiền đồ! Cho dù anh ta tìm cậu để quay lại, cậu cảm động thế nào cũng không cần khóc phải khóc chứ? Còn chủ động kéo tay anh ta??"

Thời Ôn sửa sang lại tóc mái rối loạn, nghe một câu như thế động tác dừng lại, nói: "Là mình đề nghị anh ấy quay lại."

"Cái gì?!" Đôi mắt Nhạc Cẩm trừng lớn, không thể tưởng tượng được, "Cậu đề nghị? Sao cậu có thể như vậy? Cậu là con gái mà!"

Thời Ôn cảm thấy không có gì nghiêm trọng, "Trong tình yêu thì mọi thứ đều là bình đẳng, không ai quy định con gái không thể chủ động yêu cầu quay lại."

"Đừng có giảng cho tớ nghe mấy cái đó!" Nhạc Cẩm phát tay, "Tuyệt đối không được, như vậy cậu sẽ là bên yếu thế, hiện tại cậu lập tức cùng anh ta chia tay——"

"Cậu như thế này, là vô cớ gây rối....." Thời Ôn cũng không biết nên nói cái gì.

Nhạc Cẩm tức giận, "Sao cậu có thể dễ dàng đề nghị quay lại như vậy!"

Thời Ôn giữ chặt tay cô ấy, lắc lắc, phóng ra thanh âm ôn nhu, "Tiểu Cẩm, chuyện cậu lo lắng sẽ không xảy ra, anh ấy sẽ không vì vậy mà không quý trọng tớ, Trần Trì không phải là loại người như vậy."

"Chờ cậu về nước tớ sẽ giải thích với cậu được không?" Thời Ôn đem đồng hồ giờ lên trước mặt cô ấy, "Cậu mau đi, sắp không kịp rồi đấy."

Nhạc Cẩm nhăn chặt lông mày, rồi rầm nhìn chăm chăm cô một hồi, thờ hất ra thật mạnh, "Được rồi. Loại chuyện này cậu là người trong cuộc sẽ hiểu rõ hơn tớ. Nhưng nếu anh ta lại bắt nạt cậu thì nhất định phải nói với mình và đám người Thơ Thơ! Bọn mình tuyệt đối không sợ anh ta!"

Thời Ôn bật cười.

Thật vất vả tiễn Nhạc Cẩm đi, Thời Ôn trở về. Mới vừa bước lên lầu ba, cửa nhà Trần Trì đã mở sẵn.

Anh từ trong phòng đi ra, thân hình đĩnh đạc như một quý ông, ánh mắt sâu thẳm giống như hang tối mà nhìn cô, muốn đem cô hút vào.

Thời Ôn đi đến trước mặt anh, bị anh nhìn đến không được tự nhiên, "Anh....."

"Em có phải đồ ngọc hay không?"

Thanh âm khàn khàn của anh vang lên ở hiên nhà trống trải.

Thời Ôn kinh ngạc, "Cái gì?"

Vừa dứt lời, bị anh một phen kéo vào trong lòng ngực.

Anh một tay ôm eo nhỏ của cô, một tay giữ lấy cái ót của cô, gương mặt nhẹ cọ trên mái tóc đen của cô, thanh âm khô khốc chưa xót, "Thật xin lỗi, lại hiểu lầm em muốn rời khỏi anh....."

Thời Ôn lắc đầu, ôm lại anh, "Em biết, đây là bởi vì anh quá để ý em."

Trái tim anh co rút kịch liệt, nhắm mắt lại, nỉ non: "Là anh ngu ngốc, Ôn Ôn..... Sao lại dễ dàng tha thứ cho anh như vậy....."

Cô cong khoe miệng, ôn nhu nói: "Bởi vì thích anh."

Máu trong người Trần Trì thoáng chốc quay cuồng, hô hấp nóng bỏng, anh siết chặt tay, dùng sức ôm thân thể mềm mại trong lòng ngực.

Thời Ôn bị ôm chặt đến thở không nổi, hân thể đột nhiên nóng lên, độ ẩm dọa người, theo động tác siết chặt của anh, cô thậm chí có thể cảm giác được rõ ràng hình dáng cơ bắp.

Thời Ôn mặt đỏ, thân thể không biết là bị anh lây bệnh gì, chậm rãi tăng nhiệt độ.

Bạn học Trần Trì..... Ít nhất có một thân thể trưởng thành.

-

Sáng sớm hôm sau, Thời Ôn bị tiếng chuông báo thức làm cho tỉnh lại, vừa mở mắt ra, cô lập tức cười cong mắt, đem đầu gối trong chăn cười lộ lên "khanh khách".

Thời Ôn đứng trước tủ quần áo một lúc lâu, cuối cùng chọn một bộ váy ren màu cánh sen.

Chuẩn bị xong xuôi, Thời Ôn theo túi xách, mới vừa đẩy cửa ra, cửa đối diện bỗng mở.

Trần Trì nhìn đến Thời Ôn trang điểm, rõ ràng sảng sốt một chút, cửa phòng hoàn toàn bị đẩy ra, "Anh làm cơm sáng, cùng nhau ăn được không?"

Thời Ôn gật gật đầu, cười nói: "Được."

Trứng chiên omelette, salad rau dưa, sữa bò.

Miệng Thời Ôn cắn một miếng trứng, không chút nào bủn xỉn mà khen: "Ngon lắm."

Trần Trì nhẹ nhàng cong môi dưới, "Ừm" một tiếng. Ánh mắt dừng ở trên quần áo của cô, độ cong ở khoe miệng dần hạ xuống.

Tay áo lửng, qua đầu gối, không lộ ngực, không lộ vai..... Nhưng nghĩ đến cô như vậy ra cửa sẽ bị đàn ông khác nhìn đến, anh liền cực kỳ khó chịu.

Vải ren loáng thoáng lộ ra màu da trắng nõn, màu cánh sen làm tôn lên nước da trắng ngần của cô, cái cổ nhỏ nhắn, mặt mày ôn hòa, con ngươi ngập nước.

Trần Trì ép mình dời mắt đi.

"Đợi lát nữa anh đưa em đi trường vũ đạo." Lại bổ sung: "Lái xe."

Ngồi xe an toàn hơn một chút.

Thời Ôn cảm thấy anh lái xe đưa mình đi bị thầy cô trường phụ đạo và học sinh nhìn đến không được tốt, hơn nữa cũng không xa.

"Không lái xe được không?"

Mắt cô lóng lánh nhìn anh, thanh âm mềm ấm.

Động tác nhai nuốt của Trần Trì ngừng một chút, trầm mặc một lát, cuối cùng đồng ý.

Quãng đường hơn mười phút, Thời Ôn cũng cảm nhận được ánh mắt của những người đàn ông khác nhìn mình.

Cô cúi đầu đánh giá chiếc váy trên người một chút, nhú nhú mi, duỗi tay ôm lấy cánh tay của Trần Trì, dính sát vào anh.

Trần Trì thấy động tác của cô, lửa giận trong lòng rớt cuộc an ổn hạ xuống.

.....

Lớp học ở trường phụ đạo kết thúc, Thời Ôn rửa mặt thay quần áo xong, gửi tin nhắn cho Trần Trì.

"Cô Tiểu Ôn."

Một bóng người đi đến trước mặt.

Thời Ôn ngẩng đầu, nhìn thấy một nam sinh. Là học sinh trong lớp Bối Thi.

Thời Ôn cong môi, nhẹ giọng hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Nam sinh có chút câu nệ, ngượng ngùng, do dự một hồi, mới thấp giọng nói: "Cô Tiểu Ôn, em muốn tham gia một cuộc thi nhảy đôi, cô có thể..... Làm bạn nhảy của em được không?"

Thời Ôn từ trước đến nay không tham dự cuộc thi nhảy đôi nam nữ, cũng không nhận học sinh nam. Uyển chuyển từ chối, "Thật ngại quá, tôi không khiêu vũ đôi. Em có thể đi tìm bạn học nữ trong lớp hoặc là tìm cô Bối Thi."

Nam sinh nhăn mi lại, "Em cảm thấy cuộc thi kia rất hợp với cô, sẽ không mất nhiều thời gian của cô đâu."

Thời Ôn không lay chuyển được cậu ta, cười nói: "Không nhảy đôi là nguyên tắc của tôi, không phải nhằm vào bất kể học sinh hay bất kể loại vũ đạo gì."

Cô đứng lên, cầm theo túi xách.

"Cậu có thể hỏi cô Bối Thi về bạn học nữ nào hợp với cuộc thi. Được rồi, trời sắp tối, về nhà trước đi."

Cô nói, định rời đi, bước vài bước lại bị một bàn tay túm lấy.

Thời Ôn ngây như phỗng, đối với nam sinh đột nhiên giữ chặt cô, đối với Trần Trì không biết khi nào xuất hiện ở cửa, hoàn toàn phản ứng không kịp.

"Cô Tiểu Ôn, cô kỳ thị nam sinh sao?" Nam sinh lôi kéo Thời Ôn, biểu tình bất mãn, thanh âm mang theo tức giận, "Không dạy học sinh nam, không nhảy đôi, cô thật sự kỳ thị nam giới sao?!"

"Cô ấy không kỳ thị nam giới, bởi vì tôi là bạn trai của cô ấy." Trần Trì bước nhanh vào phòng học, nắm tay nam sinh, biểu tình nhàn nhạt, sức lực trên tay lại vô cùng lớn, "Nhưng học sinh đối với nữ giáo viên như thể này thật không ra thể thống gì."

Nam sinh đau đến hút một ngụm khí lạnh, ngay sau đó buông tay ra, "Bạn trai?"

Thời Ôn bị Trần Trì che chắn, muốn ló đầu ra nói chuyện, lại bị Trần Trì nhét trở lại.

"Chuyện riêng của giáo viên không phải là việc cậu nên hỏi." Trần Trì mặt mày thanh lãnh, nhàn nhạt bề ngoài nói, "Không có thân phận."

Nói xong, anh giữ chặt Thời Ôn, hai người rời đi.

Thời Ôn nghĩ đến mấy lời vừa nãy của Trần Trì, nhin không được được cười cong mắt, lại nghĩ đến nam sinh kia kéo tay mình, tâm lộ bộp một cái.

Cô liếc liếc mắt, lập tức khen lấy lòng: "Bạn học Trần Trì thật khí phách, lúc đầu em còn lo lắng anh so đo với một đứa nhỏ mười bảy tuổi, thậm chí còn sợ anh trực đánh chết cậu ta."

Trần Trì nhìn phía trước, không lộ ra quá nhiều cảm xúc, "Chỉ là một nam sinh."

Không có lực uy hiếp.

Thời Ôn cắn môi dưới, nhỏ giọng nói: "Chỉ là nam sinh kia có kéo tay em một chút, anh cũng không cần để ý....."

Trần Trì cúi mắt, thanh âm đậm nhạt, "Leon nói, việc tiếp xúc này nọ trong giao tiếp hằng ngày không thể tránh khỏi, anh cố gắng tập không để ý, hiện tại anh có thể khống chế rất tốt."

Thời Ôn nhìn chằm chằm mặt anh, tròn mắt có chút không tin.

Cô như suy tư gì đó gật gật đầu, "Leon thật lợi hại."

Bước chân Trần Trì hơi dừng, không âm điệu nói: "Anh ta đã kết hôn hai lần."

Thời Ôn mím môi dưới.

Trần Trì rũ mắt, một đường không nói gì.

Hai người an tĩnh đi lên cầu thang, mặt trời lặn nghiêng nghiêng chiếu vào, ánh sáng theo động tác di chuyển của thiếu nữ, chảy dài trên đôi chân trắng nõn của cô.

Đi đến lầu ba, Thời Ôn dừng lại, bỗng đứng quay người. Chân Trần Trì trượt bước hụt, ngừng ở bậc thang, ngược mắt nhìn cô.

Thời Ôn nghiêng đầu nhìn anh một hồi, vọt vào trong nhà vệ sinh.

Trần Trì khó hiểu, đến trước cửa chờ cô, chưa tiến vào.

Hơn mười giây sau, Thời Ôn chạy ra, cô đứng cúi mặt, không nhìn anh, đem tay gior lên bên miệng anh. Lỗ tai cùng cấn cổ nhỏ nhắn đỏ đến nhỏ ra máu, thanh âm nhỏ như muỗi kêu, "Em rửa sạch rồi..... Anh, anh đừng vì cái này cả đêm không ngủ được, em sẽ đau lòng....."

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Muốn chiều chuộng em ☐

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Sel

Trong đầu Trần Trì giống như có hàng ngàn pháo hoa đang nổ. Đại não lại lần nữa xoay chuyển, trong óc một mảnh trống rỗng bỗng xuất hiện một cánh tay, sau đó lại là gương mặt đỏ bừng của thiếu nữ.

Anh thậm chí còn cảm thấy cánh tay của cô đều phỉm màu hồng nhạt.

Máu dồn lên não, yết hầu anh phát ngứa, áp lực hồi lâu xao động ở trong cơ thể đầu đá lung tung, cả người đều nóng lên.

Tay Thời Ôn gior lên một hồi, không thấy anh có động tĩnh gì, chậm rì rì nâng mắt lên, mới nhìn một cái lại tựa như bị phỏng mà vội vàng né tránh.

Ánh mắt kia quá nóng, giống như ngọn lửa lại giống như một con lốc.

Ngón tay cô run lên, đột nhiên cảm thấy cánh tay bị anh nhìn chăm chăm đến nỗi nó sắp không phải của chính mình.

"Buổi tối muốn ăn cái gì?"

Giọng nói anh khàn khàn trầm thấp. Trần Trì nói xong, nhẹ nhàng lôi kéo cánh tay cô.

Lòng bàn tay nóng bỏng.

Thời Ôn bất ngờ, anh vậy mà lại nói lảng sang chuyện khác.

Trần Trì âm thầm điều chỉnh hô hấp, lại nói: "Đến nhà anh đi, có rất nhiều đồ ăn."

Thời Ôn ngốc ngốc gật đầu, "Vâng."

Trong phòng bếp, người đàn ông bận rộn nhưng một chút cũng không tỏ ra hoảng loạn, thông dong nhàn nhã.

Thời Ôn ngồi ở trên sofa, nhìn một hồi. Nhớ tới lúc trước từng nghe qua một câu: Người đàn ông nấu ăn rất tuần tú, nghiêm túc nấu ăn lại càng đẹp trai hơn.

Người đàn ông đẹp trai tới nỗi chỉ cần ngồi một chỗ cũng đã là cực phẩm, giờ phút này lại ở phòng bếp vì cô mà nghiêm túc nấu ăn. Quả thực làm người không đòi mất được.

Thời Ôn nhìn đến nổi đỏ mặt.

Cô ảo não lại thẹn thùng mà xoa xoa đầu, gối ôm cứ cầm lại buông. Cuối cùng ngồi yên không được nữa mới đi vào phòng bếp.

Cửa vừa mở ra, mùi hương của đồ ăn đã chui vào mũi, cô chờ mong mà nhìn xung quanh.

Trần Trì nghe được động tĩnh nghiêng đầu, hỏi: "Đói bụng?"

Thời Ôn gật gật đầu, "Có chút ạ....."

Vốn dĩ cô vào đây là muốn phụ anh một chút, nhưng chắc chắn anh sẽ không đồng ý. Thời Ôn muốn nói lại thôi.

Trần Trì mở nắp nồi, xoay người nói: "Lập tức là ăn được."

Ánh sáng phòng bếp nhu hòa dừng ở trên người anh, mặt mày mông lung, trên vai đọng lại tia sáng, phía sau sương mù chậm rãi dâng lên. Cô chưa bao giờ gặp qua bộ dáng này của anh.

Thời Ôn mở to mắt, không dời đi được, đỡ cánh cửa đứng đối diện anh. Hơn mười giây sau, chú ý tới ánh mắt thâm trầm của anh chuyển đến môi của cô, Thời Ôn thoáng chốc hoàn hồn.

Cô giữ lấy khung cửa, nhưng cũng không trốn tránh ánh mắt của Trần Trì. Anh khàn giọng, "Em nghỉ ngơi một lát đi, đã luyện vũ cả một ngày rồi, đợi lát nữa anh mát xa cho em."

Thời Ôn mơ hồ "ừm" một tiếng, đóng cửa lại.

Thịt viên, trứng kho hồng trà, sườn xào chua ngọt, canh gà hầm rau củ.

Ba món mặn một món canh.

Thời Ôn muốn giúp anh bụng thức ăn, lại bị anh ngăn trở, "Để anh, em ngồi kia đi."

Cô bất đắc dĩ cong mắt cười, "Trần Trì, em có thể làm được mà, ở nhà em cũng thường xuyên nấu ăn, biết bụng thức ăn thế nào để không bị phồng."

Anh đang múc canh, nghe Thời Ôn nói vậy liền quay đầu lại nhìn cô, ngăn ngui một câu, "Muốn chiều chuộng em."

Ngữ khí tỏ vẻ đương nhiên, thậm chí còn có chút tùy hứng thời niên thiếu, hồn nhiên không cảm thấy chuyện này có vấn đề gì.

Thời Ôn cười cười đi đến bàn ăn, phát phát lần vấy ngồi xuống đối diện Trần Trì, "Vậy nhờ đâu anh chiều em đến hư thì làm sao bây giờ?"

Anh rất tự nhiên mà biện đưa ra, hỏi lại: "Sẽ như vậy sao?"

Tay cô chống cằm, "Sẽ đấy ạ."

Anh cúi đầu đưa bát cho cô, nghe thế khoe miệng cong lên, ngay sau đó nhặt đi, tà khí vẫn mạnh mẽ toát ra.

Bình tĩnh nói: "Khá tốt. Em xứng đáng được nuông chiều."

Về mặt Thời Ôn nhìn thấu lại không nói toạc ra.

Rõ ràng chính là muốn cho cô không rời khỏi anh.

Tay nghề nấu ăn của Trần Trì cực kỳ tốt, Thời Ôn giống như lúc sáng, thật lòng khen, "Ngon lắm ạ."

Trần Trì ăn một lát liền không nhúc nhích, lẳng lặng nhìn cô.

Mới đầu cô vẫn còn trầm mê ở trong đồ ăn ngon, quai hàm nhai đến mỏi mới dừng lại nghỉ ngơi, lúc này chú ý tới anh đang nhìn mình không chớp mắt.

Trong chén của cô vẫn còn thừa chút com, anh nhìn thấy nói: "Em ăn thêm chút nữa đi."

"Anh còn không biết xấu hổ mà dám nói em." Thời Ôn nhìn chén com của anh bĩu môi, "Anh cũng ăn đâu có nhiều."

"Nhìn em ăn là no rồi."

Cô nói: "Nói vớ vẩn gì không biết nữa."

Anh nâng mi, cầm lấy chiếc đũa, tiếp tục ăn com.

Ăn một ngụm lại phát hiện Thời Ôn còn không động đũa, ngẩng đầu nhìn cô.

Thời Ôn ngượng ngùng xoa xoa quai hàm, hàm hồ nói: "Nhai nhiều quá nên có chút mỏi thôi ạ..... Nghỉ một chút là được rồi."

Trần Trì không dự đoán được, hậu tri hậu giác trên mặt hiện lên ý cười, nhưng không quá một hồi, nụ kia cười liền nhiễm sắc thái khác.

Tóc của cô hơi loạn, rời rạc buộc ở sau đầu, gương mặt hồng hồng mềm mềm, cười đến động lòng người.

Anh cúi đầu di chuyển tầm mắt, không dám tiếp tục nhìn cô.

Com nước xong, Trần Trì cất dọn, cho chén đĩa vào máy rửa bát. Thời Ôn thì lau bàn.

Trên mặt bàn pha lê để một đĩa dưa, là Trần Trì gọt giúp cô.

Thời Ôn lấy nĩa cầm một miếng

Vừa nuốt xuống liền "a" một tiếng, nửa câu sau còn chưa kịp nói ra, Trần Trì đã khẩn trương hỏi: "Nơi này đau sao?"

Anh đang giúp cô mát xa cẳng chân, từ lúc cô "a" lên liền bất động.

Thời Ôn lắc đầu, nuốt xuống miếng dưa trong miệng, "Em muốn nói là dưa ngọt quá thôi, còn đặc biệt ngon."

Cô lại cầm một miếng đút cho anh.

Trần Trì sừng sốt, chờ dần há miệng ăn.

Thời Ôn hỏi: "Ngọt không ạ?"

Ánh mắt của anh từ đầu đến cuối không rời khỏi cô, "Ừm Ngọt."

Thời Ôn không biết qua bao lâu, nhưng cô cảm thấy hai cái đùi đều bị anh mát xa đến nổi nóng lên.

Từ chân trái đến đùi phải, từ đùi phải đến chân trái, lặp đi lặp lại rất nhiều lần.

Anh không muốn buông cô ra, không muốn cô trở về nhà. Thời Ôn cũng không rên một tiếng, cứ như vậy chờ anh, sau đó eo hơi mỏi lại liền dựa vào sườn ghế sofa mà ngủ mất.

Trước khi chìm vào giấc ngủ cô vẫn còn suy nghĩ, không biết tay anh có mỏi không?

Trần Trì mát xa một hồi, mới phát hiện cô đã ngủ rồi, anh không tiếp tục nữa, ngón tay đau nhức, anh dựa vào sườn ghế sofa nhìn cô, mười ngón tay giãn ra.

Hô hấp của thiếu nữ dần dần bằng phẳng, đã là 10 giờ tối. Dựa theo thói quen của cô, thì lúc này đã là giờ cô chuẩn bị ngủ.

Anh lấy chìa khoá từ trong túi của Thời Ôn ra, nhẹ nhàng bế cô lên, đem cô mang về phòng ngủ của cô.

Trần Trì nhẹ nhàng đặt Thời Ôn lên giường, giúp cô đắp tốt chăn, thời điểm chăn che lại cánh tay của cô, anh bỗng nhiên dừng lại động tác, không thể không chế mà nhìn chằm chằm cánh tay của Thời Ôn.

Sau một lúc lâu, anh nhấc lên góc chăn, cánh tay của cô lộ ra. Trong phòng, một màn nam sinh cầm tay cô lại thoáng hiện lên.

Trần Trì kéo cánh tay cô, lòng bàn tay ở cổ tay cô nhẹ nhàng cọ xát, động tác phá lệ ôn nhu, lực đạo không bị mất khống chế, nhưng anh cũng không có dừng lại.

Không biết bao lâu.

"Anh muốn sao?"

Thanh âm mềm ấm còn mang theo tia buồn ngủ.

Anh hoàn hồn, tay cũng không buông ra, liếm mi, "Đánh thức em?"

Thời Ôn chỉ nói: "Ngay từ đầu em đã ngủ không sâu."

Anh không nói lời nào, nhưng vẫn không buông tay.

Cô lại hỏi: "Anh muốn sao?"

Trần Trì vẫn là không trả lời, rốt cuộc cũng buông tay cô ra.

Một trận trầm mặc.

Trần Trì vốn dĩ đang ngồi xổm, lúc này đã đứng lên, "Có lần đầu tiên liền có lần thứ hai, anh sợ về sau sẽ nhìn không được."

Thời Ôn ngồi dậy, tóc đen buông xuống, "Là thật sự muốn buông bỏ sao?"

Anh gạt đầu.

Cô giật giật cánh tay, "Nếu đây là chuyện anh muốn, em sẽ ủng hộ."

Chỉ cần là anh muốn, hơn nữa chỉ cần không đem anh kéo vào vực sâu hắc ám, cô đều nguyện ý ủng hộ anh.

Trần Trì an tĩnh mà rời đi.

Thời Ôn nghiêng tai, nhưng không nghe được thanh âm đóng cửa của anh. Rõ ràng là ở đối diện, rõ ràng rất gần.

Cô vuốt lăm da bị anh cọ xát hồi lâu, cảm giác "văng vẳng" trong lòng đột ngột ập tới.

-

Rạng sáng, Thời Ôn đã làm một quyết định.

Sáng hôm sau cô vừa mở cửa ra, Trần Trì cũng vừa vặn đi ra ngoài. Hai người cùng nhau ăn cơm sáng. Anh thay đổi thành bữa sáng kiểu Trung Quốc —— bánh bao nhỏ, sữa đậu nành.

Không biết anh đã dậy từ lúc mấy giờ để làm mấy thứ này.

"Chúng ta tìm một ngày để về trường thăm lão sư được không anh?" Thời Ôn ăn xong một cái bánh bao nhỏ, nói.

Trần Trì dừng lại một chút, nhàn nhạt nói: "Hôm nay cũng được."

Cô nhìn không được hỏi: "Công ty không bận ả?"

"Rất bận." Anh nói đúng sự thật.

Gần đây Thẩm thị đang toàn lực phản kích, tổng bộ của C&S còn chưa hoàn toàn chuyển về trong nước, bên trong công ty không tính là ổn định. Thủ đoạn của thị trường trong và ngoài nước vẫn có khác biệt rất lớn.

"Coi như đi giải sầu." Trần Trì lại nói.

Buổi chiều, Trần Trì lái xe, một đường bằng phẳng. Anh thay một chiếc xe hơi màu đen mới, hình dáng không quá phô trương, nhưng chỉ nhìn qua là biết rất xa xỉ.

Năm kia Thời Ôn có về thăm trường một lần, cùng Thời Noãn trở về. Thời Noãn nói năng chua ngoa bao nhiêu, trong lòng lại mềm giống đậu hủ bấy nhiêu.

Chị ấy nói không muốn về thăm trường học cũ, nhìn thấy liền cảm thấy mũi lên men, ký ức quá nhiều, chính là không thể quay về, quá khổ sở. Nói là nếu có về thăm trường lần nữa cũng đừng tìm cô.

Trường học không mấy thay đổi, mấy cây đại thụ tuổi càng lúc càng lớn, vết rạn trên gạch càng ngày càng nhiều, thời gian lắng đọng lại hương vị càng nồng đậm, thật sự phù hợp danh hiệu "trường học có bề dày lịch sử lâu đời".

Thời Ôn cùng Trần Trì sóng vai đi vòng quanh sân thể dục. Có mấy lớp đang học thể dục.

"Qua nhiều năm như vậy rồi, em vẫn cảm thấy đồng phục của trường rất đẹp." Thời Ôn nhợt nhạt cười.

Sơ mi trắng đơn giản, quần dài màu đen hoặc váy dài.

Trần Trì nhìn sân thể dục, tầm mắt thông thấu. Ký ức vô cùng rõ ràng, dấu vết đã lưu ở trong đầu, tùy thời đều có thể xuất hiện.

Cây đại thụ trong góc tường kia, ngày đầu tiên cô chuyển đến đây, cũng là lần thứ hai cô bước về phía anh.

Lần đầu tiên, trong ánh mắt xinh đẹp của cô đều là lo lắng, tay nhỏ trắng nõn đưa cho anh một tờ khăn giấy, cả người ôn nhu giống như con gió đầu mùa xuân, nhẹ nhàng thổi qua, lúc ấy, hoa anh đào đã nở, thậm chí anh nghe thấy được hương hoa của mùa xuân.

Lần thứ hai gặp lại, trong ánh mắt xinh đẹp ấy đều là sợ hãi, còn có..... hận thù cùng tự trách mà anh nhìn không hiểu, sau đó, cô rơi lệ, đôi mắt thủy linh linh ấy rơi nước mắt.

Đó là số ít lần Trần Trì cảm thấy đau đớn, đau đến nỗi anh nâng tay lên, hứng nước mắt cô, chính là anh không dám đụng vào cô, chỉ có thể hứng ở dưới

cầm Thời Ôn, những giọt nước mắt kia cũng thực ngoan mà rơi ở lòng bàn tay của anh..... Đồ vật của cô, độ ấm của cô. Anh nghĩ, nếu cô cũng giống như giọt nước mắt này dừng ở trên tay anh thì tốt rồi.

Hai người bắt tri bắt giác đi đến thính phòng gần sân thể dục.

Thời Ôn nhớ tới lần đó Lý Vinh cùng mấy nam sinh trong đội bóng đá đánh hội đồng với anh, sau lại phát hiện anh biết đánh nhau, hơn nữa đánh nhau rất lợi hại, cô liền hoài nghi chuyện đó. Nhưng từ trước đến nay cô đều không hỏi.

"Lúc ấy, Lý Vinh cùng đám người đó đánh anh sao?" Ngữ điệu của hơi nâng cao lên, trong mắt là ý cười ôn nhuận, "Rốt cuộc lúc ấy đã xảy ra chuyện gì?"

Một câu "lúc trước tại sao em lại chuyển trường tới đây" của Trần Trì bị nghẹn trong cổ họng.

Anh hơi dừng lại, sau đó trả lời cô: "Là anh đánh bọn họ."

Cô ngồi trên ghế trong thính phòng, ôm lấy đầu gối, nghiêng đầu nhìn anh, "Một mình anh đánh bọn họ? Vậy đàn anh mà anh nói là nói dối?"

Trần Trì gật đầu, "Đúng vậy."

"Sao lại đánh bọn họ?"

Ánh mắt của anh dừng ở áo thun màu trắng cùng quần jean trên người cô.

Mặt Thời Ôn rất nhỏ, ngũ quan nhu hòa không có tính công kích, sạch sẽ thanh nhã, ánh mắt đầu tiên sẽ hấp dẫn người làm người muốn tới gần, diện mạo dễ nhìn lại làm lòng người thoải mái.

Nhiều năm như vậy cô cũng không thay đổi, giờ phút này mặc quần áo như vậy, tựa như một nữ sinh cao trung.

"Bọn họ nói em mặc đồng phục rất đẹp." Trần Trì chậm rãi nói, thanh âm trầm thấp, "Anh không thích bọn họ nhìn em, cho nên mới đánh bọn họ."

Thời Ôn thu hồi mắt, nhìn chằm chằm đầu gối mình.

"Ann không thích em mặc cái váy ren kia, bởi vì người đàn ông khác sẽ nhìn em." Trần Trì tiếp tục nói, thanh âm không phập phồng, bình đạm tự thuật: "Nhưng anh hy vọng em có thể mặc những thứ mình thích."

Thời Ôn nâng lên lông mi.

Trần Trì duỗi tay khẽ vuốt sường mặt cô, ôn nhu lại kiên nhẫn, "Ở trong mắt anh, em mặc cái gì cũng khiến anh mê muội. Cho nên, em cứ mặc theo ý thích của mình."

Thời Ôn cầm lấy bàn tay của anh đang vuốt tóc mình, nhìn chằm chằm mắt Trần Trì, nói: "Em là của anh."

Ăn mặc thế nào cũng là người của anh, người khác thấy thì sao, dù gì em cũng là của anh. Anh bảo vệ được em, em cũng chỉ thuộc về một mình anh.

Tay Trần Trì phảng phất giống như bị phỏng một chút, theo sau chính là dòng nước ấm tập kích toàn thân, hai mắt anh ám đi, ánh sáng nguy hiểm.

Không khí nháy mắt biến hóa, còn không có nghiêm trọng thêm, chuông tan học đã vang lên.

Là giờ ra chơi.

Thời Ôn không buông tay anh ra, "Chúng ta đi tìm chủ nhiệm lớp đi."

Tới khu dạy học, cuối cùng vẫn phải buông tay anh ra.

Ngô Đông đang chủ nhiệm lớp 12, cả ngày bận tới mất tới mũi.

Lúc Thời Ôn cùng Trần Trì đến văn phòng, Ngô Đông còn chưa trở về. Bọn họ lại gặp được hóa học lão sư Vương Thụy.

Vương Thụy đang uống trà, chậm rì rì thưởng thức.

Giọng nói cùng biểu tình của Vương Thụy đều mang theo phức tạp cảm thán: "Các em thế mà còn ở bên nhau? Tôi cho rằng Trần Trì xuất ngoại xong sẽ không trở lại nữa."

Trần Trì nhìn ông hơi hơi gật đầu, "Đương nhiên là phải trở về đền đáp tổ quốc."

Vương Thụy vai hơi run, nói với Thời Ôn: "Đây là em dạy dỗ? Hiện tại trở thành cái dạng này?"

Thời Ôn cười nói: "Anh ấy là tự học thành tài."

Vương Thụy uống ngụm trà, "Vây nhất định cũng là vì em. Lúc các em còn đi học tôi đã cảm thấy thằng nhỏ này...nói thế nào nhỉ? Đúng rồi, chính là thế giới của nó quá bé, không dung nạp được nhiều người."

Thời Ôn cũng cảm thấy như vậy, lại đột nhiên tò mò, rốt cuộc cô làm thế nào mà chui được vào trong thế giới nhỏ của anh?

Vương Thụy lại tiếp tục nói: "Cho nên các lão sư nói cái gì nó cũng không nghe! Bảo học tập nó cũng không học, bảo nó đừng yêu sớm, em nhìn xem hiện tại còn ở cùng em, đúng là không quản được! Hiện tại nghĩ lại đều khiến tôi tức đến ngứa răng."

Thời Ôn cười khẽ, thân mình nghiêng lại gần Trần Trì một ít, có chút muốn nghịch ngợm cùng anh.

Đáy mắt Trần Trì hiện lên ý cười, rũ mắt nhìn cô mang theo nuông chiều cùng tùy ý.

Vương Thụy lại uống ngụm trà, "Sau này các em tính thế nào?"

Thời Ôn bắt đầu nghe không hiểu.

Trần Trì nghe hiểu nhưng cũng không nói tiếp.

Vương Thụy tính tính, "Các em cũng đã 25 rồi, còn không tính toán kết hôn à?"

Gương mặt Thời Ôn nóng lên. Trần Trì hoàn thành nói: "Còn đang suy xét."

Thời Ôn nhìn sườn mặt của anh. Biểu tình không có gì biến hóa.

Bên cạnh có nữ lão sư nghe được nói tiếp.

"Đều 25 rồi, cảm thấy không thành vấn đề thì kết hôn đi. Hai đứa xinh trai đẹp gái thế này, sau này mà sinh được baby chắc chắn là cực phẩm"

Baby.....

Lông mi Thời Ôn rung động.

Vương Thụy cùng nữ lão sư tán gẫu vài câu, lại nhìn Trần Trì dương dương mi, "Lúc đi học đúng là không nghĩ tới em sẽ yêu sớm, càng không nghĩ tới hai đứa sẽ bên nhau lâu như vậy."

"Bọn trẻ bây giờ càng ngày càng nghịch ngợm, mấy ngày trước còn làm thầy toán của các em tức đến nổi nhập viện."

Thời Ôn nhún mày, "Toán học lão sư vào bệnh viện à?"

Vương Thụy thở dài gật đầu.

Trần Trì nhàn nhạt nói: "Đó là tổn thất của bọn họ."

Vương Thụy cười, "Đúng vậy."

Toán học lão sư có tiếng nghiêm khắc, đối với thời gian đi học cùng tan học, cách bày biện đồ vật trên bàn đều rất cẩn thận. Ông có bao nhiêu nghiêm khắc, tư duy cũng có bao nhiêu nghiêm cần. Chẳng sợ tuổi tác đã lớn, logic cũng rất là rõ ràng, phương thức dạy học ngắn gọn trực tiếp, giải đề cũng đi thẳng vào trọng điểm.

Hiện tại đang là thời điểm mấu chốt, học sinh lại khiến ông tức đến nổi vào viện, chính là một tổn thất to lớn.

Thời Ôn nhìn quanh một vòng văn phòng, Ngô Đông còn chưa trở về, các giáo viên khác đang soạn bài hoặc chấm bài thi.

Quan Ngọc không ở đây.

Sau khi tới nghiệp đại học, Quan Ngọc liền tới Nhị Trung làm vật lý lão sư.

"Quan Ngọc đâu ạ?" Thời Ôn bật thốt nghi hoặc.

Hỏi xong cũng chú ý tới người bên cạnh rõ ràng sùng sốt một chút.

Nhưng lời nói cũng không rút về được, Vương Thụy cũng mở miệng.

"Đang muốn nói chuyện này đây, haizz, Tiểu Ngọc bị gãy xương đùi."

Thời Ôn mắt trợn to, "Gãy xương?"

Nữ lão sư gần đó lại nói tiếp, "Ngày mưa không cẩn thận bị ngã, là chuyện của hai ngày trước rồi. Nhưng mà thằng nhỏ cũng rất có trách nhiệm với công việc, đã xin về nhà soạn bài rồi."

"Ngày thường tính tình của Tiểu Ngọc không tồi lại dễ nói chuyện, chỉ mong học sinh thấy thằng bé bị thương như vậy, về sau đừng gây thêm rắc rối cho thằng nhỏ nữa."

.....

Sau khi rời khỏi văn phòng, Thời Ôn gọi cho Thời Noãn.

"Chị có biết chuyện anh Quan Ngọc bị gãy xương không?"

Thời Noãn nghe vậy cũng có chút kinh ngạc, "Gãy xương? Anh ấy không nói với chị. Với cả dạo này chị cũng không thường xuyên liên lạc với anh ấy."

Thời Ôn nhú mày, "Em vừa về thăm trường, lão sư nói chuyện này đã xảy ra từ hai ngày trước rồi, nhưng bây giờ cô chú đều không ở trong nước."

"Có thể là anh ấy đang ở chỗ bạn, rốt cuộc tìm chúng ta cũng không tiện, cũng không giúp được chuyện gì lớn."

"Có lẽ vậy. Nhưng sao lại không nói một tiếng nào với chúng ta?"

"Em nhanh đến xem anh ấy đi." Thời Noãn thanh âm thấp vài phần, "Bây giờ chị không về được..... Em đi thay chị, giúp chị xem anh ấy thế nào, sau đó nói cho chị tình trạng. Cũng đừng quên giúp chị mắng anh ấy một trận, xảy ra chuyện cũng không nói cho chúng ta."

Thời Ôn mím môi, không nói gì.

Thời Noãn cũng im lặng.

Trần Trì nhận thấy được Thời Ôn an tĩnh có chút không thích hợp, nghiêng đầu, liền nghe cô nói: "Được, em đi thăm anh ấy."

Bước chân anh vừa nâng lên lại đặt xuống.

Hai người đã đi ra tới cổng trường.

Thời Ôn tắt điện thoại.

Quan Ngọc cùng cô và Thời Noãn cùng nhau lớn lên, khi còn nhỏ các cô hay bị ức hiếp, anh không ít lần ra mặt giúp bọn cô, hơn nữa bọn họ lại là hàng xóm, tình cảm có thể xem như là người nhà.

Đến thăm là chuyện đương nhiên, Thời Ôn cũng không tính toán gạt Trần Trì.

Cô vừa muốn nói, Trần Trì đã nhấc chân lập tức đi về phía xem.

Thời Ôn đuổi kịp, ngồi vào trong xe, hoãn thanh nói: "Trần Trì....."

"Không đi được không?"

Anh đánh gãy lời nói của cô, đôi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thời Ôn lập tức nói: "Không phải em đi một mình, mà là anh đi cùng em."

Lông mi anh hơi đập, nhưng biểu tình vẫn như cũ: "Anh không muốn em nhìn thấy anh ta"

Cô không nghĩ tới anh sẽ nói rõ là anh không muốn, nghi hoặc nhú mày, cuối cùng vẫn ôn nhu giải thích: "Trần Trì, em cùng Thời Noãn với anh Quan Ngọc cùng nhau lớn lên, chúng em cùng lớn cũng chỉ là quan hệ anh trai em gái thôi."

Cô nói xong, phát hiện sắc mặt anh càng khó nhìn.

Thời Ôn gãi gãi lỗ tai.

Thật sự càng giải thích càng loạn.

"Trần Trì, em....."

"Thời Ôn." Trần Trì thấp giọng gọi cô.

Tay anh để trên tay lái, chống trán, cánh tay đường cong cơ bắp căng chặt, gân xanh hình dáng rõ ràng, thanh âm áp lực khắc chế, "Em còn như vậy, anh thật sự nhìn không được."

Thời Ôn ngây người.

Hốt hoảng, đột nhiên cô nhớ tới một chuyện.

Đời trước Quan Ngọc cũng từng gãy xương, nhưng là vào năm lớp 12, nhưng đời này, lớp 12 Quan Ngọc không bị gì cả.

Lúc ấy Quan Ngọc gãy xương, Thời Ôn không chuyển đến Nhị Trung. Thời Noãn cùng Quan Ngọc cùng trường, theo lời dặn dò của ba mẹ Quan cùng ba mẹ Thời mà mỗi ngày đều đi học cùng anh.

Thời Ôn vẫn luôn cho rằng, Trần Trì là bởi vì chuyện này mới nổi điên làm nổ trường học.

Nhưng là, trường học không phải do Trần Trì làm nổ, ngay từ đầu liền không phải. Trần Trì thậm chí còn không có ý nghĩ như vậy.

Nhưng Thời Ôn cho rằng Trần Trì là bởi vì Quan Ngọc mới mất khống chế, mà đây cũng không phải chỉ là suy đoán. Lần cuối cùng cô nhìn thấy Trần Trì, hôm ấy Nhị Trung tan học, cô đến đó đợi Thời Noãn, lúc ấy Quan Ngọc còn không có quen dùng nạng, cô cùng Thời Noãn mỗi người đỡ một bên.

Lúc đó bên cạnh đi qua một người, người nọ quay đầu lại, tóc đen dài đến mắt, che khuất nửa đôi mắt, cảm xúc trong mắt không rõ ràng, nhưng Thời Ôn vẫn đọc được bên trong âm u cùng lạnh lẽo.

Là Trần Trì. Anh đi qua bên người cô, quay đầu lại thẳng tắp nhìn Quan Ngọc, ánh mắt âm lãnh.

Đời trước, bởi vì Quan Ngọc gãy xương, Thời Noãn chiều cố Quan Ngọc, Trần Trì lộ ra biểu tình như vậy.

Đời này, bởi vì Quan Ngọc gãy xương, cô muốn đi thăm Quan Ngọc, Trần Trì khí thế áp bách mà nói ra những lời đó.

Trong xe nhìn bộ dạng của Trần Trì như vậy, Thời Ôn giống như đã biết, đêm qua lúc anh rời đi, cảm giác "văng vẳng" đột ngột trong lòng là cái gì.

"Nhìn không được thì sao?" Thời Ôn hỏi lại anh.

Trần Trì thấy đôi môi hồng nhạt của cô lúc đóng lúc mở, không chút nào che lấp mà nhìn chăm chăm, thanh âm ám ách, "Lấp kín miệng em."

Thời Ôn thấy anh nói trắng ra như vậy liền có chút khản trương, một tay bắt lấy đai an toàn, rõ ràng nói: "Chúng ta là người yêu, anh muốn hôn em lúc nào cũng được."

Trần Trì mị mắt, không nói gì.

Cô không tránh né tầm mắt của anh, "Trần Trì....."

Mới vừa nói ra tên này, người đàn ông đột nhiên cúi người áp xuống, một tay nắm cầm cô, một tay chống ở trên cửa kính bên cạnh.

Cô bị anh vòng ở trong không gian nhỏ, hai người khoảng cách rất gần, hơi thở giao triền, trong mắt người kia là ảnh ngược của mình.

Ngon lửa trong người Trần Trì mãnh liệt bùng lên, một bàn tay thì lạnh lẽo, một bàn tay lại nóng bỏng, hương vị trên người thiếu nữ kích thích anh, cảm giác trên tay lại khiến anh càng thêm mê muội. Trần Trì cọ xát cầm của cô, khi thì ôn nhu khi thì dã man, đôi mắt anh hơi rờ nhìn môi của cô, ánh mắt sâu thẳm lại tà khí.

"Vừa rồi anh vẫn luôn nghĩ, nếu em lại gọi tên của anh thêm một lần nữa, anh liền....."

Anh dùng hành động thay thế lời nói kế tiếp, cúi đầu trực tiếp ngậm lấy môi cô.

**Thịt viên*

**Sườn xào chua ngọt*

**Trứng kho hồng trà*

**Canh gà hầm rau củ*

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Ghen ghét với anh ta □

Editor: Mary (definitelynotmy)

Beta-er: Sel

Bị đung vào một cách không ôn nhu như vậy, ký ức của mùa hè bảy năm trước liền kéo về, lại bị động tác trên môi của người đàn ông kia làm cho tiêu tán, toàn bộ lực chú ý đều dồn vào nơi nhỏ hẹp này.

Trần Trì không đỡ cô, một tay để trên cửa sổ, một tay chống ghế dựa, cúi đầu ngậm lấy môi cô, lại cắn một cái. Không trầy da nhưng rất đau. Thời Ôn hô nhỏ một tiếng, anh nhân cơ hội liền xâm nhập.

Nhiệt độ nóng ẩm, răng môi đầu đá lung tung, khí nóng từ môi kéo lên đến gương mặt cùng lông mi, má cô phồng hồng, lông mi hơi ướt, cả người mơ mơ hồ hồ, nhìn không được trốn về phía sau. Anh để cô tùy ý lui lại, thân mình gắt gao dính lấy cô, khom người xuống theo, thẳng đến khi cô chạm sát lưng ghế, không có cách tiếp tục trốn tránh, cánh tay anh đặt trên lưng ghế liền vòng ra sau đầu cô, đè nặng, hoàn toàn khống chế cô ở dưới thân mình.

Một trận triền miên, động tác trên môi nháy mắt bỗng trở nên ôn nhu, lưu luyến phác họa, giống như kẹo bông gòn bị gió thổi đến trên mặt.

Không biết khi nào anh đem môi chuyển qua vành tai cô, nhẹ nhàng ngậm lấy, tiếng nói ám ách: "Ôn Ôn, anh không thích anh ta....."

Thời Ôn bị anh làm cho từ lỗ tai đến cổ thậm chí đến sau eo đều phát ngứa, cô hơi co người, lại nghe thấy anh nói: "..... Ghen ghét với anh ta."

Thời Ôn ngơ ngác hỏi: "Cái gì.....?"

Trần Trì chuyển qua cổ cô, ôn nhu cọ xát, "Ghen ghét anh ta cùng em lớn lên....."

"Chúng ta lại có bảy năm xa cách....."

Trần Trì vẫn luôn cảm thấy bảy năm kia không có ý nghĩa gì, tình cảm của anh với cô chưa từng phai nhạt, chỉ là chút thời gian xa cách để trưởng thành hơn, anh đã trở lại, hết thảy đều sẽ trở về như lúc đầu.

Nhưng người đàn ông kia, nhắc nhở anh, anh không chỉ bỏ lỡ những năm tháng cùng cô lớn lên, còn bỏ lỡ suốt bảy năm.

Thời Ôn: "Trần....."

Lời nói vừa ra tới, Trần Trì bỗng nhiên ngừng đầu lấp kín môi cô lần thứ hai. Anh dùng sức hôn đến dồn dập, động tác thậm chí có hơi thô lỗ, mang theo một loại chấp nhất.

Khi kết thúc hai người đều thở hồng hộc.

Trán anh chống trên cái trán ướt mồ hôi của cô, Thời Ôn run lông mi mở mắt ra, đối với đôi mắt màu đỏ tươi của anh, bên trong toàn bộ là bao dung.

Trần Trì buông cô ra, đặt tay trên tay lái, chặt vật mà cúi đầu thở dốc.

Xe khởi động, sắc mặt Trần Trì đã khôi phục bình thường, môi mỏng nhẹ nhấp, ánh mắt nhìn thẳng phía trước.

Thời Ôn điều chỉnh hô hấp, muốn nói chuyện, lại không biết nên nói gì.

Xe chạy không lâu liền văng vẳng dừng lại.

Tiểu khu quen thuộc lại xa lạ, lối thoát hiểm màu xanh lá, bụi cây màu xanh lục.

Lần cuối cùng trở về hình như là hai năm trước.

"Sao đột nhiên....."

Động tác nói chuyện động tới vết thương trên môi, Thời Ôn nháy mắt liền biết vì sao Trần Trì đồng ý mang cô tới đây.

Mặt Thời Ôn lại hồng lên, "Anh cố ý."

Trần Trì bình tĩnh, "Đi thôi, anh đi với em."

Trên màn hình di động in bóng đôi môi sưng đỏ của cô, bộ dáng làm người khác hoài nghi.

Cô muốn chạm vào lại không dám, xoa xoa má, "Như vậy sao có thể gặp người khác....."

Tay Trần Trì tùy ý gõ tay lái, "Vậy chúng ta về nhà."

"Chờ một chút ——" Thời Ôn liếc anh một cái, từ túi xách lấy ra khẩu trang dùng một lần mang lên.

Trần Trì: "....."

Thời Ôn gõ cửa kính, "Chúng ta lên lầu đi."

Trần Trì đi đến hiên nhà mới nhớ đây là chỗ ở của ba mẹ Thời Ôn.

Hiên nhà cổ xưa không bị dơ bẩn, thang lầu từng bước so le nhau, chính giữa là khe trống. Lần đầu tiên đi lên hiên nhà này là 11 giờ đêm bảy năm về trước, cũng là một lần duy nhất.

Thăm Quan Ngọc xong, chắc sẽ đi gặp cha mẹ cô.

Đi đến bậc thang cuối cùng, tầm mắt Thời Ôn xẹt qua cánh cửa bị niêm phong, ngừng ở bên phải, cùng lúc bước đến trước cửa.

Cô gõ gõ cửa, "Quan Ngọc ——"

Trong phòng truyền đến tiếng bước chân. Theo cửa mở ra, trong phòng lộ ra gương mặt của thiếu nữ, hơn hai mươi tuổi.

Hai người nhìn thấy đều sùng sốt một chút. Thời Ôn tự giới thiệu trước "Xin chào, tôi tìm Quan Ngọc, tôi là bạn của anh ấy."

Thiếu nữ "A" một tiếng, không nhận được đánh giá cô từ trên đến dưới, cảm thấy rất quen mắt, nhưng đối phương mang khẩu trang, cô ấy cũng nhận không ra.

"Xin chào, tôi là bạn gái của Quan Ngọc, cô tới thăm anh ấy đúng không? Vào đi."

Thời Ôn ngạc nhiên.

Bạn gái?

Cửa bị cô gái hoàn toàn kéo ra, Trần Trì xuất hiện trong tầm nhìn của thiếu nữ kia. Cô ấy bất ngờ, duỗi tay chỉ chỉ Trần Trì đứng ở ven tường, "Người này....."

Thời Ôn kéo Trần Trì qua, cười nói: "Đây là bạn trai tôi."

Trần Trì rũ mắt, nắm lấy tay cô.

Hai người mới vừa đổi giày, Quan Ngọc đã chống nạng ra tới, "Ai tới vậy? Lâu như vậy cũng....."

Anh trừng to mắt, "Tiểu Ôn, sao em lại tới đây?"

Thời Ôn tự nhiên muốn buông Trần Trì ra, đi về phía trước, lại bị Trần Trì cường ngạnh nắm lấy, cô cũng không thể hất tay anh ra, vì thế liền bị Trần Trì bắt động thanh sắc mà cố định tại bên người.

Lực chú ý của Quan Ngọc dời từ trên người Trần Trì đến hai bàn tay đang nắm chặt nhau. Anh nhớ rõ người đàn ông trước mặt, là thiếu niên bị đồn đại vô cùng đáng sợ lúc học cao trung, không nghĩ rằng..... Qua bao nhiêu năm, anh lại thay đổi nhiều như vậy.

Quần áo chỉnh tề, trên người nhìn không ra một miếng vết thương, cũng không có bộ dạng nghèo nàn, càng giống như công tử nhà giàu đỉnh đặc, cũng không thấy bất cứ tia âm trầm nào của năm đó, thay vào đó là vẻ thuần thực và thanh lãnh lại xa cách.

Triệt để thay đổi ấn tượng của Quan Ngọc đối với anh. Năm ấy xảy ra quá nhiều chuyện, Thời Ôn khổ sở khóc lóc, làm hình ảnh của người đàn ông này đối với anh giống như bị phết lên một lớp sơn đen không đáy.

Không nghĩ sẽ biến thành như vậy.

"Hai người, lại ở bên nhau?"

Thời Ôn làm sao không biết thái độ của Quan Ngọc đối với Trần Trì, cười khẽ gật đầu, "Ừm, lại ở bên nhau. Anh có bạn gái cũng không nói, đừng quên vụ cá cược của anh và Thời Noãn đấy."

Năm ấy Thời Ôn cùng Thời Noãn rời khỏi nhà, cha mẹ Quan Ngọc cũng xuất ngoại, muốn ba người bọn họ chăm sóc cho nhau. Nhưng bọn họ đều biết, cô và Thời Noãn rời khỏi nơi này xác suất trở về rất nhỏ, bởi vì đại học và công việc tương lai đều không ở đây.

Cũng bởi vì như vậy, Thời Noãn cá với Quan Ngọc, ai kết hôn trước sẽ đưa cho đối phương mười vạn. Đương nhiên, không tính Thời Ôn. Đây một loại trừng phạt của bọn họ đối với sự "Chấp mê bất ngộ" lúc trước của cô.

Quan Ngọc nghe vậy như rụng mảy, "May mà năm đó cá cược không tính cả em vào."

Thời Ôn cười khẽ.

Quan Ngọc đột nhiên lại nói: "Chị em đã biết rồi sao?"

Thời Ôn nhìn mắt Trần Trì, "Em vẫn chưa..... nói."

Mặt Trần Trì không hiện ra bất kì phản ứng gì.

Thời Ôn nói sang chuyện khác, "Sao anh lại gãy xương?"

Quan Ngọc: "Không có việc gì, chỉ là....."

"Đều là do tôi." bạn gái Quan Ngọc đột nhiên mở miệng, Quan Ngọc giữ chặt cánh tay cô ấy muốn ngăn cản, cô ấy không hiểu, ngoài miệng tiếp tục nói: "Lúc lái xe tôi gây chuyện với anh ấy, sau đó liền xảy ra tai nạn giao thông....."

"Sao cô có thể gây chuyện với anh ấy trong lúc lái xe?"

Một câu vang lên, mang theo trách cứ cùng bất mãn. Biểu tình Thời Ôn liền lạnh xuống.

Trần Trì nhìn thấy cô như vậy, có chút bất ngờ, môi cũng mím chặt theo.

Thiếu nữ cũng không nghĩ tới Thời Ôn thoát nhìn ôn hoà nhu nhuận đột nhiên lại phản ứng dữ dội như vậy.

Cuối cùng Quan Ngọc phải đứng ra làm dịu bầu không khí.

Thời Ôn không ở lâu, cũng không để Quan Ngọc cùng cô gái kia tiễn.

Cửa đóng lại sau lưng hai người, tiếng động nhẹ nhàng vang lên. Thời Ôn biết lúc này mình không khống chế được cảm xúc, nhưng là tâm trạng thật sự không tốt, cô rũ mắt đi xuống dưới lầu.

"Không đi thăm ba mẹ em sao?" Trần Trì đứng tại chỗ, thấy cô không quay đầu lại định đi xuống dưới lầu, biểu tình phức tạp.

Thời Ôn ngừng bước, không quay đầu lại.

Âm thanh nhàn nhạt của Trần Trì từ hiên nhà trống vắng truyền tới, "Môi chắc đã bớt sưng rồi..... Nếu là bởi vì anh."

Anh cố tình dừng một chút, chậm rãi nói: "Anh tin anh sẽ làm ba mẹ em thích."

Thời Ôn nghe một câu thẳng thắn như vậy, có chút cứng đờ, liền đứng đó một hồi, rồi cuộc quay đầu lại, nhìn anh cười, "Em tin anh."

Nói xong, cúi đầu tiếp tục xuống lầu, bước chân càng ngày càng gấp.

Trần Trì nhăn chặt mày, cảm nhận được có gì đó khác thường.

Đọc theo đường về Thòi Ôn cũng không nói chuyện, cái ót quay về phía anh nhìn ngoài cửa sổ. Đến khi về nhà, Thòi Ôn chủ động nói, phải đi nấu ăn.

Trần Trì không ngăn cô xuống bếp.

Thòi Ôn đang nấu nướng, Trần Trì ra cửa gọi điện cho Tống Đăng.

"Giúp tôi tra một chút, chuyện của cha mẹ cô ấy."

Tống Đăng lúc đầu còn không hiểu "cô ấy" là ai, sau khi phản ứng lại, quyết đoán mà đồng ý.

Khi về nước, Tống Đăng không ngừng nhắc với Trần Trì việc tìm hiểu chuyện bảy năm qua của Thòi Ôn, mỗi lần đều bị anh bác bỏ.

Trần Trì cảm thấy, cô thay đổi như thế nào anh vẫn sẽ yêu cô. Lúc cao trung anh nguy trang để ở bên cô, nhiều năm sau anh không muốn lại dùng bất cứ thủ đoạn nào, hơn nữa, điều tra quá nhiều, hiểu biết quá nhiều, anh lo lắng mình sẽ chọn đi "Lối tắt" nào đó, một số việc biết quá nhiều sẽ trở nên cố tình, rốt cuộc anh luôn nhẫn nhịn không được tới gần cô.

Hơi nóng hầm hập, màu sắc rau xanh tươi đẹp như cũ, cà chua nằm ở một bên. Cô còn tỉ mỉ trang trí, khí nóng lượn lờ làm má cô trở nên hồng hồng, cô nhìn anh cong môi cười, đem dưa đặt trên bàn.

Một phút kia Trần Trì thật sự cảm thấy, có thể ăn bát mì này chết đi cũng cam lòng.

Cơm nước xong, sau khi thu dọn chén đĩa, Trần Trì nhận được một văn kiện của Tống Đăng gửi đến.

Anh mang về nhà mình xem, đem để trên bàn kính, tầm mắt trở nên hoảng hốt, đầu óc hỗn loạn.

Anh tùy tiện đem văn kiện ném sang một bên, nghiêng ngả lão đảo đi tới tú lạnh, muốn lấy rượu, lại đột nhiên nhớ Thòi Ôn đã đem toàn bộ rượu của mình cho hai người bạn tốt lâu trên.

Đầu Trần Trì dựa vào tủ lạnh, khí lạnh xông lên não, anh vừa thấy nước trái cây liền mở ra rót vào bụng.

Chất lỏng lạnh lẽo làm hô hấp của anh rét run. Đôi mắt lại mơ hồ, chung quanh đều mờ đi, chỉ có một hàng chữ nhảy ra giữa không trung.

Cùng chết trong tai nạn giao thông.

Là mùa hè sau khi Trần Trì rời đi, ngay ngày hôm sau của kì thi đại học.

Cha mẹ Thòi Ôn lái xe đi thành phố bên cạnh chuẩn bị quà tốt nghiệp cho hai chị em, trên đường xảy ra tai nạn xe cộ.

Tay Trần Trì căn bản không còn chút sức lực, bất động uống nước trái cây, anh ngồi dưới đất, dựa vào tủ lạnh, cả người vô lực.

Làm sao có thể.....

Làm sao có thể?

Vì sao.....

Dưới đáy lòng Trần Trì không ngừng hỏi chính mình. Anh bắt lấy tóc của mình, đầu đầu muốn nứt ra, răng cắn chặt gắt gao, cổ họng khô khốc đến buồn nôn.

Ở nước ngoài năm thứ năm, bệnh trạng của Trần Trì được chẩn đoán đang dần khôi phục, về dự vọng chiếm hữu của anh, Leon giải thích đó là một phần tính cách của anh, chỉ cần không quá mức cố chấp cực đoan, không xảy ra sự việc thương tổn đến chính mình, không ảnh hưởng bình thường sinh hoạt, một chút dự vọng chiếm hữu không quá đáng ngại.

Nhưng Trần Trì không tin, anh không tin mình đã khỏi bệnh, loại xúc động mãnh liệt muốn về nước có được cô, nghĩ đến bên người cô có đàn ông khác anh liền trở nên điên cuồng, làm anh lo lắng, anh không phân rõ mình đã hết bệnh hay chưa, anh không dám về nước, nếu lỡ tổn thương đến cô.....

Chờ anh hoàn toàn khỏi, mọi chuyện đều yên ổn, anh về nước, cô sẽ nguyện ý chủ động ở bên anh, bởi vì anh đã trở nên tốt hơn, anh đủ mạnh mẽ để trở thành người cô không thể vứt bỏ trong sinh mệnh của mình.

Trần Trì bầu lòng bàn tay, nhũ mày lắc đầu, hô hấp hỗn loạn.

..... Là anh không tiếp nhận được, không thể nghĩ tới việc thương tổn cô, không muốn cô vì mình mà bị thương, bởi vì anh cảm thấy mình không giống với tất cả mọi người trên thế giới này, anh nên trở thành người cô có thể dựa dẫm vào trước.

Cho nên vẫn luôn ở nước ngoài..... Bởi vì cảm thấy mình còn bệnh, cho nên luôn giãy giụa không dám tới gần.....

Ót Trần Trì chống trên tủ lạnh, phía trên khí lạnh len lỏi, nhàn nhạt lạnh, hai mắt anh như thấm nước đá.

Thì ra anh ích kỉ như vậy.

Anh cười nhạo một tiếng, ngực ngạnh đau.

Anh cho rằng đều là vì cô, nhưng kỳ thật chỉ là vì chính anh.....

Bởi vì cô bị thương anh sẽ khổ sở sẽ thống khổ, anh không muốn mình khổ sở thống khổ, cho nên không về nước.

Chính là ích kỷ..... Bởi vì anh chỉ nghĩ mình còn bệnh tôn thương cô thì làm sao bây giờ, lại không nghĩ tới cô cũng cần anh, không nghĩ tới cô cũng nghĩ tới anh.

Nếu nghĩ kĩ, có thể đã sớm đã trở lại, không đến mức..... Nhưng anh chưa từng cân nhắc xem cô có thật sự hy vọng anh quay lại hay không.

Chưa từng cân nhắc qua, cho nên anh chỉ đứng ở góc độ của mình trong đoạn cảm tình này, rồi sau đó quyết đoán không về nước.

Chân Trần Trì cuộn lại, cánh tay đè ép huyết Thái Dương, chi lộ ra khớp xương trắng bệch.

Anh lại nghĩ đến cảnh tượng của vụ tai nạn xe cộ kia, bộ dạng của cô khi biết được tin tử vong, nước mắt của cô, cha mẹ thân yêu của cô.....

Cô đã chịu đựng chuyện này thế nào?

Thế nhưng anh lại không ở bên.

Cách một vách tường, Thời Ôn đang chờ đợi. Cô cho rằng Trần Trì sẽ qua, nhưng mà chờ đến 10 giờ, cửa phòng vẫn không bị gõ vang như cũ, huyết Thái Dương của cô phát đau, cảm xúc lặng xuống, cũng không muốn chờ nữa.

Rửa mặt xong, Thời Ôn thay áo ngủ rồi nằm lên giường, cửa phòng mở ra.

Thời Ôn từ nấp mèo nhìn lại, con buồn ngủ liền tan biến mất ——

Ngoài cửa, Trần Trì ôm chần gối chính tề đứng ở hành lang.

Sel: hôm trước hứa với mọi người sẽ đăng hai chương nhưng có chút việc nên không làm được, hôm nay khuyến mãi thêm cho mọi người một chương coi như bù lại nè ☐

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Em cho rằng anh muốn làm gì? ☐

Editor: Mary (definitelynotmy)

Beta-er: Sel

Thời Ôn cẩn thận mở cửa, lộ đầu ra, "Anh....."

Trần Trì vừa mới tắm rửa xong, trên người mặc quần áo ngủ, tóc hơi ướt, sợi tóc lười nhác mà dính bên má, mặt mày đều nhiễm khí lạnh. Đôi mắt đen phát sáng ngập nước.

Mắt đào hoa nửa rũ, thanh âm miên man nhuê sương mù, bộ dạng cúi đầu nhìn có chút đáng thương, "Phòng anh nhiều muỗi quá....."

Thời Ôn chủ động làm lơ cái chần trên tay anh, hỏi: "Vậy anh có cần đèn đuổi muỗi không? Em có này."

Trần Trì gục đầu xuống, nhấc mi mắt lên chậm rì rì nhìn chăm chăm cô.

"Anh muốn ở đây với em"

Thời Ôn do dự một hồi, có vẻ như đang suy nghĩ cẩn thận vấn đề nào đó, cuối cùng chậm rãi kéo cửa ra.

Trần Trì cúi đầu đi vào.

Tay Thời Ôn tay còn chưa kịp chỉ vào sô pha, Trần Trì đã "tự giác" bước vào phòng ngủ của cô.

Thời Ôn hơi hơi hé miệng, cả người căng chặt, nhưng cuối cùng chỉ khóa cửa lại.

Nhạc Cầm ở nước ngoài lưu diễn, căn phòng không lớn không nhỏ chỉ có hai người bọn họ.

Thời Ôn không đóng cửa phòng ngủ lại, lấy máy sấy từ trong ngăn kéo của phòng tắm ra.

"Sấy khô tóc đi, đầu ướt ngủ không tốt."

Trần Trì đang trải chăn, anh vuốt phẳng chăn của Thời Ôn mới vừa bị mở ra, đặt tới một góc khác của giường, đặt chân của mình xuống, mùi hương quen thuộc ảm áp làm thần kinh của anh thả lỏng.

Chăn gối hai bên được sắp xếp ngay ngắn, nhưng giường không tính là lớn, góc chăn gần sát nhau.

Trần Trì ngồi ở mép giường chơi với đèn ngủ, Thời Ôn lấy máy sấy cầm điện, bắt đầu sấy tóc giúp anh.

Mắt anh khép lại, hưởng thụ cảm giác năm ngón tay của cô luồn qua mái tóc.

"Được rồi." Thời Ôn nhẹ giọng nói, rút máy sấy ra đặt ở cạnh bàn.

Khi cô sấy tóc vẫn luôn ngồi bên người anh, vừa rồi cô rút dây điện ra liền hơi cúi người, cổ áo rủ xuống, Trần Trì nhìn đến một mảnh da trắng nõn cùng xương quai xanh, còn có một độ cong bí ẩn.

Anh quay mặt đi, nghĩ chắc cô đã quên mặc cái kia.

Thời Ôn đứng là "quên" thật, chính ánh sáng của đèn đến mức thấp nhất, cô đi tới góc kia của giường.

"Bây giờ anh muốn ngủ chưa?" Âm thanh của Thời Ôn nhỏ như tiếng muỗi kêu. Cô cảm thấy hơi khản trương.

Trần Trì dùng giọng mũi "ừm" một tiếng.

Quang ảnh mờ lung xuất hiện, làn da trắng nõn tinh tế của thiếu nữ, phần môi động vài cái, lông mi cũng rung động theo, nhu hòa giống ánh trăng ngày hè.

Tay anh ngửa, muốn ôm cô.

Thời Ôn tắt đèn ngủ, trong nhà liền trở nên tối tăm, ánh trăng mờ mờ, hơi thở giống sương mỏng trong gió, phập phập phồng phồng, loáng thoáng bay tới trước mặt.

Thân mình cô rúc vào chăn, chăn cọ sát với quần áo, trước ngực bỗng ập đến một xúc cảm là lạ, nửa phút sau Thời Ôn mới phản ứng lại.

Người ở bên cạnh đuổi đầu tiến tới, vùi vào gối của cô, nhẹ ngửi đầu tóc tán loạn của cô.

Thân mình Thời Ôn gắt gao căng chặt, lỗ tai đỏ lên.

Cô biết là Trần Trì không làm gì cả mới cho anh vào phòng, cho dù anh thật sự muốn làm gì đó, chỉ cần cô không muốn anh nhất định sẽ không ép buộc. Tựa như bảy năm trước, cô ngủ ở nhà anh, anh nằm bên cạnh trông coi, nói: "Em không cho phép, anh sẽ không làm loạn."

"Anh rất nhớ em." Lúc này thanh âm của anh truyền đến, so với trí nhớ thâm trầm hơn, sần sật, lại rất ôn nhu.

Thời Ôn bỗng nhiên không cảm thấy khản trương nữa. Nhưng khi cánh tay anh đuổi tới ôm bả vai cô, cô vẫn nhịn không được rút lại một chút.

Trần Trì gắt gao ôm cô, cách hai tấm chăn, anh không cảm thụ được độ ấm của cô, cả người giống như ngâm trong nước, anh cần một cành cây để níu lấy, vì thế anh nắm chặt bả vai cô, liều mạng hít vào hương vị của người kia.

"Thật xin lỗi, là anh quá ích kỷ....." Anh rút cuộc tìm được giọng nói của mình.

Thời Ôn đang ngây ngốc, nghe câu nói này của anh, thì có chút không hiểu.

Anh lại xin lỗi: "Thật xin lỗi."

Thân mình Thời Ôn bị anh ôm đến gắt gao, cô cũng chỉ hỏi: "Sao lại nói như vậy?"

Trần Trì nhắm chặt mắt, đêm tối làm anh suy nghĩ khiến cho tinh thần sa sút, anh nhịn không được tiến lại gần cô, muốn nhanh chóng chui vào trong lòng ngực cô.

Thời Ôn nhìn anh, cánh tay từ trong chăn vươn ra vuốt ve mắt anh.

Trần Trì mở mắt ra, Thời Ôn nhìn không rõ cảm xúc dưới đáy mắt của anh, nhưng có thể cảm giác được ánh mắt kia cực nóng.

Trần Trì lo cô vì nhớ tới chuyện của cha mẹ sẽ khó ngủ, buổi tối ngủ không tốt nên đã tới đây.

Nhưng lúc này, anh ý thức được một chuyện, tựa như bảy năm trước, người cần được an ủi luôn là anh.

Trần Trì cảm tay nhỏ mềm mại của cô, nhẹ nhàng véo véo, cuối cùng che lên mắt mình. Hô hấp của anh nóng bỏng, thổi vào lòng bàn tay, có chút ngứa, anh bỗng nhiên mở miệng nói: "Anh hết bệnh rồi."

Thời Ôn ngẩn ra, tròn to mắt nhìn anh.

Trần Trì hôn lòng bàn tay của cô, thanh âm nóng ảm như hơi thở, "Anh đã trở về."

"Về sau sẽ không rời đi."

Thời gian chậm lại, lẳng lặng mà chảy xuôi.

Thời Ôn không ngờ anh sẽ thừa nhận mình hết bệnh rồi.

Sau khi về nước, cô thường cảm giác được, anh vẫn luôn ở trong trạng thái giữa giữa.

Anh thoi thoi khắc khắc nhớ kỹ mình từng là bệnh nhân tâm thần, thoi thoi khắc khắc nhớ kỹ chính mình đã từng mất khống chế mà nổi điên, anh không dám làm bất cứ chuyện gì, sợ mình không tốt, sợ làm ra chuyện sai lầm.

Vì sao đột nhiên lại thừa nhận.

Anh hết bệnh rồi..... Bệnh của anh đã tốt lên.....

Anh cũng đã trở về.....

Đáng lẽ anh nên trở về sớm hơn, trở lại bên em sớm một chút.

Máu của Thời Ôn chậm rãi chảy xuôi, lúc này mới hiểu tại sao anh lại đột nhiên ôm chặt đến đây, ký ức mở ra, ảm ướt tưới từ đầu đến chân.

"Anh đã biết?"

Cũng đúng, từ trước đến nay anh đều không ngốc, làm sao lại không nhìn ra.

Ngữ khí của cô quá mức bình tĩnh, làm hô hấp của anh phát đau.

Cô nhìn anh nhíu chặt mày, cười khế, "Bởi vì nghĩ đến đoạn thời gian kia không ở bên em, cho nên lại bắt đầu tự trách phải không?"

Anh cắn chặt răng, quai hàm nhức nhối, huyết Thái Dương cũng đau, anh hoàn toàn dán trên người cô, đem đầu vùi ở cổ cô.

"Chuyện lúc ấy, xảy ra quá bất ngờ..... Đúng là rất đau lòng." Cô nghĩ, anh hẳn là hy vọng cô có thể nói ra những cảm thụ của năm đó, như vậy sẽ làm anh dễ chịu hơn.

Đúng là vô cùng bất ngờ, một ngày sau kì thi đại học.

Nhưng cũng không phải không đoán được, cô vẫn luôn nhớ kỹ cái gọi là "Hiệu ứng bướm bướm."

Đời trước, sự kiện nổ trường đã xảy ra, Thời Noãn chết, cha mẹ lái xe xảy ra tai nạn.

Một đời này, sự kiện nổ trường học không phát sinh, Thời Noãn không chết, cha mẹ vẫn đi xe, mà cô lại không ở trên xe.

Thời Ôn lý giải chuyện này, bởi vì đời trước Thời Noãn chết, mà cô cũng chết trong tai nạn xe, cha mẹ mới không có việc gì. Đời này Thời Noãn không chết, mà cô cũng không chết trên xe, cho nên cha mẹ.....

Bọn họ sẽ sống thật tốt ở đời trước.

Sau đó Thời Ôn nghĩ tới hai người bọn họ khổ sở mà sống dựa vào nhau, bởi vì cô và chị đều không còn nữa.....

Xe đi đến đoạn đường ấy gặp tai nạn tử vong. Sau khi Thời Noãn biết được sự thật liền phát điên, Thời Ôn trước nay chưa từng thấy cô ấy như vậy.

Thời Ôn không thể chấp nhận cha mẹ, càng không thể chấp nhận Thời Noãn đau đớn như thế, khi đó mỗi một ngày cô đều lo lắng Thời Noãn sẽ tự sát, cho nên cô nhất định phải chấp nhận.

Khoảng thời gian đó, cô buộc mình phải kiên cường, buộc mình đối mặt với hiện thực và chăm sóc cho những người còn sống, cô làm rất tốt. Nhưng mà, ban đêm, cô canh giữ ở phòng của Thời Noãn, liền sẽ nhớ đến Trần Trì.

Nhưng cô cảm thấy người không nên nhớ đến nhất chính là anh.

Đời trước bởi vì anh làm nổ trường học, Thời Noãn chết, cô cũng chết trong tai nạn xe.

Một đời này bởi vì anh không làm nổ trường học, hiệu ứng bướm bướm phát sinh, cha mẹ cô chết trong tai nạn xe.

Không biết là anh cần cô, hay là cô cần anh, đẩy đưa hai đời đến bi thống vẫn phải lòng nhau.

Lúc ấy Thời Ôn muốn hoàn toàn chặt đứt liên hệ với Trần Trì, vì thế cô thay số di động.

Rất cuộc vẫn vô dụng. Thiếu niên cô độc đơn bạc kia, thiếu niên thuần túy trong sáng kia, giữa đêm tối cho cô cảm giác an toàn, nhớ đến anh, cô có thể nhìn thấy bóng dáng tiêu điều cô đơn giữa thế gian kia.

Anh còn sống, cô cũng muốn tồn tại thật tốt

"Sau đó, em nghĩ tới anh, đáng lẽ em nên nói với anh phải sống thật tốt, nhưng em lại làm không được, cho nên liền chịu đựng."

Thời Ôn cọ cọ trán anh, thanh âm nhẹ giống như tiếng hít thở.

"Không nghĩ anh không ở bên em mà em vẫn có thể mạnh mẽ như vậy."

Trần Trì mở bàn tay đang nắm chặt ra, khớp xương có chút cứng đờ, ngón tay anh run rẩy mà vuốt ve mặt cô, hôn trên trán cô một cái.

Đi xuống tới mi cô, mắt cô, lông mi ướt át của cô, cái mũi của cô, hơi thở của cô.

Bọn họ giống như người chết đuối, gắt gao ôm lấy nhau, đôi môi kề sát, hít lấy hô hấp của đối phương, như vậy mới có thể duy trì mạng sống.

Cửa sổ trong suốt, có thể nhìn đến ánh trăng khuyết, ánh sáng của nó lại vô cùng ôn nhu, làm người nhìn cảm thấy bị thương.

Căn phòng này giống như một biển nước, bọn họ đang chìm dưới đáy, chỉ có thể quán lấy nhau để hô hấp, làn nước kia mát mẻ trong phút chốc, chờ vầng thái dương lộ dạng, sẽ bốc hơi đi đến chỗ ánh trăng, ban đêm bầu trời đầy sao, ánh trăng đưa hơi nước cho mây trôi, làm thành mưa giúp vạn vật sinh trưởng, dòng nước như thế là lễ vật cho ánh trăng, về sau khi nhìn đến sẽ không còn cảm thấy bị thương nữa.

-

"Mùa thu sắp tới rồi."

Khi hít vào mang theo hơi lạnh, thở ra mang theo hơi ấm của người.

Trên ban công bảy bồn hoa được sắp xếp ngay ngắn, mỗi phiến lá lật phất giọt sương, mưa đêm qua đã cho chúng uống thoả thuê.

"Sao lại là bảy chậu ạ?"

Thời Ôn khom lưng tinh tế ngắm nhìn mỗi một chậu bonsai.

Trần Trì câu lấy đầu ngón tay cô, còn chưa tỉnh ngủ, mơ hồ nói: "Bởi vì bảy năm."

Thân mình Thời Ôn lui về phía sau dựa vào anh, "Một chậu tượng trưng cho một năm?"

Anh lột cảm trên vai cô, "Ừm" một tiếng.

Hai người dựa sát vào nhau một hồi, lười biếng mà trở lại trên giường, lại ngủ thêm một giấc, đồng hồ báo thức của Thời Ôn vang lên.

Cô ở trên giường trở mình, còn chưa định tới di động, bị người bên cạnh vót trở về, ôm cô giống như một chiếc gối.

Chấn gối hai bên đã sớm rối loạn, hai người nằm giữa giường gắt gao ôm nhau.

Con buồn ngủ của Thời Ôn tiêu hơn phân nửa, vỗ vỗ tay anh, "Phải đi làm rồi tổng giám đốc ới."

Trần Trì chôn ở cổ cô, "Không muốn."

Thời Ôn lại để anh ôm một hồi, thấy anh không có ý định buông ra, ôn nhu nói: "Sáng hôm nay em cũng có lớp."

Trần Trì bắt mắt nhắm chặt mi, một chút cũng không muốn dậy, người trong lòng ngực quá mềm, anh ôm lấy cả người của thiếu nữ, dính cô, rầu rĩ nói:

"Bảy năm nay anh không ngủ ngon đêm nào cả, em phải bồi thường cho anh."

Thời Ôn cảm nín.

Cô nhìn thời gian trôi qua từng phút, sắp trễ làm.

Ít nhất vẫn phải xin nghỉ.

Cô lại đi sờ đến di động. Thân thể tách ra, mấy phen lấn lộn, con buồn ngủ của Trần Trì tiêu một nửa, bực bội nảy lên trong lòng, nhẩn mảy.

Không muốn cô đi.

Anh gất gao nhìn chăm chăm cô.

Nghĩ nên dùng biện pháp gì làm cô ngoan ngoãn nằm lại.

Thời Ôn mới vừa gỡ hai chữ, trên eo nặng hơn, Trần Trì một tay nắm vai cô một tay vòng qua eo cô, vừa nóng vừa ngứa.

Bả vai cô run rẩy, anh đem cô xoay qua, động người áp tới, cố định cánh tay cùng chân của cô.

Bộ dạng kinh hoàng thất thố của cô làm tâm tình anh sung sướng, con buồn ngủ còn sót lại cũng biến mất, giống như vừa uống rượu xong, làm tâm anh phát ngứa. Anh dùng cảm thân mật mà cọ mặt đối phương.

Thời Ôn bị anh cọ đến nổi có chút không thoải mái, trốn đến bên cạnh, "Râu của anh..... Hón nữa, em không có đi, em đang xin nghỉ."

Trần Trì quét mắt nhìn di động, nhanh chóng cầm lấy gõ gõ vài chữ, gửi đi.

Thời Ôn: "Anh gửi cái gì vậy?"

"Giúp em xin nghỉ." Anh để điện thoại di động ở tủ đầu giường, nhẹ giọng nói.

Thời Ôn bỗng cảm thấy khản trương, lúc sáng sớm ra ban công ngắm hoa, bọn họ liền kéo màn ra, giờ phút này ánh mặt trời sáng chói, kiến trúc ngoài cửa sổ trở nên rõ ràng.

Cô cảm thấy, thật sự không thích hợp để mơ màng, càng không thích hợp để làm chuyện gì đó.

Anh cúi đầu hôn lỗ tai cô, hơi thở bên tai làm cả người cô nóng hầm hập, "Trần Trì, màn còn chưa kéo, anh đừng....."

Anh bỗng nhiên dừng lại, chống tay nhìn cô, cổ áo to rộng màu trắng lệch qua một bên, xương quai xanh phập phồng quyến rũ, tóc anh hỗn độn, đôi mắt đen bóng.

"Em cho rằng anh muốn làm gì?" Anh cười xấu xa, dùng chóp mũi cọ cọ mũi cô, "Ôn Ôn của anh học hư rồi."

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Đáng yêu bằng em không? □

Editor: Sel

Thời Ôn xấu hổ, trừng mắt liếc anh một cái, lại không có một chút gì gọi là "tức giận".

Trần Trì cũng không nghĩ làm cái gì, hón nữa anh cảm thấy ban ngày làm chuyện đó không thích hợp.

"Chúng ta ngủ đi." Anh vẫn có chút mệt, thật sự 7 năm qua chưa có một đêm nào anh ngủ yên giấc.

Thời Ôn nhìn ra anh buồn ngủ cùng mệt mỏi, sờ sờ lông mày của anh, ôm lấy anh.

Lần này ngủ thẳng đến buổi chiều.

Thời Ôn ngủ nhiều đến nỗi cả người xụi lơ, cô vịn vịn thân mình, duỗi eo, thoải mái mà râm rì một tiếng. Sau đó lập tức che miệng lại, hoảng sợ mà nhìn về phía Trần Trì.

Trần Trì đối diện ánh mắt của cô, chậm rì rì nói: "Ồ trong mắt em thì anh là lưu manh à?"

Thời Ôn cũng cảm thấy bản thân mình như vậy có chút tự luyến.

Cô cào cào cánh tay anh, nói: "Không phải anh lưu manh, là em tự luyến."

Trần Trì vốn đang muốn nói "Thật ra ở trước mặt em anh chính là lưu manh" cuối cùng đành nuốt vào trong bụng.

Anh xoa xoa tóc của cô.

Thời Ôn: "Em đói bụng."

Nghe vậy, Trần Trì liền chống thân thể nhô lên, "Để anh làm thức ăn cho em."

"Trong nhà không còn đồ ăn."

Thời Ôn sửa lại tóc, vài sợi bị cánh tay anh đè nặng, cô hít hà một hơi, anh lập tức dịch cánh tay sang một bên, xoa da đầu của cô.

"Nhà anh còn thức ăn không?" Thời Ôn lại hỏi.

Trần Trì vuốt tóc cô, biểu tình chuyên chú, nghĩ nghĩ nói: "Chúng ta đi ra ngoài mua đồ ăn đi."

Mắt Thời Ôn sáng ngời, "Vậy chúng ta đến chợ mua đồ ăn đi anh, ở đây cái gì cũng có!"

Ngũ quan Trần Trì nhu hòa, "Thường xuyên đi mua đồ ăn?"

Thời Ôn gật đầu.

Anh lại ôm chặt lấy cô.

Trần Trì nghĩ đến bảy năm qua, mỗi một năm mỗi tháng mỗi một ngày mỗi một giờ, những chuyện có thể cùng cô làm có quá nhiều, có bao nhiêu thì anh cũng không biết.

Anh đề ý.

Nhưng tương lai còn dài. Bọn họ sau này còn có rất nhiều bảy năm nữa.

.....

Bây giờ đã là buổi chiều, ánh mặt trời cũng bị mây che khuất, độ ẩm thích hợp lại dễ chịu.

Trần Trì cầm lấy tay Thời Ôn, hai người chậm rì rì đi bộ.

Thời Ôn nghĩ muốn mua thức ăn cũng phải mất chút thời gian, tốt nhất nên ăn gì đó trước để lót bụng.

"Muốn ăn bánh cái nhân thịt không?" Trần Trì đột nhiên hỏi.

Ven đường có một quán ăn nhỏ, được ngăn lại bằng một cái cửa kính. Thời Ôn nhớ rõ buổi sáng nào cũng có rất nhiều người tới mua, vài lần cô muốn nếm thử, cuối cùng bởi vì có quá nhiều người xếp hàng mà đành từ bỏ.

Lúc này không sớm cũng không muộn, cũng chỉ có vài người xếp hàng.

Thời Ôn cười gật đầu.

Trần Trì dắt cô qua. Thời Ôn ngửa đầu xem biển quảng cáo, có thể thêm nguyên liệu mà mình thích.

"Em muốn bỏ thêm trứng vịt." Cô nghiêng đầu nhìn anh, "Anh muốn bỏ thêm cái gì?"

"Giống em." Một tay của anh dắt tay Thời Ôn, một tay còn lại đang vuốt tóc cho cô.

Thời Ôn phát hiện Trần Trì rất thích nghịch tóc của mình.

"Ăn thôi!" Đôi mắt Thời sáng lấp lánh, nghiêm nhiên là rất vừa lòng.

Bánh rất lớn, Thời Ôn hai tay ôm lấy cắn thật ăn, Trần Trì lại chuyển qua ôm eo cô.

Trần Trì ăn cái gì cũng giống y hệt với trước kia, rất an tĩnh cũng rất nhanh.

Đi đến chợ bán thức ăn, Trần Trì cũng đã ăn xong, vừa lúc đem đồ thừa ném vào thùng rác. Thời Ôn vẫn còn đang nhai, ngạc nhiên nhìn anh, "Sao anh ăn nhanh quá vậy? Ăn là một chuyện quan trọng cho nên phải từ từ chứ."

Trần Trì cười, "Ăn mà là chuyện quan trọng cái gì?"

"Ăn đương nhiên là chuyện quan trọng rồi."

Anh xoa nhẹ eo cô, thuận miệng hỏi, "Vậy còn một chuyện quan trọng nữa là gì?"

Thời Ôn nhìn nhìn eo của mình, lại liếc thấy mắt đào hoa của anh hơi nhếch lên, cảm thấy anh đang ám chỉ điều gì đó.

Đúng là tên lưu manh.

Nhiệm vụ chọn đồ ăn giao cho Trần Trì, Thời Ôn ở một bên giám bánh.

Cảm giác lúc này thật kì diệu.

Trước nay cô không hề nghĩ tới sẽ có một ngày mình với anh cùng đi dạo chợ.

Trên người Trần Trì luôn có một loại khí chất, cảm giác ngăn cách với người ngoài, thanh lãnh lại đậm đặc. Khí chất này ở thời anh còn niên thiếu đã xuất hiện, chỉ là lúc đó hơi thờ ơ âm lãnh cùng trầm thấp của thiếu niên càng mạnh mẽ hơn.

Hiện giờ hơi thở của thiếu niên đã bị sự thành thực của một người đàn ông thay thế, đã không còn vẻ âm u như trước kia, bây giờ anh tuy xa cách lạnh nhạt nhưng lại vô cùng lễ phép biết điều.

Anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi đơn giản màu xám, tóc tùy ý rũ xuống, mắt kính tơ vàng đặt trên sống mũi, từ làn da trắng trẻo đến ánh mắt đậm nhiên của anh, nhìn qua không giống người sẽ xuất hiện ở con phố sầm uất này.

Thời Ôn lúc này mới cảm nhận uy lực của thời gian.

Bảy năm rồi cuộc là bảy năm.

Cô bỏ lỡ anh mười chín tuổi, hai mươi tuổi..... Nhiều năm như vậy.

Làm thế nào cũng không thể bù đắp được 7 năm xa cách ấy.

Thời Ôn sửa sang lại túi bánh cái khô, nghĩ thầm, ngẫu nhiên quay đầu lại nhìn một cái, sau đó càng thêm quý trọng nhau của hiện tại.

Thời Ôn được ý nghĩ này an ủi, cảm giác trống vắng trong lòng cũng lắng xuống, cô dán vào người anh, mềm mại nói: "Em muốn ăn súp lơ."

Trần Trì bị giọng nói mềm mại này của cô khơi mào thần kinh. Thanh âm nũng nịu như thế khiến cả tâm cả thân của anh đều ngứa ngáy.

Chợ bán thức ăn rất lớn, chia thành ba khu vực. Một khu bán rau quả, đi qua một cổng vòm lớn chính là khu bán thủy sản.

Thời Ôn không thích đi đến đó, chỗ ấy rất ướt, mặc kệ cô mang kiểu giày nào, chỉ cần đi vào đó là sẽ dính bẩn.

Trần Trì nhìn đôi giày màu trắng trên chân Thời Ôn, nói: "Anh đi mua một ít tôm hùm, em đợi ở đây một lát, anh sẽ cố gắng ra nhanh."

Thời Ôn ngó xuống giày thể thao của anh, "Ồ đây trơn lắm, anh cẩn thận không ngã."

Trần Trì bị biểu tình lo lắng của cô chọc cười, xoa nhẹ tóc cô, "Không sao đâu."

"Vậy anh mau mang túi thức ăn cho em xách đi."

Vừa rồi hai người đã mua mấy túi đồ ăn.

"Không cần." Trần Trì nói, quyết đoán xoay người đi vào khu bán thủy sản.

Thời Ôn có chút lo lắng, cảm thấy anh đang tiêu sái ung dung thế kia thế nào cũng ngã.

Không đến mười phút, Trần Trì đã trở lại. Thời Ôn đem anh từ trên xuống dưới nhìn một lượt.

Trần Trì xách theo một túi tôm hùm, thấy thế nói: "Cho rằng anh sẽ ngã à?"

Thời Ôn muốn cầm lấy túi tiếp thức ăn, lại bị anh tránh thoát.

Vài lần cô muốn xách giúp anh, để anh hiểu rõ, có một số việc cô cũng có thể làm.

"Anh xách được. Mấy thứ này anh chỉ cần dùng 1/10 sức lực cánh tay của anh thôi."

Thời Ôn còn không kịp trả lời, hai nữ sinh phía trước bật cười, tiếng cười vô cùng khoa trương. Hai người cùng nhau che miệng, chế giễu quay đầu lại, sau khi nhìn thấy Trần Trì liền sùng sốt.

Thời Ôn cảm thấy, mặc kệ là khi nào, Trần Trì đều có thể khiến cô khắc sâu cảm nhận "Bạn đẹp thì bạn đúng".

Chỉ cần bạn đẹp, bạn nói cái gì cũng đúng, cái gì cũng đáng tin.

Trần Trì không thêm đề ý hai nữ sinh phía trước, mà chỉ nhìn chăm chăm vào Thời Ôn, cảm thấy cô đã nhớ kỹ chuyện này, lại mở miệng hỏi một vấn đề mà anh rất đề ý: "Lúc trước em hay trượt chân ngã lắm à?"

Thời Ôn lấy lại tinh thần, "Không có. Chỉ hoei tron thôi ạ, nhưng mà mỗi lần đều được người bên cạnh đỡ được hoặc là em vịn lấy người ta, sau đó mới đứng vững."

Bước chân của Trần Trì hơi khựng lại, biểu tình không thay đổi, "Ồ, ai đỡ em?"

"Không phải đến cái này anh cũng đề ý chứ?". Thời Ôn bật cười.

Hai người đã đi ra khỏi chợ bán thức ăn, ánh dương chạng vạng dừng ở trên người cô, anh vừa vận nhìn thấy cô cười, cảm xúc nào đó bỗng nhiên phai nhạt.

"Chỉ là người qua đường, ngay cả mặt em cũng không nhớ rõ."

Trần Trì bỗng nhiên nghiêm túc, "Chỉ là anh suy nghĩ, nếu lúc đó anh ở bên em thì tốt rồi."

Trong lòng Thời khẽ run, câu lấy cánh tay anh, "Vây về sau thường xuyên cùng nhau đến đây đi."

Ánh mắt Trần Trì sâu thẳm.

Hai người đi về phía trước, Thời Ôn đột nhiên "a" một tiếng, "Bây giờ anh là ông chủ lớn, công việc nhất định rất bận."

Anh không thêm đề ý mà nói: "Lúc nào anh cũng có thời gian để bên em hết."

"Vây còn công việc của anh thì vút đâu?" Âm cuối của cô hơi nâng, bỗng nhiên nhớ tới anh đã nửa ngày không đến công ty, "Cả nửa ngày hôm nay anh không làm việc, chuyện công ty tính sao bây giờ?"

Anh cũng không gạt cô, "Buổi tối làm."

"Như vậy còn không phải làm suốt đêm à?"

Trần Trì không trả lời.

Trong lòng Thời Ôn đột nhiên khó chịu, cô luôn nghĩ lại những chuyện cũ, đề ý vài chuyện, kể cả việc lớn hay việc nhỏ cô đều sẽ nhớ kĩ.

Tỷ như, nhiều năm như vậy, anh rút cuộc đã giầy vò bản thân mình như thế nào?

"Anh mà còn như vậy thì sinh hoạt của anh sẽ rất loạn. Về sau ban ngày không cần ở cùng em, tan làm cũng đừng đi đón em, dù sao em trốn cũng không thoát."

"Không có việc gì."

Cô bất mãn, buột miệng thốt ra: "Tặng ca hết cả buổi tối, em đây chỉ muốn ở cùng anh buổi tối thôi?"

Bước chân Trần Trì khựng lại.

Thời Ôn cũng kịp nhận ra mình vừa nói gì. Má cô nóng bỏng, nhưng cũng không quay mặt đi mà nhìn chăm chăm cổ áo của anh.

"Anh đúng là nên phân chia thời gian cho tốt." Trần Trì nghiêm trang nói.

Cơm chiều làm ở nhà Trần Trì. Thời Ôn ngồi ở trên sofa xem anh nấu cơm.

Trần Trì nấu cơm có trình tự của chính mình, động tác rất nhanh, khiến cô giống như đang xem một chương trình nấu ăn trên TV.

Bỏ tôm hùm vào nồi sau đó là gia vị.

Đôi mắt Thời Ôn phát sáng.

Tôm hùm đất xào cay nhất định ăn rất ngon.

Thời Ôn ngồi ở trước bàn ăn, nhìn mâm tôm hùm đất, khăng định gật gật đầu.

Màu sắc lẫn hương vị đều đầy đủ cả.

"Thơm quá, giống như ở ngoài quán vậy." Thời Ôn đeo găng tay dùng một lần lên.

Trần Trì giúp cô đeo nốt tay còn lại, nhàn nhạt nói: "Về sau đừng ăn bên ngoài, không vệ sinh. Muốn ăn tôm hùm đất thì nói với anh."

Thời Ôn nhớ tới lần đó Sở Bách mang tôm hùm đất đến, nhẹ nhàng cười.

Cơm nước xong, Thời Ôn thúc giục Trần Trì nhanh nhanh làm việc, lẩn lộn làm nũng mấy lần, Trần Trì miễn cưỡng đi vào thư phòng.

Thời Ôn dọn dẹp phòng bếp.

Hai năm qua cô cùng Nhạc Cẩm lúc rảnh rỗi sẽ thay phiên nhau nấu cơm, người còn lại sẽ dọn dẹp bếp núc.

Lau dọn sạch sẽ xong, Thời Ôn nhớ tới trong nhà còn dưa hấu, đã để vài ngày rồi.

Chờ Thời Ôn ôm quả dưa hấu lớn đi ra khỏi cửa nhà mình, đã thấy Trần Trì dựa vào khung cửa đối diện, không biểu tình mà nhìn chằm chằm cô ở bên này.

Thời Ôn dùng chân đóng lại cửa, đèn tự động ngoài hành lang sáng lên, cô bị anh nhìn đến nổi chột dạ, "Em chỉ về nhà lấy dưa hấu thôi."

Đang nói chuyện, anh đã đi tới cầm lấy dưa, đi vào trong nhà.

Thời Ôn theo sau anh đóng cửa lại, nhìn bóng dáng thon dài của anh.

"A....." thanh âm của cô thực nhẹ.

Đúng vậy, anh thật dính người.

Anh siêu cấp dính người.

Thời Ôn sờ sờ tóc.

Không phải so với trước kia còn dính người hơn nữa chứ?

Trần Trì cắt dưa xong, Thời Ôn nhìn thấy thành phẩm, cẩn thận làm dịu bầu không khí mà cười tủm tỉm nói: "Em cắt còn đẹp hơn anh."

Anh không chút để ý hỏi: "Đẹp lắm sao?"

"Em dùng dụng cụ để cắt mà, hình gì cũng có, siêu cấp đáng yêu luôn."

Anh ngồi xuống sô pha, đem đĩa dưa hấu để lên bàn pha lê, "Đáng yêu bằng em không?"

Thời Ôn cứng miệng.

Anh dựa vào sô pha, mắt đảo hoa gợn sóng lưu chuyển, đuôi mắt mang bốn cột cùng ngả ngón.

Thời Ôn ý vị thâm trường đối diện với ánh mắt của anh, nói: "Không, anh đáng yêu hơn."

Trần Trì: "....."

Thời Ôn cảm thấy biểu tình của anh lúc này rất thú vị, thiếu chút nữa đã bật cười thành tiếng.

Nụ cười mới từ khóe miệng tràn ra, di động trong túi đột nhiên vang lên.

Thời Ôn lấy ra.

Đúng là cái gì nên tới cũng sẽ tới

—— Chị gái

Thời Ôn nhìn Trần Trì, nhẩn nghe.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Ôn Ôn, em muốn sinh mấy đứa? □

Editor: Mary (definitelynotmy)

Beta-er: Sel

Thời Ôn vừa nhìn anh vừa nhanh chóng tiếp điện thoại. Anh ngồi ở trên sô pha, tầm mắt vẫn luôn dõi theo cô.

"Đang ăn cơm sao?" Âm thanh của Thời Noãn truyền từ điện thoại ra.

Thời Ôn trả lời: "Em ăn rồi."

Thời Noãn "ừm" một tiếng, hỏi: "Ăn cùng với ai?"

Vốn dĩ Thời Ôn không muốn nói chuyện này với Thời Noãn vào tối nay, nhưng lúc này đã quá muộn. Lúc trước cô không nói cho Thời Noãn cũng vì chị ấy đang có một vụ án quan trọng, cô không muốn làm chị ấy phân tâm.

Nhưng nghe Thời Noãn hỏi như vậy, hình như là đã biết rồi.

"Em ăn cùng Trần Trì." Thời Ôn nói, nhìn thấy biểu cảm của Trần Trì trở nên vi diệu.

Thời Noãn không ngạc nhiên, hỏi: "Ở đâu?"

Thời Ôn do dự một chút, hàm hồ nói: "Ở nhà."

"Nhà cậu ta?"

"..... Vâng!"

Thời Noãn cười lạnh, "Bảo sao chị gõ cửa mãi cũng không có ai trả lời."

Thời Ôn kinh ngạc.

Thời Noãn gằn từng chữ, "Lập tức trở về cho chị!"

Điện thoại bị ngắt, Thời Ôn chớp chớp mắt nhìn Trần Trì đang ngồi ngay ngắn trên sô pha.

"Chị ấy đến nhà em." Thời Ôn chỉ chỉ ngoài cửa, "Đang ở bên ngoài."

Trần Trì không đổi sắc mặt, "Ừm, anh nghe thấy rồi."

Thời Noãn nói một câu kia, dùng cả sức bình sinh để nói, truyền đến cả cửa bên đây.

Thời Ôn cắt điện thoại, nghẹn ra một câu, "Hay là anh trốn đi, em ra ngoài sẽ đóng cửa ngay."

Động tác đứng lên của Trần Trì hơi khựng lại, "Tại sao?"

"Chị ấy, chị ấy, đối với anh....." Thời Ôn không muốn nói ra lời tổn thương đến anh.

"Không sao." Anh đi đến bên người cô, "Hơn nữa, muốn trốn cũng trốn không được chị em."

Thời Ôn bất đắc dĩ.

Đúng vậy, Thời Noãn rất nhạy bén, chắc chắn tránh không được.

Đèn cảm ứng ở hành lang sáng lên vì âm thanh của Thời Noãn, mới vừa tối đi giây tiếp theo lại bị âm thanh mở cửa thấp sáng.

"Chị ——"

Giọng nói thật nhẹ trên hàng hiên trống trải truyền tới tai Thời Noãn.

Thời Noãn kinh ngạc quay đầu lại, hai phòng ở đối diện nhau.

"Cậu ta dọn đến đối diện nhà em?!"

Thời Ôn gật đầu. Một tay cô đỡ lấy cửa, chỉ lộ ra cái đầu nhỏ nhắn, nháy mắt đã thấy Thời Noãn.

Trần Trì ở phía sau tiến lại gần, Thời Ôn tránh người sang một bên, cửa nhà anh ngay lập tức mở toang.

Cửa rộng mở, Trần Trì đứng sừng sững trước mặt Thời Noãn.

Đây là lần đầu tiên Thời Noãn nhìn thấy Trần Trì sau bảy năm, cô ngây phỗng cả người.

Thời gian trôi qua, đúng là vô cùng kì diệu.

Khác với trước kia rất nhiều.

Trần Trì nhàn nhạt nhìn cô ấy gật đầu, "Cô có muốn vào ngồi không?"

Thời Noãn:?

Đây là lời từ miệng anh nói ra??

Lẽ phép..... như vậy? Không không không, chỉ là miệng lưỡi có chút tron tru thôi!!

Thời Noãn cúi mắt, đi vào trong phòng. Khi đóng cửa, cô ấy nhìn về phía Thời Ôn, "Em về nhà bên kia chờ cho chị."

Thời Ôn không chịu bỏ tay ra khỏi cửa, bộ dạng thấp thòm, Trần Trì thấy vậy thì sò sò đầu cô.

Cửa phòng đóng lại. Trong lòng Thời Ôn ngập tràn bất an, lúc đi về còn suýt bước hụt.

Không khí ở phòng khách quả thật rất căng thẳng. Mặt Thời Noãn cảnh giác, lạnh nhạt mà nhìn kỹ Trần Trì.

Nói cái gì đây?

Nói bảy năm nay Thời Ôn vẫn luôn nhớ thương anh, anh lại ở nước ngoài lâu như vậy không chịu trở về?

Không được, nghe không giống Thời Ôn lắm.

Nói mấy năm nay Thời Ôn có rất nhiều người theo đuổi? Cô quyết định quay lại với anh đúng là kì lạ?

Cũng không được, cái này là châm ngôn ly gián.

Vòng đi vòng lại vẫn trở về bên nhau, đây là sự thật.

"Chuyện của ba mẹ chúng tôi, cậu biết không?"

Thời Noãn hỏi, trong lòng bởi vì đoạn ký ức này mà trở nên khó chịu.

Trần Trì gật đầu.

Thời Noãn có chút kinh ngạc, "Không ngờ nó lại nói với cậu."

Trần Trì không trả lời.

"Tôi là người thân duy nhất của nó, nó cũng là người thân duy nhất của tôi." Ánh mắt của Thời Noãn nhìn thẳng anh, "Tuy rằng tôi rất bận rộn, nhưng không ảnh hưởng tới việc tôi chăm sóc cho con bé, giống như buổi tối hôm nay chạy đến đây. Hơn nữa tính tình của tôi mấy năm nay càng ngày càng không tốt, nếu cậu làm chuyện có lỗi với nó, nếu nó xảy ra chuyện gì, tôi không có vương bận, cá chết lưới rách cũng sẽ tính sổ với cậu."

Cô ấy híp mắt, hỏi: "Cậu hiểu không?"

"Tôi hiểu." Trần Trì trở nên dứt khoát.

Sắc mặt của anh không thay đổi, không chút trốn tránh nhìn lại cô ấy, ngữ điệu chắc chắn, chậm chậm, "Thật ra cô không cần quyết tuyệt như vậy. Về sau tôi kết hôn với cô ấy, con của chúng tôi chính là người thân của cô ấy, cô ấy muốn mấy đứa thì có mấy đứa, cô ấy sẽ có người thân, tuyệt đối sẽ không cô đơn nữa."

Trong đầu anh bỗng nhiên hiện lên vài cảnh tượng trong tương lai, chậm rì rì nói: "Một phòng người nhà cũng được."

Thời Noãn bật thốt lên câu chửi tục: "Cmm, cậu nuôi heo à?"

Trần Trì nhàn nhạt nghiêng mắt liếc cô ấy, "Giống cô."

"Cậu mắng tôi là heo?" Thời Noãn tức cười, "Cậu đang giục tôi kết hôn sinh con sao?"

Trần Trì không có ý này. Nhưng anh cảm thấy người phụ nữ này làm phiền bọn họ nhiều năm như vậy, kết hôn sinh con sớm một chút thì sẽ không có thời gian đến phá chuyện tốt của anh và Ôn Ôn.

Anh dùng thái độ khách khí nói, "Không có. Đây là chuyện riêng tư của cô."

Cô ấy "hừ" một tiếng, "Đừng có giả bộ! Mấy năm nay cậu học mấy cái này ở đâu vậy?"

Trần Trì lại không thấy đúng.

Không giả bộ như vậy, cô ấy sẽ càng phát điên, đến lúc đó không biết khi nào mới có thể cưới Thời Ôn về nhà.

"Tôi biết cô cảm thấy lo lắng." Thanh âm của Trần Trì thấp đi vài phần, "Nhưng cô nên hiểu rõ một chuyện, trên thế giới này, trừ tôi ra không có người đàn ông nào có thể ở bên cô ấy cả."

Mắt Thời Noãn âm thầm tròn trĩnh.

Cô biết Thời Ôn rất thích Trần Trì, cô cũng có thể cảm giác được tình cảm của bọn họ, không giống với người khác, cảm tình kia là một loại "keo son". Dù có chuyện gì người khác cũng không thể cấm chân vào, dù như thế nào hai người cuối cùng vẫn sẽ ở bên nhau.

Thời Noãn tin rằng, thế giới này không có ai hợp nhau hơn bọn họ.

Nhưng cô cũng thấy rất khó chịu với Trần Trì.

Thời Noãn không-có-chuyện-gì-làm bắt đầu kiểm chuyện mà nói: "Nếu tôi không cho phép cậu ở bên con bé?"

Trần Trì nhìn ra thái độ của cô, cũng không muốn cãi lại chỉ nhẹ nhàng nói, "Cô làm vậy không ý nghĩa gì cả."

Thời Noãn hừ lạnh, ngạo mạn mà nói: "Tôi là chị nó, nó là em gái của tôi, chúng tôi là người thân, chị gái chỉ có một, bạn trai có thể có rất nhiều!"

"Lời này trước kia cô có nói qua rồi." Trần Trì nhìn đồng hồ. Anh đoán chắc Thời Ôn vẫn chưa về phòng, còn đang đi loay quanh ở ngoài.

"Lặp lại bao nhiêu lần cũng không đủ." Thời Noãn phát hiện anh đang nhìn đồng hồ, nói: "Cậu nhớ kỹ, Thời Ôn có người chị khó chơi như tôi, nếu cậu thật sự làm việc có lỗi với nó, tôi lập tức mang Thời Ôn giấu đi, sống chết với cậu, chuyện tôi thích làm nhất chính là cãi lộn đó."

Cô ấy làm luật sư nhiều năm như vậy, chưa từng cãi thua nhân chứng hay luật sư nào.

Trần Trì chỉ muốn đi ra ngoài tìm Thời Ôn, hai chữ "giấu đi" cũng kích thích anh.

Đôi mắt của anh tối lại, "Luận về tiền quyền hay thù đoạn. Cô đều không có cơ hội cướp hoặc giấu cô ấy đi."

"Tiền quyền? Lời này của cậu, ý là nếu nó muốn chạy cũng không được?"

Thời Noãn trừng mắt. Lúc này cũng hiểu rõ vì sao mình không thích Trần Trì, cô là một người tự lập, thậm chí có thể nói là người "ích kỷ", cũng bởi vì như vậy, cô mới có thể trở thành một luật sư "đủ tư cách" như ngày hôm nay.

Mà Trần Trì lại là cái lồng sắt, đừng thấy anh nói chuyện vô cùng lễ phép, nhưng giữa từng câu từng chữ luôn lộ ra một loại ham muốn "giam cầm" người kia.

Trần Trì không còn kiên nhẫn, anh muốn đi tìm Thời Ôn.

Suy nghĩ của anh vẫn giống hệt lúc trước. Anh có thể mặc kệ Thời Ôn do dự, mặc kệ cô muốn giữ khoảng cách với mình. Anh vẫn sẽ làm một đám lầy, cô đi ở bên ngoài, chậm rãi bị cuốn vào, thậm chí cô vẫn đi bên ngoài không bị cuốn vào cũng được, chỉ cần cô không rời đi.

"Chúng ta không cần phải nói những lời này." Trần Trì nhàn nhạt cong khóe miệng, "Rốt cuộc không sớm thì muộn cô cũng là chị vợ của tôi."

Anh dứt khoát kết thúc đề tài như vậy, đứng lên, đi ra phía cửa.

Khóe miệng Thời Noãn run rẩy:??!

Thời Ôn nghe được tiếng mở cửa, nhanh chóng chạy xuống cầu thang.

Trần Trì vừa hay nhìn thấy, đi đến bậc thang đỡ cô, "Chậm một chút."

Bước xuống bậc thang cuối cùng, cô nhảy vào trong lòng ngực của anh.

"Chị ấy nói gì với anh?"

"Sao không trực tiếp hỏi chị này?" Thanh âm của Thời Noãn vang lên phía sau hai người.

"Chị ——" Thời Ôn buông Trần Trì ra, đi đến bên người Thời Noãn giữ chặt cô ấy.

Nhìn sắc mặt của hai người, hình như không xảy ra tranh chấp.

Thời Noãn vốn dĩ có chút buồn bực. Cô ghen một bụng, không có chỗ trút ra, còn bị thái độ không lạnh không nhạt của Trần Trì làm cho tức nổ ngực.

Càng khó hiểu hơn là anh lại gọi cô là chị vợ!

Nhưng nghĩ ngợi một hồi, Thời Noãn cười cười, để tay trên vai Thời Ôn, "Tiểu Ôn đối với người chị này vô cùng tôn kính lễ phép, nếu cậu đã gọi tôi một tiếng "chị vợ", hy vọng rằng cũng có thể cư xử giống như Tiểu Ôn."

Thời Ôn thờ hốc vì kinh ngạc, nhấp miệng hỏi Trần Trì: Anh kêu chị ấy là chị vợ?

Di động của Thời Noãn vang lên, cô đi sang một bên tiếp điện thoại.

Thời Ôn kéo góc áo của Trần Trì, trong mắt cất giấu ý cười, "Anh kêu chị em là chị vợ thật à?"

Trần Trì ôm eo cô, không tự chủ được mà nhẹ nhàng xoa xoa, lười nhác mà nói: "Chị của em còn không phải là chị vợ của anh à?"

Mặt Thời Ôn nóng lên, cúi đầu.

Một tay khác của anh niết lỗ tai của cô.

Cô rút người lại một chút, đẩy anh ra. Trần Trì cố chấp dính trên người cô.

Thời Noãn nói điện thoại xong quay lại, liền thấy hai người bọn họ ân ái ái.

Mù mắt rồi.

"Này, chị còn ở đây đó ——" cô háng giọng, sắc mặt không tốt nhìn hai người.

Trần Trì một tay ôm eo Thời Ôn, thân mình nửa đè trên người cô, câu nói của Thời Noãn liền trực tiếp dập tắt hứng thú của anh.

Anh hạ mắt, đứng dậy.

Thời Ôn cũng cảm thấy như vậy quá kỳ cục, ngượng ngùng cười một cái.

Thời Noãn bĩu môi, "Chị còn có chuyện bên kia, phải trở về rồi."

Thời Ôn tắt ý cười, nhiu mày, "Chị không ở lại một đêm sao? Khuya rồi không an toàn."

Trần Trì khựng lại.

"Vụ này rất quan trọng." Sắc mặt Thời Noãn ngưng trọng, "Là vụ án mạng khá phức tạp, thân chủ của chị đang rơi vào thế yếu."

Thời Ôn nghe vậy, bắt mắt: "Sao chị lại nhận mấy vụ án mạng này rồi?"

Thời Noãn trấn an cô, "Không có gì đâu, đừng nghĩ nhiều."

Trần Trì gửi tin nhắn xong, xoa xoa đầu Thời Ôn, nhìn Thời Noãn nói: "Trời tối rồi, tôi kêu người đưa cô về."

Thời Noãn liếc anh một cái, "Không cần."

Anh cất di động, "Người đã trên đường tới rồi."

Thời Ôn cũng cảm thấy như vậy cũng tương đối an toàn, khuyên như: "Chị để người đưa về đi."

Thời Noãn: "....."

Hơn mười phút sau, tài xế của công ty tới.

Tiền Thời Noãn đi, Thời Ôn có chút phiền muộn.

Đoạn thời gian kia, Thời Noãn đột nhiên trông coi cô vô cùng chặt chẽ, có lẽ là vì sợ cô sẽ xảy ra chuyện.

Thời Noãn thậm chí bắt ép Thời Ôn làm nhiều chuyện theo ý mình, trong đó quá đáng nhất chính là muốn cô quên Trần Trì, bởi vì chuyện này bọn họ đã cãi nhau vài lần. Về sau Thời Noãn đột nhiên tỉnh táo lại, rốt cuộc cũng không ép buộc Thời Ôn nữa.

Hai người bọn họ trở lại với quỹ đạo sống bình thường, Thời Noãn lại về với bộ dạng vô tâm không tìm không phối, sau khi tốt nghiệp cùng bạn học mở văn phòng luật sư, công việc càng ngày càng bận rộn. Lúc đầu các hai chị em ở cùng một chỗ, nhưng phòng làm việc và nhà ở lại một nam một bắc, vì đồ vật và cho nhau, bọn họ liền ở riêng, một năm nay càng ngày càng ít gặp mặt.

"Trở về đi, gió rất lớn."

Trần Trì ôm Thời Ôn từ phía sau.

Trên lưng ấm áp, eo bị anh bao lấy, cả người đều ấm hơn rất nhiều, tâm trạng đang bay bổng cũng hạ xuống.

Thời Ôn cầm tay anh, cúi đầu ôn nhu nói: "Trần Trì, em thích anh ở bên em."

Cảm giác trong lòng Trần Trì không thể miêu tả, ề ầm trưởng trưởng, anh lót cằm vào vai Thời Ôn, dùng gương mặt cọ lỗ tai cô.

.....

Thời Ôn rửa mặt xong, thay đồ ngủ.

Trần Trì làm việc ở trong thư phòng, cô ngồi ở sô pha học kịch bản.

Thời gian tí tách trôi qua, theo quy luật làm việc và nghỉ ngơi của Thời Ôn, mắt cô dần dần díp lại.

Trong lòng Trần Trì luôn nhớ kỷ quy luật của cô, thấy sắp đến giờ, giương mắt đã thấy Thời Ôn nhắm mắt mơ mơ màng màng ngủ trên sô pha, kịch bản bị để sang một bên.

Anh đi qua, nhặt kịch bản lên ——

《 Phao 》

Trần Trì không nhìn nhiều, nhẹ nhàng bế Thời Ôn lên.

Đặt Thời Ôn trên giường, anh không khỏi tò mò mà nhìn chỗ ngực của cô. Không phải vì có tâm tư xấu xa gì đó, chỉ là muốn xác nhận một chút.

Xác nhận xong.

Hôm nay cô có mặc.

Cảm xúc trong mắt Trần Trì lạnh xuống.

Đề phòng anh sao?

Anh ngồi ở mép giường, mị mắt nhìn chăm chăm cô, nghĩ thầm nếu cô tỉnh lại nhất định phải "trừng phạt" một chút.

Anh nhìn chăm chăm một hồi, ánh mắt lại bất tri bất giác trở nên mềm mại.

Trần Trì nghĩ đến chuyện nói cùng Thời Noãn, yết hầu phát ngứa, hôn hôn cô.

Răng môi quần lấy nhau, anh ni non hỏi cô, "Ôn Ôn, em muốn sinh mấy đứa?"

Cô ngủ rồi, không ai trả lời.

Anh nhắm mắt lại, không tiếp tục hôn, chỉ dán trên người cô, cảm thụ độ ẩm và khí tức của người kia.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77. Người thu ba □

Editor: Sel

Thời Ôn mơ một giấc mơ suốt một năm trời, cô dựa vào giấc mơ ấy mà sáng tác ra một điệu nhảy, gọi là 《phao》. Lúc ấy cô còn chưa tìm được định hướng cho bản thân, vẫn còn "du tẩu" trên các loại sân khấu.

Cô đã từng toả sáng, được mọi người ca tụng là tân binh vũ đạo.

Buổi tối một ngày nọ, Thời Ôn nhận được một cuộc điện thoại của đàn chị. Nói là bộ kịch 《phao》 đã tìm được diễn viên thích hợp, hy vọng khi nào cô rảnh có thể tới chỉ đạo.

Thời Ôn rất vui vẻ mà đồng ý.

Chuyện này đã chiếm mất ngày cuối tuần của cô, tuy Trần Tri không nói gì, nhưng cứ ôm cô cọ cọ một lúc lâu.

Ngày còn đi học, cả hai bị ba mẹ cùng việc học cản trở, hai người cũng không thể dính với nhau mãi được, còn hiện tại, công việc chính là cản trở lớn nhất.

Rốt cuộc Trần Tri cũng hiểu, vì sao sẽ có người muốn nuôi người yêu của mình thành chim hoàng yến. Anh cũng muốn như vậy, muốn cô mãi mãi ở bên cạnh anh, thời thời khắc khắc ở trong tầm mắt của mình.

Nhưng anh không nỡ, anh biết cô rất thích khiêu vũ, anh cũng thích bộ dáng khi khiêu vũ của cô, thích cô tự do thoải mái, thích cô cười.

Mỗi một cử chỉ đều có thể làm anh mê muội.

Trần Tri ôm lấy cô, nhẹ mỗ mỗ cô, "Anh đưa em đi."

Ngồi trên xe, Thời Ôn nghĩ, trước khi Trần Tri về nước nhất định không có ngày nào gọi là "cuối tuần", hiện tại mỗi ngày đều dính cô như vậy thì lại trở thành "không chịu làm việc đàng hoàng". Hai lần gần đây cô chạm mặt Tổng Đảng, đều có thể cảm thấy thái độ của Tổng Đảng đối với cô đã xảy ra một chút biến hoá vi diệu.

Có lẽ cậu ta cảm thấy cô là hồng nhan họa thủy, ảnh hưởng đến công việc của sếp nhà mình.

Tay Thời Ôn chống cằm, suy nghĩ xong lại lắc đầu. Bây giờ ngày nào Trần Tri cũng chăm chỉ làm việc, nhưng dù sao hôm nay cũng là cuối tuần, anh cũng nên được nghỉ ngơi.

Hai người đi tới viện ca vũ kịch. Mới vừa bước vào cửa, một người đàn ông đứng ở trong góc đi ra, nhìn thấy Thời Ôn thì mỉm cười, "Đàn em, đã lâu không gặp."

Thời Ôn nhảy bèn mà bắt giữ được hai chữ "đàn em" này, phản ứng đầu tiên chính là nhìn Trần Tri.

Trần Tri không có phản ứng gì, đạm nhiên đến mức không bình thường.

Cô nhìn người đàn ông kia cười nhạt, "Đã lâu không gặp."

Cô còn chẳng nhớ người này tên là gì.....

Lâm Ngật chần chờ nhìn Trần Tri ở phía sau cô, "Vị này....."

Thời Ôn câu lấy tay Trần Tri, "Đây là bạn trai của tôi. Anh ấy có thể vào bên trong được không?"

"Được."

Lâm Ngật dẫn hai người vào trong.

"Đây là nam chính của vở kịch?" Thời Ôn hỏi.

Lâm Ngật cười cười, gật đầu.

"Đúng vậy, vất vả lắm tôi mới có thể kéo cậu ta về bên mình đây." Anh ta nói xong nhìn về phía Thời Ôn, ánh mắt mang theo một chút thương thức cùng nhu hòa, "Cốt truyện của vở kịch này rất hay, cũng vô cùng mới mẻ độc đáo, nhưng đối với năng lực vũ đạo của diễn viên thì yêu cầu càng thêm khắt khe, đa số đều là người mang theo hy vọng muốn thử sức tới để thử vai, có rất nhiều tiền bối ưu tú."

Thời Ôn cười khẽ, "Đó là Trường Giang sáng sau xô sóng trước."

Lâm Ngật ngượng ngùng cười cười. "Điệu múa này tôi rất thích, mấy năm nay xem đi xem lại cũng không dưới một trăm lần."

Lúc trước điệu múa này ở trong giới bắt đầu nổi tiếng lên, mặc kệ là người múa hay vũ đạo đều không chê vào đâu được, không giống như những điệu múa cổ điển, mà trong đó một nét rất riêng, giống như tên 《 phao 》 của nó vậy, mang lại cảm giác phiêu đảng như bọt khí.

Lúc trước Thời Ôn là hoa hậu giảng đường, cũng coi như là một nửa minh tinh, anh ta cho rằng cô được khen đến mức thổi phồng như thế đều là nhờ lãng xê, không nghĩ đến sau khi nhìn thấy điệu múa này anh ta lại không thoát ra được. Đặc biệt là anh ta còn biết được ngọn nguồn của điệu múa này.

Sau đó bộ kịch này được Thời Ôn cùng một đàn chị cải biên thành sân khấu kịch. Anh ta vì nhân vật của vở kịch mà chuẩn bị rất lâu, mà vở kịch này ở trong lòng anh ta không khác gì một ánh trăng sáng cả. Nhưng mà mỗi khi nghĩ đến điệu múa này, Lâm Ngật đều tự mình ảo tưởng Thời Ôn là nữ chính.....

Nhưng không phải cô.

"Tôi vẫn có chút thắc mắc, vì sao vở kịch mà cô tự mình biên đạo lại không đích thân biểu diễn?"

Ba người đi vòng qua mấy đạo cụ ven đường.

Thời Ôn cười mà không nói.

Linh cảm vũ đạo của Thời Ôn lấy cảm hứng từ tình yêu giữa cô và Trần Trì. Mà phần lớn vũ đạo đều xoay quanh câu chuyện tình yêu, yêu cầu nam nữ nhảy chung, nhưng cô không bao giờ nhảy cặp, vì tên đảm tinh nào đó nhìn thấy chắc chắn sẽ phát điên.

Lâm Ngật đã từng được nghe qua Thời Ôn không nhảy đôi, thậm chí có thể nói, trong vòng khiêu vũ cổ điển ai cũng biết, nhưng không một ai biết nguyên nhân.

Vốn dĩ anh ta còn muốn hỏi một chút.

"Nếu cô mà là nữ chính, nhất định chính là tuyệt sắc." Lâm Ngật tự trong đáy lòng mà cảm thán.

Tay của Thời Ôn đột nhiên trở nên đau xót, thiếu chút nữa làm cô kêu ra tới.

Trần Trì nhéo cô một chút.

Thời Ôn giận dỗi liếc anh. Đôi mắt Trần Trì sâu thẳm, mang theo ý muốn làm chuyện xấu.

Cô lập tức chuyển tầm mắt. Lòng bàn tay bị cào vài cái.

Ba người đi vào chỗ ngoặt của phòng chờ, bên trong có vài người đang ngồi. Độ rộng của cửa phòng chờ không đủ để chứa cả hai người, Thời Ôn buông tay Trần Trì ra.

Lúc này Lâm Ngật mới phát hiện hai người vẫn còn đang nắm tay nhau.

Anh ta không khỏi nhìn Trần Trì thêm vài lần, đó là một gương mặt mà ngay cả người đàn ông khác nhìn vào cũng phải công nhận rằng anh rất đẹp trai. Nhưng khí tràng của anh không lạnh cũng không có tính công kích, nhưng luôn làm người khác cảm thấy anh không dễ ở chung, giống như chung quanh được một tầng pha lê ngăn cách, nhưng đối với Thời Ôn lại dịu dàng như nước, nói gì nghe vậy.

Thời Ôn tựa như hương hoa thoang thoảng, ôn hòa thanh nhã, cười rộ lên lại sạch sẽ ôn nhu, trên người cô cũng có một loại khoảng cách, nhưng không hề khiến người khác khó chịu mà còn vô cùng thoải mái.

Trần Trì cảm nhận được ánh mắt chuyên chú đánh giá mình, anh nhắc mắt đối diện người đó.

Lâm Ngật hơi xấu hổ, ngượng ngừng cười cười.

Trần Trì xốc xốc khoe miệng, cười nhạt, chuyển tầm mắt.

Anh ngồi trên sofa, trên tay cầm điện thoại xoay vài vòng, không chút để ý nhìn Thời Ôn. Vài người vây quanh một chỗ, giống như nói mãi không xong, vô cùng náo nhiệt.

Trần Trì không cố tình nhớ kĩ cái gì, lúc vừa kết thúc, anh chợt nhận ra, mới phát hiện bất tri bất giác anh đều đem những chuyện vừa rồi nhớ kỹ.

Toàn bộ quá trình, mi mắt cô cong cong vui vẻ mà cười năm lần, cười đến gập bụng hai lần.

Trong đó có hai lần cô cười với người đàn ông kia.

Trên đường trở về, Thời Ôn dựa vào lưng ghế lười đến nỗi không muốn động đậy.

"Xin lỗi anh, em không nghĩ tới hội đàm sẽ lâu như vậy." Thời Ôn cảm thấy áy náy, "Làm mất nhiều thời gian của anh quá."

Vậy mà cô lại để anh ngồi ở đó mấy giờ đồng hồ.....

"Không sao." Xe quẹo sang bên tay trái, Trần Trì nhìn chăm chăm con đường phía trước, nói: "Không nhàm chán."

Có thể nhìn thấy cô nghiêm túc làm việc như vậy, anh không thấy nhàm chán, đây là một Thời Ôn anh chưa bao giờ được nhìn thấy, là một Thời Ôn anh mà chưa từng hiểu biết.

Thời Ôn cười, dựa vào gần Trần Trì, giọng nói còn nhuốm ý cười nên có chút ngọt, "Đối với em kiên nhẫn như vậy à?"

Trần Trì nhàn nhạt gật đầu, "Ừm."

Bao lâu cũng nguyện ý chờ.

Thời Ôn: "Vậy anh muốn được thưởng gì sao?"

Anh nghiêng mắt, khoé môi đột nhiên hơi nhếch lên, cười vô cùng không đứng đắn.

.....

"Phanh ——" Tiếng cửa phòng đóng lại, eo Thời Ôn căng thẳng, bị đẩy dựa vào trên ván cửa. Tuy đã có chuẩn bị nhưng tâm cô vẫn nhảy thành thịch.

Trần Trì câu lấy cằm Thời Ôn, động tác vội vàng, cổ tình lúc hôn lại chậm chạp ôn nhu. Hại cô còn nghĩ anh sẽ mãnh liệt hôn cô một hồi.

Sự thật chứng minh cô đúng là suy nghĩ nhiều.

Lúc anh rời ra, Thời Ôn nhịn không được sờ sờ môi dưới.

"Đây là trừng phạt."

Thanh âm của anh khàn khàn.

"A?" Cô mờ mịt.

Trần Trì nắm lấy chóp mũi của cô, nghiêm túc nói: "Bởi vì vừa nãy em dám cười với tên kia hai lần, không phải cười lễ phép, mà là rất vui vẻ."

"Đó là bởi vì em thấy vở kịch diễn ra thuận lợi mới vui vẻ."

"Em không thấy được ánh mắt của tên kia đâu." Anh nhẹ nhàng ngửi gương mặt của cô, "Em không hét hay biết mình cười lên có bao nhiêu mê người."

"Anh không cần nhìn thấy ai cũng nghĩ người đó là tình địch của anh nha..... Vẫn thích ghen vớ vẩn như vậy."

Anh cúi xuống, thật mạnh hôn lấy cô, "Em nhớ kĩ, em là của anh."

Nụ hôn triền miên này làm bầu không khí nóng lên.

Sau khi kết thúc, sắc mặt Thời Ôn ửng đỏ mà ghé vào trước ngực của anh hân, "Coi như cái này là khen thưởng dành cho anh."

Trần Trì cảm thấy mỹ mãn ừ một tiếng, ôm dáng người mềm mại của cô, thoải mái giống như ôm gối ôm.

"Là bởi vì anh sao?" Trần Trì bỗng nhiên nói chuyện, "Là bởi vì anh, em mới không diễn vở kịch đó sao?"

Cô nhú nhú cái mũi, "Anh không biết anh rất dễ ghen à?"

Tuy rằng Trần Trì đoán được, nhưng nghe được cô thừa nhận, hiệu quả lại hoàn toàn không giống nhau.

Cảm xúc nóng bỏng cùng nhộn nhạo trên người Trần Trì nhạt đi, anh ừ rừ xụp lông mi xuống.

Thời Ôn vẫn giữ nguyên tư thế ghé vào ngực anh, nói: "Là em cam tâm tình nguyện, hơn nữa, em thích biên vũ đạo, cũng có rất nhiều lựa chọn, mỗi ngày em đều có rất nhiều việc để làm"

Thời Ôn cảm thấy như vậy vẫn không đủ, lại bổ sung: "Em cũng diễn qua vài vở kịch rồi, không phải vở kịch nào cũng xoay quanh vấn đề tình yêu."

Trần Trì hít một hơi thật sâu, chậm rãi phun ra, trong lồng ngực như có dòng nước ấm lướt qua.

-

Sáng sớm hôm sau Thời Ôn lại được Trần Trì về phòng ngủ, lúc tỉnh lại cô còn nhận được tin nhắn của Nhạc Cẩm. Buổi chiều hôm nay cô nàng sẽ trở về.

phản ứng đầu tiên của Thời Ôn đương nhiên là vui vẻ, gửi tin nhắn dặn dò cô nàng chú ý an toàn. Sau đó mới nhớ tới, nếu Nhạc Cẩm về đây, Trần Tri không nhất định khờ khạo tùy ý ra vào nơi này nữa. Rốt cuộc cũng không có tiện.

Rửa mặt xong Thời Ôn nhìn tin tức vừa gửi đến di động, thông báo một tháng sau trở về đoàn phim.

Cũng trong ngày hôm đó Thời Ôn tìm được lão sư phụ trách của lớp phụ đạo, cô xin được điều chỉnh thời gia dạy học.

Công việc của cô bắt đầu lu bù. Nhất thời cô không biết nên nói với Trần Tri về những việc này như thế nào.

Tiết học buổi chiều, Thời Ôn dạy xong mới rảnh rỗi xem di động, trên màn hình có ba cuộc gọi nhỡ, đều là của Nhạc Cẩm.

Cô lập tức tâm hoảng hốt, cho rằng Nhạc Cẩm xảy ra chuyện gì, vội vàng gọi lại.

"Cuối cùng cậu cũng chịu nghe điện thoại."

Giọng nói Nhạc Cẩm vẫn bình thường, Thời Ôn cũng không dám thờ ra, sốt ruột hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Vừa rồi gọi cho mình ba cuộc liền."

"Không phải mình xảy ra chuyện." Nhạc Cẩm cũng không biết nên nói cái gì, thở dài, "Là cậu đã xảy ra chuyện, cậu lại lên hot search rồi đấy! Lần này còn kéo thêm hai người nữa!"

"Có ý gì vậy?"

Thời Ôn bận cả một ngày, căn bản cô không có thời gian sờ đến di động. Hơn nữa, ngày thường cô không chơi Weibo, có khi mấy tháng mới lên weibo một lần.

"Người trong đoàn kịch 《 phao 》 sân khấu kịch tung ra một bức ảnh, trong đó xuất hiện cảnh cậu cùng Trần Tri đang ôm nhau, bị người ta chụp được, hiện tại có rất nhiều account marketing đều đang bàn tán về vấn đề này." ngữ khí Nhạc Cẩm càng ngày càng cấp, "Quan trọng nhất chính là, fan couple của cậu cùng Sở Bách CP đang cắn xé Trần Tri, đều nói Trần Tri là người thứ ba, bây giờ cũng đã ở trên Weibo bàn tán cả một ngày, vừa rồi mình xuống máy bảy mới đọc được."

Người thứ ba?

Đây đúng là một cụm từ không dễ nghe.

Bọn họ dựa vào cái gì mà dám nói Trần Tri như vậy?

Nhạc Cẩm lại nói: "Những fan couple đó quá điên cuồng, bởi vì hồi cao trung cậu cùng Sở Bách lộ ảnh chụp trong phòng vũ đạo, bọn họ bắt đầu tự tưởng tượng ra các thể loại fanfic, thật giả cũng chẳng thêm phân biệt, cho rằng hai cậu là mối tình đầu của nhau, tất cả mọi người đều ngóng trông cậu cùng Sở Bách quay lại."

"Hiện tại đột nhiên lại thêm một Trần Tri, rất nhiều fans phát điên. Bây giờ ngay cả thông tin cá nhân của Trần Tri cũng bị đào ra, nhưng mấu chốt là cậu không cảm thấy kỳ quái sao? Tốt xấu gì anh ta cũng là tổng giám đốc của một tập đoàn lớn, triệt hot search là chuyện dễ dàng, nhưng cả một ngày cũng không có động tĩnh gì."

Thời Ôn có chút loạn, "Mình cúp máy trước, mình muốn gọi điện thoại hỏi Trần Tri một chút."

Điện thoại cắt đứt, mấy tin tức hiện ra, Thời Ôn vừa lúc nhìn thấy một cái, là Sở Bách gửi tới.

Cô nghĩ nghĩ, tính toán xem Sở Bách nói cái gì trước.

【 Thật xin lỗi, anh vừa mới quay xong, bây giờ mới biết việc này. 】

【 Hot search xuất hiện cũng tại anh, gần đây anh định ra album..... Đây là đoàn đội mới của anh, cái này..... cũng là kế hoạch marketing của bọn họ, anh không nghĩ tới bọn họ sẽ sử dụng những thủ đoạn đáng khinh như thế này. 】

【 Anh thật sự xin lỗi. 】

Thời Ôn nhắm chặt mi, không biết nên trả lời anh ta như thế nào.

Cô đang định rời khỏi giao diện trò chuyện, Sở Bách lại gửi tới một tin nhắn.

【 Anh đã bảo bọn họ triệt hot search, bọn họ triệt, nhưng triệt không được, nói là có người khác chặn lại không cho triệt. Thật xin lỗi. 】

Người khác chặn lại không cho triệt?

Thời Ôn nắm chặt di động.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 98: Bệnh tâm thần □

Editor: Mary (definitelynotmy)

Beta-er: Sel

Suy nghĩ đầu tiên của Thời Ôn chính cho rằng chuyện này do Thẩm Mạch ra tay.

Cô lại càng thêm lo âu bất an, nhanh chóng gọi cho Trần Trì, chuông reo một lát rồi được kết nối.

Thời Ôn vội hỏi: "Anh có biết chuyện hot search trên Weibo không?"

"Biết."

Trần Trì dùng ngữ khí tự nhiên, dứt khoát trả lời.

Thời Ôn không nghĩ ngờ, lại nói: "Theo em biết hot search này không gỡ xuống được, là do có người cố tình tạo sức ép, là..... Thẩm Mạch sao?"

"Không phải."

Cô kinh ngạc, "Không phải bà ấy?"

Thời Ôn tâm loạn như ma. Cô nghĩ đến chuyện người khác nói Trần Trì là "Người thứ ba" liền thấy rất khó chịu, những người đó rõ ràng cái gì cũng không biết, nói xấu ai cũng được nhưng không thể nói xấu Trần Trì.

"Rõ ràng chúng ta quen nhau sớm hơn, em và anh là mối tình đầu của nhau." Thời Ôn nhấp môi, "Không được, em nhất định phải đem mọi chuyện giải thích rõ ràng."

Sự việc CP "Ôn Bách" này, Thời Ôn lúc ban đầu đã từng giải thích rồi, còn bị một ít người nói "Hứng thú độc đáo của fans cần gì phải chèn ép như vậy", lại xả ra mấy lời nói lung tung rối loạn, Sở Bách lựa chọn im lặng. Thời Ôn về sau cũng không quản nữa, cô dứt khoát không xuất hiện cùng Sở Bách ở nơi công cộng, không add Weibo.

Bây giờ, Trần Trì đã trở lại, hiện tại anh là bạn trai của cô, mặc kệ hậu quả như thế nào, nhất định phải mượn cơ hội lần này làm sáng tỏ mọi chuyện,

"Em đừng vội." thanh âm của Trần Trì không nhanh không vội, có ý trấn an, "Để hot search nóng một hồi đã."

"Cái gì?" Cô khó hiểu, do dự hỏi: "Hot search..... Là do anh gây áp lực?"

Anh "ừm" một tiếng.

Thời Ôn quái dị, "Vì sao? Như vậy sẽ có lợi với công ty sao?"

"Không biết." Anh nói, hồ hấp tử tôn, "Nhưng có thể cho nhiều người biết, em là của anh."

Thời Ôn: "....."

Cảm giác trái tim bị điện giật trở nên rõ ràng, tê tê đại đại, song song với đó, cô cũng thật sự không biết nên trả lời thế nào.

Trần Trì gõ bàn, tiếng cười nhạo vang lên ở bên kia điện thoại, gần từng chữ một, "Anh muốn đích thân hủy cái CP này."

Thời Ôn dùng một tay che mắt lại, cười bất đắc dĩ, một lúc lâu sau, nói: "Ừm, cái CP này em đã muốn hủy lâu rồi."

Chính tai nghe được thái độ của cô như vậy, tâm trí Trần Trì nhộn nhạo, nhắm mắt lại nói: "Anh nhớ em."

"Em cũng nhớ anh."

Bên kia bàn làm việc, Tổng Đảng đứng thẳng tắp, đầu đầy vạch đen.

Sợ Trần Trì nói ra mấy câu như "Bây giờ anh lập tức về nhà tìm em", anh ta căng da đầu nói: "Trì tổng, nên chuẩn bị cho hội nghị khẩn cấp."

Trần Trì chưa cho anh ta một ánh mắt, giống như ngại anh ta ồn ào mà phát phát tay.

Tổng Đăng cứng lại.

Đóng cửa văn phòng lại, anh ta rớt cuộc mắng lên tiếng, "Mẹ nó!"

Hoàn toàn đánh mất hình tượng lúc trước——

Bình tĩnh nhảy bển, đậm nhạt bạc tình chỉ để ý ích lợi, làm việc không biết ngày đêm, không tán tỉnh với phụ nữ, không yêu đương giữ mình trong sạch..... Mẹ nó biến đâu hết rồi? Sau khi yêu đương lại dính người như vậy?!

Cmm, thật là không thể tưởng tượng nổi!

So với mấy chuyện quý quái khác còn khó tin hơn!

Trong văn phòng chạy ra một trợ lý nhỏ, "Trì tổng đã chuẩn bị xong chưa?"

Tổng Đăng liếc hắt hắt một cái, cười lạnh.

Trần Trì nhìn sắp đến thời gian, nhấp môi, "Anh phải đi họp rồi."

Thời Ôn nhìn đồng hồ, "Họp bây giờ sao? Vậy chừng nào anh mới có thể tan làm?"

Mặt mày anh nhuộm ý cười, tâm tình sung sướng hơn vài phần, "Muốn anh về bên em sao?"

Thời Ôn nhẹ nhàng "ừm" một tiếng.

Nhưng cô hiểu rõ, lấy tính tình của Nhạc Cẩm khẳng định sẽ không cho cô ở bên Trần Trì như vậy, không chừng chưa tới 8 giờ đã kiếm đủ loại cớ, kêu cô trở về.

Nhưng hôm nay không thể nói chuyện của Nhạc Cẩm với anh.

Trần Trì nghe cô mềm mại đáp lại, trong một khắc đó muốn lập tức trở về bên cô.

Lại nghe thấy cô ôn nhu nói: "Nhưng em biết công việc của anh rất quan trọng, tuy vậy cũng không được làm việc đến quá muộn, mấy ngày này lịch làm việc và nghỉ ngơi của anh vất vả lắm mới trở lại bình thường."

Anh dựa vào sô pha, ngửa đầu nhìn trần nhà, hàu kết tạo ra một độ cung, "Được."

Ngắt điện thoại, Trần Trì xoa nhẹ giữa mày, lại mở mắt ra, một bộ dạng nghiêm nhiên đậm nhạt.

Anh dùng máy bàn gọi Tổng Đăng. Chờ anh sửa sang cả vật xong, mặc vào áo khoác ngoài của tây trang, Tổng Đăng mới tiến vào.

Trần Trì nghiêng mắt, thông thả ung dung mà điều chỉnh cả vật thêm một chút, nói: "Làm cho người trong phòng truyền thông phải chú ý dư luận, bất cứ chuyện gì liên quan đến Thời Ôn nhất định phải làm sáng tỏ."

Tổng Đăng gật đầu, "Vâng."

"Vừa mới ăn cái gì vậy?"

"A?" Tổng Đăng có chút không phản ứng kịp, cũng có chút chột dạ, có thể là do mùi thơm quá nồng, hơi hơi cúi đầu, nói: "Com nắm thịt gà Orleán."

Biểu tình của Trần Trì không có biến hóa, nhạt giọng nói: "Làm trợ lý không phải là chuyện dễ dàng, giống như hội nghị khẩn cấp tối nay, cậu cần phải ở bên người tôi."

Tổng Đăng không biết nói lời này của anh có ý gì, chỉ dám gật đầu phụ họa.

"Cho nên, cậu muốn đổi việc sao?"

Tổng Đăng sùng sốt.

Anh ta chẳng qua chỉ ăn một miếng com nắm, đúng là anh ta cho rằng Trì tổng sẽ nói chuyện với cô Ôn rất lâu, cho nên thiếu cảnh giác, từ văn phòng anh ta đến văn phòng của Trì tổng chưa đến một phút đồng hồ là có thể tới.

"Đừng nghĩ nhiều." Trần Trì xẹt qua anh ta, đi đến hướng cửa, "Không phải cậu muốn kết hôn sao? Lấy tư chất của cậu ở bộ phận khác có thể làm giám đốc."

Tổng Đăng ghen hờn nhìn trần trối, ôm văn kiện, bước theo sau, "Ngài muốn điều tôi đi?"

"Tự cậu suy xét."

Tổng Đăng thật sự suy xét, suy xét xong, anh ta cảm thấy đề nghị này rất tốt, anh ta khẳng định sẽ được làm việc nhẹ nhàng hơn so với hiện tại, tiền lương cũng không kém bao nhiêu, sau khi kết hôn càng có nhiều thời gian cho vợ và các con.

Nhưng trong lòng lại không thoải mái lắm.

Xem như anh ta là người cuồng công việc, lúc trước Trần Trì càng là một người cuồng việc hơn, chẳng phân biệt ngày đêm mà làm việc, cũng vì như vậy lúc trước anh ta mới nguyện ý đi theo Trần Trì, cảm thấy đi theo người như vậy rất có tương lai. Nhiều năm như vậy, anh ta biết rõ hình thức làm việc và thói quen của Trần Trì.

Chỉ là không nghĩ tới, Trì tổng lại nhẹ nhàng như vậy cho anh ta rồi đi như vậy.

.....

Hội nghị kết thúc đã gần 12 giờ đêm, Trần Trì cho Tổng Đăng đi về trước, gọi tài xế tới.

Ngoài cửa sổ hiện lên nhiều màu sắc, thành thị lộng lẫy.

Trần Trì không cảm thấy buồn ngủ, cách cửa sổ ngắm nhìn cảnh đêm.

Tài chính của Thẩm thị đã tụt dốc không phanh.

Nhưng mà không phải do C&S ra tay, mà là kế hoạch của em trai ruột Thẩm Mạch, Thẩm Thông bày ra.

Thẩm Thông muốn thừa dịp Thẩm Mạch ứng phó C&S không từ thủ đoạn cướp đi Thẩm thị, thậm chí không tiếc làm cho Thẩm thị chiết binh bại tướng.

Trần Trì khinh thường mà kéo khóa miệng.

Lúc này điện thoại của Tổng Đăng gọi tới.

"Trì tổng, trên Weibo có người làm sáng tỏ. Nói ngài là bạn học cao trung của Thôi Ôn, viết một bài viết để làm sáng tỏ mọi chuyện."

Giữa lòng mày Trần Trì nhảy dựng.

Trần Trì nhìn một lần bài viết làm sáng tỏ trên Weibo kia.

Bài viết Weibo kể chuyện giữa anh và Thôi Ôn lúc cao trung rất rõ ràng, cung cấp một số chứng cứ chứng minh năm đó hai người bọn họ "yêu sớm", bởi vì đã từng có khoảng thời gian xa nhau, cho nên sau này mới bị khai ra.

Trần Trì thông qua một chi tiết nhỏ nào đó nào đó, đoán được chủ nhân của bài viết này là Đỗ Khải Trình.

Anh đi đến mục bình luận. Nhìn thấy một comment dài, dùng một đồng dấu chấm than.

Buổi tối hôm nay ăn cái gì: Tắm ảnh ở nhà ăn kia!! Còn ở trong di động của tôi, đột nhiên nhớ ra một chuyện, khi sắp tới kì thi đại học, Trần Trì trước mặt toàn bộ nhà ăn đêm Thôi Ôn ôm đi! Lúc ấy một đám nữ sinh chúng tôi nhìn đến nổi hoa tâm nở rộ.

Tuy nhiên, chưa tới mấy ngày sau chúng tôi lại biết cậu ta phải đi nước ngoài, lúc trước bọn tôi đều nghĩ Trần Trì vứt bỏ Thôi Ôn, hơn nữa sau khi "sự kiện nhà ăn" phát sinh thấy giáo vô cùng giận dữ, một mình Thôi Ôn phải chịu giáo viên phê bình, đoạn thời gian ấy có không ít lời đồn đãi vớ vẩn. Nhiều năm qua đi như vậy rồi, hai người bọn họ lại một lần nữa ở bên nhau, cũng chưa từng quên nhau!!!

Trần Trì đem đoạn comment này nhìn tới nhìn lui, mãi cho đến khi điện thoại hết pin.

Thôi Ôn thấy được Weibo của Đỗ Khải Trình trước. Vốn dĩ chỉ là tiện tay click mở, sau khi đọc hết, chuyện năm đó giống như một bộ phim, thoáng hiện ở trước mắt.

Cô vì anh băng bó miệng vết thương, anh vì cô mua miếng giữ nhiệt cùng đường đỏ, những động tác nhỏ của bọn họ ở trên lớp học, bọn họ gặp nhau hiểu nhau.....

Thôi Ôn nằm trong ổ chăn, cảm khái vô hạn, cảm giác nhớ nhung Trần Trì càng trở nên mãnh liệt hơn.

Thói quen là một thứ đáng sợ. Đã hơn mười một giờ, cô lại ngủ không được, bởi vì anh không ở bên người. Anh cũng không nhắn tin tới, cũng không biết khi nào mới có thể nghỉ ngơi.

Thôi Ôn mơ hồ mà nghĩ, di động rung lên.

Cô vội click mở tin nhắn, một dãy số xa lạ.

【 Thì ra cô chính là Thời Ôn. 】

Thời Ôn nghi hoặc, càng xem càng cảm thấy quý dị. Bây giờ là nửa đêm, một tin nhắn đến từ số điện thoại không quen biết vậy mà có thể nói đúng tên cô.

Theo ngay đó, lại một văn kiện được chuyển đến.

Thời Ôn cảm thấy đây là virus gì đó, thời điểm muốn rời khỏi giao diện điện thoại, lại có tin khác phát tới.

【 Cô là bạn gái của Trần Tri, nói không chừng về sau sẽ kết hôn, tôi cảm thấy cần phải nói cho cô nghe một chút về bệnh tình của Trần Tri. 】

【 Tôi là bác sĩ tâm lý ở nước ngoài của anh ấy, George, hai năm đầu anh ấy vừa đến nước ngoài là do tôi tiến hành trị liệu. 】

Thời Ôn kinh hồn thất đảm. Không biết người gọi là bác sĩ tâm lý này làm sao có được phương thức liên lạc của cô.

Có điều, hai năm đầu tiên?

Trước Leon Trần Tri còn có một bác sĩ tâm lý khác?

Tên và cách nói chuyện như này, hình như là phụ nữ.

Thời Ôn do dự một hồi, vẫn không dám click mở văn kiện kia.

Cô suy nghĩ, thăm dò mà trả lời:

【 Tôi không cần biết. Cảm ơn. 】

George nhìn thấy tin nhắn này, nheo nheo mắt.

【 Cô cần phải biết, bệnh tình của Trần Tri đã từng rất nghiêm trọng, đều là bởi vì cô. Cô cần phải hiểu rõ anh ấy đã từng thống khổ cỡ nào bởi vì cô, cô còn phải hiểu hiện tại anh ta có khả năng vì cô mà tái phát lần nữa. 】

Hồ hấp của Thời Ôn ngừng một chút, nhìn đoạn tin nhắn kia tới lui vài lần.

Không đâu, sao có thể tái phát, khoảng thời gian này bọn họ ở bên nhau vui vẻ như vậy.

Thật nghiêm trọng, bởi vì cô mà rất đau khổ.....

Thật ra Thời Ôn rất muốn biết rốt cuộc mấy năm ở nước ngoài Trần Tri đã sống như thế nào.

Giấy giũa một phen, cô cắn chặt môi, cuối cùng vẫn mở văn kiện ra.

Thoạt nhìn là văn kiện bình thường.

Cô click mở một file word, bên trong là hồ sơ bệnh án của Trần Tri.

Ánh mắt của Thời Ôn dần dần tập trung lại, xem qua mấy dòng ghi chép.

Uể oải không phấn chấn, cảm xúc đi xuống, 30 tiếng đồng hồ khó có thể đi vào giấc ngủ, không muốn ăn uống..... Bệnh trầm cảm.....

Suốt một năm

Bệnh tình chuyển biến tốt đẹp..... Giấy giũa lại giấy giũa.....

Phát triển trở thành bệnh tâm thần.

Nóng và lạnh.

Thời điểm phát bệnh đập phá đồ vật, đã thương người khác, phát tiết năng lượng.

Thời điểm hậm hực đê mê áp lực, tự hại mình, không muốn gặp người khác.

Mất Thời Ôn cũng không chớp mà đi xuống từng dòng chữ, cô đột nhiên nhắm mắt lại không dám nhìn, tưởng tượng đến hình ảnh Trần Tri tự hại chính mình.

Tim đập trầm trọng như trống nổi, trên trán là một tầng mồ hôi lạnh. Cô mím chặt môi, chậm chậm chậm chậm mà mở mắt ra.

Một bờ vai của phụ nữ, vị trí ở ngực trở lên. Bên trái xương quai xanh có một vết sẹo dữ tợn.

Tiếp theo là hàng chữ nhỏ:

Đây là khi tôi trị liệu cho anh ấy, cảm xúc của anh ấy bị kích động nên đã lấy bình hoa ném tôi.

Một văn kiện với các loại "Chứng cứ" khác nhau, bằng hiện thực chân thật nhất chứng minh với Thời Ôn, Trần Tri đã từng là bệnh nhân tâm thần chân chính.

George đại khái không có kiên nhẫn chờ đợi, không ngừng gửi tin nhắn cho Thời Ôn.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Triền miên □

Editor: Mary (definitelynotmy)

Beta-er: Sel

【 Cô xem xong chưa? 】

【 Tôi gửi tin nhắn tới chính là muốn nói rằng, anh ấy đã từng bị bệnh rất nghiêm trọng. Hơn nữa trời sinh tính cách khuyết tật, cô ở bên anh ấy có thật sự gánh vác nổi hay không, đến lúc anh ấy phát bệnh lại dọa cô chạy mất, cô như vậy chính là giết chết anh ấy, còn không bằng hiện tại buông tay đi cho rồi. 】

【 Hai năm kia anh ấy vừa ra nước ngoài, đều là tôi ở bên anh ấy, tôi vì anh ấy trả giá rất nhiều, những ngày đêm đó, tôi biết rõ anh ấy nỗ lực đến cỡ nào mới có thể kiềm chế chính mình. 】

【 Anh ấy vô cùng cố chấp, đã muốn ai đó hay muốn hoàn thành việc gì chẳng sợ vỡ đầu chảy máu cũng muốn kiên trì đến cùng. Tôi nghe anh ấy nói, lúc trước là cô từ bỏ anh ấy, tôi thật sự không cho rằng cô còn có thể tiếp tục ở bên anh ấy. 】

Thời Ôn hiểu rõ bệnh của Trần Tri. Cô có thể tưởng tượng được lúc ấy anh có bao nhiêu đau khổ, bao nhiêu dằn vặt.

Cô cảm thấy đau lòng, lại biết chút đau đớn này không sánh được với một phần ngàn lúc trước của anh.

Tin nhắn của George vẫn tiếp tục gửi đến.

Mới đầu Thời Ôn còn cho rằng cô ta thật sự lo lắng cho Trần Tri, cô còn nghĩ phải làm như thế nào mới có thể thuyết phục cô ta an tâm để Trần Tri ở bên mình, nhưng nhìn nhìn lại, phát hiện ra cái gì đó kì lạ.

【 Cô biết Leon không? 】

Thời Ôn gửi đi một tin nhắn.

Bên kia hồi lâu không trả lời.

Thời Ôn lại hỏi.

【 Anh ta là bác sĩ tâm lý của Trần Tri. Cô có thể nói trước với tôi, là cô phải rời đi trước, hay là Trần Tri đổi cô thành bác sĩ khác không? 】

【 Tôi rời đi trước. 】 Bên kia rất nhanh đã trả lời lại.

Thời Ôn mím chặt môi.

【 Cô bỏ rơi anh ấy, vậy chúng ta không có gì để nói. Cảm ơn văn kiện của cô. 】

Nhưng những lời này của cô giống như chọc phải vảy ngược của George, đối phương liền tiếp gửi tin nhắn tới.

【 Tôi bỏ rơi anh ấy?! Rõ ràng chính là cô bỏ rơi anh ấy! 】

【 Cô để mặc anh ấy ra nước ngoài, cô đổi số di động không liên hệ với anh ấy, anh ấy trở nên người không ra người quỷ không ra quỷ đều là bởi vì cô! 】

【 Cô dựa vào cái gì nói tôi?! Chẳng qua cô chỉ biết anh ấy sớm hơn tôi mấy năm. Cô đã làm gì cho anh ấy?! 】

【 hai năm đó anh ấy đau khổ nhất, là tôi ở bên anh ấy, nếu không phải tôi chăm sóc, anh ấy có thể đã sớm không còn ở trên thế giới này! 】

Tay Thời Ôn cầm điện thoại siết chặt lại, môi trở nên trắng bệch.

Lúc này cô bỗng phát hiện, cô cũng rất hoảng loạn. Trần Trì lo lắng mình lại phát bệnh lần nữa, bị bóng ma tâm lý do bệnh tâm thần gây ra.

Mà cô, bị khuôn mặt lo lắng tự trách của anh ám ảnh, bị Thẩm Mạch xuất quỷ nhập thần không biết khi nào lại xuất hiện làm cho ám ảnh.

Nhưng tất cả hoảng loạn, lo lắng đều là vì bọn họ yêu nhau.

Thời Ôn cảm thấy rất mệt mỏi, cô lại nghĩ tới mấy năm nay Trần Trì có bao nhiêu mệt mỏi. Cô muốn xoa xoa tóc của anh, sờ sờ gương mặt anh, nói cho anh biết hiện tại chúng ta đều sống rất tốt.

Cô cuộn người ngồi ở trên giường, tấm chăn ấm áp, hô hấp mềm mại tản ra, cô chỉnh đốn cảm xúc lại, nghiêm túc đánh chữ.

【 Tôi không biết có nên cảm ơn cô đã trị liệu giúp anh ấy trong hai năm kia hay không, bởi vì dù loại hành động của cô hiện tại làm tôi cảm thấy, cô đối với bệnh nhân của mình có một loại tình cảm mà bác sĩ không nên có. Tôi không biết cô vì loại tình cảm này trong hai năm kia có dẫn Trần Trì đi sai đường hay không. 】

【 Nhưng tôi hiểu rõ một chuyện, tôi không chỉ biết Trần Trì sớm hơn cô mấy năm, trước khi cô xuất hiện, tôi còn giúp Trần Trì băng bó vết thương. Anh ấy có thể nhìn qua hai năm kia chủ yếu là do anh ấy có muốn nhìn hay không thôi. Nhưng chuyện này là hiển nhiên, vì để thấy tôi lần nữa, anh ấy nguyện ý làm tất cả. Bằng không sợ rằng bác sĩ và bệnh viện nào cũng không ép anh ấy tiếp nhận trị liệu được. 】

【 Tôi chấp nhận toàn bộ con người của anh ấy, tôi cũng tin anh ấy ở bên tôi là an toàn nhất. Nếu cô thật sự vì lo lắng cho người từng là bệnh nhân của cô mới tìm đến tôi để nói chuyện, vậy xin cô hãy yên tâm. Nhưng tôi cũng cảm thấy cô nên nghiêm túc suy nghĩ, cô đối với bệnh nhân của mình, rốt cuộc là có loại tình cảm gì, không cần tự đẩy mình xuống vực sâu. 】

Thời Ôn ấn tắt di động, xốc chăn lên xuống giường, cô từ từ đầu giường lấy ra chìa khóa của phòng Trần Trì. Đây là chìa khóa dự phòng lúc trước Trần Trì đưa cho cô.

Bây giờ là 12 giờ khuya, Nhạc Cẩm đã nghỉ ngơi. Thời Ôn xò dép lê, tay chân nhẹ nhàng đi ngang qua phòng Nhạc Cẩm, lại chậm rãi mở cửa phòng ra.

Cửa nhà được đóng lại cẩn thận, Thời Ôn đứng trên hành lang, nhẹ nhàng thở ra, xoay người mở cửa nhà của Trần Trì.

Trong nhà một mảnh đen tối, Trần Trì vẫn chưa trở về. Thời Ôn thở dài, mở đèn lên, đi phòng bếp bật ấm nước.

Cô cầm ly nước trong tay, cái miệng nhỏ uống từng ngụm.

George không gửi thêm tin nhắn nào.

Khoá cửa vang lên một chút. Đôi mắt Thời Ôn bỗng bừng sáng lên, cô chống xô pha đang muốn đón anh, cuối cùng do dự một chút, bước xuống xô pha đã không kịp, cô nhìn chung quanh, cũng không biết nghĩ như thế nào, nằm ngã vào trên xô pha, nhắm mắt lại làm bộ đang ngủ.

Trong đầu Trần Trì đều là đoạn bình luận kia trên Weibo. Sau sự kiện trong nhà ăn, Thời Ôn một mình nhận phạt như thế nào, còn gặp phải mấy lời đồn đãi vô văn, chịu đựng nhiều như vậy.....

Anh đứng ở đường đi một hồi lâu, anh muốn gặp cô. Nhưng bây giờ chắc cô đã sớm đi ngủ. Cuối cùng anh vẫn áp xuống cổ xúc động kia.

Vì thế, thời điểm trong tâm mắt xuất hiện một cô gái nằm trên xô pha làm anh hoảng hốt một hồi.

Khi phản ứng lại, Trần Trì nhanh chóng thay giày, lại sợ đánh thức cô nên khẽ khàng bước từng bước nhỏ lại gần.

Thời Ôn an tĩnh mà nằm ở kia, mặc đồ ở nhà giản dị đơn sắc, tóc nhu hòa tản ra ở bên cạnh, làn da trắng nõn nhu thuận.

Trần Trì xuống sàn gỗ bên cạnh cô, thân thể mệt mỏi bỗng nhiên có nơi nghỉ ngơi. Anh nhẹ nhàng dựa vào bên xô pha, nhìn nhan sắc khi ngủ của cô.

"Ôn Ôn....." Anh thấp giọng gọi.

Một hồi lâu, lại nhẹ giọng gọi cô một tiếng.

Thời Ôn giả bộ ngủ hoàn toàn là ý tưởng trong nháy mắt, vốn dĩ không muốn nghe lén anh nói gì. Nhưng giả bộ ngủ một hồi lâu, chỉ nghe anh kêu tên mình, đột nhiên lại không muốn lên tiếng.

Đang do dự có nên mở mắt hay không, anh bỗng nhiên nói: "Anh biết hết rồi."

Biết cái gì?

Thời Ôn gắt gao nhắm mắt lại.

Trần Trì dựa trán trên sô pha, âm thanh nặng nề rầu rĩ, "Em không nói cho anh....."

Giọng nói ngập tràn ảm ức.

Thời Ôn vừa nghe anh nói như vậy liền chịu không nổi. Không nói cái gì cho anh làm anh ảm ức như vậy?

"Em đáng lẽ nên nói cho anh nghe tất cả, anh là bạn trai của em. Em đáng lẽ nên nói ra uất ức của mình, nói cho anh biết em bởi vì chuyện ở nhà ăn mà bị phạt, bị phê bình....."

Trần Trì nhắm hai mắt, mày nhăn càng sâu, tiến đến vòng eo của cô cọ cọ.

Lông mi Thời Ôn run rẩy, mở mắt ra, mắt chỉ vừa nhìn thấy trần nhà lại lập tức nhắm lại.

Hô hấp của Trần Trì dần dần thả lỏng, cô nhìn không được lại mở mắt ra một chút, thấy đầu của anh thì gạt mình, lập tức khép lại.

Thời Ôn mặc áo ngắn tay cùng quần dài, cánh tay để trên rìa sô pha, ban đêm thời tiết phiếm lạnh, Trần Trì muốn ôm cô về giường, mới vừa cầm cánh tay cô, phát hiện thân thể của cô có chút lạnh.

Dựa theo lịch làm việc và nghỉ ngơi của cô, đã nằm ở đây ngủ hơn một giờ, không biết có sinh bệnh hay không.

Môi mòng của Trần Trì mím chặt, nghĩ đến cô ngủ quên ở đây là vì đợi mình, tâm lại mềm đến rồi tỉnh rồi mù.

Anh cúi người, ở môi cô lưu lại một nụ hôn. Thường ngày thấy cô ngủ ở trên sô pha, khi anh ôm cô về phòng sẽ lưu lại một nụ hôn, chỉ là chạm môi vài phút, bởi vì sợ đánh thức cô nên không tiến sâu vào.

Nhưng hôm nay Trần Trì không nhìn được. Các loại cảm xúc khắc vào xương cốt, cả người anh vừa ngứa lại đau, dựa vào bản năng vươn đầu lưỡi liếm liếm môi cô, mềm nhẹ đẩy phiền môi cô ra, câu lấy đầu lưỡi cô.

Anh cần phải cảm nhận độ ẩm và khí tức của cô.

Ôn Ôn của anh, mặc kệ anh làm gì cuối cùng đều sẽ tha thứ cho anh, là cô gái dùng tất cả ôn nhu để đối đãi với anh, bọn họ xa cách một lần đến tận bảy năm, cô hiện tại vẫn của anh, cô trong tương lai cũng sẽ là của anh, độ ẩm của cô, hơi thở cô, khi cô cười, cô ôn nhu, tất cả mọi thứ của cô.....

Thân thể Trần Trì nóng bỏng, hô hấp tăng thêm, cái hôn mềm nhẹ ở môi bất tri bất giác càng ngày càng triền miên, càng ngày càng nóng hổi.

Thẳng đến một tiếng kêu rên vang lên trong không khí.

Anh đột nhiên hoàn hồn, lùi người lại, bắt gặp đôi mắt nhu nhuận ngập nước của cô.

Một bàn tay của anh còn chống ở bên đầu cô, hô hấp cực nóng, có chút chật vật, "Thật xin lỗi..... Đánh thức em rồi."

Thời Ôn cười thành tiếng. Lúc này anh mới chú ý tới đáy mắt cô một chút buồn ngủ cũng không có.

Cô lại đột nhiên giơ tay câu lấy cổ anh, một cái hôn đáp ở trên môi anh, "Mừng anh về nhà, em rất nhớ anh,"

Trong nháy mắt kia, bên tai Trần Trì giống như có pháo hoa đang nổ tung, rục rờ như đáy mắt lộng lẫy của cô.

Thời Ôn đem phản ứng của anh thu vào đáy mắt.

Bạn học Trần Trì của cô, thật sự rất thích cô.

Cô nhắm mắt lại, học theo động tác của anh, không thuần thục mà xâm nhập vào trong miệng anh.

Người đàn ông của cô, thích cô như vậy, cô nhất định phải ôn nhu mà yêu anh.

Cảm xúc đặc sệt lên men, bọn họ gắt gao ôm lẫn nhau, trao cho nhau tình yêu nồng cháy, lưu lại hơi ấm trên người của người kia.

Thời Ôn áp trên ở sô pha, Trần Trì đè nặng cô, dùng sức mà đòi lấy, một bàn tay lót ở cổ cô, một bàn tay bất tri bất giác ở trên người cô vuốt ve.

Quần áo không biết khi nào đã bị xốc lên, cảm xúc mềm nhũn tình tứ vương trên đầu ngón tay. Động tác của anh hơi khựng lại, nhưng cũng không dời đi.

Trần Trì nhớ rõ, nhớ rõ bảy năm mỗi lần cùng cô tiếp xúc thân thể. Mỗi lần như vậy cũng không mang theo mục đích, chỉ là bản năng, bản năng của anh muốn tới gần cô, chạm đến cô.

Lỗ tai của cô, cổ của cô, cánh tay và bàn tay của cô, còn có năm ấy anh ôm cô lên xe máy, góc váy của cô phiêu đảng, anh giúp cô dịch góc váy, đầu

ngón tay xẹt qua đùi cô.

Khát khao chiếm hữu cô điên cuồng nảy sinh, tình cảm và dục vọng đơn giản là từ cô mà ra, cũng chỉ dành cho cô.

Trần Trì mở mắt ra, nhìn chằm chằm người dưới thân, lông mi cô rung động, gương mặt của cô ửng đỏ. Anh nhẹ nhàng vuốt ve, nhìn biểu tình của cô, đầu ngón tay phác hoạ cảm xúc, nhưng ánh mắt của cô lại vô cùng nóng bỏng.

Cô ngượng ngùng mà rụt rụt bả vai, lỗ tai hồng đến nhỏ ra nước.

Trần Trì nhìn thấy phản ứng của cô, đầu nõ tung, trong lòng mềm mại, dục vọng chiếm hữu điên cuồng đè nặng da đầu, giống như một cái van mở ra.

Anh dồn dập mà đoạt lấy hơi thở của cô, động tác xoa ấn mềm nhẹ tăng thêm, tiếng cô rên rỉ tràn ra giữa môi răng hai người, lại càng kích thích anh, làm thần trí của anh trở nên điên cuồng.

Thẳng đến khi tay anh chuyển xuống quần đùi của cô, hơi dừng lại. Hô hấp của anh thô nặng, tầm mắt thâm thúy sâu thẳm nhìn cô.

Cô đang phát run, cô sợ hãi nhưng cũng rất khẩn trương.

Trần Trì buông tay ra, hít từng hơi ở cổ cô. Thời Ôn phát hiện anh dừng lại, chậm rãi mở mắt ra.

"Em....."

Âm thanh xuất khỏi miệng trở nên khàn khàn.

Trần Trì chống cánh tay, liếm đi nước bọt ở khóe môi của cô, "Không cần ép mình, sợ sẽ không làm."

Thời Ôn đúng là đang sợ hãi, nhưng nghĩ đến là cùng anh, cô liền cảm thấy rất an tâm, cũng không đáng sợ như vậy.....

Cô nằm trên sô pha, cảm thấy nói ra có chút thẹn thùng, nhưng không chờ cô mở miệng, cửa phòng bị gõ vang lên.

Thời Ôn sợ tới mức rụt cả người vào trong lòng Trần Trì.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Hôn em không đủ ☐

Editor: Mary (definitelynotmy)

Beta-er: Sel

Đêm đã khuya, tiếng đập cửa vô cùng đột ngột, từng tiếng từng tiếng càng ngày càng vang.

Nhiệt độ trên người Trần Trì còn chưa tản ra, bởi vì Thời Ôn sợ hãi mà ngừng lại là một chuyện, bị người khác đánh gãy lại là một chuyện khác.

Anh trầm mắt, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, tầm mắt âm lãnh quét về phía cửa.

Tiếng đập cửa vẫn tiếp tục, càng ngày càng vang.

Thời Ôn nhìn về phía cửa, tim đập nhanh vì đột nhiên có người gõ cửa lúc nửa đêm.

..... Là Nhạc Cẩm sao?

Cô cảm cánh tay Trần Trì, nhỏ giọng nói: "Có thể là Nhạc Cẩm."

Cô gái kia đã trở lại?

Đầu lưỡi Trần Trì liếm liếm hàm răng, có chút bực bội.

Thời Ôn nhanh chóng sửa sang quần áo, vòng qua bàn đi mở cửa.

Trần Trì nhắm nửa mắt, trong lòng chỉ có một ý niệm——

Chuyển nhà.

Bọn họ cùng nhau dọn về chung cư lúc trước của anh.

Trần Trì chỉ tưởng tượng như vậy, nhưng ý niệm vừa nghĩ ra liền không thể thu hồi lại.

"Trì tổng——"

Một tiếng kêu truyền đến từ cửa, Trần Trì hơi sững người, nửa giây sau mới phản ứng lại, ánh mắt đầu tiên là nhìn lại quần áo của Thời Ôn, thấy không có vấn đề gì mới đổi sắc mặt nhìn về phía người đàn ông ở cửa.

Tâm trạng của anh không tính là tốt, cũng không có tâm tình khách sáo với người đàn ông này.

Người đàn ông đổ một thân mồ hôi, "Trợ lý Phương nhờ tôi nói với anh, Thẩm tổng phải làm giải phẫu, cần có người nhà ký tên, tôi không gọi điện cho anh được nên mới tới đây, anh nhanh cùng tôi đi một chuyến đến bệnh viện đi."

Thời Ôn sững sốt, nhìn về phía Trần Trì, biểu tình của anh sững lại cũng chỉ vồn vện có một giây.

"Người của Thẩm gia đâu?" Trần Trì dựa vào tường, mặt mày nhợt nhạt.

"Trì tổng, thật sự sắp không kịp nữa rồi, bác sĩ nói không thể kéo dài."

Người đàn ông nhìn đồng hồ, nghĩ đến lời Y Thư nói lập tức khom lưng hướng Thời Ôn: "Cô Ôn, cô giúp tôi khuyên nhủ cậu ấy đi."

Trần Trì trầm mặt, che ở trước người Thời Ôn, biểu tình lạnh nhạt, "Tìm người của Thẩm gia đi."

Người kia sững lại, lau mồ hôi, "Thẩm tổng đã sớm trở mặt với Thẩm gia, mười mấy năm đều như vậy!"

Thời Ôn bị bộ dáng lo âu của người đàn ông kia chạm tới, cũng luống cuống, mặc kệ nói gì thì bà ta vẫn là mẹ ruột của Trần Trì, hơn nữa, cũng là mạng người.

Cô kéo lấy góc áo Trần Trì, "Trần Trì, anh đi ký tên đi. Mặc kệ như thế nào, bà ấy cũng là..... Lần đó phòng thí nghiệm nổ mạnh anh bị thương, bà ấy cũng tới ký tên."

Trần Trì cùng Thời Ôn nhìn nhau một hồi, cuối cùng cúi đầu hôn hôn cái trán của cô, "Về phòng của anh ngủ đi, anh đi nhanh về nhanh."

Thời Ôn vội vàng lắc đầu, nghi ngờ mà nhìn người đàn ông ngoài cửa.

Ai biết anh ta có phải kẻ lừa đảo hay không, lỡ ở dưới không phải chỉ có một người chờ thì sao.

Trần Trì nhìn ra cô đang băn khoăn, trấn an: "Anh đã thấy người này rồi, là người của Thẩm Mạch, đừng lo lắng, ngoan, đi về ngủ trước đi."

Thời Ôn nghe vậy, cũng không dám trì hoãn, dù sao cũng là mạng người.

Trần Trì rất nhanh liền rời đi, thân ảnh biến mất ở chỗ ngoặt của hành lang. Thời Ôn đóng cửa lại, ghé vào trên cửa sổ nhìn anh. Trước khi lên xe anh còn ngẩng đầu nhìn cô một cái.

Thời Ôn nằm ở trên giường của Trần Trì, không cảm thấy buồn ngủ, nghịch di động.

Trần Trì đúng là "đi nhanh về nhanh", hơn nửa giờ sau, anh đã trở về, đáng vẻ mệt mỏi, sắc mặt không thay đổi.

"Sao còn chưa ngủ?" Thanh âm của anh mang theo vẻ ủ rũ.

"Không thấy buồn ngủ." Cô nói, chậm rãi hỏi: "Bà ấy làm sao vậy?"

"Bệnh tim." Anh cúi áo khoác, vắt ở trên cánh tay, nói: "Đang làm phẫu thuật."

Thời Ôn ngồi dậy.

Trần Trì: "Ngủ trước đi, anh đi tắm rửa."

Trần Trì tắm rửa xong, ở phòng khách sấy khô tóc rồi mới trở về phòng.

Phòng mở một bóng đèn ngủ, ánh sáng mờ lung. Anh nhẹ nhàng nằm xuống trên giường, Thời Ôn nghiêng người tới gần, cánh tay anh duỗi ra ôm cô.

"Anh không có cảm giác gì." Giọng nói và hơi thở của anh rất gần, "Em không cần lo lắng."

Thời Ôn duỗi tay vòng lấy eo anh ôm sát, anh rũ mắt nhìn cô, khép mắt lại, thanh âm trầm thấp, "Ôn Ôn, chúng ta cùng nhau dọn về chung cư được"

không?"

Thời Ôn chậm rãi mở mắt ra, chớp vài cái, "Ý anh là, chung cư trước kia anh ở sao?"

Anh vuốt tóc cô, "Ừm."

Thời Ôn mím môi, nghĩ đến Nhạc Cẩm có chút do dự, "Nhưng Nhạc Cẩm phải làm sao bây giờ....."

Động tác của anh hơi khựng lại, vốn dĩ cho rằng cô chỉ biết thẹn thùng, sau đó sẽ đáp ứng, không nghĩ tới còn có Nhạc Cẩm.

Trần Trì nhú mày, "Cô ta ở một mình không được sao?"

Thời Ôn rói rầm, "Bọn em chia đôi tiền thuê nhà, hơn nữa cô ấy ở một mình sẽ rất cô đơn, bọn người Đồng Đồng đều là hai người ở cùng nhau....."

Trần Trì nghe vậy cảm thấy cô thật sự không thể mặc kệ Nhạc Cẩm, kéo mí mắt xuống, chậm rì rì nói: "Chúng ta kết hôn mới được sao?"

Thời Ôn tròn tròn mắt, biểu tình kinh ngạc.

Trần Trì ý thức được mình nói gì đó, yên lặng hai giây, nói: "Ngủ đi."

Anh tắt đèn ngủ, ôm cô.

Thời Ôn nghe câu nói kia tâm loạn đầu cũng loạn, đôi mắt ở trong đêm đen bất an nháy nháy, nào còn tâm tư để ngủ.

Trần Trì cũng không muốn ngủ, mặt không biểu tình nhìn trần nhà.

Anh biết người tên Nhạc Cẩm kia không thích mình, còn luôn coi mình như tên biến thái. Về sau thời gian anh và Ôn Ôn ở bên nhau khẳng định sẽ còn ít hơn hiện tại..... Nói không chừng trời vừa tối cô ta liền sẽ kêu Ôn Ôn trở về.

Trần Trì trầm mắt, ôm sát Thời Ôn. Thân mình Ôn Ôn mềm mại làm anh không muốn buông tay, muốn đem cô nhập vào trong xương cốt.

Anh đem mặt chôn ở cổ cô, rốt cuộc nhịn không được, lười biếng nói: "Em không cảm thấy anh ở một mình cũng sẽ cô độc sao?"

Thời Ôn từ suy nghĩ đang bay tán loạn rút về, nghe vậy khước miệng cong lên, ý cười nồng đậm, ôn nhu nói: "Không phải em đang ở bên anh sao? Chúng ta ở đối diện nhau, anh muốn tìm em lúc nào cũng được mà."

Trần Trì bất mãn mà bấu môi dưới, uể oải nói: "Em là bạn gái anh, vì sao cô gái kia cứ muốn giữ chân em lại?"

Thời Ôn nghe anh nói như vậy không biết nên phản ứng như thế nào, cô cảm thấy có chút buồn cười, nhưng cô biết lúc này không thể cười.

Trần Trì ở cổ cô cọ vài cái, lại dùng sức ngửi, chưa được bao lâu liền hôn miệng cô một chút.

"Em thích anh không Ôn Ôn?"

Thời Ôn nghiêm túc nói: "Thích."

Anh nhẹ nhàng cắn ở động mạch cổ, hàm hồ nói: "Vậy sao em có thể nhẫn tâm để anh một mình được chứ?"

Thời Ôn: "....."

Cuối cùng anh dùng sức cắn cô một ngụm, "Em đúng là người phụ nữ tàn nhẫn."

Thời Ôn bị anh lấn lộn như vậy, nghe giọng nói lên án của anh có chút uất ức, mềm lòng đến chảy nước.

Đã tách ra bảy năm..... Anh vẫn dính người như vậy, khẳng định là muốn cô luôn ở bên anh.

Trần Trì liếm liếm đầu răng nhàn nhạt, cả người dính cô, nói: "Anh có một người bạn, tên là Thiệu Hành. Anh ta đối với chuyện tình cảm có rất nhiều kinh nghiệm, anh ta nói với anh, một người phụ nữ nếu....."

Giọng nói của anh hơi khựng lại, nghĩ đến Thiệu Hành gọi là chuyên gia tình cảm sau khi về nước cũng không giúp được gì cho mình, nháy mắt cảm thấy lời này không có tính thuyết phục, không có hứng thú nói tiếp.

Thời Ôn nghe được lời này xoay chuyển đôi mắt, "A —— cho nên kịch bản lúc anh mới vừa về nước đều là học từ anh ta ra? Vậy gia sư tình cảm này của anh không đáng tin cậy rồi."

Còn không có đăng cấp bằng Trần Trì lúc học cao trung đâu.

Anh đồng tình, "Đúng vậy."

Trần Trì biết rõ sau khi về nước là cơ hội duy nhất để bọn họ quay lại với nhau. Lúc học cao trung anh vẫn luôn thuận theo bản năng, không từ thủ đoạn để đến gần cô, nhưng sau khi về nước anh không dám, cái gì cũng không dám làm, cái gì cũng có thể đánh cược, bởi vì một khi làm ra việc gì sai lầm, anh sẽ mất đi cô, đây là việc duy nhất anh không thể chấp nhận được.

Cô là bảo bối trong tay, anh không dám giống như lúc cao trung dùng mảnh khoe bịp người, không dám giữ quá chặt, anh cũng không cảm quá lỏng, cho nên anh mới đem toàn bộ hi vọng trao cho Thiệu Hành, chỉ mong lần này bọn họ có thể đường đường chính chính nắm lấy tay nhau, dùng cách đúng đắn để đi trên con đường ổn định nhất, bọn họ sẽ mãi mãi bên nhau.

Trần Trì nghĩ vậy, đột nhiên hơi ngừng lại, thân mình áp về phía cô, "Em đã sớm biết mục đích của anh?"

Thời Ôn nhớ lại, xém chút cười ra tiếng.

Giữa mày của anh nhăn lại, cảm thấy không ổn.

Hai người đã thích nghi với bóng đêm, tầm mắt dần dần rõ ràng, Thời Ôn ngẩng mặt nhìn anh, cười nói: "Hôm Vương Đình kết hôn anh có uống say, sau đó....."

Cô cố tình dừng một chút, mỉm cười, gần từng chữ một nói: "Hiện tại tôi biến thành bộ dạng cô ấy thích, tôi sẽ làm cho cô ấy yêu tôi....."

Sắc mặt của Trần Trì khẽ biến, tuy anh không nhớ rõ mình nói qua những lời này, nhưng cái này quả thật đều là suy nghĩ lúc trước của anh.

Thời Ôn tiếp tục nói: "Tôi sẽ trở thành người mà cô ấy không thể vứt bỏ."

Nói xong câu này, tim cô chợt đập nhanh hơn, ý cười phai nhạt một chút.

Mà Trần Trì sớm đã bị cô chọc tới, ngồi dậy nguy hiểm mà nhìn cô, thấp giọng hỏi: "Buồn cười sao?"

Thời Ôn nghĩ được mùi nguy hiểm. Anh ở phía trên cô, đêm tối vô biên, nhìn không ra bất cứ thứ gì, giờ phút này toàn bộ thế giới của cô ước chừng chính là anh.

Cô không biết anh sẽ làm ra việc gì, làm tới bước nào, không tự giác nhìn đồng hồ dạ quang.

Đã trễ thế này rồi.

Cô đang nhìn xuống, Trần Trì bỗng nhiên cúi đầu lấp kín môi cô, mổ vài cái, âm cuối nhẹ kéo lên, "Còn dám cười nhạo anh, Ôn Ôn của anh hoá ra cũng ác liệt như vậy à?"

Anh hôn càng ngày càng sâu.

Thời Ôn phát hiện anh thật sự rất thích hôn cô, bọn họ quay lại không bao lâu cũng không biết đã hôn bao nhiêu lần rồi, dù sao mỗi ngày anh đều phải hôn.

Nhưng Thời Ôn biết nụ hôn hôm nay không giống như vậy, từ trên sofa đã khác biệt rồi, cô lại liếc mắt nhìn đồng hồ.

Thật sự quá muộn.....

Nhưng mà lần này hẳn là không có ai gõ cửa.

Cơ mà ngày mai cô còn phải khiêu vũ.

Thời Ôn nghĩ đến gì đó né tránh anh.

Môi cô đột nhiên dôi đi, độ ẩm biến mất, Trần Trì sững sốt, con ngươi u ám trầm thấp, chớp mũi cọ gương mặt cô.

Thời Ôn ôm mặt anh, giọng nói nghiêm túc, "Hôm nay anh làm việc bao lâu?"

Trần Trì cứng lại.

"Sinh hoạt của anh vất vả lắm mới bình thường lại một chút." Cô đẩy ngực anh, muốn đem anh đẩy đến trên giường, "Nhanh đi ngủ thôi, hôm nay mở hộp đến tận 12 giờ, chắc chắn rất mệt."

Anh không có cách nào khác, nằm trên giường một hồi, chưa đã thèm mà liếm liếm khóe miệng, lại dán lên cô lần nữa, dựa vào cổ cô, "Hôn em không đủ."

Mặt Thời Ôn đỏ lên.

Anh cọ cọ, hạ giọng, "Ôn Ôn môi em mềm với thơm quá, hôn như thế nào cũng không đủ."

Lỗi tai Thời Ôn cũng đỏ, may mắn đèn đã tắt, ngượng ngùng giận dỗi liếc anh một cái, muốn xoay người đưa lưng về phía anh, anh ý thức được, lập tức ôm sát cô, bất mãn nhũn mày, "Chúng ta chỉ có buổi tối mới ở chung, em còn không muốn gần gũi với anh, em cũng không muốn ở cùng anh, nhẫn tâm quá."

Thời Ôn: "....."

Phòng tốiมืด, một giường chần gối, còn có cô mềm mại kề bên.

Anh hít vào hương thơm của cô, thanh âm thực nhẹ, "Không muốn rời xa em."

Thời Ôn hoàn toàn mềm lòng.

..... Thật xin lỗi Tiểu Cẩm.

Trẻ nhỏ biết khóc có đường ăn đúng là có đạo lý. Cô thật sự chịu không nổi khi Trần Trì nói những lời như vậy.

Ở trong lòng Thời Ôn nói rất nhiều lời giải thích với Nhạc Cẩm, mới nhỏ giọng nói: "Trần Trì, chúng ta cùng nhau về chung cư ở đi."

Dứt lời ba giây, người bên cạnh cũng chưa phản ứng.

Cô kinh ngạc nhìn qua, lặng im một lát, ý thức được anh ngủ rồi.

Trong đêm đen, làn da của anh có loại cảm giác trắng nõn độc đáo, hình dáng tóc cùng khuôn mặt mơ hồ, tựa như ảo ảnh trong mộng, bất cứ lúc nào cũng có khả năng tan đi.

Thời Ôn lẳng lặng nhìn anh, yên lặng suy nghĩ, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện của Thẩm Mạch.

Anh thật sự không để ý sao?

Nhưng mà, nếu Thẩm Mạch thật sự xảy ra chuyện, trên thế giới này anh sẽ không còn người thân nữa. Tốt xấu gì cô cũng còn có một người chị.....

Thời Ôn đau lòng mà đặt tay trên tóc của anh, mặt dựa vào ngực anh, tiếng tim đập rõ ràng bên tai.

Một thân đồng phục biến thành tây trang gầy da, đây đều là anh, mỗi một dáng vẻ đều là anh.

Cô mong rằng vạn vật đều có thể đối xử ôn hoà với anh, dù chỉ một chút cũng được.

"Em sẽ luôn ở bên anh, không cần lo lắng gì cả, chỉ cần hạnh phúc."

- - - - -

Sel: *Vậy là đã xong chương 100 của Bệnh Chiếm Hữu rồi, còn 8c nữa thôi là sẽ hoàn. Cảm ơn definitelynotmy edit với chị từ chương 50 đến 100 để truyện được nhanh chóng hoàn thành, và cũng cảm ơn mọi người đã ủng hộ mình trong suốt thời gian qua.*

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101

Edit: Sel

Thời điểm Thời Ôn thức dậy đã 8 giờ sáng, Trần Trì đã không còn ở trên giường, chỗ anh nằm cũng sớm trở nên lạnh lẽo.

Trên bàn trà ngoài phòng khách có bữa sáng mà Trần Trì chuyển bị cho cô, trong lòng Thời Ôn ấm áp, vừa cắn bánh bao vừa xem di động.

Có mất cuộc gọi nhờ cùng vài tin nhắn chưa đọc.

Ban đầu cô còn tưởng là George, click mở mới phát hiện hoá ra là Nhạc Cẩm.

Sớm như vậy đã dậy rồi?

Bánh bao trên bàn cũng đủ cho hai người ăn, Thời Ôn ăn nốt bánh trong tay ăn mình sau đó đi ra mở cửa phòng.

Cửa phòng đối diện vẫn còn đóng, Thời Ôn đi qua gõ gõ.

Không lâu sau cửa mở ra, Nhạc Cẩm trừng mắt nhìn cô, "Cô là ai vậy?"

Thời Ôn bật cười, "Là bạn cùng phòng của cậu."

Nhưng mà không lâu sau nữa sẽ không còn là bạn cùng phòng.....

Nhạc Cẩm cười nhạo, "Tôi nhìn đi nhìn lại cũng thấy không phải, tôi cũng đã báo mất tích rồi, cậu đừng nghĩ giả danh thay thế."

Thời Ôn thờ dãi, kéo lấy cô ấy, "Được rồi, chúng ta ăn sáng đi. Trần Trì làm xong rồi."

"Minh không đi!"

"Trần Trì đi làm từ sớm rồi, chỉ có hai chúng ta ăn thôi."

Nhạc Cẩm mắt lé liếc cô một cái, dong dong dài dài một hồi mới vào nhà.

"Các cậu làm rồi?" Nhạc Cẩm chậm rì rì hỏi.

Thời Ôn đang uống sữa bò thiếu chút nữa phun ra tới, "Hả?"

"Hả cái gì! Đừng có giả ngu với mình!"

Mặt Thời Ôn nóng lên, cúi đầu cắn một miếng trứng chiên, "Không có..... Cậu đừng nói bừa."

"Đm??" Nhạc Cẩm thanh âm giương lên, "Không phải hôm qua hai người ngủ trên cùng một cái giường à?"

Thời Ôn gât đầu như gà con mổ thóc.

Nhạc Cẩm bánh bao cũng không ăn, ném lại vào mâm, "Cục cưng, chia tay đi! Người đàn ông này cũng chỉ được cái về ngoài thôi chứ có làm ăn gì được đâu!"

"Cậu, cậu nói cái gì vậy?" Thời Ôn muốn vì Trần Trì giải thích, nhưng không biết giải thích như thế nào.

"Anh ta cùng cậu ngủ cả một đêm cũng chưa động đến cậu, còn không phải không được thì là cái gì?"

Cô đỏ mặt giải thích, "Anh ấy..... có chạm vào mình."

Nhạc Cẩm thờ hốc vì kinh ngạc, "Vậy càng có vấn đề, anh ta đã chạm vào cậu rồi, còn có thể nhịn xuống không tiến hành đến bước cuối cùng được à, tuyệt đối có vấn đề! Tiểu Ôn, tin tưởng mình, cho dù các cậu yêu nhau, nhưng không có tình dục là không được!"

Thời Ôn không nghĩ giải thích, cạn lời mà liếc cô nàng một cái. Nghĩ đến cái gì, miệng nhỏ uống sữa bò, nói: "À thật ra còn một chuyện nữa mình muốn nói với cậu, Tiểu Cẩm, mình tính cùng Trần Trì ở chung, chúng ta có thể....."

Nói đến đây Thời Ôn khó tránh khỏi mặt đỏ, "Mỗi ngày ở cùng nhau như vậy, bọn mình có thể...học tập...học tập một chút..."

Lần này đến phiên Nhạc Cẩm thiếu chút nữa một ngụm sữa phun ra tới, cô nàng lau lau khóe miệng, nói: "Cái gì? Hả?? Cậu lặp lại lần nữa?"

"Mình nói, mình muốn ở chung với Trần Trì."

Nhạc Cẩm nghe vậy, cúi gầm mặt xuống, "Cậu không yêu mình."

"Không phải, mình....."

"Không quan trọng! Phuong diện kia của tên đó không được cũng không quan trọng! Hơn nữa, kể cả hai người ở chung người, anh không được chính là không được ——"

Thời Ôn nghẹn họng, "Nhưng mà mình vẫn muốn thử một chút."

"Cậu chính là muốn bỏ rơi mình mà!"

Thời Ôn ăn nốt một miếng trứng chiên cuối cùng, chậm rãi nói: "Vậy cậu cứ nghĩ như vậy đi."

"Cậu đúng là cô gái xấu xa!" Nhạc Cẩm vô cùng đau đớn, che lại ngực, "Sao cậu lại có thể bỏ mặc mình cô đơn ở đây như vậy? Lương tâm của cậu không cắn rứt sao?!"

Thời Ôn cảm thấy có chút áy náy, nhưng đêm qua cô đã suy nghĩ được biện pháp giải quyết, "Trong tiểu khu không phải còn một phòng lớn hơn sao, ba phòng một sảnh, nếu không cậu hỏi một bọn Tiểu Đồng xem hai cậu ấy có đồng ý ở cùng không."

Lúc vừa tốt nghiệp, các cô muốn bốn người ở cùng nhau, nhưng ở đây không có phòng nào lớn như vậy, vì thế đành chia thành hai nhóm ở chung.

Nhạc Cẩm nhấn lại mi, biểu tình nghiêm túc, "Cậu thật sự muốn ở cùng với Trần Trì?"

Thời Ôn gật gật đầu.

"Thấy sắc quên bạn."

"Đây là chuyện sớm muộn sẽ xảy ra thôi mà, về sau bọn mình còn phải kết hôn."

"Các cậu đã tính đến chuyện kết hôn rồi á?!"

Thời Ôn vội vàng lắc đầu, "Không có không có."

"Chưa kết hôn đã ở chung, Tiểu Ôn ngoan ngoãn giờ hư hỏng lắm rồi nhé."

Nhạc Cẩm lắc đầu thờ dài, mãi cho đến khi hai người ăn xong cơm sáng.

Lúc này cô nàng mới thoát từ trong sự thôn thức ra, "Đúng rồi, có một vở kịch tình yêu, cậu muốn tham gia không?"

"Vở kịch tình yêu gì?" Thời Ôn hỏi.

"Chính là khiêu vũ cho mấy bạn nhỏ ở cô nhi viện xem ấy, sau đó lại dạy mấy em đó một chút khiêu vũ."

"Có chứ." Thời Ôn lập tức đồng ý, hỏi: "Khi nào vậy?"

"Chiều nay."

"Thân thể của cậu ổn chứ? Hôm qua mới ngồi máy bay về."

"Không có việc gì, nghỉ một chút là tốt rồi, mình lại không phải Trần Trì."

Thời Ôn phồng má, buột miệng thốt ra, "Trần Trì cũng có thể thức đêm."

Nói xong cũng cảm thấy mình có vấn đề, chuyện này có cái gì mà đem ra khoe chứ.....

Nhạc Cẩm xì một tiếng cười cười: "Bảo sao phương diện kia không được, đều là do thức đêm nhiều quá đấy."

Thời Ôn chỉ hy vọng lời này không bị Trần Trì nghe được, bằng không với tính cách của Trần Trì, anh nhất định sẽ vì câu nói này mà làm chút gì đó để chứng minh mình có thể.

Buổi chiều hai người đi tới cô nhi viện ở vùng ngoại ô.

Cô nhi viện còn có một cái sân khấu nhỏ để phục vụ hoạt động nghệ thuật.

Thời Ôn vừa thay xong quần áo thì gặp được mấy cô bé ở ngoài cửa, bé lớn nhất thoạt nhìn khoảng bảy tám tuổi, nhỏ nhất tầm hai ba tuổi.

Bé gái nhỏ thấy hai người mặc trên mình bộ váy khinh khinh phiêu phiêu váy liền vui vẻ chạy lại, ngây ngô gọi hai người là tiên nữ tỷ tỷ.

Một hồi lâu sau mấy nữ hộ sĩ mới tới dẫn tụi nhỏ đi, nhìn dấu tay trên quần áo của hai người liền vội vàng xin lỗi, các cô cũng không để ý mà chỉ cười cười.

Hộ sĩ mang theo tụi nhỏ đi xa, Nhạc Cẩm bẹp bẹp miệng, "Đáng yêu quá..... Không biết là cha mẹ đã xảy ra chuyện hay là bị vứt bỏ nữa."

Thời Ôn nhìn bóng dáng của bọn họ.

Mặc kệ là bao nhiêu tuổi, bị cha mẹ đều rất đau đớn. Bọn họ là người mang mình đến thế giới này, là người bắt đầu cuộc sống của mình, nếu có thể bên nhau cả đời thì thật tốt biết bao.

Thời Ôn rũ mắt, "Cha mẹ xảy ra chuyện, sau khi bọn nhỏ lớn lên sẽ không cảm thấy mình bị vứt bỏ, nhưng cả đời cũng không còn được gặp lại cha mẹ mình; còn bị vứt bỏ, cho dù gặp lại cha mẹ một lần nữa, cũng chưa chắc đã xóa được khoảng cách mà thời gian tạo ra."

Loại cảm giác vừa phức tạp vừa mâu thuẫn này, khiến cô nghĩ tới Trần Trì.

Cho dù là loại tình huống nào, người bị thương đều là Trần Trì.

Nhạc Cẩm ôm lấy vai cô, "Sao lại ỉu rĩ thế?"

Thời Ôn lắc đầu.

Dưới lầu các bạn nhỏ xếp thành từng hàng, có bé đã thay quần áo đáng yêu, có lẽ là muốn đóng kịch.

Thời Ôn chụp mấy tấm ảnh gửi cho Trần Trì, nói thêm:

[Chiều nay em tới cô nhi viện khiêu vũ, các bạn nhỏ đều rất đáng yêu! Với cả hôm nay em không về nhà đúng giờ được, anh cũng đừng tới đón em làm gì nhé! Lúc về em sẽ đi cùng với Nhạc Cẩm!]

Khiêu vũ kết thúc, Thời Ôn cùng Nhạc Cẩm ở lại dạy các bạn nhỏ khiêu vũ.

Lúc xong việc cũng đã 6 rưỡi, Thời Ôn gửi cho Trần Trì một tin nhắn:

[Em xong việc rồi, anh tan làm chưa?]

Trần Trì nhanh chóng trả lời:

【 Anh đang ở ngã rẽ thứ hai, em ngồi Nhạc Cẩm đến chỗ anh đi. 】

【 ?? Anh đã đến rồi? 】

【 Ừm. 】

Nhạc Cẩm lái xe chở Thời Ôn tới, biết được Trần Trì tới đón cô, nguyệt môi lờm cô một cái.

Ngã rẽ thứ hai, quả nhiên xe của Trần Trì dừng ở đó. Xe màu đen ở dưới đèn đường giống như phản quang, trên nóc xe còn có vài miếng lá rụng.

Thời Ôn ngồi lên xe của anh, nhớ lại biểu tình lúc cô xuống xe của Nhạc Cẩm, cũng cảm thấy chính mình quá trọng sắc khinh bạn.

Xe Nhạc Cẩm ở phía trước, Trần Trì không nhanh không chậm theo ở sau. Thời Ôn bỏ ảnh chụp ra ngắm nghía, hứng thú dạt dào chia sẻ cảm xúc với Trần Trì.

Trần Trì lắng lắng nghe, ngẫu nhiên đáp lại vài câu, trong lúc đợi đèn đỏ, ánh mắt ngưng lại ở nụ cười ngọt ngào trên gương mặt cô.

"Em cùng Tiểu Cẩm còn dạy bọn trẻ khiêu vũ, cô nhi viện có một ít tiết học nghệ thuật, nhưng không có tiết dạy khiêu vũ cổ điển vũ, tiếc thật ấy....."

Trần Trì cảm nhận được cảm xúc của cô chìm xuống mới vươn tay xoa xoa đầu cô.

Thời Ôn miễn cưỡng cong cong môi, đột nhiên hô lên một tiếng, "Đúng rồi, em đã nói với Nhạc Cẩm rồi, em có thể ở chung với anh rồi đấy."

Đèn xanh sáng lên.

Trần Trì còn đang nhìn cô, Thời Ôn đẩy đẩy tay anh, "Đèn xanh rồi kìa anh."

"Nhạc Cẩm cùng Tiểu Đồng và Bối Thi muốn ở chung, bây giờ vẫn còn đang tìm phòng ở, muốn dọn vào cũng cần thời gian, cho nên, Nhạc Cẩm nói trước khi cô ấy chưa tìm được phòng, em vẫn phải ở chung với Nhạc Cẩm."

Tốc độ của xe phía trước nhanh hơn, Trần Trì đuổi theo, lãnh đạm nói: "Anh giúp bọn họ tìm."

Thời Ôn cười cong mắt, "Trần Trì, anh thật tốt."

Trần Trì khựng lại, liếc nhìn cô một cái, môi mỏng giật giật, "Em khen thêm một câu nữa đi."

Thời Ôn rất phối hợp, "Trần Trì anh đúng là người vô cùng tốt bụng! Anh chính là người đàn ông ưu tú mê người nhất trên thế giới này mà em từng gặp!"

Trần Trì bộ dáng vô cùng hưởng thụ, khóe miệng nhàn nhạt cong lên, mắt đen ý cười lóe sáng.

Trần Trì đem những lời Thời Ôn lời nói ghi tạc trong lòng, hơn nửa ngày hôm qua cô còn khen anh như vậy, khẳng định anh cần thiết phải làm chút gì đó.

Đêm đó Trần Trì gửi cho Tống Đăng một tin nhắn. Bắt đầu hoạt động từ thiện, nhất là đầu tư vào cô nhi cùng bệnh viện nhi.

Ngày hôm sau, Tống Đăng liên hệ người đại diện của bên từ thiện. Có lẽ biết Trần Trì chính là người đầu tư tài chính, rất nhanh đã chọn xong thời gian gặp mặt.

"Một tầng bọc một tầng, quan hệ phức tạp nhưng lại chặt chẽ, giống như một đoàn mực tàu tích trên giấy bị nhoè đi, hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ dính một chút vết nho." Người đàn ông mặc tây trang giày da mỉm cười khéo léo, "Số tiền đó của ngài, nhất định sẽ bị một số người có tâm cơ bòn rút, cho nên Trì tổng, không bằng ngài thử hợp tác với tôi xem sao."

Trần Trì dựa lưng vào sofa, không chút để ý, "Hiểu rõ con người của tôi không?"

Người đàn ông khó hiểu, "Cái, cái gì?"

Trần Trì đứng lên, chống cái bàn tùy ý gõ hai tiếng, cười như không cười, ngữ khí nghiền ngẫm, "Tôi chính là người đàn ông ưu tú nhất mê người nhất."

Nói xong thì rời khỏi phòng họp.

Sau khi đóng cửa, người đàn ông nhỏ giọng chửi thề, "Bệnh tâm thần!"

Trần Trì kéo kéo cà vạt, nói với Tổng Đảng: "Thay bàn ghế trong phòng họp đi, không khí cũng phải tiêu độc."

Tổng Đảng tìm sai người, cũng biết mình bất cẩn, cúi đầu nói "Vâng".

"Tình thần có vấn đề người cùng nhân phẩm có vấn đề, cái nào khó trị hơn?"

Tổng Đảng không biết trả lời thế nào.

Cả một buổi trưa Thời Ôn không nhận được tin nhắn của Trần Trì, nghĩ thầm có khả năng anh đang rất bận, sau khi kết thúc tiết học khiêu vũ, ở trên đường trở về, cô ghé vào tiệm bánh ngọt mua một cái bánh kem.

Từ trước đến nay cô vẫn luôn sợ béo, cũng không biết bao lâu rồi chưa động đến bánh kem.

"Ngài quá! Cô giúp tôi một chuyện được không?!"

Thời Ôn đang ngồi ở một góc chọn bánh kem, đột nhiên bị một người đàn ông kéo lấy tay áo.

Còn chưa kịp phản ứng lại, một người phụ nữ trung niên hùng hổ vọt tới.

Người đàn ông lôi kéo Thời Ôn đột nhiên ôm lấy bà vai cô: "Mẹ, đây là bạn gái con! Con không có lừa mẹ mà, nếu không phải con có bạn gái rồi thì tại sao không thể đi xem mắt chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Chúng tôi sắp kết hôn rồi □

Editor: Sel

Trong khoảnh khắc Thời Ôn bị người đàn ông ôm lấy bà vai, cả người liền hoá đá.

"Con bé?" Người phụ nữ trung niên nghe người đàn ông nói như vậy, con tức giận cũng tiêu rất nhiều, trên dưới nhìn Thời Ôn một lần, biểu tình hoài nghi.

"Cô gái xinh đẹp thế này mà có thể để mất tôi con?"

Người đàn ông bắt đầu dĩ, "Vâng. Con trai mẹ có rất nhiều người theo đuổi đấy! Cô ấy thật sự là bạn gái con, bằng không vì sao con lại không đồng ý đi xem mắt chứ?"

Người đàn bà dường như đã hơi tin tưởng một chút.

Thời Ôn bị người đàn ông cố định bà vai, trong mắt đối phương là tín hiệu cầu cứu mãnh liệt, mà mẹ của anh ta bộ dáng lại hùng hùng hổ hổ. Thời Ôn thật sự cảm thấy không dễ chịu bởi vị trí mà cánh tay người đàn ông chạm vào, nhũ mày nghiêng nghiêng cảm, ý bảo anh ta buông tay ra.

Người đàn ông buông ra cánh tay, Thời Ôn khó chịu run run bà vai, không tự giác nhìn xung quanh tiệm.

Ngàn vạn lần đừng gặp phải Trần Trì ngay lúc này.....

Người đàn ông lấy lý do bận hẹn hò mà khuyên mẹ mình đi về.

"À, nếu không cô cho tôi xin số điện thoại, hôm nào rảnh tôi sẽ mời cô một bữa cơm coi như cảm ơn hôm nay cô đã giúp tôi chuyện này?"

Thời Ôn lắc đầu, "Không cần."

Cô xách theo bánh kem, nhanh chóng rời đi.

Người đàn ông kia dùng nước hoa nam, cô chỉ nghĩ chạy nhanh về nhà thay quần áo, ngàn vạn lần không để Trần Trì phát giác.

Trên đường trở về, Thời Ôn nhận được tin nhắn của Trần Trì, nói là đã tìm được phòng ở thích hợp. Ở ngay tiểu khu mà các cô đang thuê, có ba phòng một sảnh.

【 Anh vất vả rồi!】

[Không có gì. Yêu em!]

Thời Ôn buồn nôn mà "xuy" một tiếng, đi vào hàng hiên, càng lên cao tiếng đập cửa càng rõ ràng. Ở ngay chỗ ngoặt, cô nhìn thấy Vu Đồng cùng Bối Thi đang gõ cửa phòng cô.

"Mình ở đây." Cô cười nói.

Hai người quay đầu lại, kinh ngạc, "Sao cậu về trước một tiết cơ mà, vậy mà còn về nhà trễ hơn bọn mình?"

Thời Ôn giờ bánh kem lên, "Mình đi mua bánh kem."

"Hôm nay là sinh nhật Trần Trì?"

"Không phải." Thời Ôn đi đến trước mặt hai người, lộ ra tươi cười, "Đúng rồi, Trần Trì giúp các cậu tìm được chỗ ở mới rồi đó, ba phòng một sảnh."

"Trần Trì giúp chúng mình tìm á?"

Thời Ôn gật đầu, nói: "Mình không có nhờ anh ấy tìm hộ, là anh ấy chủ động muốn giúp."

Bối Thi không cho là đúng, "Nhất định là chê chúng mình tìm phòng ở quá chậm, muốn nhanh chóng được ở chung với cậu thôi!"

Thời Ôn: "....."

Cô vốn là cố ý nói như vậy, muốn cho các cô đối với Trần Trì có cái nhìn khác.

"Các cậu không cần lúc nào cũng có thành kiến với anh ấy như vậy."

Lời còn đang nói dở, tiếng bước chân lên lầu cũng tới gần. Ba người đang đứng ở cửa, chuẩn bị tránh ra thì nhìn thấy người nọ là Trần Trì.

Vu Đồng cùng Bối Thi hai mắt nhìn nhau, không biết câu nói kia bị Trần Trì nghe được nhiều hay ít, hành lang âm thanh rất vang, vừa rồi các cô cũng không khống chế âm lượng.

Biểu tình của Trần Trì không có gì khác thường, ánh mắt vẫn nhàn nhạt như cũ.

Vu Đồng mở miệng trước, "Nghe Tiểu Ôn nói anh chính là người giúp chúng tôi tìm phòng ở, cảm ơn anh nhé."

Trần Trì gật đầu, thái độ lễ phép lạnh nhạt, "Không cần cảm ơn."

Thời Ôn biết Trần Trì không tức giận, nhưng thái độ của anh thật sự là quá lãnh đạm, không biết hai người Bối Thi và Vu Đồng có hiểu lầm hay không? Cô ngó thấy điểm tâm trong tay của anh, "Anh cũng mua điểm tâm ngọt?"

Trần Trì cũng đã sớm thấy bánh kem trên tay cô, trong mắt nháy ra ý cười, "Ừm, đột nhiên muốn cùng ăn với em."

Khoé miệng Bối Thi cứng đờ giật giật, oa, thái độ thay đổi nhanh thế này, là đang diễn phim thần tượng đấy à?

Thời Ôn giữ lấy tay Trần Trì, nắm có chút chặt, rồi sau đó nói với hai người kia: "Các cậu có muốn ở lại ăn cùng không? Mua nhiều như vậy mình với anh ấy ăn cũng không hết."

Quả nhiên, lực đạo ở tay của Trần Trì tăng lên, nhưng rất nhanh anh lại buông lỏng ra. Cô có thể cảm giác ánh mắt nóng rực của anh, rất bất mãn mà mà truyền tới cô.

Kỳ thật Bối Thi rất muốn ăn, bánh ngọt mà Trần Trì mua chính là bánh của cửa hàng nổi tiếng nhất thành phố, tất cả các món đều là ông chủ tự tay làm lấy, không mở chuỗi cửa hàng, cho nên tiếng tăm càng vang xa. Hẳn là Trần Trì sai người cố ý đi mua.

Bối Thi cùng Vu Đồng đều chung một ý nghĩ, chẳng qua mắt vừa liếc đến Trần Trì, chút thèm ăn này nháy mắt bị dập tắt.

Đối với các cô, thái độ của Trần Trì từ trước đến nay là không mặn không nhạt, đương nhiên sẽ không để lộ quá nhiều cảm xúc. Nhưng giờ phút này biểu tình của anh lạnh hẳn đi, khí tràng nghiêm nghị, con ngươi đen nhánh phát ra ánh sáng của sự cảnh cáo đầy nguy hiểm.

Vu Đồng lập tức lắc đầu cự tuyệt, "Không cần, hai người cứ ăn đi."

Nói xong liền nhanh chóng lôi kéo Bối Thi đi lên trên lầu.

"A?"

Thời Ôn còn tưởng nhân cơ hội này làm các cô cùng Trần Trì hoà bình ở chung.

Thấy Thời Ôn vẫn còn nhìn theo hướng của hai người kia, Trần Trì không vui xoay mặt cô lại, "Chúng ta vào nhà đi."

Trong nháy mắt cửa đóng lại, anh cách cô rất gần, ả ả ngửi được một cỗ mùi hương trên người cô, trực tiếp đem cô đè ở trên ván cửa, cúi đầu không ngừng ngửi ngửi.

Ngay sau đó anh trầm mặt hỏi: "Hôm nay có phải có người chạm vào em đúng hay không?"

Thời Ôn kinh hãi, nhưng cảm thấy hôm nay là một ngày tốt —— hôm nay cô mua điểm tâm ngọt, anh cũng mua, chứng minh bọn họ đều muốn có tâm trạng tốt đẹp.

Nếu nói ra sự thật, khẳng định anh sẽ không vui vẻ.

"Không biết....." Cô chột dạ, giọng nói cũng thực nhẹ.

Trần Trì thấy cô cúi đầu, thanh âm nhẹ nhàng mềm mại, trong lòng lại tức lại bức bối, ngoài việc ôm lấy cô thì không còn biện pháp nào để bớt tức giận.

Anh nâng mặt cô lên, thanh âm từ trong cổ họng phát ra, "Đúng là không làm anh bớt lo được mà."

Anh cúi đầu hôn lấy cô, không có hôn sâu, mà chỉ ở ngoài môi nhẹ nhàng cọ xát.

"Em cũng không biết em có bao nhiêu người thích đâu."

Trần Trì mở mắt ra, ánh mắt nóng đến dọa người, hai tròng mắt đen nhánh như một ly rượu mạnh.

"Thật muốn ở trên người em đánh dấu một cái."

Nói xong, Trần Trì đột nhiên lột cổ áo của Thời Ôn ra, ở trên vai cô để lại một dấu răng.

.....

Hai người quán nhau một hồi mới ăn xong điểm tâm ngọt. Thời Ôn vì khiếu vũ bảo trì đáng người nên đã lâu không ăn bánh kem, hôm nay lại ăn nhiều như vậy, trong lòng cũng cảm thấy bất khoái.

Cô thay quần áo, cùng Trần Trì đi ra ngoài tản bộ tiêu hoá thức ăn.

Hai người ở công viên phụ cận đi dạo, đèn đường u ám, bóng cây lắc lư, có đôi tình nhân đang ở một góc ve vãn đánh yêu, cũng có người chơi đi động, một chùm ánh sáng chiếu vào mặt, có chút dọa người lại có chút hài hước.

Thời Ôn cảm thấy Trần Trì hẳn là rất ít khi ra ngoài đi bộ như vậy, nói không chừng nhiều năm nay anh còn không có thời gian rảnh để ra ngoài đi dạo, cho nên, anh không cơ hội cảm thụ được một số người liên tiếp quay đầu lại nhìn anh, vài người đang chạy bộ còn cố tình quay đầu lại, chỉ vì nhìn anh nhiều thêm một lần.

Nghĩ đến câu nói kia của anh "Em cũng không biết có bao nhiêu người thích em", tại phương diện này, cô tuyệt đối không so được với anh.

Thời Ôn câu lấy ngón tay của Trần Trì, "Anh mới là người chọc cho nhiều người thích thì có."

Ngữ điệu Trần Trì bình đạm, "Anh biết."

Cô chớp mắt, "Hửm?"

"Nhưng anh là đàn ông."

"Lời này của anh là đang kỳ thị phái nữ đấy à?"

Trần Trì nghiêng đầu, "Anh có thể động thủ đánh người."

Thời Ôn khựng lại, đã lâu rồi cô chưa nhìn thấy một mặt "thô bạo" như vậy của anh.

Cô trêu đùa, "Haha, anh ở nước ngoài không được dạy là không được đánh phái nữ à?"

Anh nghe ra được cô đang trêu ghẹo mình, nói: "Ồ trong mắt anh chỉ có hai loại người, em và những người khác."

Thời Ôn lại được một trận buồn nôn.

Anh hay nói mấy câu như vậy mà không cảm thấy ngại à?

Đi được một lúc, hai người đẹp đường hồi phủ.

Vừa đi đến cửa chung cư, một người đột nhiên chạy đến trước mặt hai người.

"Đúng là cô à!" Trên mặt người đàn ông lộ vẻ vui mừng, "Cô có thể giúp tôi một lần nữa không?"

Tâm Thời Ôn lập bộp nhảy lên, tại sao lại đến đến tới mức gặp anh ta ở đây chứ?

Trần Trì mị mắt, đem Thời Ôn bảo vệ ở sau người, ngăn trở tầm mắt của người đàn ông.

Người đàn ông thấy thế, ngăn người, "Anh là?"

"Bạn trai cô ấy."

Trần Trì ngửi được trên người anh ta ả ả truyền đến mùi nước hoa, sắc mặt đã trở nên khó coi.

Người đàn ông có chút xấu hổ, "Ngại quá, tôi không biết."

Trần Trì nhìn về phía Thời Ôn, thanh âm nhạt đến mức tận cùng, "Sao lại thế này?"

Cô kéo lấy góc áo của anh, nhỏ giọng nói: "Anh ta không muốn đi xem mắt, vừa vặn nhìn thấy em, cho nên, bọn em đứng cùng nhau, mẹ anh ta cho rằng em là bạn gái của anh ta, cho nên... anh ta mới không phải đi xem mắt."

Di động đúng lúc vang lên, người đàn ông vỗ vỗ trán, ra vẻ đau đầu, "Người anh em này, có thể cho tôi mượn bạn gái của anh một chút được không, thật sự mẹ của tôi đang muốn gặp cô ấy!"

Nói xong còn đi vòng tới chỗ Thời Ôn.

Thời Ôn còn chưa kịp phản ứng, người đàn ông đã thò đầu qua, click mở video, mặt của hai người cùng xuất hiện trong cùng khung hình. Đối tượng trong video chính là người mẹ hồi chiều.

Người phụ nữ trung niên vừa thấy Thời Ôn lập tức lộ ra gương mặt tươi cười, "Đúng là cùng Tiểu Trì đi dạo phố rồi."

Những lời này vừa nói ra, di động đã bị người khác ném đến trên mặt đất, không còn thanh âm.

Thời Ôn lập tức phản ứng lại, ôm lấy Trần Trì, "Chờ một chút Trần Trì, chúng ta bình tĩnh đã, em xin lỗi anh, anh đừng nóng giận mà."

Người đàn ông nhặt di động lên, tức giận quát: "Anh ném di động của tôi làm gì?!"

Trần Trì cầm lấy tay Thời Ôn, kéo cô ra sau lưng mình, hai tròng mắt kết băng, nghe vậy, lạnh lùng nhấc lên khoe miệng, trào phúng khinh thường.

Người đàn ông cắn răng, "Đến mức này cơ à?! Vừa rồi tôi còn chưa chạm vào cô ấy! Không phải chỉ là giúp một chút thôi sao?"

"Mày nên cảm thấy may mắn vì chưa động vào cô ấy." Trần Trì gằn từng chữ một, thanh âm như gió lạnh mùa đông.

"Mặc kệ mày là cố tình hay vô tình tiếp cận cô ấy, mày chỉ cần nhớ rõ ràng một điều, cô ấy là người mày không bao giờ chạm vào nổi, nghĩ đều không cần nghĩ."

Người đàn ông nghe vậy, sững sốt vài giây, đột nhiên cười thành tiếng, "Được rồi, tao cũng không thèm gat mày làm gì nữa, đúng là tao cố ý tiếp cận Thời Ôn đấy. Mày là bạn trai cô ấy thì sao? Còn chưa kết hôn nên cô ấy vẫn còn tự do, tao có tư cách theo đuổi Thời Ôn."

Trần Trì mị mắt, Thời Ôn cảm giác được cảm xúc của anh phập phồng, trước khi anh kịp ra tay đánh người liền thò đầu ra nói: "Chúng tôi sắp kết hôn rồi!"

Bước chân của Trần Trì bỗng chốc khựng lại.

Người đàn ông ngăn người.

Thời Ôn cầm lấy tay Trần Trì, nói với người đàn ông: "Chúng tôi sắp kết hôn rồi, hy vọng anh đừng đến quấy rầy chúng tôi nữa."

Nói xong lời kéo Trần Trì đi, cũng không quay đầu lại, nhanh chóng đi lên trên lầu.

Trở lại phòng của Trần Trì, Thời Ôn lập tức giải thích: "Em không phải cố ý lừa gạt anh, em không biết anh ta là cố ý tiếp cận em, về sau em sẽ không như vậy nữa!"

Tốc độ nói của cô rất nhanh, Trần Trì cầm lấy tay cô, gấp gấp kéo cô ra sofa. Thời Ôn vừa dứt lời đã bị Trần Trì đẩy đến trên sofa.

Đôi mắt cô hoa lên, vừa mở ra, trước mắt xuất hiện một bóng ma, Trần Trì chặn cô lại, ngang ngược mà cắn môi cô.

Hôn một lúc lâu, rốt cuộc anh mới cho cô thời gian thở dốc. Trần Trì gục mặt ở trên hõm cổ của cô, tay gắt gao nắm chặt sofa, "Em làm sai chuyện gì cũng được, nhưng chuyện này không thể."

Anh ngẩng đầu nhìn cô, trong ánh mắt có tơ máu, "Em là của anh. Anh không cho phép có bất luận người đàn ông nào tiếp cận em, em toàn bộ đều là của anh."

Anh dựa vào cổ của cô thở dốc, giây lát, lại bắt đầu gặm cắn xương quai xanh của cô, mắt tiếng nói, "Em không biết tâm tư của những tên đó, Ôn Ôn, đừng lừa dối anh, bằng không anh sẽ điên mất."

Thời Ôn ôm lấy đầu của anh, khô khốc nói: "Thực xin lỗi, em không biết."

Trần Trì ngẩng đầu, nhú mày nói: "Đừng nói xin lỗi."

Cổ Trần Trì bị câu lấy, bắt anh cúi đầu, hai môi tiếp xúc. Đây là lần đầu tiên Thời Ôn chủ động hôn anh, mang theo tình cảm nồng cháy nhất, tỉnh tã lại nhận nhận.

"Nếu chuyện này làm anh không có cảm giác an toàn, thì sau này có chuyện gì em cũng đều nguyện ý nói cho anh."

"..... Có phải em cảm thấy anh đang ép buộc em quá mức không?"

"Không đâu, em tin anh sẽ biết chừng mực."

"Nếu không thể?"

"Còn nhớ rõ lời em nói không? Nếu em là người duy nhất làm anh mất không chế, thì em đây nguyện ý thừa nhận sự mất không chế của anh."

Trần Trì đột nhiên ngồi dậy, thanh âm lạnh lùng, "Anh nhớ rõ. Lúc trước em nói những lời này, biết rõ ngày hôm sau anh bị ép rồi đi cũng không nói với anh."

Anh lại mở lấy môi cô, "Sao lại nói những lời này, lần này lại có chuyện gì?"

"Không có." Thời Ôn vuốt tóc mái đang rủ ở mí mắt của anh, ôn nhu nói: "Lần đó là chia lìa, lần này là hứa hẹn."

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Làm nũng □

Editor: Sel

Thời Ôn bị Trần Trì ôm chặt, mỗi khi cô có ý định trở mình cả người lại bị anh ôm lại, phảng phất giống như muốn dính vào trên người của cô.

Đến gần 10 giờ đêm, cô nhận được tin nhắn của Nhạc Cẩm, cô nàng nói ngoài hành lang có tiếng động rất kỳ quái.

Gần đây Nhạc Cẩm xem rất nhiều phim kinh dị nên không dám bước ra khỏi cửa để xem xét, biết được Thời Ôn ở nhà của Trần Trì, cũng không dám bảo cô ra xem, mà là nhắc nhở bọn họ khóa cửa cẩn thận. Đương nhiên còn không quên nhắc nhở mãnh liệt mấy lần rằng bọn họ không được làm chuyện xấu trong phòng, đối với đàn ông chúng ta nên hờ hững một chút mới tốt.

Nhưng mà đêm nay Trần Trì cũng không có chút ý định nào để làm chuyện xấu cả. Đem cô ôm về trên giường, cầm chống trên đầu cô, cả hai cứ im lặng nằm như vậy, không lộn xộn cũng không nói chuyện.

Một giấc ngủ rất an ổn.

Buổi sáng ngày hôm sau, Thôi Ôn bị một trận tiếng chuông đánh thức. Cô cau mày cảm đi động, mơ hồ nhớ rõ hôm nay không có tiết học, tắt tiếng chuông đi.

Híp mắt xem màn hình, là Nhạc Cẩm gọi đến.

"Alo ——" Trong giọng nói của Thôi Ôn còn mang theo ngái ngủ, chỗ nằm bên cạnh cũng đã trống không, phòng bếp truyền đến động tĩnh rất nhỏ, cô ở trên giường lăn một vòng, lăn đến chỗ mà Trần Trì tối hôm qua.

Nghĩ thầm có phải bản thân mình quá lười hay không, lúc nào người nấu cơm cũng là anh.

"Tiểu Ôn —— ngoài cửa có một người đàn ông rất kỳ quái, cứ dựa vào cửa nhà Trần Trì!" Giọng nói của Nhạc Cẩm lên lút.

Thôi Ôn xoa xoa mắt, "Cửa nhà?"

"Đừng rồi! Mình nghi ngờ tiếng động tối hôm qua chính là anh ta tạo ra. Cậu có thể bảo Trần Trì ra ngoài giải quyết một chút được không? Hôm nay mình còn có việc, anh ta cứ ở đây mình không dám đi ra ngoài, cậu nói xem nếu anh ta là fan cuồng gì đó của mình thì phải làm sao bây giờ?"

Thôi Ôn nghe vậy cũng tỉnh táo hơn nhiều, buồn cười đáp: "Được rồi, để mình bảo anh ấy đi ra ngoài nhìn xem thế nào."

Tuy rằng cảm thấy biểu hiện của Nhạc Cẩm quá khoa trương, nhưng Thôi Ôn vẫn không mấy yên tâm, cố ý nhắc nhở Trần Trì mang theo dụng cụ đi ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra một chút đã chịu lực cản, sau đó một cánh tay thò vào trong phòng, người nọ đứng lên duỗi eo, quay đầu lại nhìn ——

Là người đàn ông ngày hôm qua có ý định tiếp cận cô.

Trần Trì lập tức nheo mắt lại, khí thế lạnh lẽo.

Người đàn ông tóc lộn xộn, biểu tình tiêu tụy, râu qua một đêm cũng bắt đầu dài ra, tinh thần cùng trạng thái giống như không phải người hôm qua cô gặp.

"Tôi đã suy nghĩ cả ngày hôm qua, thật ra lúc trước tôi cũng đã quan sát hai người, thật sự mà nói thì tôi cảm thấy anh ta không hợp với cô! Cô nghe tôi đi, hai người không thể kết hôn, quá qua loa!"

Trần Trì lạnh lùng nhếch khóe miệng, dựa vào khung cửa, "Không hợp?"

"Anh là người đứng đầu của một tập đoàn lớn, bên cạnh anh cả trai lẫn gái đều nhiều như vậy, cuộc sống thì ngập trong vàng son, Thôi Ôn không giống anh, cô ấy không phải những người phụ nữ loè loẹt thích phô trương, cũng không đối phó được những người phụ nữ đó, khẳng định sẽ có không ít phụ nữ bám vào người anh, thời gian lâu rồi, việc này sẽ gây ra tổn thương cho Thôi Ôn, hơn nữa anh có thể bảo đảm trong tương lai sẽ không phản bội cô ấy?"

Biểu tình của Trần Trì đậm đặc, ánh mắt không nhẹ không nặng, mồm miệng rõ ràng, "Dù mày có phản bội cô ấy một trăm lần, thì tao cũng không bao giờ phản bội cô ấy một lần."

Người đàn ông cười trào phúng, "Đàn ông chúng ta đều thích nói mấy lời dễ nghe thế này, tôi biết anh không có khả năng làm được."

Anh ta quay sang nhìn Thôi Ôn, "Thôi Ôn, tôi có thể nói chuyện với cô được không?"

Thôi Ôn không hiểu vì sao anh ta giọng điệu giống như hai người rất quen thuộc để nói chuyện với cô như vậy?

"Ngại quá, tôi không có gì để nói với anh cả."

"Có phải cô đang trách tôi không? Có phải cô cảm thấy tôi không tôn trọng cô vì ngày hôm qua có ý định đến gần cô?" Người đàn ông cúi đầu, thoát nhìn tinh thần héo héo, "Xin lỗi, cô đừng giận tôi được không, tôi không phải cố ý, cô nói chuyện với tôi đi, có được không?"

Thôi Ôn: ".....?!"

Giọng điệu này của anh ta..... Là đang làm nũng à?

Thôi Ôn không biết nên dùng biểu tình gì để đối mặt, chỉ là mãnh liệt cảm giác được sau ốt Trần Trì đã toát ra khí lạnh.

Làm nũng? Giả bộ tội nghiệp? Giả bộ đáng thương?

Trần Trì tức đến nổi bật cười, đầu lưỡi đỉnh đỉnh sau răng cắn, nhàn nhạt mở miệng, "Haha, chẳng qua chỉ là bản lậu thôi, nhìn mà học chút đi."

Nói xong, anh đem Thôi Ôn đè ở ván cửa, đầu thuận theo tự nhiên mà vùi vào cổ cô.

"Ôn Ôn, anh bây giờ rất không vui, rất rất rất không vui....." Anh vừa lăm bằm, cọ xát cô vài cái, "Anh không thích anh ta..... Em đã nói em là của anh mà, nên em không được nhìn người đàn ông khác."

"Sao cứ làm anh lo lắng mãi thế?". Trần Trì ôm lấy eo cô, "Không được vứt bỏ anh, nụ hôn đầu của anh cũng cho em rồi...."

Thời Ôn: "....."

Cô cũng không rảnh lo bị người đàn ông ngoài cửa nhìn chăm chăm mà xấu hổ, lực chú ý đều dành cho người ở trong lồng ngực.

"Có lẽ," anh ngẩng đầu, mắt đảo hoa hơi nhếch, sáng như lưu li, "Đêm đầu tiên cũng lập tức trao cho em."

Mặt Thời Ôn đỏ lên, chỉ muốn đào cái lỗ chui xuống. Hốt hoảng thẹn thùng nhìn anh một cái, nói thầm: "Có rất nhiều người, dù đã làm rất nhiều chuyện nhưng cuối cùng vẫn chia tay."

Vốn dĩ Trần Trì nói như vậy là vì muốn cho người đàn ông kia xấu hổ, biết khó mà lui, nghe cô nói vậy, sắc mặt liền đen xì.

"Em nói cái gì?" Hàm răng của Trần Trì phát ngứa.

Thời Ôn chớp chớp mắt, "Em vừa mới nói cái gì sao? Không nhớ rõ nữa."

Trần Trì cười lạnh, "Em nói em phải rời khỏi anh."

"Không thể nào, em làm sao mà bỏ anh được chứ?"

"Hai người thấy đó! Hờ một chút là cãi nhau, hai người thật sự không thể kết hôn, đây không phải mối quan hệ bình thường như những đôi người yêu khác. Hai người thật sự không hợp!"

Người đàn ông lúc này mới mở miệng.

Trần Trì cũng không thèm liếc mắt nhìn anh ta một cái, tay chống ở trên ván cửa, "Hôn anh một cái thì anh sẽ tha thứ cho em."

Thời Ôn:?

"Không được....." Cô tiến đến bên tai anh, nhỏ giọng nói: "Đừng đùa nữa Trần Trì, em cảm thấy tinh thần của anh ta có chút dị thường, đừng kích thích anh ta."

Khuôn mặt Trần Trì xanh mét, nghiêng răng nghiêng lợi, "Em thương hại anh ta? Giống như lúc trước thương hại anh vậy. Anh ta chính là muốn dựa vào sự thương hại của em mà tiếp tục dây dưa với em đấy——"

Lúc này người đàn ông kia lại nhảy vào một câu, "Cùng tôi dây dưa thì thế nào? Hai người còn chưa kết hôn, cô ấy vẫn còn quyền tự do lựa chọn, lúc nào cô ấy cũng có thể chia tay với anh để ở bên tôi được hết!"

Ánh mắt Trần Trì trở nên hung ác nham hiểm, âm, hơi thở lạnh lẽo tùy ý phát tán. Đã lâu rồi Thời Ôn chưa nhìn thấy bộ dáng anh như vậy, đột nhiên có chút luống cuống.

"Trần Trì....." Cô cầm lấy cánh tay anh, muốn trấn an anh. Đôi mắt Trần Trì vẫn thẳng tắp nhìn chăm chăm người đàn ông.

"Thử xem." Anh từ kẽ răng rít ra một câu, giống như âm thanh của giọt nước phát ra từ vực sâu.

"Thử thì thử." Người đàn ông cũng không chút nào nhượng bộ.

Thời Ôn quả thực không thể hiểu nổi người đàn ông này, trước nay cô chưa từng thấy ai đối diện với trạng thái mất kiểm soát này của Trần Trì mà vẫn có thể bảo trì được bình tĩnh.

Nhưng sự bình tĩnh này của anh ta cũng rất quái dị, không phải xuất phát từ nội tâm không sợ hãi, mà phảng phất giống như chắc chắn Trần Trì sẽ không làm chuyện gì ảnh hưởng đối với anh ta.

Thời Ôn mím chặt môi, ánh mắt nhìn người đàn ông mang theo tia dò xét, bình tĩnh kiên định nói: "Trong tháng này chúng tôi sẽ kết hôn, nếu anh lại đến quấy rầy nữa, tôi sẽ báo cảnh sát đấy."

Trong tháng này chúng tôi sẽ kết hôn.....

Kết hôn.....

Nghe Thời Ôn nhắc lại chuyện này, Trần Trì rốt cuộc không có cách nào để làm lơ nữa.

Hai câu nói ở cứ quanh quẩn ở bên tai anh, khiến anh tâm thần không yên.

Cứ thế kéo dài đến khi Trần Trì tới công ty.

"Tổng Đăng."

Trần Trì đánh gãy lời nói của Tổng Đăng, hỏi: "Cậu chuẩn bị hôn lễ thế nào?"

Tổng Đăng suy đến một chút, sắc mặt biến đổi nhanh hơn tắc kè, cuối cùng vẫn bình tĩnh trả lời: "Đặt khách sạn, chuẩn bị khoảng hơn mười bàn cho bạn bè người quen, còn....."

"Không mời bạn bè người quen được không?" Trần Trì hỏi.

Tổng Đăng chần chờ, "Chuyện này, kết hôn thì đương nhiên phải mời người quen hoặc họ hàng chứ ả."

"Chuyện của hai người, hai người kết hôn, cho nhiều người không liên quan như vậy vào làm cái gì?"

Tổng Đăng choáng váng hai giây, cuối cùng cảm thấy lời mà anh nói cũng có chút hợp lí.

Trần Trì nhú nhú mi, hỏi sang chuyện khác, "Điều tra người đàn ông kia thế nào?"

Tổng Đăng nhanh chóng trả lời: "Là một kiến trúc sư bình thường, người phụ nữ kia cũng đúng là mẹ ruột của anh ta, ở tiểu khu đó đã hơn ba năm, không phải mới dọn qua."

Trần Trì mở văn kiện ra, nói: "Quan sát tên đó, xem anh ta....." Anh dừng một chút, "Xem anh ta có tiếp xúc với người bên cạnh Thẩm Mạch hay không, đặc biệt là Y Thư."

"Vâng."

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Ông xã □

Editor: Sel

Đám người Nhạc Cẩm sôi nổi tỏ vẻ phải đợi hết tháng này mới chuyển nhà, rốt cuộc tiền thuê nhà đã thanh toán xong từ lâu, không thể lãng phí tiền được. Cho nên, trước cuối tháng Thời Ôn không được dọn đi, cô còn cần ở cạnh Nhạc Cẩm hết tháng.

Nói là ở cùng Nhạc Cẩm, nhưng đa số thời gian của Thời Ôn đều bị Trần Trì chiếm cứ. Trần Trì không biết dùng cách gì, làm Nhạc Cẩm không chỉ bỏ qua thành kiến với anh, thi thoảng còn đồng ý để cô ngủ lại nhà anh.

Đến gần cuối tháng, đám người Nhạc Cẩm cùng với Trần Trì bắt đầu chuẩn bị công việc chuyển nhà.

Thời Ôn thấp thóm lo âu.

Bởi vì..... Cuối tháng này vừa lúc cô phải về đoàn phim.

Trần Trì thật sự dính người, Thời Ôn hốt hoảng nghĩ đến chuyện hồi cao trung cả nhà cô đi du lịch.

Cuối cùng, sự thật chứng minh cô đã tiến bộ không ít. Ít nhất trước hai ngày trở về đoàn phim cô đã biết thông báo cho Trần Trì.

"Bây giờ em mới nói với anh?" Trần Trì banh mặt, rất là bất mãn.

"Em, so với trước kia không phải tốt hơn à, ngày mai chúng ta vẫn có thể ở bên nhau cả ngày mà." Thời Ôn gãi gãi tóc, "Hơn nữa, anh không phải người đầu tư, em tưởng anh đã nghe chuyện này rồi....."

"Tâm tư của anh đều đặt ở trên người của em." Anh lạnh mặt nói: "Hơn nữa, còn chưa tới mùa đông."

Thời Ôn phình phình má, "Em cũng không có cách nào mà."

Trần Trì môi mím thành một đường thẳng, Thời Ôn ôm eo anh, "Đừng nóng giận."

Anh vẫn không nhúc nhích, cả người Thời Ôn treo ở trên người anh, "Sau này em sẽ nói với anh sớm hơn, nha~"

Nhưng Trần Trì vẫn không phản ứng. Cô nhẹ nhàng vuốt lưng anh, thanh âm giảm đến mức nhẹ nhất, "Bạn học Trần Trì xin bớt giận."

Vuốt một hồi lâu, rốt cuộc anh mới chịu ôm lấy cô.

.....

Thời Ôn cho rằng Trần Trì đã nguôi giận, mãi cho đến buổi chiều cô về nhà đợi một hồi lâu cũng không chờ được Trần Trì, hỏi Tống Đăng thì anh ta cũng không biết Trần Trì đang ở đâu.

Gọi điện cũng không thấy ai nhận, Thời Ôn không biết Trần Trì đang ở đâu nữa.

"Ủầy, rốt cuộc cũng chịu dứt khỏi bạn trai trở về tìm chị em tốt à?" Nhạc Cẩm ôm một cái rượu, trêu ghẹo Thời Ôn, "Nhưng mà mình dọn xong rồi, cậu ngoan ngoãn ngồi đợi ở nhà bạn trai cậu đi."

Thời Ôn bĩu môi, có chút ảm ức, nhưng lại cảm thấy mình không có tư cách gì để ảm ức cả.

Nhạc Cẩm thấy khuôn mặt nhỏ của cô héo héo, môi hồng hơi chu lên bộ dáng, mềm lòng hỏi, "Sao thế?"

Thời Ôn kể lại cho Nhạc Cẩm nghe một lần.

Nhạc Cẩm blah blah nói một đồng, cuối cùng tổng kết: "Tuy rằng ở trước mặt mình lúc nào anh ta cũng tỏ vẻ lạnh nhạt, nhưng thật sự mình có thể thấy anh ta rất dính cậu."

"Đại khái mình cũng biết vì sao lâu như vậy cậu cũng không quên được Trần Trì. Một người lúc nào cũng chỉ biết ngồi bên cạnh cậu, cậu có thể làm chuyện gì cũng được chẳng sợ không để ý tới anh ta, anh ta cũng không cảm thấy cậu nhàm chán, quên không được cũng rất hợp lý."

"Mình cảm thấy tuy rằng anh ta rất có tiền, nhưng vẫn thiếu tình yêu, cảm giác thiếu tình yêu đã dung nhập vào trong xương cốt thật sự rất khó trị."

Thời Ôn lẳng lặng nghe xong, thở dài nói: "Có lẽ vậy..... Nhưng mà mình càng có cảm giác anh ấy siêu thích mình."

Nhạc Cẩm bật cười, "Cậu tự luyện thế?!"

Thời Ôn tạm biệt Nhạc Cẩm không bao lâu liền nhận được điện thoại của Trần Trì.

Điện thoại vừa chuyển được, đầu dây bên kia lại không phải giọng nói quen thuộc.

"Chị dâu còn nhớ em không?"

Cô vẫn còn nhớ rõ, nhưng thời gian đã qua quá lâu, cô không nhớ nổi tên.

"Em là Trương Diệu."

"A, là cậu."

"Nghĩ ra rồi à? Chị dâu, Sinh ca say rồi, đang ở K, chị tới đón anh ấy đi."

Thời Ôn chuyển đến khu này mấy năm, đã vô số lần đi ngang qua K đi, nhưng chưa từng đặt chân vào. Cô từ nam sinh bên cạnh nghe được dăm ba câu đại khái cũng biết được K chính là chỗ ăn chơi lớn nhất Nam Đều, nghe nói tập đoàn ở nước ngoài giúp đỡ, mà người đó là anh em trước kia của ông chủ quán bar K.

Mà K hiện tại, chính là khu ăn chơi nổi tiếng nhất ở Nam Đều đi.

K vừa sửa chữa xong, Thời Ôn bị một đồng gương trên tường làm lóa đến hoa cả mắt. Rốt cuộc đi vào bên trong, cũng không có quá nhiều người, không tính là ồn ã.

"Chị dâu!" Không biết từ nào nhảy ra một người.

Thời Ôn bị dọa đến, lui về phía sau hai bước.

"Chị dâu đến đây có việc gì vậy?" Lưu Cảnh cười nói, quơ quơ chén rượu, "Tới tìm Sinh ca?"

Thời Ôn nhìn chằm chằm quả đầu màu đỏ của hắn, từ ngữ quan cùng khí chất phán đoán, tên này hẳn là họ Lưu.

"Sinh ca ở bên kia." Hắn chỉ vào một góc sau đó dẫn Thời Ôn đi qua.

"Sinh ca ngủ rồi, nhưng anh ấy uống không nhiều, có lẽ là mệt."

Trên sô pha bằng da màu đen, người đàn ông nằm ngoảnh mặt vào trong, dáng người thon dài nên chỉ có thể hơi cuộn người lại, để lộ ra bên ngoài làn da trắng bạch.

Thời Ôn đi đến, Lưu Cảnh cũng tự giác rời đi.

"Trần Trì....."

Cô nhẹ giọng gọi anh, nhưng anh cũng không có động tĩnh gì cả, ngủ rất trầm, mặt mày đầy mồ hôi.

Thời Ôn ngồi ở bên cạnh cẩn thận ôm vai anh.

"Muốn uống một ly không?" Là giọng của một người phụ nữ.

Thời Ôn theo tiếng nói nhìn lại, không cần phân biệt, liếc mắt một cái liền nhận ra người kia.

Tô Nhiễm

"Tô Nhiễm?"

Tô Nhiễm câu môi, "Vẫn còn nhớ rõ tôi? Xem ra lúc trước tôi có ảnh hưởng không nhỏ đối với cô."

Thời Ôn sợ làm phiền đến Trần Trì, Tô Nhiễm chỉ chỉ quầy bar, "Uống một ly?"

Tô Nhiễm đi qua, trực tiếp đi vào bên trong quầy bar.

"Cô là....."

Thời Ôn chần chờ hỏi, Tô Nhiễm trực tiếp trả lời, "Tôi làm bartender ở đây."

Thời Ôn gật gù đầu.

Tô Nhiễm cười một cái, "Đừng nghĩ nhiều, tôi đã sớm không còn cảm giác với Trần Trì rồi. Muốn uống loại nào?"

Thời Ôn suy nghĩ một chút, "136."

Tô Nhiễm nhướn mày, "Mạnh như vậy cơ à? Tuy Trần Trì ngủ rồi, nhưng không chừng sẽ xảy ra chuyện."

"Đột nhiên muốn uống thôi, không uống nhiều."

Tô Nhiễm nhún nhún vai, bắt đầu pha rượu.

Không bao lâu sau, một ly 136 đầy đến trước mặt Thời Ôn.

"Biết 136 có ý nghĩa gì không?" Tô Nhiễm hỏi.

Thời Ôn lắc đầu, "Không biết, có ý nghĩa gì?"

Tô Nhiễm: "Cả đời."

Ánh mắt Thời Ôn lập loè, nhấp một ngụm rượu.

Tô Nhiễm chống cánh tay, bày ra bộ dạng nói chuyện phiếm, "Thật ra tôi đã đoán được Trần Trì sẽ bị cô nắm chặt cả đời, nhưng thật sự chứng kiến sau bảy năm hai vẫn còn ở bên nhau, vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi."

Thời Ôn cười cười, không nói chuyện.

Tô Nhiễm tự rót cho mình một ly Whiskey, bỗng nhiên nói: "Muốn biết một bí mật của Trần Trì không?"

Thời Ôn: "Hả?"

Tô Nhiễm rất có hứng thú mà cười, "Việc này tôi biết từ hồi còn học sơ trung, lúc ấy tôi, Trần Trì cùng Nhậm Sí đều biết."

Thời Ôn cảm thấy đây nhất định không phải chuyện gì tốt.

"Tôi cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết, lúc còn nhỏ Trần Trì ở ven đường đã cứu một cô bé, có lần Trần Trì uống say đã nhắc chuyện này với người khác, tôi không ở đó, nhưng nghe nói, Trần Trì không yêu đương chính là vì trong lòng nhớ thương cô bé kia."

Tô Nhiễm nói xong, nhìn thấy sắc mặt Thời Ôn khê biến, tiếp tục nói: "Lúc ấy Trần Trì còn rất galant, mua cho cô bé kia một ly sữa bò nóng. Tôi lúc ấy

vẫn còn thích Trần Trì, đã tự mình tìm hiểu qua, nhưng không tìm được cô bé kia."

Nhìn đến sắc mặt Thôi Ôn, cô ta lớn tiếng bật cười.

"Chơi vui thật."

Cười xong, cô ta ho khan một tiếng, "Xin lỗi nha, tôi không cố ý muốn chia rẽ hai người. Haizz, tại cuộc sống quá nhàm chán, tôi muốn tìm chút gì đó thú vị thôi. Cô không cần để ý, cô bé kia chút uy hiếp nào đâu, hiện tại cả thế giới của Trần Trì đều là cô mà."

Thôi Ôn không nghĩ tới Trần Trì còn có một bí mật như vậy, người có thể khiến Trần Trì chủ động giúp đỡ, hơn nữa nhớ lâu như vậy, sau khi uống say còn nhắc đến cô bé kia.....

"Thôi đi đừng nghĩ, không cần phải canh cánh trong lòng, cô cũng không biết tôi hâm mộ cô nhiều thế nào." Tô Nhiễm ngửa đầu uống xong một ly rượu.

Thôi Ôn giờ tay đi lấy ly rượu của cô ta, "Cô uống chậm một chút."

"Uống quen rồi."

Thôi Ôn nhú mồm, "Không muốn sống nữa à?"

"Cuộc sống này không có gì vui cả." Tô Nhiễm bĩu môi, "Tồn tại đúng là quá nhàm chán."

Cô ta lại rót ly rượu, không tiếp tục nói với Thôi Ôn nữa mà lắc lư đi vào sàn nhảy.

Thôi Ôn uống thêm mấy ngụm rượu, mặt bắt đầu nóng lên, cô đứng dậy đi vào toilet rửa sạch mặt, mới bắt đầu khôi phục thanh tỉnh.

Đi ra khỏi toilet khi cô vẫn còn đang dụi mắt, dư quang phía trước xuất hiện một thân ảnh, Thôi Ôn hoảng sợ, sau đó nhanh chóng bình tĩnh lại ——

Trần Trì dựa lưng vào tường, đối diện với cửa toilet.

Thôi Ôn mỉm cười, "Anh tỉnh rồi sao?"

Cô chạy chậm qua ôm lấy anh, "Sao lại ra đây?"

Cô biết, anh là lo lắng cho cô, sợ cô ở toilet gặp được mấy người kỳ quái.

Trần Trì ôm chặt lấy cô, xoay người đem cô đè ở trên tường, không biết là bởi vì rượu hay vẫn là bởi vì mỗi một mà giọng nói có chút khàn khàn.

"Hai giờ không tìm thấy anh, có nhớ anh hay không?"

"Nhớ, rất nhớ."

"Em không đau lòng à?" Anh cắn lỗ tai cô, hung hăng nói: "Nhìn anh bởi vì em phải rời khỏi mà uống rượu em cũng không đau lòng?"

"..... Siêu đau lòng!"

Anh hừ lạnh, "Đồ phụ nữ xấu xa."

Cô dựa sát vào anh, không nói chuyện.

Sau một lúc lâu, anh thấp giọng hỏi.

"Đi bao lâu?"

"Khoảng một tháng ạ."

Trần Trì dán sát vào môi cô, rầu rĩ nói: "Mỗi ngày đều phải gọi video với anh."

Nghĩ đến cô làm việc sẽ rất mệt mỏi, cuối cùng anh thoái nhượng một bước, "Hoặc là gọi điện thoại. Em có thể không nói lời nào, nhưng không được tắt điện thoại."

Thôi Ôn cười khê, "Anh không sợ tổn tiền điện thoại à? Hay là lo lắng em làm chuyện xấu?"

Cô trêu chọc, anh lại rất nghiêm túc, cái trán chống vào trán của cô.

"Đều không phải....." Anh thấp giọng nói: "Anh mắc một loại bệnh, trị cũng không hết, nhiều năm như vậy cũng chưa chữa khỏi. Muốn người người hương vị của em, muốn gần sát thân thể của em, muốn nghe hô hấp cùng mạch đập của em....."

"Trần Trì, chúng ta kết hôn đi."

Biểu tình của Trần Trì cứng đờ hai giây, ôm lấy vai cô nghiêm túc nhìn. Vài giây sau, anh động động môi, nói: "Ngày mai đi lãnh chứng."

"Được."

.....

Ban đêm hai người nằm ở trên giường, như cũ dựa sát vào nhau, ở trong đêm tối im ắng, nghe được cả tiếng tim đập của đối phương.

Nhịp tim so với bình thường nhanh hơn rất nhiều, khẩn trương cùng với chờ mong, tần suất nhịp tim của hai người lại cực kỳ nhất trí.

Thời Ôn không muốn tổ chức hôn lễ, hơn nữa sắp tới cô cũng không có thời gian. Hai người tâm tình nhất trí, chỉ nghĩ nhanh kết hôn.

Cục Dân Chính, Thời Ôn cùng Trần Trì an tĩnh chờ đợi. Trần Trì ngồi ở trên ghế, biểu tình nhạt nhẽo, hơi rũ mắt.

Hình tượng của hai người quá xuất sắc, thu hút không ít ánh mắt, số ít người nhận ra Thời Ôn, sôi nổi chụp ảnh, Trần Trì lúc này nâng mắt lên, mày nhăn lại, Thời Ôn cầm tay anh, lắc đầu.

Nếu cô kết hôn, nhất định sẽ công khai, không cần thiết giấu diếm, hơn nữa cô cũng không phải minh tinh.

Tiếng cười đùa của đôi nam nữ bên cạnh thường thường truyền đến, nam nữ mập mờ mà khiêu khích. Anh trêu đùa em, em đánh nhẹ anh.

Thời Ôn cùng Trần Trì ngồi ở bên cạnh bọn họ, bầu không khí của hai người lại hoàn toàn bất đồng, tương phản cực lớn, nhìn không giống như tới đây để kết hôn.

Có người chú ý tới, nhàn ngôn toái ngữ* bây giờ mới bắt đầu.

(Nhàn ngôn toái ngữ: 闲言碎语: 1. Không bằng lòng; không thỏa mãn; không căn cứ (lời nói) | 2. Những lời nói không quan hệ tới việc chính; nói tào lao; tán nhảm | ngôn luận) - nguồn: bachngocsach.com

"Người đàn ông kia nhìn lạnh lùng, làm gì có ai đi kết hôn mà như vậy?"

"Nhìn lạnh nhạt thật ấy, như vậy kết hôn cũng không hạnh phúc, cô gái kia hà tất gì phải như vậy?"

"Cô gái kia cũng xinh đẹp quá, cần gì phải gượng ép mình như vậy!"

Thời Ôn nghe bọn họ nghị luận, tầm mắt dừng ở trên mặt Trần Trì, khóe miệng chậm rãi nhếch lên.

Người khác cho rằng anh là lạnh nhạt, nhưng cô biết, Trần Trì đây là đang khẩn trương.

Hai cuốn sổ hồng tới tay, Thời Ôn ngây ngốc, tinh thần còn có chút hoảng hốt.

Đây là kết hôn.

Cô đã thật sự kết hôn rồi.

Cô cùng Trần Trì thật sự đã kết hôn.

"Ông xã?" Thời Ôn nghiêng đầu nhỏ giọng gọi.

Trần Trì chấn động, bàn tay đang ở thất đại an toàn cũng buông ra.

Thời Ôn mỉm cười, trong lòng nước ấm dào dạt, lại gọi một tiếng, "Ông xã ——"

Trần Trì ngược mắt, ánh mắt thâm thúy mà trần trụi, giống như một cái động đen không đáy.

Chân anh dùng sức giẫm chân ga, xe nhanh chóng chạy ra ngoài.

Trần Trì đi rất nhanh nhanh, không biết là cố ý vẫn là vô tình, đây là lần duy nhất anh chở Thời Ôn mà không khống chế tốc độ xe.

"Trần Trì, nhanh quá."

Anh chậm rì rì liếc cô một cái, tốc độ của xe cũng giảm xuống.

Không được bao lâu lại nhanh chóng tăng tốc.

Xe rất nhanh đã về đến nhà, Trần Trì vội vàng cởi bỏ thất đại an toàn, Thời Ôn bị anh nhìn chăm chăm đến cũng phát ngược.

Lên cầu thang, Trần Trì khôi phục tốc độ như bình thường, so với vừa rồi còn chậm hơn rất nhiều

Trạng thái chậm rì rì này duy trì đến lúc cửa phòng được mở ra. Trong nháy mắt cửa mở, Thôi Ôn bị Trần Trì một phen túm lấy cổ tay kéo vào phòng.

Cửa còn chưa kịp đóng lại, anh liền vội vội vàng vàng mà hôn lấy cô, tiếng đóng cửa vang lên, phảng phất giống như sập thẳng bảo trong lòng, lại giống như tiếng súng báo hiệu, không khí nhanh chóng nóng lên.

Trần Trì rất gấp, giống cá trên bờ cát khát vọng nụ hôn cùng hô hấp của cô.

Cô theo bản năng đáp lại anh.

Bất tri bất giác Thôi Ôn bị anh đẩy đến trên sofa, kế tiếp có rất nhiều động tác đều thuận theo tự nhiên mà xảy ra.

Nụ hôn của anh giống bàn ủi khắc ở trên môi, cùng với mọi nơi trên người. Mỗi một chỗ đều có thể chịu liên tục mà rung động, phảng phất có thể đem cô hòa tan.

Trần Trì tuy gấp gáp nhưng đồng thời cũng rất có kiên nhẫn, anh thích đụng vào Thôi Ôn, chẳng sợ chỉ là tiếp xúc bình thường. Loại cảm giác chân thật được chạm đến này, cô nhỏ nhỏ nằm ở trong lòng ngực anh, độ ẩm cùng làn da của hai người dính vào cùng nhau, cái này khiến anh khó có thể giữ bình tĩnh.

Thôi Ôn bị anh kiên nhẫn lại tình tứ mà đụng vào trên choker đến nỗi mặt trứng đỏ lên, tầm mắt mông lung, đèn ở trước mắt giống như nở hoa.

"Trần Trì....."

Cô nhẹ gọi, thanh âm mềm mại như được phủ một tầng sa mỏng, ôn nhu lưu luyến.

Một tiếng tựa như thuốc độc. Đôi mắt Trần Trì tràn đầy tơ máu, nụ hôn từ cằm cô đi xuống, hầu kết trên dưới lẫn lộn.

Làn da bại lộ bên ngoài, cùng không khí lạnh lẽo va chạm, Thôi Ôn rụt rụt thân mình. Động tác nhỏ này của cô lại khiến Trần Trì hưng phấn, anh thân mật mà hôn lấy cô.

"Ôn Ôn....."

Thôi Ôn mê ly mà nở mắt ra, gương mặt Trần Trì ánh vào mí mắt, anh chuyên chú mà nhìn cô, đầy mắt tràn đầy hình bóng của cô.

Trong lòng cô vừa chua xót vừa ngọt ngào, lại giống như kẹo bông giòn được hoà tan.

Cô nhẹ mím đôi môi đã bị anh hôn đến sưng đỏ, thẹn thùng mà rũ mắt xuống. Tầm mắt xẹt qua nơi đó ở phía dưới, trong lòng lộp bộp một chút.

Ngắn ngủi vài giây ngây người khiến Thôi Ôn thanh tĩnh vài phần.

Cô nắm chặt tay sofa, đôi mắt không chịu không chế lại lần nữa nhìn xuống, biểu tình không được tự nhiên.

Trần Trì nhận ra cô sợ hãi cùng lùi bước, cúi đầu dán lên môi cô, động tác trực tiếp, độ ẩm cực nóng.

"Sợ hãi cũng không còn kịp nữa rồi."

Thôi Ôn thật sự bị dọa sợ. Cái kia lớn lên..... Cùng trong tưởng tượng của cô hoàn toàn không giống nhau, hơn nữa..... chiều dài của nó, tổng cảm thấy.....

Thôi Ôn ngượng ngùng không dám nghĩ tiếp, cảm thấy có chút sợ hãi, hơn nữa, tim của cô lúc này đập thật sự nhanh, cảm giác hoảng loạn giống như đang đi ở trên dây thép.

Thôi Ôn cảm thấy nếu thời đại học cô chịu xem phim người lớn cùng đám Nhạc Cẩm, có lẽ giờ phút này cũng không đến mức bởi vì cái kia mà lúng túng.

"Trần Trì....." Thôi Ôn do dự, đôi mắt giống như được phủ một tầng hơi nước, nước đọng liếm liếm, lo lắng tràn ra đôi mắt.

Trần Trì nhìn thấy bộ dáng này của cô, trong lòng thương tiếc, nhưng lửa nóng lại toàn bộ dồn xuống phía dưới.

"Em sợ." Thôi Ôn nói.

Cổ họng Trần Trì thắt chặt lại, "Anh sẽ làm nhẹ thôi, tin tưởng anh được không Ôn Ôn?"

Thôi Ôn tưởng tượng một chút. Cảm thấy vấn đề ở đây không phải nhẹ hay nặng, mà là kích cỡ của thứ đồ kia..... Cô không có cách nào tưởng tượng cái kia đi vào như thế nào, cảm thấy anh muốn ôn nhu cũng không được.....

"Trần Trì, ngày mai em phải về đoàn phim, em còn muốn khiêu vũ."

Thời Ôn không có kinh nghiệm, có lẽ cũng không đau như cô, nhưng đau chính là đau, nhờ đâu cô mà không khiêu vũ được sẽ ảnh hưởng đến tiến độ của đoàn phim.

Đến lúc đó phải lấy có thể nào? Bảo chân đau thì nhất định đạo diễn sẽ mang cô đi gặp bác sĩ, nếu tư thế đi đường kỳ quái, bị người khác phát hiện ra cái gì, như vậy cũng quá mất mặt.....

Bởi vì cái kia mà không khiêu vũ được.

Thời Ôn nghĩ vậy liền hạ quyết tâm, mím môi nói xin lỗi: "Trần Trì, hôm nay không làm có được không, em lo ngày mai không khiêu vũ được."

Ánh mắt Trần Trì thẳng lăng lăng, nói nào đó trên người còn đang kêu gào đòi phát tiết.

Anh bắt đắc dĩ nhếch khóe miệng, "Tin tưởng ông xã của em thế cơ à?"

Thời Ôn bị danh xưng "ông xã" này làm cho đỏ mặt.

Giờ phút này, đặc biệt, đặc biệt muốn ôm anh.

"Tĩnh."

Trần Trì thở hắt ra, nhìn dưới vật dưới thân đang chờ sức vận động.

Dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên.

Anh đứng dậy muốn đi vào phòng tắm, tay lại bị một bàn tay mềm mại khác cầm lấy.

"Ông xã..."

Thời Ôn căng da đầu nói: "Em..... em có thể giúp anh....."

Có lẽ nhìn nhiều, chạm nhiều một chút, cô sẽ không còn sợ hãi cái thứ kia nữa?

Thời Ôn bị suy nghĩ của chính mình dọa cho ngây ngốc, chỉ muốn đào một cái hầm mà chui xuống.

Sel: xin phép mọi người làm nhảm một chút:3 thật sự dạo này mình thấy mọi người tương tác kém quá, lượt vote hay cmt cũng không được như trước, các bạn chỉ tốn vài phút để đọc hết một chương truyện 3780 từ này của mình, còn mình phải mất vài tiếng đồng hồ để edit ra, nên mong mọi người hiểu cho công sức của mình đã bỏ ra. nếu bạn không vote cũng được nhưng đừng giục chương nhé, mình nhắc nốt lần này, mình rảnh mình edit, chứ mình không có nợ nần gì mà nhiều bạn giục chương như kiểu mình thiếu nợ các bạn vậy:3 à mình bị căng thẳng sau thi nên làm nhảm vậy thôi, mọi người không thích có thể bỏ qua =)))

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Đồ Lừa đảo □

Editor: Sel

Thời Ôn đem chuyện kết hôn nói cho Thời Noãn, bị Thời Noãn lải nhải cả nửa giờ, khó khăn lắm hai người mới có thời gian để nói chuyện, cuối cùng Thời Noãn vẫn bị đồng nghiệp gọi đi.

Thời Noãn nói xong cũng chỉ biết thờ dài, đối với chuyện kết hôn của Thời Ôn, tuy rằng ngoài ý muốn nhưng cũng không mấy bất ngờ.

Thời Ôn lại nhấn tin báo cho Quan Ngọc.

Cuối cùng cô nói cho đám người Nhạc Cẩm. Ba người đã dọn vào phòng mới, nghe tin vội vàng chạy đến chất vấn.

Thời Ôn cũng không kịp tạm biệt Trần Trì hẳn hoi. Thời gian cấp bách, ở giữa sân bay, anh hôn cô thật mạnh một cái, nhìn cô rời đi.

Thời Ôn quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy anh cô đơn lẻ loi đứng đó, cùng biển người tấp nập qua lại giống như không cùng một thế giới.

Đột nhiên cô lại luyến tiếc.

Vừa mới kết hôn đã phải tách ra.

Thời Ôn nghĩ, sau khi trở về nhất định phải bồi thường tốt cho anh.

-

Ngày khai máy, Thời Ôn trở thành tiêu điểm trên weibo, không cần đoán cô cũng biết là chuyện gì.

Chuyện cô kết hôn được công khai.

Sau khi lên hot search, fan couple Ôn Bách cũng giảm không ít, bởi vì những ai chú ý đều biết, Thời Ôn cùng Sở Bách chỉ là bạn bè bình thường, mà cô với Trần Trì mới là bạn cùng bàn hồi cao trung, cũng là mối tình đầu của nhau, Sở Bách chỉ là bạn bè quen ở lớp vũ đạo.

Nhưng vẫn có người kiên trì cho rằng ít nhất là Sở Bách đối với Thời Ôn có tình cảm. Mà chuyện này gắn liền việc Thời Ôn kéo thêm không ít antifan, vốn dĩ Ôn Bách couple có thể nổi tiếng như vậy vì phần lớn đều là fan của Sở Bách. Rất nhiều fan của Sở Bách không thể tiếp thu được nam thần của mình "nặng nóng dần mỏng lạnh" với bất kì cô gái nào.

Đương nhiên, trên mạng cũng xuất hiện couple "si hôn". Đa số là vì gương mặt của Trần Trì, cũng vì sự tích "truyền kì" của hai người hồi cao trung, cũng vì hai người chia tay nhiều năm như vậy, cuối cùng vẫn quay trở lại với nhau.

Thời Ôn lúc này bỗng nhiên nhớ tới "tiểu tinh linh tinh lọc giới giải trí".

Cô không thường xuyên dùng Weibo. Lúc trước có cùng tiểu tinh linh tán gẫu vài lần, liền cùng cô ấy trao đổi số điện thoại, nhưng hai người cơ hồ không hề nói chuyện thêm lần nào nữa, tiểu tinh linh chỉ xuất hiện khi Thời Ôn bị người khác vu oan.

Nhưng hotsearch lần trước tiểu tinh linh không xuất hiện, mà lần này cô ấy vẫn không xuất hiện.

Thời Ôn cảm thấy tiểu tinh linh đối với mình rất tốt, cô cũng rất biết ơn, mặc kệ chuyện gì cũng đứng về phía cô. Thời Ôn nghĩ nghĩ một chút, cuối cùng gửi tin nhắn cho tiểu tinh linh, báo cho cô ấy chuyện mình đã kết hôn.

Nhưng đợi mãi cho đến buổi tối cô cũng chưa nhận được tin nhắn của tiểu tinh linh, chờ thẳng đến lúc gọi video cùng Trần Trì.

"Sao bây giờ anh vẫn còn ở văn phòng à?"

Thời Ôn liếc mắt một cái liền nhìn thấy tập tài liệu bên cạnh anh.

Trần Trì cầm lấy di động dựa vào ghế, đáng thương nói: "Em không ở nhà, thì anh ở chỗ nào cũng có khác gì nhau đâu."

"Vậy anh định ngủ ở công ty?" Thời Ôn lo lắng nhìn lại mí, nghiêm túc nói, "Không được, sô pha quá mềm, đối với thân thể không tốt."

Trần Trì nâng mí, ý vị thâm trường nói: "Lo lắng eo của anh không tốt?"

Thời Ôn ghen hờn, mặt lộ vẻ bất đắc dĩ.

Anh trêu cô vài câu, đứng lên, đi vài bước đến một cánh cửa nhẹ nhàng đẩy ra, bên trong là một căn phòng ngủ rất lớn.

Khoảng thời gian Trần Trì đang theo đuổi lại Thời Ôn, anh thường xuyên tặng ca, buổi tối chỉ có thể ở nơi này.

"Hoá ra trong văn phòng của anh cũng có phòng ngủ." Thời Ôn kinh ngạc, cảm thấy hơi yên lòng, lại nói: "Nhưng không thể bởi vì như vậy mà làm việc đến khuya."

Trần Trì "ừm" một tiếng, thấy cô ngáp một cái, khóe mắt hồng hồng, toát ra ừ ừ.

"Mệt thì mau ngủ đi."

"Không muốn em nói chuyện phiếm với anh sao?" Thời Ôn trở mình.

"Cứ để như vậy, anh nhìn em ngủ là đủ rồi."

Cô quay mặt đi, "Không cần. Ai biết lúc em ngủ có làm ra trò cười gì không."

Anh nhướn mày chế nhạo, "Vậy sau này ngủ bên cạnh anh thì sao?"

"....." Cô giấu đi thẹn thùng, lời lẽ chính đáng, "Gọi video mặt rất béo."

"Em ở trong mắt anh thế nào cũng rất đẹp." Anh nói cực kỳ tự nhiên.

Thời Ôn một bên cảm thấy lời này quá sến sẩm, một bên khóe miệng lại không kìm hãm được mà nhếch lên.

Trần Trì đột nhiên nhớ tới cái gì, hỏi: "Em lưu số anh là ccc? Có nghĩa là gì?"

Thời Ôn "hả" một tiếng, không muốn nói lắm.

Trần Trì ngồi vào sofa, thấy cô không rên một tiếng, khoe miệng khơi mào, nghiêng ngẫm, ngữ khí tự nhiên suy đoán: "Cọ Trần Trì? Ném Trần Trì?"

Thời Ôn không nói lời nào, anh lại cười nói: "Sùng Trần Trì? Ăn Trần Trì..... Hay là, làm Trần Trì?"

Thời Ôn: "....."

Vừa then vừa bực, cô mắt trừng mắt nhìn anh, mồm miệng rõ ràng nói: "Là Trần Trì ngốc!"

Nói xong cắt đứt điện thoại.

Rời khỏi giao diện, màn hình vừa lúc xuất hiện số điện thoại của tiểu tinh linh. Tiểu tinh linh vẫn chưa trả lời cô.

Thời Ôn suy tư vài giây, cuối cùng nhấn tin Weibo cho tiểu tinh linh. Gần đây cô ấy còn phát vài tin trên Weibo hoạt động, hẳn là có thể nhìn thấy.

Làm xong mấy chuyện này, cô mới nhận điện thoại của Trần Trì.

Giọng nói trầm thấp của Trần Trì rất từ tính, giờ phút này rất có hiệu quả thôi miên. Mơ mơ màng màng ngủ trước, Thời Ôn cọ cọ gối đầu, vô tình nói thắm: "Nhớ anh....."

Trần Trì mở loa ngoài, nghe vậy tay run lên, bút máy trên giấy gạch ra một đường thẳng.

Một giờ sau, anh gọi cho Thiệu Hành đang ở nước ngoài.

Bên này Thiệu Hành đang là buổi sáng, điện thoại kêu lên mấy lần nhưng không rõ người gọi là ai.

"Ai vậy?!"

"Tôi." Trần Trì nhàn nhạt nói.

Thiệu Hành sững sốt, ngay sau đó hỏi: "Công ty có chuyện gì khẩn cấp à?"

"Không phải. Là việc tư của tôi." Trần Trì buông bút máy, đầu ngón tay gõ nhẹ mặt bàn, "Tôi muốn đi theo cậu học một ít kỹ thuật."

"Kỹ thuật? Nên là tôi học hỏi cậu mới đúng chứ?"

Trần Trì không nói tiếp, lại nói: "Hồi đại học cậu thường xuyên mang một nữ sinh về ký túc xá, giờ cậu còn có số điện thoại của nữ sinh đó không?"

"Có, làm sao vậy?"

"Gửi cho tôi, có việc muốn nhờ cô ta."

"Cô ấy học thiết kế châu báu, cậu muốn đầu tư vào ngành này? Nhưng hiện tại công ty hoàn toàn không cần lợi nhuận như vậy."

Thiệu Hành vẫn luôn rất mê chơi, thay bạn gái giống như thay quần áo, tự xưng là chuyên gia tình cảm.

Trong lúc còn học đại học, thi thoảng hẳn sẽ mang bạn gái về ký túc xá. Trong đó có một người học thiết kế châu báu, có lần balo của cô ta rớt trên mặt đất, lộ ra bản vẽ, trang giấy bị gió thổi động đập, Trần Trì xuống giường vừa vận thấy tờ thiết kế ấy ——

Một cái nhẫn kim cương vô cùng độc đáo.

Trong một khắc nhìn thấy nó nó, Trần Trì liền nghĩ tới Thời Ôn.

Chẳng qua năm đó nữ sinh kia nói, với kỹ thuật khi đó chưa làm được, mà dù có làm được cũng không đạt được hiệu quả như trong tưởng tượng.

"Làm nhẫn, giúp tôi liên hệ với cô ta, giá cả thế nào cũng được, thuận tiện nói cho cho cô ta là kim cương tôi đã chọn xong rồi."

Trần Trì đã chọn kim cương từ rất lâu.

"Nhẫn? Cậu muốn kết hôn?"

Thiệu Hành không nghe được đáp án, bởi vì Trần Trì đã dứt khoát lưu loát cắt đứt điện thoại.

Lý trí không thắng nổi lòng hiếu kỳ, Thiệu Hành bắt đầu điều tra. Sau khi nhìn thấy kết quả bản thân mất công tìm tòi, kinh ngạc đến nỗi cảm muốn rút

xuống đất.

-

Buổi sáng ngày hôm sau, Thời Ôn nhận được tin nhắn trên weibo của tiểu tinh linh.

Tiểu tinh linh vẫn trước sau như một, trả lời vô cùng ngắn gọn mà đúng trọng tâm.

【 Chúc mừng cô kết hôn! Tân hôn vui vẻ! 】

【 Không biết người đàn ông nào mà may mắn như vậy? 】

【 Đúng rồi, hai người có tổ chức hôn lễ không? Tôi, tôi..... có thể đi được chứ? 】

Trong lúc hoá trang Thời Ôn không có việc gì làm liền trả lời.

【 Có lẽ là không tổ chức hôn lễ. Nhưng mà vẫn phải hỏi ý kiến Trần Trì, xem anh ấy có muốn hay không. 】

【 Tổ chức hôn lễ không phải nên lấy cô là trung tâm sao? Cô có muốn tổ chức không? 】

【 Thật ra tôi thấy cũng không sao cả, cũng không muốn lắm, nếu Trần Trì tổ chức hôn lễ nhất định sẽ tìm chỗ tốt nhất. Như vậy thì quá phô trương lãng phí, hơn nữa, cũng không có bao nhiêu bạn bè thân thích, đến lúc đó lễ đường to như vậy mà chỉ có vài vị khách..... Sau này nhớ lại cũng không phải chuyện gì vui. 】

【 Ô, vậy không làm hôn lễ. 】

-

Sau mỗi một ngày, buổi tối nào Thời Ôn cũng gọi video cùng Trần Trì, rồi sau đó lại gọi điện thoại.

Mãi cho đến khi hai tuần qua đi, Thời Ôn có chút không vui.

Cả ngày quay chụp vất vả, chân cô đau nhức, nghĩ đến lúc trước Trần Trì sẽ thật ôn nhu thật đau lòng mà mát xa cho cô, trong lòng có chút chua xót khó chịu.

Nhớ anh.

Cuộc gọi video vừa được chuyển, cô ghé vào trên giường, cánh tay lót dưới cằm, bắt mắt lên án: "Đồ lừa đảo."

Trần Trì cũng chưa kịp hiểu là chuyện gì.

Thời Ôn khổ sở, "Nói cái gì mà không rời khỏi em, hiện tại đã qua hai tuần rồi..... Ngay cả đến xem em một lần cũng không thèm tới."

Giọng nói của cô mềm oặt, trong lòng Trần Trì lại mềm mại, nhẹ nhàng chạm vào gương mặt của cô trên màn hình, bất đắc dĩ nói: "Không phải là anh không muốn đến, mà là anh lo lắng đến lúc đó nhìn không được."

Thời Ôn bị cái lý do này thuyết phục, lòng mi rung động, nhưng trong lòng vẫn buồn bã không thôi.

"Nếu em muốn gặp, hôm nay anh liền đến gặp em."

Thời Ôn do dự một chút, cuối cùng chậm rì rì nói: "Vẫn là thôi đi....."

Nhờ đâu anh thật sự nhìn không được thì sao?

Trần Trì chống tay lên trán, thấp giọng nói: "Mỗi lần đều như vậy, trêu chọc anh xong lại coi như chưa có chuyện gì."

Cô chớp chớp mắt, "Nếu không, hôm nay em dỗ anh ngủ."

Trần Trì do dự vài giây, lại lập tức gạt đầu.

Trần Trì nằm xuống giường, chuẩn bị ổn thoả, di động đặt ở bên tai, thanh âm ôn nhu thanh hòa tan nhớ nhưng trong xương cốt, làm thân thể của anh bắt đầu lắc lư, phảng phất giống như đang nằm trên một đám mây bông bồng.

Buổi sáng hôm sau, khó có được một hôm cảm xúc của Trần Trì không bức bối, rửa mặt xong, mới vừa đi ra khỏi phòng, liền nhìn thấy Tống Đăng ngoài cửa.

"Chuyện gì?"

Tổng Đẳng liếc anh một cái, thấy tâm trạng anh đã tốt hơn mấy ngày hôm trước, căng da đầu nói: "Trì tổng, Thẩm tổng tới."

Trần Trì không nghĩ rằng bà ta sẽ đến, sững sờ một hồi lâu.

"Đi."

Trong phòng hội nghị, Thẩm Mạch ngồi ở bàn tròn, từ mái tóc cho đến mặt cùng làn da, so với lúc trước không có bất kì biến hoá gì, nhìn không ra bà ta đang mắc bệnh nặng.

Anh đi vào phòng họp, Thẩm Mạch lập tức ngẩng đầu.

Trần Trì ngồi ở ghế dựa cách bà ta xa nhất, đơn giản trực tiếp, "Chuyện gì?"

Thẩm Mạch chậm rãi nâng lên mắt.

Nhìn đến biểu tình của cặp mắt kia, Trần Trì biết trong khoảng thời gian này bà ta sống cũng không tốt.

"Con cùng Thời Ôn kết hôn?"

Giọng nói của Thẩm Mạch vẫn lạnh nhạt như trước.

Trần Trì nghe bà ta nhắc đến Thời Ôn, theo bản năng nheo mắt lại, "Thế thì sao?"

Thẩm Mạch nhìn anh chằm chằm, ánh mắt rất sâu, "Trần Trì, mẹ sẽ đem Thẩm thị làm quà tân hôn tặng cho con."

Trần Trì khựng lại một hồi, "Cái gì?"

Thẩm Mạch: "Vấn đề của công ty mẹ đã xử lý tốt. Tim đám công tử tiểu thư kia của Thẩm gia làm người kế thừa, không bằng tìm con, con chính là người thích hợp nhất."

Trần Trì cười lạnh, "Đúng không? Quý công ty chủ yếu làm sản phẩm điện tử cùng đồ trang điểm, nếu bà giao cho tôi, tôi cũng không dám bảo đảm sẽ gây ra làm chuyện gì."

Thẩm Mạch chăm chú nhìn anh, giữa mày hơi nhíu, "Sau khi giao công ty cho con, con sẽ sắp xếp như thế nào?"

Trần Trì chậm rì rì nói: "C&S cũng sản xuất sản phẩm điện tử, vì thế Thẩm thị chủ yếu chế tạo được liệu, đồ trang điểm cũng lưu ý một chút."

Đôi mắt Thẩm Mạch khẽ nhúc nhích, "Mẹ cảm thấy như vậy rất tốt."

Trần Trì câu môi, giọng nói lương bạc, "Nhưng mà xin lỗi nhé, tôi không có hứng thú nhận, người công ty là công ty của bà, không liên quan tới tôi."

Sắc mặt Thẩm Mạch ngưng trọng, "Trần Trì, đây là quyền lợi của con."

Nụ cười trên mặt Trần Trì biến mất, lạnh lẽo nói: "Bà nói cho tôi trước đã, người đàn ông cố tình tìm Thời Ôn giả bạn gái anh ta để tránh xem mặt, có phải là người bà phái tới hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Vĩnh viễn ở bên nhau □

Editor: Sel

Thẩm Mạch thoải mái hào phóng mà thừa nhận.

Trần Trì không nói nữa. Hai người cách một cái bàn, mặt vô biểu tình đối diện với nhau.

Tổng Đẳng đứng ở bên ngoài, qua cửa kính nhìn mẹ con bọn họ, nhất thời trong lòng có cảm giác quái dị.

Cậu ta cũng không biết giữa Trần Trì và Thẩm Mạch đã xảy ra chuyện gì, chỉ là ở thời điểm C&S vừa sáng lập, phần lớn cản trở đều đến từ Thẩm thị, lúc trước cậu ta còn đang nghĩ một sinh viên làm sao lại có thể chọc tới một công ty lớn như vậy, còn nghĩ tới chạy trốn không đi theo làm việc cho Trần Trì, đương nhiên đây chỉ là nghĩ lại.

Nhưng sau khi biết được Trần Trì cùng Thẩm Mạch là quan hệ mẹ con, cảm giác lúc ấy của Tống Đăng chính là rất kính nể Trần Trì.

Trong văn phòng, Thẩm Mạch cùng Trần Trì ngưng lại cuộc chiến không tiếng động.

Thẩm Mạch mở miệng trước, "Sau khi giao Thẩm thị cho con, mẹ sẽ xuất ngoại, không bao giờ trở về."

Trần Trì mím môi, không biểu tình cũng không đáp lại.

"Cũng không phải bởi vì con là con ruột của mẹ, mà là mẹ cảm thấy con có năng lực này." Thẩm Mạch nói xong, yên tĩnh một lát, cuối cùng dùng ánh mắt thâm thúy nhìn hân một cái, đứng dậy.

Trần Trì cũng không nhúc nhích một chút, tiếng giày cao gót thanh thúy cũng xa dần, anh nhìn chăm chăm mặt bàn phản quang, thấy không thấy rõ cảm xúc động nơi đáy mắt.

Chạng vạng rơi xuống một trận tuyết nhỏ, đoàn phim loạn thành một đoàn, sợ mấy phân cảnh quay chụp cần tuyết còn chưa quay xong tuyết đã ngừng rơi.

Thiên thời địa lợi nhân hoà. Chạng vạng mặt trời lặn ở cuối chân trời, bông tuyết trắng muốt rơi là tả, theo gió lay động đảo quanh, dừng ở trên cành cây hoa đào, không bao lâu liền tan đi.

Thời Ôn đứng ở dưới cây hoa đào, nhìn bầu trời phương xa, ánh mắt thông thấu, hốt hoảng.

"Cut ——" đạo diễn hô: "Tốt lắm!"

Thời Ôn buông tay, trợ lý chạy tới phủ thêm áo khoác cho cô. Trợ lý là cô gái nhỏ mới tới, tính tình vui vẻ hoạt bát.

"Quá lợi hại chị Tiểu Ôn! Ánh mắt vừa rồi, đáng vẻ vừa rồi! Thật sự giống như tiên nữ vậy!"

Thời Ôn mỉm cười, nheo nheo mắt của cô nàng, "Cái miệng nhỏ ngọt như vậy."

"Thật sự là siêu đẹp, giống như là khám phá hồng trần, một thân thanh phong tiên nữ! Còn động tác hứng tuyết cũng là chị ngẫu hứng thêm vào sao, siêu có cảm giác, lúc ấy chị đang suy nghĩ cái gì vậy ạ?"

Thời Ôn cười mà không nói, nặc kệ cô nàng tiếp tục riu rít.

Rạng sáng 12 giờ, quay chụp kết thúc, Thời Ôn mệt mỏi ề ề, chỉ khát vọng về với ôm ấp của chiếc giường lớn. Nhưng lẩn lộn cả ngày, cho dù là mùa đông trên người cũng vẫn ra mồ hôi.

Cô nằm ngửa ở trên sô pha, dùng tay banh mí mắt đã đánh nhau loảng xoảng từ nãy tới giờ, bức mình đi tắm rửa.

Tắm rửa xong, Thời Ôn mới thanh tỉnh một chút, bắt đầu sấy tóc, tóc khô hoàn toàn mới tắt máy sấy đi, sau đó liền nghe thấy chuông điện thoại.

Là Trần Trì gọi tới, trước khi điện thoại cắt đứt cô đã nhanh chóng ấn nghe. Trong lòng kỳ quái, Trần Trì chưa bao giờ gọi cho cô muộn như vậy.

"Trần Trì?"

"Ừm." Giọng nói của anh âm ỉ, có chút trầm trọng, "Mở cửa."

"A?" Thời Ôn chớp chớp mắt, xô giày xuống giường.

Ngoài cửa, Trần Trì tay cầm di động, dựa vào bức tường đối diện, hơi rũ đầu, tóc đen cùng áo khoác màu đen đều ướt. Cả người đều tắm một tầng hơi nước.

Nghe được động tĩnh, anh mới ngẩng đầu, hầu kết gật gật, nguyên bản muốn ôm cô, nhìn đến áo ngủ trên người của cô cuối cùng đành từ bỏ.

"Anh mau đi vào trong tắm đi, đừng để cảm lạnh." Thời Ôn thúc giục.

Trần Trì tắm rửa xong đi ra, trên đầu đắp khăn lông màu trắng, tùy ý ngồi vào trên giường, dựa nạng, đem khăn lông ném ở một bên, "Anh muốn em sấy tóc cho anh."

Thời Ôn nhìn ra anh không thích hợp, coi cũng không nhiều lời, giúp anh sấy tóc. Trần Trì thoải mái mà nheo lại mắt.

Máy sấy vừa mới tắt đi, Thời Ôn đã bị anh đỡ vai đẩy đến trên giường, anh đè nặng trên người cô, thân thể nóng bỏng.

Thời Ôn: "Trần Trì, hôm nay em rất mệt....."

Trần Trì vùi đầu ở cổ của cô, cọ cọ, "Thật xin lỗi, hơn nửa đêm anh vẫn còn đến đây."

"Ý em không phải vậy."

Hơi thở nóng bỏng của anh khiến cổ cô ngửa ngáy, "Anh biết, anh không làm gì đâu."

Trần Trì nói xong, một nụ hôn tình mịn mà dùng cổ cùng sườn mặt Thời Ôn, đi ngang qua lỗ tai của cô, thấp giọng nói: "Anh chỉ hôn hôn thôi."

Hôn một hồi, Trần Trì kéo chăn che lại hai người, trở mình nằm xuống giường. Anh ôm lấy thân thể mềm mại của cô, thoải mái thật sự.

Thời Ôn dần dần có chút buồn ngủ, mí mắt bắt đầu đánh nhau.

"Ồn Ồn."

Giọng nói của Trần Trì thực nhẹ, cơ hồ giống như khí âm, không biết rốt cuộc có muốn cô nghe thấy hay không.

"Ở văn phòng anh mơ một giấc mơ."

Hô hấp của Thời Ôn cũng thực nhẹ, nghe được anh nói, phản xạ có điều kiện hỏi: "Mơ cái gì ạ?"

"Mơ thấy khi anh còn nhỏ."

Đầu óc Thời Ôn thanh tỉnh vài phần, xoa xoa mắt.

Trần Trì chống tay bên cạnh đầu của cô, đôi mắt nhắm chặt, thanh âm trầm thấp như đàn cello trên sân khấu trống trải.

"Khi còn nhỏ anh tên là Trần Trì Sinh, bởi vì ba anh tên là Trần Sinh, ông ấy rất thích trẻ con, đợi sau khi anh sinh ra, liền thêm một chữ 'Trì', sau khi bọn họ ly hôn, chữ 'Sinh' lại bị bỏ đi."

"..... Thật ra ba của anh, không phải trượt chân ngã."

Thời Ôn hoàn toàn tỉnh táo.

Cô không hé răng, ngẩng đầu xem anh. Anh vẫn như cũ nhắm hai mắt lại.

"Anh trốn đến trên ban công, ông ấy cầm bình rượu đi tới, bỗng nhiên oà khóc." Trần Trì mở mắt ra, đôi mắt đen nhánh giống như nước lã, không có bất luận cái gì gọn sóng cùng cảm xúc phập phồng, "Ông ấy dùng bàn tay đặc tàn phế của mình để xoa đầu anh..... Sau đó lui lại, dựa vào ban công cố ý làm mình ngã xuống."

Thời Ôn ngậy ngốc.

Lúc trước Nhậm Xích nói, cảnh sát ở camera nhìn thấy chính là Trần Trì tránh ở trên ban công, người đàn ông một tay xách theo bình rượu một tay đánh Trần Trì, sau đó đại khái là uống quá say, không đứng vững không cẩn thận nhảy ra khỏi vòng bảo hộ.

"Câu cuối cùng mà ông ấy nói với anh chính là, tay của ông là do người của Thẩm gia làm....."

Trần Sinh là người nghiên cứu hoá học, chế được chính là công cuộc mà ông theo đuổi cả đời, cũng giá trị duy nhất của ông. Đã không còn tay, cái gì hấn cũng không làm được.

"Trần Trì....." Thanh âm Thời Ôn chưa xốt, cẩn thận ôm lấy anh.

Anh lại mở miệng, giọng nói bình thản không gọn sóng, "Thẩm Mạch nói muốn đem Thẩm thị tặng cho chúng ta làm quà cưới, bà ta sẽ xuất ngoại, không bao giờ trở lại."

Thời Ôn ngơ ngẩn.

Xuất ngoại không về?

Ra nước ngoài dưỡng bệnh sao?

Hoặc là, thật ra bà ta.....

Thời Ôn không dám nghĩ.

Thời Ôn sờ sờ gương mặt của anh, trấn an anh, nghĩ đến cái gì, đột nhiên hỏi: "Trần Trì, anh có tin chuyện trọng sinh không?"

"Không biết." Anh nói, tay ở bên hông cô lướt qua lướt lại, "Nhưng nếu như em trọng sinh, cũng nhất định phải đến bên cạnh anh, không thể trốn đi."

Thời Ôn: "Vậy nếu anh trọng sinh thì sao?"

Anh bỗng nhiên không nói, hôn hôn cái trán của cô.

Cô giống như đang suy tư gì đó, ngẩng đầu nhìn thấy cằm của anh đã bắt đầu có râu, ngón tay cong lại nhẹ nhàng vuốt ve.

"Mặc kệ trọng sinh bao nhiêu lần, anh đều sẽ đi về phía em."

Trần Trì bỗng dừng cúi đầu ngậm lấy ngón tay của cô, khiến cô giật mình một cái. Khoé miệng anh hơi nhếch lên, đáy mắt tình yêu tràn lan, ôm chặt lấy cô.

Một hồi lâu, nói: "Được ở bên cạnh em, cái gì cũng tốt."

Thời Ôn có khi sẽ nghĩ, một ít tính cách của Trần Trì sinh ra đã như vậy rồi.

Nhưng đều không quan trọng. Hiện tại anh rất tốt, bọn họ đều tốt cả.

"Vây vĩnh viễn viễn ở bên nhau."

Từ yết hầu anh phát ra một tiếng cười trầm thấp, "Từ khi nào biết nói mấy câu anh thích nghe vậy."

"Học được. Không phải thích nhất mấy loại lời nói không quanh co lòng vòng sao?"

"Ừm." Anh thân nhiên đáp, hạ giọng, "Vậy khi nào em mới nguyện ý ngủ với anh?"

Thời Ôn bỗng nhiên cảm thấy buồn ngủ, "Hôm nay đóng phim mệt mỏi quá."

Trần Trì vuốt nhẹ tóc của cô, khẽ thở dài, "Ngủ đi. Anh cũng không muốn lần đầu tiên ở khách sạn."

-

Sau đó mỗi ngày Trần Trì đều hỏi Thời Ôn một câu khi nào mới có thể trở về. Thời Ôn cảm thấy anh gấp gáp muốn điên rồi, cũng không muốn lẫn lộn anh nữa, cô muốn cho anh một bất ngờ, hôm trở về mới nói cho anh.

Xe của Trần Trì đã sớm chờ ở ngoài sân bay. Anh cũng không trở cô quay lại tiểu khu cô cùng Nhạc Cẩm ở, phong cảnh trước mắt ngày càng quen mắt, Trần Trì trực tiếp mang Thời Ôn về tiểu khu mà anh ở hồi cao trung.

Bảy năm qua đi, chỗ này vẫn là tiểu khu hoàng kim của Nam Đều, cao ốc chung quanh cũng càng ngày càng cao.

Hai người đi thang máy đến tầng mười tám, Thời Ôn từ cửa sổ sát đất nhìn đến những toà cao ốc không biết đã xây từ khi nào. Hai năm cao trung kia hai số lần cô tới đây không nhiều không ít, cũng không biết đã trị được bệnh sợ độ cao từ khi nào.

Phòng ở đã trang hoàng lại một lần, vẫn là phong cách đơn giản, nhưng lần này không có màu xám, nhiều thêm chút hương vị gia đình.

Trần Trì đóng cửa lại, Thời Ôn nhìn chung quanh phòng khách, ký ức cao trung ủa về. Cô chưa từng nghĩ sẽ có ngày mình dọn tới nơi này ở.

"Trần Trì, em rất vui về." Thời Ôn giữ chặt lấy cánh tay của anh.

Anh cầm lại bàn tay hơi phớt lạnh của cô, hôn vài cái, nói: "Đi tắm nước nóng trước."

Thời Ôn tắm rửa xong, tắt nước đi, vừa cầm lấy khăn lông, liền nghe được thanh âm của Trần Trì từ ngoài cửa truyền đến.

"Tắm xong?"

Thời Ôn cười khẽ, "Tắm xong rồi ạ ——"

Bỗng nhiên, đèn phòng khách tắt đi. Thời Ôn sững sốt, vội hỏi: "Làm sao vậy?"

"Không có việc gì, cúp điện."

Thời Ôn nhanh chóng lau khô người, dư quang giống như xuất hiện đủ mọi màu sắc của ánh sáng. Cô mặc váy ngủ, cách cửa kính mò nhìn ra bên ngoài, loáng thoáng nhìn thấy ánh đèn màu màu xanh lục sáng lên, rồi đèn màu lam, màu tím.....

Thời Ôn chớp chớp mắt, vội vàng chạy ra ngoài, lập tức hương hoa hồng tràn vào trong phổi.

"Thơm quá——"

Mùi thơm của hoa hồng hoà vào trong không khí, mỗi một lần hô hấp đều thâm nhập phế phủ, cũng không quá đậm, mà chỉ nhàn nhạt dễ chịu.

Mà cảnh tượng trước mắt, cũng làm Thời Ôn ngỡ ngàng. Phòng khách to như vậy, đồ đầy lỵ pha lê, trong lỵ không biết đựng chất lỏng gì, phát ra màu sắc

khác nhau.

Bên ngoài cửa sổ sát đất, cao ốc lập lòe, phòng khách tối tăm được rất nhiều ly pha lê "Tiểu vũ trụ" soi sáng.

Trần Trì không biết từ nơi nào chạy ra, ôm lấy cô.

"Đây là thuốc thử anh lấy từ phòng thí nghiệm, là hương dầu mè, có thể phát sáng trong hai giờ."

Anh nói, hôn theo mái tóc hơi ướt của cô đi xuống, dán sau cổ, là liên tiếp những nụ hôn nóng rực. Thời Ôn thuận theo động tác của anh, nhẹ nhàng hưởng thụ.

Trần Trì xoay người cô lại, lúc này cô mới để ý không biết anh đã tắm khi nào. Áo ngủ là anh đưa, bọn họ là đang mặc đồ ngủ đôi.

Trần Trì cúi đầu ngậm lấy môi cô, cô cũng ôm lấy cổ anh, sờ đến trán anh hơi ướt, cẩn thận đáp lại nụ hôn của anh. Răng môi gấn bó khăng khít, hai người đi vào phòng ngủ, bên trong cũng là hương hoa hồng hương dễ chịu.

Trần Trì đem cô ôm đến trên giường, đè nặng cô, chậm rãi nghịch tóc mai của cô, một cái tay khác đi xuống, vén váy của cô.

Thời Ôn có chút khản trương, đặc biệt là anh cố ý thả chậm động tác, đầu ngón tay nhẹ cào, làn da đều phát ngứa, chọc cô càng thêm bất an.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Đòi đòi kiếp kiếp quán lấy em □

Editor: Sel

Trần Trì nâng mắt, nhìn biểu tình của cô, mỗi biến hoá nhỏ của cô cũng khiến anh hưng phấn không thôi.

Đại não của cô phảng phất giống như đang ở trên mây, cảm giác rõ ràng mà anh mang đến khiến cô cảm thấy thẹn thùng.

"Có thể sao?" Hô hấp của anh đã trở nên nóng rực kinh người.

Thời Ôn bị anh làm cho trở nên kỳ kỳ quái quái, hô hấp cũng bắt đầu dồn dập, trobg hơi thở gian trần đầy hương hoa hồng nhàn nhạt, làm cô mê ly. Cô không muốn nói chuyện, cũng không biết phải làm sao mới tốt, "Em không biết....."

"Đợi lát nữa đau anh cũng không dừng lại đâu." Trần Trì nhìn đến nổi cái trán bắt đầu đỏ mề hôi.

"Vậy, vậy lại chờ một lát?"

Gân xanh trên trán Trần Trì bạo khởi, dù sao đây cũng là lần đầu tiên của cô, không thể để cô lưu lại bóng ma với việc này được, bình tĩnh một chút, tiếp tục giúp xô thả lỏng, rốt cuộc cảm thấy không sai biệt lắm anh mới bắt đầu.

Thời Ôn cảm thấy rất kỳ quái, chỉ muốn ôm chặt anh, cô theo bản năng vươn tay ôm lấy anh, độ ấm của anh khiến tim cô đập nhanh hơn, cũng khiến cô có cảm giác an toàn.

Cô vô ý thức kêu lên một tiếng, thanh âm ách lani, mang theo khóc nức nở gọi anh: "Trần Trì....."

Da đầu Trần Trì tê dại, lại nhìn không được.

Da thịt tương dán, linh hồn đều đang run lên.

"Ôn Ôn."

"Chúng ta là một."

Giống như lời nói phát ra từ nơi sâu thẳm trong linh hồn, anh thỏa mãn mà thờ dài.

Người trong lòng ngực chính là người mà anh muốn đem hoà vào trong xương cốt.

.....

Thời Ôn bị Trần Trì ôm vào trong lòng ngực, bên tai là tiếng tim đập của anh, cô giật giật thân mình, thờ hốc vì kinh ngạc, cúi đầu nhìn thoáng qua, quả

thực phẩm không nở nhin.

Lúc đầu anh ôn nhu như vậy, cô còn cho rằng về sau anh cũng sẽ.....

Thời Ôn cảm giác thân thể khác thường, chọc chọc anh, xấu hổ đến không chịu được, nói: "Anh nhanh đi ra ngoài cho em."

Trần Trì không nhúc nhích, mặt chôn ở hõm cổ của cô, đó là mảnh đất an toàn của anh. Trần Trì ngửi ngửi, "Thơm quá."

Thời Ôn hít một hơi, trong không khí vẫn còn hương hoa hồng, mùi thơm nhàn nhạt, lâm lâm nói: "Là mùi hoa hồng....."

Trần Trì: "Mùi Ôn Ôn."

Cô biết vừa rồi mình chảy rất nhiều mồ hôi, nói thầm: "Rõ ràng là mùi mồ hôi."

Trần Trì: "Anh yêu em."

Thời Ôn sững sờ.

Trần Trì cọ cọ mặt cô, dính lấy cô. Thời Ôn cũng không nói.

Một lúc lâu sau anh mới có động tĩnh, Thời Ôn cho rằng anh muốn đi ra ngoài. Nhưng phía dưới anh cũng không thêm nhúc nhích, cánh tay duỗi ra, từ trong tủ đầu giường lấy ra một thứ.

Lúc Thời Ôn thấy rõ, liền nhìn đến một chiếc nhẫn. Anh chặt chẽ đeo vào ngón áp út giúp cô, thật sâu mà chăm chú nhìn cô, "Ôn Ôn, gả cho anh."

Tuy rằng bọn họ đã lãnh chứng, nhưng cái này mới là nhân chứng cho tình yêu của bọn họ.....

Nhưng Thời Ôn vẫn rất phối hợp với anh, cười nói: "Em đồng ý."

Trần Trì vuốt ve gương mặt hồng nhuận của cô, mồm miệng rõ ràng mà nói: "Về sau gặp được bóng tối, em sẽ nghĩ ngay đến căn phòng tràn đầy ánh sáng này, về sau đi đến chỗ nào có hoa, em sẽ nghĩ ngay đến hương hoa hồng, sau đó lại thuận theo tự nhiên mà nghĩ đến anh."

Trong lòng Thời Ôn mềm mại, lại nói: "Nói như thế về sau em sẽ mãi ở bên anh vậy."

Nháy mắt Trần Trì liền trở nên nguy hiểm, câu lấy cảm của cô, "Anh nói cho em biết, sau khi em chết cũng nhất định phải nhớ rõ khỏi anh, kiếp sau cũng phải nhớ rõ anh. Anh muốn đời đời kiếp kiếp quấn lấy em."

Thời Ôn lặng lẽ đối diện với anh mắt của anh, khóe miệng cong lên một độ cong thật ôn nhu.

Trần Trì: "Có sợ không?"

Thời Ôn cười thành tiếng, "Cảm giác đã lâu không được nghe những lời nói như vậy rồi."

Trần Trì nhếch miệng, cọ môi cô, "Hửm?"

"Không sợ." Trong mắt cô lóe sáng, nâng mi nói: "Đời đời kiếp kiếp cùng anh dây dưa ở bên nhau, cảm giác thật là kích thích."

Anh nghe cô nói vậy, thân thể biến hoá trong nháy mắt, sắc mặt Thời Ôn bối rối, bộ dáng ủy khuất, "Trần Trì, dừng lại được không....."

Trần Trì dừng cầm cô, thanh âm ám ám lại ôn nhu, "Lại một lần nữa."

Thời Ôn liên tục lắc đầu.

Trần Trì mím môi, như hồ rình mồi mà nhìn cô một hồi lâu, cuối cùng chịu đựng nói: "Thôi vậy."

Anh nằm ngửa ra, kéo lấy tay cô, rầm rì nói: "Vậy em phải bồi thường anh cho tốt."

Tay Thời Ôn nóng lên: "....."

"Ôn Ôn, tay em nhỏ quá." Trần Trì ách giọng nói, hồ hấp dần dần tăng thêm, lại nói: "Nhưng mà vẫn rất....."

Chỉ cuối cùng anh nói rất nhẹ, dán vào lỗ tai của cô, hồ hấp nóng bỏng khiến cô ngứa ngáy.

"Đừng nói chuyện." Thời Ôn thật sự muốn đem mặt giấu đi.

Trần Trì hơi mở mắt, mắt đuôi nhẹ chọn, nói: "Vậy em hôn anh."

Thời Ôn: "....."

-

Đạo gần đây Trần Trì thường xuyên nhắc tới chuyện tổ chức hôn lễ, anh muốn tới một đảo nhỏ để tổ chức, nhưng anh không muốn ngoài hai người bọn họ còn có người ngoài tham gia.

Thời Ôn bên này lại bị đám người Nhạc Cẩm cảnh cáo, nếu tổ chức hôn lễ mà không mời các cô, vậy thì tuyệt giao.

"Chuyện kết hôn quan trọng như vậy! Hơn nữa nếu Trần Trì đã nói cưới cậu thì nhất định sẽ không buông tha cho cậu! Như thế đại biểu với việc tội mình không được tham gia hôn lễ duy nhất trong cuộc đời cậu đấy!?"

"Nếu anh ta thật sự yêu cậu thì yêu cầu nhỏ như vậy sao có thể không đồng ý với cậu, cậu xem anh ta cũng quản nhiều chuyện quá rồi, quá bá đạo, này không phải yêu, mà là không chế! Tiểu Ôn, cậu phải tỉnh táo một chút!"

Thời Ôn đành phải nghiêm túc mà giúp Trần Trì giải thích: "Thật ra Trần Trì không có ý xấu, chính là anh ấy chỉ thích chuyện gì mà chỉ có mình với anh ấy thôi. Anh ấy cũng rất tôn trọng mình, chỉ là anh ấy tương đối hy vọng rất nhiều việc mình có thể cùng anh ấy cùng nhau hoàn thành, không cần có người khác tham dự, nhưng tuyệt đối không phải không thích các cậu, coi thường các cậu đâu mà."

Kết quả chính là nói thế nào cũng không ổn. Chẳng qua tâm tư của Thời Ôn cũng không đặt ở chuyện kết hôn, tuy rằng người khác cảm thấy kết hôn rất tốt đẹp, nhưng cô lại cảm thấy không cần, nghi thức phức tạp như vậy không thích hợp với cô và Trần Trì.

Thời Ôn đem ý tưởng này nói cho Trần Trì, Trần Trì tỏ vẻ anh cũng cho rằng cô nói đúng.

"Vậy sao anh còn muốn tới đảo nhỏ tổ chức hôn lễ?"

Cánh tay Trần Trì lót ở sau đầu, chậm rãi nói: "Chính là muốn vào lúc em mặc váy cưới làm một lần."

Thời Ôn: "....."

Ngữ khí Trần Trì tự nhiên, nghiêm túc nói: "Trên bờ cát làm một lần, trong biển làm một lần."

Thời Ôn muốn hết chỗ nói nôi, "Có cá mập thì làm sao?"

"Đi đến chỗ không cá mập là được." Ánh mắt Trần Trì sáng lên, "Ôn Ôn, em đồng ý?"

"Không đồng ý!"

-

Buổi tối 7 giờ, Thời Ôn mở máy tính gọi video với học sinh. Sắp tới có cuộc thi múa cổ điển hai người, nữ sinh trong lớp đều tìm cô để tham khảo ý kiến.

"Ban đầu là em đọc vũ trước, còn một đoạn cũng không phải kỹ thuật quá cao, nhưng mà em phải chú ý hơi thở....."

"Đoạn giữa chính là trọng điểm, động tác này tương đối mềm, đến lúc đó em cùng bạn nhảy sửa một chút....."

Trần Trì tan làm trở về, liền nhìn thấy Thời Ôn tắm rửa xong ngồi ở trên sofa cùng người khác gọi video, nghe thấy giọng nói của người bên kia là nữ mới giãn lòng mây ra.

Nửa giờ sau, mặt Trần Trì suy sụp, cũng không thúc giục Thời Ôn, mà tự lấy đồ đi tắm rửa. Tắm rửa xong ra tới Thời Ôn vẫn còn chưa nói xong.

Anh nhìn vết thương do vừa rồi đi ra ngoài ăn tối không cẩn thận đụng vào vật sắc, ánh mắt ám ám xách theo hòm thuốc ngồi đối diện với Thời Ôn.

Thời Ôn thấy anh ngồi xuống, liếc anh một cái, vừa nhìn liền bị dọa sợ. Sau khi về nước cô chưa từng thấy Trần Trì bị thương bao giờ.

"Sao lại như vậy?" Cô nhăn chặt mi.

Trần Trì không chút để ý liếc nhìn cô một cái, nói: "Anh tự xử lý được."

Thời Ôn nhìn màn hình máy tính, lại quay sang nhìn anh, "Thật sự?"

Trần Trì: "Ừm"

Thời Ôn thấy anh đã ở bất đầu tự xử lý, động tác thoát nhìn rất thuần thực, có lẽ ở nước ngoài đã học qua, liền cảm thấy tâm, lại đem ánh mắt quay trở lại màn hình máy tính.

Trần Trì thấy thế, môi mông mím thành một đường thẳng, nhìn chăm chăm cô một hồi cũng không được cô để ý, mặt hoàn toàn đen lại. Nhanh chóng tiêu độc xử lý xong, cúi người gõ bàn vài cái.

Thời Ôn dờn tầm mắt mắt, nhìn cánh tay của anh, nhẹ giọng hỏi: "Xong rồi à?"

Trần Trì gật đầu, vươn tay nói: "Anh đau."

Sắc mặt Thời Ôn khẽ biến, lập tức nhìn về phía xem màn hình, thấy sắc mặt đối phương không có gì khác thường, cô lại không dám thở phào nhẹ nhõm, nói với nữ sinh kia: "Chúng ta nói đến đây thôi, bây giờ cũng muộn rồi, em nghỉ ngơi sớm đi."

Tắt video, Trần Trì dựa vào sô pha, lười nhác nhìn cô, hừ lạnh một tiếng, "Biết bây giờ rất muộn sao?"

Thời Ôn đi đến ngồi cạnh anh, mềm giọng nói: "Cuộc thi này rất quan trọng, học sinh này cũng rất thích khiêu vũ ——"

Anh giơ lên cánh tay, uể oải mà nói: "Chờ em rõ lâu mà em cũng chưa nói xong, nhìn anh bị thương cũng không lo lắng giống như trước kia nữa, còn dám mặc kệ anh."

Thời Ôn đau lòng mà xoa xoa tóc đen của anh, "Thật xin lỗi, có đau hay không?"

"Đau, muốn cọ cọ." Anh nói, đầu vùi vào cổ của cô, lung tung mà cọ một trận.

Thời Ôn bị anh cọ đến ngứa ngáy, cười khúc khích không ngừng lại được.

-

Cuối tuần, Trần Trì đến trung tâm phụ đạo tìm Thời Ôn. Đi ngang qua một cửa hàng bánh ngọt, nhớ tới lần trước mình có mua điểm tâm ở đây, cuối cùng quyết định đi vào mua cho cô một phần.

Trong lúc chờ đợi, anh ngồi ở bàn gần cửa sổ, dư quang nhìn thấy có một người đi tới, nâng lên mí mắt nhìn lại, hơi hơi mị mắt.

Người đàn ông cười cười, "Hắn là anh đã tra được?"

Ánh mắt Trần Trì nhàn nhạt, không nói chuyện.

Người đàn ông tự nhiên ngồi đối diện với anh, "Xin lỗi, tôi cùng Y Thu là bạn tốt, nên mới giúp anh ta chuyện này. Nhưng mà anh cũng không đến mức trách tôi chứ, mẹ anh thật ra rất sốt ruột, vì bức các người kết hôn nên mới dùng đến chiêu này, hiệu quả cũng rất rõ ràng rồi."

"Cho nên anh còn muốn tôi cảm ơn anh?" Trần Trì nhàn nhạt hỏi, không muốn lại nhìn thấy anh ta nữa, cúi đầu tiếp tục xem di động.

"Tôi cảm thấy cậu muốn ơn tôi." Người đàn ông cảm thấy việc này rất cần thiết, "Thực ra, rất lâu trước kia tôi đã bắt đầu chú ý tới Thời Ôn, tôi lướt Weibo nhìn thấy cô ấy một cái liền nhớ tới cô ấy cùng tôi ở cùng một tiểu khu."

Người đàn ông nói, biểu tình đột nhiên nghiêm túc, nói: "Những người khác nói cô ấy gặp được cậu là may mắn của cô ấy, nhưng tôi lại cảm thấy cậu mới chính là người nên cảm thấy may mắn."

Trần Trì ngước mắt, đón lấy ánh mắt của anh ta.

Người đàn ông nhún nhún vai, "Chỉ là một loại cảm giác thôi, nhưng mà dù sao cũng rất hâm mộ tình cảm của hai người."

Biểu tính của Trần Trì không có biến hoá quá lớn, giọng nói không mặn không nhạt: "Vậy chúc anh sớm ngày tìm được chân ái."

Người đàn ông cười một cái, "Mong là như vậy."

Đột nhiên người đàn ông lại hỏi: "Anh thử đoán xem lúc trước tôi có muốn theo đuổi Thời Ôn không?"

Trần Trì nghiêng mắt, "Cho nên?"

Người đàn ông ghen hống, nghe được có người gọi tên mình, "Đồ của tôi xong rồi đồ, đi trước."

Trần Trì: "Đi thông thả."

Người đàn ông gật gật đầu, từ bên người anh đi qua, ánh mắt vừa vắn xẹt qua di động của Trần Trì, thân mình cứng đờ.

Trên màn hình, một dòng chữ to đập vào mắt ——

Giải mã các loại tư thế trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Kết thúc □

Editor: Sel

Trong thời gian Trần Trì ngồi chờ bánh ngọt đã học được vài tư thế, nóng lòng muốn thử.

Dọc đường đo Thời Ôn đều cảm nhận được anh đang xao động, mà cũng không biết anh đang xao động cái gì.

Thời điểm xe sắp về đến nhà, Trần Trì nhận được một cuộc điện thoại, nói công ty có việc gấp.

Trần Trì cắt đứt điện thoại, sắc mặt không quá đẹp.

Thời Ôn thấy thế, ngừng đầu, "Em có thể đến công ty của anh không? Ở văn phòng chờ anh được không ạ?"

Trần Trì mắt đen lập loè, như suy tư gì, "Không có cái gì là không được cả."

"Vây đi thôi."

Khoé miệng Trần Trì nhếch lên, quay đầu xe chạy tới công ty.

Thang máy lập loè ánh đèn, Thời Ôn nhìn gương sửa lại tóc, đem mấy sợi tóc bị rũ ra vén ra sau tai.

Trần Trì rũ mắt nhìn cô, hôm nay cô buộc đuôi ngựa, đuôi tóc đảo qua cần cổ trắng nõn, anh từ phía sau ôm lấy cô, xoay người cô lại đối diện với mình.

Thời Ôn đẩy anh ra, "Đừng nghịch, bây giờ đang ở trong thang máy đấy."

Trần Trì cong lưng nghiêng ngả nói: "Anh muốn ở chỗ này hôn em được không?"

Thời Ôn rụt người lại, lo lắng anh thật sự sẽ làm cái gì đó, "Có camera theo dõi, anh đừng đùa nữa."

Trần Trì cười có chút hư, "Hôm nay tổ kỹ thuật có người tăng ca, lúc này cũng tan tầm rồi, nói không chừng còn có thể gặp mặt, nếu không thử xem?"

Anh nói, ấn thang máy đi lên tầng kỹ thuật, không chờ Thời Ôn phản ứng mà trực tiếp cúi xuống hôn cô.

Trần Trì nắm lấy cằm của cô, hôn thật sự dùng sức, đầu đá lung tung, Thời Ôn tay chống ngực anh, không ngừng đánh đấm, về sau cũng mặc kệ, nhẹ nhàng đáp lại anh.

Cô đáp lại khiến Trần Trì không nhịn được, gất gao ôm eo cô, khí thế áp bách xuống dưới, động tác càng thêm cường thế.

Thời Ôn bị anh hôn đến nỗi không chịu nổi, nhìn thang máy sắp lên đến nơi, lập tức đẩy anh ra, nghĩ thầm nếu anh mà không buông thì cô sẽ dẫn anh một phát, cũng may trước khi cửa thang máy mở, Trần Trì đã kịp buông cô ra, Thời Ôn quay sang nhìn gương, liền nhìn thấy môi mình đã bắt đầu sưng đỏ.

Cửa thang máy chậm rãi mở ra, cô lập tức che miệng lại. Ngoài cửa vừa vặn đi qua mười mấy người, mấy công nhân chuẩn bị đi tới thang máy bên cạnh, nghe được động tĩnh thì đồng thời ngừng đầu lên nhìn, phản ứng rất nhanh, gật đầu lễ phép nói: "Chào Trì tổng, chào phu nhân."

Thời Ôn cảm thấy che miệng chào hỏi không lễ phép, nhưng thật sự không muốn bị bọn họ thấy, đành gật đầu cho qua. Trần Trì ôm lấy vai Thời Ôn, nhìn mấy người công nhân ngoài thang máy nói: "Làm việc vất vả rồi, ngày mai sẽ được tặng thêm điểm tâm ngọt cùng cà phê."

"Cảm ơn Trì tổng ——"

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, Trần Trì ôm sát cô, thấp giọng hỏi: "Vừa rồi kích thích không?"

Thời Ôn buông tay, bất mãn nghiêng đầu liếc anh một cái, "Lâp sau đừng như vậy nữa."

"Ôn Ôn, theo đuổi kích thích là phải trả giá đấy." Anh xoa xoa đầu cô, đáy mắt anh phát sáng, rực rỡ lấp lánh.

Trần Trì có chuyện nên đi ra ngoài, Thời Ôn ngồi ở trên bàn làm việc của anh, một bên xem di động một bên ăn điểm tâm ngọt.

Ăn một được nửa Trần Trì còn chưa trở về, cô cũng không dám ăn nhiều, bắt đầu đi lung tung. Cô không làm lộn xộn đồ vật trong phòng anh, mà là từng bước từng bước từng cái cup mà anh đặt trong tủ.

Thời Ôn đi được vài vòng, mở ra góc cửa, bên trong có một phòng ngủ không lớn không nhỏ, là căn phòng mà lúc trước gọi video Trần Trì đã cho cô xem

Cô đi vòng quanh giường hai vòng, nhìn thấy tủ đầu giường, nghĩ nghĩ, kéo ra.

Bên trong ngăn kéo có một cái hộp sắt, đặt một tờ giấy photo, Thời Ôn cầm lấy, nhìn ra trên giấy là chữ viết của cô ——

Chào buổi sáng.

Cuối cùng là một cái gương mặt tươi cười.

Thời Ôn hơi hơi ngáy người, hơi ức ủa về, mới nhớ đây là chuyện xảy ra khi nào.

Lúc ấy cô cùng anh nháo chia tay, vừa mới quay lại, cô đồng ý với Trần Trì ngày hôm sau sẽ mua bữa sáng cho anh nhưng lại bởi vì ngủ quá ngon mà dậy muộn, làm anh nhớ thương bữa sáng cùng câu nói chào buổi sáng của cô cả một buổi.

Vì thế cô viết này tờ giấy.

Phòng chừng là trước khi đi ngủ anh sẽ lấy ta xem, phòng chừng là tờ giấy gốc anh để ở nhà.

Thời Ôn nhếch lên khoe miệng, trong lòng ấm áp, đem tờ giấy thật cẩn thận về chỗ cũ, khép lại ngăn kéo. Kéo ra ngăn kéo thứ hai muốn xem còn có gì hay không, lại ngoài ý muốn phát hiện mấy hộp áo mưa.

Cô cương cứng vài giây, mãi cho tới khi sau lưng truyền đến tiếng bước chân, Trần Trì từ phía sau ôm lấy nàng.

Thời Ôn chỉ chỉ áo mưa, "Sao trong phòng của anh lại có mấy thứ này?"

Trong lòng Trần Trì chỉ tâm tâm niệm niệm mấy tư thế mà anh mới học được, ngọn lửa ở trong thang máy đã bị dập lên, có chút gấp gáp hôn lấy cô, thanh âm hàm hồ hỏi lại: "Nghỉ ngơi anh?"

Anh đem cô đẩy đến trên giường, kéo ra quần áo của cô, nói: "Giường đôi, áo mưa, đều là anh chuẩn bị từ rất lâu rồi, chỉ thiếu em."

Tay anh chuyển đến giữa hai chân của cô, nhẹ nhàng xoa ấn.

"Chỉ chờ em tới."

Dứt lời, động thân đi vào.

"Đau ——"

Thời Ôn nhúu chặt mày, kêu lên một tiếng.

Động tác dưới thân của Trần Trì vẫn tiếp tục, ôn nhu mà hôn cô.

Thời Ôn thấy anh không chịu nhẹ lại, giờ tay đánh vai ai, có chút tức giận cùng uất ức, "Lần đầu tiên anh không phải như vậy."

"Không cần nhẹ nhàng." Từng nụ hôn tinh mịn của Trần Trì đều dừng ở trên người cô, mắt đen chăm chú nhìn chăm chăm cô, "Ồn Ôn, anh còn hiểu biết thân thể của em hơn cả em đấy."

Anh dùng sức đỉnh vài cái, vén lên tóc mái của cô.

Chỉ là vài cái, đầu đón biến mất liền bị cảm giác chua xót thay thế, khoái cảm giác từ sống lưng chạy thẳng lên não, cô chậm rãi ngâm thành tiếng.

-

Cuối tháng, kỳ nghỉ lễ của Thời Ôn đúng ngày tới, đầu đón cũng đúng hạn tới.

Trên bụng cô dán miếng giữ nhiệt ấm, nghĩ thầm cái gì mà sau khi lên giường với đàn ông thì sẽ không đau bụng nữa, đều là lừa người, ít nhất đối với cô mà nói chính là không có tác dụng.

Trần Trì nấu một ly nước đường đỏ, "Nào, vẫn còn nóng em mau uống đi."

Thời Ôn nằm liệt trên giường, không dậy nổi, "Không dậy được, đau ——"

Sắc mặt của cô so với ngày thường càng tái nhợt, Trần Trì nhìn đến đau lòng, đem cô nâng dậy, "Ngoan, uống một chút. Ngày mai đi xem bác sĩ."

"Xem rồi cũng trị không hết."

Trần Trì nhúu mày, nghĩ đến cái gì đó, nói: "Nếu không, chúng ta sinh em bé? Nghe nói rất nhiều người sinh con xong đều không đau nữa."

Thời Ôn rụt rụt cô, "Nhờ đâu không có hiệu nghiệm với em thì sao....."

Cô nghĩ nghĩ lại nói: "Với lại em còn muốn có một khoảng thời gian để tận hưởng thế giới của hai người."

Trần Trì ở trên trán cô in lại một nụ hôn.

Buổi tối, Thời Ôn không còn đau nữa, hai người cùng đi tản bộ.

Ở công viên nhỏ đi lòng vòng một lúc, Thời Ôn bỗng nhiên ngửi được mùi của đậu hủ thúi, đôi mắt nháy mắt sáng lên.

"Trần Trì, em muốn ăn đậu hủ thúi."

Trần Trì nghĩ đến cô lúc ăn đậu hủ thúi liền rất thích ăn tương tương ớt, nhúm mày, "Em không đau nữa à?"

Thời Ôn lắc lắc cánh tay anh, "Hiện tại một chút cũng không đau."

Đôi mắt của cô sáng lấp lánh, lập loè uơn ướn, Trần Trì không có cách nào nói ra chữ "Không",

"Chỉ được ăn một chút."

Thời Ôn bật cười, "Vâng."

Mà Thời Ôn đích xác chỉ ăn một chút, bởi vì hương vị không ngon lắm.

"Tương mới là tinh hoa của đậu hủ thúi, đáng tiếc vị của lọ tương này lại quá quái."

Trần Trì: "Vậy không ăn."

Thời Ôn rói rảm, "Nhưng lãng phí lương thực không tốt đâu."

Trần Trì lặng im hai giây, "Cho anh, anh ăn."

Thời Ôn chớp vài cái mắt, "Ông xã, anh thật tốt."

Trần Trì cứng lại, trề mắt, "Lúc thân thể không có tiện thì đừng có mà trêu chọc anh."

Thời Ôn ra vẻ mờ mịt, "A? Có sao? Ông xã hiểu lầm em rồi, em không có trêu chọc ông xã đâu."

Trần Trì nhai đồ vật trong miệng, ánh mắt như sói đói nhìn chằm chằm cô.

Thời Ôn cảm thấy anh không phải ăn đậu hủ thúi, mà là đang ăn cô.

Trần Trì nhanh chóng giải quyết số đậu hủ thúi còn dư lại, nhai giống như nhai sấp, nhúm nhúm mi nói: "Khó ăn."

Lại nói: "Cuối tuần chúng ta đi Cẩm Đền, đến quán đậu hủ thúi truyền thống lúc trước."

Thời Ôn cao hứng cực kỳ, "Vâng, em vẫn luôn muốn đến đó chơi tiếp!"

Hai người nắm tay chậm rãi tản bộ, đi được mấy vòng, đi ngang qua nơi nào đó Thời Ôn bỗng nhiên dừng lại, chỉ về phía con hẻm nhỏ ở ven đường đối diện.

"Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau chính là ở đây."

Năm đó trên người Trần Trì đầy thương tích, dựa vào tường trong hẻm nhỏ, mặt trời sáng lạn, ánh nắng dừng ở trên người anh, khiến vết thương trên người anh cũng trở nên chói mắt.

Người qua đường tới tới lui lui không ai dừng lại. Nhưng chỉ có duy nhất Thời Ôn là đi về phía anh, đây chính là nhân duyên chú định.

"Không phải lần đầu tiên gặp mặt." Trần Trì nói.

Thời Ôn nghi hoặc lại mờ mịt, "Có ý gì? Không phải lần đầu tiên sao?"

Trần Trì nhìn cô, "Em muốn đi xem nơi chúng ta lần đầu tiên gặp mặt sao?"

Thời Ôn không nghĩ ra được bọn họ trước đây còn gặp nhau ở đâu, vì thế gật đầu, "Muốn."

Trần Trì gọi một chiếc taxi, báo địa chỉ.

Lông mi Thời Ôn run rẩy, chỗ mà anh nói chính là rất gần với nhà của Ôn Tư Sương.

Xe taxi ngừng lại, Trần Trì dắt cô đi qua đường cái, chỉ vào mái hiên nhỏ trước cửa hàng tiện lợi.

"Chính là chỗ đó."

Ký ức phủ đầy bụi được mở ra, thời gian của hai đời nhiều như vậy, cô sớm đã đem ký ức khi còn nhỏ hòa tan, huống chi là hồi ức cô không muốn nhớ lại.

Đó là mùa đông, Thời Ôn bị Ôn Tư Sương đánh đến sợ, từ trong nhà trốn đi ra ngoài, không có chỗ để đi, đành phải ngồi xổm ở ngoài mái hiên của cửa hàng tiện lợi.

Lúc ấy trời rất lạnh, cô mặc áo ngủ không dày lắm, nghĩ có thể hay không cứ như vậy mà chết đi, bỗng nhiên từ trong lùm cây có một cậu bé chạy ra.

Đôi mắt của cậu bé vừa đen vừa sáng, hình dáng của mắt cũng rất đẹp, mặt mày lãnh đạm, liếc mắt nhìn cô một cái, chậm rì rì đi qua, cuối cùng ngồi xổm bên người cô.

Ai cũng không nói chuyện, im lặng một hồi lâu.

Tiểu Trần Trì cuối cùng đành mở miệng trước, "Sao cậu lại không ngủ được?"

Tiểu Thời Ôn nhìn chằm chằm mặt đất, nói: "Mình lạnh, hơn nữa, không uống sữa bò nóng mình sẽ không ngủ được."

Trước khi đi ngủ uống một ly sữa bò nóng chính là thói quen mà Ôn Tư Sương dưỡng cho cô từ nhỏ.

Tiểu Trần Trì không nói chuyện, đứng lên đi vào trong cửa hàng tiện lợi, lúc đi ra, trong tay còn mang theo một ly sữa bò nóng.

Cô hỏi: "Cho mình sao?"

Cậu "ừm" một tiếng.

Cô cười nói: "Cậu thật tốt, cảm ơn —— hay là cậu uống đi, mình thấy cậu mặc cũng rất ít, hơn nữa mình sợ ngủ rồi sẽ bị đông chết ở chỗ này."

"Cậu uống đi, mình ở bên cạnh cậu."

"Vì sao cậu lại đến đây? Nhà cậu cũng có người xấu sao?"

"Sữa bò sắp lạnh rồi kìa."

"Ác, cảm ơn ——"

"Nhà cậu có người xấu?"

"Ừm..... Nhà mình có một người xấu vô cùng tàn nhẫn..... Vì sao mọi người lại không tốt giống như cậu, cậu không quen biết mình lại còn đồng ý cho mình sữa bò nóng."

"Như mình mà cũng được gọi là người tốt?"

"Ừm!"

"Vậy sau này mình sẽ không cho người khác sữa bò nữa."

"Vì sao?"

"Bởi vì mình không muốn làm người tốt."

"Vì sao chứ? Mình rất thích người ấm áp, nên đặc biệt muốn làm người tốt, không muốn biến thành người tàn nhẫn xấu xa. Mình muốn giống như cậu vậy, ấm áp tựa như sữa bò nóng, khiến mọi người xung quanh cũng cảm thấy ấm áp."

"Khiến mọi người xung quanh cũng cảm thấy ấm áp?? Như vậy chẳng lẽ không phải rất tàn nhẫn à?"

"Tại sao chứ?"

"Nếu cậu mà là của mình, mình nhất định sẽ không cho phép cậu cho người khác ấm áp m."

"Vì cái gì?"

"Bởi vì cậu là của mình."

Ngón tay Thòi Ôn run rẩy, gương mặt của cậu bé xuyên qua đời trước cùng một đời ký ức này hoà vào gương mặt của Trần Trì.

Bầu trời đêm trên đỉnh đầu, đèn đường rực rỡ, dòng xe như nước chảy, người người đi lại vô cùng sinh động.

Thở ra một làn khói trắng, thời tiết vẫn rét lạnh giống như năm ấy. Thòi Ôn ngẩng đầu nhìn Trần Trì.

"Hoá ra là anh." Thòi Ôn cười, cười một hồi bỗng nhiên có chút khổ sở, "Hoá ra là anh."

Trần Trì cũng đang cười.

Một hồi lâu, cô giữ chặt tay anh, phía sau lưng là dòng người đông đúc, cả hai đi về phía cửa hàng tiện lợi.

"Chúng ta đi mua sữa bò nóng đi."

"Ừm."

"Trần Trì, em còn muốn làm một người ấm áp như sữa bò nóng vậy."

"Vậy anh đây liền làm người mua sữa bò nóng cho em."

Hoàn chính văn

-

Sel: Xin chào mọi người, mình là Sel - editor của Bệnh Chiếm Hữu đây. Lời đầu tiên mình muốn nói là mình thấy khá tiếc khi tác giả không viết thêm ngoại truyện. Nhưng dù sai cuối cùng chúng ta cũng thấy được một cái kết viên mãn cho tình yêu của đôi bạn trẻ. Cảm ơn mọi người đã theo dõi Tiểu Thòi Ôn cùng Tiểu Trần Trì trong suốt 7 tháng qua, cũng cảm ơn mọi người vì đã ủng hộ mình, yêu thích truyện mình edit mặc dù mình edit vẫn còn non tay. Cảm ơn Mary đã đồng hành với chị trong 50c. Cuối cùng mình xin hứa sau này sẽ cố gắng nâng cao trình edit để mang đến cho mọi người những tác phẩm hay nhất. Luv u ♥️

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Phiên ngoại 1: Bảy năm của Trần Trì □

Edit by Sel

Sau khi Trần Trì xuống máy bay, vừa đến khách sạn, cả người cậu tứ chi thoát lực*, tuy ý co quắp, cúi đầu, sắc mặt trắng xanh, giống như một cái xác không hồn.

(Tứ chi thoát lực: 四肢脱力 các bạn có thể hiểu nôm na là cả tay cả chân đều không còn sức lực nữa.v)

"Trần thiếu, đến giờ ăn cơm rồi!" Y Thư liếc mắt nhìn Thẩm Mạch vẫn đang ngồi đánh máy bên cạnh. Áp lực trong phòng đủ để anh ta ứa mồ hôi lạnh.

Trần Trì giống như anh ta suy đoán, ngay cả nhúc nhích cậu cũng không.

Sau mấy phút yên lặng, Thẩm Mạch khép máy tính lại.

"Hôm nay tôi có việc nên sẽ về nước trước. Y Thư, cậu ở đây với cậu chủ trước, chờ tin tức của tôi sau!"

Bà ta vừa nói vừa nhanh chóng thu dọn đồ đạc.

Cuối cùng, bà ta liếc mắt nhìn về phía đứa con trai người không ra người, quý không ra quý của mình:

"Chuyện trường học con không cần quan tâm. Mười tiếng trước con đứng dưới Ôn gia đợi, Thòi Ôn cũng không chịu xuống. Con lên tìm nó, nó cũng không thèm giữ con lại, đó chính là sự thật."

"Bây giờ con đã đến đây rồi thì đừng có cả ngày suy nghĩ những chuyện không đâu. Số điện thoại của Thòi Ôn hay bất kì những gì liên quan đến nó mẹ sẽ xoá sạch. Nếu để mẹ biết con còn không chịu học tập như cấp 3, thì đừng mơ được về nước!"

Ngữ khí của Thẩm Mạch ngạo lạnh, nói xong cũng không hề nhìn Trần Trì thêm một cái, giẫm giày cao gót rồi đi.

Trần Trì vẫn không nhúc nhích.

Vài ngày sau, Y Thư gọi điện cho Thẩm Mạch.

"Thẩm tổng... Trần thiếu cậu ấy..." Anh ta nhúu nhủu mày, đây là lần đầu tiên anh ta cảm thấy bản thân mình bất lực: "Cậu ấy không chịu ăn cơm, đã gầy lắm rồi..."

Dù sao cậu cũng chỉ mới 18 tuổi đầu, chẳng qua chỉ là một đứa trẻ to xác, thân hình cao lớn lúc nằm cuộn trên giường nhìn chẳng khác gì một khung xương.

Y Thư yên lặng nói thầm ở trong lòng mấy câu, mấy lần muốn nói thẳng ra, nhưng cuối cùng vẫn không làm được.

Ngày hôm sau Trần Trì bị ngắt xiu, được đưa vào bệnh viện. Thiếu dinh dưỡng trầm trọng, Y Thư cũng mệt mỏi không chịu nổi, đây chính là tra tấn tâm lý kinh khủng nhất mà anh ta từng trải qua.

Bây giờ anh ta đang phụ trách chăm nom cậu, nếu cậu xảy ra vấn đề thì...

Y Thư đi ra ngoài hút thuốc, anh ta vừa rời đi, Trần Trì liền tỉnh lại.

Một đôi mắt đen láy như nước đọng, không hề gợn sóng.

"Trần Trì, anh nhất định phải sống tốt... Thế giới này rất lớn..."

"Dùng thiện ý đối xử với tất cả mọi người, đừng làm ai bị thương, kể cả bản thân anh cũng vậy. Như thế anh mới cảm nhận được tình yêu xung quanh mình."

Trần Trì nằm trên giường bệnh, bỗng nhếch lên khoe miệng.

Ai cần tình yêu của người khác?

Ngốc sao? Từ trước đến nay, thứ cậu duy nhất cậu mong ước chính là tình yêu của cô.

Ngây thơ.

Cô gái ngây thơ như vậy, nhờ đâu bị người khác làm tổn thương thì sao? Bị gạt thì làm sao bây giờ?

Cô tốt nhất nên ở bên cậu.

Cậu chợt ngồi xuống, đột nhiên cổ họng truyền đến từng trận buồn nôn, cậu khó chịu rút dây truyền dịch ra.

Cậu không nên mềm lòng, lúc trước nên trói cô lại, mang cô đến một nơi mà không ai biết, chỉ có hai người ở bên nhau...

Đáy mắt Trần Trì nhảy lên điên cuồng, môi mỏng chậm rãi nhếch lên, đôi môi vốn đã khô khốc bởi vì căng ra mà bật máu.

Y Thư còn chưa hút xong một điếu thuốc đã thấy Trần Trì chạy ra ngoài. Nhìn Trần Trì sừng sờ sừng sờ dùng sức vọt ra bên ngoài, Y Thư vội vàng ném điếu thuốc, nhanh chóng đuổi theo.

Người phía trước không biết lấy đâu ra sức lực lớn như vậy, anh ta trực tiếp cởi áo vest ngoài, cắn răng chạy theo.

Chạy xuống cầu thang, bỗng nhiên không thấy người đâu.

Y Thư chửi thầm vài câu, sau đó vừa chạy ra bên ngoài vừa gọi điện cho Thẩm Mạch.

Điện thoại vừa chuyển được, anh ta cũng đã nhìn thấy Trần Trì đứng dưới một tán cây trong hoa viên.

"Chúng ta nhất định phải sống tốt."

"Anh sẽ sống thật tốt."

"Em tin anh!"

Một lần lại một lần, giọng nói ấy cứ như ác mộng không tan lặp đi lặp lại. Phảng phất nhue cô đang đứng ở trước mặt cậu, tái diễn lại câu nói đó: "Em tin tưởng anh!"

Tựa như đứng ở trước mặt cậu, chính miệng nói ra những lời ấy.

Đôi mắt Trần Trì đã chuyển sang màu đỏ tươi, bàn tay nắm chặt lại, mu bàn tay cùng cánh tay nổi đầy gân xanh.

Vì sao đứng ở đó mà không chịu cho anh ôm?

-

Trần Trì giống như khôi phục lại như bình thường, hàng ngày chỉ đi học, ăn cơm rồi lại về ngủ.

Vào ngày Y Thư rời đi, Trần Trì nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, thanh âm không cao không thấp, không biết đang nói cho ai nghe.

"Trừ cô ấy, không ai có thể không chế được tôi."

Y Thư chuyển lại những lời này cho Thẩm Mạch.

Cảm thấy với "cô ấy" còn cần phải tìm hiểu thêm.

Hai tháng sau, Y Thư nhận được điện thoại của Trần Trì lúc rạng sáng.

Ngày đó trời nổi cơn dông, Trần Trì từ trong ác mộng tỉnh lại, lại nghĩ đến Thời Ôn.

Nghĩ đến cô vì mình mà băng bó miệng vết thương, nghĩ đến cô dùng thanh âm ôn nhu để dỗ dành mình, nghĩ đến gương mặt nhỏ nhắn của cô hồng lên khi cô mỉm cười, lại nghĩ đến khi cô rầu rĩ không vui...

Tại sao lại đồng ý cho cậu xuất ngoại?

Cậu hung ác ném bình hoa trên tủ đầu giường xuống đất, tia chớp bên ngoài như vẽ ra hành động như quái thú của cậu.

Cậu mệt mỏi tê liệt ngã xuống, cánh tay đâm phải mảnh thủy tinh.

Trần Trì nhìn miệng vết thương, ngây ngốc cười.

"Ôn Ôn, anh bị thương rồi."

Cậu cực kỳ uy khuất đuổi cánh tay ra, chờ đợi đôi tay mềm mại kia chạm vào mình, chờ đợi cô lo lắng cùng đau lòng...

"Y Thư"

Sau khi sét đánh một tiếng điện thoại mới được kết nối, đầu bên kia cũng vang lên một hồi sấm chớp dữ tợn.

Cậu lặng lẽ nói: "Giúp tôi nhìn xem cô ấy có ngủ ngon hay không!"

Y Thư đã sớm hình thành thói quen rạng sáng bị đánh thức, tuy không ngạc nhiên lắm nhưng cũng tránh không khỏi nghẹn họng lại.

"Còn nữa, giúp tôi tìm bác sĩ tâm lý!"

Y Thư lại bay ra nước ngoài, hẳn đi theo Thẩm Mạch vài chục năm, chưa từng có lần nào rời đi Thẩm Mạch nhiều như vậy. Bởi vì anh ta là một trợ lý không thể thay thế, có rất nhiều chuyện quan trọng phải đích thân anh ta làm.

Bởi vậy mà Y Thư mới nghi hoặc, không biết Thẩm Mạch đang nghĩ gì. Vì thời điểm bà vô tình thì quá vô tình.

-

"Tôi là George" Người phụ nữ nhũ mào, vươn tay về phía Trần Trì, cười nói: "Tôi rất thích giúp những người đẹp mất trí liệu!"

Trần Trì lẳng lặng nhìn cô ta, cũng không có ý định vươn tay đáp lại.

George không thèm để ý cười cười, ngồi xuống đối diện với anh, chậm rãi nói: "Đây là cách gặp mặt của bệnh nhân cần ý lại bác sĩ tâm lý sao?"

Lại tự hỏi tự đáp: "Chắc vậy."

Cô ta cong môi: "Anh có thể tin tưởng tôi, nhưng mà anh cũng nhất định phải toàn tâm toàn ý mà tin tưởng."

"Tôi sẽ tiến vào thế giới của cậu, thế giới đó rất đen, chỉ có tôi và anh, chúng ta sẽ dựa vào nhau, sự đau khổ của anh có thể trút sang cho tôi, bởi vì tôi không hề sợ. Trần Trì, cho nên anh phải toàn tâm toàn ý tin tưởng tôi!"

"Căn cứ vào các dấu hiệu, anh có chứng hạm hực."

"Anh bị đè nén quá nhiều nên cần được phát tiết, đập phá đồ vật quá lãng phí, tự hại mình là không được. Trần Trì, anh đi học quyền anh đi."

-

"Kết quả chẩn đoán là anh đã khỏe rồi."

"Nghe nói anh mở công ty, bây giờ đang trên con đường lập nghiệp sao?"

"Rất tốt, mọi thứ đang phát triển theo chiều hướng tốt đẹp. Hợp tác vui vẻ. Nhưng mà tôi vẫn khuyên anh không nên về nước vội, bây giờ chưa đến lúc thích hợp để anh thấy cô gái kia."

Trần Trì cảm lấy kết quả chẩn đoán, ánh mắt nhìn vào đối diện, hình như là đang nhìn George, lại giống như đang nhìn không khí.

"Cảm ơn..."

-

"Y Thư"

"Vâng, Trần thiếu!"

"Tôi phải về nước!"

Y Thư từ trên giường đứng bật dậy, bên ngoài trời đã tối đen thành một mảnh:

"Cậu nói cái gì?"

"Tôi phải về nước một chuyến. Giúp tôi chuyển lời cho Thẩm Mạch."

Điện thoại bị cắt đứt, Y Thư gần hai năm nay không nhận được điện thoại của Trần Trì, đối với sự chuyển biến to lớn về thái độ của anh khiến anh ta không kịp tiếp thu, phải tiêu hoá hồi lâu.

Ngồi hơn nửa giờ, bỗng nhiên anh ta nghĩ đến một câu trước kia của Trần Trì:

"Trừ cô ấy, không một ai có thể khống chế tôi cả!"

"Cô ấy" là ai, đã không cần tìm tòi nghiên cứu nữa rồi.

-

Trì bệnh tâm lý, thành tích tốt, mở công ty, hình tượng đã quá hoàn hảo.

Anh sống rất tốt, còn trở thành một người ưu tú.

Trần Trì ngồi trên máy bay, tự tổng kết xem bản thân đã trở thành mẫu nguoid lý tưởng trong mắt Thời Ôn chưa.

Y Thư ở sân bay đón Trần Trì, trong giây phút nhìn thấy anh, có chút ngây người.

Âu phục vừa vặn, tóc đen lưu loát, lệ khí trên người cũng tản đi. Nhớ rõ lúc cậu rời đi tóc mái đã dài đến mí mắt, quần áo bởi vì cân nặng cậu giảm mạnh mà trở nên rộng thùng thình, cả người áp khí thấp khiến người khác khó thở.

"Trần thiếu, đến khách sạn nghỉ ngơi trước."

"Không cần, đến viện võ đạo Nam Đều."

Y Thư cảm thấy nhiều khi có một số chuyện rất trùng hợp, hoặc có thể nói là không khéo.

Anh ta có chút không hiểu, tại sao phải hành hạ bọn họ như vậy?

Mưa không ngừng vỗ vào cửa sổ sát đất, trượt dài thành từng vệt nước trên cửa kính, nhiệt độ bởi vì trận mưa này mà nguội lạnh vài phần.

Bên trong quán cà phê, dưới ánh đèn ôn nhu, nhìn liền thấy ấm áp, người mà Trần Trì ngày nhớ đêm mong đang ngồi trước cửa sổ sát đất, dưới ánh đèn, mặt mày ôn nhu.

"Nam sinh đối diện với cô ấy là ai?"

Trần Trì không nghe được thanh âm của mình, không biết có hỏi thành lời hay không, nhưng anh không còn sức lực để hỏi lại nữa.

Khuôn mặt bình thản của Y Thư xuất hiện khe hở, hô hấp hỗn loạn.

Trạng thái của Trần Trì lúc này rất không giống với lúc ở sân bay, vẫn là kiểu tóc đó, vẫn là gương mặt đó, cũng là kiểu quần áo như vậy, nhưng khí tràng

đã hoàn toàn thay đổi.

Cặp mắt kia đen tối như địa ngục.

Y Thư cũng không biết tại sao anh lại biến hoá nhanh như vậy, cả người phảng phất giống như rơi xuống hầm băng.

"Không quan trọng."

Trần Trì kết luận.

"Tôi còn có việc, mau đưa tôi ra sân bay đi." Trần Trì chuyển ánh mắt tới phía trước, không biết nghĩ đến cái gì, đột nhiên nói: "Cảm ơn!"

Hồ hấp của Y Thư có chút khó khăn.

Vài ngày sau, Y Thư lại nhận được điện thoại của Trần Trì, nhưng đầu bên kia lại là giọng của một nam sinh khác.

Nam sinh luống cuống tay chân nhặt điện thoại của Trần Trì lên, danh sách người liên hệ đều là chữ Ả Rập, không hề có ghi chú. Cậu ta trực tiếp ấn cái thứ nhất.

"Anh là người nhà của Trần Trì sao? Tôi, tôi đã chọc phải mắt của anh ta rồi, rất nhiều máu, ô ô ô...."

Tiếng Anh thuần khiết, thanh âm vô cùng lo lắng, e ngại nức nở.

Tay Y Thư run lên, nhanh chóng chạy đến văn phòng của Thẩm Mạch.

"Mắt trông mắt?"

"Tôi không biết... Thật xin lỗi, ô ô ô..."

Y Thư đem tình huống thuật lại cho Thẩm Mạch.

Thẩm Mạch trầm ngâm hai giây, sau đó nói:

"Cậu đến đó đi. Nhất định phải chữa được mắt cho Trần Trì."

"Vâng."

-

"Mắt phải thoát nhìn không có vấn đề gì, nhưng chẳng khác mù là mấy."

"Hơn nữa, cậu ấy có chứng nóng này."

Y Thư gãi tóc ngắn, không hiểu tại sao một nam sinh lại có thể giầy vò anh ta nhiều lần như vậy.

Sau khi George biết được Trần Trì về nước liền nổi điên rống lên:

"Không phải tôi đã nói với anh là không được về nước sao? Chúng ta hợp tác tốt như vậy, tại sao phải về nước?"

"Vi sao không nghe lời của tôi? Cô gái kia chính là ác mộng của anh, anh phải tránh cô ta thật xa. Tôi mới là người duy nhất mang anh đi thấy anh mặt trời, anh đừng nên cố chấp như vậy!"

Trần Trì ngồi tựa ở trên giường bệnh, im lặng nhìn chăm chăm ga giường.

Anh liếc thấy bình hoa trên mặt bàn, duỗi tay lấy tới ném đi, nhìn qua có vẻ rất nhẹ, nhưng lực đạo lại vô cùng lớn, nặng nề nện vào vai của người phụ nữ.

George kêu thảm một tiếng, bình hoa vỡ nát, cô ta che lại bả vai.

Trần Trì giương mắt, con ngươi âm lãnh:

"Cô còn muốn nữa không?"

-

Y Thư mơ hồ cảm thấy George không thích hợp, cuối cùng vất vả tìm kiếm thì gặp được Leon.

"Leon, tất cả nhờ vào anh!"

"Khách khí, khách khí."

Vì vậy, ngày đó biết được Leon mang Trần Trì về nước, Y Thư sợ đến nỗi phun cả nước trong miệng ra.

"Sao lại mang cậu ấy về nước? Anh không biết lần trước cậu ấy..."

"Tôi biết rồi" Leon cắt ngang anh ta, nói: "Yên tâm!"

"Vì sao lại dẫn tôi trở về gặp cô ấy?" Trần Trì dựa vào ghế xe, hai tay để trên đầu gối, nắm chặt lại.

Leon méo miệng: "Không phải anh muốn gặp cô ấy à?"

Hơn mười phút sau, nữ sinh đi từ siêu thị ra. Bên ngoài mưa phùn bay bay, nữ sinh không mang dù, xách theo túi chậm rãi đi sang đường.

Leon hí híp mắt: "Hoá ra là mưa băng vệ sinh!"

Không khí bỗng nhiên lạnh như băng.

Anh ta chậm rãi quay đầu, chỉ thấy Trần Trì đang âm trầm nhìn mình, ánh mắt lạnh lẽo sắc bén như dao găm.

Leon thốn thức.

Bệnh nhân này tức giận rồi...

Ánh mắt liếc qua thân ảnh kia, Trần Trì không dám nhìn thêm, cúi đầu gọi điện cho Y Thư.

"Y Thư, giúp tôi gửi bưu kiện, gửi ngay lập tức."

"Cậu muốn gửi cái gì?"

"Nước đường đỏ, túi chườm ấm, dù."

"...Vâng."

Leon có chút hăng hái mà nhìn anh:

"Sao anh không hỏi cô ấy có bạn trai chưa?"

Động tác của Trần Trì cứng đờ, hàm răng căng thẳng.

Leon thương thức biểu tình này của anh vài giây, cuối cùng nói: "Tôi đã tìm hiểu rồi, nam sinh kia không phải bạn trai của cô ấy. Mấy năm nay Thời Ôn cũng không hề yêu đương."

Mắt Trần Trì sáng lên, ngậy người vài giây.

Chốc lát, nói: "Tôi phải về."

"Hả? Không tìm cô ấy?"

"Tôi còn chưa hết bệnh."

-

Lại qua hai năm, Trần Trì nhận được kết quả chẩn đoán của Leon.

"Anh có thể về nước." Leon nói.

Trần Trì yên lặng nhắm mắt, hồi lâu sau mới trả lời:

"Không về!"

Sau đó đi ra khỏi phòng khám.

Đêm đến, Trần Trì trần trọc.

Trong mộng lúc thì là bộ dáng Thời Ôn cười, kím đồng tiền như hoa nhỏ, khi thì là bộ dáng đáng sợ lúc anh phát bệnh đập phá đồ đạc.

Trị hai năm, về nước một lần liền bị huỷ đi.

Bây giờ lại trị hai năm, nếu lần này về nước lại... Nếu như bị cô nhìn thấy bộ dạng lúc ấy, nếu như làm cô bị thương...

Thì anh tình nguyện đi chết.

-

Hai năm sau, Leon tình cờ gặp được Trần Trì, không thể tưởng tượng nổi xoa xoa mắt:

"Sao anh còn chưa về nước?"

Trần Trì vừa chấm dứt một hội nghị, gặp được Leon, con người hơi lập loè, cuối cùng nhân nhật gật đầu: "Đã lâu không gặp."

Khoé miệng Leon co rút. Thấy trên người anh vẫn là âu phục, mắt kính gọng vàng, cử chỉ vừa vặn, bộ dáng lễ phép kiêu ngạo, giống như một quý công tử vậy.

"Vì sao không về nước?" Leon nghi hoặc hỏi.

Trần Trì bình tĩnh nói: "Bạn công việc."

"Anh đùa tôi đúng không?"

"Ừ."

"..."

"Giúp tôi trị bệnh thêm một thời gian ngắn nữa được không?"

"Anh lại phát bệnh?"

"Có lẽ là không."

Leon nhú mày, cũng hiểu ra phần nào:

"Thật ra bệnh nhân tâm lý có một vấn đề khiến tôi rất lo lắng, đó chính là từng giây từng phút luôn nhớ kỹ mình có bệnh, nhớ kỹ bộ dáng dữ tợn khi bệnh tái phát, lo lắng lại rơi vào đêm tối, lo lắng làm tổn thương người khác."

"Trần Trì, anh quá khắt khe. Cậu không sợ rơi vào hắc ám hay địa ngục, cậu chỉ lo sợ sẽ làm tổn thương đến Thòi Ôn."

Trần Trì chậm rãi tháo kính gọng vàng xuống, nhìn về xa xa: "Tính cách quyết định vận mệnh."

"Leon, anh cảm thấy vấn đề tâm lý của tôi lúc trước nặng hơn hay bây giờ nặng hơn?"

"Tôi sống sao cũng được, nhưng vì cô ấy, tôi sẽ cố gắng cứu vớt chính mình, sống thật tốt."

-

Một năm sau, sau khi đạt được câu trả lời khẳng định của Leon, Trần Trì chuẩn bị về nước.

Trên máy bay, anh lại một lần nữa vạch rõ ưu điểm của mình, cảm thấy bản thân bây giờ chính là hình mẫu lý tưởng trong lòng Thòi Ôn.

Thiệu Hành ngồi xuống bên cạnh anh, nghĩ nghĩ một hồi, hỏi: "Hai người năm nay đều 25 tuổi nhỉ?"

"Ừ."

"Vậy lần này về phải tranh thủ bắt được cô ấy."

Ánh sáng nơi đáy mắt Trần Trì ngưng lại.

"Có tính toán gì chưa? Chẳng hạn như kết hôn?"

Trần Trì không nói chuyện, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hỏi cô, có nhớ anh không?

Lúc trước ngay cả chớp mắt một cái cũng không, để mặc anh rời đi.

Hỏi cô, bộ dáng của anh bây giờ cô có hài lòng không?

Anh còn sống, hơn nữa sống rất tốt.

Hỏi cô, bây giờ Trần Trì đã có đủ tư cách để ở lại trong sinh mệnh của cô, trở thành người mà cô không thể vứt bỏ, trở thành người mà cô toàn tâm toàn ý yêu được hay chưa?

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Phiên Ngoại 2: Em chỉ có thể thuộc về anh □

Editor: Sel

Sau khi Thời Ôn kết hôn, Vu Đồng cùng Bối Thi lại vô cùng tò mò cuộc sống sau hôn nhân của cô. Nội dung nói chuyện phiếm cũng ngày càng nghiêng về sinh hoạt hàng ngày sau khi kết hôn của Thời Ôn.

Mới đầu hai cô nàng rất có thành kiến với Trần Trì, nhưng ngày nào cũng thấy anh chăm chỉ đưa đón Thời Ôn đi làm, mặc áo khoác cho cô, chăm nom cô từ việc nhỏ nhất, bao nhiêu bất mãn cũng bị sự chân thành của anh mài mòn hết.

Không có mấy người đàn ông nào có thể làm được như vậy, mà ánh mắt tràn đầy tình yêu của anh dành cho Thời Ôn, Bối Thi cùng Vu Đồng tự nhận chưa từng nhìn thấy qua ánh mắt nào thâm tình như vậy.

Việc mà Bối Thi tò mò nhất chính là khi nào hai người mới chịu sinh em bé, còn nhất định phải được làm mẹ nuôi đầu tiên. Mà mỗi lần nhắc tới chuyện này, các cô nàng lại tiện đà nói đến những chuyện có nội dung không dành cho trẻ em, những lúc ấy thái độ của Thời Ôn chính là "đánh chết cũng không nói", vô cùng gai góc, quyết tuyệt.

Mà mỗi lần như vậy, Bối Thi lại làm bộ lau nước mắt, vẻ mặt cảm động: "Ôn Ôn bảo bối, chỉ cần cậu không nói thì mình sẽ vĩnh viễn tin rằng Trần Trì bất lực, cậu vĩnh viễn yêu mình."

Ngẫu nhiên Vu Đồng còn phối hợp với cô nàng vài câu. Lúc đầu Thời Ôn còn cảm thấy buồn cười, nhưng sau đó lại thấy không vui, vì chẳng ai muốn nghe người khác nói người đàn ông của mình bất lực cả.

Buổi tối một ngày nào đó, Thời Ôn nhắc lại chuyện này cho Trần Trì nghe.

Trần Trì ôm lấy cô, cười xấu xa:

"Anh có được hay không, em là người biết rõ nhất mà."

"..."

Càng ngày càng không biết xấu hổ.

Đợi một hồi cũng không thấy Thời Ôn nói gì, Trần Trì nhiu mày, vuốt tóc cô:

"Em cảm thấy anh không được?"

Thời Ôn mở to mắt trừng anh một cái.

Chẳng lẽ lại muốn cô nói với người khác là anh rất được???

Trần Trì khởi động thân thể, nhào vào người cô. Thời Ôn thấy thế, vội vàng lắc đầu:

"Dừng lại được không?...Anh rất cứng cỏi được chưa?..."

Vừa mới dứt lời, âm cuối của cô bị anh nuốt vào trong miệng.

-

Thời Ôn bị Trần Trì giầy vò cả đêm, cũng may ngày mai là thứ hai, cô không có lớp.

Sáng sớm, trong lúc Thời Ôn vẫn còn mơ màng, cô cảm giác được người bên cạnh đã rời giường. Không lâu sau, người đàn ông in xuống môi cô một nụ hôn:

"Anh đến công ty!"

Cô mệt đến nỗi không mở được mắt ra, hàm hồ "ừm" một tiếng. Trong lòng lại nghĩ, anh thật sự rất vất vả, đã mệt mỏi cả đêm hôm qua, bây giờ còn phải tới công ty.

Lúc rời giường Thời Ôn không còn nghĩ như vậy nữa, xương sống thắt lưng đau xót, phía dưới đã được Trần Trì bôi thuốc từ sớm, nhưng vẫn không thoải mái.

Thời Ôn nhanh chóng đi rửa mặt. Khi thay quần áo, đập vào mắt cô là dấu hôn chẳng chịt trên người, cô nhanh chóng dời ánh mắt sang nơi khác.

Cô không muốn di chuyển nhiều, dứt khoát ghé vào sofa chuẩn bị kịch bản cho sân khấu kịch lần này.

Tối gần giờ cơm tối cô nhận được tin nhắn của Trần Trì, anh nói hôm nay phải tăng ca, cũng đã đặt thức ăn cho cô rồi.

Thời Ôn biết rõ anh nhất định sẽ đặt rất nhiều đồ ăn, nhưng cô chỉ có một mình, không muốn anh lãng phí tiền như vậy.

[Em tự đi ăn một chút mì là được rồi!]

[Em không tiện đi lại. Anh cũng đặt xong rồi.]

Thời Ôn: "..."

Hơn 11 giờ đêm Trần Trì mới về nhà, cả người lạnh lẽo vừa đi vào phòng khách, nhìn thấy người nằm trên sofa liền cảm thấy ấm áp.

Anh cởi áo vest, đi đến ôm lấy cô. Thời Ôn cũng rất tự nhiên mà ôm cổ anh, hai người nằm chen chúc trên sofa một lúc, tay Trần Trì lại bắt đầu sờ loạn.

Thời Ôn đẩy anh ra, nhìn đôi mắt của anh sáng ngời, cũng không biết phải nói gì:

"Anh, em...không được..."

Trần Trì bật cười, mắt đào hoa cong lên, sau đó dán người vào cô, rầu rĩ nói:

"Anh phải ra nước ngoài một chuyến."

"Hả?" Thời Ôn kinh ngạc: "Lúc nào?"

"Ngày mai."

"Nhanh như vậy?"

"Ừm, lần này sang đó giải quyết mọi chuyện xong, thị trường trong nước sẽ ổn định lại."

"Vậy rất quan trọng rồi...Anh có muốn em đi cùng không?"

Trần Trì buồn cánh tay đang ôm cô ra, chăm chú nhìn người trong ngực, cẩn thận vuốt ve hình dáng của cô:

"Bên đây rất bận, đến lúc ấy có khả năng sẽ không quan tâm được em."

Thời Ôn nghĩ nghĩ, gật đầu: "Được rồi, anh nhất định phải tự chăm sóc tốt cho mình đấy."

Trần Trì ghé trán lên vai cô: "Chỉ sợ anh nghĩ đến em, sẽ không còn chú ý được nữa."

Thời Ôn cười khẽ, giả bộ không vui:

"Anh nói vậy chẳng khác gì đang ám chỉ em là hồng nhan họa thủy cả*!"

(Hồng nhan họa thủy: 红颜祸水 Sắc đẹp thì mang đến tai họa, là mầm của tai họa. Người đẹp được ví như nước, mà nước thì mang tới tai họa cho con người.) - (nguồn: wikiaz)

Trần Trì khẽ hừ một tiếng, nhẹ nhàng liếm môi cô: "Em rõ ràng là thuốc độc. Nhưng là thuốc độc rất ngọt."

-

Sáng hôm sau Trần Trì phải xuất ngoại, Thời Ôn đưa anh ra sân bay, lúc ấy cô cũng không có cảm giác gì. Nhưng đến buổi tối không có Trần Trì bên cạnh, cảm giác trống vắng mới trở nên mãnh liệt.

Giường to như vậy mà chỉ có một mình cô, cho dù cô nằm ở giữa, cũng vẫn cảm thấy vô cùng vắng vẻ.

Lúc này Trần Trì gọi video tới, Thời Ôn nhanh chóng từ trên giường ngồi bật dậy.

Anh mặc đồ ở nhà, kính mắt đã tháo xuống, mặt mày bởi vì ngồi hơn 10 giờ đồng hồ trên máy bay mà có chút mệt mỏi.

Thời Ôn thấy anh như vậy cũng không đành lòng, bàn tay chạm tới chỗ anh thường hay nằm, trong lòng có chút khổ sở: "Đúng là có anh bên cạnh em mới thấy ấm áp."

Anh nhúm mày: "Sao em không mở máy sưởi?"

"Em có mở mà." Cô nhìn anh qua màn hình điện thoại, mềm giọng nói: "Nhưng không ấm bằng anh. Trần Trì, em bắt đầu nhớ anh rồi."

Tại thời khắc này, trong đầu Trần Trì tràn đầy mong muốn cô sẽ ở đây, ở bên cạnh mình. Nhưng cuối cùng anh vẫn khác chế, việc bên này thật sự quá nhiều.

Nhưng suy nghĩ này đã cắm rễ trong đầu, nhìn Thời Ôn cách mình một cái màn hình, Trần Trì nghĩ cô nhất định sẽ cho mình một bất ngờ.

Nhưng qua một tuần, cô vẫn không có bất kì động tĩnh gì. Trần Trì bắt đầu không vui, hết lần này đến lần khác nhìn cô tươi cười qua màn hình điện thoại, nghe cô kể những chuyện đã xảy ra, mà không một lần nhắc tới việc cô sẽ cho mình một bất ngờ bằng cách đột ngột sang bên này để thăm anh.

Một ngày trước khi về nước, Thời Ôn cũng không gọi video cho anh. Trần Trì gọi cho cô vài cuộc cô cũng không nghe, cuối cùng không biết gọi đến lần thứ bao nhiêu cô mới bắt máy? nhưng chỉ nói qua loa rằng mình đang có việc liên tục máy luôn.

Trần Trì vội vã trở về để gặp cô, mua vé của chuyến bay sớm nhất. Lúc về nhà cũng đã 4 giờ chiều, nhưng trong nhà trống rỗng, không có giọng nói của cô, vô cùng quanh quẩn.

Anh nhớ rõ Thời Ôn nói mấy ngày hôm nay cô không có lớp.

Trần Trì bắt đầu bức bối, bắt đầu gọi điện cho cô, nhưng lần này rất nhanh cô đã nghe máy.

Trần Trì: "Anh về nhà rồi."

"Anh về rồi?" Giọng nói của cô rất kinh ngạc: "Nhưng bây giờ em không gặp anh được. Bối Thi đang có chút chuyện, em không thể về ngay được."

"Rốt cuộc là chuyện gì?"

"Chuyện này không tiện nói." Thời Ôn ôn nhu trả lời, muốn trấn an anh: "Em không sao, anh cứ ngủ một lát đi. Tỉnh dậy sẽ thấy em bên cạnh."

Tâm trạng Trần Trì bắt đầu trùng xuống, thanh âm cũng lạnh lạnh: "Bây giờ em đang ở đâu?"

Thời Ôn biết rõ là anh đang sốt ruột muốn gặp cô, nhìn lướt qua phòng ngủ của Bối Thi, thở dài: "Em ở nhà của Bối Thi."

-

Trần Trì rất nhanh đã đến nơi, đây là căn hộ 3 phòng ngủ mà Tống Đăng tìm, nằm ở trên tầng 3.

Anh nhanh chóng chạy lên lầu, lúc gõ cửa dùng chút lực.

Người mở cửa là Thời Ôn. Trần Trì nhìn thấy cô, tâm tình nóng như lửa đốt cuối cùng cũng dịu xuống, không nói một lời ghì chặt cô vào trong lòng.

Thời Ôn cũng nhớ anh, nhưng tay vừa muốn vươn ra để ôm lấy anh, trong phòng Bối Thi lại khóc lớn.

Tâm Thời Ôn lộp bộp một phát, vội vàng buông Trần Trì ra, sau đó lại nhanh chóng chạy vào trong phòng.

Sắc mặt Trần Trì nháy mắt trầm xuống.

Trong phòng ngủ, Bối Thi bụm mặt, vừa khóc vừa nói gì đó. Vu Đồng đứng ở cạnh giường, hoàn toàn không biết nên mở miệng thế nào. Bình thường hai người rất hay trêu đùa nhau, nhưng ở mặt an ủi người khác, thì Vu Đồng không có năng khiếu.

Vu Đồng thấy Thời Ôn đã quay lại, nhẹ nhàng thở ra, chỉ chỉ Bối Thi, không biết làm sao bây giờ.

Thời Ôn ngồi xuống giường, đưa khăn giấy cho Bối Thi lau nước mắt.

Bối Thi lau lau mũi, giọng nói cuống cùm cũng rõ ràng hơn một chút: "Ôn Ôn bảo bối, huhuhu, Tiểu Đồng muốn mình bỏ đứa bé này..."

Trần Trì rất thức thời mà tránh ở bên ngoài.

Thời Ôn nhẹ nhàng nhúm mày, thanh âm bằng phẳng nhu hòa:

"Thì Thì đừng khóc, cổ họng cậu cũng bắt đầu khàn rồi. Nghỉ ngơi một lát được không?"

Bối Thì nắc một cái: "Không nghỉ được huhuhu..."

Thời Ôn xoa đầu cô nàng, hỏi: "Vậy cậu có muốn giữ lại đứa bé này không?"

Bối Thì nói thẳng: "Nó mới chỉ là một sinh mệnh bé nhỏ thôi..."

"Vậy cậu không biết là cậu khóc nhiều như vậy sẽ làm ảnh hưởng đến đứa bé à?"

Bối Thì hít hít cái mũi, cố nhịn lại tiếng khóc, cả người co rúm lại.

Thấy cô nàng không khóc nữa, thần kinh căng thẳng của Thời Ôn mới được thả lỏng.

Tối hôm qua Bối Thì nghi ngờ bản thân mang thai, dùng que thử thai thì hiện 2 vạch, sáng sớm đến bệnh viện thì được thông báo là đã có thai. Thế là khóc rống lên từ lúc ấy đến bây giờ, không biết tiêu tốn bao nhiêu sức lực của Thời Ôn cùng Vu Đồng.

Trần Trì đứng ở ngoài nghe xong, liền phát hiện Thời Ôn cả đêm không ngủ, nhũ mào bắt đầu tức giận. Lúc này ngoài phòng khách lại truyền đến động tĩnh...

Anh nghiêng đầu, hí hí mắt, thấy Nhạc Cẩm từ bên ngoài chạy vào, trên mặt vẫn còn giữ nguyên lớp trang điểm, chắc hẳn vừa đi diễn về xong.

Nhạc Cẩm vừa về, trong nhà liền "sôi động" hẳn lên.

Trần Trì không muốn nghe cũng không được.

Ba người các cô đều khuyên Bối Thì nên bỏ cái thai, dù gì cô nàng cũng chưa kết hôn, mà thậm chí người đàn ông kia cũng không phải bạn trai của cô.

Bối Thì không muốn, che bụng khóc nói: "Nó là con của mình, mình không đành lòng..."

Ba người các cô thỏa hiệp để cho Bối Thì sinh ra, nhưng sau khi sinh, Bối Thì phải tự gánh tất cả những hậu quả.

Bối Thì lại do dự, khóc bù lu bù loa: "Nhưng mình còn chưa kết hôn mà đã có con, huhuhu..."

Nhạc Cẩm tính tình nóng nảy, bị cô nàng giầy vò, điên lên bắt đầu lớn tiếng mắng.

Bối Thì cũng không chịu thua, gào ầm lên.

Trong phòng không khác gì cái chợ.

Thời Ôn cảm thấy đau đầu.

"Dù sao mình cũng không có bị thiệt cái gì." Bối Thì tức tối rống lên: "Anh ấy chính là hình mẫu lý tưởng của mình, sau này con mình được hưởng lại nhan sắc của anh ấy cộng với nhan sắc của mình, lớn lên nhất định sẽ rất đẹp trai, rất ưu tú!"

"Mình nhất định sẽ sinh nó ra."

Nói xong mặc kệ mọi người khuyên bảo, cứ thế trùm chăn ngủ luôn.

Thời Ôn cả đêm không ngủ, lại bị lẫn lộn lâu như vậy cũng đã bắt đầu không chịu nổi. Vừa ra tới phòng khách nhìn thấy Trần Trì, trực tiếp bỏ nhào vào lòng ngực anh.

Trần Trì đau lòng hôn hôn cái trán của cô.

Trên đường về, Thời Ôn ngủ thiếp đi.

Sau khi tỉnh lại cô vẫn không yên lòng Bối Thì, muốn tới nhà cô nàng lần nữa. Trần Trì lại đưa cô qua, nhưng lần này anh chỉ đợi ở trong xe.

Nửa giờ sau, Thời Ôn xuống, biểu tình trên mặt không biết nên nói là nhẹ nhõm hay là nghiêm trọng.

"Thì Thì quyết tâm muốn sinh đứa bé."

Sắc mặt Trần Trì nhàn nhạt, gật đầu hỏi cô: "Em đã đói bụng chưa?"

Thời Ôn nhìn không được hỏi lại: "Anh cảm thấy thế nào?"

Trần Trì không thêm suy nghĩ, đối với chuyện này anh chẳng có tí cảm xúc gì: "Không có gì để nói."

"Anh là đàn ông mà, anh cảm thấy thế nào về một cô gái chưa chồng mà đã có con?"

Thời Ôn lo lắng, rất muốn nghe ý kiến dưới cái nhìn của một người đàn ông: "Ví dụ như em có con với một người đàn ông khác, anh sẽ cảm thấy em là người như thế nào?"

Mặt Trần Trì cứng đờ, đầu xe ở ven đường, sắc mặt rất không tốt.

Thời Ôn nháy mắt mấy cái, biết rõ hỏi vấn đề này chính là kích thích anh, nhưng chứng kiến phản ứng của anh, cô lại nắm chặt góc áo: "Nếu như em chẳng may có con với người khác. Anh cũng sẽ đối xử với em như vậy sao?"

Trần Trì mím chặt môi, chống lại ánh mắt nghiêm túc của cô, trầm giọng nói: "Anh không biết."

Từng chữ từng câu, anh đều nói rất rõ ràng: "Anh không biết mình sẽ đối xử với đứa bé kia như thế nào. Nhưng Thời Ôn, anh nói cho em biết, mặc kệ có chuyện gì, chỉ cần anh còn sống trên đời này, thì từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài của em đều thuộc về anh."

Cuối cùng, ánh mắt anh lạnh lẽo, bồi thêm một câu: "Anh có rất nhiều cách để cho em nhớ kỹ, người đàn ông duy nhất trong sinh mệnh của em chỉ có thể là anh."

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Phiên Ngoại 3: Bảy năm của Thời Ôn □

Edit by Sel

Sel: Chào mọi người, trước khi vào đọc truyện mình muốn thông báo một việc. Mình không biết group kín PN trên fb làm sao nữa nhưng không thể đăng bài được nên mình sẽ đăng truyện lên đây. Mong mọi người đọc xong thì vote hoặc cmt giúp mình, đừng đọc chùa nữa khổ thân con bé edit □

□

"Người bệnh ngặt xiú có rất nhiều nguyên nhân. Có lẽ gần đây cô bé nghỉ ngơi không tốt, lại chịu nhiều áp lực, dạ dày co rút chắc cũng vì những nguyên nhân đó."

Bầu không khí trong phòng bệnh cực kì áp lực.

Tay Thời Noãn bị mẹ Thời nắm chặt, cô cũng không cảm thấy đau nhức, mà chỉ khô khốc hỏi: "Còn chân của em gái cháu thì sao ạ? Chảy nhiều máu như vậy, sau này con bé còn muốn khiêu vũ nữa..."

Bác sĩ an ủi: "Cháu không cần lo lắng quá, em gái cháu nghỉ ngơi một thời gian là tốt rồi."

Bác sĩ vừa ra khỏi phòng, mẹ Thời đã vui mặt vào chần khóc nức lên, Thời Noãn nhắm chặt mắt, không đành lòng nhìn hai người.

Lúc trời gần sáng, Thời Ôn tỉnh lại.

Tay cô chỉ vừa nhúc nhích một cái, mẹ Thời đã bật dậy, nhìn thấy cô lại trào nước mắt: "Tiểu Ôn, con có muốn uống nước không?"

Thời Ôn vừa mở mắt liền nhìn chằm chằm lên trần nhà, không nói tiếng nào.

Mẹ Thời tranh thủ rót một ly nước, đưa đến bên miệng cô: "Nào, con uống chậm một chút."

Thời Ôn không động đậy.

Giảng co vài giây, mẹ Thời buông ly nước, nghẹn ngào nói: "Con đang trách mẹ sao? Con cho mẹ cơ hội giải thích được không Tiểu Ôn? Nếu con thật sự thích thằng bé...thì ba mẹ cũng không ngăn cản nữa..."

Thời Ôn che mặt lại, hai tròng mắt đỏ hoe: "Anh ấy xuất ngoại rồi..."

Mẹ Thời cầm chặt tay của cô, cực kỳ đau lòng.

"Vốn dĩ con muốn giữ anh ấy lại, nhưng mẹ lại cản con, không cho con ra ngoài..."

Không thể nghỉ ngơi, những lời này của cô chẳng khác gì đâm một nhát vào tim mẹ Thời.

Thời Ôn nhìn bộ dáng thống khổ nỉ non của mẹ Thời, sâu trong nội tâm như có thuốc độc đang tràn lan, càng ngày càng đắng chát. Cô kéo chăn trùm qua đầu mình, giấu cả người đi.

-

Ngày xuất viện, Thời Ôn lại một lần nữa được nhìn thấy ánh mặt trời. Những ngày cô nằm viện, nhất quyết không chịu ra khỏi phòng. Lúc này ánh sáng mặt trời đột ngột xông tới, khiến hai mắt cô cay cay.

Trên đường về nhà, mẹ Thời ôm lấy cánh tay cô, cả một đoạn đường đều im lặng.

Thời Ôn lại đi tới con đường kia, mới chỉ tuần trước thôi, đây chính là nơi cô đuổi theo xe của Trần Trì.

"Hôm ấy con muốn giữ anh ấy lại, nhưng mẹ lại cản con. Đến lúc con xuống lầu, anh ấy cũng không muốn nghe con nói nữa. Mẹ, Trần Trì xuất ngoại thật rồi..."

Thời Ôn ôm lấy mẹ Thời, gục ở trên vai bà oà khóc: "Mẹ, con xin lỗi, nhưng con thật sự khó chịu quá..."

- - -

Thời Ôn chậm rãi điều chỉnh xong tâm trạng, so với trước kia an tĩnh hơn nhiều.

Trước hai ngày diễn ra kì thi đại học, mẹ Thời có tổ chức một party nhỏ cho hai chị em, còn tự tay làm một cái bánh kem thật lớn.

Trên đó còn viết: "Chúc hai cục cưng của mẹ được như ý nguyện!"

Bánh kem tan trong miệng, mềm mại cực kì, những lo lắng cùng muộn phiền cũng giống như hoà tan theo bơ, biến thành vị ngọt.

Vào ngày thi đại học, Thời Ôn búi tóc lên, cô nhìn mình trong gương, cũng không có cảm giác gì đặc biệt.

Đi ra cửa, mới cảm thấy thời tiết hôm nay thật mát mẻ.

-

Kỳ thi đại học kết thúc, toàn bộ học sinh lớp 12 như sôi trào.

Mặt trời của ngày hôm đó đặc biệt rực rỡ, Thời Ôn đứng ở giữa sân trường, xung quanh là gương mặt tươi cười của những học sinh khối 12 vừa trải qua kì thi sinh tử, bầu không khí vui vẻ náo nhiệt. Thời Ôn bật cười, cô cảm thấy bản thân mình rồi cũng sẽ dần dần tốt lên thôi.

Tựa như cô nói với cậu: Hai chúng ta nhất định phải sống thật tốt.

Cô cảm thấy đáng lẽ còn phải nói thêm một câu: Cho dù chúng ta không ở chung một chỗ.

Thế nhưng, hạnh phúc đến chưa được bao lâu, niềm đau đã ập tới.

Ngày hôm sau, sau khi kết thúc kì thi đại học, thời tiết rất tốt, ba Thời lái xe chở mẹ Thời sang khu phố bên cạnh để lấy quà đã đặt trước cho các cô, sau đó không may...gặp tai nạn.

Khoảnh khắc nhận được tin tức ấy, Thời Ôn phảng phất giống như bị ai cầm búa gõ mạnh vào đầu, gõ thẳng vào linh hồn của cô.

Hình ảnh tai nạn ở kiếp trước rõ mồn một ngay trước mắt, cảm nhận sâu sắc khi bị chướng ngại vật đè nặng toàn thân, cô mờ mịt nhìn bản thân không bị hao tổn một chút gì, lại ngây ngốc quay sang nhìn Thời Noãn.

Các cô còn sống.

Cảnh sát thờ ạnh, về mặt cảm thông: "Ba mẹ các cháu mất rồi."

Họ hàng thân thích cũng đến.

Thời Noãn thương tâm quá độ, lập tức đổ bệnh.

Thời Ôn không khóc không nháo, cực kì yên tĩnh, có trường bối tới an ủi cô, cô cũng chỉ nhẹ nhàng gật đầu nói cảm ơn.

Đêm đến, cô nằm co rúc trên salon, ánh mắt vô hồn nhìn Thời Noãn ở trên giường bệnh.

Cô không dám ngủ, vừa nhắm mắt lại, cô lại nhớ tới ngày đó ở trong phòng bệnh, cô nói ra những lời làm tổn thương mẹ.

Bị dồn đến đường cùng nên cô mới trách mắng người mẹ thân yêu nhất của mình, sau này cô cũng không còn cơ hội để nói xin lỗi nữa rồi.

Thời Ôn bây giờ một thân một mình, chiếc ghế salon này như con thuyền, mà cô đang lênh đênh trên mặt biển lạnh giá, không rõ phương hướng, không thấy lối ra.

Mơ mơ màng màng ngủ mất, trong mộng có một con chim ưng đang cõng cô bay rất nhanh. Lúc đầu cô còn sợ hãi nó không giữ được mình rồi ném cô xuống biển. Nhưng sau đó Thời Ôn phát hiện, mặc kệ nó có một mối bao nhiêu, mặc kệ đường xá xa xôi cỡ nào, nó cũng gắt gao ôm lấy cô.

Thời Ôn cảm thấy rốt cuộc mình cũng có thể nghỉ ngơi, cô buông lỏng tay chân, tùy ý để nó ôm lấy mình.

-

Hai ngày sau Ôn Tư Sương đến, nhìn bộ dáng tiêu tụy của cô, trên mặt tỏ rõ không đành lòng:

"Tiểu Ôn, mẹ ở đây. Con còn có mẹ mà."

Giọng nói ôn nhu như thế, nhưng lại chuẩn xác khơi mào được dây thần kinh mẫn cảm nhất của Thời Ôn:

Lời nói đã thương người lập tức xuất ra: "Mẹ tôi chết rồi, nếu bà muốn thay thế, thì bà chết thay bà ấy đi."

-

Phòng bệnh đen kịt, Thời Ôn rúc ở trên ghế salon, trong đầu lúc thì là gương mặt của mẹ, lúc thì là gương mặt của Ôn Tư Sương thay nhau chuyển đổi, đều mang dáng vẻ đau lòng như nhau.

"Tiểu Ôn..."

Thời Ôn giật giật thân thể nhìn qua.

Quan Ngọc đứng bên cạnh ghế sofa, ánh mắt đau xót, đưa đồ vật trong tay cho cô: "Uống chút sữa bò nóng rồi đi ngủ sớm được không? Dạo này em gầy quá..."

Thời Ôn nhìn vài giây, sau đó mới chần chừ nhận lấy.

Quan Ngọc nhẹ nhàng xoa đầu cô: "Khi còn bé em thích nhất là uống sữa bò nóng."

Thời Ôn uống một ngụm, sữa bò tràn vào trong miệng, bỗng nhiên cô cảm thấy khổ sở.

Nếu nhớ không sai, trước đây cô đã từng hứa với một người...nói cô muốn trở thành một người ấm áp giống như sữa bò nóng vậy.

Thế nhưng cô lại không làm được.

Không có ai ở lại bên cạnh cô, không có ai sưởi ấm cho cô, cô cũng không thể làm người bên cạnh cảm thấy ấm áp được.

Sóng biển vỗ vào đá ngầm, gió biển hơi mặn, cuồng dã thổi ra biển, giương mắt nhìn thế giới trống trải, ngoại trừ biển cũng chỉ có bầu trời.

Thời Ôn ngồi trên một mỏm đá, nhìn con chim ưng kia đang cạm cùi bắt cá.

Nó bắt vài con cá ném lên trên tảng đá, con cá gãy lén, liều mạng hô hấp.

Thời Ôn thấy vậy, có chút đau lòng: "Chúng ta thả nó đi được không?"

"Vậy cô sẽ chết đói!" Chim ưng hùng hăng trừng mắt nhìn cô.

Cá trong nước sôi cuộn cuộn, khói mờ mịt như sương mù bay lên.

Mắt Thời Ôn sáng lên: "Canh cá nhìn giống sữa bò nóng quá."

Cô múc một bát canh cho chim ưng, nó nhìn cô một cái, sau đó mới xoay lưng lại bắt đầu ăn.

Thời Ôn nhìn chăm chăm vào bóng lưng của nó một hồi, lại cúi đầu xuống yên tĩnh ăn, ăn xong mới phát hiện nó đang nhìn mình.

Móng của nó bị thương, lông vũ cũng mất vài cái.

Thời Ôn nhẹ giọng hỏi: "Tôi có thể ôm cậu một cái không?"

Nghe cô nói vậy, nó trực tiếp nhào vào trong lòng cô, đầu nhẹ nhàng ghé lên vai cô.

"Cô sẽ mãi mãi ở bên cạnh tôi sao?" Nó đột nhiên hỏi

Cô nhu hoà vuốt ve lông vũ trên người nó, cơ thể nó cảm nhận được độ ấm của cô, cơ bắp nhẩy lên, giống như nhịp tim vậy.

Thời Ôn ngăn người nhìn sóng biển, sau đó chậm rãi nói: "Tôi nghĩ, từ trước đến nay cậu luôn là bạn của tôi."

Sóng biển điên cuồng xô đến, dòng nước lạnh như băng bắn vào cánh tay của Thời Ôn.

Nó vỗ cánh vài cái, cuốn cô vào trong ngực: "Thủy triều lên rồi, tôi mang cô đi."

-

Thời Ôn lại bắt đầu đứng giờ ngủ, đứng giờ thức dậy, tinh thần cũng chuyển biến theo chiều hướng tốt đẹp.

Khai giảng, Thời Ôn cùng Thời Noãn tạm chia tay nhau. Thời Noãn không học cùng trường với cô, cô nàng đã như ý nguyện đậu vào trường chính trị và pháp luật.

Sân trường đại học cực kỳ xinh đẹp, tân sinh viên tinh thần phấn chấn, vui vẻ lạc quan, trong mắt còn mang theo ánh sáng của niềm tin và ước mơ.

Ba người bạn cùng phòng của Thời Ôn rất thích cười, các cô cũng tự giới thiệu rất nhiệt tình.

Nhạc Cẩm, Vu Đồng, Bối Thi.

Thời Ôn nghe các cô tán gẫu vui vẻ, thi thoảng cũng đáp lại vài câu.

Đêm giờ tắt đèn ở KTX, Thời Ôn gửi tin nhắn cho Thời Noãn, sau đó mới đi vào giấc ngủ.

Hai giờ sáng, Thời Ôn mở mắt ra, cô chần chờ nhìn trần nhà, lại nhìn điện thoại. Cuối cùng trèm chần kín mít, bức bản thân đi ngủ.

Đã không còn nữa rồi.

Không có ở đây nữa rồi.

Thời Ôn liên tục mất ngủ cả nửa tháng, uống bao nhiêu sữa bò nóng cũng không có tác dụng.

Một trận mưa lớn vừa trút xuống, cô trực tiếp sốt cao.

Sáng sớm chim chóc líu ríu, Thời Ôn nằm ở trên giường trong ktx, cách màn cùng cửa sổ thủy tinh nhìn bầu trời bên ngoài.

"Tiểu Ôn mình mua bữa sáng cho cậu này, là bánh bao với sữa đậu nành."

Trong khoảnh khắc cắn miếng bánh bao, Thời Ôn bỗng nhiên bật khóc.

Trần Trì..

Cô đau đớn che lại mắt, khóc đến nỗi mắt không chế.

-

Sau khi khóc lớn một trận, Thời Ôn lại phát sốt.

Thời Noãn đến thăm cô, cũng ở lại chăm sóc vài ngày.

Sáng thứ hai, Thời Ôn tắm nước nóng, thay một bộ quần áo sạch sẽ, lại búi gọn tóc lên.

Đám người Nhạc Cẩm cũng không biết cô đã trải qua những gì, chỉ cảm thấy qua lần này cô nhất định sẽ tốt hơn.

Nhưng cũng không phải là "diệt cỏ tận gốc", trong những đêm khuya kia, Thời Ôn không biết rằng những lúc cô thút thít nỉ non đều bị bạn cùng phòng nghe được.

Cô gái ban ngày rạng rỡ ôn nhu, tại sao đêm đến lại có nhiều bi thương như vậy?

Một lần nào đó sau khi kết thúc buổi tiệc liên hoan của phòng các cô, Thời Ôn uống hơi nhiều rượu, các cô hỏi lí do, Thời Ôn nói - bởi vì một nam sinh.

Ba người bày mưu tính kế, cuối cùng chọn được người ưu tú nhất trong hội những người theo đuổi Thời Ôn.

Các cô nghĩ cách sắp xếp cho hai người gặp mặt, có thể ngồi ở quán cà phê để tìm hiểu sâu hơn.

Lúc Thời Ôn ngồi đối diện với nam sinh kia ở quán cà phê, cô thoải mái cười cười.

Nụ cười kia rất ôn nhu, lại làm thần trí của nam sinh kia hoảng hốt.

Thời Ôn dùng phương thức ôn nhu nhất để cự tuyệt cậu ta.

Nam sinh nghẹn họng cả buổi, cuối cùng chiese gian nan hỏi được một câu: "Tôi có thể hỏi, cậu ta có gì tốt không?"

Cô nói không cần nghĩ ngợi: "Anh ấy rất đáng yêu."

Nam sinh sững sờ: "Đáng yêu?...Cái này không phải để hình dung về nữ sinh à?"

Cô cười khẽ: "Ý tôi chính là...đáng để yêu."

-

Người theo đuổi Thời Ôn ngày càng nhiều, cô cũng càng ngày càng cảm thấy bản thân mình như chết lặng.

Cô dùng thái độ lễ phép nhất để từ chối tất cả.

Có một ngày cuộc thi kết thúc, cô cầm lấy chiếc cup lạnh buốt trên tay, cảm giác kì quái lại bắt đầu phiêu bạt trong thân thể.

Cô chợt nhớ tới, đã lâu lắm rồi mình chưa về nhà.

Sau khi thi xong, cô gọi điện cho Thời Noãn. Thời Noãn đang bận rộn chuẩn bị cho cuộc thi biện luận lớn nhất cả nước, nói qua loa vài câu là tắt điện thoại.

Phía sau là Ôn Tư Sương đang gọi cô, đầu cô đau muốn nứt, nhanh chóng chạy đi.

-

Bối Thi cùng Vu Đồng quyết định đi ra ngoài dạy múa để kiếm thêm chút tiền. Các cô trải qua bao khó khăn, vất vả lắm mới lôi kéo được quan hệ, cuối cùng cũng tìm được một trung tâm học thêm không tệ lắm.

Hai người chuẩn bị lôi kéo Thời Ôn làm cùng, nhưng cô không có hứng thú lắm. Chỉ là sau khi nghe thấy tên của trung tâm học thêm ấy, Thời Ôn chỉ do dự vài giây đã đồng ý.

Ngày đầu tiên đi dạy, Thời Ôn gặp lại Tôn Thường, là giáo viên vũ đạo hồi cấp 3 của cô, sau đó lại gặp được Sở Bách, kí ức cứ như thế được mở ra.

Góc cửa của cầu thang, giống như có một nam sinh cao gầy đang đứng đó. Trong phòng học, hình ảnh đầu ngón tay của nam sinh kẹp lấy viên cờ màu đen bỗng dưng trở nên rất rõ ràng.

Bởi vì ba người vẫn còn là sinh viên đại học nên được sắp xếp dạy múa cho các bạn nhỏ.

Trẻ con không dễ dạy, Bối Thi cùng Vu Đồng dạy một lúc đã mất hết bình tĩnh. Vốn dĩ Thời Ôn cũng không hứng thú lắm, nay lại bị một đám con nít gây vò, trong đầu chỉ mong muốn nhanh nhanh được về nhà.

"Các em mà không nghe lời thì bọn chị sẽ không dạy nữa." Bối Thi chống nạnh, thờ phỉ phò nói.

Thời Ôn cong khoe miệng, đột nhiên có một bé gái nhào vào cô, cô vội vàng ôm lấy sợ bé ngã.

Cô vuốt vuốt mái tóc mềm mại của cô bé, nho nhỏ một đoàn cuộn trong ngực cô.

Lúc rời đi, cô bé còn vẫy tay với Thời Ôn, mắt to tròn ngập nước, chọc người trù ẻo.

Thời Ôn không biết tình cảm từ đâu ra mà đến nhanh như vậy, cô ngồi xồm xuống, xoa xoa gương mặt nhỏ bé kia: "Ngày mai cô Tiểu Ôn nhất định sẽ đến."

Trên đường quay về trường học, ba người ghé vào một quán ăn lót bụng.

Thời Ôn gọi một phần bánh gạo, bánh gạo còn nóng, cô ngồi chậm rãi ăn, một tay nghịch điện thoại.

Bỗng nhiên xuất hiện một tin tức.

Thời Ôn vốn định lướt qua, nhưng hai chữ kia lại khiến cô ngẩn người.

C&S

Một công ty mới thành lập.

Thời Ôn bắt đầu chú ý tin tức về công ty này. Mãi cho đến một ngày, cô rút cuộc nhìn thấy hai chữ "Trì tông".

Anh xuất ngoại là lựa chọn rất chính xác.

Anh sống rất tốt, còn trở thành người đàn ông vô cùng ưu tú, đứng ở vị trí mà anh xứng đáng nhận được.

-

Sau khi tốt nghiệp, trải qua rất nhiều trắc trở, các cô quyết định thuê nhà ở cùng một tiểu khu.

Thời Ôn cùng Nhạc Cẩm ở với nhau.

Hôm dọn nhà, Thời Noãn cũng đến giúp một tay. Tối đến, hai chị em lại ra ngoài tản bộ.

Thời Ôn nhắc đến C&S

Thời Noãn thấp giọng hỏi: "Em cảm thấy 'S' là viết tắt họ của em?"

Thời Ôn lắc đầu: "Anh ấy đang ở nước ngoài lại bị Thẩm Mạch giám sát, có lẽ là viết tắt họ của Thẩm Mạch."

Thời Noãn há mồm, không muốn nói ra những lời nặng nề, nhưng những việc liên quan đến người kia, thì chi cần mở miệng, những lời ấy chính là nặng lời.

Một năm. Hai năm.

Hai năm sau, các cô đi thăm ba mẹ.

Thời Noãn nhìn không nổi: "Thời Ôn, lúc đầu là cậu ta lựa chọn xuất ngoại rồi xa em."

"Đó là bởi vì anh ấy không có cách nào thoát khỏi Thẩm Mạch, anh ấy cũng hy vọng bản thân có thể trở nên lớn mạnh." Thời Ôn nhẹ giọng nói: "Nhưng em hiểu ý của chị."

Thời Noãn lời ít ý nhiều: "Bây giờ cậu ta đang ở nước ngoài phát triển rất tốt. Em cũng tốt nghiệp hai năm rồi cậu ta cũng không trở về. Thời Ôn, có lẽ Trần Trì đã quên em rồi, có lẽ cậu ta sẽ không về nước nữa đâu."

Thời Ôn không nói chuyện.

Thời Noãn: "Em lãng phí quá nhiều năm."

"Em cảm thấy không có lãng phí." Thời Ôn nói.

Thời Noãn quay đầu, kinh ngạc phát hiện ra cô đang cười.

"Là em cam tâm tình nguyện." Thời Ôn giữ chặt tay cô nàng: "Bây giờ em rất tốt."

"Anh ấy có trở về hay không, sau này em có gặp lại anh ấy hay không. Những chuyện đó em không muốn nghĩ nữa."

"Bây giờ em được làm những việc mình thích, cuộc sống rất phong phú."

"Chúng em đều đã tuân thủ theo lời hứa, cả hai sống tốt là được rồi."

Thời Noãn nhìn cô, đột nhiên hỏi: "Nếu có một ngày Trần Trì quay về, em phát hiện ra cậu ta sống không tốt thì sao?"

Cô cười cười: "Đến gần anh ấy, lại khiến cho anh ấy không có cách nào rời khỏi em."

"Vậy nếu như cậu ta sống rất tốt?"

"Trong lòng chúc phúc là được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112. Phiên ngoại 7. Lại làm

Edit by Sel

"Đây là chương tiếp theo của phiên ngoại hai nhé mọi người, tại có trục trặc về raw nên thứ tự chương bị mình đảo lộn, nếu mọi người không hiểu chương này thì có thể quay lại phiên ngoại 2 để đọc lại nhé! iuu ♡"

□♀□

Hai câu nói của Trần Trì khiến bầu không khí trong xe trở nên nguy hiểm

Ánh mắt sắc bén như chim ưng của anh vẫn đang hút lấy cô, anh khẽ nhủ mày, nhẹ nhàng ôm cô, hơi thở phả vào bên tai, thanh âm ôn nhu: "Đừng lúc nào cũng nói ra những lời đó, trừ phi em thật sự muốn bị anh nhốt lại."

Thời Ôn nín thở, phản ứng vẫn còn chút sợ hãi. Mặc dù cô biết Trần Trì sẽ không giam cầm cô, nhưng mà, cô luôn có cảm giác anh đang chờ đợi cơ hội để có thể bắt nhốt cô vài ngày.

Cô lại không làm chủ được bản thân mà bắt đầu phân tâm. Nghĩ, Bối Thi thật sự thích đứa bé, cũng đã cương quyết muốn sinh đứa bé này ra, nếu bảo cô ấy đi phá đứa nhỏ, điều này nhất định sẽ trở thành thứ khiến cô ấy vô cùng đau khổ mỗi khi nhớ lại, cả đời này đều không thể vượt qua.

Hơn nữa, nếu như một người đàn ông thật lòng yêu một người phụ nữ, sẽ không để ý đến cô ấy có con với người khác hay không.

Thời Ôn khẽ thở dài, dựa vào vai Trần Trì, bỗng nhiên nhìn thấy cửa hàng đồ ngọt ở bên đường đối diện gần trung tâm phụ đạo.

"Trần Trì, chúng ta đi mua bánh ngọt được không?"

Trần Trì buông cánh tay cô ra, cô đang muốn rời đi thì anh đột ngột cúi đầu hôn cô. Dây dưa một hồi lâu mới buông tha

Gọng anh đã trở nên trầm khàn: "Đi thôi"

"Thật đúng lúc nha, xem ra cả 3 người chúng ta đều rất thích ăn đồ ngọt!"

Thời Ôn cùng Trần Trì ngồi cạnh nhau trên ghế sofa chờ món tráng miệng, nghe thấy giọng nói ấy, cả 2 đồng thời quay ra nhìn, thậm chí đến cả góc độ ngẩng đầu của cả 2 cũng rất đồng đều.

Người đàn ông cười cười, ngồi trước mặt 2 người: "Tính ra thì tôi gặp các người ở đây 3 lần rồi đấy."

Thời Ôn nắm lấy tay của Trần Trì, chẳng hề muốn đáp lời anh ta.

3 lần?

Lần gặp đầu tiên, anh ta tự tiện nói với mẹ mình bọn họ là người yêu của nhau.

Còn lần thứ hai chính là lần này.

Anh ta cùng Trần Trì đã từng gặp nhau ở đây?

"Đời sống tình cảm của hai người có ổn không?" Ngữ khí của người đàn ông giống như hai người là bạn tốt của nhau vậy.

Thời Ôn không vui nhủ mày, nhưng vẫn bảo trì lễ phép, nhân nhạ trả lời: "Tôi cảm thấy chúng ta không phải thân quen với nhau. Với lại mong anh đừng hỏi những câu hỏi dạng đó, sẽ làm chúng tôi khó xử."

"Không đến mức vậy chứ? Tôi cũng không có ý gì đâu." Người đàn ông nở nụ cười: "Không phải là sinh hoạt vợ chồng không hài hoà chứ?"

Thời Ôn nghe vậy, khẩn trương nhìn Trần Trì, lại phát hiện thần sắc của anh lạnh nhạt, biểu cảm cùng ánh mắt không một chút phật phùng.

Giọng nói của Trần Trì rất nhạt: "Nếu lòng hiếu kì đã mạnh như vậy thì cứ thử xem."

Người đàn ông nhướn mày, ý vị thâm trường nói: "Không phải lần trước tôi thấy anh tham khảo các tư thế trên giường sao? Muốn biết hiệu quả sau đó thế nào thôi."

Trần Trì liếc anh ta một cái: "Chờ có bạn gái rồi tự mình thử đi."

Người đàn ông nhún nhún vai: "Có nhất thiết phải đối xử với tôi như vậy không? Lần trước cũng chỉ trên hai người thôi, nói đi cũng phải nói lại, tôi còn không phải người đẩy nhanh quá trình kết hôn của hai người à?"

Trần Trì đẩy đẩy kính mắt: "Đối xử với anh như thế thì anh định làm gì?"

"Đi đây." Người đàn ông nhún nhún vai: "Không trêu chọc nổi mà."

Nói xong anh ta đứng lên, đi ra khỏi cửa hàng.

Thời Ôn ôm lấy cánh tay Trần Trì, nghĩ đến gần đây có đàn ông lại gần cô anh cũng không tức giận, hiếu kì hỏi: "Ồ? Gần đây anh không ghen loạn nữa rồi à?"

Trần Trì cầm lấy tay cô, nói: "Anh biết là em sẽ không để bọn họ vào mắt."

"Đúng vậy." Thời Ôn có chút cảm động, đóng đưa cánh tay của anh: "Rốt cuộc anh cũng nhận ra trong mắt em chỉ có một mình anh rồi."

Khoé miệng Trần Trì khẽ nhếch lên, ôm chăm lấy eo của cô, kéo cô sát vào người mình.

Hai người cầm bánh ngọt về nhà, Thời Ôn đã bắt đầu đói bụng, định ăn trước để lót dạ.

"Còn Quan Ngọc thì sao?"

Anh đột nhiên hỏi câu này.

Thời Ôn không kịp phản ứng, tay vẫn còn đang cầm cái hộp: "Hả?"

Sau đó cô mới hiểu ra, quay đầu lại nhìn anh, chân thành giải thích: "Em chỉ coi Quan Ngọc như anh trai ruột của mình thôi. Với lại anh ấy cũng không có ý đồ gì với em cả."

Trên mặt Trần Trì không có biểu tình.

Thời Ôn ôm lấy anh bắt đầu dỗ dành, nhưng anh giống như đang rơi vào một vòng xoáy, vẫn rất không vui.

Tâm trạng Thời Ôn cũng sa sút, chậm rãi nói: "Anh ấy thật sự chỉ là anh trai của em thôi. Khoảng thời gian ba mẹ em mất, Quan Ngọc luôn ở cạnh em và chị, cũng giúp đỡ bọn em rất nhiều."

Trần Trì ngậy ra, sau đó áp xuống ghen ghét cùng không vui, quay sang ôm lấy cô: "Xin lỗi Ôn Ôn, lúc đó không ở bên cạnh em được."

Thời Ôn ôm lấy cổ của anh, dịu dàng nói: "Em nói vậy không phải muốn làm anh áy náy."

Ánh mắt của anh nhìn về phía cửa sổ, nhìn tới bầu trời xanh thăm thẳm không một gợn mây, hoảng hốt mở miệng: "Trong nháy mắt anh cảm thấy, trong lúc em khó khăn mà anh không ở đây, anh ta thay anh chăm sóc em cũng rất tốt."

Thời Ôn kinh ngạc nháy mắt mấy cái, còn tưởng là mình nghe nhầm: "Anh vừa mới nói cái gì?"

Mà Trần Trì đã sớm lấy lại tinh thần, mệt mỏi nói: "Chỉ trong nháy mắt thôi."

Nói xong lại bỏ nhào vào người Thời Ôn, tâm trạng trở nên phiền muộn: "Tại sao người ở bên em lúc đó không phải anh chứ?"

Anh đè nặng cô, ở trên cổ của cô bắt đầu vừa gặm vừa liếm: "Chán ghét Quan Ngọc."

Thời Ôn ôm lấy đầu của Trần Trì, đưa cổ mình sát vào miệng của anh, nói nhẹ: "Nếu đã chán ghét như vậy, thì hãy thích em nhiều hơn đi."

Trong nội tâm của Trần Trì lại bắt đầu rung động, toàn thân bắt đầu trở nên ngứa ngáy, giống như chạm vào cô mới khiến anh yên ổn. Anh ngậm lấy môi Thời Ôn, thủ thi: "Ôn Ôn, anh lại muốn rồi."

Thời Ôn ngơ ngác vài giây, sau đó mới hiểu được anh nói gì, hơi giãy giụa: "Trần Trì, em rất đói."

Động tác của anh vô cùng lưu loát, cởi xong áo somi lại bắt đầu cởi quần, đôi mắt đen kịt: "Anh cũng rất đói."

Thời Ôn bắt đầu dĩ chỉ bánh ngọt trên bàn: "Em thật sự rất đói, muốn ăn điểm tâm ngọt."

Anh tháo mắt kính xuống để sang một bên, khoé miệng nhếch lên: "Anh cũng không ngại chúng ta vừa làm vừa ăn bánh ngọt."

Đáy mắt anh tràn đầy dục vọng, nhưng biểu tình trên mặt vẫn bình thản như thường.

Thời Ôn giống như bị lửa vây quanh, cả người vừa nóng vừa thẹn thùng: "Trần Trì, anh đừng như vậy. Như vậy không tốt."

Nói xong lại không nhận được nói thêm: "Như thế rất không tốt. Chúng ta..."

Câu nói kế tiếp còn chưa nói xong đã bị anh dùng môi bịt kín lại.

Sau khi Bối Thi quyết định sẽ sinh đứa bé ra, vài hôm sau liền đến bệnh viện làm một đợt kiểm tra nhỏ.

Thời Ôn rảnh rỗi không có việc gì nên cũng đi cùng cô nàng.

Bối Thi có chút khần trương, cứ lôi kéo tay của Thời Ôn mãi không buông.

Cô nàng nằm ở trên giường còn Thời Ôn ngồi ở bên cạnh, cả hai đều chăm chú nhìn sinh mệnh nhỏ bé qua màn hình siêu âm.

Tay Bối Thi xiết chặt, bắt đầu chảy mồ hôi. Mất Thời Ôn cũng căng thẳng dán vào màn hình, đến nỗi Bối Thi đã bình tĩnh trở lại mà cô vẫn còn khần trương.

Bác sĩ cười: "Sao nhìn cô còn căng thẳng hơn cô ấy thế?"

Bối Thi cũng tủm tỉm: "Ôn Ôn cục cưng, có phải cậu cũng muốn có một đứa đúng không?"

Thời Ôn liếc nhìn màn hình, lắc đầu không nói gì.

Xong việc, Thời Ôn đưa Bối Thi về nhà. Trên đường đi cô nàng lại hỏi có phải Thời Ôn muốn có con hay không. Lúc này cô cũng không lắc đầu, mà suy nghĩ lại bắt đầu trở nên xa xăm.

Vu Đồng cùng Nhạc Cẩm hôm nay cũng rảnh rỗi không có chuyện gì làm, ở nhà chuẩn bị một bàn thức ăn. Thời Ôn vừa đi đến cửa đã ngửi thấy mùi thơm của đồ ăn xộc vào mũi.

Bối Thi dùng sức ngửi ngửi: "Oa thơm quá, đều là món mình thích hết."

"Tiểu Đồng cùng Tiểu Cẩm cố ý làm cho em đấy!" Bên cạnh bỗng nhiên vang lên một giọng nam.

Hai người đồng thời quay đầu nhìn sang, chỉ thấy Sở Bách đang ngồi ở salon xem TV, anh đứng lên vỗ vỗ bụng: "Còn đang chờ hai người về, anh cũng sắp chết đói rồi. Mau tới ăn cơm đi."

Bối Thi nháy mắt: "Không phải anh đang có hoạt động ở nước ngoài sao?"

Sở Bách: "À ừ. Đang chuẩn bị đi nhưng lại xảy ra chút chuyện, sau đó lại nghe được tin em mang thai nên anh mới vội vã tới đây."

Thời Ôn có cảm giác không ổn, nếu lát nữa Trần Trì tới đây đón cô mà nhìn thấy Sở Bách, nhất định sẽ xảy ra chuyện.

Cô cảm thấy Trần Trì rất chướng mắt Quan Ngọc với Sở Bách.

Nhưng lại nghĩ đến hôm nay Vu Đồng cùng Nhạc Cẩm vất vả lắm mới làm được một bàn thức ăn, chính là hy vọng mọi người sẽ ở lại vui vẻ cùng nhau dùng bữa.

Trên bàn cơm mọi người đã bắt đầu trò chuyện sôi nổi, Bối Thi ừ ừ nói: "Thật ra lúc đầu mình cũng không nghĩ sẽ sinh đứa bé ra. Nhưng nghĩ lại thì..."

Sở Bách nhìn chăm chăm cô nàng vài giây, nhẹ nhàng an ủi: "Thật ra anh cảm thấy em sẽ trở thành một người mẹ tốt. Với lại em cũng có năng lực về kinh tế. Nhưng sau này mà gặp khó khăn thì cứ việc nói với anh."

Anh gấp một con tôm hùm, nghĩ đến Thời Ôn lại lắc đầu: "Các em nói xem, mấy người các em ai cũng ít hơn anh vài tuổi. Thế mà người thì có con, người thì kết hôn, chỉ mỗi anh vẫn còn là cậu độc thân."

"Đm" Không biết anh chàng nghĩ đến chuyện gì, về mặt cả kính quay sang nhìn Thời Ôn: "Em đừng nói là em cũng mang thai đấy nhé!"

Thời Ôn đang suy nghĩ về chuyện của Trần Trì, nghe anh chàng hỏi vậy, trong đầu lại hiện lên hình ảnh Bối Thi đi siêu âm, tay theo phản xạ che lại bụng: "Hả?"

Trong nháy mắt cô thật sự cho rằng mình đang mang thai.

Cô chớp mắt, ăn xong thức ăn trong miệng, đầu óc cũng tỉnh táo lại, liếc Sở Bách một cái: "Bọn em đều dùng biện pháp an toàn, làm sao mang thai được."

Trên bàn cơm lập tức ồn ào.

Thời Ôn: "..."

Bữa cơm này đúng là dầu sôi lửa bỏng.

Trần Trì gọi tới hai cuộc điện thoại, Thời Ôn cũng phải về nhà.

"Minh về trước."

Nhạc Cẩm trêu chọc: "Cậu đúng là bị chồng quản nghiêm sao?"

Thời Ôn cũng chỉ bật cười.

Bối Thi nói tiếp: "Là Trần Trì đánh vợ thì đúng hơn."

Vu Đồng gật đầu: "Đúng vậy, lần đầu tiên mình thấy anh ta không hung dữ chính là những lúc ở bên Ôn Ôn."

Thời Ôn cầm lấy túi xách: "Được rồi. Bye bye. Minh phải đi gặp ông xã thích dính người của mình đây."

Xe của Trần Trì dừng ở dưới lầu, cô nhanh chóng chui vào trong xe, sau đó cũng cảm giác được Trần Trì không giống bình thường.

"Ừ. Tôi về công ty ngay."

Thanh âm trầm thấp của Trần Trì vang lên.

Thời Ôn nhìn tai anh, thấy anh đeo tai nghe mới biết vừa rồi anh đang gọi điện thoại.

Anh cúp điện thoại cô mới hỏi: "Công ty có chuyện sao?"

Trần Trì quay sang nhìn cô một cái mới gật đầu nói: "Ừ."

Không hiểu sao Thời Ôn lại cảm thấy ánh mắt của anh là lạ, nhưng cô cũng không nghĩ nhiều, cho rằng anh bị áp lực về chuyện công việc.

"Em tới công ty với anh."

-

Trần Trì đi xử lý công việc, Thời Ôn ngồi ở văn phòng chờ anh. Phòng làm việc cùng phòng nghỉ của anh cô đã đến rất nhiều lần, cũng không có gì thú vị. Thời Ôn ngồi trên sofa nghịch điện thoại một lúc, sau đó cũng không còn hứng thú, cuối cùng mới mở cửa đi ra ngoài.

Thời Ôn không biết phương hướng, cứ thế đi tới đi lui, cuối cùng đi ngang qua một cánh cửa, xuyên qua cửa thủy tinh trong suốt nhìn thấy một bóng người, cô dừng chân lại, sau đó lại lùi vài bước, cứ thế lạng lạng nhìn.

Trần Trì ngồi ở trung tâm, máy chiếu trên tường đang mở, nhìn không rõ nội dung. Tường cách âm rất tốt, cô cũng không nghe được bên trong nói gì.

Cô cứ yên lặng đứng ở một góc nhìn, đáng về kia của Trần Trì, cô chưa từng thấy bao giờ.

Anh vẫn mặc áo somi, đeo cà vạt do cô chọn, quần áo quen thuộc, người cũng quen thuộc, nhưng anh đứng ở nơi đó, lại khiến cô có cảm giác vô cùng lạ lẫm.

Cứ như vậy, Thời Ôn đứng ngoài sững sờ nhìn một hồi lâu. Sau khi anh nói xong, có một cô gái đứng lên. Cô gái này nhìn qua có lẽ bằng tuổi cô, mặc đồ công sở màu trắng, tóc ngắn lưu loát, mặt mày tinh xảo.

Cô cảm giác được khí chất toả ra từ người cô gái ấy rất giống Trần Trì, bọn họ đứng với nhau chính là trai tài gái sắc.

Thời Ôn đứng ngoài cửa, bắt tri bắt giác nhìn anh và nhân viên suốt cả cuộc họp. Trước khi tan họp, cô nhanh chóng chạy về phòng, ngồi xuống sofa, giống như chưa từng rời khỏi nơi này.

Không lâu sau Trần Trì mở cửa đi vào, Thời Ôn buông tạp chí, nhìn anh cười: "Xử lý xong mọi việc chưa?"

Anh lạnh nhạt "ừ" một tiếng, tháo mắt kính xuống, xoa xoa mi tâm: "Về nhà thôi."

Thời Ôn cảm giác được anh mệt mỏi, cũng không nói chuyện nữa.

Trong xe, không gian trở nên hẹp hòi, mà khí lạnh trên người anh lại càng lúc càng lớn.

Thời Ôn hơi nghi ngờ, lo lắng hỏi: "Trần Trì, mọi chuyện giải quyết xong hết rồi chứ?"

Trần Trì vẫn im lặng cúi đầu.

Thời Ôn nhăn mày, từ lúc anh họp xong trở về văn phòng đến lúc hai người ngồi vào trong xe anh cũng không thêm liếc cô một cái.

Cô không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể cầm chặt tay anh: "Trần Trì, anh sao vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 113: Phiên Ngoại 5: Chỉ mình em hiểu □

Edit by Sel

Trần Trì cúi đầu yên lặng vài giây mới ngẩng mặt nhìn cô. Đôi mắt anh rất đen, lại hơi phiếm lạnh, bộ dáng này của anh khiến Thòi Ôn lo lắng, trong lòng còn có chút sợ hãi.

Lúc này Trần Trì mới lên tiếng: "Vừa rồi em ở cùng bọn họ đã ăn cái gì?"

Thòi Ôn ngẩn người: "Tôm hùm."

Trên gương mặt lạnh nhạt của Trần Trì bắt đầu xuất hiện lo lắng, biểu tình rốt cuộc cũng thay đổi: "Còn có gì muốn nói với anh nữa không?"

Thòi Ôn cắn môi dưới: "Hôm nay Sở Bách cũng tới."

Trần Trì nhếch miệng, đáy mắt tràn ra trào phúng.

"Anh nhìn thấy." Anh chăm chú nhìn cô, gần từng chữ một: "Lúc anh ở dưới lầu chờ em, anh đã nhìn thấy Sở Bách bên cửa sổ."

Thòi Ôn hoảng hốt.

Chỗ kia...Đại khái do Sở Bách cao, lúc đứng lên lấy thức ăn thì bị anh nhìn thấy.

"Em không biết anh ấy sẽ đến." Thòi Ôn cũng chỉ biết giải thích như vậy.

Trần Trì cười lạnh: "Lần trước anh quên mất, không chỉ có mình Quan Ngọc mà còn có thêm Sở Bách nữa."

Thòi Ôn nghẹn họng.

Ngữ khí của anh giống hệt như đang nói tới tình nhân bên ngoài của cô.

"Bọn em chỉ là bạn thôi." Thòi Ôn mím môi, lại nghĩ đến cô gái xinh đẹp mặc đồ công sở màu trắng ở phòng họp, nói thầm: "Chẳng lẽ anh ở nước ngoài 7 năm mà ngay cả một người bạn khác giới cũng không có?"

"Không có!"

Thòi Ôn không nghĩ anh sẽ trả lời dứt khoát như vậy, cô rụt cổ nói: "Vậy anh không ngoan rồi, em nhớ lúc còn học cấp 3 em đã bảo anh nên làm quen thêm nhiều bạn, bạn khác giới cũng được mà."

Trần Trì không tự giác nghĩ tới khoảng thời gian đó, lúc ấy anh mới cắt tóc ngắn, nữ sinh liền thay nhau tặng quà, mà cô còn dám đưa họ bọn họ.

"Những người khác phải tiếp cận anh đều thích anh." Giọng nói của anh bỗng trở nên nguy hiểm: "Em thật sự hy vọng anh có bạn khác phái?"

Thòi Ôn không trả lời, cô lại nghĩ đến cô gái kia, cũng không biết rốt cuộc bản thân mình muốn cái gì.

Trần Trì quay mặt đi không nhìn cô nữa, lạnh nhạt nói: "Nếu em đã muốn như vậy thì ngày mai anh sẽ tìm một nữ thư kí."

Lông mày Thòi Ôn nhăn lại, muốn mở miệng nhưng không biết nên nói câu gì, cuối cùng dứt khoát cúi gằm mặt xuống.

Trần Trì cũng không nói chuyện, bầu không khí trong xe lâm vào yên lặng.

Ước chừng 10 phút, Trần Trì không chịu nổi nữa, câu lấy cớ của cô để mặt cô đối diện với mình.

Từng nghe cô thổ lộ, lúc ấy anh cũng không ngờ. Nhưng bộ dáng ghen tuông này của cô lại rất hiếm thấy, cổ họng anh ngứa ngáy, chỉ muốn hôn cô một ngụm.

"Ôn Ôn, em như vậy là không tốt. Rõ ràng em cũng không thích có người phụ nữ nào lại gần anh mà em còn dám ở gần với người đàn ông khác như vậy."

"Nhưng anh tìm chính là thư kí...không giống nhau." Thòi Ôn nhiu mày, ý đồ muốn kéo xa quan hệ của mình với Quan Ngọc và Sở Bách: "Trần Trì, bọn em là bạn bè, với lại anh ấy cũng không có ý đồ với em."

Bộ dáng của cô nom rất buồn rầu, môi nhỏ hồng hào hơi vểnh lên.

Trần Trì sợ mình nhìn thêm nữa thì sẽ không nhìn được mà để cô ra hôn, như vậy cũng không nói chuyện đàng hoàng được. Anh vội vàng quay đầu đi, nổ máy xe, trong giọng nói vẫn còn mang theo hàm ý không tin tưởng: "Sao em biết được Sở Bách không có ý đó với em?"

"Bởi vì lúc trước anh ấy từng tỏ tình với em nhưng bị em từ chối."

Lời này vừa nói ra, độ ẩm trong xe lập tức giảm xuống vài phần.

Hai mắt Trần Trì lạnh dần: "Cậu ta tỏ tình với em?"

Thời Ôn vẫn thản nhiên gật đầu.

Lúc còn học đại học, Sở Bách đã từng tỏ tình với cô. Nhưng anh chàng chọn đúng thời cô không được tốt lắm. Khoảng thời gian ấy Thời Ôn rất yếu ớt, rất dễ dàng rơi vào những lời đường mật của nam sinh, nhưng lúc ấy cô lại vô cùng phản cảm với những người khác giới.

Nhưng mặc kệ như thế nào, cô cũng rất khó để đồng ý lời tỏ tình của Sở Bách. Mà lúc anh chàng tỏ tình lại vừa tầm chạm vào họng súng đã kéo cò của Thời Ôn.

Lúc ấy Thời Ôn được rất nhiều người theo đuổi, cô bắt đầu cảm thấy phiền chán. Cô thật sự không hiểu bọn họ thích gì ở cô.

Sau đó lại đến Sở Bách - người quen bên cạnh cô cũng bắt đầu tỏ tình, Thời Ôn càng thêm bức bối. Cô nhớ rõ lúc ấy bản thân còn mĩa mai Sở Bách một phen. Bây giờ nghĩ lại vẫn còn thấy giật mình.

Dù sao cô làm như vậy cũng coi như ném hết mặt mũi của Sở Bách đi, nhưng anh chàng này rất rộng lượng. Nhưng anh cũng từng bộc bạch rằng sau khi bị cô mĩa mai, cả ngày hôm sau anh chàng vẫn còn run lẩy bẩy, nói cũng không quá thích cô, chỉ là cảm nắng mà thôi.

Mà quan hệ của Sở Bách cùng Nhạc Cẩm cùn rất tốt, cho nên sau này hai người cũng không cảm thấy ngượng ngùng vì "sự kiện tỏ tình" kia nữa.

Dau này trong giới giải trí, mấy lần cô bị người hâm mộ hại nhưng may mắn đều có Sở Bách giúp đỡ.

Thời Ôn kể lại không sót một chữ nào cho Trần Trì nghe.

Sau khi Trần Trì nghe xong thì yên lặng một hồi, sau đó mới nói: "Lúc nhỏ lần đầu tiên gặp em ở ngoài cửa hàng tiện lợi anh đã thích em rồi, lúc ấy anh cũng chưa hiểu rõ em, nhưng thích chính là thích."

Thời Ôn không nghĩ tới anh sẽ nhắc đến chuyện này: "Em cảm thấy lúc đó anh chưa hẳn đã thích em mà do trên người em có chi tiết gì đó khiến anh nhớ rõ. Giống như em có thể nhớ được những gì mà chúng ta đã nói với nhau lúc trước."

"Bởi vì hôm đó anh cho em một ly sữa bò nóng, để em quyết định sau này sẽ trở thành một người ấm áp như ly sữa bò mà anh đã cho em vậy. Dù sau này có rất nhiều chi tiết em không nhớ rõ, nhưng sâu trong đầu vẫn luôn nhớ kĩ lời hứa đó, cho nên em vẫn luôn đối xử thật ấm áp với những người xung quanh."

Xe vững vàng ngừng lại trong gara tư nhân.

Lông mày Trần Trì nhăn lại, động tác lưu loát tháo dây an toàn ra, lại cúi tay ôm cô đặt lên đùi của mình, theo thói quen vùi mặt vào hõm vai của cô.

"Chính là tàn nhẫn." Giọng nói của anh ỉu xiu: "Rõ ràng em là của riêng anh, cũng chỉ được đối xử tốt với mình anh...Anh ngay cả một người bạn khác giới cũng không có, tất cả tình cảm đều dành cho em. Em nói xem, em như vậy không tàn nhẫn thì là cái gì?"

Thời Ôn bị anh nói như vậy khiến cô có cảm giác như mình đã làm chuyện gì có lỗi với anh vậy.

Nụ hôn nóng hổi của anh cũng theo đó mà rơi xuống. Từ cổ cho đến vành tai rồi lại đến má, cuối cùng dừng ở khoé môi của cô.

Thời Ôn tránh né nụ hôn của anh: "Bọn em thật sự chỉ là bạn bè bình thường, hơn nữa cũng rất ít khi gặp mặt."

Nụ hôn của Trần Trì rơi vào khoảng không, lại nghe cô nói như vậy tức khắc cả người giống như con thú bị thương, bất mãn nhìn chằm chằm cô: "Nhưng anh không thích em ở cùng bọn họ."

Thời Ôn nhìn bộ dáng này của anh, có chút mềm lòng: "Nhưng em muốn làm một người ấm áp như ly sữa bò nóng mà anh mua cho em vậy."

Trần Trì bắt lấy cánh tay của cô, ôm cô vào trong lồng ngực một lần nữa, càng thêm dùng sức hôn lấy cô.

Sau khi hôn xong, anh chống mũi vào mũi cô, khàn giọng nói: "Nhưng làm sao bây giờ Ôn Ôn? Chỉ cần nhìn thấy bọn họ là anh đã thấy ghét rồi."

Tay của anh trượt dần xuống dưới, chạm rãi vén váy của cô lên, Thời Ôn rụt người lại né tránh: "Trần Trì..."

Anh cũng không để ý cô trốn tránh, bàn tay tùy ý trên choker. Anh đã sớm quen thuộc thân thể của cô, cũng biết rất nhiều cách khiến cô không còn sức lực mà né tránh nữa.

Cô vô lực vịn vào vai anh, thở dốc: "Trần Trì, đừng ở chỗ này được không?"

Anh cắn lỗ tai của cô: "Anh muốn ở chỗ này."

Eo Thời Ôn bị anh nâng lên, dù cô biết rõ đây là gara tư nhân, nhưng có lẽ đang ở trong xe nên cô hơi khấn trương, thân thể bởi vì khấn trương mà run lên, cả người cũng bắt đầu phiếm hồng.

Trần Trì vội vàng hôn xuống dưới, thở dốc than thở: "Ôn Ôn, em đẹp quá."

Thời Ôn kêu lên một tiếng, cảm thấy không đúng: "Khoan đã, áo mưa..."

Anh không quan tâm mà bắt đầu chuyển động, mỗi cú thúc đều dùng hết sức lực. Cô từ từ nhắm hai mắt lại, đầu ngón chân cuộn tròn, nước nở cắn lấy vai của anh.

Sau khi kết thúc, anh cũng không trực tiếp tách ra mà vẫn ôm chặt cô.

"Ôn Ôn, anh có được em rồi, trên đời này cũng chỉ khao khát mình em mà thôi."

Thời Ôn còn chưa lấy lại tinh thần, vẫn rúc ở trong lồng ngực của anh thở dốc.

Anh không nghe thấy cô đáp lại, hung hăng cắn vào vai của cô.

"Đau~" Cô nhú mày, có chút uất ức: "Sao lại cắn em?"

Anh buông ra, nhẹ nhàng liếm liếm dấu răng: "Bởi vì em rất xấu xa."

Anh nhớ lại lúc chiều đi tìm cô, đứng ở hành lang cũng có thể nghe được tiếng cười đùa bên trong. Tuy không nghe rõ bên trong nói gì, nhưng anh biết bọn họ đang nhắc lại chuyện cũ.

Mà trong câu chuyện cũ ấy, anh không đứng cùng Thời Ôn.

Anh thất thần lầm bầm: "Em có rất nhiều người quen, không phải chỉ có mình anh, cũng không phải chỉ muốn mỗi anh."

Thời Ôn chậm rãi mở mắt ra, nhìn cái đầu xù xù của anh đang dụi vào người mình. Cô đau lòng nâng mặt anh lên, lại thấy trong mắt anh tràn ngập tơ máu.

"Sao đột nhiên lại như vậy?" Trong lòng cô khó chịu, nhẹ nhàng hôn vào mắt anh, lại vuốt lại mái tóc rối bời của anh vừa rồi bị cô giày vò.

Anh từ từ nhắm lại hai mắt, hưởng thụ cảm giác tốt đẹp từ ngón tay của cô mang lại.

"Mặc kệ em có cái gì, anh chỉ cần nghĩ mình có được em là được rồi." Thời Ôn dựa sát vào anh, làn da hai người gần kề, độ ẩm tương dán.

Tay cô dán lên vị trí trái tim của anh, cảm nhận nhịp tim dưới lồng ngực ấy: "Trần Trì, xa anh 7 năm em vẫn một mực chờ anh, chờ anh trở về để cho tình yêu của chúng ta một câu trả lời."

"Em thật sự không quên được anh, mà anh lại không hề rõ ràng sức ảnh hưởng của anh đối với em."

"Những ngày ba mẹ vừa mất, em thật sự rất đau khổ. Nhưng chỉ cần nằm mơ thấy anh, em lại cảm thấy mọi thứ trở nên tốt hơn. Trần Trì, em không có rời bỏ anh, là anh không chịu tin em."

Trần Trì mở mắt ra, sững sờ nhìn cô.

Đôi mắt của cô hồng hồng, đang đầy nước mắt.

Trần Trì bị nước mắt của cô làm cho hoảng hốt, vội vàng hôn lấy lông mi của cô: "Ôn Ôn đừng khóc."

Anh ôm cô chặt hơn: "Xin lỗi, là anh suy nghĩ lung tung."

Thời Ôn cầm lấy tay của anh, ôn nhu đặt một nụ hôn vào trong lòng bàn tay ấy.

"Anh biết không? Thật ra vừa rồi em đứng ở ngoài nhìn anh chủ trì cả một cuộc họp."

Trần Trì bị hô hấp của cô làm cho ngửa ngáy.

"Lúc ấy anh đặc biệt đẹp trai, nhưng không hiểu sao em lại không vui." Cô đối diện với ánh mắt của anh.

Anh cũng không hiểu vì sao cô nhìn mình hộp mà lại khó chịu, vội vàng hỏi: "Vì sao?"

"Bởi vì anh lúc ấy khiến em cảm thấy lạ lẫm, hoàn toàn không giống với anh mọi ngày khi ở trước mặt em. Thế giới kia của anh em không hiểu cũng không chạm đến được. Ở trong thế giới đó anh ưu tú như vậy, lại còn được rất nhiều người vây quanh... Còn có cô gái đó, em có cảm giác cô ấy hiểu rõ thế giới ấy của anh, anh nói cô ấy hiểu, cô ấy nói anh hiểu, còn em lại không biết cái gì cả."

Trần Trì nhíu mày: "Cô gái nào?"

Thời Ôn lắc đầu: "Nếu nói cho anh biết, nhớ đâu anh muốn chứng minh trong sạch của mình mà đuổi cô ấy thì sao?"

Trần Trì cúi đầu ngẫm lấy môi cô: "Anh vì em có thể đuổi cô ta, em còn lo lắng cái gì?"

"Cũng như em cùng Quan Ngọc và Sở Bách chỉ là bạn bè, nếu anh thấy khó chịu thì em sẽ cố gắng hạn chế tiếp xúc với bọn họ."

Động tác hôn môi của anh dừng lại, cảm thấy cô nói rất có lý.

Nghĩ tới cái gì đó, anh bỗng dừng giương mắt lên, khoé miệng khẽ nhếch, hạ giọng nói: "Bộ dáng của anh tại phòng họp ai cũng có thể nhìn thấy, nhưng bộ dáng anh trước mặt em cũng chỉ có mình em mới được chiêm ngưỡng."

Thân thể của anh lại phát sinh biến hoá, một tay nâng eo cô lên, điều chỉnh xong tư thế, cô không ngờ hai người còn đang nói chuyện bình thường, anh lại bắt đầu đến một lần nữa.

Chỗ nào đó đột nhiên bị kích thích, cô vội vàng không kịp run rẩy. Anh thổi một hơi vào tai cô, đối diện với đôi mắt mông lung ngập nước của cô, mắt đảo hoa hơi gợn sóng, giọng nói ám ảnh: "Chuyện làm ăn nhiều người nghe hiểu, nhưng ở phương diện này toàn bộ thế giới chỉ có một mình em hiểu thôi."

"Anh thoải mái thế nào em hiểu, mà em thoải mái thế nào anh cũng hiểu. Rõ chưa Ôn Ôn?"

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Phiên Ngoại 6: Mang thai □

Edit by Sel

Ngày hôm đó thiếu chút nữa là Thời Ôn và Trần Trì qua đêm trong xe. Cũng may cuối cùng anh vẫn giữ lại được chút lý trí, sửa sang lại cho cô rồi ôm cô vào trong nhà.

Từ hôm đó trở đi hai người càng gần gũi như keo sơn.

Buổi tối Thời Ôn cùng Trần Trì đi tản bộ, vô tình nhìn thấy quán cháo ở ven đường làm cô lại nghĩ đến quán cháo lâu năm ở Cẩm Đô.

Cô chờ mong nói: "Trần Trì, chúng ta tới Cẩm Đô đi."

Trần Trì vuốt tóc cô: "Ngay trong tuần này cũng được."

Thời Ôn cười vui vẻ: "Tốt, vậy tuần này đi."

Lúc trước cô đã từng đến Cẩm Đô với ba mẹ, đến bây giờ vẫn còn dư lại một chút ký ức.

Hai người bàn bạc hơn 1 giờ, cuối cùng cũng đưa ra được 1 phương án.

-

Buổi tối trước ngày xuất phát đến Cẩm Đô, Thời Ôn tự mình sắp xếp hành lý. Bỗng dưng cô nghĩ tới trong phim, mỗi khi nam nữ chính đi du lịch với nhau, nữ chính đều mang theo vài món nội y tình thú. Cô lại nhìn đồng nội y của mình đã được gấp gọn trong vali, hơi do dự một chút.

Nhưng Thời Ôn lại nhanh chóng lắc đầu, bình thường Trần Trì làm tình đã đủ điên cuồng rồi, nếu cô còn mặc thêm cái đó thì sáng hôm sau nhất định sẽ không xuống được giường. Như thế còn du lịch làm sao được?

Vì vậy Thời Ôn buông tha ý nghĩ này.

Lúc Trần Trì bước vào phòng, Thời Ôn vẫn còn đang ngẩn người nhìn vali.

Trần Trì: "Em còn quên cái gì không?"

Anh lại suy nghĩ một chút: "Em mang băng vệ sinh theo chưa?"

Thời Ôn ngơ ngẩn, nghe anh nhắc mới nhớ tới tháng này cô còn chưa thấy. Mở điện thoại ra xem ngày mới phát hiện cô đã chậm nửa tháng.

Cô nhìn điện thoại có chút mờ mịt. Trần Trì thấy sắc mặt cô không đúng, vội vàng đi đến bên cô, ôm lấy eo cô hỏi: "Sao vậy em?"

Ánh mắt chạm đến con số trên màn hình điện thoại, thanh âm cũng dừng lại.

Thời Ôn hít sâu mấy hơi: "Hay là mua que thử thai thử một chút?"

Trần Trì liếc cô một cái, đi đến mở tủ đầu giường ra, từ trong ngăn kéo lấy ra một thứ.

Cô ngạc nhiên nhìn anh: "Sao anh lại có?"

"Để ngừa vạn nhất."

Thời Ôn mang theo tâm trạng phức tạp đi vào nhà vệ sinh.

Hơn nửa giờ sau, Trần Trì đưa Thời Ôn đến bệnh viện.

Trong đầu Thời Ôn bây giờ đều là hình ảnh cây que thử thai hiện lên hai vạch. Cô khẩn trương đến nỗi cả người toát đầy mồ hôi, hai tay nắm chặt lấy cánh tay của Trần Trì, hồng muốn dịch chuyển lực chú ý.

Cô bắt đầu nghĩ về chuyến đi du lịch, nghĩ tới những món ăn cô muốn ăn, về khách sạn mà hai người đã đặt, còn có vali chưa sắp xếp xong. Nhưng chẳng được bao lâu, cô lại nghĩ về hai cái vạch đỏ chói mắt kia.

So với cô thì Trần Trì bình tĩnh hơn rất nhiều. Sắc mặt nhàn nhạt, trong tay cũng không toát mồ hôi.

Thời Ôn: "Anh không khẩn trương sao?"

Thanh âm của anh rất vững vàng, dịu dàng vuốt tóc cô: "Đừng lo lắng, có anh ở đây rồi."

Tuy bên ngoài thì nói vậy, nhưng nếu bảo Trần Trì không sốt ruột thì là giả. Nhưng nếu bây giờ anh tỏ ra khẩn trương thì không biết bà xã của anh còn cuồng thành cái dạng gì nữa.

Anh ôm Thời Ôn chặt thêm vài phần, thấp giọng an ủi xong lại dịu dàng hôn trán cô.

Kết quả kiểm tra được thông báo.

Xác nhận mang thai.

Một tay Thời Ôn cầm tờ giấy xét nghiệm, một tay vuốt bụng, dưới chân như dẫm lên mây, bông bênh lơ lửng khó tin.

"Chẳng qua chỉ có một đêm." Thời Ôn có chút không dám tin, sao lại có thể dễ dàng trúng chiêu vậy nhỉ?

Trần Trì tự cảm thấy giờ phút này không nên nói ra những câu như vậy, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được:

"Ôn Ôn, đêm hôm đó chúng ta làm rất nhiều lần."

Mặt Thời Ôn đỏ lên, cô trừng mắt nhìn anh, nhỏ giọng nói: "Lần đầu tiên quên thì thôi đi, mấy lần sau anh không biết đường đeo áo mưa à?"

Trần • mặt không đỏ tim không loạn • Trì: "Thoải mái quá nên anh quên mất."

Thời Ôn vầy vầy tờ xét nghiệm: "Thế giới hai người của chúng ta coi như đi tong. Mười tháng tới anh chịu khó mà cầm dục đi."

Trần Trì: "..."

-

Buổi dạy cuối cùng của Thời Ôn trước khi nghỉ, đúng lúc gặp được các em gái nhỏ ở lớp bên cạnh.

Cô bé nghe nói Thời Ôn gần một năm sau sẽ không đi dạy nữa, lo lắng khủng khiếp, hai mắt mở to, đáng thương hỏi: "Cô Tiểu Ôn sao vậy? Sao cô không đến dạy học nữa?"

Thời Ôn ngồi xổm xuống, dịu dàng nói với cô bé: "Bởi vì trong bụng cô Tiểu Ôn có một bạn nhỏ khác. Cô phải chăm sóc thật tốt cho bạn nhỏ này."

Cô bé cũng hiểu được không ít, mở to hai mắt: "Cô Tiểu Ôn mang thai sao?"

Thời Ôn cười cười gật đầu. Không ngờ chưa tới một giây sau cô bé đã xụ mặt: "Vậy cô Tiểu Ôn cũng sẽ giống những người trong phim truyền hình. Sau khi sinh con xong sẽ không còn yêu thích con nữa."

Thời Ôn há hốc miệng, cứ thế nhìn cô bé được chị gái dẫn đi.

Ngồi vào trên xe, Thời Ôn lại nghĩ tới những gì cô bé nói, không nhịn được cười thành tiếng: "Trần Trì, vừa rồi anh có nghe cô bé kia nói không? Bây giờ trẻ con đều thông minh vậy à?"

Cô nói xong Trần Trì cũng không trả lời. Thời Ôn quay đầu nhìn sang, chỉ thấy anh đang chăm chú nhìn mình. Cô sờ sờ mặt: "Trên mặt em có dính gì sao?"

Trần Trì không nói lời nào.

Thời Ôn đang muốn hỏi thêm, lại thấy Trần Trì rũ mắt, bộ dáng đáng thương y hệt cô bé vừa rồi, giọng nói cũng ứ khúc không kén: "Có phải có bé cưng rồi nên sau này em cũng không còn yêu anh nữa phải không?"

Trong đầu cô tràn ngập đầu hồi chấm bỗng biến thành dấu chấm than. Vốn dĩ muốn bật cười nhưng nhìn đến vẻ mặt nghiêm túc của anh cô đành nhịn lại.

Trần Trì muốn cho cô hiểu rằng đây là một vấn đề rất nghiêm trọng, sau đó bắt đầu liệt kê những chuyện cô sẽ làm sau khi có bé cưng. Chẳng hạn như cả ngày chỉ quần lầy con mà không quan tâm anh, thời gian bên nhau cũng sẽ bị hạn chế, sau đó sẽ có những biểu hiện như không còn yêu anh nữa.

Thời Ôn nghe anh nói xong cũng cảm thấy có lí. Bởi vì sau khi có bé cưng thì chắc chắn thời gian dành cho anh không được như trước kia.

Trần Trì thấy cô do dự, sắc mặt càng thêm khó ngửi.

Bộ dạng của anh có chút dọa người, Thời Ôn cẩn thận che lại bụng: "Chắc anh sẽ không muốn em đi phá thai đâu phải không?"

Trần Trì nhìn cô cẩn thận che chở, ánh mắt thâm trầm: "Nếu nó mà ở trong bụng của anh thì chắc chắn anh sẽ phá đi."

Thời Ôn bị chọc cười, hôn hôn mặt anh: "Dù sau này có bé cưng thì em vẫn yêu anh mà. Bé cưng chính là kết tinh tình yêu của chúng ta, cũng là minh chứng rõ ràng cho việc em yêu anh nhiều thế nào."

Tâm trạng của anh không tốt, phải để cô dỗ ngọt một lúc lâu mới chịu khởi động xe chạy về nhà.

Đối với chuyện mang thai này, bắt đầu từ Thời Ôn kháng cự giờ lại chuyển thành Trần Trì khó chịu.

Nhưng dù anh không chịu tiếp nhận chuyện Thời Ôn mang thai, nhưng hành động cũng có thay đổi. Bắt đầu từ nước uống đến thức ăn của cô đều được anh tham khảo kĩ càng với chuyên gia, anh cũng không thường xuyên đến công ty, những chuyện nào có thể mang về nhà làm thì anh sẽ tuyệt đối tận dụng mọi khả năng để làm ở nhà.

Đa số thời gian Thời Ôn đều ngồi ở sofa xem kịch hoặc xem phim, thi thoảng cũng bố trí một ít vũ đạo. Trần Trì thì ngồi đối diện với cô, cô sợ làm ảnh hưởng đến anh nên đã cố gắng hạ giọng.

Trần Trì nghe không rõ cô nói cái gì, anh hơi nhếch mi: "Em đang nói cái gì đó? Sao đột nhiên lại nói nhỏ vậy?"

Sau mấy lần bị anh hỏi như vậy, Thời Ôn không muốn hạ giọng cũng không muốn quấy rầy anh nên quyết định không thảo luận việc bố trí vũ đạo nữa.

Mà ngày đầu tiên cô thực hiện quyết định này, Trần Trì đã phát hiện ra.

Anh nghĩ nghĩ một chút, dù chẳng biết mình sai ở đâu nhưng vẫn xin lỗi cô. Trong lòng Thời Ôn mềm nhũn, ngã vào lòng của anh: "Sao ông xã của em lại đáng yêu thế này nhỉ?"

Cô rầm rì rúc vào ngực anh. Nhưng anh ôm chưa được bao lâu đã buông cô ra, sau đó đi đến sofa đối diện, hai tay chống trán.

Ánh mắt Thời Ôn di chuyển xuống phía dưới của anh, nhướng nhướng mày.

Đã hơn 1 tháng rồi anh chưa đụng vào cô.

Thời Ôn không xem sân khấu kịch nữa mà chăm chú nhìn anh, nén cười nhìn anh cố gắng áp chế dục vọng. Trần Trì bị cô nhìn đến cả người nóng lên, cuối cùng bất đắc dĩ liếc cô một cái, buồn bã đi vào toilet.

Lúc đi ra trên tóc anh vẫn còn nhỏ nước. Thời Ôn sợ anh bị cảm lạnh nên muốn sấy tóc cho anh nhưng lại bị anh từ chối.

Anh trầm giọng nói: "Tốt nhất là em nên cách xa anh một chút."

Lúc Bối Thi sinh, bé con trong bụng Thời Ôn cũng được hơn 4 tháng.

Trên hành lang, Thời Ôn nghe được âm thanh thảm thiết của cô nàng, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch. Trần Trì ở bên cạnh ôm chặt lấy cô.

Mấy giờ sau Bối Thi được đẩy ra, lúc này Thời Ôn mới dám thở mạnh.

Bối Thi sinh được một bé trai khá khinh vô cùng, Thời Ôn nhìn em bé khoẻ mạnh, dịu dàng nói: "Cảm giác bé cưng có 6 phần giống với Thi Thi."

Trần Trì nhìn thoáng qua một chút, chỉ thấy mặt đứa bé nhăn thành một đoàn, cũng không hiểu tại sao Thời Ôn có thể nhìn ra giống Bối Thi được. Nhưng thấy vẻ mặt cô hiểu kì cùng hưng phấn, hết nhìn đông lại ngó tây, trong lòng anh cũng mềm mại không thôi.

Thời Ôn nhìn em bé trong phòng giữ ấm, không khỏi cảm thán: "Đáng yêu quá."

Trần Trì cong môi, cưng chiều ôm lấy cô.

Thời Ôn lại ngó xuống bụng của mình, sau đó luồn hai tay ôm lấy eo Trần Trì: "Anh nói xem sau này bé cưng của chúng ta sẽ giống ai?"

Anh nói: "Còn phải xem là nam hay là nữ. Nhưng dù giống ai đi nữa cũng sẽ rất xinh đẹp."

Thời Ôn cười ngọt ngào: "Thi Thi muốn kết thông gia với nhà chúng ta. Cậu ấy sinh ra bé trai rồi nên muốn em sinh bé gái. Trần Trì, anh thích con trai hay con gái?"

Trần Trì cũng không muốn nghĩ: "Trai hay gái cũng được hết."

"Có người thích con trai bởi vì con trai có thể cùng bố chơi game chơi bóng rổ còn có thể làm anh em tốt. Có người lại thích con gái, nuôi thành một cô công chúa nhỏ đáng yêu. Còn anh thích thế nào?"

Trần Trì cũng thử nghĩ một chút, nhưng cuối cùng vẫn không có cảm giác gì: "Chỉ cần ở cạnh em thì nam hay nữ cũng được. Miễn em thích là được rồi."

Thời Ôn sờ sờ bụng: "Thật ra em cũng không biết mình thích con trai hay con gái. Nhưng em cũng cảm thấy ở cạnh anh thì con trai hay con gái cũng như nhau thôi, em nhất định sẽ nuôi dạy con của chúng ta thật tốt."

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Phiên Ngoại 7: Tiểu tinh linh □

Edit by Sel

Ngày Thời Ôn sinh, bạn tốt của cô đều đến đầy đủ.

Thời Ôn tuy vô cùng đau đớn, nhưng khi thấy Sở Bách cùng Quan Ngọc, không nhịn được lo lắng quay qua nhìn Trần Trì.

Trần Trì đoán được cô đang nghĩ cái gì, hai hàng lông mày vặn chặt lại, cúi đầu hôn tay cô: "Em đừng nghĩ nhiều. Anh không có việc gì."

Thời gian sinh nở dài đằng đặc lại giây vò, Thời Ôn đau đến nỗi giọng nói cũng thay đổi. Tiếng la hét của cô truyền ra ngoài không ít.

Trong lòng bàn tay Trần Trì túa mồ hôi lạnh, anh rất ít khi căng thẳng. Lần đầu tiên là lúc đi lĩnh chứng với Thời Ôn, nhưng so với lần này, lúc đó chẳng tính là gì cả.

Bởi vì ngoại trừ khẩn trương thì còn có sợ hãi. Suy nghĩ của anh bắt đầu lộn xộn. Mỗi lần cô đau đớn hét lên, đều giống như đang cầm một con dao cùn chậm rãi cắt từng miếng thịt trên người của anh.

Thời khắc đứa bé được sinh ra, nó "oa oa" khóc hai tiếng, Trần Trì lập tức thở hắt ra, ý nghĩ duy nhất của anh lúc đó chính là: không để Thời Ôn sinh con thêm lần nào nữa. Anh không chịu được khi thấy cô đau đớn như vậy.

Đứa bé được đưa đến trước mặt Trần Trì nhưng anh cũng chỉ nhìn thoáng qua một cái liền vội vàng đi lên nhìn Thời Ôn.

Hai y tá ngăn người nhìn nhau, cuối cùng cười cười lắc lắc đầu, sau đó cẩn thận sửa sang lại cho đứa bé.

Sau khi Thời Ôn khôi phục ý thức, câu nói đầu tiên chính là hỏi đứa bé thế nào, là nam hay là nữ.

Trần Trì hơi khựng lại, nói: "Anh đi hỏi một chút."

Thời Ôn choáng váng: "Con anh là trai hay gái mà anh cũng không biết sao?"

"Lúc ấy vội vào vội em nên anh không để ý."

Cô phình má: "Anh như vậy là không có trách nhiệm rồi. Cần thận sau này con lớn lên sẽ không nuôi anh nữa."

Anh cúi người hôn trán cô: "Bà xã của anh vất vả rồi."

Thời Ôn lập tức trở nên mềm mại. Trần Trì hôn hôn tóc cô, nghĩ thầm: ai thêm quần nó sau này có nuôi mình không, chỉ cần có Ôn Ôn của anh ở bên cạnh là đủ rồi.

Trần Trì còn chưa kịp ra ngoài hồi giới tính của con, Bối Thi đã đi vào, khổ sở nói: "Ôn Ôn, bé cưng của cậu cũng là bé trai. Nhưng mặt mũi rất tinh xảo, sau này lớn lên chắc chắn sẽ là một đại soái ca."

Cái mũi của Thời Ôn hơi đau xót, hai mắt cô sáng lên, nhìn Trần Trì nói: "Con của chúng ta là bé trai."

Khoảnh khắc Trần Trì chạm phải ánh mắt của cô, trong lòng giống như bị ngón út nhẹ nhàng cào một cái. Bỗng nhiên anh lại nghĩ đến bộ dáng mềm mại của đứa bé mà mình nhìn thoáng qua,

Anh chậm rãi nhếch lên khoé miệng: "Ừ, chúng ta có con trai rồi."

Nhưng mà loại cảm xúc mềm mại này đều bị vứt phăng đi sau khi Thời Ôn cả ngày chỉ chăm lo cho thằng bé, còn anh thì mặc kệ.

Trần Trì ghen ghét không thôi, không cam lòng cả ngày chỉ biết lác lư qua lại trước mặt Thời Ôn. Mà mỗi lần Thời Ôn nhìn anh, hay nói gì với anh thì 10 câu đều liên quan đến đứa bé.

"Trần Trì, chúng ta nên đặt tên con là gì bây giờ? Em nghĩ nhiều tên lắm nhưng vẫn thấy không ổn."

Trần Trì giương mắt, thuận miệng nói: "Trần Thời."

Thời Ôn méo miệng: "Thật sao? Trần Thời?"

Trần Trì gật đầu: "Ừ, là họ của anh với em ghép lại."

Cô nhẹ nhàng cười: "Tên hay lắm. Em rất thích. Vậy bé cưng của chúng ta sẽ tên là Trần Thời nha."

Trần Trì thấy thế, lì lợm dính vào cô: "Anh muốn được thưởng."

Thời Ôn: "..."

Sau đó quyết đoán từ chối: "Không được, có bé con ở đây, làm vậy có ảnh hưởng không tốt với con đấy."

Trần Trì: "..."

-

Hôm Thời Ôn sinh, Sở Bách còn chưa đợi được đứa bé được ra đời đã phải vội vàng rời đi vì có buổi công diễn. Rót cuộc cũng tìm được ngày rảnh rồi, anh chàng vui vẻ vào bệnh viện thăm cô.

Lúc anh chàng đi vào, Thời Ôn đang ở trên giường chơi với bé con, còn Trần Trì ngồi trên sofa, mặt không đổi sắc nhìn chăm chăm cô.

Sở Bách bật cười, với con mình mà Trần Trì vẫn có thể ăn dầm được.

Anh chàng ngênh ngang đi vào trong phòng bệnh, đặt túi đồ lên bàn, đây là quà đền bù cho lần trước anh rời đi sớm.

"Nhanh, đang còn nóng đấy em ăn đi."

Thời Ôn ngửi được mùi thơm, nháy mắt mấy cái: "Tôm hùm chua cay?"

"Đúng rồi." Sở Bách cười cười: "Biết em thích ăn nên anh cố ý mang tới."

Mặt Trần Trì nhanh chóng đen lại, cầm lấy cái túi thiếu chút nữa là quăng vào mặt của Sở Bách: "Cô ấy vừa sinh xong, anh lại dám cho cô ấy ăn tôm hùm?"

Sở Bách mờ mịt: "Không được sao?"

Trần Trì chẳng thèm liếc một cái, thả cái túi vào trong tay của anh chàng, lạnh nhạt nói: "Đi ra ngoài."

Thời Ôn bị tôm hùm gọi lên khẩu vị. Cô không vui bẹp miệng, đã rất lâu rồi chưa được ăn tôm hùm nữa.

Trần Trì ngồi trên giường, không đếm xỉa gì tới cô: "Muốn ăn cái gì nói cho anh là được."

Thời Ôn vẫn còn ôm chút hi vọng: "Anh sẽ cho em ăn ư?"

"Không!" Anh cúi người: "Nhưng anh có thể hôn em."

Nói xong, anh lập tức cúi xuống chặn miệng cô lại.

-

Thời Ôn ở cữ suốt một tháng, cuối cùng cũng quay lại cuộc sống bình thường. Bác sĩ kiểm tra xong cũng nói các phương diện khác không có vấn đề gì.

Nhưng mà đợi hơn 2 tháng, cô cùng Trần Trì vẫn chung chăn gối nhưng anh cũng không chạm vào cô.

Buổi tối của ngày nào đó, đợi tiểu Trần Thời ngủ rồi, Thời Ôn ôm lấy Trần Trì, hiếu kì hỏi: "Không phải anh đã nhịn lâu lắm rồi sao? Bác sĩ cũng nói không có việc gì rồi."

Chính xác là Trần Trì đã nhịn rất lâu, nhịn cũng rất khó chịu. Chỉ cần cô câu lấy đầu ngón tay của anh thôi cũng khiến anh có cảm giác. Trần Trì mím môi: "Đợi một thời gian nữa, không thì sẽ có hại đối với thân thể của em."

Thời Ôn tròn mắt, cố ý nói giỡn: "Hay là anh ở bên ngoài ăn vụng? Cho nên mới nhịn được lâu thế?"

Trần Trì nâng cằm của cô lên, ánh mắt nguy hiểm: "Anh có thể làm em sáng mai không xuống được giường đấy."

Thời Ôn rúc vào chăn chỉ để lộ ra một đôi mắt, cười đến cong cong: "Em còn tưởng anh sẽ không nhịn được lâu như vậy."

"Anh cũng không phải cảm thú." Anh nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt mềm mại của cô, giọng nói đã bắt đầu khàn khàn: "Anh rất thích cảm giác được hoà vào làm một với em, thích cảm giác được lấp đầy em. Nhưng thân thể của em quan trọng hơn."

Nghe anh nói vậy, gương mặt của Thời Ôn đỏ rần, cả người cũng nóng lên.

Bỗng dưng Trần Trì nở nụ cười, mà nụ cười này vô cùng xấu xa ác liệt: "Ôn Ôn, có phải em không nhịn được nữa rồi đúng không?"

"Không có!" Thời Ôn mở to mắt phản bác. Có chết cô cũng không chịu thừa nhận.

-

Bắt đầu từ hôm ấy Thời Ôn lại cảm giác được Trần Trì đang cố tình trêu chọc cô. Ví dụ như anh mặc áo somi không đàng hoàng, còn cố tình để lộ cơ bụng, tắm rửa xong áo tắm cũng không mặc hẳn, đứng sấy tóc làm một tảng lớn cơ ngực lộ ra ngoài.

Quá đáng nhất chính là có lần anh tắm xong mà không mặc quần lót, chỉ treo áo tắm lỏng lẻo trên người rồi lác lư trước mặt cô.

Trong lòng Thời Ôn không ngừng lên án, anh vừa cố tình dụ dỗ cô nhưng lại không chủ động chạm vào cô, còn nói vì tốt cho thân thể của cô nữa chứ.

Cô không vui nâng cằm lên. Còn lâu cô mới chủ động nhé.

Vì khôi phục dáng người như trước kia nên Thời Ôn bắt đầu tập yoga. Trong lúc mang thai cô cũng không béo lên nhiều, chắc là do thể chất. Cho nên quá trình tập luyện cũng không quá cực khổ.

Ban ngày ở nhà thì cô mặc áo bó ngắn để tập yoga, tối đến thì cô lại mặc áo thun rộng thùng thình dài ngang đùi.

Đôi chân vừa dài vừa thẳng ngày nào cũng lác lư trước mặt Trần Trì, khiến anh cảm thấy tâm viên ý mã (tâm nhảy nhót như khi, ý nghĩ lỏng lẻo như ngựa) làm gì còn tâm trạng đâu mà làm việc.

Lúc đầu xác thực là muốn tốt cho thân thể của Thời Ôn, về sau anh lại muốn chứng minh rằng trong ngôi nhà này, ngoại trừ thằng nhóc kia thì anh vẫn còn tồn tại, anh mới là người quan trọng nhất đối với cô. Hơn nữa Trần Trì cũng rất muốn nhìn bộ dáng chủ động của cô.

Thế nhưng anh đợi mãi mà cô vẫn chưa chịu chủ động, ngược lại còn bắt đầu âm thầm dụ dỗ anh.

-

Thời Ôn ôm tiểu Trần Thời, trong lòng cũng vì chuyện này mà hơi khó chịu. Nghĩ một hồi lại gọi điện cho Bối Thi: "Cậu nói xem có phải sau khi sinh mình xấu đi cho nên anh ấy mới không chạm vào mình? Mình cảm thấy nghi lắm. Trong lúc mình mang thai anh ấy đã nhịn rất cực khổ rồi, bây giờ mọi thứ đều ổn thì anh ấy lại chẳng thèm chạm vào mình."

Nhóc con của Bối Thi đang khóc, cô nàng vội vàng trả lời: "Hay là ông xã cậu có tình nhân bên ngoài?"

"Hả?"

Sau khi nói chuyện xong với Bối Thi, Thòi Ôn càng chắc chắn việc Trần Trì không chạm vào cô có liên quan tới việc cô sinh con.

Tối đến, cô nằm nghiêng người trên giường, nhin không được vuron tay ra nói với Trần Trì: "Anh cho em mượn điện thoại của anh một chút."

Trần Trì đang đánh máy, nghe cô nói vậy liền đưa điện thoại cho cô.

Thòi Ôn làm theo những gì Bối Thi dặn, mở ra danh bạ rà một lần.

Giống hệt như trước kia cô từng xem qua, trong danh bạ vòn vẹn chỉ có 3 người liên hệ. Đó chính là cô, Tống Đăng và Leon.

Cô hơi thả lỏng người, sau đó nhấp vào weibo.

Đầu óc Thòi Ôn trống rỗng vài giây.

Tin nhắn trên weibo khiến cô tưởng mình nhìn lầm. Xác minh đi xác minh lại cô mới dám chắc chắn.

Những tin nhắn này là anh gửi.

Điện thoại từ trong tay trôi xuống trên giường.

Nhìn người đàn ông đeo kính gọng vàng đang chuyên tâm làm việc bên cạnh, Thòi Ôn run rẩy gọi: "Trần Trì..."

Dư quang của Trần Trì vẫn luôn quan sát phản ứng của cô, nghe thấy giọng nói của cô run rẩy như vậy cũng sững sốt.

Sao lại có phản ứng như vậy? Trong điện thoại của anh làm gì có cái gì đáng nghi đâu?

Anh vội vàng quay đầu sang, đập vào mắt chính là đôi mắt cô hồng hồng, nước mắt đảo quanh, nhìn vô cùng đáng thương.

Trần Trì nhanh chóng ôm lấy cô: "Ôn Ôn, em sao vậy?"

"Anh...anh là tiểu tinh linh sao?" Thòi Ôn nghẹn giọng hỏi.

"Ừm...là anh!" Trần Trì cũng không muốn giấu cô.

Cô bấm môi nén nước mắt, nhưng cảm giác bị anh xa lánh gần 1 tháng trời khiến cô uỷ khuất không thôi, càng nhin nước mắt càng chảy ra nhiều hơn.

Trần Trì thấy cô khóc liền luống cuống: "Em đừng khóc mà."

Thòi Ôn được anh ôm đỡ dành một lát, rốt cuộc nhin không được nữa mếu máo nói: "Anh lạnh nhạt với em, sau khi em sinh bé con ra thì anh không còn như trước nữa. Nếu anh muốn em chủ động thì cứ nói với em, cần gì phải chiến tranh lạnh?"

Trần Trì vừa rút khăn giấy lau nước mắt cho cô vừa cẩn thận nói xin lỗi.

Trong lòng anh cũng khó chịu không thôi, nhin xuống dục vọng không chạm vào cô đã là một loại tra tấn rồi, anh làm sao có thể lạnh nhạt với cô được?

"Đừng khóc, em vừa sinh xong, khóc nhiều không tốt cho thân thể." Trần Trì thấy Thòi Ôn vẫn chưa ngừng khóc, sốt ruột hôn hôn mắt cô: "Ôn Ôn, xin em đây, em đừng khóc nữa được không? Khóc nữa xấu mắt thì làm sao bây giờ?"

Anh không biết dỗ dành, chỉ biết cúi đầu lấp kín môi cô, khò cho cô cơ hội thở dốc.

Thòi Ôn dần dần bình tĩnh lại, cũng bắt đầu đáp lại nụ hôn của anh. Được cô đáp lại, Trần Trì như được thêm cổ vũ, cả người dục hoà bùng bùng, trong thân thể bao nhiêu tình tố kêu gào khiến anh không thể nhin được nữa.

Đang lúc Trần Trì vận sức chờ phát động thì tiểu Trần Thòi oà khóc.

Thòi Ôn mở bừng mắt, vội vàng đẩy anh ra. Trần Trì khó chịu, liếc xéo nhóc con nằm trong giường nhỏ cách đó không xa: "Cứ để nó khóc chán đi."

Thòi Ôn tức giận đẩy anh: "Làm gì có người ba nào như anh chứ? Mau bỏ em ra."

Cô gấp đến nỗi mặt đỏ rần, anh cũng không giữ cô lại nữa. Thòi Ôn nhanh chóng chạy xuống giường ôm lấy bé con. Sau đó ở trước mặt Trần Trì cho con bú.

Trần Trì: "..."

Cho rằng cuối cùng cô sẽ không nhìn được, kết quả...

Thời Ôn đang dỗ dành tiểu Trần Thời, lại đột nhiên nghĩ đến Trần Trì vừa nói "tiểu tinh linh".

"A!" Cô mở to mắt: "Anh nói anh chính là tiểu tinh linh tinh lọc giới giải trí sao? Hoá ra đó là anh"

Thời Ôn còn chưa kịp cảm thán xong đã bị Trần Trì bế lên trên giường.

Nhìn anh khí thế rào rạt, Thời Ôn hơi khản trương, cắn môi nhỏ giọng nói: "Không nên đánh thức tiểu Trần Thời."

Anh nghiêng nghiêng răng, mạnh mẽ che lại miệng cô.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Phiên Ngoại 8: Kiếp trước □

Sel: trước khi vào truyện thì mình khuyến khích mọi người nên nghe bài mà mình gắn trên kia:v đảm bảo giống hoàn cảnh của Trần Trì 99% luôn á.

□

Lúc chạng vạng tối, mặt trời đã lặn dần xuống, từ xa xa thổi tới một cơn gió khiến lá của hàng cây ngô đồng rung lên xào xạc.

Thời Ôn đứng ở cửa Nhị trung để chờ Thời Noãn. Sữa chua vì phơi quá lâu ở ngoài trời mà bắt đầu toát ra hơi nước, cô lấy khăn giấy ra cẩn thận chà lau, phía trước có bóng người đi tới, Thời Ôn ngẩng đầu lên thấy người đó là Thời Noãn mới nhếch miệng cười.

Biểu tình của Thời Noãn lạnh nhạt: "Lần sau không có chuyện gì làm cũng đừng đến trường đợi tao."

Thời Ôn rũ lông mi, cảm xúc cũng không biến đổi nhiều, chỉ nhẹ giọng nói: "Cửa hàng tiện lợi có chương trình mua một tặng một nên em mua cho chị một hộp sữa chua này."

Thời Noãn cầm lấy, bĩu môi: "Cảm ơn."

Hai người kẻ vai sát cánh đi dưới tán cây ngô đồng, thẳng tiến đến trạm chờ xe bus.

"Từ lúc nào mà mày không thích uống sữa bò nữa?" Thời Noãn đột nhiên hỏi.

"Hả?"

Thời Noãn cười nhạo một tiếng: "Tao đang nói mày lúc trước đấy, mười hai mười ba tuổi phải uống sữa bò ấm mới ngủ được. Bây giờ lại chuyển sang thích sữa chua. Từ khi nào mà không thích uống sữa bò nữa?"

Thời Ôn suy tư một chút, ngữ khí không mặn không nhạt: "Em không biết."

Nghe cô nói vậy, Thời Noãn hừ một tiếng.

Hai người lại tiếp tục đi đến trạm chờ xe bus, đột nhiên Thời Ôn đứng sững lại không động đậy, lúc này xe bus đã gần chạy tới nơi.

Thời Noãn nhíu mày, thấy cô đi về hướng khác liền vội vàng hỏi: "Mày đi đâu vậy?"

Nhìn theo hướng đi của cô thì có thể thấy một thiếu niên đang ngồi ở trong con hẻm nhỏ cách đó không xa.

Trên người nam sinh đầy đặc vết thương, tựa lưng vào tường, ánh mặt trời ôn hoà rơi trên người cậu lại làm nổi bật những vết thương trên người cậu cùng với những giọt máu vẫn còn thấm ra ngoài.

Thời Noãn chạy tới muốn kéo Thời Ôn lên xe bus: "Đi về nhanh lên."

Thời Ôn không dám nhìn những vết thương kia nhưng tầm mắt cô cũng không có cách nào rời khỏi cậu, chân cũng không thể động đậy.

"Chị...vết thương của cậu ấy nghiêm trọng quá. Chúng ta gọi 120 đi."

Thời Noãn trơ mắt nhìn xe bus rời đi rồi lại quay qua nhìn nam sinh trong hẻm, lòng mảy mủi càng chặt lại, thấp giọng nói với Thời Ôn: "Mày đừng có xen vào chuyện của người khác nữa được không? Thích làm người tốt thế à?"

Thời Ôn có chút kinh ngạc nhìn cô: "Cậu ấy bị thương nghiêm trọng như thế mà, sao chị lại nói như vậy được?"

Thời Noãn thấy cô cãi lại mình liền khó chịu: "Mày có biết cậu ta là người bị mọi người ở trường của tao cô lập không? Nam sinh nào muốn đánh cậu ta cũng được hết."

"Vì sao?"

Thời Noãn dừng một chút.

Cô thật sự không biết là có lí do gì mà nam sinh kia lại khiến mọi người ghét bỏ như vậy.

Thời Ôn thấy chị mình không nói lời nào, cô mím môi đi đến trước mặt thiếu niên kia.

Cô lấy khăn tay trong túi ra đưa cho cậu: "Bạn học, cậu, cậu lau máu trước đi."

Nam sinh không có động tĩnh gì.

Hồ hấp của Thời Ôn bỗng nhiên cứng lại, đừng nói cậu đã ngất rồi nhé!

Cô ngồi xổm xuống nghiêng đầu nhìn mặt cậu. Tóc mái của nam sinh quá dài, che ở trước mặt nên cô không rõ cậu đang nhắm hay mở mắt.

Vì vậy Thời Ôn lặp lại lần nữa: "Bạn học, khăn tay này cho cậu, cậu lau máu đi được không?"

Cậu vẫn không có phản ứng.

Thời Ôn bắt đầu khẩn trương, quay đầu lại nhìn Thời Noãn: "Chị, không phải cậu ấy ngất xỉu rồi chứ?"

Thời Noãn nghĩ đến những lần nam sinh này bị đánh, vết thương mới chồng lên vết thương cũ, đừng nói cậu ta sẽ chết ở chỗ này chứ?

Thời Noãn hít ngược một ngụm khí lạnh, vẫy vẫy tay với Thời Ôn: "Mau lại đây, chúng ta gọi 120."

Thời Ôn đang muốn đứng dậy thì khăn tay đã bị người cầm lấy. Cô kinh ngạc mở to mắt, nam sinh đã tỉnh nhưng cô vẫn không thể nhìn thấy được đôi mắt của cậu, hỏi: "Cậu ổn chứ?"

Cậu không trả lời, tiếng hít thở cũng không nghe được.

Thời Noãn thấy nam sinh đã tỉnh liền chạy đến kéo lấy Thời Ôn. Trước khi đi Thời Ôn vẫn còn giãy dụa, cuối cùng chỉ có thể nói: "Cậu nhớ phải đến bệnh viện đó."

Thời Noãn: "Đừng quan tâm làm gì. Mấy vết thương này chắc cậu ta chỉ xem là vết thương ngoài da thôi."

Trong lòng ngực Thời Ôn khó chịu: "Giáo viên trường chị cũng không nói gì à?"

"Giáo viên mặc kệ, mà chính cậu ta cũng không thèm để ý, người nhà cũng không quan tâm." Thời Noãn liếc cô một cái: "Mày đừng có mà thương hại cậu ta sau đó để cậu ta có cơ hội tiếp cận mày."

Thời Ôn có chút bất mãn về cách nói của cô: "Em không thương hại mà cậu ấy cũng không cần em thương hại. Mỗi người chúng ta đều xứng đáng được đối xử công bằng như nhau."

Thời Noãn hừ một tiếng: "Không thương hại? Vậy tao coi như là mày thích cậu ta đi."

Thời Ôn nhún mày không muốn trả lời cô nữa nên dứt khoát im lặng.

Trong hẻm nhỏ, nam sinh chậm rãi ngẩng đầu, lại nghĩ đến gương mặt đó. Cùng với trong trí nhớ không khác biệt lắm, cô đã trưởng thành nhưng vẫn không thay đổi.

Cậu cẩn thận nhìn chiếc khăn tay, nhịp tim cũng tăng nhanh.

-

Bữa tối, dưới công phu năn nỉ còn dai hơn keo con chó của Thời Noãn, cuối cùng mẹ Thời cũng đồng ý cho cô đi học về nhưng với điều kiện Thời Ôn cũng phải đi học cùng.

Lớp phụ đạo mà hai người theo học cũng không xa, nằm giữa trung tâm thành phố.

Thời Noãn thích vẽ tranh từ rất lâu rồi, trước khi được cho phép đi học đã mua rất nhiều bút chì. Trước khi tan học cô nhận được tin nhắn của Thời Ôn nói mình có một cuộc tổng vệ sinh nên cô đành ngồi ở phòng học kiểm tra lại đồ dùng học về, tiện thể đợi Thời Ôn luôn.

Kiểm tra đồ đạc xong cũng đã gần đến giờ, Thời Noãn đứng dậy đi tới nhà vệ sinh.

Đi ngang qua nhà vệ sinh nam, vừa vặn có một nam sinh đi tới, cô tùy ý nhìn thoáng qua, thấy được trên tay nam sinh có mấy chỗ bị phỏng đã biến thành bong bóng màu vàng, nhìn vừa buồn nôn vừa ghê người.

Lại nghĩ đến hôm nay có người nói rằng có mấy nam sinh đổ nước nóng vào tay của nam sinh tên Trần Trì.

Bước chân của Thời Noãn hờ dừng lại, nhớ tới những lời nói hôm qua của Thời Ôn, cô liền chạy về phía của nam sinh, giơ tay ngăn cậu lại.

"À tôi thấy vết thương của cậu nghiêm trọng quá. Đúng lúc tôi cũng có thuốc trị phỏng, cậu có muốn dùng không?"

Nam sinh vốn cúi đầu, nghe được lời này của cô mới chậm rãi nâng mặt lên. Non nửa gương mặt của cậu đều bị tóc mái che mắt, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy nửa hốc mắt của cậu. Theo như hình dáng mắt, Thời Noãn đoán đây là mắt hoa đào.

Thời Noãn nhìn chăm chăm cậu, thấy cậu nhẹ nhàng gật đầu.

Cô có chút kinh ngạc, lúc trước cô từng nghe nói cậu chưa từng để ý tới ai bao giờ.

"Vậy cậu đi tới lớp với tôi, tôi đưa thuốc cho cậu."

Động tác bôi thuốc của cậu rất dã man, Thời Noãn nhìn đến thịt còn đau, lo lắng cậu sẽ làm vỡ bong bóng. Nhưng trên mặt cậu lại không có bất kì biểu cảm nào, không có tri giác như bức tượng điêu khắc.

Điện thoại trong túi sách rung vài cái, Thời Noãn lấy điện thoại ra thấy là cuộc gọi của Thời Ôn, lúc này cô mới chú ý đến thời gian, vậy mà đã muộn rồi.

Thời Ôn: "Chị ở đâu vậy?"

Thời Noãn liếc nhìn Trần Trì: "Có chút việc."

"Chuyện gì chứ?" Thời Ôn nhìn đồng hồ: "Bao giờ chị mới tới được vậy?"

"Tao cũng không biết." Cô đang nói bỗng dưng thấy Trần Trì dừng động tác lại, đưa thuốc trả lại cho cô.

"Mà tao đến ngay đây." Thời Noãn tắt điện thoại, thấy có chỗ cậu còn chưa bôi đến: "Cậu có muốn bôi thêm nữa không?"

Cậu để thuốc lên bàn học.

Thời Noãn đưa lại cho cậu: "Không cần đâu. Cái này cho cậu. Tôi đi trước đây."

Thời Noãn đi ra đến cổng trường lại phát hiện cậu đang đi theo mình.

Cô nhíu mày: "Cậu đi theo tôi à?"

Nam sinh không nói gì.

Trần Trì cứ thế đi theo Thời Noãn đến lớp phụ đạo. Nhưng cậu cũng không đi vào bên trong, vừa đến cổng trung tâm cậu lại quay người đi.

Thời Noãn đứng ở đại sảnh của trung tâm phụ đạo, tâm tình có chút phức tạp.

Đây là cổ tình đưa cô tới à?

Không phải là vì cô đưa thuốc phỏng cho cậu mà cậu...thích cô chứ?

Thời Ôn cùng Thời Noãn đi muộn nên đăng kí xong cũng bị xếp vào vị trí cuối cùng của lớp.

Bắt đầu vào lớp, giáo viên để các cô tự do cảm thụ bằng cách cầm bút vẽ trên giấy trước.

Đối với vẽ tranh Thời Ôn không có hứng thú, chỉ tùy ý vẽ vài nét lại quay sang hỏi Thời Noãn: "Hôm nay chị có gặp nam sinh ở con hẻm ngày hôm qua không?"

Động tác của Thời Noãn dừng lại, khiêu mi: "Mày quan tâm đến cậu ta thế à?"

Thời Ôn lại nói: "Vết thương của cậu ấy rất nghiêm trọng, em cảm thấy nếu không xử lí tốt sẽ bị nhiễm trùng."

"Tao có gặp." Thời Noãn gằn từng chữ một: "Cậu ta ở trường bị nhiều người đánh như vậy cũng có sao đâu."

Thời Ôn không muốn tranh chấp việc này với Thời Noãn nữa, hỏi: "Vậy chị có biết tại sao mà cậu ấy không phản kháng không?"

"Không đánh lại được chứ sao." Nghĩ đến cậu chưa từng mở miệng nói chuyện, Thời Noãn lại bổ sung thêm: "Chắc tại cậu ta không biết cách nói chuyện."

"Hả?" Thời Ôn trừng mắt: "Vậy trường của chị không phải là đang kì thi người tàn tật sao? Sao có thể làm như vậy chứ?"

Thời Noãn bị cô nói vậy khiến tâm trạng không thoải mái: "Tao làm sao mà biết được?"

Cô cũng chỉ ngẫu nhiên nghe được bát quái, cũng không hiểu rõ chuyện gì. Mà nam sinh kia lại rất u ám.

"Chị là người có thành tích đứng đầu toàn khối mà, chị có thể nói cho giáo viên. Giáo viên nhất định sẽ tin lời chị."

Thời Noãn bị Thời Ôn lái nhai tới phiên: "Biết rồi biết rồi."

Hôm nay rõ ràng cô đã cho cậu thuốc trị phỏng mà.

Hai người không tiếp tục nói chuyện phiếm nữa mà nghiêm túc nghe giáo viên giảng dạy.

Ngoài cửa, nam sinh tựa người vào tường, nghe rành mạch những gì mà hai nữ sinh vừa nói. Biểu cảm của cậu rất nhạt, trong đầu xẹt qua giọng nói mềm mại của nữ sinh đó, ánh mắt tối tăm khác thường.

Kết thúc giờ học, Thời Ôn lấy cớ muốn đi mua thêm vở để cho Thời Noãn về nhà trước. Đợi Thời Noãn đi rồi, một mình cô đi lên lầu ba, bước vào lớp học vũ đạo.

Cô nhìn từng lớp một, biểu tình trở nên âm trầm.

Một lớp vừa lúc kết thúc chương trình học, tốp năm tốp ba nữ sinh nói nói cười cười đi ra. Thời Ôn đứng né sang một bên để nhường đường.

"Mình rất thích Ôn Tư Sương luôn ấy."

"Ai mà không thích bà ấy chứ? Dù gì cũng là truyền kì của giới vũ đạo trong nước mà."

"Còn con gái của bà ấy nữa, Đinh Tư Thanh ấy cũng giỏi thật. Gen nhà này tuyệt quá."

"Gen gì mà gen. Cậu không biết sao, Đinh Tư Thanh không phải con gái ruột của bà ấy."

"Hả?"

"Nghe nói bà ấy có một cô con gái ruột..."

Thanh âm trò chuyện của các nữ sinh dần dần nhỏ lại, cuối cùng không thể nghe được nữa.

Thời Ôn nắm chặt góc áo, đợi mọi người đi hết mới chậm rãi xuống lầu. Cô đắm chìm vào một số hồi ức không tốt, dưới chân giẫm hụt, thân thể mất cân đối, lúc sắp ngã xuống thì được một bàn tay kéo lại.

Thời Ôn nhận ra đó là một nam sinh liền vội vã lui về sau mấy bước:

"Cảm ơn."

Cô ngẩng đầu nói cảm ơn, ánh mắt lại liếc thấy năm ngón tay của nam sinh đang run rẩy.

Làn da của nam sinh rất trắng, mu bàn tay gân xanh rõ ràng, nhưng trên tay có một mảng bị ửng đỏ, còn có chỗ đã biến thành bong bóng màu vàng. Trong đó chỉ còn một bong bóng còn nguyên vẹn, số bóng nước còn lại đã bị vỡ ra, thuốc bôi trên đó cũng đặc bị lau một nửa.

Thời Ôn hít một hơi khí lạnh: "Đây là do tôi làm sao?"

Nam sinh không nói lời nào.

Có lẽ vì đỡ cô nên mới bị như vậy hoặc cũng có thể là không phải, nhưng dù sao cậu cũng đã giúp cô.

"Trong túi của tôi có thuốc, cậu có muốn xử lí một chút không?"

Nam sinh vẫn không nói lời nào, ánh mắt của Thời Ôn dần chuyển lên trên đầu của cậu. Tóc mái của cậu rất dài còn đội thêm mũ lưỡi trai, vành mũ ép xuống rất thấp nên không thấy rõ mặt, chỉ có thể nhìn đến chiếc cằm thon cùng đôi môi đang ním chặt.

Cậu không nói gì, chỉ ngẩng đầu nhìn về phía cô.

Thời Ôn nói: "Cậu ở đây chờ tôi nhé. Tôi về phòng học lấy đồ."

Đội Thời Ôn lấy cặp sách xong, hai người đi vào lớp cờ vây vẫn còn mở cửa ở gần đó. Thời aoon giúp cậu đâm thủng cái bong bóng còn lại, sau đó lại xử lí chất lỏng bên trong rồi mới cẩn thận bôi thuốc trị phỏng.

Toàn bộ quá trình nam sinh này đều rất yên tĩnh, khí tức cũng yếu ớt.

Thời Ôn dặn dò cậu: "Cậu nhất định phải chú ý đấy, bây giờ đang là mùa hè nên rất dễ bị nhiễm trùng."

Cô nhìn đồng hồ cũng thấy đã muộn, cất xong đồ đạc mới nói: "Tôi về trước đây."

Nam sinh vẫn như cũ chẳng hề hé răng nói nửa lời, Thời Ôn cũng quen với sự im lặng của cậu, cũng không mấy để ý. Chỉ cong môi cười với cậu một cái rồi khoác túi đi ra khỏi phòng.

Trong phòng học khôi phục lại yên tĩnh, Trần Trì nâng vành mũ lên nhìn theo hướng của cô vừa rời đi. Mấy phút sau ánh mắt lại quay trở lại vết thương trên tay, phía trên phủ một lớp thuốc mỏng, được san đều và bôi rất cẩn thận.

Đôi mắt của cậu tối lại.

Thời Ôn lăn lộn mất ngủ cả đêm, trong đầu đều là lớp học vũ đạo cùng các nữ sinh mặc trang phục khiêu vũ.

Cứ như vậy cô mất ngủ suốt đêm, sáng hôm sau lên lớp còn ngủ gật, bị bàn cùng bàn đánh thức mấy lần.

Ba cô nhất định sẽ không cho phép cô đi học múa. Thời Ôn nghĩ như vậy, trong đầu cũng tự nhắc nhở mình hôm nay không được tới lớp vũ đạo nữa, bằng không tới đến cô lại mất ngủ vì chuyện này.

Giờ giải lao của tiết học vẽ, Thời Ôn đi toilet một mình. Bỗng dưng trước mặt xuất hiện một người phụ nữ mặc trang phục luyện vũ, Thời Ôn không khỏi nhìn nhiều vài lần.

Người phụ nữ kia cũng nhìn thấy Thời Ôn, chỉ cần liếc mắt một cái cũng nhận ra đây là người mà nam sinh kì quái kia giới thiệu với bà. Mà chẳng cần cậu phải giới thiệu, gặp được hạt giống tốt như vậy bà cũng sẽ không nhìn được mà khuyên cô đi học vũ đạo.

Sau đó người phụ nữ mỉm cười đi đến trước mặt cô: "Bạn học, em có muốn học khiêu vũ không? Tôi thấy em có phong thái rất tốt."

Thời Ôn chân chờ "Dạ" một tiếng, còn chưa kịp phản ứng lại.

"Tôi dạy khiêu vũ ở trên tầng ba. Em có muốn lên xem một chút không?"

Đầu óc Thời Ôn mơ hồ: "Bây...bây giờ sao?"

Người phụ nữ gật đầu, vì thế Thời Ôn cũng không đi toilet nữa, cứ thế theo người phụ nữ lên lầu ba.

Ở ngã rẽ, Trần Trì lẳng lặng dựa vào tường nhìn nụ cười trên mặt của thiếu nữ, mặt mày khẽ nhúc nhích.

Thời Ôn theo học nửa tiết liền cảm thấy tâm tình kích động, huyết dịch sôi trào.

Sau khi kết thúc còn bị Thời Noãn mắng cho một trận.

"Xin lỗi mà. Em mời chị uống sữa chua được không?" Thời Ôn dịu giọng xin lỗi.

Thời Noãn gạt tay của Thời Ôn ra, vừa rồi cô còn tưởng Thời Ôn bị người xấu bắt cóc, báo hại cô đi tìm khắp cả trung tâm phụ đạo.

Thời Noãn lạnh lùng trừng mắt nhìn Thời Ôn sau đó đi ra ngoài, còn không cho phép cô đi theo.

Thời Ôn bất đắc dĩ chỉ có thể để cô đi trước, sau đó mới đi đến cửa hàng tiện lợi, chuẩn bị mua thật nhiều sữa chua để tạ lỗi.

Cô đứng ở tủ lạnh chọn ba hộp sữa chua yêu thích của Thời Noãn, sau đó lại xoắn xuýt không biết mình nên uống loại nào.

Một lát sau, cô lầm bầm: "Vị hoàng đào."

Nói xong cô thò tay muốn lấy một hộp hoàng đào, bỗng nhiên có một cánh tay từ bên cạnh duỗi ra lấy hết sạch những hộp sữa chua vị hoàng đào trên kệ.

Thời Ôn tròn mắt há miệng, nghiêng đầu nhìn liền thấy một nam sinh có dáng người cao ngất.

Nam sinh mặc quần áo màu đen, đội mũ lưỡi trai, thấy không rõ mặt.

Cậu cũng không hề liếc cô một cái, bê sữa chua đi đến quầy thu ngân.

Thời Ôn bẹp miệng, cuối cùng lấy một hộp sữa chua vị lô hội. Cô mua có mấy hộp còn nam sinh kia mua rất nhiều, cho nên lúc cô ra tới quầy thu ngân, nam sinh kia vẫn còn đang tính tiền.

Sao phải mua nhiều như vậy?

Thời Ôn tò mò.

Xem ra cũng có người có sở thích giống cô, thích ăn sữa chua vị hoàng đào.

Cô tính tiền xong liền ra khỏi cửa hàng tiện lợi.

Cánh cửa của cửa hàng tiện lợi đóng lại, sắc mặt của Trần Trì đang đứng trước quầy thu ngân cũng trở nên âm trầm.

Cũng không thèm đến hỏi cậu có thể nhường cô một hộp không, không thèm nói với cậu một chữ.

Mà cứ thế rời đi.

Môi cậu mím chặt, rút ra mấy trăm tệ vứt lên bàn thu ngân rồi quay người đi luôn.

Nhân viên thu ngân còn đang cảm thấy kì quái, một nam sinh thì mua nhiều sữa chua như vậy làm gì? Còn để tóc dài lại còn đội mũ, đang nghĩ xem đây có phải tội phạm đang bị truy nã hay không thì đã thấy cậu ném mấy trăm tệ lên mặt bàn.

Nam sinh sai bước đi ra khỏi cửa hàng tiện lợi.

Nhân viên thu ngân vội gọi với theo: "Này cậu kia sữa chua cậu chưa cầm đi này. Còn tiền của cậu thừa nhiều quá. Này."

Trên đường đã không thấy bóng dáng của nữ sinh đâu, hai tay Trần Trì siết thành nắm đấm, xương cốt kêu răng rắc.

Bên cạnh có mấy nam sinh cãi nhau ồn ào đi ngang qua, cậu cũng không để ý tới họ mà cứ thế đi thẳng.

Sắp quẹo vào một con hẻm, Trần Trì nghe phía sau có người gọi:

"Sinh ca!"

Trần Trì giương mí mắt, không quay đầu lại mà vẫn tiếp tục đi. Trương Diệu cùng nam sinh bên cạnh xác định đây chính là Trần Trì thì vội vàng chạy theo.

Cuối cùng cũng chặn được cậu lại ở trong hẻm nhỏ.

Trương Diệu còn có chút không chắc chắn, nam sinh phía trước để tóc che lại mặt mũi, không nhìn rõ được gương mặt. Nhưng đường cong của cằm cùng dáng người của nam sinh này thì cực kì giống Trần Trì Sinh.

"Sinh ca?" Trương Diệu nghi ngờ gọi thêm một lần nữa.

Nam sinh ngẩng đầu, một cơn gió thổi tới làm mái tóc của cậu rẽ ra, để lộ hoàn toàn đôi mắt cùng sống mũi. Những nam sinh ở đây nhìn thấy liền vội vàng hô một tiếng "Sinh ca".

Trần Trì không có biểu tình gì, cất bước đi lên phía trước, đang muốn lách khỏi Trương Diệu thì bị cậu ra giờ tay cản lại.

"Đã lâu không gặp rồi. Sinh ca không muốn ở lại trò chuyện với các anh em sao?"

Trần Trì nhú mồm hất tay của cậu ta ra, đi về phía trước.

"Sinh ca, chuyện kia có manh mối."

Một câu có thể thành công khiến cho Trần Trì dừng bước, khuôn mặt từ trước đến nay luôn không có biểu cảm gì lại xuất hiện một khe hở. Cậu quay đầu lại nhìn Trương Diệu.

"Sinh ca, đi uống vài ly được không?"

Tâm trạng của Trần Trì không tốt cũng không có nhiều kiên nhẫn, thấy cậu ta không muốn nói tiếp liền quay đầu rời đi.

Trương Diệu thấy vậy giận tái mặt: "Sinh ca, chuyện của Sí ca đến bây giờ anh vẫn không muốn cho họ một lời giải thích sao?"

Nam sinh cũng không quay đầu lại, bước chân vẫn liên tục bước về phía trước.

Hai mắt của Trương Diệu đỏ lên, chạy lên kéo tay cậu lại. Sau đó bị cậu hất tay ra còn ăn thêm một đấm vào bụng, sau đó trên mặt cũng hứng chịu không biết bao nhiêu cú đấm của Trần Trì.

Sắc mặt cậu lạnh lẽo khó thờ, giống như mới bò lên từ địa ngục.

Trương Diệu nắm chặt tay, cười lạnh: "Tao cũng nghi ngờ không biết mày có phải con người hay không. Lúc trước xảy ra việc thì hèn nhát trốn đi, đến bây giờ vẫn còn muốn trốn tránh sao?"

Cậu ta còn muốn nói cái gì nữa, nhưng nắm đấm của Trần Trì đã vung tới.

Những người bên cạnh lập tức nhào lên ngăn lại.

Trương Diệu ăn đau, không kìm nén được nữa mà lung tung vung nắm đấm, trong miệng còn gào lên: "Mày còn thẹn quá hoá giận. Theo tao thấy mày chính là hung thủ giết người, chính mày đã hại chết Sí ca."

Hai người rất nhanh lao vào "quần" nhau. Trương Diệu bị quật ngã trên mặt đất, đau đớn ôm lấy bụng.

Trần Trì tùy tiện lau máu bên khoe miệng, sau đó cũng không thèm nhìn bất kì kẻ nào, cứ thế rời khỏi hẻm nhỏ.

Phía sau là tiếng la hét đến khàn giọng của Trương Diệu: "Trần Trì Sinh, nếu mày còn có tình người thì hãy đi thăm Sí ca đi. Lúc còn sống anh ấy coi mày là anh em tốt nhất của anh ấy đấy."

"Mày hại chết anh ấy thì thôi đi, ngay cả dũng khí đứng trước mộ của anh ấy nói xin lỗi cũng không có. Mày là đồ rác rưởi, phế vật."

-

Thời Ôn về đến nhà liền đặt sữa chua lên bàn cho Thời Noãn, cô cũng không nói gì mà chỉ nhìn chị mình rồi cười ngây ngô.

Buổi tối tắm rửa xong, Thời Ôn ngồi trên giường ôn lại mấy động tác giãn gân mà hôm nay giáo viên đã dạy cho cô. Luyện được một lúc Thời Ôn đã thờ phỉ phò, lâu lắm không học võ đạo, kiến thức cơ bản cũng thui chột không ít.

Điện thoại vang lên, là tin nhắn của cô giáo dạy võ đạo hôm nay.

[Em đã nói chuyện muốn học võ đạo cho ba mẹ chưa? Nếu ba mẹ em không đồng ý, cô sẽ tới gặp để thuyết phục họ.]

Thời Ôn cắn môi trả lời.

[Em chưa nói ạ...Bây giờ em sẽ nói chuyện với ba mẹ em. Cảm ơn cô nhiều]

Ba mẹ Thời đang ngồi ở phòng khách xem TV, Thời Ôn hít sâu mấy cái mới đi đến trước mặt hai người.

"Ba mẹ, con có chuyện muốn nói."

Mẹ Thời lấy đĩa trái cây để trước mặt cô: "Ăn táo trước đi Tiểu Ôn. Vừa ăn vừa nói."

Thời Ôn lắc đầu, nhìn thoáng qua ba mình: "Con muốn đi học võ đạo."

Ba Thời nghe xong, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm túc, trầm giọng nói: "Cái gì?"

"Con phát hiện con rất thích khiêu vũ, con muốn đi học võ đạo."

"Không được đi." Ngữ khí của ba Thời kiên quyết.

"Tại sao ạ?"

"Ba nói không được đi là không được đi."

Thời Ôn mím môi.

Trong phòng khách nhất thời chỉ có âm thanh phát ra từ TV.

Một lát sau, mẹ Thời mới dịu giọng nói: "Tiểu Ôn, con về phòng ngủ trước đi."

-

Tâm trạng của Thời Ôn cứ thế buồn bực cả một tuần.

Mãi cho đến ngày nào đó có một nữ sinh tìm đến cửa.

Chương 117: Phiên Ngoại 9: Kiếp trước (2) □

Editor: Mơ

Beta-er: Sel

Nữ sinh nở nụ cười tự nhiên, thoải mái chủ động đưa tay ra: "Chào cậu, tôi là Đinh Tư Thanh."

"Tôi đoán hẳn là cậu biết tôi là ai. Cậu biết không? Thật ra qua nhiều năm như vậy mẹ của cậu cũng chưa từng quên cậu, bà ấy luôn chú ý đến cậu, hơn nữa... Bà còn hi vọng cậu có thể kế thừa điệu nhảy đương đại của bà. Bà cố ý bảo tôi tới hỏi cậu rằng cậu có thích khiêu vũ không?"

Thời Ôn lùi lại mấy bước, chỉ cảm thấy nhức nhối khi gương mặt người đàn bà kia hiện lên trong đầu, nhưng đáy lòng lại ẽ ảm chán chất.

"Bà ta bảo cậu tới hỏi tôi?"

Đinh Tư Thanh: "Đúng, cuộc thi múa cổ điển sắp bắt đầu rồi, tôi hi vọng cậu có thể đến ghi danh."

Lời nói của Đinh Tư Thanh giống cái máy phát, cứ lặp đi lặp lại trong đầu Thời Ôn suốt cả ngày.

Thời Ôn trải qua một đêm khó ngủ, cho dù ý thức tỉnh táo hay mơ hồ, trong lòng chỉ có một suy nghĩ, cô phải đi học nhảy.

Vì vậy cuộc tranh cãi lại nổ ra lần nữa.

Thái độ của ba Thời vẫn cứng rắn như cũ. Đòi này ông không hi vọng Tiểu Ôn tiếp xúc với người phụ nữ độc ác kia.

"Không được là không được!"

"Ba, con muốn học nhảy! Chính con muốn đi!"

"Không được! Ba không cho phép con gặp lại người đàn bà kia!"

"Tại sao?" Thời Ôn ngẩng đầu, nhìn thẳng vào ba Thời.

Cô nắm chặt vạt áo, cất giọng rõ ràng: "Bà ta phá hủy tuổi thơ của con? Tại sao lại muốn phá cả tương lai con nữa? Nếu bởi vì bà ta mà con phải từ bỏ niềm đam mê nhảy múa, vậy nói trắng ra cả đời này của con đều phải chịu ảnh hưởng từ bà ta, dựa vào cái gì chứ?"

Ba Thời ngẩn ra.

"Con thích nhảy múa." Thời Ôn ngay thẳng nói: "Đây là sở thích của con, tại sao phải từ bỏ vì những người không quan trọng?"

"Ba mẹ, con có thể làm tốt mà."

...

Chiến đấu giằng co suốt ba ngày, ba Thời rút cuộc đầu hàng.

Mẹ Thời trấn an tốt hai bên, giúp Thời Ôn sắp xếp chuyện lớp dạy kèm.

Thời khóa biểu của lớp vũ đạo bị trùng với giờ học hội họa, Thời Ôn đành phải hủy tiết hội họa. Hơn nữa, lớp vũ đạo kết thúc muộn hơn lớp hội họa bốn mươi phút, Thời Ôn không muốn để Thời Noãn đợi, mà Thời Noãn cũng không rảnh chờ đợi. Hai người tách nhau ra.

Buổi học đầu tiên kết thúc, Thời Ôn mệt đến nỗi eo mõi lưng đau. Nhìn đồng hồ, quyết định tập thêm một hồi nữa, dù sao Thời Noãn đã về nhà rồi, chẳng ai đợi cô.

Cô muốn khôi phục kiến thức cơ bản trong thời gian ngắn nhất, sau đó lại gửi tin nhắn cho mẹ Thời.

[Mẹ, hôm nay con tập nhảy, về hơi trễ.]

Múa cả tiếng đồng hồ, Thời Ôn mệt mõi, kéo cặp sách tìm chai nước, nhưng phát hiện bên trong không có. Cô đi đến cuối hành lang để rót nước, máy

lọc nước đã bị khóa, mở không ra.

Thời Ôn thờ dài, suy nghĩ luyện thêm nửa giờ nữa, trên đường về sẽ mua nước. Cô quay trở lại, còn cách phòng tập một đoạn, Thời Ôn phát hiện chỗ bất thường.

Ngoài cửa phòng học có vật gì đó, đến gần xem thử thì hoá ra đó là một chai nước suối.

Thời Ôn do dự nhìn xung quanh. Bất giác lui về phía sau, cách bình nước kia xa xa chút, ít nhất hai mét. Cô không dám đến quá gần, còn đang thắc mắc tại sao lại có một chai nước xuất hiện ở đây? Có phải loại thuốc nổ kiểu mới gì đó hay không?

"Là mình để đấy."

Một nữ sinh bước ra từ phòng học cách mười mét về phía trước, cười cười vẫy tay với cô, "Mỗi tuần người phụ trách lớp vũ đạo đều đặt mấy thùng nước suối trong phòng làm việc, cho phép chúng ta tới lấy, mình thấy cậu vẫn tập luyện, nên đã cầm cho cậu một chai."

"Thì ra là vậy, cảm ơn cậu." Thời Ôn gật đầu nói cảm ơn với cô ấy.

Nữ sinh xua tay: "Không có gì đâu."

Thời Ôn cầm chai nước quay về tập nhảy tiếp, cô thực sự rất khát, tu một hơi hết nửa chai nước mới thỏa mãn gật đầu.

Nữ sinh vừa nói chuyện với Thời Ôn lặng lẽ mở cửa phòng học cách vách, nhìn nam sinh nằm trong bóng tối, nói: "Xong rồi, cô ấy uống bình nước kia rồi, cảm ơn cậu đã lấy nước cho chúng tôi."

Nam sinh không lên tiếng.

"Ngủ rồi à?" Nữ sinh suy nghĩ một chút, vẫn nói tiếp, "Tôi có cảm giác nữ sinh kia rất dịu dàng, cậu đâu cần phải bí ẩn như vậy, nói không chừng cô ấy còn chẳng cảm nhận được. Mà không sao, trước tiên cậu cứ lặng lẽ bỏ ra một khoảng thời gian, về sau nói chuyện với cô ấy thì hiệu quả sẽ tăng gấp bội. Nhưng trong thời gian này cậu phải chú ý, đừng để nam sinh khác để ý cô ấy."

Trần Trì bỗng mở mắt ra.

Nữ sinh nói chuyện một hồi, thấy cậu ta phớt lờ mình, nhún nhún vai, "Vậy tôi đi trước nhé?"

Nữ sinh đẩy cửa rồi đi.

Trần Trì lắng nghe tiếng nhạc nhỏ nhẹ ở cách vách, cậu nhắm mắt, tưởng tượng hình ảnh cô nhảy múa trong phòng học, lại nghĩ đến bộ đồ bó sát cô mặc trên người và những nam sinh trong phòng.

Nghĩ tới đây, cậu mở mắt ra, gất gao nhìn chăm chăm trần nhà, trong đầu chỉ muốn móc hết ánh mắt xung động của những nam sinh kia.

Móc mắt... Cô ấy mà biết, hẳn sẽ bị hù dọa. Chắc chắn không dám tới gần cậu một bước, sợ cậu muốn chết luôn.

Tay Trần Trì nắm thành quả đấm, vì dùng sức quá mạnh, vết thương trên cánh tay nứt ra, máu tươi chậm rãi chảy xuống.

Cậu lấy lại tinh tảo trong mười phút, mở mắt ra rồi nhắm lại, gác tay lên trán bật cười.

Máu từ cánh tay dính trên trán, chảy dọc xuống hai hàng lông mày.

Từng giọng nói vang lên trong đầu.

"Cậu nói đi, quan hệ giữa cậu và Tô Nhiễm là thế nào?"

"Mày là kẻ hại chết A Sí, mày là hung thủ giết người, mau đền mạng cho tao!"

"Mày còn là con người không? Anh ấy xem mày như anh em tốt, sao mày có thể đối xử với anh ấy như vậy? Thằng vô lương tâm!"

"Cái loại rác rưởi, phế vật như mày! Không đáng được sống trên thế giới này!"

Đúng vậy, cậu đúng là vừa bản thủ vừa hung ác, nếu không tại sao tất cả mọi người đều nói cậu như vậy?

Loại người như cậu dựa vào cái gì mà được ở cạnh cô? Sao có thể để cô ấy dính vào cái loại dơ bẩn như mình?

...

Thời Ôn luyện nhảy xong, toàn thân mệt rã rời, nhưng tâm tình rất thoải mái. Cô đeo cặp sách vui vẻ ra khỏi lớp dạy kèm, đi ngang qua cửa hàng đồ ngọt bình thường vẫn hay tới, đứng nhìn bảng hiệu màu đỏ trước cửa tiệm, trên đó giới thiệu món ngọt mới ra mắt.

Thời Ôn nhìn bức ảnh phía trên mấy lần, là một loại bánh việt quýt mới. Kiểu dáng đặc biệt, trông rất ngon.

Thèm quá... Nhưng cô muốn chăm chỉ học nhảy, sau này còn phải tham gia cuộc thi múa cổ điển ở Nam Đô.

Nhất định phải giảm cân.

Đang xoắn xuýt, một nhân viên cửa hàng bung cái mâm bước ra, thấy Thời Ôn do dự chưa quyết định, tưởng rằng cô đang hoài nghi cái bánh ngọt này ăn có ngon hay không, liền giơ cái mâm ra trước mặt cô, "Tiểu mỹ nữ ăn thử một cái đi, ngon lắm."

Thời Ôn hơi phân vân, cuối cùng lấy cái nĩa xiên một miếng nhỏ bên trên.

Chua chua ngọt ngọt, béo mà không ngấy, vỏ bánh giòn xốp.

"Ngon lắm." Cô nở nụ cười.

"Vậy sao?" Nhân viên trong tiệm khẽ cười, nói: "Nếu biết cô khen như vậy, thợ làm bánh của chúng tôi nhất định sẽ rất vui. Cô mua một phần nhé?"

"Được rồi, tôi lấy một phần."

Bữa ăn hôm nay coi như lần cuối cùng ăn ngọt trước khi giảm cân đi.

Thời Ôn nghĩ thế, xách túi đựng hộp bánh ngọt nho nhỏ vui sướng đi về nhà.

Trần Trì đứng gần đó, thu toàn bộ cảnh tượng vào mắt, nghĩ đến vẻ mặt tươi cười như hoa của cô sau khi được nếm thử bánh ngọt.

Cậu đi tới trước cửa tiệm, nhìn thẳng vào nhân viên bê mâm bánh ngọt trong tay. Trên chiếc bánh ngọt có vết cắt một miếng nhỏ.

Nhân viên trong tiệm quan sát Trần Trì vài lần vì ánh nhìn kỳ quái của cậu, sau đó phát hiện chắc là cậu ta muốn ăn thử. Có chút kinh ngạc, nam sinh như thế mà cũng thích ăn đồ ngọt.

"Cậu muốn thử một miếng sao?"

Trần Trì chậm rãi gật đầu.

Mùi vị chua chua ngọt ngào tan vào miệng, cậu nghĩ đến nụ cười của cô. Cô giống như cái bánh ngọt này vậy.

"Ăn ngon không?" Nhân viên trong tiệm lộ ra ý cười, "Cậu muốn mua một phần không?"

Trần Trì vẫn gật đầu như cũ.

Nhân viên cười toét miệng, gọi vào bên trong: "Thêm một phần nữa."

"Mười phần." Giọng cậu khàn khàn, thậm chí nhân viên còn tưởng mình nghe nhầm.

"Mười phần?"

"Ừ."

Thời Ôn không rõ phải ảo giác hay không, cô luôn có cảm giác mỗi lần đi học kèm đều có người đi theo mình. Lúc đi học thỉnh thoảng có Thời Noãn ở cùng khá tốt, sau đó vào cuối học kỳ Thời Noãn bỏ học về, không đến lớp dạy kèm nữa.

Từ đó trở đi, cảm giác có người đi theo cô càng ngày càng mãnh liệt. Cho đến ngày hè nào đó, cô đặc biệt cảm nhận được rõ ràng có người đi theo, tới khúc quanh lập tức lấy điện thoại di động ra. Bật chế độ selfie lùi về sau chụp một tấm hình.

Nhưng trong hình chẳng có ai lạ cả. Cô quan sát xung quanh một hồi, cảm thấy chắc do mình suy nghĩ nhiều, sửa sang lại tâm tình, rồi dồn toàn bộ tâm tư vào đầu vào luyện múa.

Luyện tập đến tận khuya, Thời Ôn lại mạnh mẽ cảm thấy có người đi theo, hơn nữa cảm giác lần này là hai người, còn nghe thấy tiếng nói chuyện.

Thời Ôn bước nhanh hơn, mặc dù đang ở trên đường lớn nhưng cô vẫn sợ hãi.

"Có dám tiến lên xin phương thức liên lạc không? Tao thấy tính tình con nhỏ này không nóng nảy. Bọn mình đến xin cách thức liên lạc, nhờ đó không cho, bọn mình bắt nó cho thì nó nhất định sẽ cho."

"Mày đừng làm người ta sợ phát khóc."

"Có đi không?"

"Đi đi đi."

Hai người nhìn nhau cười gian manh. Cùng ép sát Thời Ôn, nhưng còn chưa kịp tiếp cận Thời Ôn, bọn họ đã bị kéo cổ áo lại, bị lôi mãi cho tới khi khuất phía sau một cửa hàng.

Hai tên nam sinh được thả ra, che cổ ho khan, liều mạng thờ hồn hèn.

Thấy một nam sinh kéo bọn họ đến đây, nổi giận dưng dưng xông lên mắng: "Mẹ nó, đầu óc mày có vấn đề à? Tìm đòn phải không?"

Về mặt Trần Trì vô cảm, ánh mắt luôn dõi theo bóng lưng nhỏ bé yếu đuối phía trước, quả đấm lao về phía cậu, cậu phản ứng rất nhanh, bắt bằng một tay, ánh mắt vẫn nhìn theo hướng cô rồi đi như cũ.

Chờ đến khi cô ấy không thể nghe thấy âm thanh gì, cậu tăng thêm lực độ, giống như muốn bóp nát cổ tay nam sinh, tiếng xương nứt vang lên.

Nam sinh kia cảm thấy cổ tay bị bẻ gãy, đau đớn hết to, đũa còn lại lập tức chạy tới, muốn gỡ tay Trần Trì ra.

Lại bị Trần Trì đập ngã, lưng đập mạnh vào biển hiệu, bà chủ nghe thấy động tĩnh chạy ra, thấy có người đang đánh nhau, hét lên: "Các cậu làm gì đó? Dừng lại cho tôi nhanh! Muốn đánh nhau thì đừng có đánh ở chỗ tôi!"

Người đi đường nghe tiếng này dừng lại, vây xem bọn họ, có người còn khuyên can, nhưng Trần Trì đang đánh nhau cũng không quan tâm, cậu không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, giống như phát điên vậy, mục đích duy nhất, phải đánh cho hai tên này sợ, sợ đến mức sau này gặp Thời Ôn phải đi đường vòng.

Cuối cùng hai kẻ đó xin tha.

Cậu xách đầu hai người đụng vào nhau làm bọn họ kêu đau. Hé miệng, cất giọng khàn khàn, "Còn dám đến gần cô ấy, bọn mày chết chắc."

Hai người bị đánh cho bù đầu, nào biết "Cô ấy" trong miệng cậu ta rốt cuộc là ai.

Trần Trì phui phui quần áo trên người, mọi người xung quanh chỉ chò, cậu ngẩng đầu lên, bọn họ lập tức im bật. Cậu lại đuổi theo hướng Thời Ôn rồi đi.

Trần Trì đi rồi, đám người vây xem xung quanh gào ghét: "Bảo cảnh sát bắt nó lại đi."

"Ai vậy, đáng sợ thật."

....

Ngày 1 tháng 9, học sinh bắt đầu tựu trường. Để ăn mừng các con khai giảng lớp mười hai, hy vọng trong năm mười hai các con có thể học tập thật tốt để đậu vào trường mình muốn học, ba mẹ Thời quyết định cả nhà sẽ ra ngoài ăn cơm.

Thời Ôn thuận đường đến trường tìm Thời Noãn. Đến lớp học tìm không thấy người, gọi điện xong lại tiếp tục đến sân trường.

Thời Noãn nói đang ở dưới gốc cây lớn bên cạnh bãi tập, có một nam sinh và nữ sinh ngồi đó. Thời Noãn đang khư trùng vết thương cho nam sinh kia.

Vết thương trên người nam sinh không ít hơn lần đầu gặp trong hẻm là bao, nhưng vẫn tệ hại như cũ.

Trần Trì nhìn lướt qua thấy có người tới, không có hứng thú, rũ mắt xuống.

Thời Noãn thấy Thời Ôn, nói: "Chờ chút, tao xong ngay đây."

Thời Ôn không dám nhìn vết thương trên người Trần Trì, chỉ đáp "Ừ" một tiếng.

Giọng nói này khiến Trần Trì mờ mắt ra, thoáng nghiêng đầu.

Kỹ thuật băng bó của Thời Noãn ngày càng giỏi, nhưng chưa đủ tỉ mỉ.

Thời Ôn không nhìn nổi, ngồi xổm xuống cầm lấy bông gòn trong tay cô nói: "Chỗ này của cậu ấy còn có cát nhỏ bên trong, chị phải rửa sạch, nếu không sẽ không tốt cho vết thương."

Cô vừa nói vừa đỡ cánh tay Trần Trì, giúp cậu xử lý vết thương, dịu dàng nói: "Hoi đau, cậu nhịn chút nhé."

Cảm xúc ảm áp trên da làm Trần Trì sợ hãi. Trong đầu cậu đều là ánh mắt cô chuyên chú giúp cậu xử lý vết thương.

Cánh tay được cô nâng lên, giọng nói và lực đạo nhẹ nhàng, những thứ này làm thân thể cậu cứng đờ, máu xông lên tận não khiến cả người sôi trào.

Thời Noãn nhìn động tác xử lý vết thương của cô tốt hơn mình nhiều, không cam lòng bĩu môi, chờ Thời Ôn giải quyết xong, đẩy tay Thời Ôn ra, nói: "Phía dưới để tao làm."

Trần Trì bực bội vì bị chia cách, lạnh lùng nhìn Thời Noãn.

Chỉ hy vọng cô nàng biến mất cho xong.

Thời Ôn bật cười, cảm thấy chị ấy đúng là cái gì cũng tranh với mình. Khi còn bé cũng vậy.

"Được, chị làm đi."

Cô nhặt túi bông gòn trên đất ném qua bên cạnh, lúc đứng lên thì trước mắt bỗng trắng xóa, đầu choáng váng, hai mắt hoa lên.

Lại hạ đường huyết.

Thời Ôn nhắm hai mắt xoa xoa mi tâm, nghe thấy tiếng thét kinh hãi của Thời Noãn, lập tức mở mắt ra: "Sao vậy?"

Đầu tiên, cô thấy một viên kẹo nho tan trong miệng.

Rồi sau đó cô thấy bàn tay đút kẹo cho cô là của nam sinh kia. Cô lại quan sát sắc mặt cậu, cậu cúi đầu, cô vẫn thấy được làn da trắng muốt và đường quai hàm thẳng tắp của cậu.

Cậu ta... Cũng bị hạ đường huyết?

Ừ, đúng vậy, cậu cũng cảm thấy cậu thiếu rất nhiều máu.

Thời Ôn nhận lấy, biết cậu không nhìn thấy nhưng vẫn cong môi cười, "Cám ơn."

Thời Noãn thấy một màn này, híp mắt lại.

Kẹo nho?

Ngay cả thuốc sát trùng cậu ta cũng không mang, mặc kệ vết thương gì thì cậu cũng chỉ tùy tiện rửa qua loa mặc kệ nó lở ra, thế mà lại mang theo kẹo nho sao?

Rời khỏi trường, Thời Noãn nghĩ đến cảnh tượng dưới tán cây lúc nãy, chậm rãi mở miệng: "Tao với cậu ta đang yêu nhau."

"Gi?" Thời Ôn vừa nghe xong theo không kịp, do dự hỏi, "Nam sinh vừa nãy?"

"Đúng."

Cô trở mắt ghen hờn, "Ồ? Chuyện bao lâu rồi? Bây giờ lớp mười hai sao chị không lo học hành cho nghiêm túc đi?"

Thời Noãn không nghĩ cô sẽ phản ứng như vậy, mặt cứng đờ ra, bĩu môi nói: "Thành tích học tập của tao rất tốt, không ảnh hưởng đâu."

Thời Ôn nhớ về nam sinh lúc nãy, "Chị, chị... Thích cậu ấy ở điểm nào?"

"Thì chỉ thích thôi."

Cô cau mày, "Vậy chị nên ở cùng cậu ấy, phải giúp cậu ấy, không nên để người ta bắt nạt cậu ấy. Em cảm thấy chị nên nói với thầy giáo, thầy nhất định sẽ giúp."

Coi như không phải bạn trai bạn gái, cô vẫn cảm thấy nên giúp cậu.

Thời Noãn bĩu môi.

Thật ra từ lúc Thời Ôn cho Trần Trì giấy ở đầu hẻm, cô đã có ý giúp cậu.

Nhưng Trần Trì không cảm kích.

Có lúc cô cảm thấy, cậu ta mong mình bị đánh chết.

Cuộc thi múa cổ điển ở Nam Đô bắt đầu ghi danh, Thời Ôn nhận được tin tức này, lên trang web chính thức thật sớm để gửi các thông tin liên quan.

Báo danh thành công, cô kéo xuống trang web phía dưới thì thấy một đoạn video, giao diện video dừng lại ở hình ảnh một cô gái đang cười.

Đinh Tư Thanh.

Người người trong giới đều biết con gái Ôn Tư Sương, được công nhận là vũ công múa cổ điển có triển vọng trong tương lai.

Thời Ôn nhìn chằm chằm nữ sinh cười rục rờ trên màn hình, vẻ mặt hoảng hốt.

Ôn Tư Sương ở trước mặt cô là loại người gì?

Khi Đinh Tư Thanh còn bé, Ôn Tư Sương có đánh cô ấy không?

Lúc Ôn Tư Sương dạy cô ấy tập múa, sẽ dùng roi sao?

Chắc chắn là không.

Thời Ôn nhắm mắt, vui thân thể trên giường.

Rõ ràng bọn họ mới là mẹ con ruột.

Thời Ôn cười khỏ.

Không muốn nghĩ đến những thứ không quan trọng nữa.

Cô ngồi dậy, mở video ra.

Cô muốn đạt giải nhất, Đinh Tư Thanh là một trong những đối thủ của cô.

"Bởi vì tôi được đề cử rồi, cho nên tôi sẽ không nhận giải trong cuộc thi lần này."

Đầu ngón tay Thời Ôn run lấy bầy, im lặng nhếch khóe miệng.

Trời đất cách xa nhau.

Cô ta là đứa con kiêu ngạo của ông trời.

Mà Thời Ôn cô thì cần phải luyện múa cho thật tốt.

...

Thời Ôn cố gắng luyện vũ đạo nhiều hơn.

Thời tiết dần chuyển lạnh, một chai nước suối mỗi ngày trong phòng tập của Thời Ôn biến thành sữa bò nóng. Cô cảm thấy kỳ quái, chẳng phải nói trong phòng làm việc của người phụ trách có quá nhiều nước suối nên mới phân cho họ mà, sữa bò nóng kia là sao?

Cô bung sữa bò nóng, đi qua chỗ lớp học của nữ sinh lần trước nhưng không tìm được cô ấy.

Mà cô lại nhìn thấy ba bốn nữ sinh trong phòng đó cũng bung một ly sữa bò nóng.

Cô cũng không hỏi nhiều, cười với các cô ấy, để lại một câu, "Làm phiền rồi."

Nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Thời Ôn mang sữa bò nóng quay về, cô một hơi uống cạn ly sữa bò, hít thật sâu, càng chuyên tâm vui đầu vào luyện múa.

Ngày nào đó, phòng tập múa lại nghênh đón một vị khách không mời mà đến. Mở cửa nhìn thấy người bên ngoài, Thời Ôn có chút hoảng hốt.

Đinh Tư Thanh lộ ra nụ cười sáng khoái, khéo léo nói: "Lại gặp nhau rồi, có vài chuyện muốn hàn huyên với cậu. Liên quan tới cuộc thi múa cổ điển."

Thời Ôn tắt nhạc.

Phòng học cách vách tối om.

Trần Trì nằm trên tấm ván mở mắt ra.

Cậu đợi một hồi, không nghe thấy tiếng nhạc yếu ớt bên kia.

Đi rồi?

Trần Trì cau mày, mở cửa xem thử, cánh cửa cách vách cũng chớp mắt bị mở ra. Cậu nhanh chóng lui về ngồi trên sàn nhà.

Nữ sinh đi ngang qua, nhẹ nhàng lưu lại một câu: "Chờ xem."

Trần Trì chớp mắt, đứng dậy.

Bóng lưng của một cô gái xa lạ.

Ở phòng tập múa bên cạnh, tiếng nhạc lại vang lên. Mí mắt Trần Trì khẽ rung rinh, lặng lẽ đi tới, nhìn từ ngoài cửa sổ.

Biểu cảm không đúng.

Trong lòng Trần Trì phiền não không thôi.

Muốn vào hỏi cô ấy nguyên nhân, cuối cùng vẫn dừng lại.

...

Thời Ôn tan học nhận được điện thoại từ Thời Noãn, nói là Quan Ngọc về trường thăm thầy, té bị thương ở chân.

Lúc Thời Ôn chạy qua, Quan Ngọc vẫn ở đó cậy mạnh, nói: "Anh không sao thật mà, chỉ bị sưng ở chân thôi không cần đi bệnh viện đâu, chờ Thời Ôn tới bọn mình cùng về nhà, anh hiện lên đại học ở luôn tại trường, lâu rồi không thấy các em."

Thời Ôn nhìn thấy cái chân sưng vù của Quan Ngọc, không yên tâm lắm, "Đi bệnh viện xem thử đi."

Thời Noãn: "Phải đến bệnh viện kiểm tra, có biết có trường hợp vừa bắt đầu gãy xương thì không có cảm giác gì, về sau sẽ thấy đau không?"

Thời Ôn đi tới, cùng Thời Noãn mỗi người đỡ một cánh tay của anh.

Quan Ngọc dờ khóc dờ cười: "Sao các em cứ xem anh như con nít vậy?"

Thời Noãn liếc anh.

Thời Ôn vừa định nói chuyện, một nam sinh đi lướt qua bên cạnh. Nam sinh đi được mấy bước thì quay đầu lại.

Động tác quay đầu khiến mái tóc lòa xòa trước trán cậu được vén lên, Thời Ôn nhìn thấy một bên mắt.

Nham hiểm, âm trầm đáng sợ.

Đang nhìn Quan Ngọc.

Thời Ôn kinh hãi.

Đây là vì Thời Noãn sao?... Cậu ăn phải giấm của Quan Ngọc à? Quá dọa người rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Phiên Ngoại 10: Kiếp trước (3) ☐

Editor: Mơ

Beta: Sel

Hai người đỡ Quan Ngọc đến ven đường, vẫy một chiếc xe taxi. Thời Noãn cũng nhìn thấy Trần Trì, có chút cạn lờ, người này...còn không biết đường đến giúp à?

Nhanh chóng bắt được taxi, ba người chuẩn bị lên xe.

Chân Quan Ngọc bắt tiện, Thời Ôn nhẹ nhàng đỡ chân anh để anh ngồi vào trong xe.

Trần Trì chứng kiến cảnh này, ánh mắt như bị hàng ngàn con dao đâm vào, khiến cậu phát đau.

Xe taxi nghênh ngang rời đi.

"Cậu thích nữ sinh vừa rồi à?"

Một giọng nữ vang lên sau lưng.

Mi mắt Trần Trì âm thầm, không có hứng đáp lại.

Tô Nhiễm chạy đến trước mặt Trần Trì, cười khổ: "Cậu lại quên tôi rồi?"

Cô cắn chặt bờ môi, có phần căm tức nói: "Trần Trì Sinh, với bộ dạng của cậu bây giờ thì làm sao cậu ấy có thể thích cậu được?"

Trần Trì nâng mắt, lười suy đoán cô là ai, hỏi: "Cậu cảm thấy tôi thế nào?"

Trong mắt mọi người cậu không những là thứ rác rưởi mà còn là một con quỷ.

Tô Nhiễm lại không đành lòng, nói: "Trần Trì Sinh, cậu trở lại giống như trước kia đi. Trước tiên là phải cắt tóc, cậu định như vậy cả đời hả?"

"Sửa tóc là được?"

"Đúng."

Cậu cười nhạt.

Một cái túi đựng vàng bên trong nhưng lại rách nát, cái còn lại rất xinh đẹp nhưng lại chứa toàn rác bên trong.

Bản thân cậu sau khi sửa tóc xong, nhất định sẽ không để cô đến gần mình dù chỉ một bước.

...

Tết đến, nhà họ Thời rất náo nhiệt.

Ăn xong bữa cơm giao thừa, các thành viên trong nhà họ Thời quyết định ra ngoài tản bộ một chút để tiêu cơm.

Thời Ôn và Thời Noãn sóng vai đi đằng sau ba mẹ.

Thời Ôn hỏi: "Chị với nam sinh kia có ổn không?"

Thời Noãn cứng đờ, "Mày hỏi cái này làm gì?"

Thời Ôn vẫn không thể quên ánh mắt nam sinh kia nhìn Quan Ngọc ngày đó, "Em cảm thấy nam sinh đó hơi đáng sợ, chị, thật sự chị có chắc là cậu ta ổn... Ý là, tính cách cậu ta tốt sao?"

Thời Noãn híp mắt, "Không đúng nhé, trước kia mày luôn giúp cậu ta, bây giờ lại nói cậu ta bất thường. Mày có ý phải không? Quà nhiên là mày thích cậu ta!"

Cô nói đến câu cuối mà vẫn không hề thấp giọng, Thời Ôn kinh hãi lập tức bịt kín miệng cô, sợ bị ba mẹ Thời nghe được.

Thời Noãn bị cô che miệng, giọng nói ngắc ngứ: "Mày đang chột dạ."

Thời Ôn nhú mày, "Chị đừng làm âm lên. Em nghiêm túc, em không thích nam sinh đó."

Nghiêm chỉnh mà nói, cô còn không biết nam sinh kia là ai.

Thời Ôn nghiêm túc, "Em không biết cậu nam sinh kia, em còn sợ chị bị lừa, hoặc bị cậu ta bắt nạt."

"Đùa à?" Thời Noãn giễu cợt.

Thời Ôn lại nghĩ đến vết thương trên người cậu, hơi mềm lòng, "Vậy chị có giúp cậu ta không, sao em vẫn thấy cậu ta bị thương?"

"Giúp! Làm y như lời mày nói." Thời Noãn bịt môi, "Nhưng vô dụng, dường như cậu ta chẳng quan tâm việc mình bị đánh chút nào."

"Cái gì?"

"Còn chuyện này nữa, nếu mày là người bình thường, mày có mở miệng nói gì cũng vô ích, trừ phi nói xấu. Nhưng mà... Khi mày là luật sư, lời chính miệng mày nói ra thì lại khác."

Thời Ôn chớp mắt mấy cái, sự chú ý bị câu cuối cùng của cô dẫn đi mất, "Chị muốn làm luật sư?"

"Không được hả?"

Thời Ôn cười, "Rất thích hợp. Nhưng ban đầu em cho là chị định trở thành thẩm phán giống ba."

Thời Noãn nhướn mày, "Làm luật sư thoải mái hơn, chỉ ở đó mới có người sẵn lòng nghe tao cãi thôi."

Cô bật cười.

"Mày thì sao?"

"Nhảy múa."

"Thích nhảy múa đến vậy?"

"Dĩ nhiên, hơn nữa sau này em muốn đứng trên sân khấu rộng lớn. Biểu diễn ở nhiều quốc gia khác, gặp gỡ những người có chung niềm đam mê nhảy múa."

"Con nói gì?"

Không hiểu sao, mẹ Thòi nghe xong thì thờ phỉ phò đi tới trước mặt hai người, hỏi Thòi Ôn: "Con nói con muốn đi đâu?"

Thòi Ôn cười, "Muốn đến các nước khác..."

"Vậy con không nhớ ba mẹ sao?" Mẹ Thòi thấy Thòi Ôn rất nghiêm túc, bỗng chốc thương tâm.

Ba Thòi phụ họa, "Nhảy một bài mà chạy xa như vậy làm gì?"

Thòi Noãn cũng nói: "Đúng vậy, hừ, còn cái gì mà chiếc áo bông tri kỉ của gia đình, chẳng yêu gia đình chút nào."

Thòi Ôn bắt đầu đi, "Không phải trong nhà còn có chị sao?"

"Công việc của tao chắc sẽ bận rộn lắm."

Thòi Ôn nói lảng sang chuyện khác, "... Ôi chào, thèm ăn đậu hủ thú ghê."

"Chờ qua hết năm mẹ dẫn con đi ăn." Mẹ Thòi cười nói.

Thòi Ôn: "Ừ, mùi vị đậu hủ thú ở đây cũng tạm được thôi."

"Vậy con nói xem ăn chỗ nào ngon?"

Thòi Ôn lắc đầu, "Con không biết. Nhưng mà, có một chỗ ăn ngon lắm, chỉ có điều con chưa được ăn."

...

Cuộc thi đang đến gần, Thòi Ôn giành phần lớn thời gian vào luyện múa.

Ăn thì ít, vận động nhiều, làm việc và nghỉ ngơi không đều đặn.

Một buổi tối nọ, khi Thòi Ôn đang tập múa trong phòng một mình, dạ dày chợt co thắt lại đau đến mức ngã xuống, cô thờ hất nhìn con đau xuống, tắt nhạc, lấy di động ra, đáng tiếc còn chưa kịp bấm số đã ngất đi.

Trần Trì đang ngủ ở phòng học cách vách, cả ngày có hai mươi tư giờ, đây là khoảng thời gian cậu được ngủ vài giờ ít ỏi.

Không nghe thấy tiếng nhạc nữa....

Trần Trì cau mày, từ từ mở mắt ra.

Cô ấy về nhà?

Cậu chống đất đứng dậy, mở cửa ra lại bất ngờ phát hiện phòng tập múa vẫn sáng. Cậu nhìn qua cửa sổ.

Con người bỗng tròn to, nhanh chóng vọt vào.

Cậu đỡ Thòi Ôn dậy, thấy sắc mặt cô tái nhợt, một tay còn ôm bụng, cậu vội vàng bế cô đến bệnh viện.

Hiếm khi hai người tiếp xúc gần như vậy.

Toàn thân Trần Trì nóng ran, cậu đặt cô ngồi sau xe, tránh tiếp xúc tay chân với cô.

Cậu sợ mình có suy nghĩ bậy bạ.

Nhưng tài xế taxi bị Trần Trì gài lên không dám chạy chậm, lắc lư suốt dọc đường, Thòi Ôn toàn đập đầu vào cửa sổ, Trần Trì mím môi, để cô dựa

vào người.

Cuối cùng cũng tới bệnh viện.

Kết quả kiểm tra là dạ dày co thắt, nghi ngại không đủ dẫn đến ngất xỉu.

Bác sĩ ghi chép trên quyển sổ, hỏi Trần Trì:

"Bạn là gì của cô ấy..."

Trần Trì: "Anh trai."

"Được, chờ cô ấy tỉnh cậu có thể đưa cô ấy rời đi."

Thời Ôn vẫn chưa tỉnh.

Trần Trì canh chừng ở mép giường, đáng vẻ cô lúc ngủ rất an tĩnh, sắc môi tái nhợt trông rất tiêu tụy.

Trần Trì nghĩ đến việc cô không ngừng tập múa mỗi ngày, có lúc bỏ cơm.

Thích nó tới vậy sao?

Cậu sụp mặt xuống, tâm trạng rơi xuống cực điểm.

Thấy mí mắt cô giật giật, tâm tư rối bời bị quét sạch. Chẳng qua là cô chỉ động đậy một chút, rồi lại ngủ, Trần Trì đắp chăn cho cô gọn gàng.

Cậu ngồi ở bên cạnh, tiếp tục chìm đắm vào thế giới mà trong đó chỉ thấy mình cô, nhìn đến thất thần, không biết qua bao lâu, người trên giường bỗng nhiên động đậy. Cậu đứng lên chuẩn bị rời đi, nhưng phát hiện cô chỉ lên cơn đau, vẫn chưa tỉnh.

Trần Trì chợt hiểu ra, bác sĩ vừa nói, cô tới kỳ kinh nguyệt...

Trần Trì không biết cô đau kiểu gì. Rót nước nóng vào ly thủy tinh, đôi tay bọc lấy cái ly. Nước sôi cách lớp thủy tinh vẫn nóng.

Cậu nhấc mỳ, lòng bàn tay cảm nhận được nhiệt độ, đưa tay vào chần đặt trên bụng cô.

Chân mỳ nhũn chặt của Thời Ôn dần giãn ra, thoải mái ngâm nga mấy tiếng.

Mặt Trần Trì cứng đờ, mí mắt tiếp tục chườm ấm bằng tay. Cậu không ngừng lặp đi lặp lại động tác, cho đến khi cô hoàn toàn yên ổn chìm vào giấc ngủ.

Bà chị ở giường bên cạnh cảm động muốn khóc, chẳng kiêng kị gì nói toạc ra, "Không ngờ trông vẻ ngoài cậu hơi đáng sợ, mà lại chu đáo như vậy, cậu thật tốt bụng và dịu dàng đấy, hâm mộ ghê."

"Nhanh đi dùng nước lạnh ngâm tay đi, nếu không bạn gái thấy tay cậu xưng lên kiểu này, nhất định sẽ tự trách. Ài, có điều bạn gái cậu rất xinh đẹp, mà chọn cậu cũng không sai đâu!"

Bạn gái.

Lông mi Trần Trì giật giật, cuối cùng đến nhà vệ sinh rửa tay.

Chờ khi cậu quay lại, Thời Ôn đã tỉnh, bác sĩ đang nói gì đó với cô, Trần Trì lên nhìn cô một hồi, yên lặng rời đi.

Ngày mười tháng tư, cuộc thi múa ở Nam Đô chính thức bắt đầu.

Thời Ôn xin nghỉ vài ngày đến tham dự cuộc thi. Trên đường đi cô nhận được rất nhiều đoạn tin nhắn cổ vũ từ các bạn học.

Trong phòng trang điểm, Thời Ôn gọi điện tới. Thời Ôn đang chơi điện thoại, thấy cuộc gọi nhanh chóng bắt máy.

"Alo, chị..."

"Là anh." Không phải giọng Thời Ôn, là giọng nam.

"Anh Quan Ngọc?" Thời Ôn kinh ngạc, "Sao chị em lại ở cùng anh?"

"Anh về trường."

Thời Ôn cười thành tiếng, "Chân vừa khỏi đã về trường rồi."

"Anh định sau này sẽ làm giáo viên, cho nên tìm thầy cấp ba trò chuyện một chút. Đúng rồi, anh chúc em biểu diễn thật tốt."

"Cám ơn. Em sẽ cố gắng."

"Vậy anh trả điện thoại cho Thời Noãn, em ấy cũng có lời muốn nói với em."

"Ai có lời muốn nói với nó?" Điện thoại còn cách Thời Noãn một khoảng, giọng cô mơ hồ truyền tới.

"A."

Đầu dây bên kia phát ra tiếng kêu hoảng hốt, Thời Ôn giật mình, "Sao vậy?"

"Trần Trì cậu đang làm gì vậy?"

Giọng Thời Noãn xa xa truyền vào loa điện thoại.

Thời Noãn đang trò chuyện với Quan Ngọc ở hành lang, Quan Ngọc bất ngờ bị người đẩy mạnh một cái, thiếu chút nữa té xuống.

Thời Noãn đỡ Quan Ngọc, nhìn về phía thủ phạm, "Trần Trì? Cậu đang làm gì?"

Ánh mắt Trần Trì hờ hững, "Cản đường."

Thời Noãn ngẩn ra.

Lần đầu nghe thấy cậu nói chuyện. Giọng nói trầm thấp, khàn khàn như gió cát.

Quan Ngọc khoát tay, nói với Thời Noãn: "Không việc gì."

Điện thoại di động phát ra giọng nói dịu dàng, "Chị? Sao thế? Anh Quan Ngọc xảy ra chuyện hả?"

Trần Trì dừng bước, con ngươi chìm xuống.

Thời Noãn đưa di động đến sát bên tai, "Không sao."

"Em vừa nghe chị gọi Trần Trì... Là Trần Trì làm?"

Thời Noãn cau mày, cảm thấy hôm nay Trần Trì rất kỳ quái, "Ừ."

Thời Ôn nghĩ đến lần trước, lúc cô và Thời Noãn cùng nhau đỡ Quan Ngọc, sắc mặt cậu nam sinh kia rất khó nhìn. Ham muốn chiếm hữu của cậu ta rất mạnh, rất dễ bùng khi Thời Noãn tiếp xúc với nam sinh khác.

"Chị, em cảm thấy ham muốn chiếm hữu của cậu ấy rất mạnh, lần trước chị đỡ anh Quan Ngọc, em đoán chắc là cậu ấy không vui, chị chú ý chút đi. Kiểu người như bọn họ, em thấy tâm tư họ rất nhạy cảm."

Thời Noãn bị cô dẫn dắt đến phát phiền. Cô với Trần Trì vốn dĩ đâu có qua lại với nhau, Trần Trì chẳng quan tâm cô, cô cũng không muốn giả vờ, lại không muốn mất mặt, lập tức nói: "Tao không thích cậu ta, cậu ta chẳng có sức hấp dẫn gì với tao hết."

"Hả? Vậy tại sao chị phải nói muốn yêu đương với cậu ta?"

"Mày không biết à?"

"Em làm sao..."

Thời Ôn ngừng chốc lát, đoán được lý do.

"Chị? Sao chị có thể như vậy? Không phải chị đang lừa dối tình cảm của người ta chứ? Nếu cậu ấy biết sẽ đau lòng bao nhiêu?"

"Tao sẽ giải quyết, chẳng phải chuyện tình cảm giữa nam và nữ là vậy sao? Tao không nói với cậu ta là giả dối, còn nếu tao nói thẳng là không thích thì cậu ta làm gì được tao?"

Thời Ôn mím môi, "Nói thật... Em cảm thấy cậu ấy có thể làm gì đó với chị đấy."

Thời Noãn cười khẽ: "Đó là mày không hiểu cậu ta."

Mặc dù bình thường Trần Trì chẳng quan tâm đến cô, nhưng bằng bó cho cậu ta bao lâu nay, cô có thể cảm nhận được, cậu sẽ không làm gì quá mức độc ác.

"Nhưng nếu tao nói tao có người khác, tao đoán cậu ta sẽ nổi giận." Thời Noãn vỗ trán, sợ đến rớt bả vai lại.

Thời Ôn kinh hãi, "Chị, chị sẽ không thực sự gian dối nữa chứ?"

"Thời Ôn, chuẩn bị lên sân khấu."

Nhân viên làm việc tới thúc giục.

Thời Noãn: "Mau mau đi thi đi, này, đoạt giải nhất được không?"

Thời Ôn nhú mi, "Chị với nam sinh kia..."

Lời chưa nói hết, Thời Noãn đã ngắt điện thoại.

Thời Ôn nhìn màn hình đen thui, nhú chân mày.

Trước giờ cô thật lòng không nghĩ đến mặt này. Cô biết Thời Noãn không thích mình, cảm thấy mình cướp đi ba mẹ chị, đoạt mất sự cưng chiều vốn thuộc về chị ấy.

Nhưng, cô chưa từng nghĩ Thời Noãn sẽ làm đến mức này.

Thời Ôn thờ dài, sắp đến lượt cô biểu diễn, cô rời khỏi phòng trang điểm.

Trước mặt vẫn còn một người biểu diễn, Thời Ôn che ngực hít sâu, buông thõng tay xuống mới phát hiện cô quên mang trâm cài áo rồi.

Cô bị chuyện của Thời Noãn làm phân tâm.

Cô vội vàng chạy về phòng hóa trang.

Tạm thời vẫn kịp.

Cô điều chỉnh hô hấp, thò ra, khoe miệng cong lên, xách váy bước lên sân khấu.

Lúc Thời Ôn nhảy xong, nghe được mọi người xung quanh đang nói chuyện trên trời dưới đất, nói gì mà "Đáng tiếc", "Tệ thật".

Trước đó chỉ biết Đinh Tư Thanh không có dự thi. Sau này mới rõ vì chân Đinh Tư Thanh bị thương.

Còn nghe được cả ngọn nguồn câu chuyện ——

Giày múa của Đinh Tư Thanh bị người ta đặt lưỡi dao vào trong, chân bị thương, không thể nhảy được.

Thời Ôn nghe xong trong lòng thấy khó chịu, thật sự có người sẽ vì lợi ích của mình mà làm ra chuyện bỉ ổi này.

Quá đáng sợ... Hơn nữa, Đinh Tư Thanh lại thích múa như vậy.

Cho đến khi Thời Ôn thấy mình bị tố cáo là "Hung thủ".

Các bộ phận truyền thông đã thông báo trên Weibo, nội dung nhất trí xác nhận trước khi biểu diễn, Thời Ôn đã một mình chạy về phòng trang điểm, kèm theo video liên quan, hình ảnh phía sau đều bị cắt bỏ, lại xuất hiện đoạn Đinh Tư Thanh đang mang giày, khi đứng lên thì lập tức ngã xuống, trên giày hiện ra vết máu.

Video là thật.

Nhưng, Thời Ôn chạy về phòng trang điểm là để lấy trâm cài áo.

Khi đó Thời Ôn cố ý đăng bài giải thích, nhưng tất cả bình luận đều là chửi rủa. Chuyện này liên quan đến tổn thương về mặt thể xác, có người trên mạng còn nóng lòng muốn báo cảnh sát.

Nhưng vì chưa có đủ chứng cứ, cảnh sát thả Thời Ôn. Lúc đó, Đinh Tư Thanh cũng nói không truy cứu trách nhiệm của Thời Ôn.

Theo chuyện lùm xùm này, Thời Ôn lần nữa bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió. Ba mẹ Thời dĩ nhiên tin tưởng Thời Ôn, ba Thời tìm người bạn tốt là luật sư, quyết định tố cáo Đinh Tư Thanh.

Tin tức này truyền ra đã chọc giận cư dân mạng, họ cảm thấy con người Thời Ôn thật nham hiểm, trong ngoài không như một. Đinh Tư Thanh đã tốt bụng không muốn truy cứu cô ta, nhưng cô ta lại cắn chặt không nhả, hết sức phô trương thanh thế.

Ngày đầu tiên biết mình bị hãm hại, thế giới của Thời Ôn nghiêng ngả. Cô không thể nào hiểu được loại hành động hèn hạ này của Đinh Tư Thanh.

Chuyện liên tiếp xảy ra càng khiến cô không thể hiểu nổi. Cư dân mạng cứ tấn công cô mà không hề biết chân tướng sự tình, cô đăng bài giải thích,

nhưng bọn họ đều không thấy, không suy nghĩ gì mà cứ công kích.

Rõ ràng là cách một màn hình, nhưng những lời đó giống như cái miệng há to bằng chậu máu, có thể cắn xé rồi nuốt cô vào bụng.

Thời Ôn khóa tài khoản, lại nhận được đoạn tin nhắn từ Cuộc thi múa cổ điển ở Nam Đô, nói cô bị hủy bỏ tư cách tham gia thi đấu.

Trong thời gian điều tra, truyền thông giải trí lại tiếp tục đưa ra một tin tức —— Thời Ôn là con gái ruột thịt của Ôn Tư Sương.

Cư dân mạng bùng tình hiểu ra, không ngừng nói: Khó trách Thời Ôn muốn hãm hại Đinh Tư Thanh.

Điều kiện gia đình Đinh Tư Thanh sung túc, vóc dáng cũng đẹp, tính cách tự nhiên thoải mái, lại được Ôn Tư Sương dạy dỗ, là ngôi sao tương lai được người trong giới múa cổ điển công nhận.

Đinh Tư Thanh như vậy, sao Thời Ôn lại không ghen tị cho được?

Truyền thông lại bắt đầu quấy rầy Ôn Tư Sương. Ôn Tư Sương chỉ quan tâm đến danh dự, đưa ra lời đáp trả mạnh mẽ mà ngắn gọn:

Thời Ôn không phải con gái tôi.

Quan hệ phải rất kém mới nói ra những lời này?

Lần này bỏ quan hệ sang một bên, họa đơn vô chí là không còn nghi ngờ gì nữa, có người còn hiểu mấy lời này thành, Thời Ôn đúng là hung thủ, nếu không tại sao Ôn Tư Sương lại nói vậy với con gái ruột của mình?

Cách mấy hôm là có tin tức mới được tung ra, cho đến khi tài khoản quản lý bắt đầu trích dẫn bình luận của một bạn nào đó trên mạng.

Đinh Tư Thanh có thể là người giúp quốc gia giành được giải thưởng trong tương lai.

Một câu này đã khiến chủ đề "Bùng nổ". Lượng người theo dõi trên mạng cao lên gấp mấy lần.

Bạo lực mạng xã hội được đẩy ra tới đời thực, trực tiếp ảnh hưởng đến cuộc sống của Thời Ôn. Học sinh trong trường đều biết cô, chỉ chỉ chỏ chỏ sau lưng cô, đa số đều xì xầm chỉ trích.

Thời Ôn không nghe được bọn họ đang nói gì, nhưng chỉ cần là âm thanh bọn họ phát ra cô đều cảm thấy sau lưng bị đâm một nhát.

Cho đến một ngày, cửa nhà Thời Ôn bị sơn lên những lời lẽ nhục mạ đến từ người hâm mộ của Đinh Tư Thanh. Còn làm liên lụy nhà Quan Ngọc.

Thời Ôn đổ bệnh, cả thể xác lẫn tinh thần đều không muốn ra ngoài.

Quần chân trên người, cô cuộn tròn người lại cứng đờ, cơ thể run lẩy bẩy, trên người chảy rất nhiều mồ hôi, dù không thở nổi cũng không chịu thò đầu ra.

Bên ngoài lớp chăn bông, đằng sau cánh cửa có tiếng cãi vã.

Có người tới nhà phun sơn bị Thời Noãn bắt được, hét lên: "Cô thích tự tìm chết phải không?"

Nữ sinh kia còn ra vẻ hiển nhiên, "Nhà các người có kẻ độc ác như vậy, người nhà cũng phải chịu trách nhiệm!"

Thời Noãn nắm lấy cổ áo cô ta, vứt cái bình sơn trong tay cô ta đi, "Cô nói cái gì? Có bằng chứng hả?"

"Video rành rành ra đó! Chắc chắn là Thời Ôn động tay động chân ở phía sau, nếu không tại sao chỉ có đoạn sau khi cô ta chạy đến phòng trang điểm là không thấy! Có tật giat mình! Quá ác độc, Tư Thanh nhà chúng tôi lương thiện như vậy, còn các người?"

Thời Noãn tức giận cười, mạnh mẽ lôi cô ta, "Ác độc? Cô thì biết cái gì mà cứ tùy tiện gắn mác cho người khác? Cô thấy em ấy đặt lưỡi dao hả?! Không phải chính mắt nhìn thấy thì đừng có nói như thật! Tôi thấy loại người giả vờ chính nghĩa như cô mới là ác động nhất!"

Mẹ Thời nghe tiếng động bước ra, tách hai người chuẩn bị đánh nhau ra.

Nữ sinh che cổ chạy thật nhanh xuống lầu dưới, vừa chạy vừa hét: "Chị Thời Ôn đánh người! Nhà bọn họ không có ai tốt cả!"

...

Trần Trì đợi Thời Ôn ở trường suốt hai ngày, nhưng vẫn không đợi được cô.

Cậu lại đến lớp vũ đạo tìm cô, nhưng vẫn không thấy bóng cô. Cậu chỉ tìm được thầy dạy múa, "Thầy biết Thời Ôn đi đâu không?"

Thầy dạy múa kinh ngạc, "Cậu không biết gì sao? Tin đồn trên mạng ấy."

Trần Trì không có điện thoại, nên không biết chuyện gì xảy ra.

Thầy giáo thờ dài, kể lại ngọn nguồn câu chuyện. Thấy Trần Trì có vẻ rất lo lắng cho Thời Ôn, nghĩ đến việc cậu nhờ mình kèm cặp Thời Ôn, mà Thời Ôn cũng là một tài năng múa đích thực, nhưng đáng tiếc, cứ vậy bị hủy hoại.

"Tôi không tin Thời Ôn là loại người đó. Nhưng đại đa số người đều nghĩ vậy. Ngay cả mấy nữ sinh trong lớp còn khua môi múa mép ở phía sau, hướng chỉ mấy người trên mạng chẳng biết gì?"

"Tôi nghĩ bây giờ chắc chắn có rất ít người đứng về phía Thời Ôn. Cậu nên đi thăm cô ấy chút đi, hy vọng cậu có thể cổ vũ cô ấy, giúp cô ấy vững vàng trở lại, cô ấy thật sự có khiếu nhảy múa! Phìền cậu nói với cô bé, tuyệt đối đừng từ bỏ nhảy múa!"

Trần Trì cũng muốn, nhưng cậu đứng dưới lầu nhà họ Ôn mấy tiếng, vẫn không nhích một bước.

Bây giờ cậu đi tìm cô thì có thể làm được gì? Cô ấy vốn dĩ không quen biết mình, lời an ủi của cậu sẽ không có hiệu quả, chẳng có ích gì với cho cô, cũng có thể cô còn không muốn thấy cậu...

Trần Trì mua một chiếc điện thoại mới, xem hết các tin tức liên quan.

Đinh Tư Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.